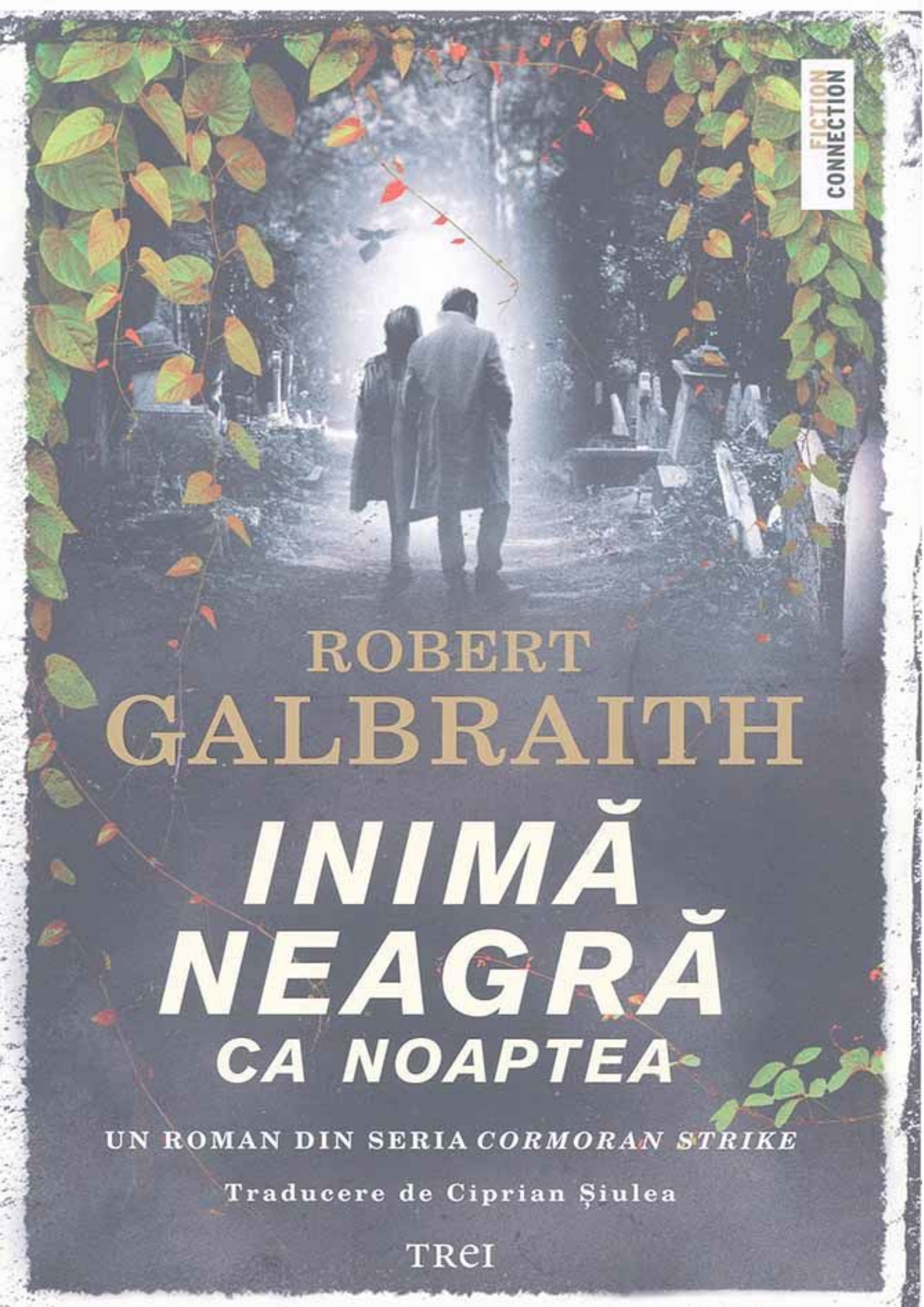

FICTION CONNECTION

ROBERT GALBRAITH

INIMĂ NEAGRĂ CA NOAPTEA

UN ROMAN DIN SERIA *CORMORAN STRIKE*

Traducere de Ciprian Șiulea

TREI

„Opera unui maestru
al povestirii."
DAILY TELEGRAPH

„Un thriller minunat cizelat,
construit superb."
DAILY MAIL

„Strike și Robin rămân la fel
de seducători."
NEW YORK TIMES

„Scandalos de captivant."
FINANCIAL TIMES

„Unul dintre cele mai fermecătoa-
re duouri ale genului *crime*."
GUARDIAN

„O carte pe care n-o poți
lăsa din mână, te ține treaz
toată noaptea."
OBSERVER

„O mostră dură de
scriitură *crime*."
SUNDAY TIMES

ROBERT GALBRAITH

INIMĂ NEAGRĂ CA NOAPTEA

TREI

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECŢIA TITLURILOR CRIME/THRILLER/MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Robert Galbraith

Inimă neagră ca noaptea

Traducere din limba engleză şi note de Ciprian Şiulea

TRei

Editori:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Ana Nită

Design copertă şi creaţie imagine: Duncan Spilling © Littie, Brown Book Group Ltd 2022
Foto cadru: Personaje — Duncan Spilling
Cadru: © iStock and Shutterstock

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Oana Apostolescu
Cristina Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GALBRAITH, ROBERT '
Inimă neagră ca noaptea / Robert Galbraith ; trad. din lb. engleză şi note de Ciprian Şiulea. - Bucureşti: Editura Trei, 2023
ISBN 978-606-40-1883-0
I. Şiulea, Ciprian (trad.; note)
821.111

Titlul original: The Ink Black Heart
Autor: Robert Galbraith

Copyright © |.K. Rowling 2022
First published în Great Britain în 2022 by Sphere
The moral right of the author has been asserted.
All rights reserved.
Toate personajele şi evenimentele din această carte, altele decât acelea care ţin clar de domeniul public, sunt imaginare şi orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate, este pur întâmplătoare.
Niciun fragment din această publicaţie nu poate fi reprodus, stocat electronic sau transmis, în nicio formă şi prin niciun mijloc, fără permisiunea scrisă a editorului, nici nu va circula având alt sistem de legare sau copertare decât cel în care e publicată şi fără vreo altă condiţie similară exceptând-o pe aceea impusă cumpărătorului ulterior.

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenţa ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-40-1883-0

Pentru Steve şi Lorna,
familia şi prietenii mei şi
două bastioane împotriva anomiei,
cu dragoste

Aici sunt două forme de întuneric. Una e noaptea... Iar cealaltă e orbirea.

Mary Elizabeth Coleridge, *Îndoială*

Prolog

Rănirea inimii e adesea fatală,
dar nu neapărat.

Henry Gray, Scorul Framingham,
Anatomia lui Cray

1

De ce-ţi lăsaşi privirea peste mine,
Cu răsuflarea-ntretăiată?
Cum nu a fost până acum
Nici nu va fi vreodată,

Mary Elizabeth Coleridge, *O clipă*

Dintre toate cuplurile care se aflau în Barul Rivoli de la Ritz în acea seară de joi, cei doi care se distrau în mod evident cel mai bine nu erau, de fapt, împreună.

Cormoran Strike şi Robin Ellacott, detectivi particulari, parteneri de afaceri şi, după propriile declaraţii, cei mai buni prieteni, sărbătoreau a 30-a zi de naştere a lui Robin. Amândoi fuseseră uşor inhibaţi când sosiseră la barul care semăna cu o cutie de bijuterii Art Deco, cu pereţii din lemn închis la culoare şi auriu şi geamurile mate de sticlă Lalique, pentru că fiecare era conştient că această ieşire era unică în cei aproape cinci ani de când se cunoşteau. Niciodată nu mai deciseseră să-şi petreacă seara unul în compania celuilalt în afara serviciului, în lipsa altor prieteni ori colegi sau fără a avea pretextul unei răniri (aşa cum se întâmplase în urmă cu câteva săptămâni, când Strike îi învineţise din greşeală ochii partenerei sale şi se revanşase făcându-i cinste cu o porţie de curry la pachet).

Şi mai ieşit din comun era faptul că amândoi dormiseră suficient şi se străduiseră să arate cât mai bine. Robin purta o rochie albastră mulată, îşi spălase părul blond-căpşună şi îl lăsase desfăcut, iar partenerul ei observase privirile admirative pe care le atrăsese din partea celorlalţi bărbaţi din bar. El o complimentase deja pentru opalul din scobitura de la baza gâtului, care fusese cadoul din partea părinţilor ei pentru cea de-a 30-a aniversare. Micile diamante din jurul lui creau un halou sclipitor în luminile aurii ale barului, iar la fiecare mişcare a lui Robin, scântei de foc purpurii licăreau în adâncurile opalului.

Strike purta costumul lui italienesc preferat, o cămaşă albă şi o cravată închisă la culoare. Acum, că îşi răsese barba, semăna şi mai mult cu un Beethoven uşor supraponderal şi cu nasul spart, dar felul cald în care îi zâmbi chelneriţa lui Strike când îi puse în faţă prima bere Old Fashioned îi aminti lui Robin ceea ce Sarah Shadlock, nouă soţie a fostului ei soţ, spusese cândva despre detectiv:

— E atrăgător într-un mod straniu, nu-i aşa? Arată cam răvăşit, dar pe mine asta nu m-a deranjat niciodată.

Ce mincinoasă fusese: lui Sarah îi plăceau bărbaţii arătoşi şi dichisiţi, după cum o dovedise curtându-l asiduu şi, în cele din urmă, cu succes pe Matthew.

Stând faţă în faţă pe scaunele cu model de leopard, la masa lor de două persoane, Strike şi Robin discutaseră iniţial despre muncă pentru a-şi masca uşoara stinghereală. Dar după ce băuse fiecare câte un cocktail tare, timp în care dezbătuseră cazurile de care se ocupa în prezent agenţia, râsetele lor din ce în ce mai puternice începuseră să atragă priviri din partea barmanilor şi clienţilor. În curând, Robin avea ochii strălucitori şi faţa uşor congestionată şi chiar şi Strike, care era considerabil mai mare decât partenera lui şi mult mai rezistent la alcool, băuse suficient whisky ca să se simtă voios şi agil.

După al doilea rând de cocktailuri, discuţia deveni mai personală. Strike, care era fiul nelegitim al unei vedete rock cu care se întâlnise doar de două ori, îi spuse lui Robin că una dintre surorile lui vitrege, Prudence, voia să-l cunoască.

— Ea cam pe unde vine? întrebă Robin.

Ştia că tatăl lui Strike fusese căsătorit de trei ori şi că partenerul ei era rezultatul unei aventuri de o noapte cu o femeie pe care presa o descria cel mai adesea drept „superfană”, dar restul arborelui familial îi era neclar.

— Ea e cealaltă nelegitimă, răspunse Strike. Cu câţiva ani mai mică decât mine. Mama ei era actriţă, Lindsey Fanthorpe? O femeie de rasă mixtă? A jucat în toate filmele, *EastEnders*, *The Bill*...

— T'vrei s-o cunoşti pe Prudence?

— Nu sunt sigur, recunoscu Strike. Mi se pare totuşi că am deja suficiente rude. E psihoterapeută, apropo.

— Ce fel de?

— Jungiană.

Expresia lui, un amestec de suspiciune şi dezgust, o făcu pe Robin să râdă.

— Ce are terapia jungiană?

— Nu ştiu... Mi-a plăcut de ea din mesaje, dar...

Căutându-şi cuvintele, ochii lui Strike se fixară pe lambriul arămiu din spatele capului lui Robin, care înfăţişa o Leda goală în timp ce se împreuna cu Zeus, sub formă de lebădă.

— ...ei, a spus că nici ei nu i-a fost uşor să-l aibă drept tată. Dar când am aflat ce meserie are...

Vocea lui Strike se stinse. Mai bău nişte whisky.

— Ţi s-a părut că e nesinceră?

— Nu neapărat nesinceră...

Strike oftă.

— Am avut parte de suficienţi psihologi de doi bani care să-mi explice de ce trăiesc aşa cum trăiesc şi să pună totul pe seama aşa-zisei mele familii. Prudence mi-a spus într-unul dintre mesaje că iertându-l pe Rockeby s-a simţit „vindecată” — dar dă-o naibii, e ziua ta de naştere, să vorbim despre familia ta. Cu ce se ocupă tatăl tău? Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu? spuse Robin, cu o uşoară surprindere. E profesor de medicină ovină, producţie şi reproducere.

Strike se înecă cu cocktailul.

— Ce e aşa amuzant? întrebă Robin, cu sprâncenele ridicate.

— Scuze, spuse Strike, tuşind şi râzând în acelaşi timp. Nu mă aşteptam la asta, atâta tot.

— Şi chiar e o autoritate, dacă vrei să ştii, se prefăcu Robin jignită.

— Profesor de... cum ai zis?

— Medicină ovină, producţie şi repro... ce e aşa de amuzant? repetă Robin, când Strike începu să hohotească a doua oară.

— Nu ştiu, poate partea aia cu „producţia” şi „reproducerea”. Şi cea cu oile.

— Are 46 de litere după numele lui. Le-am numărat în copilărie.

— Foarte impresionant, spuse Strike, luând încă o gură de whisky şi străduindu-se să pară serios. Şi când au început să-l intereseze oile? A fost o pasiune de-o viaţă, sau o anumită oaie i-a atras privirea când...

— Nu le-o trage, Strike.

Detectivul izbucni din nou în râs, făcând câteva capete să se întoarcă.

— Fratele lui mai mare a primit ferma familiei, aşa că tata a urmat ştiinţe veterinare la Durham şi, da, s-a specializat în... nu mai râde! E şi redactorul-şef al unei reviste.

— Te rog, spune-mi că e despre oi.

— Da, este. Gestiunea oilor şi, înainte să mă întrebi, nu, nu au o rubrică foto intitulată „Oile cititorilor”.

De data aceasta, hohotul de râs al lui Strike se auzi în tot barul.

— Mai încet, spuse Robin zâmbind, dar conştientă că acum multe priviri erau aţintite asupra lor. Nu cred că vrem să fim excluşi din încă un bar din Londra.

— De la American Bar n-am fost totuşi excluşi, nu-i aşa?

Strike nu-şi amintea prea bine ce urmase după ce el încercase să-i tragă un pumn unui suspect în hotelul Stafford, dar nu pentru că ar fi fost beat, ci pentru că fusese orbit de propria furie.

— Poate că nu ne-au exclus explicit, dar ia încearcă să te duci din nou acolo şi o să vezi cum vei fi întâmpinat.

Pescui una dintre ultimele măsline din farfurioarele care veniseră odată cu prima lor băutură. Strike terminase deja de unul singur chipsurile.

— Tatăl lui Charlotte ţinea oi, spuse Strike.

Robin simţi acel mic fior de interes pe care îl avea întotdeauna când el o pomenea pe fosta lui logodnică, adică aproape niciodată.

— Zău?

— Da, la Arran. Avea acolo o casă imensă, cu a treia soţie. Agricultură ca hobby, înţelegi. Probabil scutire de impozite. Arătau de-a dreptul malefic — oile, vreau să spun —, nu-mi mai amintesc numele rasei. Negru cu alb. Coarne imense şi ochi galbeni.

— Par să fi fost Jacob, spuse Robin.

Apoi, ca răspuns la zâmbetul larg al lui Strike, adăugă:

— Am crescut cu teancuri imense de *Gestiunea oilor* lângă veceu — evident că ştiu rasele de oi... Cum era la Arran?

Voia, de fapt, să întrebe: „Cum era familia lui Charlotte?”

— Frumos, din ce-mi amintesc, dar am fost o singură dată. N-am mai fost invitat. Tatăl lui Charlotte mă ura din suflet.

— De ce?

Înainte de a răspunde, Strike dădu pe gât restul de cocktail.

— Păi, din mai multe motive, dar cred că în principal pentru că soţia lui a încercat să mă seducă.

Robin icni mult mai tare decât intenţionase.

— Mda. Cred că aveam 22, 23 de ani. Ea avea cel puţin 40. Arăta foarte bine, dacă-ţi plac femeile slabe de la cocaină.

— Cum — ce...?

— Ne-am dus la Arran într-un weekend. Scheherazade — mama vitregă a lui Charlotte — şi tatăl ei erau mari băutori. Jumătate de familie avea şi probleme cu drogurile, toate surorile şi fraţii ei vitregi. După cină ne-am apucat toţi patru să bem. Tatălui ei nu-i plăcuse de la bun început de mine — spera la cineva mult mai aristocratic. Ne-au pus, pe Charlotte şi pe mine, în dormitoare separate la etaje separate. M-am dus în camera mea de la mansardă pe la 2 noaptea, m-am dezbrăcat şi m-am prăbuşit în pat beat mangă, am stins lumina şi peste câteva minute s-a deschis uşa. Eu am crezut că e Charlotte, normal. În cameră era întuneric beznă. I-am făcut loc şi ea s-a strecurat în pat lângă mine...

Robin îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată şi o închise.

— ...goală puşcă. Eu tot nu m-am prins — turnasem în mine aproape o sticlă de whisky. Ea — ăă — a întins mâna spre mine — dacă înţelegi ce vreau să spun...

Robin îşi acoperi gura cu mâna.

— ...şi ne-am sărutat, şi abia când mi-a şoptit la ureche că observase că mă uitasem la ţâţele ei, când se aplecase spre foc, mi-am dat seama că eram în pat cu gazda. Nu că ar conta, dar chiar nu mă uitasem la ţâţele ei. Eu mă pregătisem s-o prind. Era atât de beată că am crezut că o să cadă în foc, când a aruncat un buştean în el.

— Şi ce-ai făcut? întrebă Robin printre degete.

— Am ţâşnit din pat de parcă aş fi avut artificii în fund, spuse Strike, făcând-o pe Robin să râdă iar, m-am izbit de lavoar şi l-am răsturnat şi am spart o carafă victoriană gigantică. Ea s-a mulţumit să chicotească. Am avut impresia că ea credea că o să mă întorc imediat în pat lângă ea, după ce-mi revin din şoc. Eu tocmai încercam să-mi găsesc boxerii în întuneric, când adevărata Charlotte a deschis uşa.

— Oh, Doamne.

— Mda, şi nu a fost prea încântată să ne găsească pe mine şi pe mama ei vitregă dezbrăcaţi, în aceeaşi cameră. A fost la egalitate, pe care dintre noi voia să-l omoare. Ţipetele l-au trezit pe sir Anthony. A venit în fugă la etaj, în halatul lui de brocart, dar era atât de beat, că nu-l legase ca lumea. A aprins lumina şi a rămas aşa, cu un baston în mână, şi nu şi-a dat seama că scula îi atârna pe afară decât atunci când i-a spus nevastă-sa. „Anthony, ţi se vede ăla micu'".

Acum, Robin râse atât de tare, că Strike fu nevoit să aştepte ca ea să se liniştească înainte de a-şi continua povestea. La bar, la mică distanţă de masa lor, un bărbat cărunt o privea pe Robin cu un uşor zâmbet afectat pe faţă.

— Şi apoi? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, ştergându-şi ochii cu un şerveţel minuscul care venise odată cu băutura ei.

— Păi, din câte îmi amintesc, Scheherazade nu s-a obosit să se justifice. Cel mult părea să creadă că e ceva amuzant. Charlotte a dat să se repeadă la ea, dar am ţinut-o, iar sir Anthony părea practic să considere că vina e doar a mea, pentru că nu încuiasem uşa camerei. Charlotte înclina să-i dea puţin dreptate. Pe mine, viaţa în case în care locuiam ilegal cu maică-mea nu m-a învăţat la ce să mă aştept din partea aristocraţiei. Una peste alta, trebuie să spun că oamenii din acele case se comportau mult mai frumos.

Strike ridică mâna, ca să-i indice chelneriţei zâmbitoare că mai voiau ceva de băut, iar Robin, pe care o durea burta de atâta râs, se ridică în picioare.

— Trebuie să merg la baie, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Plecă, urmărită de privirea bărbatului cărunt de la bar.

Cocktailurile fuseseră mici, dar foarte tari, iar Robin, care îşi petrecuse atâta timp făcând supraveghere în adidaşi, nu mai era obişnuită să poarte tocuri. Trebui să se ţină bine de balustradă în timp ce cobora scările acoperite cu covor roşu spre toaleta pentru femei, mai somptuoasă decât oricare alta în care fusese vreodată. De un roz pal ca al unei pricomigdale cu căpşuni, toaleta avea chiuvete circulare de marmură, o canapea de catifea şi picturi murale care înfăţişau nimfe în lacuri acoperite de nuferi.

După ce făcu pipi, îşi aranjă rochia şi îşi verifică rimelul în oglindă, aşteptându-se ca acesta să se fi întins din cauza râsului. Se spălă pe mâini şi se gândi la povestea pe care Strike tocmai i-o spusese. Oricât de amuzantă i s-ar fi părut, era în acelaşi timp şi uşor intimidantă. În ciuda uriaşei varietăţi de excentricităţi umane, multe de natură sexuală, pe care Robin le întâlnise în cariera ei de detectiv, uneori se simţea lipsită de experienţă şi inhibată în comparaţie cu alte femei de aceeaşi vârstă. Experienţa personală în ceea ce

priveşte aspectele mai extravagante ale unei sexualităţi aventuroase era inexistentă. Avusese un singur partener sexual şi avea motive cu totul deosebite să îşi dorească să aibă încredere în persoana cu care se culca. Un bărbat de vârstă mijlocie cu o pată de vitiligo sub urechea stângă stătuse cândva în boxa acuzaţilor şi pretinsese că Robin, pe atunci în vârstă de 19 ani, îl invitase într-o scară întunecoasă pentru sex şi că el o strânsese de gât până o făcuse să-şi piardă cunoştinţa pentru că ea îi spusese că „îi place sexul violent”.

— Cred că ar fi mai bine să beau apă în continuare, zise ea cinci minute mai târziu, în timp ce se aşeza la loc pe scaunul din faţa lui Strike. Cocktailurile astea sunt chiar tari.

— Prea târziu, spuse Strike, în timp ce chelneriţa punea în faţa lor un alt rând de băuturi. Vrei un sendviş, să mai absoarbă din alcool?

Îi întinse meniul. Preţurile erau exorbitante.

— Nu, ascultă...

— Nu te-aş fi invitat la Ritz dacă n-aş fi fost pregătit să cheltuiesc, spuse Strike cu un gest expansiv. Ţi-aş fi comandat un tort, dar...

— Ilsa l-a pregătit deja pentru mâine-seară? ghici Robin.

În cinstea zilei ei de naştere, câţiva prieteni, printre care şi Strike, se adunau la o cină, organizată în seara următoare de prietena lor comună.

— Da. N-ar fi trebuit să-ţi spun, aşa că prefă-te surprinsă. Cine vine la cină asta, de fapt?

Era uşor curios dacă veneau oameni despre care el nu ştia: mai exact, bărbaţi.

Robin înşiră numele cuplurilor.

— ...şi tu şi cu mine, încheie ea.

— Cine e Richard?

— Noul iubit al lui Max.

Max era proprietarul şi colegul ei de apartament, un actor care închiria o cameră deoarece fără un chiriaş nu şi-ar fi permis să achite ratele ipotecare.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva e timpul să mă mut de la Max, adăugă ea.

Chelneriţa apăru şi Strike comandă sendvişuri pentru amândoi, după care se întoarse iar spre Robin.

— De ce te gândeşti să te muţi?

— Păi, serialul TV în care joacă Max îi aduce bani frumoşi şi tocmai au anunţat că fac şi al doilea sezon, şi el şi Richard par să ţină foarte mult unul la altul. Nu vreau să aştept până mă roagă ei să plec. Oricum...

Robin sorbi din cocktailul care tocmai îi fusese adus.

— ...am 30 de ani. E timpul să fiu pe cont propriu, nu crezi?

Strike dădu din umeri.

— Eu nu mă prea dau în vânt după ideea că unele lucruri trebuie făcute până la anumite vârste. Ăsta e mai degrabă stilul lui Lucy.

Lucy era sora cu care Strike îşi petrecuse cea mai mare parte din copilărie, pentru că aveau aceeaşi mamă. În general, el şi Lucy aveau viziuni opuse despre plăcerile şi priorităţile vieţii. Pe Lucy o frământa faptul că Strike, care avea aproape 40 de ani, continua să trăiască singur într-un apartament închiriat, format din două camere şi aflat deasupra biroului său, fără niciuna dintre obligaţiile care aduceau stabilitate — soţie, copii, ipotecă, asociaţii ale părinţilor, petreceri obligatorii de Crăciun cu vecinii — şi pe care mama lor le evitase şi ea fără nicio remuşcare.

— Ei, cred că e timpul să am casă mea, spuse Robin. O să-mi fie dor de Wolfgang, dar...

— Cine e Wolfgang?

— Teckelul lui Max, spuse Robin, surprinsă de tonul tăios al lui Strike.

— Ah,... am crezut că e vreun german care ţi-a căzut cu tronc.

— Ha... nu, spuse Robin.

Acum se simţea de-a dreptul beată. Spera ca sendvişurile să ajute.

— Nu, repetă ea. Max nu e genul care să încerce să-mi facă lipeala cu germani. Ceea ce e o schimbare chiar plăcută, trebuie să recunosc.

— Sunt mulţi care încearcă să-ţi facă lipeala cu germani?

— Nu cu germani, dar... Ah, ştii cum e. Vanessa îmi spune întruna să intru pe Tinder, iar verişoara mea Katie vrea să fac cunoştinţă cu un prieten al ei care tocmai s-a mutat în Londra. I se spune Ciocanul.

— Ciocanul?

— Da, pentru că are un nume... ceva care seamănă cu Ciocanul. Nu-mi mai amintesc.

Robin făcu un gest vag cu mâna.

— A divorţat de curând şi Katie crede că ne potrivim perfect. Eu nu prea înţeleg de ce doi oameni devin compatibili doar pentru că fiecare şi-a distrus căsătoria. Cel mult...

— Tu n-ai distrus nimic.

— Ba da, îl contrazise Robin. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Matthew deloc. Era un dezastru şi pe măsură ce continuam era din ce în ce mai rău.

— El e cel care a avut o aventură.

— Dar eu am fost cea care nu voia să fie acolo. Eu am fost cea care a încercat să-i pună capăt în luna de miere, dar n-a avut curaj...

— Ai încercat asta? spuse Strike, pentru care informaţia era complet nouă.

— Da, spuse Robin. Ştiam, în adâncul sufletului, ştiam că e complet greşit...

Pentru o clipă fu transportată înapoi în Maldive, în acele nopţi caniculare în care se plimbase singură pe nisipul alb din faţa vilei lor, în timp ce Matthew dormea, întrebându-se dacă îl iubea sau nu pe Cormoran Strike.

Veniră sendvişurile şi Robin ceru un pahar cu apă. Timp de aproximativ un minut mâncară în tăcere, până când Strike spuse:

— Eu n-aş intra pe Tinder.

— Tu n-ai intra sau eu n-ar trebui să intru?

— Ambele, spuse Strike, care reuşise să termine un sendviş şi îl începuse pe al doilea înainte ca Robin să fi apucat să ia două guri. În branşa noastră nu e un lucru inteligent să te expui prea mult pe internet.

— Asta i-am spus şi eu Vanessei. Dar ea crede că aş putea folosi un nume fals, până îmi place de cineva.

— Nici că poate exista o bază mai bună pentru încredere decât să minţi în privinţa numelui tău, spuse Strike, făcând-o pe Robin să râdă iar.

Strike comandă încă un rând de cocktailuri, iar Robin nu protestă. Barul era mai aglomerat ca atunci când se aşezaseră ei la masă şi zumzetul conversaţiei — mai puternic. Cristalurile care atârnau de candelabre erau înconjurate fiecare de o aureolă ceţoasă. Robin se simţea acum plină de afecţiune pentru toţi cei din sală, fără discriminare, de la cuplul în vârstă care discuta încet peste paharele cu şampanie şi barmanii aferaţi în sacourile lor albe până la bărbatul cu păr cărunt care îi zâmbi când ea privi în jur. Cel mai mult îi plăcea de Cormoran Strike, care îi oferea o seară minunată, memorabilă şi costisitoare cu ocazia zilei ei de naştere.

În ce îl priveşte, Strike, care chiar nu se holbase la sânii lui Scheherazade Campbell cu atâţia ani în urmă, se străduia din răsputeri să manifeste aceeaşi eleganţă şi faţă de partenera lui, dar Robin nu arătase niciodată mai bine: cu obrajii îmbujoraţi de alcool şi de hohotele de râs, cu părul blond-roşcat strălucind în lumina difuză a cupolei aurii de deasupra lor. Când Robin se aplecă brusc să ia ceva de pe jos, un decolteu adânc se dezvălui în spatele opalului care se legăna.

— Parfumul, spuse ea ridicându-se la loc şi ţinând în mână punga mov cu care venise de la mallul Liberty şi în care era cadoul lui Strike de ziua ei de naştere. Voiam să mă dau cu el.

Dezlegă panglica, desfăcu pachetul şi scoase sticluţa pătrată albă, iar Strike o privi cum îşi pulverizează puţin la încheieturi, apoi — el se forţă să privească în altă parte — între sâni.

— Îmi place enorm, spuse ea, mirosindu-şi încheietura mâinii. Mulţumesc.

Din locul în care stătea, Strike prinse o adiere de parfum: deşi avea simţul mirosului afectat de atâţia ani de fumat, detectă totuşi trandafiri şi o notă de mosc, care îl făcu să se gândească la pielea încălzită de soare.

Sosiră alte cocktailuri.

— Cred că a uitat de apa mea, spuse Robin, sorbind din Manhattan. Ăsta trebuie să fie ultimul pentru mine. Nu prea am mai purtat tocuri. Nu vreau să cad în nas în mijlocul Ritz-ului.

— Îţi chem un taxi.

— Ai cheltuit destul.

— Ne descurcăm bine în privinţa banilor. Măcar o dată.

— Ştiu — nu ţi se pare fantastic? oftă Robin. Chiar avem un cont bancar solid şi suntem foarte solicitaţi... Strike, suntem un succes, spuse ea radioasă, iar Strike se surprinse zâmbindu-i la fel de entuziasmat.

— Cine ar fi crezut?

— Eu, spuse Robin.

— Când ne-am cunoscut, eu eram aproape falit, dormeam pe un pat de campanie în biroul meu şi aveam un singur client.

— Şi ce dacă? Mi-a plăcut că nu ai renunţat şi mi-am dat seama că eşti foarte bun în ceea ce faci.

— Cum naiba ţi-ai dat seama de asta?

— Păi, am văzut cum o faci, nu-i aşa?

— Mai ţii minte că ne-ai adus tava aia cu cafea şi biscuiţi? spuse Strike. Mie şi lui John Bristow, în prima ta dimineaţă? Nu reuşeam să pricep de unde le-ai luat. Era ca un truc magic.

Robin râse.

— N-am făcut nimic altceva decât să-i cer tipului de jos.

— Şi ai folosit pluralul. „M-am gândit că, dacă tot îi oferiserăm clientului nostru cafea, trebuia să i-o şi aducem."

— Ce memorie poţi să ai, spuse Robin, surprinsă de rapiditatea cu care el o citase cuvânt cu cuvânt.

— Da, mă rog... tu nu eşti... o persoană obişnuită, spuse Strike.

Apoi îşi ridică paharul aproape gol.

— În cinstea Agenţiei de Detectivi Strike şi Ellacott. Şi la mulţi ani!

Robin ridică şi ea paharul, ciocni cu Strike şi îl goli.

— Căcat, Strike, uite cât de târziu s-a făcut, spuse ea brusc, când se uită din întâmplare la ceas. Trebuie să mă trezesc la 5, îl urmăresc pe iubitul domnişoarei Jones.

— Da, bine, mormăi Strike.

Ar fi fost perfect mulţumit să mai petreacă vreo câteva ore în scaunul confortabil, scăldat în lumina aurie, în timp ce mirosul de trandafiri şi mosc plutea deasupra mesei. Făcu semn după notă.

După cum anticipase Robin, era evident că abia îşi ţinea echilibrul pe tocurile cui în timp ce traversa barul şi avu nevoie de mult mai mult timp decât ar fi trebuit ca să găsească pe fundul genţii jetonul pentru haină.

— Vrei să ţii asta puţin, te rog? îl întrebă ea pe Strike întinzându-i punga cu parfumul, în timp ce scormonea prin geantă.

După ce îşi recuperă haina, avu nevoie de ajutorul lui Strike să şi-o pună.

— Sunt categoric beată, murmură Robin, luând înapoi punguţa mov.

Dovada veni câteva secunde mai târziu, când îşi agăţă tocul de marginea covorului stacojiu de pe podeaua de marmură a holului şi alunecă într-o parte. Strike o prinse şi continuă să o susţină cu braţul în jurul taliei în timp ce o conducea afară pe una dintre ieşirile laterale care flancau uşile turnante, pentru că avea dubii că Robin s-ar fi descurcat cu acestea.

— Scuze, spuse ea în timp ce coborau cu grijă treptele abrupte de piatră din faţă de la Ritz.

Strike continua s-o ţină pe după talie. Lui Robin îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea, masiv şi cald: cel mai adesea ea fusese cea care îl sprijinise când, suprasolicitat într-un mod imprudent, ciotul piciorului lui drept refuzase să îi mai susţină greutatea. Strike o ţinea atât de strâns, că Robin aproape că-şi lăsase capul pe pieptul lui şi putea să simtă, chiar şi prin mirosul lui obişnuit de ţigări, aftershave-ul cu care se dăduse pentru această ocazie specială.

— Taxi, spuse Strike arătând cu mâna.

Un taxi negru se apropie lin de ei.

— Strike, spuse Robin, întorcându-se spre el ca să îl poată privi în faţă.

Dorise să-i mulţumească, să-i spună ce seară minunată petrecuse, dar când ochii lor se întâlniră, nu-şi găsi cuvintele. Pentru câteva momente, totul în jurul lor se înceţoşă, ca şi cum ei s-ar fi aflat în centrul unei tornade în care totul se mişca cu încetinitorul — pietoni şi maşini care îşi ambalau încet motoarele, faruri care apăreau şi dispăreau, nori care punctau din loc în loc cerul — şi doar senzaţia şi mirosul celuilalt erau reale, iar când Strike privi chipul ridicat spre el, uită în acea secundă toate hotărârile severe care îl înfrânaseră timp de vreo cinci ani şi îşi aplecă aproape infinitezimal capul, gura lui îndreptându-se spre a ei.

Şi, fără ca ea să-şi dea seama, expresia lui Robin trecu de la fericire la frică. Strike observă şi se îndreptă imediat de spate şi, înainte ca vreunul să apuce să proceseze ceea ce tocmai se întâmplase, uruitul banal al unui curier pe motoretă vesti că lumea îşi reluase cursul obişnuit; tornada trecuse, Strike o conducea pe Robin spre portiera deschisă a taxiului, iar ea se prăbuşi pe bancheta tare.

— Noapte bună, strigă Strike în urma ei.

Portiera se trântise şi taxiul demarase înainte ca Robin, năucită, să poată decide dacă ceea ce simţea era mai degrabă şoc, exaltare sau regret.

2

Lasă-mă să-ţi vorbesc, mic fir de nemurire
Ce mi-ai fost hărăzit — a mea adâncă fire!

Maria Jane Jewsbury, *Inimii mele*

Pentru Robin, zilele care urmară serii de la Ritz fură pline de agitaţie şi de încordare. Îşi dăduse seama că Strike pusese o întrebare nerostită şi că ea îi răspunsese cu un „nu” tăcut, într-un mod mult mai energic decât ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost plină de whisky şi vermut şi luată prin surprindere. Acum, în atitudinea lui Strike se simţeau un plus de rezervă, o vioiciune puţin forţată şi decizia de a evita orice subiect personal. Barierele care căzuseră în cei cinci ani de când lucrau împreună păreau să fi fost ridicate la loc. Robin se temea că îl rănise pe Strike şi era conştientă că nu e uşor să răneşti un bărbat atât de calm în robusteţea şi încrederea lui de sine.

Între timp, Strike se învinovăţea întruna. N-ar fi trebuit să facă acea mişcare prostească şi inutilă: nu conchisese el, în lunile anterioare, că o relaţie cu partenera lui era imposibilă? Petreceau prea mult timp împreună, afacerea îi unea din punct de vedere juridic, prietenia lor era prea preţioasă pentru el pentru a o periclita, aşa că de ce renunţase, în incandescenţa aurie a acelor cocktailuri exorbitant de scumpe, la toate hotărârile sale bune şi cedase unui impuls puternic?

Reproşurile pe care şi le făcea se amestecau cu sentimente şi mai puţin plăcute. Realitatea era că Strike fusese foarte rar respins de femei, deoarece se pricepea de minune să citească oamenii. Nu trecuse niciodată la acţiune fără să fie sigur că avansurile lui aveau să fie binevenite şi, cu siguranţă, nicio femeie nu reacţionase vreodată aşa cum o făcuse Robin: cu o spaimă despre care, în cele mai rele momente ale sale, Strike ajungea să creadă că era, de fapt, dezgust. Poate că avea nasul rupt, prea multe kilograme şi un singur picior, plus un păr des, cârlionţat şi închis la culoare despre care colegii de şcoală spuneau că aduce a păr pubian, dar asta nu-l împiedicase niciodată să atragă femei superbe. De fapt, prietenii lui bărbaţi, pentru care sex-appealul detectivului era în mare parte invizibil, îşi exprimaseră adesea invidia şi uimirea că Strike avea o viaţă sexuală atât de reuşită. Dar poate că era cazul să renunţe la vanitatea de a crede

că atracţia pe care o exercitase asupra prietenelor lui anterioare încă mai exista, având în vedere că tusea lui de dimineaţă se agrava şi că prin părul castaniu-închis începuseră să-i apară fire grizonante?

Încă şi mai rea era ideea că interpretase complet greşit sentimentele lui Robin, timp de mai mulţi ani. Presupusese că uşoara ei stinghereală din momentele în care erau obligaţi la proximitate fizică sau emoţională era provocată, ca şi în cazul lui, de hotărârea de a nu ceda tentaţiei. În zilele care urmară respingerii tăcute a sărutului său, Strike rememorase întruna întâmplări care, în opinia lui, dovedeau că atracţia era reciprocă, revenind iar şi iar la faptul că ea îşi întrerupsese primul dans de la nuntă pentru a veni după el, abandonându-l pe Matthew pe ring. Ea şi Strike se îmbrăţişaseră în capătul scărilor de la hotel şi, în timp ce o ţinea în braţe în rochia ei de mireasă, Strike ar fi putut să jure că aude în mintea ei acelaşi gând periculos care o umplea şi pe a lui: hai să fugim şi la naiba cu consecinţele. Oare îşi imaginase el toate astea?

Poate că da. Poate că Robin voise să fugă, însă doar înapoi la Londra şi la slujba ei. Poate că îl vedea ca pe un mentor şi prieten, nimic mai mult.

În această dispoziţie tulburată şi deprimată, Strike îşi întâmpină cea de-a 40-a zi de naştere, care fu sărbătorită printr-o cină la restaurant organizată, ca şi cea pentru Robin, de prietenii lor comuni, Nick şi Ilsa.

Cu această ocazie, Robin îl întâlni pentru prima oară pe cel mai vechi prieten din Cornwall al lui Strike, Dave Polworth, pe care, aşa cum prezisese cândva Strike, nu îl plăcu prea mult. Polworth era mic şi vorbăreţ, comenta negativ fiecare aspect al vieţii londoneze şi se referea la femei, inclusiv la chelneriţa care îi servea, cu termenul de „paraşută”. Robin, care era în celălalt capăt al mesei faţă de Strike, îşi petrecu cea mai mare parte a serii purtând o conversaţie chinuită cu soţia lui Polworth, Penny, ale cărei principale subiecte erau cei doi copii, cât de scump era totul la Londra şi cât de cretin era soţul ei.

Robin îi luase lui Strike de ziua lui unul dintre rarele exemplare test pe vinil din primul album al lui Tom Waits, Closing Time. Ştia că Waits e artistul lui preferat şi cea mai frumoasă amintire a ei din acea seară a fost expresia sinceră de surprindere şi plăcere de pe faţa lui Strike, când despachetase discul. Lui Robin i se păru că, atunci când el i-a mulţumit, îi revenise ceva din căldura de odinioară şi spera că darul ei să transmită mesajul că o femeie care l-ar fi găsit respingător nu s-ar fi străduit atât de mult să-i cumpere ceea ce el îşi dorea cu adevărat. Nu avea cum să ştie că Strike se întrebase dacă Robin îi considera pe el şi pe Waits, care avea 65 de ani, contemporani.

La o săptămână după ziua de naştere a lui Strike, cel mai vechi sub-contractor al agenţiei, Andy Hutchins, îi anunţă că intră în preaviz. Nu era chiar o surpriză: deşi scleroza lui multiplă era în remisie, munca îl afecta. Îi oferiră lui Andy o petrecere de bun-rămas, la care participă toată lumea cu excepţia celuilalt subcontractor, Sam Barclay, care avusese ghinion când au tras la sorţi şi în prezent urmărea o ţintă prin West End.

În timp ce Strike şi Hutchins discutau despre probleme de serviciu în celălalt capăt al mesei de la crâşmă, Robin stătea de vorbă cu cea mai nouă angajată a agenţiei, Michelle Greenstreet, căreia îi spuneau Midge, după cum chiar ea îi rugase. Era o fostă poliţistă din Manchester, înaltă, subţire, într-o formă fizică perfectă, o fanatică a sălii de sport, cu părul scurt şi brunet dat pe spate şi ochii deschişi la culoare, care băteau spre gri. Robin deja se simţise puţin în dezavantaj la vederea muşchilor abdominali ai lui Midge, care ieşiseră în evidenţă când se întinsese după dosarul cel mai de sus de pe un fişet, dar îi plăceau sinceritatea ei şi faptul că nu părea să o trateze de sus pe Robin, singurul membru al agenţiei care nu făcuse parte din poliţie sau din armată. În seara aceasta, Midge îi mărturisi pentru prima dată că un motiv important pentru care îşi dorise să se mute la Londra fusese o despărţire urâtă.

— Fosta ta era şi ea în poliţie? întrebă Robin.

— Nu, n-a avut nicio slujbă care să ţină mai mult de câteva luni, spuse Midge pe un ton destul de înverşunat. E un geniu nedescoperit care fie o să scrie un bestseller, fie o să picteze un tablou care o să ia Premiul Turner. Eu eram plecată toată ziua să câştig bani ca să ne plătim facturile, iar ea stătea acasă, pierzând vremea pe net. Am pus capăt relaţiei când i-am găsit profilul de întâlniri pe Zoosk.

— Dumnezeule, îmi pare rău. Căsătoria mea s-a terminat când am găsit în patul nostru un cercel cu diamante.

— Da, mi-a povestit Vanessa, spuse Midge, care fusese recomandată agenţiei de prietenă poliţistă a lui Robin. A spus că nici măcar nu l-ai păstrat, fraiero.

— Eu l-aş fi vândut, spuse răguşit Pat Chauncey, asistenta agenţiei, intervenind pe neaşteptate în conversaţie.

Pat era o femeie de 57 de ani, cu voce hârşâită, păr negru ca tăciunele şi dinţi de culoarea fildeşului vechi, care fuma ţigară de la ţigară în faţa biroului şi trăgea întruna dintr-o ţigară electronică înăuntrul lui.

— Mie o vacă obraznică mi-a trimis prin poştă chiloţii primului meu soţ.

— Serios? întrebă Midge.

— Oh, da, mârâi Pat.

— Şi ce-ai făcut? întrebă Robin.

— I-am prins în piuneze de uşa de la intrare, ca să fie primul lucru pe care îl vede când se întoarce de la muncă, spuse Pat trăgând adânc din ţigara electronică. Şi i-am trimis şi eu femeii ceva ce să nu uite.

— Ce? întrebară Robin şi Midge la unison.

— Nu contează. Să spunem doar că nu se întinde uşor pe pâinea prăjită.

Hohotele de râs ale celor trei femei le atraseră atenţia lui Strike şi lui Hutchins: Strike prinse privirea lui Robin şi ea i-o susţinu, zâmbind larg. El întoarse capul, simţindu-se puţin mai vesel după multă vreme.

Plecarea lui Andy exercita o presiune deja familiară asupra membrilor agenţiei, deoarece aveau în prezent mai multe cazuri care le consumau foarte

mult timp. Primul şi cel mai vechi presupunea descoperirea unor lucruri compromiţătoare despre fostul iubit al unei cliente poreclite domnişoara Jones, care ducea o luptă înverşunată pentru custodia fetiţei ei. Domnişoara Jones era o brunetă atrăgătoare care tânjea după Strike într-un mod aproape stânjenitor. Dorinţa ei făţişă i-ar fi putut aduce lui Strike o alinare a egoului atât de necesară, dacă nu i s-ar fi părut complet neatrăgător modul în care ea combina aroganţa şi nevoia.

Al doilea client al lor era şi cel mai bogat: un miliardar ruso-american care îşi împărţea viaţa între Moscova, New York şi Londra. Din casa lui din South Audley Street dispăruseră recent două obiecte extrem de preţioase, deşi alarma nu se declanşase. Clientul îl bănuia pe fiul lui vitreg, care locuia în Londra, şi ar fi vrut să-l prindă în flagrant, fără să alerteze nici poliţia, nici pe soţia lui, care înclina să-şi considere progenitura petrecăreaţă şi şomeră un model de perfecţiune neînţeles. Acum, în fiecare colţ al casei fuseseră ascunse camere de supraveghere, monitorizate de agenţie. Fiul vitreg, pe care agenţia îl numea Degete, era şi el supravegheat, în caz că încerca să vândă caseta Faberge sau capul elenistic al lui Alexandru cel Mare.

Ultimul caz al agenţiei, care avea numele de cod Păianjenul, era, după părerea lui Robin, unul deosebit de neplăcut. O corespondentă internaţională bine-cunoscută a unei televiziuni de ştiri americane se despărţise recent de iubitul ei, un producător TV cu la fel de mult succes, cu care avusese o relaţie timp de trei ani. La puţin timp după înverşunata lor despărţire, jurnalista aflase că fostul ei partener continua să ţină legătura cu fiica ei de 17 ani, pe care Midge o poreclise Picioare. Fata, care era înaltă şi zveltă şi avea părul lung şi blond, apărea deja în rubricile de bârfe şi din cauza numelui de familie celebru, dar şi pentru că făcuse deja modelling. Deşi agenţia nu asistase încă la un contact de natură sexuală între Picioare şi Păianjen, limbajul lor corporal din timpul întâlnirilor secrete era departe de a fi unul parental-filial. Situaţia aceasta o aruncase pe mama lui Picioare într-o stare de furie, frică şi suspiciune care îi otrăvea relaţia cu fiica.

Spre uşurarea tuturor, deoarece după plecarea lui Andy fuseseră atât de suprasolicitaţi, la începutul lui decembrie, Strike reuşi să racoleze de la o agenţie de detectivi rivală un fost poliţist londonez pe nume Dev Shah. Între Strike şi Mitch Patterson, şeful agenţiei respective, exista o vrajbă care dura de pe vremea în care Patterson îl pusese pe Strike sub supraveghere. Când Shah răspunsese la întrebarea „De ce vrei să pleci de la Patterson Inc?” prin fraza „M-am săturat să lucrez pentru cretini”, Strike îl angajase pe loc.

Ca şi Barclay, Shah era căsătorit şi avea un copil mic. Era mai scund decât ceilalţi doi bărbaţi din agenţie şi avea gene atât de dese, că Robin crezuse că sunt false. Toţi îl simpatizau pe Dev: Strike pentru că prindea repede şi era foarte minuţios în rapoarte, Robin pentru că îi plăcea umorul lui sec şi, în sinea ei, considera că „nu e bou”, Barclay şi Midge pentru că Shah demonstrase încă de la început că e jucător de echipă şi că nu simte nevoia să pară mai bun decât

ceilalţi subcontractori şi Pat pentru că, aşa cum îi recunoscuse într-o zi de vineri lui Robin cu vocea ei hârşâită, în timp ce aceasta îi întindea chitanţele, „nu e cu nimic mai prejos decât Imran Khan, nu? Cu ochii ăia!”

— Mm, e foarte arătos, spuse Robin cu indiferenţă, în timp ce-şi făcea decontul.

Pat îşi petrecuse mare parte din anul anterior sperând făţiş că Robin să cedeze farmecului unui fost subcontractor, care era pe cât de atrăgător, pe atât de mizerabil. Robin se simţea recunoscătoare că Dev era căsătorit.

Pentru că avea atât de mult de lucru, fusese forţată să-şi amâne pe moment planurile de căutare a unui apartament, dar tot se oferise să fileze de Crăciun casa miliardarului. Îi convenea să aibă un pretext pentru a nu se duce la părinţii ei, în Masham, fiind sigură că Matthew şi Sarah aveau să facă paradă cu bebeluşul lor, de sex încă necunoscut, pe străzile familiare pe care el şi Robin se plimbaseră ţinându-se de mână în adolescenţă. Părinţii lui Robin fură dezamăgiţi, iar Strike se simţea evident inconfortabil să îi accepte oferta.

— E în regulă, spuse Robin, nevrând să-şi detalieze motivele. Prefer să rămân în Londra. Tu ai pierdut Crăciunul anul trecut.

Începea să se simtă epuizată fizic şi psihic. Lucrase aproape nonstop în ultimii doi ani, ani care induseseră despărţirea şi divorţul. Răceala sporită care intervenise recent între ea şi Strike îi ocupa gândurile şi, oricât de puţin şi-ar fi dorit să se ducă în Masham, perspectiva de a lucra în timpul Sărbătorilor era categoric deprimantă.

Apoi, la mijlocul lui decembrie, verişoara ei preferată, Katie, o invită pe ultima sută de metri să se alăture unei excursii la schi de Anul Nou. Un cuplu renunţase, când aflase că soţia era însărcinată; cabana era deja plătită, aşa că Robin nu trebuia decât să-şi ia bilete de avion. Ea nu schiase niciodată, dar cum Katie şi soţul ei aveau să aibă grijă cu rândul de fiul lor de trei ani, în timp ce celălalt era pe pârtie, avea să existe întotdeauna cineva cu care putea să vorbească, dacă nu voia să petreacă prea mult timp cu căzăturile pe pârtiile pentru începători. Se gândi că excursia ar putea să-i ofere distanţarea şi seninătatea de care nu reuşea să aibă parte în Londra. Abia după ce acceptase află că, pe lângă Katie, soţul ei şi câţiva prieteni comuni din Masham, din grup avea să facă parte şi Hugh Jacks „Ciocanul”.

Nu îi spuse lui Strike niciunul dintre aceste detalii, ci doar că avea şansa de a merge într-o excursie la schi şi că i-ar plăcea să profite de ea, ceea ce însemna doar câteva zile libere în plus de Anul Nou. Conştient că lui Robin i se cuvenea mult mai mult concediu decât propunea ea să-şi ia, Strike acceptă fără ezitare şi îi ură distracţie plăcută.

3

Ochi de culoarea şi lucirea vinului
Precum ai tăi pot ameţi bărbatul imediat...

Emily Pfeiffer, *O rimă pentru timp*

Pe 28 decembrie, fostul iubit al domnişoarei Jones, care săptămâni în şir păruse să ducă o viaţă ireproşabilă, gafă în sfârşit în stil mare şi cumpără o cantitate însemnată de cocaină în faţa lui Dev Shah, apoi o luă în compania a două escorte pe care le duse acasă, în Islington. Exuberantă, domnişoara Jones insistă să vină la birou să vadă fotografiile făcute de Shah, apoi încercă să-l îmbrăţişeze pe Strike. Când el o împinse, blând, dar ferm, ea păru mai degrabă intrigată decât ofensată. După ce achită ultima factură, insistă să-l sărute pe Strike pe obraz, îi spuse îndrăzneţ că îi datorează o favoare de care speră că el va profita cândva, după care plecă într-un nor de Chanel No. 5.

A doua zi, mama din cazul Păianjenul fu trimisă în Indonezia, să relateze despre o catastrofă aeriană. Cu puţin timp înaintea decolării, îl sună pe Strike ca să-i spună că fiica ei intenţiona să petreacă Anul Nou la Annabel, împreună cu familia unei colege. Era sigură că Păianjenul avea să încerce să se întâlnească cu fiica ei acolo şi ceru că agenţia să plaseze în acel club de noapte detectivi pentru supraveghere.

Strike, care ar fi preferat să apeleze la oricine altcineva, o sună pe domnişoara Jones, care reuşi să-i introducă pe Strike şi Midge, ca invitaţi ai ei, în clubul rezervat membrilor. Strike era hotărât s-o ia cu el pe Midge, nu doar pentru că aceasta putea s-o urmărească pe Picioare la baie, dacă era necesar, ci şi pentru că nu voia ca domnişoara Jones să creadă că el urzise toată povestea în speranţa că se va culca cu ea.

Oftă uşurat fără nicio remuşcare când domnişoara Jones îl sună cu două ore înainte de întâlnire ca să-i spună că fetiţa ei făcuse febră.

— ...şi bona mea afurisită a sunat să-mi spună că e bolnavă, iar părinţii mei sunt în Mustique, aşa că sunt terminată, spuse ea iritată. Dar voi puteţi să mergeţi: v-am lăsat numele la intrare.

— Îţi sunt foarte recunoscător, îi spuse Strike. Sper ca fetiţa să se facă repede bine.

Închise înainte ca domnişoara Jones să apuce să sugereze alte întâlniri.

La ora 23, el şi Midge, care purta un smoching de catifea roşu-închis, se găseau în subsolul clubului din Berkeley Square, faţă în faţă la o masă între doi stâlpi îmbrăcaţi în oglinzi şi sub sute de baloane aurii umplute cu heliu, de care atârnau panglici sclipitoare. Ţinta lor de 17 ani stătea la câteva mese distanţă, cu familia colegei. Privea întruna spre intrarea restaurantului, cu un amestec de speranţă şi nervozitate. Telefoanele mobile nu erau permise la Annabel, iar Strike recunoscu frustrarea crescândă a adolescenţilor agitaţi când sunt forţaţi să se bazeze doar pe propriile simţuri pentru a obţine informaţii.

— Masă de opt persoane la ora 5, îi şopti Midge. Eşti privit.

Strike îi reperă imediat. Un bărbat şi o femeie de la o masă cu opt locuri se întorseseră să se uite la el. Femeia, al cărei păr lung era de un auriu-roşcat ca al lui Robin, purta o rochie neagră mulată şi pantofi stiletto, ale căror barete se împleteau pe gambele ei cafenii şi catifelate până la genunchi. Bărbatul, care etala un sacou de brocart şi o eşarfă sclivisită, i se părea vag cunoscut lui Strike, chiar dacă nu-şi putu da seama imediat de unde.

— Crezi că te-au recunoscut din ziare? sugeră Midge.

— Sper că nu, fir-ar al naibii, mârâi Strike. Că mă las de meserie.

Fotografia pe care o folosea cel mai des presa data din perioada în care Strike fusese în armată, dar acum avea părul mai lung, era mai bătrân şi mult mai corpolent. În acele ocazii în care fusese nevoie să depună mărturie la tribunal, Strike apăruse cu o barbă deasă care îi creştea convenabil de repede când avea nevoie de ea.

Strike descoperi că putea să-i vadă pe cei doi reflectaţi în oglinzile de pe stâlpul din apropiere şi observă că acum discutau cu capetele apropiate. Femeia era foarte atrăgătoare şi — în mod cu totul neobişnuit pentru locaţia aceea — părea să nu aibă nicio operaţie estetică evidentă la faţă: încă i se încreţea fruntea când îşi ridică sprâncenele, buzele nu îi erau nefiresc de pline şi era prea tânără — poate în jur de 35 de ani — ca să se fi supus operaţiei care îi conferise celei mai în vârstă femei de la masă un aspect tulburător de mască.

Lângă Strike şi Midge, un rus corpolent explica intriga din *Tannhäuser* însoţitoarei lui mult mai tinere.

— ...dar Mezdrich a adus-o la zi, spuse el, şi în producţia asta Isus apare într-un film despre o orgie din peştera lui Venus...

— Isus?

— Da, aşa că biserica e nemulţumită şi Mezdrich o să fie dat afară, termină rusul posomorât, ducând paharul de şampanie la gură. El se ţine tare pe poziţie, dar o să se termine prost pentru el, ascultă ce-ţi spun.

— Picioare se deplasează, o informă Strike pe Midge.

Adolescenta se ridicase în picioare împreună cu restul grupului, iar tivul din pene de struţ al fustei mini se umflă în jurul ei.

— Ringul de dans, ghici Midge.

Avu dreptate. Peste zece minute, Strike şi Midge ocupaseră un punct de observaţie dintr-o nişă de lângă minusculul ring de dans, de unde vedeau clar cum ţinta lor dansează în nişte pantofi care păreau puţin prea înalţi pentru ea, cu ochii zvâcnind frecvent spre intrare.

— Mă întreb dacă lui Robin îi place schiul? îi strigă Midge lui Strike, în timp ce în sală începea să bubuie Uptown Funk. O prietenă de-a mea şi-a rupt clavicula prima oară când a încercat. Tu schiezi?

— Nu.

— E frumos la Zermatt, spuse Midge tare, apoi adăugă ceva ce Strike nu înţelese.

— Ce?

— Spuneam „mă întreb dacă o să fie agăţată?" Anul Nou e o ocazie bună...

Picioare îi făcu semn colegei sale că o să stea pe margine restul dansului. Părăsi ringul, îşi înşfăcă poşeta şi se strecură printre oameni spre baie.

— O să folosească mobilul la budă, prezise Midge, plecând după ea. Strike rămase în nişă, cu sticla de bere fără alcool deja caldă în mână, având drept singură companie un Bodhisattva imens din ghips. Canapelele de lângă el erau pline de oameni ameţiţi care strigau unul la celălalt ca să acopere muzica. Strike tocmai îşi slăbise nodul de la cravată şi îşi descheiase nasturele de sus al cămăşii, când îl văzu pe bărbatul în sacou de brocart cum vine spre el, poticnindu-se de picioare şi genţi. Acum, Strike îşi dădu, în sfârşit, seama cine e: Valentine Longcaster, unul dintre fraţii vitregi ai lui Charlotte.

— Nu ne-am văzut de mult, strigă el când ajunse la Strike.

— Da, spuse el, strângând mâna întinsă, cum îţi mai merge?

Valentine ridică mâna şi îşi dădu pe spate bretonul lung şi transpirat, lăsând să se vadă nişte pupile foarte dilatate.

— Nu prea rău, strigă el ca să acopere basul bubuitor. Nu mă pot plânge.

Strike văzu o urmă uşoară de pulbere albă în interiorul uneia dintre nările lui.

— Eşti aici cu treabă sau de plăcere? întrebă Valentine.

— De plăcere, minţi Strike.

Valentine strigă ceva din care Strike nu înţelese decât numele soţului lui Charlotte, Jago Ross.

— Ce? strigă şi el, fără să zâmbească.

— Am spus că Jago vrea să invoce numele tău la divorţ.

— O să-i fie cam greu, răspunse Strike tare. N-am mai văzut-o de câţiva ani.

— Jago spune altceva, strigă Valentine. A găsit în vechiul ei telefon o fotografie nud pe care ţi-a trimis-o ea.

Căcat.

Valentine îşi sprijini mâna de Bodhisattva ca să-şi menţină echilibrul. Partenera lui cu păr auriu-roşcat îi privea de pe ringul de dans.

— Ea e Madeline, strigă Valentine la urechea lui Strike, urmărindu-i privirea. I se pare că eşti sexy.

Râsul lui Valentine era ascuţit. Strike sorbi din berea lui în tăcere. În cele din urmă, bărbatul mai tânăr păru să considere că nu mai avea nimic de câştigat stând lângă Strike, aşa că se îndreptă de spate, imită un salut militar şi dispăru poticnit, exact când Picioare reapărea la marginea ringului de dans şi se prăbuşea pe un taburet de catifea, într-un fâlfâit de pene de struţ şi nefericire palpabilă.

— La toaletă, îl informă Midge pe Strike când i se alătură peste câteva clipe. Nu cred că a reuşit să prindă semnal.

— Bun, spuse Strike brutal.

— Crezi că el i-a spus că o să vină?

— Aşa pare.

Strike mai luă o gură de bere caldă şi spuse tare:

— Şi câţi merg în excursia asta cu Robin?

— Cred că sunt doar şase, ţipă Midge drept răspuns. Două cupluri şi un tip singur.

— Ah, spuse Strike, dând din cap ca şi cum informaţia nu ar fi avut vreo importanţă specială.

— Încearcă s-o cupleze cu el. Mi-a spus ea, înainte de Crăciun... Îl cheamă Hugh Jacks.

Midge îl privi pe Strike semnificativ.

— Poţi înţelege altceva din numele lui, continuă ea.

— Ha, spuse Strike, forţându-se să zâmbească.

— Ha-ha, da — nu înţeleg de ce părinţii nu spun numele cu voce tare înainte să-l aleagă? îi strigă Midge la ureche.

Strike dădu din cap, cu ochii aţintiţi asupra adolescentei care acum se ştergea la nas cu dosul palmei.

Era 12 fără un sfert. Cu puţin noroc, se gândi Strike, după ce se anunţa Anul Nou, ţinta lor avea să fie luată de familia colegei şi transportată în siguranţă în casa lor din Chelsea. În timp ce el privea, colega veni să o tragă pe Picioare înapoi pe ringul de dans.

La 12 fără 10, Picioare dispăru iar în direcţia toaletei femeilor, cu Midge pe urmele ei. Strike, care ar fi vrut să poată sta jos, deoarece îl durea ciotul, nu găsi altă soluţie decât să se sprijine de giganticul Bodhisattva, majoritatea locurilor libere fiind presărate cu genţi şi sacouri abandonate pe care el nu voia să le mute. Sticla lui de bere era acum goală.

— Nu-ţi place Anul Nou sau ceva? auzi lângă el o voce cu accentul londonez specific clasei muncitoare.

Era femeia cu păr auriu-roşcat, acum cu obrajii aprinşi şi răvăşită după dans. Nu o văzuse când se apropiase din cauza agitaţiei din faţa lui, căci aproape toată lumea se ridicase să inunde ringul de dans prea mic, tot mai entuziasmată de apropierea miezului nopţii.

— Nu e preferatul meu, strigă el drept răspuns.

Femeia era extrem de frumoasă şi categoric luată, deşi vorbea perfect coerent. Mai multe coliere fine de aur îi înconjurau gâtul subţire, rochia fără bretele i se mula perfect pe sâni, iar paharul de şampanie pe jumătate plin din mâna ei era în pericol să se verse.

— Nici al meu, nu anul ăsta, îi strigă ea la ureche.

Lui Strike îi făcu plăcere să audă un accent de East End printre toate celelalte din înalta societate.

— Eşti Cormoran Strike, nu-i aşa? Valentine mi-a spus.

— Exact. Iar tu eşti...?

— Madeline Courson-Miles. În seara asta nu eşti detectiv, nu-i aşa?

— Nu, minţi el, dar mult mai puţin grăbit s-o alunge decât pe Valentine. De ce nu e Anul ăsta Nou preferatul tău?

— Gigi Cazenove.

— Poftim?

— Gigi Cazenove, spuse ea mai tare, aplecându-se spre el şi gâdilându-i urechea cu respiraţia. Cântăreaţa? Era o clientă de-a mea.

Când îi văzu privirea inexpresivă, Madeline continuă:

— A fost găsită spânzurată de dimineaţă.

— Căcat, spuse Strike.

— Da. Avea doar 23 de ani.

Madeline sorbi din şampanie, cu o expresie sumbră, apoi îi strigă la ureche:

— N-am mai cunoscut un detectiv particular până acum.

— Din câte ştii tu, spuse Strike, făcând-o să râdă. Tu cu ce te ocupi?

— Fac bijuterii, îi strigă ea cu un zâmbet uşor care îi spuse lui Strike că majoritatea oamenilor i-ar fi recunoscut numele.

Ringul de dans gemea acum de trupuri încinse. Mulţi petrecăreţi purtau pălării de petrecere sclipitoare. Strike îl văzu pe rusul trupeş care vorbise despre *Tannhäuser* sărind în contratimp pe *Rather Be* al lui Clean Bandit, scăldat în transpiraţie.

Gândurile îi fugiră spre Robin, aflată undeva în Alpi, poate beată de la vinul fiert, dansând cu bărbatul proaspăt divorţat pe care prietenii insistaseră ca ea să-l cunoască. Îşi aminti expresia de pe chipul ei când se aplecase s-o sărute.

It's easy being with you, cânta Jess Glynne,
Sacred simplicity,
As long as we're together,
There's no place I'd rather be...[1]

— Mai e un minut până în 2015, doamnelor şi domnilor, strigă DJ-ul.

[1] „E uşor să fiu cu tine/ Sacră simplitate/ Cât vom fi împreună/ Eu nu vreau să fiu altundeva...", în limba engleză în original.

Madeline Courson-Miles ridică privirea spre Strike, îşi goli paharul de şampanie şi se apropie să-i strige iar la ureche.

— Fata aia înaltă în smoching e partenera ta?

— Nu, e o prietenă. Am rămas amândoi singuri în seara asta.

— Deci n-o să se supere dacă te sărut la miezul nopţii?

Strike privi în jos spre chipul ei atrăgător şi îmbietor, la ochii căprui calzi şi părul unduitor care îi cădea pe umerii goi.

— Ea nu, spuse Strike pe jumătate zâmbind.

— Dar tu da?

— Pregătiţi-vă, urlă DJ-ul.

— Eşti căsătorită? întrebă Strike.

— Divorţată.

— Ieşi cu cineva?

— Nu.

— Zece...

— În cazul ăsta, spuse Cormoran Strike, punând jos sticla de bere goală.

— Opt...

Madeline se aplecă să-şi pună paharul pe o masă din apropiere, dar rată marginea: paharul căzu pe mocheta care acoperea podeaua, dar ea dădu din umeri şi se ridică la loc.

— Şase... cinci...

Madeline îşi puse braţele în jurul gâtului lui, iar el îi cuprinse talia. Madeline era mai slabă decât Robin: îi simţea coastele prin rochia strâmtă. Dorinţa din ochii ei era ca un balsam pentru el. Era Anul Nou. La dracu' cu totul.

— ...trei... doi... unu...

Madeline se lipi de el, cu mâinile acum în părul lui şi limba, în gura lui. Aerul din jurul lor era sfâşiat de strigăte şi aplauze. Nu-şi dădură drumul decât când se auziră primele acorduri răguşite din *Auld Lang Syne*. Strike privi în jur. Nici urmă de Midge sau de Picioare.

— Eu va trebui să plec în curând, strigă el, dar aş vrea numărul tău.

— Dă-mi telefonul, atunci.

Madeline îi tastă numărul, apoi îi înapoie telefonul. îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse şi plecă, dispărând în mulţime.

Midge reapăru abia după un sfert de oră. Picioare se realătură grupului colegei ei, cu rimelul întins.

— Încerca întruna să găsească un loc în care e semnal, dar nicio şansă, îi urlă Midge la ureche. Aşa că s-a întors la budă ca să tragă o porţie de plâns.

— Ghinion, spuse Strike.

— Ai cumva ruj pe buze? întrebă Midge, privindu-l fix.

Strike se şterse la gură cu dosul palmei.

— M-am întâlnit cu o veche prietenă de-a maică-mii. Ei... Să ai un 2015 fericit.

— Şi tu, spuse Midge.

Îi întinse mâna şi Strike i-o strânse. Midge privi pe deasupra mulţimii exaltate care lovea în baloane şi trăgea cu tunuri de confetti sclipitoare şi strigă la urechea lui Strike:

— Nu m-a mai prins niciodată Anul Nou la toaletă. Sper să nu fie semn rău.

4

Dormi mulţumit, ca trandafirul răbdător.
Iar peste neaua albă să păşeşti cutezător,
Căci iarna-şi este propria-i eliberare.

Helen Jackson, *Ianuarie*

Una peste alta, lui Robin îi plăcuse timpul petrecut la Zermatt. Uitase cum era să dormi opt ore pe noapte; savurase mâncarea, schiul şi compania prietenilor şi abia dacă tresărise când Katie îi spusese, cu o expresie îngrijorată care se transformase în uşurare când văzuse calmul cu care reacţionase Robin, că Matthew o adusese într-adevăr pe Sarah în Masham de Crăciun, împreună cu fiul lor nou-născut.

— L-au botezat William, spuse Katie. Am dat peste ei într-o seară, la Bay Horse. Mătuşa lui Matthew stătea cu copilul. Nu-mi place Sarah deloc. Atâââât de înfumurată.

— Nici eu n-aş putea spune că îmi place, răspunse Robin.

Se bucura să afle că reuşise să scape de întâlnirea aproape inevitabilă din oraşul natal şi, cu puţin noroc, la următorul Crăciun avea să fie rândul familiei lui Sarah să-l găzduiască pe nepot, aşa că nu mai exista pericolul unei ciocniri întâmplătoare.

Din camera lui Robin se vedea Matterhornul acoperit de zăpadă, care străpungea cerul albastru strălucitor ca un colţ gigantic. Lumina de pe muntele care semăna cu o piramidă se transformă din auriu în culoarea piersicii, trecea de la un albastru ca de cerneală la mov-deschis în funcţie de cum bătea soarele şi, singură în camera ei, privind îndelung muntele, Robin aproape că simţea cum o cuprinde senzaţia de distanţare şi de linişte pe care o aşteptase de la excursia aceasta.

Singura parte a vacanţei de care s-ar fi lipsit bucuroasă era Hugh Jacks. Era cu câţiva ani mai mare decât ea şi lucra în chimia farmaceutică. Robin bănuia că trecea drept un bărbat chiar bine, cu barba lui îngrijită de culoarea nisipului, umerii largi şi ochii mari şi albaştri şi nu avea o fire tocmai neplăcută, dar Robin nu se putea abţine să-l considere uşor penibil. Indiferent care era subiectul în discuţie, Hugh reuşea cumva să ajungă iar la divorţul lui, care părea

să-l fi luat prin surprindere. După şase ani de căsătorie, soţia îl anunţase că nu e fericită, că nu mai era fericită de multă vreme, îşi făcuse bagajele şi plecase. Hugh îi spusese lui Robin întreaga poveste de două ori în primele zile ale vacanţei, şi după a doua istorisire aproape identică Robin făcuse tot posibilul să nu stea lângă el la cină. Din nefericire, el nu pricepuse aluzia şi îi acorda în continuare atenţia lui, încurajând-o să-i împărtăşească detaliile propriei căsătorii eşuate şi folosind un ton lugubru care ar fi fost potrivit dacă amândoi ar fi suferit de aceeaşi boală terminală. Atunci Robin adoptă o atitudine tonică, spunându-i că avea balta peşte şi că ea, personal, se bucura să fie din nou liberă. Hugh îi spuse cât de mult îi admira îndrăzneala, cu o expresie ceva mai voioasă în ochii lui albaştri şi apoşi, iar Robin se temu că el ar fi putut să ia declaraţia ei de fericită independenţă drept o invitaţie tacită.

— E minunat, nu-i aşa? o întrebă Katie plină de speranţă într-o seară, pe când se aflau într-un bar.

Robin abia reuşise să scape de Hugh, după încă o oră de poveşti despre fosta lui soţie.

— E în regulă, spuse Robin, care nu voia s-o ofenseze pe verişoara ei, dar nu e deloc genul meu, Katie.

— De obicei, e foarte amuzant, se arătă Katie dezamăgită. Nu l-ai cunoscut în cea mai bună formă a lui. Stai să-l vezi când bea ceva.

Dar de Anul Nou, după ingerarea unei mari cantităţi de bere şi de şnaps, Hugh deveni la început zgomotos, chiar dacă nu foarte amuzant, apoi sentimental. La miezul nopţii, cele două cupluri se sărutară, iar Hugh, cu ochii înceţoşaţi, întinse braţele către Robin, care îl lăsă s-o sărute pe obraz şi apoi încercă să se desprindă din îmbrăţişare, în timp ce el îi şoptea beat la ureche:

— Eşti minunată.

— Mersi, spuse Robin.

Apoi:

— Vrei să-mi dai drumul, te rog?

El făcu întocmai, iar Robin se duse la culcare puţin mai târziu, încuindu-şi uşa. Cineva ciocăni imediat după ce ea stinse lumina: Robin rămase întinsă în întuneric, prefăcându-se că doarme, şi auzi nişte paşi îndepărtându-se încet.

Celălalt aspect care îi stricase vacanţa perfectă fusese propria ei tendinţa de a reflecta la Strike şi la incidentul de la Ritz. Îi venise destul de uşor să nu se gândească la partenerul său în timp ce se străduia să rămână în poziţie verticală pe schiuri, dar altfel mintea ei odihnită revenea întruna la întrebarea ce s-ar fi întâmplat dacă ea şi-ar fi abandonat inhibiţiile şi temerile şi l-ar fi lăsat s-o sărute. Asta ducea inevitabil la o altă întrebare, cea pe care şi-o pusese cu trei ani în urmă, în timp ce se plimba pe nisipul alb şi cald din Maldive. Avea oare să-şi petreacă fiecare vacanţă pentru tot restul vieţii întrebându-se dacă era îndrăgostită de Cormoran Strike?

Nu eşti, îşi spuse ea. *El ţi-a oferit şansa vieţii tale, poate că îl iubeşti puţin pentru că e cel mai bun prieten al tău, dar nu eşti îndrăgostită de el. Apoi,*

mai onest, şi dacă eşti îndrăgostită, trebuie să treci peste asta. Da, poate că a fost rănit când nu l-ai lăsat să te sărute, dar mai bine aşa decât să creadă că tânjeşti după el. O parteneră amorezată e, pur şi simplu, ultimul lucru pe care şi l-ar dori.

Măcar de-ar fi fost genul de femeie care să se bucure de un sărut într-o seară în care se ameţise şi apoi să râdă de asta! Pe baza a ceea ce ştia despre trecutul amoros al lui Strike, asta îi plăcea lui: femei care jucau jocul acesta cu o nonşalanţă pe care Robin nu o învăţase niciodată.

S-a întors la birou în a doua săptămână a lui ianuarie, aducând o cutie mare de ciocolată elveţiană. Le-a spus tuturor celor care o întrebau, inclusiv lui Strike, că se simţise minunat.

Partea întâi

Inima este organul central al întregului sistem
şi constă dintr-un muşchi gol pe dinăuntru;
prin contracţia lui, sângele este pompat în toate părţile trupului,
printr-o serie complicată de tuburi...

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

5

Straniu mister e a cuvintelor putere!
Viaţă şi moarte au în ele. Un cuvânt
Poate obrazul să îl facă purpuriu,
Plin de atâtea înţelesuri, sau în inimă
Să ducă frigul de acum pustiu.

Letiţia Elizabeth Landon, *Puterea cuvintelor*

14 septembrie 2011
Din *The Buzz*, site de ştiri şi divertisment

The Buzz stă de vorbă cu Josh Blay şi Edie Ledwell, cuplul de creatori ai desenului animat de mare succes de pe YouTube *Inima neagră ca noaptea!*

TB: Deci un desen animat despre părţi ale corpului care se descompun, două schelete, un demon şi o fantomă... cum vă explicaţi succesul pe care l-a avut?
Edie: Stai puţin, Drek e demon?
TB: Voi să-mi spuneţi!
Edie: Eu chiar nu ştiu.
[Josh râde]
TB: Spuneam doar că, atunci când descrii *Inimă neagră ca noaptea* celor care nu l-au văzut, ei sunt cumva surprinşi că e un hit. [*Edie şi Josh râd*] V-aţi aşteptat la reacţia asta faţă de desenul vostru animat care — să fim sinceri — e foarte ciudat?
Edie: Nu, categoric nu.
Josh: Ne distram. Sunt practic o grămadă de glume de-ale noastre.
Edie: Dar s-a dovedit că mult mai mulţi oameni decât ne aşteptam noi le-au înţeles.
TB: Când spui „glume” — oamenii interpretează în multe feluri povestea!
Josh: Da, şi noi... uneori îţi zici „a, da, cred că asta voiam să spunem”, dar alteori...
Edie: Uneori ei văd lucruri care — mă rog, nu că n-ar exista, dar noi nu aşa le-am văzut şi nu asta am intenţionat să transmitem.
TB: Puteţi să-mi daţi un exemplu?

Josh: Viermele care vorbeşte. Nouă ni s-a părut, pur şi simplu, amuzant, pentru că un vierme dintr-un cimitir mănâncă, înţelegi, cadavre în descompunere. Aşa că ne-a plăcut ideea că el e supărat pe jobul lui şi vorbeşte despre el ca şi cum ar fi o muncă grea şi plictisitoare. Ca şi cum ar lucra într-o fabrică. E doar un vierme care s-a săturat.
Edie: Dar apoi au apărut oameni care au spus că e falic sau mai ştiu eu cum. Şi un grup de părinţi s-a plâns...
Josh: ...că facem glume cu penisuri pentru copii.
Edie: Şi noi categoric nu facem aşa ceva. Viermele nu e un penis. [*Râd toţi*]
TB: Atunci de ce credeţi că *Inimă neagră ca noaptea* a explodat în modul ăsta?
Edie: Nu înţelegem nici noi mai bine decât tine. Noi suntem direct implicaţi. Nu putem avea o părere obiectivă.
Josh: Putem doar să presupunem că există mult mai mulţi oameni cu probleme decât ar fi crezut oricare dintre noi.
[*Râd toţi*]
TB: De ce credeţi că-l îndrăgesc atât de mult oamenii pe Inimioară, eroul / inimă fără trup? Tu faci vocea lui Inimioară, nu-i aşa, Josh?
Josh: Da. Ăă... [se gândeşte îndelung] Poate pentru că el ştie că e rău, dar se străduieşte să fie bun.
Edie: Dar nu e foarte rău totuşi. Altfel n-ar încerca să fie bun.
Josh: Cred că oamenii se identifică cumva cu el.
Edie: A trecut prin multe.
Josh: Mai exact, o cutie toracică, un capac de sicriu şi doi metri de pământ.
[*Râd toţi*]
TB: Şi ce planuri aveţi cu desenul? Rămâneţi pe YouTube sau...?
Edie: Noi nu planificăm, nu-i aşa?
Josh: Planurile sunt pentru vanitioţi.
TB: Dar chestia asta devine foarte mare! Acum câştigaţi bani din asta, nu?
Josh: Da. Cine ar fi crezut? E o nebunie.
TB: Aveţi pe cineva care vă ajută? Un agent sau...?
Josh: Avem o prietenă care se pricepe la lucrurile astea şi care ne ajută, da.
TB: Câţiva fani de-ai voştri au creat un joc online inspirat de jocul pe care Drek îl joacă în desen. L-aţi văzut?
Josh: Da, l-am văzut acum câteva zile. Impresionantă programare.
Edie: Dar e ciudat, pentru că jocul lui Drek — cel din desen...
Josh: Da...
Edie: ...nu e, de fapt, un joc. Sau, vreau să spun, n-ar fi trebuit să fie, nu?
[Josh scutură din cap]
Edie: Ar fi trebuit să fie mai mult de atât... întreaga idee a jocului e că, de fapt, nu e un joc.
TB: Deci când Drek îi obligă pe toţi „să joace jocul”...
Edie: Îi obligă? Nu ştiu dacă îi obligă. Cred că ei îi fac pe plac pentru că el e plictisit...

Josh: ...plictirit...
Edie: ...scuze, da, e plictirit, aşa că ei acceptă să joace jocul, dar întotdeauna se sfârşeşte foarte prost pentru cineva.
Josh: Jocul lui Drek e... ştii [cu vocea lui Drek] „joacă jocul, bua!”... respectă regulile. Fă ce trebuie.
TB: Deci e o metaforă?
Edie: Da, dar e paradoxal, pentru că, atunci când vine vorba de el, Drek nu joacă niciodată conform regulilor. Îi place doar să-i urmărească pe ceilalţi cum încearcă s-o facă.
TB: Spuneţi că nu vă faceţi planuri, dar o să existe...?
Josh: Tricouri cu Drek? Acum câteva zile chiar ne-a întrebat cineva de unde poate să cumpere un tricou cu Drek.
Edie: Şi noi am zis... tu chiar vorbeşti serios?
TB: Deci fără articole comerciale?
Edie: [*râzând*] Nu avem în plan aşa ceva.
Josh: Ne place să fie aşa cum e. Ne place să glumim. Noi nu suntem oameni de afaceri.
Edie: Suntem mai degrabă genul de oameni care stau întinşi într-un cimitir şi îşi imaginează inimi fără trup care sar peste tot. [*Râd toţi*]

15 septembrie 2011
Fragment din discuţia purtată pe chatul din joc de către cocreatorii *Jocului lui Drek*

<15 septembrie 2011 20:38>

Anomie: „jocul lui Drek nu e, de fapt, un joc”. Am luat toate regulile din desenul lor nenorocit, ce curvă arogantă şi nenorocită
Morehouse: calmează-te
Anomie: chestia asta o să iasă al dracu' de prost pentru Ledwell. Se cacă pe fani când zice că sunt proşti că le place jocul nostru
Morehouse: nu zicea asta
Anomie: bineînţeles că asta zicea, a spus că suntem doi idioţi care nu înţeleg metaforele ei
Anomie: o să fie doar vina ei dacă fanii se întorc împotriva ei după asta
Morehouse: da, apropo, poate o laşi puţin mai moale pe Twitter
Anomie: ştii despre ce e vorba, de fapt? Jocul nostru devine prea popular. Ei nu-i convine că între episoade fanii aşteaptă de la noi să le oferim divertisment. Se teme că noi căpătăm prea multă putere. După asta o să încerce să ne închidă
Morehouse: Nu crezi că eşti cam paranoic? Nu reprezentăm o ameninţare, nu facem bani, e un omagiu
Anomie: Nu uita că eu o cunosc. E o ipocrită nenorocită ahtiată după bani.

5 februarie 2013
Din *The Buzz*, site de ştiri şi divertisment

Marele succes de pe YouTube *Inimă neagră ca noaptea* a fost preluat de Netflix

Desenul animat cult *Inimă neagră ca noaptea* va părăsi YouTube în favoarea Netflix, un al doilea sezon fiind deja în lucru. Conform zvonurilor, cuplul de animatori Josh Blay şi Edie Ledwell, care şi-au imaginat desenul animat în Cimitirul Highgate, au obţinut o sumă cu şase cifre de la serviciul de streaming.

Fanii animaţiei au păreri împărţite despre intrarea ei în mainstream. Dacă unii sunt entuziasmaţi, alţii sunt îngrijoraţi că strânsa legătură dintre creatori şi fani va fi acum ruptă.

Superfanul anonim Anomie, creator al jocului multi-player atât de popular, intitulat *jocul lui Drek*, a scris pe Twitter:

Deci mult-aşteptata trădare a lui Ledwell e în curs. Pare că tot ceea ce iubeau fanii va fi sacrificat pentru bani. Pregătiţi-vă pentru ce e mai rău, inimi negre.

6 februarie 2013
O discuţie purtată pe chatul din joc între Anomie şi trei moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>
<6 februarie 2013 21:41>
<Anomie, Inimoasa, Demon1, Vierme28>
Anomie: Aţi văzut că The Buzz m-a citat?
Inimoasa: lol. Eşti celebru!
Anomie: eram deja celebru
Anomie: toţi fanii vor să ştie cine e Anomie
Inimoasa: aşa e, vrem!
Demon1: eu tot nu înţeleg de ce moderatorii tăi loiali nu pot să ştie

Anomie: am motivele mele
Anomie: V-am zis că o să se ducă la Netflix până la urmă, nu?
Inimoasa: Cum de ştii întotdeauna ce urmează să se întâmple?!
Anomie: Sunt un geniu. În orice caz, cred că o să avem nevoie de încă 2-3 moderatori, avem din ce în ce mai mult trafic
Anomie: Am putea s-o rugăm pe fata aia, Albacahartia. Pare inteligentă.
Inimoasa: LordDrek joacă de mai mult timp şi îmi place enorm de el.
Anomie: ce vrei să spui, „îmi place enorm de el”?
Inimoasa: păi, pare drăguţ şi e un mare fan al desenului şi jocului.
Anomie: nu vreau prieteni din viaţa reală aici. Regula 14, mai ştii? Anonimat total.
Inimoasa: nu-l cunosc în viaţa reală, pare doar un tip ca lumea!
Anomie: bine, îi întreb pe el şi pe Albacahartia. Poate şi pe VilePechora, e tot timpul aici, ar putea să se facă util
Inimoasa: nu trebuie să vezi dacă e şi Morehouse de acord?
Anomie: de ce?
Anomie: o să fie mulţumit cu orice decid eu
Anomie: eu sunt celebritatea, nu uita
Inimoasa: lol
>
>
>
Inimoasa: Unde e Morehouse, de fapt? Nu prea a mai apărut în ultimul timp.
Anomie: O să se întoarcă, nu-ţi face griji.

<Un nou canal privat a fost deschis>
<6 februarie 2013 21:43>
<Demon1 invită pe Vierme28>
<Vierme28 s-a alăturat canalului>
Demon1: e supermodestă, nu? „Sunt un geniu”
Vierme28: Anomie ?
Demon1: cine altcineva?
Vierme28: tu tot crezi că Anomie e fată ?
Demon1: e categoric fată, îmi dau seama din chestiile pe care le spune
Vierme28: Morehouse îl ştie pe Anomie din viaţa reală şi spune că e bărbat
Demon1: doar ca să inducă pe toată lumea în eroare
Vierme28: Anomie e cineva, nu ?
Demon1: Toată lumea e cineva, Vierme
Vierme28: vreau să spun, un iniţiat al Inimii negre
Demon1: Se poate. Nu ştiu
Vierme28: aş vrea să nu fi plecat de pe YouTube. N-am Netflix. Am plâns când am auzit
Demon1: Şi eu am fost trist, dar Anomie trebuie să înceteze s-o mai ponegrească pe L******, altfel o să ne blocheze
Vierme28: omg nu spune asta, aş muri

28 mai 2014
Din The Buzz. site de ştiri şi divertisment

Agentul lui Edie Ledwell confirmă spitalizarea acesteia

Edie Ledwell, cocreatoarea *Inimii negre ca noaptea*, a fost spitalizată în noaptea de 24 mai, dar acum a revenit acasă, a confirmat, după zile întregi de zvonuri, Allan Yeoman, agentul scriitoarei / animatoarei.

Într-o declaraţie oferită presei, Yeoman, care conduce agenţia de creaţie AYCA, a afirmat:

„La cererea lui Edie Ledwell, confirmăm faptul că a fost internată în spital pe 24 mai, fiind apoi externată. Edie le mulţumeşte fanilor pentru preocuparea şi sprijinul lor şi cere să i se respecte intimitatea, pentru a se putea concentra asupra sănătăţii sale."

Fanii s-au lansat în numeroase speculaţii, după ce presa a relatat că poliţia şi salvarea au fost chemate la apartamentul animatoarei pe 24 mai, la puţin timp după miezul nopţii, martorii oculari susţinând că aceasta era inconştientă când a fost transportată pe targă în ambulanţă.

Fanii *Inimii negre ca noaptea*, care au fost consideraţi „toxici" din cauza comportamentului lor pe internet, au avut reacţii împărţite la vestea spitalizării lui Ledwell. Dacă cei mai mulţi şi-au exprimat îngrijorarea, unii troli au fost criticaţi pentru că au sugerat că Ledwell simulase o tentativă de sinucidere pentru a atrage simpatia...

28 mai 2014
Chaturi din joc între Albacahartia, cel mai nou moderator al *Jocului lui Drek*, Morehouse şi Anomie, cocreatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal privat>
<28 mai 2014 23:03>
Albacahartia: deci L****** chiar a încercat să se sinucidă
Morehouse: aşa se pare
Albacahartia: căcat, ce trist
Morehouse: da
Albacahartia: ai vorbit cu Anomie?
Morehouse: încă nu
Morehouse: cred că mă evită
Albacahartia: de ce?

Morehouse: pentru că i-am spus s-o lase în pace pe L****** pe Twitter
Albacahartia: chiar crezi pe bune că ăsta a fost motivul ei? trolii de pe Twitter?
Morehouse: nu ştiu, dar sigur n-a ajutat-o cu nimic să fie făcută întruna prefăcută şi trădătoare
>
Albacahartia: eşti atât de drăguţ
Morehouse: zău?!
Albacahartia: vreau să spun, cumsecade
Albacahartia: nici măcar nu eşti supărat că Anomie îşi asumă tot meritul pentru joc
Morehouse: n-are decât
Morehouse: Viaţa înseamnă mai mult decât să ai o grămadă de urmăritori pe Twitter-ul ăla nenorocit
Albacahartia: lol, eşti atât de matur. Vorbesc serios, nu la mişto. Chiar eşti
Albacahartia: Pot să te întreb ceva?
Morehouse: întreabă
Albacahartia: Anomie e categoric tip?
Morehouse: da, bineînţeles. De ce mă întrebi asta?
Albacahartia: Demon1 mi-a spus acum câteva zile că el crede că Anomie e fată
Albacahartia: a sugerat cumva că voi doi sunteţi împreună
Morehouse: lui Demon1 îi place să agite apele, n-ar trebui să bagi în seamă ce spune despre mine sau Anomie.
Albacahartia: Inimoasa mi-a spus că te-ai certat cu Demon1
Morehouse: da. Uneori e un bou imatur.

Morehouse: stai puţin, a venit Anomie
>
>
>
>
>
>
Albacahartia: ce spune?
>
Morehouse: vrea să moderez eu mâine
>
>
>
>
Albacahartia: îmi făceam griji că ştie că ţi-am trimis poze
>
>
>
>
>
>
>
Morehouse: mai eşti acolo?
Albacahartia: da
>
>
>
>
Morehouse: bun, nu întârzii mult
Albacahartia: <3
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>

<**Un canal privat a fost deschis**>
<28 mai 2014 23:05>
<Anomie invită pe Morehouse>
Anomie: salut
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Morehouse: Ţi-am trimis mesaje toată ziua
Anomie: am fost ocupat. Vreau să moderezi mâine dimineaţă, eu nu pot.
Morehouse: Nici eu, am termen la o lucrare
Anomie: atunci de ce eşti aici? Sau aşa o alinţi tu pe Albacahartia, <termen la o lucrare>?
Morehouse: ha ha
Anomie: voi doi păreţi să vă înţelegeţi foarte bine. Sper că nu aţi făcut schimb de poze. Regula 14, nu uita
Morehouse: Ai văzut ştirile?
Anomie: ce, „sinuciderea”? da, am văzut
Morehouse: ascultă, trebuie s-o laşi în pace pe Ledwell, vorbesc serios
Anomie: Du-te şi spune-le celorlalţi fani s-o lase în pace. Crezi că eu sunt singurul care s-a săturat ca dracu de ipocrizia şi duplicitatea ei?
Morehouse: eşti singurul care are 50.000 de urmăritori pe Twitter pe care îi îndemni întruna să-i dea teroare.
Anomie: dacă chiar a încercat să se sinucidă, nu e din cauza Twitter-ului. Probabil e o manevră publicitară
Anomie: presupun că va trebui s-o pun pe Inimoasa să modereze dacă tu nu poţi.
Morehouse: dar tu de ce nu poţi?
Anomie: programare la spital

>
>
>
>
>
>

Morehouse: gata
Albacahartia: a ascultat ce-ai avut de spus?
Morehouse: cu Anomie nu poţi niciodată să-ţi dai seama. Poate că a rămas cu ceva.
Morehouse: dar nu-i place că vorbim. Tu şi cu mine.
Albacahartia: da, apropo de asta... când îmi trimiţi şi tu o poză?
Morehouse: nu pot
Morehouse: nu merge camera telefonului
Albacahartia: du-te dracu', Morehouse
Morehouse: lol. Ok, nu-mi place să fiu fotografiat
Albacahartia: nu ţi-aş fi trimis ce ţi-am trimis azi noapte dacă n-aş fi crezut că faci şi tu la fel
Morehouse: eşti superbă
Albacahartia: mersi
Morehouse: eu nu sunt
Albacahartia: cui îi pasă? Vreau doar o poză cu tine
Albacahartia: îmi place foarte mult să vorbesc cu tine. Vreau doar să ştiu cum arăţi!
Morehouse: imaginează-ţi un tocilar obişnuit
Albacahartia: mie îmi plac tocilarii. Trimite-mi o poză!
Morehouse: şi cum e viaţa la şcoala de arte?
Albacahartia: uau, ce subtil ai schimbat subiectul
(...)

Morehouse: căcat, eşti bine?
Anomie: nu e pentru mine, eu sunt doar şoferul
Anomie: doamne fereşte ca nenorocitul să folosească transportul public
Anomie: ei, te las să te întorci la <termenul> tău
<Morehouse a părăsit canalul>
<Anomie a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

>
>

7 ianuarie 2015
Din *The Buzz*, site de ştiri şi divertisment

Atenţie, fani ai *Inimii negre ca noaptea*!

Potrivit unor surse din interior, Studiourile de Film Maverick iau serios în calcul să vă transforme desenul preferat într-un film de lungmetraj! Se spune că discuţiile dintre Maverick, Josh Blay şi Edie Ledwell sunt „într-o fază avansată” şi se aşteaptă să se ajungă la un acord cât de curând. Ce părere aveţi despre saltul de la micul la marele ecran? Spuneţi-ne în comentarii!

Comentariile sunt moderate.
Buzz îşi rezervă dreptul de a şterge comentariile care contravin recomandărilor.

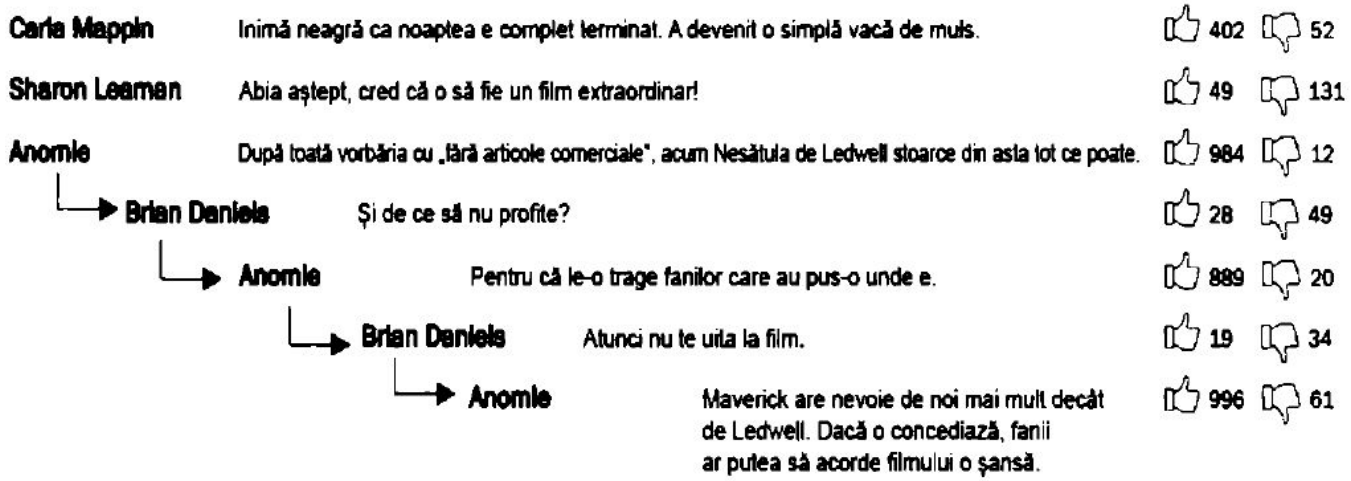

7 ianuarie 2015
Chaturi din joc între şase dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Un nou canal privat a fost deschis>
<7 ianuarie 2015 16:01>
<LordDrek invită pe VilePechora, Albacahartia, Inimoasa, Demon1, Vierme28>
LordDrek: E URGENT

<Albacahartia s-a alăturat canalului>
Albacahartia: e vorba de film?
LordDrek: mult mai tare decât asta
<Inimoasa s-a alăturat canalului>
Inimoasa: omg, aţi văzut ştirile?
Albacahartia: despre film?
Inimoasa: nu, despre ăia care i-au împuşcat pe caricaturiştii din Paris
<Vierme28 s-a alăturat canalului>
<VilePechora s-a alăturat canalului>
Albacahartia: Charlie nu mai ştiu cum, da
LordDrek: Charlie Hebdo
LordDrek: asta ar trebui să-i facem lui Ledwell. Să ne ducem şi s-o împuşcăm pe ea şi pe toţi nenorociţii pe care i-a pus să lucreze la film şi s-o luăm de la capăt.
VilePechora: lol
Vierme28: Drek nu glumi cu chestii d-astea
Albacahartia: pentru asta ai vrut să ne strângi pe toţi la un loc? să plănuim un atac armat?
LordDrek: eşti pe aproape
Albacahartia: de ce nu i-ai invitat pe Anomie sau Morehouse?
LordDrek: pe Anomie, o să vezi de ce într-o clipă. Pe Morehouse, pentru că n-am încredere că n-o să fugă să-i spună lui Anomie
Albacahartia: Să-i spună ce?
LordDrek: O să vezi.
Vierme28: începi să mă nelinişteşti
LordDrek: aşteaptă să vezi ce am de spus
LordDrek: abia atunci o să fii neliniştit
<Demon1 s-a alăturat canalului>
Demon1: scuze, a trebuit să mă schimb

VilePechora: îţi dai seama că noi nu te putem vedea, nu?
Demon1: ha ha
Demon1: m-am dezbrăcat de echipamentul sportiv
VilePechora: ce sport?
Demon1: fotbal
LordDrek: bun, pregătiţi-vă
LordDrek: VilePechora şi cu mine am devenit suspicioşi faţă de Anomie
LordDrek: aşa că i-am localizat adresa de IP
Albacahartia: wtf?
VilePechora: Am aflat şi alte chestii/ am făcut nişte conexiuni
VilePechora: dar adresa de IP confirmă cine e ea de fapt
Demon1: Eram SIGUR că e fată!
LordDrek: ei ai avut dreptate
LordDrek: dar nu orice fată
Inimoasa: ce vrei să spui?
LordDrek: bun, uite ce e
LordDrek: Anomie = Edie Ledwell
Demon1: wtf nu există aşa ceva
Vierme28: ??????????
Albacahartia: nu are niciun sens, ce dracu!
VilePechora: ba da
VilePechora: am fost traşi pe sfoară
LordDrek: ca nişte fraieri
Inimoasa: de ce ar face ea aşa ceva?
LordDrek: face un joc pervers, de-aia
Demon1: scuze, dar n-are cum să fie adevărat
LordDrek: este
LordDrek: o să „bată palma cu Anomie” să facă jocul oficial şi o să înceapă să perceapă taxă

VilePechora: numai că nu există nicio Anomie. E jocul lui Ledwell, a fost din totdeauna
Demon1: eu nu cred
Albacahartia: Nici eu
Albacahartia: Morehouse n-ar accepta niciodată aşa ceva
LordDrek: te-ai întâlnit cu Morehouse faţă în faţă?
Albacahartia: nu
VilePechora: nici nu l-ai văzut cum îşi face laba la tine pe webcam?
Albacahartia: du-te dracu, VilePechora
Albacahartia: nu cred că Morehouse ar accepta ca Ledwell să ne păcălească pe toţi în halul ăsta, atâta tot
Demon1: ce-ar avea de câştigat dacă se dă drept Anomie şi se trolează singură?
LordDrek: simplu: „face cunoştinţă" cu Anomie şi decide că, de fapt, e un tip ca lumea — temerile lui referitoare la supra-comercializare sunt rezonabile şi toate căcaturile astea
LordDrek: „hai să monetizăm jocul, Anomie poate să ia el banii, îi merită"
LordDrek: probabil o să pună un copil infirm să-l joace pe Anomie, pentru mai multă culoare
LordDrek: apoi Anomie cel infirm le spune fanilor că acum că a cunoscut-o îşi dă seama că şi-a făcut o părere greşită despre ea, că ea e minunată, Blay e tras pe linie moartă / terorizat de fanii care vor jocul
VilePechora: fanii o iubesc pe Ledwell, ea primeşte toate articolele pozitive & profiturile

LordDrek: & fanii scot banii, crezând că o să ajungă la Anomie
LordDrek: o singură problemă: Ledwell o să aibă nevoie de un ţap ispăşitor care să fie învinuit pentru „hackuirea” lui Anomie, sau ce pretext o să găsească pentru că el a ponegrit-o
LordDrek: şi are şi banii, şi abilităţile ca să ne însceneze ceva unuia din noi
Vierme28: eu nu înţeleg. Ea îl urăşte pe Anomie.
VilePechora: totul e un simulacru, idiotule. Aşa face ea pe victima în faţa presei & fanilor
LordDrek: dacă vreţi dovada, v-o trimit acum
<LordDrek vrea să trimită un fişier>
<Apăsaţi Alt+y pentru a accepta fişierul>
>
>
>
Vierme28: căcat e o grămadă
Inimoasa: omg cât aţi lucrat la asta băieţi?
LordDrek: luni în şir
>
>
Inimoasa: uau
Inimoasa: când a ieşit jocul din online a fost când Ledwell era în spital???? Nu făcusem legătura!
Albacahartia: sunteţi siguri că datele corespund?
Inimoasa: omg am ştiut întotdeauna că e o mincinoasă dar ce e aici e dement
Demon1: cum aţi obţinut e-mailurile către agentul ei???

LordDrek: de la o sursă prietenoasă de la biroul agentului care crede că Ledwell e o mare vacă
Inimoasa: OMG DA — mai ştiţi când a spus că vorbeşte cu Anomie doar dacă se întâlneşte faţă în faţă cu el?
VilePechora: da, pregătea terenul
Inimoasa: mi s-a părut atât de ciudat atunci! de ce ar fi vrut să se întâlnească cu el dacă îl ura aşa de mult?
VilePechora: tocmai
LordDrek: şi citeşte tweeturile şterse, l-a scăpat de mai multe ori, a postat din greşeală mesajele lui Anomie de pe contul ei
Inimoasa: mi-e greaţă fizic
VilePechora: şi nu uitaţi, în tot timpul ăsta noi am făcut-o muci pe Ledwell în faţa ei
Vierme28: deci asta înseamnă sfârşitul jocului ? Nu mai putem juca?
Albacahartia: nu, nu asta înseamnă, nu fi prost
Albacahartia: jocul e al nostru, nu al ei
Albacahartia: jocul e mai mare decât Blay / Ledwell
Vierme28: nu mai folosiţi aici nume complete, nu e voie ! Regula 14 !
LordDrek: dacă mă întrebaţi pe mine, B*** ar trebui să afle cât de imensă e trădarea ei
LordDrek: vrea să i-o tragă lui la fel de mult ca nouă
VilePechora: şi cum îi spunem?
>
Inimoasa: aş putea să merg eu să mă întâlnesc cu el, dacă vreţi
Vierme28: nu ştii unde stă

Inimoasa: ba ştiu. O să mă primească, sunt sigură
Albacahartia: îi ştii pe J*** B***? pe bune?
Inimoasa: da. Am uitat, probabil că tu ai intrat după ce le-am spus celorlalţi. Am fost asistentă personală a lui L*** şi B***
Albacahartia: wtf????
Inimoasa: Drek, am putea merge să vorbim cu J*** împreună.
LordDrek: nu pot, scumpo, îmi pare rău, sunt ocupat cu ştii tu ce
Vierme28: ce?
LordDrek: nu contează
Vierme28: eu sunt singurul care nu încalcă niciodată regula 14 ?
Inimoasa: bun atunci mă duc singură şi îi arăt dosarul ăsta
LordDrek: vorbeşti serios?
Inimoasa: bineînţeles, ce face ea e abject
Demon1: Inimoaso, tu o cunoşti — chiar crezi că s-ar putea da drept Anomie?
Inimoasa: sincer? Da. Să lucrez pentru ea n-a fost o experienţă plăcută. E foarte dură şi vrea să obţină tot ce se poate
LordDrek: eşti sigură că eşti în regulă să mergi singură?
Inimoasa: da, bineînţeles
LordDrek: aş vrea să pot veni şi eu
VilePechora: e extraordinar din partea ta, Inimoaso
Inimoasa: totul pentru fani
VilePechora: bun, nu uitaţi: niciun cuvânt pe canalul moderatorilor sau în faţa lui Anomie sau Morehouse
VilePechora: trebuie să fim cât se poate de atenţi
VilePechora: şi nu vă schimbaţi comportamentul

<Un nou canal privat a fost deschis>
<7 ianuarie 2015 16:25>
<LordDrek invită pe lnimoasa>
<lnimoasa s-a alăturat canalului>
Inimoasa: Salut! Cum merg repetiţiile?
LordDrek: E muncă multă, dar aşa e Cehov. Ascultă, îmi faci o favoare, scumpo?
LordDrek: Nu-i spune lui Josh de unde ai fişierul.
LordDrek: dacă o să creadă că e întocmit de doi moderatori de la

VilePechora: fără ironii, aluzii, nimic
VilePechora: pentru că ea o să caute un ţap ispăşitor, nu uitaţi
Vierme28: căcat, tre ' să plec , întârzii la muncă
<Vierme28 a părăsit canalul>
Albacahartia: eu trebuie să moderez. Ne vedem mai târziu.
< Albacahartia a părăsit canalul>
Demon1: eu tot nu sunt sigur, oameni buni
VilePechora: citeşte tot fişierul şi o să te răzgândeşti
<Demon1 a părăsit canalul>
<
<
<lnimoasa a părăsit canalul>
LordDrek: au plecat toţi?
VilePechora: rofl
VilePechora: Să mor io cât sunt de proşti
VilePechora: nu sunt sigur că Demon1 a muşcat complet
LordDrek: cui îi pasă ce crede poponarul ăla mic
LordDrek: nu ne trebuie decât să creadă Blay
VilePechora: adevărat
LordDrek: tocmai am făcut-o „superbă" pe scroafa aia grasă de Inimoasa
VilePechora: rofl lingăule
LordDrek: dar a fost de acord să nu spună de unde ştie lucrurile astea
VilePechora: incredibil
VilePechora: crezi că Albacahartia o să-i spună lui Morehouse?
LordDrek: nu, dacă are un pic de minte
LordDrek: fitilul a fost aprins, bua
VilePechora: lol dacă chestia asta funcţionează...
Jocul lui Drek, poate n-o să aibă încredere în el
Inimoasa: bine dar atunci de unde să zic că-l am?
LordDrek: zi că nişte fani / surse îngrijorate ţi l-au trimis. E credibil, eşti un lider al fanilor
Inimoasa: da, e logic. O să încerc să mă duc să mă văd cu Josh sâmbăta asta
LordDrek: eşti o eroină. Ţine-ne la curent.
Inimoasa: bine xxx
Inimoasa: bun trebuie să mă apuc iar de lucru, vorbim curând xxx
LordDrek: mersi, superbo xxx
<lnimoasa a părăsit canalul>
<LordDrek a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

6

Vei avea faimă! — Ah, ironie! dă trestiei un adăpost
De cea furtună — dă viţei atârnate ceva plin
Pe care lujerii ei tandri să se poată împleti —
Dă florii însetate ploaie, iar femeii-acel prinos
De vorbe dragi ale iubirii! Faimă nevrednică!

Felicia Hemans, *Properzia Rossi*

Ultima după-amiază de vineri din ianuarie o găsi pe Robin stând singură la biroul dublu din micul sediu al agenţiei de pe Denmark Street. Îşi omora timpul înainte de a pleca să vizioneze un apartament în Acton trecând în revistă dosarul Păianjenului. Pe stradă era mult zgomot: şantiere întinse continuau să perturbe activitatea de pe Charing Cross Road şi toate deplasările înspre şi dinspre birou presupuneau mersul pe scânduri şi pe lângă pickhammerele şi fluierăturile constructorilor. Din cauza zarvei de afară, primul semn primit de Robin că un posibil client venise pe neaşteptate nu fu zgomotul provocat de deschiderea uşii de sticlă de la intrare, ci ţârâitul telefonului de pe birou.

Când răspunse, auzi vocea de bariton a lui Pat.

— Mesaj de la domnul Strike. Sâmbătă ai timp să vizitezi Gateshead?

Era un cod. După ce cu un an în urmă reuşiseră să soluţioneze un caz vechi, ceea ce adusese agenţiei încă un val de articole măgulitoare, doi potenţiali clienţi de o pronunţată excentricitate veniseră pe nepusă masă. Primul, o femeie în mod evident bolnavă mintal, îl implorase pe Barclay, singurul detectiv prezent la acel moment, s-o ajute să dovedească faptul că statul o urmărea prin gura de ventilaţie a apartamentului ei din Gateshead. Al doilea, un bărbat foarte tatuat care părea uşor maniac, devenise ameninţător faţă de Pat când ea îi spusese că niciun detectiv nu era în acel moment disponibil ca să noteze datele vecinului său, despre care el era convins că face parte dintr-o celulă ISIS. Din fericire, Strike intrase în birou fix în momentul în care bărbatul luase capsatorul lui Pat şi părea că se pregătea să-l arunce spre ea. De atunci, Strike insistase ca Pat să ţină uşa exterioară încuiată când era singură la birou şi căzuseră toţi de acord asupra unui cod care însemna, în esenţă, „am aici un nebun”.

— Ameninţător? spuse Robin încet, închizând dosarul Păianjenului.

— Ah, nu, răspunse Pat calmă.

— Bolnav mintal?

— Poate puţin.

— Bărbat?

— Nu.

— Ai rugat-o să plece?

— Da.

— Vrea să vorbească cu Strike?

— Nu neapărat.

— Bine, Pat, o să vorbesc eu cu ea. Vin acum.

Robin închise telefonul, băgă dosarul Păianjenului la loc în sertar şi se îndreptă spre anticameră.

O tânără şatenă, cu părul până la umeri şi cam ciufulit, stătea pe canapeaua din faţa biroului lui Pat. Robin fu izbită imediat de câteva ciudăţenii din înfăţişarea femeii. Impresia de ansamblu pe care o lăsa era de îngălare, chiar murdărie: avea nişte botine până la gleznă, vechi, care ar fi trebuit pingelite, rimelul părea că fusese aplicat cu o zi înainte în mare grabă, iar cămaşa îi era atât de mototolită, de ziceai că a dormit în ea. Însă geanta Yves Saint Laurent de lângă ea, de pe canapea, costase probabil peste 1 000 de lire sterline, dacă nu cumva era o imitaţie, iar haina lungă şi neagră de lână părea nouă-nouţă şi de calitate. Când o văzu pe Robin, femeia trase aer în piept cu un mic icnet şi, înainte ca Robin să apuce să zică ceva, spuse:

— Te rog, nu mă da afară. Te rog. Am mare, mare nevoie să vorbesc cu tine. Te rog.

Robin ezită, apoi spuse:

— Bine, intră. Pat, vrei să-i spui lui Strike că pot să merg la Gateshead?

— Hmm, făcu Pat. Eu una aş fi refuzat.

Robin se dădu în spate s-o lase pe tânără să intre în birou, apoi mimă din buze spre Pat „20 de minute”.

În timp ce închidea uşa, Robin observă că părul femeii era puţin încâlcit la spate, ca şi cum n-ar mai fi fost periat de zile întregi, însă eticheta care ieşise în dreptul gulerului indica o haină Alexander McQueen.

— Era un fel de cod? spuse femeia întorcându-se spre Robin. Chestia cu Gateshead?

— Nu, desigur că nu, minţi Robin cu un zâmbet liniştitor. Ia loc.

Robin se aşează la birou, iar femeia, care părea cam de aceeaşi vârstă, se instală pe scaunul din faţa ei. Deşi nepieptănată, prost machiată şi trasă la faţă, era atrăgătoare într-un mod neobişnuit. Faţa ei pătrată era palidă, buzele pline, iar ochii aveau o nuanţă chihlimbarie frapantă. Judecând după accent, era născută la Londra. Robin observă un tatuaj mic şi neclar pe unul dintre degete: o inimă neagră care arăta ca şi cum ar fi fost desenată chiar de ea. îşi rosese unghiile până la sânge, iar pe arătătorul şi pe degetul mijlociu ale mâinii drepte

avea pete galbene. Una peste alta, necunoscută lăsa impresia unei persoane aflate într-o pasă proastă care tocmai fugise din casa unei femei bogate, cu haina şi geanta acesteia.

— Presupun că nu pot fuma? întrebă ea.

— Mă tem că nu, la noi nu se fu...

— E în regulă. Am gumă.

Scotoci prin geantă, scoţând mai întâi un dosar de carton maro plin cu hârtii. În timp ce încerca să desfacă o gumă din pachet, ţinând în echilibru geanta pe genunchi şi strângând dosarul cu o mână, hârtiile dinăuntru alunecară şi se împrăştiară pe podea. Din câte putu să vadă Robin, era un amestec de tweeturi printate şi note scrise de mână.

— Căcat, scuze, spuse femeia cu respiraţia tăiată.

Strânse hârtiile căzute şi le îndesă la loc în dosar. După ce îl vârî înapoi în geantă şi băgă guma în gură, se îndreptă iar de spate, acum şi mai răvăşită, cu haina mototolită în jurul ei şi cu mâinile încleştate pe geanta pe care o ţinea în poală de parcă ar fi fost un animal de companie care putea să fugă în orice moment.

— Tu eşti Robin Ellacott, nu-i aşa?

— Da.

— Speram să te găsesc pe tine, am citit despre tine în ziar, spuse femeia.

Robin fu surprinsă. De obicei, clienţii îl voiau pe Strike.

— Pe mine mă cheamă Edie Ledwell. Femeia de dincolo a spus că nu aveţi loc pentru clienţi noi...

— Mă tem că e...

— Îmi dau seama cât de solicitaţi sunteţi, dar pot să plătesc, spuse femeia, cu o nuanţă stranie de surprindere în voce. Chiar pot să plătesc, îmi permit şi — ca să fiu foarte sinceră — sunt disperată.

— Mă tem că suntem ocupaţi până peste cap, începu Robin. Avem o listă de aştepta...

— Te rog, pot să-ţi spun doar despre ce e vorba? Măcar atât? Te rog? Şi pe urmă, dacă chiar nu puteţi — să vă ocupaţi voi —, poate mă sfătuiţi cum să... sau să-mi recomandaţi pe cineva care ar putea să mă ajute? Te rog?

— Bine, spuse Robin, a cărei curiozitate fusese stârnită.

— Bun, deci ai auzit de *Inimă neagră ca noaptea*?

— Ăă — da, făcu Robin, surprinsă.

Verişoara ei, Katie, vorbise despre acest desen animat într-o seară la cină, în Zermatt. Katie se uitase la *Inimă neagră ca noaptea* când fusese în concediu de maternitate şi ajunsese să fie fascinată de el, chiar dacă nu se putuse hotărî dacă era amuzant sau doar straniu.

— E pe Netflix, nu? continuă Robin. De fapt, eu nu l-am văzut.

— Bun, mă rog, nu are prea mare importanţă. Ideea e că l-am creat împreună cu fostul meu prieten şi e un succes, sau ceva...

Edie păru ciudat de tensionată când rosti acel cuvânt.

— ...şi ar putea urma un contract pentru un film, dar asta e relevant doar pentru că... ei, nu e relevant pentru ceea ce aş vrea eu să fie investigat, vreau doar să ştii că pot să plătesc.

Înainte ca Robin să apuce să spună ceva, începu să turuie.

— Deci doi fani ai desenului nostru, asta era acum câţiva ani — presupun că putem să le spunem fani, cel puţin în prima fază —, fanii ăştia doi au creat un joc online inspirat de personajele noastre. Nimeni nu ştie cine sunt cei doi oameni care au făcut jocul. Ei îşi spun Anomie şi Morehouse. Cel mai mare merit îi e atribuit lui Anomie şi el are cei mai mulţi urmăritori online. Unii zic că Anomie şi Morehouse sunt una şi aceeaşi persoană, dar nu ştiu dacă e adevărat. În fine, Anomie...

Edie inspiră adânc.

— ...el — sunt sigură că e un „el” — şi-a făcut o misiune din a... a...

Edie râse brusc, un râs complet lipsit de umor: ar fi putut la fel de bine să plângă amarnic.

— ...din a-mi face viaţa cât mai insuportabilă. E ca... e ceva zilnic, nu mă slăbeşte niciodată, nu încetează niciodată. A început când eu şi Josh am dat un interviu şi am fost întrebaţi dacă am văzut jocul lui Anomie şi dacă ne-a plăcut. Şi — e greu de explicat — în desen e un personaj numit Drek, înţelegi? Mi-aş dori ca dracu' să nu existe un personaj numit Drek, dar acum e prea târziu. În fine, în desenul nostru, Drek pune celelalte personaje să joace un joc şi inventează întruna reguli noi şi întotdeauna lucrurile se sfârşesc prost pentru toţi ceilalţi în afară de el. Jocul lui nu e, de fapt, un joc, nu are nicio logică, doar face mişto de celelalte personaje. Revenind... la interviul ăsta am fost întrebaţi dacă am văzut jocul lui Anomie şi Morehouse şi eu am spus că da, dar că jocul din desenul nostru nu e, de fapt, un joc. E mai mult o metaforă — scuze, îmi dau seama cât de stupid sună, dar de acolo a început totul, nu-i aşa, când eu am spus că jocul lui Anomie nu era, de fapt, la fel cu jocul lui Drek din desen. În fine, când interviul a apărut pe internet, Anomie a luat-o razna. A început să mă atace nonstop. A spus că ei făcuseră toate regulile jocului lor fix după regulile lui Drek, aşa că de ce dracu' m-am apucat eu să zic că jocul e lipsit de acurateţe? Şi o grămadă de fani au fost de acord cu el, zicând că eu denigram jocul pentru că era gratuit şi voiam să-l opresc ca să fac un joc Drek oficial şi să profit de pe urma lui. Eu am crezut că o să treacă cu timpul, dar era din ce în ce mai rău. Nici nu poţi să — a depăşit orice — Anomie a postat pe net o poză cu apartamentul meu. I-a convins pe oameni că am lucrat ca prostituată când eram lefteră. Mi-a trimis poze cu mama mea moartă, susţinând că mint în legătură cu moartea ei. Şi fanii au crezut toate astea şi m-au atacat pentru chestii pe care nu le-am făcut niciodată, nu le-am spus niciodată, lucruri pe care nu le cred. Dar ştie despre mine şi lucruri adevărate, lucruri pe care n-ar trebui să le ştie. Anul trecut...

Robin văzu că lui Edie îi tremurau degetele cu care-şi ţinea geanta scumpă.

— ...am încercat să mă sinucid.

— îmi pare foarte..., începu Robin.

Dar Edie făcu un gest de nerăbdare: în mod evident, nu voia compasiune.

— Aproape nimeni n-a ştiut că am făcut asta, dar Anomie a ştiut înainte să apară în presă; ştia până şi la ce spital fusesem. A postat un tweet despre asta, spunând că fusese doar o păcăleală, ca să-i fac pe fani să le pară rău pentru mine. În fine, duminica trecută...

Vocea lui Edie începu să tremure.

— Josh — el e tipul cu care am creat *Inimă neagră ca noaptea* —, cum am spus, noi eram... am fost combinaţi, dar ne-am despărţit, dar încă lucrăm împreună la desen — Josh m-a sunat şi mi-a spus că circulă zvonul că eu sunt Anomie, că mă atac singură pe net şi născocesc minciuni despre mine ca să obţin atenţia şi compasiunea oamenilor. Eu am zis „Cine zice asta?”, dar Josh n-a vrut să-mi spună, mi-a zis doar: „Asta am auzit”. Şi mi-a zis că vrea să audă direct de la mine că nu e adevărat. Eu i-am spus „Cum dracu' poţi să crezi, fie şi pentru o clipă, că ar putea fi adevărat?”

Edie aproape că ţipa acum.

— I-am închis, dar el a sunat din nou, ne-am certat iar şi au trecut două săptămâni sau pe acolo şi el încă mai crede asta şi nu pot să-l conving...

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Da? strigă Robin.

— Vrea cineva cafea?

Pat deschise uşa puţin şi îşi plimbă privirea de la Robin la Edie. Robin ştia că voia să verifice dacă totul e în ordine, după ce o auzise pe Edie ridicând vocea.

— Eu nu vreau nimic, Pat, mersi, spuse Robin. Edie?

— Eu nu, mersi, spuse Edie.

Pat închise uşa la loc.

— Aşa că alaltăieri, reluă Edie, Josh şi cu mine am vorbit iar la telefon şi de data asta Josh mi-a spus că are un dosar cu „probe”...

Edie schiţă în aer nişte ghilimele.

— ...care demonstrează că, de fapt, eu sunt Anomie.

— Astea sunt...? începu Robin, arătând spre geanta cu dosarul de carton din poală lui Edie.

— Nu, astea sunt doar chestiile pe care mi le-a scris Anomie pe Twitter — cred că presupusul dosar de căcat al lui Josh nici nu există. I-am zis: „De unde îl ai?” Şi el n-a vrut să-mi spună. Era luat, fumează o grămadă de iarbă. I-am închis iar. Mi-am petrecut toată ziua de ieri umblând de colo-colo, gen, şi... Ce dracu' de dovadă poate să aibă că eu sunt Anomie? E ridicol, fir-ar al dracu'!

Vocea îi crescu iar şi apoi i se frânse. Acum, din ochii ei chihlimbarIi ţâşniră lacrimi; când şi le şterse, Edie îşi întinse rimelul în dâre late şi cenuşii pe obraji şi pomeţi.

— Prietenul meu era la muncă şi eu mă simţeam atât de disperată, apoi m-am gândit că există o singură modalitate de a pune capăt acestei chestii. Trebuie să dovedesc cine e Anomie. Pentru că eu cred că ştiu. Îl cheamă Seb Montgomery. A fost la şcoala de arte cu Josh. Josh a fost dat afară, dar el şi Seb au rămas prieteni. Seb ne-a ajutat să facem animaţia la primele două episoade din *Inimă neagră ca noaptea*. E un bun animator, dar când am continuat, n-am mai avut nevoie de el şi ştiu că, după ce am început să avem mulţi urmăritori, s-a supărat din cauza asta şi a dat vina pe mine. E adevărat că mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult, dar nu l-am presat pe Josh să scape de el, pur şi simplu nu mai aveam nevoie de el. Seb şi Josh sunt în continuare prieteni şi Josh spune oricui orice, nu are niciun fel de filtru, mai ales când e nervos sau luat, adică mai tot timpul, şi aşa putea să afle Seb toate chestiile personale pe care Anomie le ştie despre mine, dar ceea ce dovedeşte că e Seb...

Lui Edie i se albiseră nodurile degetelor pe geantă.

— .. .e faptul că Anomie ştie ceva ce eu i-am spus doar lui Seb. Înţelegi, există în desen un alt personaj...

Deşi chiar o compătimea pe musafira care îi căzuse pe cap, Robin se uită discret la ceas. Minutele se scurgeau şi ea avea de văzut un apartament în Acton.

— ...numită Albăcahârtia, e o fantomă, şi a provocat şi ea o grămadă de probleme — dar asta nu —, ce e relevant e că într-o seară i-am spus lui Seb la pub că pentru unele trăsături de caracter ale personajului Albăcahârtia am folosit-o ca sursă de inspiraţie pe o fostă colegă de apartament. Şi acum o lună, Anomie a postat asta pe Twitter, dând numele colegei de apartament. L-am sunat pe Seb. I-am zis: „Cui i-ai spus despre Albăcahârtia şi Shereece?” Şi el s-a prefăcut că nici nu-şi mai aminteşte că i-am spus. Minte. Eu ştiu că Seb e Anomie, ştiu că el e şi trebuie să dovedesc asta, trebuie, nu mai pot continua aşa. Acum şase luni...

Edie o ignoră când Robin dădu s-o întrerupă iar.

— ...am intrat eu însămi în joc, să mă uit la el din interior. Arată, într-adevăr, minunat; cine a făcut animaţia e categoric talentat, dar nu e la fel de bun ca un joc pe bune — e mai mult o cameră de chat animată. Din câte îmi dau seama, o grămadă de fani intră doar ca să mă ponegrească pe mine. Am încercat să întreb alţi jucători cine e Anomie şi dacă ştiu ceva despre el. Probabil cineva i-a spus că pun prea multe întrebări, pentru că am fost banată. N-am dormit aproape deloc azi-noapte şi când m-am trezit numai asta aveam în cap, că trebuie să fac ceva pentru că aşa nu se mai poate. Am nevoie de un investigator profesionist şi de asta...

— Edie, spuse Robin, reuşind în sfârşit s-o întrerupă, înţeleg perfect de ce vrei să afli cine e Anomie şi îmi dau seama prin ce treci, dar...

— Te rog, spuse Edie, care păru că se face mică în haina ei masivă. Te rog, ajută-mă. În acest moment sunt dispusă să plătesc oricât.

— Noi nu ne ocupăm de genul de activitate care s-ar putea să fie necesară aici, spuse Robin cu sinceritate. Cred că ai nevoie de cineva specializat în investigaţii cibernetice, ceea ce noi n-am făcut niciodată. Şi nu avem...

— Nu-ţi poţi imagina cum e... mă gândesc întruna cine este, cine mă urăşte atât de tare. Modul în care vorbeşte... de Josh îi place, dar pe mine mă urăşte. Cred că se consideră adevăratul — nu ştiu —, cred că e convins că el ar trebui să deţină controlul total asupra *Inimii negre*, să decidă intriga, să pună condiţii companiei cinematografice, să facă el castingul pentru actorii de voce — aşa vorbeşte întruna, ca şi cum el ar trebui să fie la conducere, iar eu sunt doar un... un parazit deranjant care s-a agăţat întâmplător de lucrul pe care el îl iubeşte.

— Ascultă, spuse Robin cu blândeţe, o să-ţi dau numele a două agenţii care ar putea să te ajute, pentru că nu cred că noi suntem potriviţi pentru tine.

Robin scrise numele pe o bucată de hârtie şi i-o întinse lui Edie.

— Mulţumesc, spuse ea cu voce subţire, privind hârtia care îi tremura în mână. Mi-aş fi dorit... aş fi vrut să fii tu, dar dacă nu puteţi, atunci...

Băgă hârtia în geantă, iar Robin îşi stăpâni impulsul de a-i spune să fie atentă să n-o piardă, ceea ce părea foarte posibil. Observând că Robin se uită la geantă, Edie o ridică uşor în poală.

— O am doar de o lună, spuse ea, întorcând-o să-i arate lui Robin mai multe pete negre pe pielea de un roşu-închis. Mi-a curs pixul. Sunt dezastru la păstrat lucrurile. Am cumpărat-o pentru că mi-am spus că o merit, pentru că avem succes...

Tonul lui Edie se umplu de amărăciune.

— Ha-ha-ha, continuă ea. Ce mare succes.

Se ridică în picioare, ţinând strâns geanta. Robin făcu acelaşi lucru. Lumina puternică din birou scotea în evidenţă paloarea lui Edie, iar când Robin se apropie de ea să-i deschidă uşa, îşi dădu seama că ceea ce i se păruse a fi murdărie sau machiaj erau, de fapt, nişte vânătăi.

— Ce-ai păţit la gât?

— Ce? spuse Edie.

— Gâtul tău, spuse Robin arătând cu degetul. E învineţit.

— Ah.

Edie duse mâna spre locul unde Robin observase vânătăile.

— Nu e nimic, sunt neîndemânatică. După cum cred că ai observat.

Pat întoarse privirea când Robin şi Edie intrară în anticameră.

— Aş putea să merg la toaletă? întrebă Edie cu o voce sugrumată.

— Pe palier, imediat lângă uşă, spuse Robin.

— Bine. Ei, atunci... la revedere.

Uşa de sticlă se deschise şi se închise, Edie Ledwell dispăru.

7

Ea fuge mai departe, de flămânzii ogari care ţâşnesc,
Fuge mai departe, tot mai aprig urmată de vânători...

Amy Levy, Fuga *spre* moarte

— Despre ce a fost vorba? întrebă Pat cu vocea ei scrâşnită.

— Voia să investigăm pe cineva care o terorizează pe internet, spuse Robin.

Deşi era adevărat că nu mai aveau loc pentru încă un client şi că agenţia nu era specializată în investigaţii cibernetice, Robin ar fi vrut să poată lua cazul lui Edie Ledwell. Cu cât agenţia avusese mai mult succes, cu atât crescuse numărul indivizilor antipatici cu care avusese de-a face. Desigur, cei care voiau să dovedească infidelitatea sau trădarea cuiva erau, prin definiţie, supuşi unui anumit stres, dar unii dintre clienţii lor recenţi, mai ales miliardarul din South Audley Street, manifestaseră o tendinţă clară de a o trata pe Robin că pe o fată în casă, iar sincerul „Aş fi vrut să fii tu" al lui Edie Ledwell o mişcase. Prin uşa de sticlă se auzi zgomotul puternic al apei trase la toaletă de pe palier, apoi Robin văzu trecând umbra întunecată a hainei negre a lui Edie şi o auzi cum coboară zăngănind scara metalică.

— Ai refuzat-o? întrebă hârşâit Pat, după ce trase un fum lung din ţigara electronică.

— N-am avut încotro.

Se duse spre zona de bucătărie. Mai avea timp exact de un ceai înainte să plece spre Acton.

— Bun, spuse Pat fără menajamente, reîncepând să tasteze. Nu mi-a plăcut de ea.

— De ce? întrebă Robin, întorcându-se s-o privească pe asistenta biroului.

— Prea melodramatică, dacă mă întrebi pe mine. Şi i-ar prinde bine un pieptănat ca lumea.

Obişnuită cu judecăţile rapide şi intransigente ale lui Pat, care se bazau mai ales pe înfăţişarea oamenilor şi uneori pe vaga lor asemănare cu persoane din trecutul ei, Robin nu-şi bătu capul s-o contrazică.

— Vrei ceai? întrebă ea, în timp ce ceainicul fierbea.

— Minunat, mersi, spuse Pat, bălăbănind ţigara electronică în timp ce continua să tasteze.

Robin făcu ceai pentru amândouă, apoi se întoarse în birou, închise uşa şi se aşeză iar. După ce privi distrată dosarul Păianjenului timp de câteva secunde, îl dădu deoparte, porni calculatorul şi scrise pe Google „animaţie *Inimă neagră ca noaptea*".

Un desen indie creează un adevărat cult..." „succes fulminant..." „De la YouTube la Hollywood: va reuşi Inimă neagră ca noaptea să facă tranziţia la marele ecran?" Robin intră pe YouTube, găsi primul episod al desenului animat şi îl porni.

Pe acorduri stranii şi cristaline de pian, o ceaţă plină de vârtejuri se împrăştia încet, lăsând să se vadă nişte pietre funerare luminate de lună. Cadrul se deplasă peste câţiva îngeri de piatră acoperiţi de iederă, până când apăru o siluetă feminină translucidă, albă ca fildeşul, care stătea singură, printre morminte.

— *Trist, atât de trist*, oftă fantoma şi, chiar dacă faţa îi era redată simplist, zâmbetul ei uşor arăta ciudat de sinistru.

Fantoma se întoarse şi se îndepărtă plutind printre morminte până dispăru în întuneric. În prim-plan, ceva strălucitor şi negru păru să ţâşnească din pământ cu un lipăit neplăcut. Când se întoarse spre cameră, Robin văzu că era o inimă neagră ca tăciunele, cu o faţă zâmbitoare şi inocentă care contrasta total cu aspectul ei grotesc în rest. Robin abia dacă auzi uşa exterioară de sticlă deschizându-se din nou, în timp ce inima flutura o arteră retezată şi spunea, cu timbrul voios al unui prezentator de televiziune pentru copii:

— *Bună! Eu sunt Inimioară. Locuiesc aici, în Cimitirul Highgate, împreună cu prietenii mei. Poate vă întrebaţi de ce nu m-am descompus...*

Se auzi un ciocănit în uşă şi Midge intră, fără să mai aştepte un răspuns.

— Ah, scuze, spuse Midge, credeam că e după-amiaza ta liberă. Îmi trebuia...

Se întrerupse, deconcertată, şi se duse în spatele lui Robin ca să se uite la ecran. Inimioară sărea acum printre morminte, prezentând tot felul de personaje care se târau afară din pământ ca să i se alăture.

— Cred că glumeşti, spuse Midge consternată. Şi tu?

Robin închise sonorul desenului animat.

— Ce vrei să spui, şi eu?

— Fosta mea era obsedată de desenul ăsta nenorocit. E o porcărie. Zici că a fost făcut de nişte drogaţi.

— Acum îl văd prima oară. Unul dintre creatori tocmai a fost aici, voia să facem ceva pentru ea.

— Cine? Ledwell şi nu mai ştiu cum?

— Da, spuse Robin, mirată că Midge îi ştia numele.

Înţelegându-i surprinderea, Midge spuse:

— Beth o ura.

— Serios? De ce?

— Habar n-am. Fanii ăia sunt toxici.

Apoi Midge adăugă cu voce piţigăiată:

— *Joacă jocul, bua!*

— Ce? spuse Robin, începând să râdă.

— E vorba lor. În desen. Beth o spunea întruna dacă eu nu voiam să fac ceva. *Joacă jocul, bua!* Absolut ridicol. Ea juca şi jocul. Pe net.

— Cel făcut de Anomie? întrebă Robin, interesată.

— Habar n-am cine l-a făcut. Tâmpenii infantile.

Midge luă dosarul Păianjenului de pe birou.

— Pot să iau ăsta? Tre' să adaug nişte note.

— Ia-l.

În timp ce Midge ieşea din cameră, lui Robin îi sună mobilul: era Strike. Puse pe pauză animaţia care avea sonorul închis.

— Salut.

— Salut, spuse Strike, care părea să fie într-un loc aglomerat, după traficul care se auzea pe fundal. Scuze, ştiu că e după-amiaza ta liberă...

— Nicio problemă, sunt tot la birou. Am un apartament de vizionat în Acton la 6; nu avea rost să mai trec pe acasă.

— Ah, bine. Ce zici dacă facem schimb de sarcini mâine? Mie mi-ar fi mai uşor să mă ocup de Sloane Square decât de Camden.

— Da, e în regulă, spuse Robin.

Pe ecranul din faţa ei, inima neagră stătea încremenită, arătând spre intrândul întunecos al unui mausoleu.

— Mulţumesc, rămân dator, spuse Strike. E totul în regulă?

Detectase o notă stranie în vocea lui Robin.

— Da, doar că tocmai a venit un Gateshead. Mă rog, Pat a crezut că femeia e un Gateshead. Nu era de fapt. Ai auzit vreodată de Inimă neagră ca noaptea?

— Nu. Ce e, o crâşmă?

— Un desen animat, spuse Robin şi îl porni din nou.

Animaţia avea în continuare sonorul oprit: Inimioară se trăgea înapoi, temător, din faţa unei siluete care se ivea încet din intrândul mormântului.

Silueta era mare, cocoşată şi înveşmântată în negru, cu o faţă ca un cioc uriaş.

— Unul dintre creatori voia să investigăm un fan care îi face necazuri pe net.

— Aha, spuse Strike. Şi ce i-ai zis?

— Că nu avem loc, dar i-am spus că şi Patterson Inc, şi McCabes se ocupă de investigaţii cibernetice.

— Hm. Nu-mi place să-i dau de lucru lui Patterson.

— Am vrut s-o ajut, spuse Robin pe un ton uşor defensiv. Era praf.

— Corect. Ei, mersi pentru schimb, rămân dator.

După ce Strike închise, Robin dădu drumul la volum. Se mai uită cam un minut, dar nu înţelese mare lucru. Poate că ratase nişte momente importante din intrigă în timp ce volumul era închis, dar una peste alta n-avea cum să nu fie de acord cu Midge: lăsând la o parte faptul că animaţia era minunată, avea aerul unei fantezii macabre a unui drogat.

Era pe punctul de a închide calculatorul, când Pat ciocăni şi intră iar în cameră.

— Am găsit ăsta la baie, spuse ea fluturând dosarul de carton. Probabil l-a lăsat fata aia ciufulită. Era pe rezervorul de apă.

— Ah, spuse Robin luându-l. Sigur... ei, poate se întoarce după el. Dacă nu, ar trebui să găsim o adresă ca să i-l trimitem. Ai putea să te uiţi puţin să vezi dacă are un agent sau ceva, Pat? O cheamă Edie Ledwell.

Pat pufni, ceea ce, în mod evident, însemna că n-o plăcea mai mult pe Edie Ledwell acum că-şi uitase dosarul şi ieşi.

Robin aşteptă ca uşa să se închidă, apoi deschise dosarul. Edie printase un număr mare de tweeturi ale lui Anomie, pe care făcuse adnotări cu un scris impetuos cu totul aparte.

Anomie avea peste 50 000 de urmăritori pe Twitter. Robin începu să răsfoiască tweeturile, care nu mai erau în ordine cronologică după ce se împrăştiaseră pe podea.

Anomie
@AnomieGamemaster
Cei care cred poveştile lacrimogene cu sărăcia ale Nesătulei de Ledwell ar trebui să ştie că unchiul ei bogat i-a dat de două ori sume mari de bani la începutul anilor 90. #EdieMincinoasa

16:21 22 sept 2011

Edie scrisese sub acest tweet: *Anomie îmi spune fie „Nesătula de Ledwell" pentru că am fost bulimică şi pentru că, evident, îmi pasă doar de bani, fie „Edie Mincinoasa" pentru că se presupune că mint nonstop despre trecutul meu şi sursele mele de inspiraţie. E adevărat că unchiul meu mi-a dat nişte bani. 200 de lire prima dată şi apoi 500 de lire. A doua oară trăiam pe străzi. Mi-a dat banii şi mi-a spus că nu poate să facă altceva pentru mine. Josh ştie asta şi ar fi putut să-i spună lui Seb foarte uşor.*

Robin dădu pagina.

Anomie
@AnomieGamemaster

Nesătula aia de Ledwell râde în privat că vaca pretenţioasă de Albăcahârtia e inspirată dintr-o fostă colegă de apartament neagră pe nume Shereece Summers. Aşa, Nesătulo, dă în ăia mai slabi.

3:45 24 ianuarie 2015

I-am spus lui Seb că, atunci când am conturat fantoma Albăcahârtia, am împrumutat cumva unele părţi de la Shereece, dar nu am spus niciodată altcuiva că ea mi-a fost în parte sursă de inspiraţie.

Robin se uită la următorul tweet.

Anomie
@AnomieGamemaster
O ştire interesantă, fani ai jocurilor. Poate că #NesătuladeLedwell dispreţuieşte jocul NOSTRU, dar se dovedeşte a fi expertă în #AltFeldeJoc

> **Max R**@mreger#5
> Nu sunt mândru de asta, dar am plătit-o pe @EdLedDeseneaza pentru o muie în 2002

16:21 13 aprilie 2012

Asta, scrisese Edie, *e una dintre tacticile lui preferate. Îi pune pe alţi hateri cu care se înţelege bine să-i facă munca murdară, să inventeze afirmaţii pe care el le poate reposta, ca să nu fie raportat pentru inventarea acestor idioţenii:*

Robin dădu iar pagina.

Anomie
@AnomieGamemaster
Am auzit că Edie Ledwell „a încercat să se sinucidă”. Niciun comentariu de la agentul ei Are cineva alte informaţii?

22:59 24 mai 2014

Anomie
@AnomieGamemaster
O sursă îmi spune că e la Spitalul Kensington. Cică supradoză

23:26 24 mai 2014

Sub asta, Edie scrisese: *Anomie a aflat ce s-a întâmplat la doar câteva ore. Cred că Josh era singura persoană care ştia.*

Anomie
@AnomieGamemaster
Hmmmmm...

> **Johnny B** @jbaldw1n »
> Răspuns către @AnomieGamemaster
> ei, e ciudat, pentru că sora mea lucrează la spitalul ăla şi a văzut-o cum intră pe picioarele ei, neajutată de nimeni şi râzând

24:16 24 mai 2014

Aiurea. N-am intrat pe picioare în spital. Nu-mi amintesc nimic despre cum am ajuns acolo, eram inconştientă. Tipul ăsta, Johnny, e alt spiriduş de-al lui care îl ajută şi îl alimentează cu minciuni.

Anomie
@AnomieGamemaster
?

> **Sally Anne Jones** @SAJ345_>
> Răspuns către @AnomieGamemaster
> Nu vreau să fac pe deşteapta, dar la spitalul ăla se fac o grămadă de intervenţii estetice. Dacă ar fi făcut supradoză probabil ar fi existat o declaraţie?

13:09 24 mai 2014

Sally Anne asta e un cont-marionetă, creat în aceeaşi seară şi care nu a mai postat niciodată. De atunci încolo s-a spus că am operaţie la nas.

Sub asta erau câteva răspunsuri la vestea tentativei de sinucidere a lui Ledwell.

Max R@mreger#5
Răspuns către @AnomieGamemaster
vrăjeală. S-a dus să-şi aranjeze nasul ăla imens #DosarulNasul

---

Discipolul lui Lepine@D1scipolulluiLepine
Răspuns către @AnomieGamemaster
Stă cineva lângă spital? Ar putea să-i facă uşor o poză când

pleacă #DosarulNasul

Algernon Gizzard Esq@Gizzard_AI
Răspuns către @AnomieGamemaster
să moară din cauza operaţiei nereuşite la nas ar fi superamuzant
☺ ☺ ☺

DrekESpiritulMeuAnimal@joacajoculluiDrek
Răspuns către@Gizzard_AI @D1scipolului Lepine
@AnomieGamemaster
☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu mia râde de asta. dacă e real.

Laura May @Floare_Mai*
Răspuns către @AnomieGamemaster
dacă chiar a încercat să se sinucidă ce faci tu nu e ok

Andi Reddy @ydderidna
Răspuns către @Floare_Mai* @AnomieGamemaster
dacă chiar ar fi făcut-o ar exista o declaraţie
#trolarepentrucompasiune

Robin se uită la ceas: era timpul să plece dacă voia să vadă apartamentul din Acton. Închise dosarul şi îl duse în anticameră, împreună cu cană goală. Midge stătea pe canapea şi-şi adăuga notiţele la dosarul Păianjenului.

— Ce faci în seara asta? întrebă Pat, în timp ce Robin îşi lua haina din cuierul de lângă uşă.

— Mă duc să văd un apartament în Acton. Sper din suflet să fie mai bun decât ultimul. În baie tavanul era plin de mucegai, iar chiuveta abia se mai ţinea în perete. Agentul imobiliar a spus că „necesită îmbunătăţiri”.

— Imobiliarele din Londra, murmură Midge fără să ridice privirea. Eu stau practic într-o cutie de chibrituri, fir-ar al dracu'.

Robin le spuse la revedere celorlalte două femei şi plecă. Pe Denmark Street se lăsase frigul. În timp ce mergea spre staţia de metrou, se trezi că se uită cu atenţie la trecători în căutarea lui Edie Ledwell, care ar fi putut să observe până acum că-şi uitase dosarul, dar nici urmă de ea.

Era aproape ora de vârf, iar Robin nu reuşea să identifice acel lucru care o sâcâia. Abia când ajunse în capul scărilor rulante îşi dădu seama că nu avea nimic de-a face cu Edie Ledwell sau cu desenul ei animat.

Strike nu era de serviciu în seara asta, aşa că unde anume îşi petrecea noaptea de-i venea mai uşor a doua zi dimineaţa să fileze apartamentul lui Degete din Sloane Square decât şcoala din Camden unde învăţa Picioare?

8

O fată nepăsătoare şi neînfricată...
Bună la inimă de obicei,
Însă cumva mai slobodă la vorbă,
Îndurerând pe cei din jurul ei.

Christina Rossetti, *Jessie Cameron*

Intrarea în Nightjar, un bar care te ducea cu gândul la perioada prohibiţiei americane şi spre care se îndrepta Strike în seara aceea, nu era uşor de găsit. Prima oară ratã uşa discretă de lemn de pe City Road, aşa că se văzu nevoit să se întoarcă. După ce sună şi îşi spuse numele, uşa i se deschise, iar el coborî la subsol într-un bar slab luminat, care era decorat cu lemn închis la culoare şi avea pereţii din cărămidă netencuită.

Asta avea să fie cea de-a şasea întâlnire a lui Strike cu Madeline Courson-Miles. Fiecare dintre serile anterioare petrecute împreună începuse într-un bar sau restaurant ales de Madeline şi sfârşise în casa ei veche din Pimlico, în care stătea împreună cu fiul său Henry, pe care îl născuse la 19 ani. Tatăl lui Henry, cu care Madeline nu se căsătorise, avea şi el tot 19 ani când ea rămăsese însărcinată. Ajunsese un designer de interior de succes, iar Strike era impresionat de cât de amiabilă părea să fie relaţia lor.

De când se despărţise de tatăl lui Henry, Madeline se căsătorise şi divorţase de un actor care o părăsise pentru actriţa care juca în rolul principal în primul lui film. Strike era în mod evident foarte diferit de bărbaţii din lumea artei cu care fusese Madeline până atunci, dar, din fericire pentru detectiv, ei părea să-i placă acest contrast. În ceea ce-l priveşte pe Henry, băiatul avea 16 ani, era monosilabic şi vag politicos cu Strike, când se întâlneau acasă la Madeline. Strike nu o lua personal. Încă îşi amintea propriile lui sentimente faţă de bărbaţii pe care îi aducea acasă mama lui.

Detectivul nu avea absolut nimic împotrivă s-o lase pe noua lui prietenă să aleagă locurile în care îşi dădeau întâlnire; deoarece de atâta timp nu mai ştia nimic altceva decât muncă, avea cunoştinţe reduse despre cele mai bune cluburi de noapte din Londra. Câteva dintre fostele lui, inclusiv logodnica de odinioară, Charlotte, se arătau tot timpul nemulţumite de locurile în care îşi permitea el să

le ducă, dar zilele astea Strike avea suficienţi bani cât să nu-şi facă griji din cauza notelor de plată de prin baruri sau restaurante. Singura lui obiecţie ar fi fost că Madeline uita uneori că un bărbat de mărimea lui avea nevoie, la sfârşitul unei zile lungi de lucru, de ceva mai mult decât nişte gustări de bar, aşa că, precaut, mâncă un Big Mac cu o porţie mare de cartofi prăjiţi înainte de a se duce la Nightjar, despre care Madeline îi promisese că oferă băutură şi muzică live de calitate.

Fu condus la o masă pentru doi la care se aşeză şi începu să aştepte. De obicei, Madeline întârzia cel puţin jumătate de oră. Conducea o afacere de mare succes, care avea un showroom pe Bond Street, unde vindea şi împrumuta bijuterii unor clienţi celebri, printre care se aflau actriţe de prima mână şi membri ai familiei regale. Strike începuse să se obişnuiască cu faptul că Madeline venea montată, vorbind frenetic despre ultimă problemă care apăruse la serviciu până când, după câteva guri de alcool, se destindea. Reuşise numai prin forţe proprii şi lui Strike îi plăceau dedicarea şi pasiunea pe care le arăta pentru ceea ce făcea şi pentru afacerea sa, dar şi observaţiile pătrunzătoare despre cei care o subestimau din cauza accentului şi a mediului din care provenea. Unde mai pui că era şi foarte frumoasă şi se arăta dornică să facă sex cu el, iar după lunga perioadă de celibat forţat şi momentul periculos cu Robin de la Ritz, această alinare a egoului său era extrem de binevenită. Chiar dacă nu spusese nimănui că era cu Madeline, încerca, după cum îşi spunea singur, „să acorde lucrurilor o şansă”.

— O să aştept, mulţumesc, îi spuse el chelneriţei care venise să-i ia comanda.

Petrecu următoarele 20 de minute studiind un meniu pentru băuturi care ieşea în evidenţă atât prin lungime, cât şi prin ofertele extravagante. Cuplul de la masa de alături tocmai primise două cocktailuri care păreau să aibă pe buza paharelor vată de zahăr. Strike s-ar fi mulţumit mai degrabă cu o halbă de Doom Bar.

— Scumpule, îmi pare atât de rău că am întârziat iar, spuse Madeline cu răsuflarea întretăiată.

Purta o rochie mini din piele întoarsă, la care asortase o pereche de cizme şi arăta minunat, aşa cum arătase de fiecare dată când ieşiseră în oraş. Se lăsă pe scaunul de lângă el, îi înconjură gâtul cu braţul şi îl trase spre ea ca să-l sărute pe buze, apoi spuse:

— A trebuit să mă întâlnesc cu avocaţii — Dumnezeule, trebuie să beau ceva — care s-au uitat la fotografii şi au spus că, într-adevăr, pare că vacile alea de la Eldorado mi-au furat designul. Mi-au explicat o oră şi jumătate cât de greu de dovedit va fi asta, de parcă eu n-aş fi ştiut — dar presupun că, dacă îmi spun acelaşi lucru de zece ori, timpul trece, iar ei te taxează la oră, aşa că... evident.

Chelneriţa reapăru şi Madeline o repezi:

— Nu m-am uitat, va trebui să revii.

Fata se retrase. Madeline luă meniul de cocktailuri de la Strike.

— Tu ce-ţi iei? Îmi trebuie ceva tare — cum ţi se pare locul ăsta? E mişto, nu? Ce să-mi iau? Votcă — da, îmi iau un Orca Punch. Unde s-a dus fata aia?

— Tocmai i-ai spus să dispară.

— Căcat, am fost nepoliticoasă? Da? Am avut o după-amiază atât de groaznică — avem un tip nou la pază care e complet exagerat — în după-amiaza asta era s-o împiedice pe Lucinda Richardson să intre în magazin. Cred că va trebui să-i dau o listă cu cine sunt oamenii — a, uite-o...

Madeline îi aruncă un zâmbet chelneriţei, care se întoarse cu o expresie uşor precaută.

— Aş vrea un Orca Punch, te rog, spuse ea.

— Şi un Toronto.

Chelneriţa îi zâmbi lui Strike şi plecă.

— Cum ţi-a mers azi? îl întrebă Madeline pe Strike.

Dar, înainte ca el să apuce să răspundă, ea îşi lăsă mâna să alunece pe coapsa lui pe sub masă.

— Scumpule, trebuie să te întreb ceva şi sunt puţin îngrijorată din cauza asta. Cred că mai bine te întreb acum, ca să scăpăm odată.

— Mă aşteptam la asta, spuse Strike serios. Nu, n-o să-ţi pozez.

Madeline râse ascuţit.

— Căcat, ai fi fantastic. Ce reclamă ar fi asta: aş putea să te pun să porţi o tiară. Nu, dar e interesant că spui asta, pentru că... Uite, era deja în lucru, dar sunt îngrijorată cum o să reacţionezi... e vorba de Charlotte Campbell.

— Ce-i cu ea? spuse Strike, străduindu-se să păstreze un ton nonşalant.

Dat fiind că în seara în care se cunoscuseră, Madeline era cu fratele vitreg al lui Charlotte, Strike nu fusese surprins să descopere cât de multe ştia ea despre îndelungata relaţie dintre el şi Charlotte. Însă insistase să afle cu exactitate nivelul de prietenie dintre cele două femei înainte de a trece la a doua întâlnire şi se bucurase să afle că Madeline o cunoştea pe Charlotte destul de puţin, atât cât să-i împrumute bijuterii şi să se salute când dădeau nas în nas pe la lansările şi petrecerile la care participau, de obicei, clienţii designerului de bijuterii.

— A acceptat anul trecut să fie unul dintre modelele mele pentru noua colecţie, spuse Madeline, urmărind cu atenţie reacţia lui Strike. N-am ştiut cum să-ţi spun — sunt patru —, le am pe Alice de Bock, Siobhan Vickery şi Constance Cartwright...

Niciunul dintre aceste nume nu însemna nimic pentru Strike, iar Madeline păru să înţeleagă asta din expresia lui neutră.

— Ei, toate sunt puţin — Alice e modelul ăla pe care au prins-o pentru furt din magazine şi Siobhan e fata care a avut o aventură cu Evan Duffield când el încă era căsătorit — colecţia se numeşte „Notoriu”, aşa că am vrut să folosesc femei care, ştii — femei care apar, de obicei, prin ziare, la rubricile de bârfe, să spunem aşa. Urma s-o folosesc pe Gigi Cazenove...

Expresia lui Madeline deveni sumbră.

— Fata aia sărmană care..., continuă ea.

— S-a spânzurat de Anul Nou, da.

Citise între timp povestea. Cântăreaţa pop de 23 de ani nu scosese genul de muzică pe care Strike să-l asculte vreodată de bunăvoie, iar în fotografiile din presă, cu faţa ei îngustă şi ochii imenşi, părea o căprioară speriată. În ultimele şase luni înainte să moară, fusese purtătoarea de cuvânt a unei organizaţii de mediu.

— Exact. Tocmai trecuse printr-un scandal mizerabil pe reţelele de socializare care s-a dovedit că nu se baza pe nimic şi m-am gândit că ar fi un splendid să vă fut la adresa tuturor celor care o hărţuiseră, dar —... ei, în fine, Charlotte a acceptat să pozeze şi ar trebui să facem fotografiile săptămâna viitoare. Dar dacă nu vrei, presupun că putem renunţa la ea...

— Nu vorbi prostii, spuse Strike. E treaba ta —, afacerea ta. Nu-mi pasă. Nu are nimic de-a face cu mine.

Nu era încântat de veste, dar nici surprins. De când o cunoscuse, Charlotte mai făcuse uneori modelling şi scrisese ocazional articole pentru Vogue şi Tatler: două posibile cariere pentru o mondenă foarte frumoasă care nu avea neapărat nevoie să lucreze.

— Vorbeşti serios? Pe bune? Pentru că ar fi absolut minunată şi toate patru împreună ar face, cu siguranţă, valuri. O să-i pun lui Charlotte o zgardă cu smaralde neşlefuite pe care scrie duceţi-vă dracu'.

— O zgardă? repetă Strike, gândindu-se la câini.

— E un tip de colier gros, foarte strâns pe gât, spuse Madeline, râzând şi aplecându-se să-l sărute. Doamne, cât îmi place că te doare în cot de bijuterii. E aşa o schimbare plăcută.

— Majoritatea bărbaţilor sunt interesaţi de bijuterii?

— Ai fi surprins — sau nu ştiu dacă le pasă efectiv de bijuterii, dar de multe ori sunt interesaţi de design sau de valoarea pietrelor preţioase, ori au opinii —, m-am săturat ca dracu' de bărbaţii care îmi oferă opiniile lor — sau poate m-am săturat doar de avocaţi. Unde e fata aia afurisită? Mor să beau ceva...

Aşa cum se aşteptase Strike, după jumătate de Orca Punch, Madeline începu să se relaxeze. Un cvartet de jazz apăru pe scena mică şi Madeline îşi sprijini uşor mâna pe coapsa lui, în timp ce îşi strigau comentarii la ureche.

— Mi-ai spus cum ţi-a mers azi? îl întrebă Madeline când veni al doilea rând de băuturi.

— Nu, dar a fost în regulă.

Spre uşoara nemulţumire a lui Madeline, Strike nu îi împărtăşea niciodată detalii ale cazurilor. Ajunseseră să spună în glumă că detectivul îl investiga pe primarul Londrei, aşa că el ar fi putut inventa că l-a prins în flagrant pe Boris Johnson, comiţând cine ştie ce infracţiune amuzantă, dar îi era clar că nu avea capacitatea pulmonară necesară să se facă auzit, atât de tare cânta acum

saxofonistul. Dar când, în sfârşit, muzica se opri, iar aplauzele se stinseră, Strike spuse:

— Ai auzit vreodată de *Inimă neagră ca noaptea*?

— Ce? Ah, stai, e desenul ăla ciudat?

— Da. îl ştii?

— Nu, nu chiar, dar Henry a fost pasionat o vreme de el. E un personaj numit Dred, sau Dreg, sau cam aşa ceva, nu?

— Nu ştiu, spuse Strike. Azi am auzit prima oară de el.

— Da, lui Henry îi plăcea de Dreg. Dar nu l-au dat afară pe tipul care făcea vocea lui sau ceva de genu'? Îmi amintesc că Henry şi prietenii lui tot vorbeau despre asta. Apoi Henry n-a mai fost interesat. Nu prea îmi bat capul cu toate chestiile astea de pe YouTube. Nu acolo vinzi bijuterii.

— Ce merge cel mai bine pentru bijuterii?

— Instagramul, spuse prompt Madeline. N-ai văzut pagina mea de Instagram? Ce naiba, cică eşti prietenul meu...

Madeline îşi scoase iPhone-ul din geantă şi deschise pagina să-i arate, bătând nerăbdătoare din picior din cauză că Wi-Fi-ul era lent.

— Uite, spuse ea arătându-i.

Strike derula încet printre imagini cu diverse femei frumoase care purtau bijuteriile lui Madeline, amestecate cu instantanee artistice din Londra şi destul de multe selfie-uri cu Madeline purtându-şi propriii cercei şi propriile coliere.

— Ar trebui să facem un selfie acum şi să-l postăm, spuse ea luându-i iPhone-ul şi comutând pe camera din ecran. E un fundal mişto.

— Detectivii particulari nu postează pe Instagram, spuse Strike ridicând instinctiv o mână mare şi păroasă pentru a bloca obiectivul.

— Nu, presupun că nu, spuse ea cu o expresie surprinsă, strecurând telefonul înapoi în geantă. Păcat. Amândoi arătăm destul de sexy în seara asta.

— Poţi să postezi o poză cu mine când o să am tiara aia, spuse Strike.

Madeline chicoti.

— Mai vrei să bem ceva sau...

Se lipi de el, respirându-i cald la ureche.

— ...mergem acasă?

— Acasă, spuse Strike golindu-şi paharul. Trebuie să fiu în Sloane Square la prima oră.

— Da? Ce caută Boris în Sloane Square?

— Fură capace de roţi, jefuieşte bătrâne — chestiile obişnuite. Dar e şiret nemernicul, încă n-am reuşit să-l prind în flagrant.

Madeline râse, iar Strike ridică mâna să ceară nota.

9

Cinstea palidei regine!
Un râs fierbinte şi usturător
Un murmur ca al celor din morminte...

Jean Ingelow, *Somnul lui Sigismund*

Chaturi din joc între şapte dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>
<12 februarie 2015 09:22>
>
>
>
Anomie: Azi e linişte
>
>
VilePechora: Da. În ultimele săptămâni sunt cifre slabe
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Anomie: Ce e cu fluxul ăsta subit de moderatori?

<Un nou canal privat a fost deschis>
<12 februarie 2015 09:24>
<Inimoasa invită pe LordDrek, VilePechora, Demon1, Vierme28 ţi Albacahartia>
Inimoasa: oameni buni?
>
<VilePechora s-a alăturat canalului>
<LordDrek s-a alăturat canalului>
<Vierme28 s-a alăturat canalului>
>
Vierme28: ai veşti de la josh ?

>
VilePechora: nu ştiu
>
>
Anomie: O să-l banez pe nemernicul ăla de lnimioara292 dacă o ţine tot aşa
VilePechora: ce face?
Anomie: încalcă regula 14. încearcă să afle de la fete câţi ani au şi unde stau. Dobitocul
>
>
>
>
>
Anomie: gata, m-am săturat, îl banez.
VilePechora: n-o să ne îmbunătăţească cifrele dacă banezi întruna oameni.
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Anomie: mai încolo tre să plec undeva. Poţi să-mi ţii locul?
>
>
VilePechora: îmi pare rău, prietene, am o şedinţă
VilePechora: pune-l pe Morehouse să modereze
Anomie: are o treabă, nu poate
>
>
>
Inimoasa: Să-i aşteptăm şi pe ceilalţi.
<Albacahartia s-a alăturat canalului>
<Demonl s-a alăturat canalului>
>
>
Demon1: ce s-a întâmplat?
Inimoasa: Tocmai am primit un mesaj de la Josh. El şi Ledwell se întâlnesc faţă în faţă în după-amiaza asta. Ea continuă să nege, aşa că el o să se ducă cu dosarul şi o să i-l arate.
Demon1: uau
Vierme28: OMFC
VilePechora: EXCELENT!
LordDrek: Ledwell n-o să mai poată aburi şi chestia asta
Albacahartia: unde se întâlnesc?
Inimoasa: nu-ţi pot spune, scuze
Albacahartia: pentru că nu ştii, sau?
Inimoasa: pentru că Josh are încredere în mine să nu spun.
Vierme28: o să fie şi afocati acolo?
VilePechora: ce dracu' e ăla afocat?
LordDrek: rofl
Demon1: duceţi-vă dracu, e dislexică
Inimoasa: nu, Vierme, se întâlnesc doar ei 2
VilePechora: Pe canalul moderatorilor e foarte prost dispusă pentru că cifrele au scăzut în ultima vreme. Staţi să-i arate Blay dosarul nostru, hahaha
Albacahartia: de ce nu poţi să ne spui unde se întâlnesc?
Inimoasa: tocmai ţi-am spus, Josh are încredere în mine că n-o să spun nimănui.
Inimoasa: evident, nu vrea să fie întrerupt de vânătorii de autografe.

>
>
>
>
>
>
>
Anomie: tre să fac ceva
Anomie: mă întorc imediat
<Anomie a părăsit canalul>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
<Vierme28 s-a alăturat canalului>
VilePechora: salut
>
>
>
>

Albacahartia: ce dracu n-o să încerc să obţin autograf sunt la kilometri distanţă de Londra mă întrebam doar
Albacahartia: Deşi e cam evident unde o să se întâlnească
Inimoasa: Albacahartia, serios, dacă apar fani pe-acolo Josh n-o să mai aibă încredere în mine niciodată
Inimoasa: Josh are încredere în mine, bine?
Albacahartia: la dracu, Inimoaso, am înţeles. Josh Blay are numărul tău de telefon. Revino-ţi.
Albacahartia: tre să plec
Albacahartia: tocmai ţi-am spus că nu m-aş putea duce nici dacă aş vrea. Sunt la kilometri distanţă
<Albacahartia a părăsit canalul>
Inimoasa: ce naiba are?
Demon1: E obişnuită să fie preferata lui Anomie şi Morehouse. Nu-i place să ţi se dea atenţie ţie
LordDrek: Ştiam că lui Morehouse îi place de ea, dar şi lui Anomie?
Demon1: nu ştiu sigur dar îi permite mai mult decât oricui altcuiva, n-aţi observat?
VilePechora: ghici cine a plecat de pe canalul moderatorilor pentru că tre să fie undeva mai târziu?
Inimoasa: Ei, iată. De parcă am mai fi avut nevoie de noi dovezi.
LordDrek: înainte să se întâlnească cu el o să încerce să se aranjeze ca să nu mai arate ca o paraşută.
Inimoasa: lol
LordDrek: doar tu puteai să faci asta, Inimoaso
Inimoasa: *roşeşte*
LordDrek: Blay ar trebui să se ducă înarmat. Încep să cred că e psihotică

>
>
>
VilePechora: probabil că în curând n-o să ma conteze dacă o lăsăm mai moale, lol

VilePechora: poate unul din voi să vină să mă ajute pe canalul moderatorilor?
Vierme28: vin eu
>
Inimoasa: când o să se afle chestia asta fanii o să explodeze
LordDrek: da. JB o să-ţi spună cum a fost?
Inimoasa: da, a spus că da.
LordDrek: căcat, zici că a venit Crăciunul

10

Pământu-i găunos în calea veselirii...

Felicia Hemans, *La ceas de sărbătoare*

Următoarea şedinţă la care participă toată echipa agenţiei avu loc la birou în a doua vineri din februarie. Era o zi întunecată şi umedă, tipic londoneză. În ferestre răpăia o ploaie puternică, iar în lumina artificială din încăpere toţi, cu excepţia lui Dev, păreau albi ca varul.

— Bun, spuse Strike, după ce se ocupă de câteva treburi neterminate şi detalii administrative, trecem la Păianjenul. După cum ştiţi, am crezut că e prea inteligent să aştepte lângă şcoala lui Picioare, dar ieri la prânz acest lucru s-a schimbat. Midge?

— Da, spuse ea, luând cutia de biscuiţi de la Barclay şi dând-o mai departe lui Strike, fără să se servească din ea, a apărut la 12.30 în BMW-ul lui, cu geamul coborât, şi a examinat toate fetele care ieşeau în pauza de prânz. Am făcut poze — Pat le-a printat...

Pat îşi băgă ţigara electronică între dinţi, deschise dosarul din poală şi împărţi teancul de fotografii.

— ...şi, după cum vedeţi, i-a trimis un mesaj, în loc să-i facă semn în faţa colegilor. După ce prietenii ei au dispărut, fata s-a întors şi s-a urcat în maşină. Mi-era că o să plece undeva cu maşina, dar el doar a dat colţul, să nu poată fi văzuţi din poarta şcolii.

Fotografiile ajunseră la Robin, care le examină una câte una. În ultima, făcută prin parbrizul BMW-ului, Păianjenul, un bărbat arătos de aproximativ 40 de ani, cu păr bogat, blond-închis, şi cu un zâmbet şugubăţ atrăgător, îi săruta mâna fetei, care stătea lângă el.

— I-a sărutat mâna chiar înainte să sune soneria şcolii, spuse Midge. Picioare s-a uitat imediat la telefon, şi-a dat seama că trebuie să se întoarcă în clasă şi a întins-o. El a plecat şi nu s-a mai întors, ea a luat autobuzul spre casă ca de obicei.

— Dar de atunci lucrurile au evoluat, spuse Strike. Când Midge mi-a arătat fotografiile, i le-am trimis imediat mamei, care m-a sunat azi-dimineaţă. I-a cerut socoteală lui Picioare, pretinzând că altă mamă o văzuse urcându-se în

maşina Păianjenului. Picioare a susţinut că Păianjenul trecuse întâmplător pe lângă şcoală şi îi făcuse cu mâna. Mama a cerut să-i vadă mobilul. Picioare a refuzat şi totul a degenerat într-o luptă corp la corp.

— Oh, nu, gemu Robin.

— Picioare a reuşit să o împiedice pe mamă să-i ia mobilul, aşa că mama, care plăteşte factura, i l-a blocat şi i l-a şters de la distanţă.

— Frumos, spuseră Barclay şi Midge la unison.

Dar Dev scutură din cap.

— Păianjenul o să profite de asta — o să-i cumpere un telefon nou. Cel mai rău lucru pe care poate să-l facă acum femeia aia e să devină personajul negativ.

— Sunt de acord, zise Strike. Clienta e deja panicată de ce-o să se întâmple când va pleca din nou în străinătate. Picioare o să stea la colega cu care a sărbătorit de Anul Nou în Annabel şi ai cărei părinţi, acum că i-am văzut, nu mi se par nişte partizani ai disciplinei stricte. În orice caz, în acest moment, mama şi fiica merg cu maşina la Hereford, la ziua de naştere a bunicii, care împlineşte 90 de ani.

— Atmosfera din maşină trebuie să fie fantastică, comentă Dev.

— Una peste alta, spuse Strike, ne ocupăm mai departe de cazul Păianjenul, chiar dacă intuiţia îmi spune că n-o să-i putem oferi clientei ce vrea. Fiica ei are vârsta legală. Ceea ce face Păianjenul poate că e dubios moral, dar nu e ilegal. Sigur, dacă o să continue să se învârtă pe la poarta şcolii, s-ar putea să avem ceva cu care să lucrăm.

— E prea şiret să facă asta în mod regulat, spuse Dev.

— O bâtă de baseball în boaşe ar putea să-l rezolve, sugeră Barclay.

— Ce trebuie să facem noi e să-i demonstrăm fetei că e un mizerabil, spuse Robin. Asta ar rezolva totul. Problema e că acum ea crede că tipul e minunat.

— Oare? reflectă Midge. Sau îi face plăcere să-i fure maică-sii iubitul?

— Poate ambele, spuse Robin.

— De acord, zise Strike. Psihologic vorbind, cea mai sigură modalitate de a pune capăt poveştii este s-o facem pe fată să-şi ia gândul de la el, dar supravegherea permanentă a Păianjenului o să ne dubleze costurile şi nu cred că o să accepte clienta. Ea crede că poate să stopeze totul dacă ţipă şi îi ameninţă pe amândoi.

— La televizor lasă impresia că e mult mai inteligentă de atât, spuse Dev cu gura plină de biscuiţi.

— Nimeni nu e inteligent cân' e vorba de familia lui, spuse Barclay. Io n-aş fi acum căsătorit dacă soacră-mea nu i-ar fi zis întruna neveste-mii că-s un soldat vai steaua mea pus pe căpătuială.

— Nu i-ai zugrăvit soacrei de curând bucătăria? întrebă Robin.

— Ba da, spuse Barclay. Aproape că mi-a mulţumit. A fost un moment magic.

Robin şi Dev râseră de expresia lui mohorâtă.

— Ştiţi, avem un weekend destul de lejer, spuse Strike pe gânduri, frecându-şi bărbia care părea deja ţepoasă, deşi se răsese chiar în dimineaţa aceea. Poate că n-ar fi o idee rea să vedem puţin cu ce se ocupă Păianjenul când fata nu e prin preajmă. Cui i-ar plăcea nişte ore suplimentare?

— Mie, spuse Dev înaintea tuturor. Mi-ar prinde bine banii, tocmai am aflat că nevastă-mea e însărcinată din nou.

Toţi îl felicitară.

— Bun, minunat, spuse Strike. Ai adresa lui. Orice poţi afla care i-ar mai ştirbi din imaginea de cavaler rătăcitor în ochii unei adolescente... Deci, trecem la Degete. Îl aşteptăm să se întoarcă din Maldive mâine la prânz, aşa că de la sosirea lui pe Heathrow la 12:40 intrăm în normal. Iar luni mă întâlnesc cu tipul ăla cu părul explodat căruia nu i se mai aprobă patentul. O să vă ţin la curent. Are cineva vreo problemă cu restul orarului pe luna asta? Pat face acum programul pentru luna martie, aşa că vorbiţi cu ea despre date dacă...

— Mă întrebam dacă ar putea schimba cineva cu mine duminica asta, spuse Robin. Ar trebui să-l filez pe Degete. N-aş cere asta, dar poate fi vizionat un apartament pe care chiar aş vrea să-l văd. Îl arată doar duminica.

— Nicio problemă, spuse Strike, fac eu tura ta, dacă nu te deranjează să faci lunea mea.

După ce schimbul fu convenit, iar ceilalţi se întinseră la taclale, Robin începu să scrie pe telefon un scurt e-mail către agentul imobiliar.

În timp ce tasta, pe ecranul telefonului apăru o notificare de la BBC News. Ceva despre identificarea unor victime înjunghiate; Robin o ignoră. Erau atât de multe atacuri cu cuţitul în Londra, că era greu să ţii pasul: cicatricea de 20 de centimetri de pe antebraţul ei, care bătea în roz, încă reliefată şi strălucitoare, era dovada unui astfel de atac.

Ceilalţi strângeau scaunele şi le puneau înapoi la locurile lor. Ploaia continua să bată în ferestre. în timp ce Robin apăsă „Trimite” pe e-mail, o a doua notificare BBC apăru pe ecran. *Ledwell şi Blay descoperiţi în Cimitirul Highgate.*

Se holbă la ecran timp de câteva secunde, apoi apăsă pe notificare. Cineva îi spuse la revedere, dar ea nu răspunse, aştepta să se încarce povestea completă a atacului cu cuţitul din Cimitirul Highgate. Uşa de sticlă a biroului se deschise şi se închise. Midge şi Barclay plecaseră, discutând între ei, paşii li se stingeau în jos pe scara metalică.

Victimele atacului cu cuţitul din Highgate erau creatorii unui desen animat cult

Victimele unui dublu atac cu cuţitul care a avut loc ieri-seară în Cimitirul Highgate au fost identificate de Scotland Yard drept Edie Ledwell, 30 de ani, şi Josh Blay, 25 de ani, cocreatori ai animaţiei de succes Netflix

Inimă neagră ca noaptea, a cărei acţiune are loc în acelaşi cimitir londonez.

Cadavrul lui Ledwell a fost descoperit de un angajat al cimitirului. Blay a supravieţuit atacului şi a fost transportat la Spitalul Whittington, unde se află în stare critică.

Poliţia face apel la cetăţenii care au observat persoane cu un comportament suspect în apropierea cimitirului între orele 16 şi 18 ale zilei de 12 februarie să sune la o linie telefonică specială (numărul, mai jos). Nu a fost furnizată o descriere a atacatorului.

Ledwell şi Blay au creat hitul-surpriză după ce s-au cunoscut la Colectivul Artistic North Grove...

În timp ce sângele îi bubuia cu putere în urechi, Robin realiză că îi vorbeşte cineva. Ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat? spuse Strike tăios, pentru că Robin se albise la faţă.

— Fata — femeia aia care voia să investigăm un trol de pe internet? A fost omorâtă.

11

Dar dacă piesa s-ar vădi
Serioasă şi pătrunzătoare,
Dacă cei veseli ar privi
În ochii goi ai morţii,
Nu ar părea distracţia
Puţin prea scumpă?
N-ar fi atuncea gluma
Prea departe dusă?

Emily Dickinson, *LV*

Chaturi din joc între toţi cei opt moderatori ai Jocului lui Drek

<Canal al moderatorilor
<13 februarie 2015 17:34>

Vierme28: Inimoaso?
Vierme28: văd că eşti aici
Vierme28: alo?
Vierme28: vorbiţi careva
Vierme28: vă rgo
>

<**Morehouse s-a alăturat canalului>**
Vierme28: Morhuse, slavă domnului ai văzut?

<Un nou canal privat a fost deschis>
<13 februarie 2015 17:35>

Morehouse: da
Vierme28: nu pot
Vierme28: nu poate fi adevărat, nu ?
Vierme28: o doamne plâng întruna
Vierme28: nu poate fi adevărat
Morehouse: eu cred că e, Vierme
Morehouse: N-ar da numele dacă n-ar fi siguri.
Vierme28: o doamne
<**Demon1 s-a alăturat canalului>**
Demon1: aţi auzit
Vierme28: da
>
>
Demon1: ştie cineva ceva?
Morehouse: nu
Demon1: tremur, fir-ar al dracu
Vierme28: eu plâng întruna
Demon1: credeţi că Blay e autorul?
Vierme28: ce/ ??
Demon1: credeţi că a înjunghiat-o pe ea şi apoi pe el?
Vierme28: de ce spui atsa ?
Demon1: uită-te pe Twitter, ăsta zice lumea că s-a întâmplat
<VilePechora s-a alăturat canalului>
<LordDrek s-a alăturat canalului>

<Morehouse invită pe Albacahartia>
Morehouse: Albacahartia?
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
<Albacahartia s-a alăturat canalului>
Albacahartia: Hei. Mouse, scuze, sunt în autobuz. Ajung acasă în 20 min.
Morehouse: Stai jos?
Albacahartia: Da, sunt în autobuz!
Morehouse: N-ai văzut ştirile?
Albacahartia: Ce ştiri?
Morehouse: Ledwell a fost omorâtă
>
>
Albacahartia: ce?
Morehouse: Înjunghiată ieri în cimitirul H. Şi Blay la fel. El e în stare critică la spital.
>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<13 februarie 2015 17:36>
<VilePechora invită pe LordDrek>
VilePechora: eşti aici, C?
<LordDrek s-a alăturat canalului>
LordDrek: căcaaaaat
VilePechora: hahahaha- hahaha
>
LordDrek: CĂCAAAA- AAT
VilePechora: îţi vine să crezi
>
LordDrek: închidem aici&mergem pe canalul moderatorilor să vedem cum reacţionează
<VilePechora a părăsit canalul>
<LordDrek a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

LordDrek: aţi auzit toţi?
Vierme28: da
Demon1: da
LordDrek: căcat
LordDrek: ce tragedie, fir-ar al dracu
VilePechora: eu ştiu pe cine pariez
Demon1: ?
LordDrek: K** N**”
VilePechora: exact. Vacă nebună.
LordDrek: da, întotdeauna am crezut că o să ajungă ca Jodi Arias.
<Anomie s-a alăturat canalului>
Anomie: căcat
>
Anomie: aţi văzut toţi?
Vierme28: da
<lnimoasa s-a alăturat canalului>
>
>
Anomie: căcat
>
>
>
Anomie: aţi amuţit toţi sau ce?
Demon1: nu suntem doar şocaţi
Vierme28: eu plâng întruna
>
Vierme28: ăia de pe Twitter zic că e vina fanilor
>
>
>
Albacahartia: Morehouse, dacă e o glumă nu e amuzant
Morehouse: crezi că aş glumi despre aşa ceva?
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Morehouse: mai eşti aici?
Albacahartia: da
>
Albacahartia: căutam pe google
>
>
Albacahartia: cred că o să vomit
Morehouse: ştiu
Morehouse: ce naiba căutau în cimitir împreună?
Morehouse: am auzit că nici măcar nu vorbeau unul cu celălalt
Albacahartia: cine ţi-a spus asta?
Morehouse: Anomie
>
>
<Un nou canal privat a fost deschis>
<13 februarie 2015 17:47>
<lnimoasa invită pe LordDrek şi VilePechora>
Inimoasa: Drek vorbeşte cu mine
>
>
>
Inimoasa: Vile, eşti aici?

Demon1: de ce?
Vierme28: ei cerd că un fan ar putea fi autorul
>
>
>
>
>
Demon1: ar putea fi o întâmplare
Demon1: un jaf sau ceva
Demon1: sau cineva bolnav mintal
Vierme28: cum poţi să spui asta
Vierme28: crezi că eu aş putea omorî pe cinev ?
Demon1: Vierme nu voiam să zic deprimat sau ceva de genu
<Vierme28 a părăsit canalul>
Demon1: căcat
Anomie: lol
>
>
>
>
>
>
>
>
Anomie: avem cifre enorme în clipa asta
Demon1: tu vorbeşti serios?
Demon1: chiar îţi pasă de cifre astăzi?
Anomie: enunţam un fapt, atâta tot
Albacahartia: Mouse, trebuie să-ţi spun ceva
Morehouse: ce?
Albacahartia: LordDrek şi VilePechora credeau că Ledwell e Anomie
Morehouse: wtf?
Albacahartia: au întocmit un întreg dosar cu probe gen
Morehouse: când a fost asta?
Albacahartia: acum câteva săptămâni
Albacahartia: eu nu am crezut dar alţii da
Albacahartia: şi Inimoasa s-a oferit să-i ducă dosarul lui Blay
Albacahartia: şi Blay a crezut şi de asta se întâlnea cu Ledwell, ca să-i spună că ştie că ea e Anomie
Morehouse: de ce dr nu mi-ai spus?
Albacahartia: mi-au spus să nu-ţi spun pentru că erai băgat şi tu
Morehouse: tocmai ai spus că n-ai crezut
Albacahartia: n-am ştiut ce să cred
Albacahartia: aş vrea să-ţi fi spus dar dosarul era foarte convingător, la fel şi Drek şi Vile
<LordDrek s-a alăturat canalului>
<VilePechora s-a alăturat canalului>
LordDrek: ce mai faci scumpo?
Inimoasa: ştii ce s-a întâmplat?
LordDrek: da
VilePechora: groaznic, fir-ar al dracu
>
>
Inimoasa: mi-e aşa de frică
LordDrek: ?
Inimoasa: pe twitter zic că Blay e autorul
VilePechora: dacă el e autorul, a exagerat
LordDrek: ştirile spun că e în stare critică
Inimoasa: dar eu l-am convins să se întâlnească cu ea
LordDrek: şi?
Inimoasa: ştiam că o să se întâlnească în cimitir
Inimoasa: mi-a spus el în mesaje
Inimoasa: o să fie în telefonul lui
LordDrek: şi? ai alibi?
Inimoasa: de ce spui asta? de ce i-aş vrea eu morţi, pentru numele lui dumnezeu?

<Demon1 a părăsit canalul>
>
>
>
>
>
Anomie: Inimoaso, de ce nu vorbeşti?
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Inimoasa: scuze Anomie încercam doar să procesez
Inimoasa: sunt puţin distrusă
Inimoasa: nu pot să fiu aici în clipa asta scuze
<lnimoasa a părăsit canalul>
LordDrek: căcat, ce veste oribilă
VilePechora: da aşa e
>
LordDrek: avem cifre enorme în clipa asta
Anomie: ştiu
>
>
Albacahartia: îmi pare rău, dar eu nu ştiu cine eşti, nu-i aşa?
Albacahartia: nu vrei nici măcar să-mi trimiţi o poză
Albacahartia: Morehouse, vorbeşte cu mine
Morehouse: aş fi putut să-ţi spun că Anomie nu e Ledwell
Albacahartia: mi-ai spus că nu te-ai întâlnit niciodată cu Anomie faţă în faţă
Morehouse: nu trebuie să mă întâlnesc cu el faţă în faţă ştiu exact cine e, am ştiut întotdeauna, am vorbit pe FaceTime
Albacahartia: mă cac pe mine de frică
Morehouse: de ce?
Albacahartia: am ghicit unde urmau să se întâlnească Blay&Ledwell. Le-am spus celorlalţi că e evident.
Morehouse: şi?
Albacahartia: şi Inimoasa a crezut că aveam de gând să apar acolo ca să încerc să obţin un autograf sau ceva
LordDrek: n-am spus c-ai vrea asta, încercam să te liniştesc
Inimoasa: eram la sora mea
LordDrek: păi atunci n-ai de ce să-ţi faci griji
Inimoasa: nu
Inimoasa: ştiu
>
Inimoasa: Anomie e pe canalul moderatorilor
LordDrek: da văd
VilePechora: căcat
LordDrek: noi chiar am crezut că Anomie e Ledwell
LordDrek: jur că am crezut asta
Inimoasa: credeţi că ar trebui să vorbesc cu poliţia şi să le explic de ce se întâlneau?
LordDrek: e decizia ta
VilePechora: probabil mai bine să le zici tu înainte să vină ei să te caute
LordDrek: da, dacă eşti în telefonul lui şi el ţi-a spus că se întâlnesc la cimitir poliţia o să vrea să discute cu tine
Inimoasa: da
Inimoasa: ar fi bine să mă duc să mă gândesc ce să fac
LordDrek: înţeles

VilePechora: e logic
VilePechora: oamenii vor să ia legătura
>
>
Anomie: lnimioara292 a revenit, credeam că l-am banat permanent pe dobitoc
LordDrek: mă duc să-l dau afară
VilePechora: care e teoria ta, Albacahartia?
VilePechora: tu & Morehouse vă consolaţi reciproc pe alt canal?
>
>
>
>
>
>
>
>
LordDrek: căcat, avem nişte cifre fabuloase
VilePechora: dacă o ţine tot aşa o să fie cea mai bună noapte pe care am avut-o vreodată
>
>
>
>
>
>
>
Albacahartia: Morehouse ştiu că eşti furios dar vorbeşte cu mine
Morehouse: eşti îngrijorată că o să fii suspectată?
Albacahartia: aş vrea să nu fi spus că am ghicit unde o să se întâlnească
Albacahartia: dar mi s-a părut că e evident
Morehouse: dar tu stai la ceva gen 700 de km distanţă de Cimitirul Highgate
Albacahartia: de unde ştii unde stau eu?
Morehouse: nu ştiu, era doar o figură de stil
Albacahartia: 700 de km nu e o figură de stil
Morehouse: voiam doar să zic că nu pari să ştii Londra
Morehouse: aşa că am presupus că nu stai acolo
Albacahartia: şi ai ales 700 de km la întâmplare
Albacahartia: noi nu am vorbit niciodată despre Londra
Morehouse: mi-ai spus că n-ai fost niciodată în Cimitirul Highgate
LordDrek: ai grijă de tine xxx
Inimoasa: xxx
<Inimoasa a părăsit canalul>
VilePechora: lolololololol
LordDrek: muiere proastă
LordDrek: canalul moderatorilor, hai să mai agităm puţin apele
LordDrek: Pariu pe 500 lire că Albacahartia îi zice lui Morehouse totul despre dosarul nostru
VilePechora: hahaha
>
>
>
>
>
>
>

>
>
>

Anomie: o demonstraţie de forţă >
Morehouse: ai luat-o razna? >
Morehouse: Ledwell e moartă şi Blay ar putea să moară >
Morehouse: arătăm ca nişte căcaţi, dacă ignorăm ce s-a întâmplat şi ţinem jocul deschis >
Anomie: dacă ea s-ar fi implicat vreodată în joc sau l-ar fi aprobat aş închide câteva zile >
Anomie: dar ea l-a urât, fir-ar a dracu, aşa că rămâne deschis >
LordDrek: da, fanii se consolează unii pe alţii aici, Morehouse >
VilePechora: da, se îngrămădesc aici să jelească >
Morehouse: pe naiba >
Morehouse: duceţi-vă să vă uitaţi la Cercul Libanului **VilePechora**: hahaha, Morehouse a observat >
LordDrek: de ce ce se întâmplă >
Morehouse: dau petrecere, fir-ar a dracu >
Morehouse: sărbătoresc faptul că ea a murit >
VilePechora: nu cred asta, bua >
Morehouse: ba da >
Morehouse: şi nici voi 3 nu păreţi prea trişti din cauza asta >

<Morehouse a părăsit canalui>
Anomie: atunci dispari dracu pitic tuciuriu ce eşti
LordDrek: lol
VilePechora: lol
Anomie: deci care din voi l-a înjunghiat pe Blay şi care pe Ledwell?
VilePechora: lol, noi am crezut că tu i-ai aranjat pe amândoi, bua
Anomie: aşa e
Anomie: vă testam doar
;)

>
>
>

LordDrek: stai, Morehouse e <?
VilePechora: aşa pare
LordDrek: bine de ştiut
VilePechora: vrei să mergem şi noi la petrecere?
LordDrek: neah
LordDrek: ar trebui să mergem să vorbim cu băieţii
VilePechora: AVEM O CRIMĂ, BUA!

12

Eu, care-ar fi trebuit să prevestesc,
Răul ce va să vină!

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Şedinţa cu echipa se terminase de peste o oră. Pe Denmark Street continua să plouă cu găleata. Pe fereastră se zărea cerul întunecat de furtună, iar reflexiile din geam ale lui Strike şi Robin, singurii care mai rămăseseră în birou, erau fantomatice.

Pat zăbovise peste ora ei obişnuită de plecat acasă, nu pentru că ar fi ţinut neapărat să se întâlnească cu ofiţerul de la DIC care îi spusese lui Robin că vine imediat, ci pentru că părea să considere că Strike nu se poartă cu suficientă atenţie faţă de partenera lui.

— E încă palidă la faţă, îi spuse Pat lui Strike când el ieşi din birou după ce Robin îl auzise cum contramandează cina cu cineva. Ar trebui să bea un brandy. Mă duc să cumpăr.

— Nu vreau să mă întâlnesc cu poliţia duhnind a alcool, Pat, spuse Robin înainte ca Strike să apuce să răspundă, şi, de fapt, arăt oribil doar din cauza luminii de aici. Sunt bine. Du-te acasă şi weekend plăcut!

Aşa că Pat îşi luă umbrela şi geanta din cuierul de lângă uşa de sticlă şi plecă, nu înainte de a-i arunca lui Robin încă o privire sceptică.

— Ce are lumina de aici? întrebă Strike după ce uşa se închise.

— Zici că suntem toţi anemici. Şi nu trebuia să-ţi contramandezi planurile pentru cină. Pot să mă întâlnesc şi singură cu poliţia.

— Aş prefera să rămân, spuse Strike. Mai vrei un ceai?

— Ar fi minunat, răspunse Robin. Mersi.

Se bucura că Strike nu plecase. Se simţea mai tulburată decât voia să recunoască. Neputând să stea locului, plie scaunul de plastic pe care şezuse la şedinţa cu echipa, îl puse într-o parte şi se instală pe scaunul rotativ de la biroul lui Pat, mult mai confortabil.

— Am pus zahăr în el, îi spuse Strike, aşezând cana în faţa ei.

— Sunt bine, pentru numele lui Dumnezeu, acum puţin exasperată. Dacă m-aş prăbuşi de fiecare dată când cineva e înjunghiat în Londra, mi-aş petrece jumătate din viaţă leşinată.

Strike se aşeză pe canapeaua din imitaţie de piele, cu cana lui de ceai, şi spuse:

— Uciderea lui Ledwell nu are nimic de-a face cu faptul că ai refuzat să iei cazul. Ştii asta, nu?

— Da, spuse Robin, preferând să soarbă din ceai decât să îi întâlnească privirea. Bineînţeles că ştiu.

— Nu am fi putut să luăm cazul sărind toată lista de aşteptare.

— Ştiu.

— Şi chiar dacă trolul ăla pe care ea încerca să-l demaşte e cel care a înjunghiat-o, continuă Strike, ceea ce, trebuie să spun, e extrem de improbabil — dar chiar dacă trolul ăla a fost ucigaşul, nu am fi aflat niciodată cine e într-o perioadă atât de scurtă de timp.

— Ştiu, repetă Robin, dar Edie Ledwell s-ar fi simţit poate puţin mai bine în ultimele ei săptămâni de viaţă dacă ar fi ştiut că face ceva în privinţa asta, ah, căcat.

Furioasă, Robin se întoarse cu spatele spre Strike, ca să-şi poată şterge lacrimile cu mâneca.

Fără să vrea, imaginea lui Edie Ledwell îi răsări în faţa ochilor: cu rimelul întins, unghiile roase şi mâna tatuată cu care îşi ţinea strâns în poală geanta scumpă pătată cu cerneală. Ploaia răpăia în ferestre. Robin şi-ar fi dorit foarte mult ca Investigaţiile Criminale să se grăbească. Voia să ştie exact ce se întâmplase.

Se auzi soneria. Robin sări în picioare, dar Strike se ridicase deja greoi de pe canapea. Când apăsă pe butonul interfonului, se auzi:

— Detectiv inspector-şef Ryan Murphy, o caut pe Robin Ellacott.

— Bun, urcă, spuse Strike, apăsând butonul ca să deschidă uşa de jos.

Ieşi pe palier şi privi în jos, pe scara metalică. Doi oameni urcau spre biroul lor: un bărbat înalt şi o femeie minionă cu părul negru ca tăciunele. Amândoi erau în civil.

— Ryan Murphy, se prezentă ofiţerul care se dovedi un bărbat cu o înfăţişare plăcută, cu pielea deschisă la culoare şi păr ondulat şaten-deschis.

— Cormoran Strike, spuse detectivul, dând mâna cu el.

— Ea e Angela Darwish.

Bruneta înclină din cap spre Strike, în timp ce intra, împreună cu colegul ei, în agenţie, unde Robin îi întâmpină în picioare din spatele biroului lui Pat şi le întinse mâna. Strike scoase iar din dulap scaunele pliabile. După ce toată lumea se aşeză, iar ceaiul şi cafeaua fură refuzate, Ryan Murphy o rugă pe Robin să le spună exact ce se întâmplase între ea şi Edie Ledwell când animatoarea venise la agenţie.

Sorbind din ceai, Strike ascultă în tăcere relatarea lui Robin. Nu-şi putu stăpâni un sentiment de mândrie pentru spiritul ei de observaţie şi modul metodic în care îi povestea ofiţerului scurta întâlnire. Murphy lua notiţe, punând din când în când o întrebare. Darwish, care lui Strike i se părea că are peste 40 de ani, o privea pe Robin uşor încruntat.

— Cum se scrie „Anomie”? întrebă Murphy, când Robin rosti numele prima oară.

Ea i-l spuse pe litere.

— Vine de la „anonim” sau...?

Strike, care nu mai auzise până atunci numele celui care o hărţuia pe Ledwell pe internet, dădu să răspundă, dar Darwish i-o luă înainte.

— Anomie, spuse ea cu o voce clară şi ascuţită, înseamnă lipsa standardelor etice sau sociale obişnuite.

— Serios? spuse Murphy. Nu ştiam.

Apoi, către Robin:

— Continuă, spuneai că avea la ea un dosar, ce era în el?

— Printuri cu tweeturile lui Anomie, cu adnotările ei. Nu m-am uitat prin tot. De fapt, l-a lăsat aici din greşeală.

— Nu cumva îl mai...?

— Nu. Am rugat-o pe asistenta noastră să i-l înapoieze prin intermediul agentului ei. Nu ştiu dacă a apucat s-o facă.

— O întreb eu, se oferi Strike.

Se ridică şi se duse iar în birou, ca să nu întrerupă discuţia. Închise uşa după el.

— Deci acest Anomie, spuse Murphy, ştia o grămadă de chestii personale despre ea?

— Da, zise Robin. Am răsfoit puţin dosarul, înainte să i-l dau lui Pat să-l trimită înapoi. Ştia că Ledwell primise bani de la o rudă şi că încercase să se sinucidă şi unde fusese spitalizată după.

Când rosti „să se sinucidă”, Robin observă că ochii lui Darwish zvâcniră spre Murphy. Acesta nu-şi luă însă privirea de la Robin, care continuă:

— Anomie cunoştea, de asemenea, identitatea unei fete care fusese sursă de inspiraţie pentru un personaj al desenului animat. Asta a făcut-o pe Edie să creadă că ştie cine e, de fapt, Anomie.

— Şi cine credea ea că e? întrebă Murphy.

— Un bărbat pe nume Seb Montgomery.

Când îi pronunţă numele, lui Robin i se păru că vede la cei doi cum li se ofilesc chipurile şi cum li se lasă aproape imperceptibil umerii. Avu impresia stranie că îi dezamăgise pe Murphy şi Darwish.

— Ţi-a dat vreun detaliu despre acest Montgomery? o întrebă Murphy.

— Da, e un animator sau artist care i-a ajutat, pe ea şi pe Blay, când au început să facă *Inimă neagră ca noaptea*. Parcă a zis că Montgomery a fost la aceeaşi şcoală de arte cu Blay. După ce au făcut câteva episoade împreună, n-au

mai avut nevoie de el şi a spus că el s-a supărat că i-au făcut vânt după ce desenul a început să fie urmărit masiv.

Uşa se deschise şi Strike reapăru.

— Ai avut dreptate, îi spuse el lui Robin, în timp ce ploaia continua să biciuiască ferestrele. Pat a trimis dosarul înapoi la agentul lui Ledwell. Îl cheamă Allan Yeoman şi conduce o agenţie de creaţie din West End: AYCA.

— Super, mersi, spuse Murphy, notându-şi în timp ce Strike se lăsa la loc pe canapea cu un geamăt.

— Revenind, Ledwell ţi-a vorbit şi despre altcineva care ar fi putut să fie Anomie? întrebă Murphy.

— Nu, spuse Robin, doar de Montgomery.

— Din ce ţi-ai dat tu seama, în ce stare de spirit era în timpul întâlnirii voastre?

— Era tulburată. Arăta de parcă nu i-ar fi păsat de ea. Unghii roase, haine boţite, ghetele ei trebuiau pingelite...

— Ai observat că ghetele ei trebuiau pingelite? întrebă Murphy.

Buza lui de sus era mai groasă decât cea de jos, ceea ce îi îndulcea într-un fel trăsăturile ascuţite. Avea ochi căprui, dar nici pe departe la fel de neobişnuiţi precum cei chihlimbarii ai lui Edie Ledwell.

— Da. Era... era plină de contraste ciudate. Geantă şi haină foarte scumpe, dar altfel era cam dezastru. Şi avea şi vânătăi pe gât, de parcă fusese strânsă cu putere.

— Vânătăi pe gât?

— Da. La început am crezut că e murdărie, dar când m-am apropiat de ea am văzut că erau, de fapt, vânătăi. Am întrebat-o ce păţise şi a spus că se izbise de ceva, că era neîndemânatică. Dar erau urme de strânsoare, am văzut urma degetului mare. A pomenit, la un moment dat, şi de un iubit, dar nu mi-a spus cum îl cheamă. Am avut impresia că stau împreună.

— Da, stăteau împreună, spuse Murphy. E profesor. Ţi-a dat de bănuit că se gândea să iasă din relaţia asta? A pomenit cumva de violenţă domestică?

— Nu. Părea complet concentrată pe ce îi făcea Anomie şi pe faptul că Blay credea că ea e în spatele tuturor lucrurilor, deşi nu m-ar surprinde să fi avut şi alte probleme personale. Părea... ca s-o spun aşa: dacă aş fi văzut la ştiri că s-a sinucis, nu m-ar fi surprins la fel de tare ca asta. Sigur e opera altcuiva?

— Da, spuse Murphy.

— Şi rănile lui Blay, la fel? întrebă Strike.

— Da, dar sunt sigur că înţelegeţi...

— Bineînţeles, spuse Strike ridicând împăciuitor mâna.

Meritase să încerce.

— Acuzaţia asta a lui Blay, că ea era Anomie, spuse Murphy. Ce l-a făcut să creadă asta, ştii cumva?

— Din ce îmi amintesc, spuse Robin, privind fix biroul în încercarea de a-şi aduce aminte cu exactitate cuvintele lui Ledwell, el i-a spus că auzise de

undeva, dar n-a vrut să-i spună de unde. Au vorbit de câteva ori la telefon, el tot repetând acuzaţia şi ea negând-o. Apoi, în timpul ultimei convorbiri telefonice, el i-a spus că are un dosar cu probe că ea e Anomie.

— Un dosar propriu-zis? întrebă Murphy. Un dosar fizic?

— Nu ştiu sigur, dar ea aşa părea să creadă. A spus că l-a întrebat ce era în dosar şi că el n-a vrut să-i spună.

— Bun, asta categoric trebuie cercetat, dosarul ăsta şi Anomie, zise Murphy privind spre Darwish, care aprobă din cap. O să vorbim şi cu acest Seb Montgomery. Nu ai idee unde lucrează acum, presupun?

— Nu, spuse Robin, îmi pare rău. Cum nu puteam lua cazul, nu am cerut detalii despre el.

— Nicio problemă. N-ar trebui să fie prea greu să-l depistăm dacă i-a ajutat la desenul acela animat.

Darwish, care nu mai spusese nimic după ce dăduse definiţia anomiei, îşi drese vocea.

— Încă ceva, îi spuse ea lui Robin, apăsând pentru prima oară pe butonul pixului ei şi deschizându-şi carnetul. A spus Ledwell ceva despre faptul că acest Anomie ar fi atacat-o pentru convingerile ei politice?

— Nu, n-a vorbit deloc despre politică. Toate atacurile erau personale — afirmaţia că ea lucrase ca prostituată, postarea unei imagini cu apartamentul ei. De asemenea, a distribuit informaţii extrem de personale pe care le avea despre ea.

Darwish îşi notă ceva rapid, apoi ridică privirea şi spuse:

— Şi eşti sigură, nu-i aşa, că nu a mai spus despre nimeni altcineva că ar hărţui-o?

— Sunt sigură.

— A amintit cumva de actorul care făcea vocea personajului Drek?

— Nu, spuse Robin, încruntată, în schimb a spus ceva despre acel personaj: că şi-ar fi dorit foarte mult să nu-l fi creat. N-a spus de ce — dacă nu cumva din cauză că, în desen, Drek e cel care le pune pe celelalte personaje să joace jocul. E posibil să fi vrut să spună că, dacă Drek n-ar fi existat, Anomie n-ar fi creat niciodată jocul.

— Ai văzut desenul, nu-i aşa? o întrebă Murphy.

— Doar puţin, spuse Robin. E...

— Dement?

Robin se forţă să zâmbească:

— Puţin, da.

Darwish, care îşi notase iar ceva, închise acum carnetul şi îi transmise din priviri detectivului inspector-şef Murphy *am aflat tot ce aveam nevoie*.

— Bun, ne-ai fost de mare ajutor, domnişoară Ellacott, spuse Murphy, în timp ce el şi Darwish se ridicau. O să-ţi dau numărul meu direct, în cazul în care îţi mai aminteşti ceva.

Îi întinse cartea de vizită. îi strânse mâna lui Robin, cu o mână mare, caldă şi uscată. Era la fel de înalt ca Strike, dar mult mai zvelt.

Strike îi conduse afară pe vizitatori. Robin punea cartea de vizită a lui Murphy în geantă când partenerul ei reapăru.

— Eşti în regulă? întrebă el, închizând uşa de sticlă peste zgomotul paşilor care se îndepărtau.

— Da, răspunse Robin, parcă pentru a mia oară.

Aruncă restul de ceai îndulcit în chiuvetă şi spălă cana.

— Se întâmplă ceva, spuse Strike în timp ce pe scări răsuna zgomotul uşii de jos trântindu-se.

Robin se întoarse să se uite la el. Strike tocmai îşi luase paltonul de lângă uşă. Ploaia continua să bată în ferestre.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Întrebarea aia despre politică.

— Păi... presupun că oamenii discută pe Twitter despre politică tot timpul.

— Da, spuse Strike, cu mobilul în mâna dreaptă, dar în timp ce Murphy te întreba ce părere ai despre desen, am căutat informaţii despre actorul de voce care l-a jucat pe Drek.

— Şi?

— A fost concediat pentru vederile lui pe care mulţi le considerau de extremă dreaptă. El pretindea că face satiră, dar Ledwell şi Blay nici n-au vrut să audă şi l-au dat afară.

— Ah, făcu Robin.

Strike îşi scărpină bărbia, cu ochii la uşa de sticlă.

— Nu ştiu dacă ai observat, dar nu ne-au spus nici cu ce se ocupă Angela Darwish. Ea n-a lăsat nicio carte de vizită.

— Am presupus că lucrează şi ea la DIC.

— Poate.

— De unde altundeva ar putea fi?

— Mă întrebam, spuse Strike încet, dacă nu cumva e de la contraterorism... poate MI5.

Robin îl privi lung, până când îşi dădu seama că din cana pe care continua să o ţină în mână îi picura apă caldă pe picioare. Puse cana în suportul de vase.

— MI5?

— E doar o idee.

— Ce fel de terorist ar viza doi anima...?

Strike ridică din sprâncene, iar ei îi pică fisa. Ecoul slab al gloanţelor trase într-o redacţie pariziană păru să umple spaţiul dintre ei.

— Dar Charlie Hebdo — asta a fost complet diferit. *Inimă neagră ca noaptea* nu e un desen animat politic, nu era nimic despre religie...

— Nu, spuse Strike. Poate ai dreptate. Eşti gata de plecare? Merg cu tine, vreau să-mi iau ceva de mâncare pentru acasă.

Dacă nu şi-ar fi bătut capul cu motivul pentru care MI5 ar putea să fie interesat de înjunghierea a doi animatori, poate că Robin s-ar fi mirat de ce mergea Strike în Chinatown cu un mic rucsac la el să-şi ia de mâncare, dar era atât de absorbită de propriile-i gânduri, că minciuna lui trecu neobservată.

13

Şi chiar de prietenii îţi sunt loviţi de suferinţă,
Tu râzi şi chicoteşti fără de socotinţa...

Joanna Baillie, *O mamă către pruncul trezit din somn*

Madeline şi fiul ei Henry stăteau într-o casă veche din Eccleston Square, Pimlico. Tatăl lui Henry locuia la câteva străzi distanţă, cu soţia şi cei trei copii ai lor. El şi Madeline aleseseră în mod deliberat să se mute în aceeaşi zonă, astfel încât fiul lor să se poată deplasa uşor între cele două case. Henry părea să se înţeleagă bine atât cu mama lui vitregă, cât şi cu fraţii vitregi. Lui Strike, a cărui copilărie fusese dominată de nesiguranţă şi haos, toate aceste lucruri i se păreau foarte mature şi civilizate.

De la staţia Victoria o luă pe jos, ridicându-şi gulerul ca să se apere de ploaia care continua să cadă şi trăgând din ţigară cât mai avea ocazia, pentru că Madeline era nefumătoare şi nu era de acord să se fumeze în locuinţa ei imaculată. În seara aceasta, subtila recalibrare pe care trebuia să o realizeze întotdeauna când trecea de la muncă la o întâlnire cu Madeline se dovedea mai dificilă ca de obicei. Unul dintre motivele pentru care nu obiecta niciodată la întârzierile repetate ale lui Madeline era că ele îi ofereau un timp suplimentar în care să se adune cum se cuvine pentru a-i întâmpina comportamentul întotdeauna tensionat, în primă instanţă. În seara aceasta însă, gândurile lui rămăseseră la Robin şi la imaginea ciudat de vie pe care ea o zugrăvise în faţa poliţiştilor despre animatoarea acum moartă, cu gât învineţit şi ghete vechi. Dacă era să fie sincer cu sine însuşi, Strike ar fi preferat să fie în acel moment tot la birou, alături de Robin, cu câte o porţie de mâncare chinezească în faţă şi făcând speculaţii în privinţa înjunghierilor decât să se îndrepte spre casa lui Madeline.

Prin urmare, cel mai bine era să nu fie sincer cu sine însuşi.

A doua zi era Valentine's Day. Strike aranjase ca lui Madeline să-i fie livrat dimineaţă un buchet ostentativ de orhidee, iar în rucsac avea o felicitare pentru ea. Asta făceai pentru femeia cu care te culcai, dacă voiai să te culci în continuare cu ea, iar Strike era foarte dornic să continue să se culce cu Madeline, din motive atât evidente, cât şi greu de admis.

Imediat după ce Strike sună la sonerie, se auzi tropăitul unui adolescent care cobora în grabă scările şi Henry deschise uşa. Era un băiat atrăgător, cu părul roşcat-auriu ca al lui Madeline, pe care îl purta cât de lung şi de dezordonat îi permitea regulamentul Şcolii Westminster. Strike îşi aminti de vremea când avusese vârsta de acum a lui Henry: umilinţa coşurilor furioase care înfloreau pe bărbia lui lipsită de păr, imposibilitatea de a găsi pantaloni suficient de lungi pentru picioarele lui, dar, în acelaşi timp, suficient de strâmţi în talie (problemă pe care Strike nu o mai avea de mult), senzaţia de necoordonare şi de stângăcie şi întregul spectru de dorinţe disperate şi neîmplinite pe care adolescentul Strike le suprimase, parţial, pe ringul de box.

— 'Seara, spuse Strike.

— Salut, zise Henry fără să zâmbească.

Se întoarse imediat şi alergă înapoi în sus pe scări. Strike presupuse că nu deschisese uşa din proprie iniţiativă, ci mai degrabă i se spusese să o facă.

Detectivul intră, se şterse pe picioare, îşi scoase paltonul şi îl atârnă în spatele uşii de la intrare, apoi urcă la etaj mult mai încet decât Henry, ajutându-se din plin de balustradă. O găsi pe Madeline pe canapeaua din living, aplecată, cu un creion în mână, deasupra unei varietăţi de pietre preţioase întinse pe o foaie de hârtie mare şi albă care acoperea măsuţa de cafea. Lângă ea, o sticlă de vin pe jumătate goală şi un pahar plin.

— Scuze, scumpule, te superi dacă termin aici mai întâi? îl întrebă Madeline stresată.

— Sigur că nu, răspunse Strike, lăsându-şi rucsacul pe un fotoliu de piele.

— Îmi pare tare rău, spuse ea încruntându-se la ceea ce lucra, tocmai mi-a venit o idee şi vreau s-o pun în practică până n-o uit. Henry o să-ţi aducă ceva de băut — Hen, adu-i lui Cormoran ceva de băut — Hen!

Urlase numele fiului ei, pentru că Henry tocmai îşi pusese căştile şi se aşezase din nou la biroul din colţ, pe care se afla un calculator mare.

— Ce?

— Adu-i lui Cormoran ceva de băut!

Henry abia se abţinu să nu dea cu căştile de pământ. Strike s-ar fi oferit să-şi ia singur de băut, dar bănuia că în ochii adolescentului asta ar fi însemnat că prea se comportă de parcă ar fi de-al casei.

— Ce vrei? mormăi Henry către detectiv, în timp ce trecea pe lângă el.

— O bere ar fi perfect.

Henry se îndreptă cu paşi mari spre bucătărie, în timp ce bretonul îi flutura deasupra ochilor. Vrând să n-o deranjeze pe Madeline, Strike îl urmă.

Casa era în mare parte albă: pereţi albi, plafoane albe, un covor alb în camera lui Madeline. În rest, nimic nu acoperea parchetul, iar mobilierul era aproape în totalitate gri-argintiu. Madeline îi spusese că, după ore întregi petrecute în atelier studiind pietre preţioase în culori vii sau în magazinul decorat eclectic din Bond Street, i se părea odihnitor să-şi petreacă serile într-un spaţiu senin şi monocrom. Casa ei de la ţară, îi mai spusese ea, era mult mai

aglomerată şi mai colorată: trebuiau să meargă acolo într-un weekend, iar Strike acceptase, în aceeaşi idee de a acorda o şansă reală acestei relaţii.

Henry deschisese deja imensul frigider Smeg când Strike intră în bucătăria minimalistă.

— Avem Heineken sau Peroni.

— Heineken, te rog. Henry, pot să te întreb ceva?

— Ce? spuse băiatul pe un ton suspicios.

Era mai scund cu peste 30 de centimetri decât detectivul şi părea să-l irite faptul că trebuia să ridice privirea spre el.

— Mama ta mi-a zis că obişnuiai să te uiţi la *Inimă neagră ca noaptea.*

— Da, spuse Henry la fel de suspicios.

Deschise mai multe sertare, în căutarea unui desfăcător.

— Eu nu l-am văzut niciodată. Despre ce e?

— Nu ştiu, spuse Henry dând puţin iritat din umeri. Despre ce se întâmplă într-un cimitir după căderea întunericului.

Deschise şi închise încă un sertar, apoi, spre uşoara surprindere a lui Strike, îi oferi din proprie iniţiativă şi alte informaţii.

— S-a stricat. Înainte era mai haios. S-au vândut.

— Cine?

— Cei care l-au făcut.

— Cei doi care au fost înjunghiaţi ieri?

— Ce? spuse Henry, întorcând privirea spre el.

— Cei doi care l-au creat au fost înjunghiaţi în Cimitirul Highgate ieri după-amiază. Poliţia tocmai le-a dat numele.

— Ledwell şi Blay? întrebă Henry. Înjunghiaţi în Cimitirul Highgate?

— Da. Ea e moartă. El e în stare critică.

— Căcat, spuse Henry.

Apoi, luându-şi seama, adăugă:

— Adică...

— Nu, zise Strike, căcat e foarte potrivit.

Ceva care aducea cu un zâmbet licări pentru scurt timp pe chipul lui Henry. Băiatul găsi un desfăcător, scoase capacul şi zise:

— Vrei pahar?

— E foarte bine din sticlă, spuse Strike.

Henry i-o întinse.

— Investighezi chestia asta? întrebă el, privind pieziş spre Strike.

— Înjunghierea? Nu.

— Ei cine cred că e autorul?

— Nu cred că ştiu încă, spuse Strike luând o gură de bere. În desen e un personaj numit Drek, nu-i aşa?

— Da. Asta a luat-o la vale. El era principalul motiv pentru care mă uitam. Era foarte haios... E moartă pe bune? Ledwell?

Strike se abţinut să-i răspundă „Nu pe bune, doar puţin”.

— Da, e moartă.

— Uau, făcu Henry.

Părea mai degrabă nedumerit decât trist. Strike îşi aminti cum era să ai 16 ani: exceptând cazul în care era vorba de cineva foarte apropiat sau drag, moartea era ceva abstract, îndepărtat şi aproape de neînţeles.

— Am auzit că actorul de voce care îl juca pe Drek a fost concediat, spuse Strike.

— Da. După ce l-au concediat pe Wally s-a dus totul dracului. A devenit prea corect politic.

— Care e numele complet al lui Wally?

— Wally Cardew, spuse Henry, din nou suspicios. De ce?

— Ştii cumva dacă a reuşit să-şi găsească altă slujbă?

— Da, acum e youtuber.

— Ah, făcu Strike. Şi ce implică asta?

— Ce vrei să...?

— Ce face pe YouTube?

— Produce videouri despre jocuri şi altele, spuse Henry cu tonul unui adult care îi explică unui copil mic cu ce se ocupă prim-ministrul.

— Bun.

— E în seara asta. La unşpe.

Strike se uită la ceasul de la mână.

— Trebuie să te înscrii pe YouTube să te uiţi?

— Nu, spuse Henry, jenat tot mai mult de atâta ignoranţă.

— Ei, mersi pentru bere. Şi pentru informaţii.

— E-n regulă, murmură Henry, strecurându-se afară din bucătărie.

Strike rămase pe loc, sprijinit de perete şi cu faţa la frigider. După ce mai bău nişte bere, îşi scoase mobilul din buzunar, intră pe YouTube şi căută Wally Cardew.

Acum înţelegea de ce Henry reacţionase cu dispreţ la ignoranţa lui: fostul actor care îi împrumutase vocea lui Drek avea peste 100 000 de abonaţi la canalul lui de YouTube. Sorbind din Heineken, Strike derulă încet videourile arhivate. Toate cadrele de lângă titluri îl înfăţişau pe Cardew în ipostaze comice: ţinându-se disperat de cap, râzând în hohote cu gura larg deschisă sau ţipând triumfător în timp ce arăta cu pumnul.

Din punct de vedere fizic, Cardew aducea foarte bine cu un soldat tânăr pe care Strike îl anchetase când era încă la Divizia de Investigaţii Speciale, un anume Dean Shaw, care avusese exact aceeaşi combinaţie de păr blond-deschis, piele rozalie şi ochi mici, de un albastru strălucitor. Shaw ajunsese în faţa Curţii marţiale pentru ceea ce el insista că fusese o farsă care se sfârşise prost, cu împuşcarea mortală a unui recrut de 16 ani. Reflectând melancolic că acum ajunsese la vârsta la care aproape toţi cei pe care îi cunoştea îi aminteau de cineva din trecut, Strike continuă să deruleze lista de videouri a lui Cardew.

Freza youtuberului varia în funcţie de anul în care fusese filmat videoul. Cu trei ani în urmă, Wally îşi lăsase părul de un blond-deschis să-i crească până la umeri, dar acum era mult mai scurt. Majoritatea videourilor aveau titlul *Wally prezintă spectacolul lui MJ*. Strike presupuse că MJ era tânărul bărbos şi vesel, cu o faţă dolofană şi piele închisă la culoare, care apărea lângă Wally în unele imagini ca asistent al vedetei.

Strike se opri la un video din 2012, intitulat „Inimă neagră ca căcatul", care fusese vizionat de 90 000 de ori. Apăsă pe redare. Apărură Wally, cu părul lung, şi MJ cu părul scurt stând unul lângă celălalt la o masă, fiecare într-un fotoliu adânc, tapiţat cu piele. Peretele din spatele lor era plin cu afişe de gaming.

— Deci, da, sal' oameni buni, spuse Wally.

Vorbea cu accentul londonez specific clasei muncitoare, nu foarte diferit de al lui Madeline, şi părea să ţină în mână o foaie cu antet.

— Voiam doar să vă mai zic ce mi-au trimis, ăă, prietenii mei de altă-dat'. Cre' că-i zice scrisoare de „încetare a activităţii".

— Da, spuse MJ dând din cap.

— MJ vrea să pară că le are cu treburile legale, spuse Wally către cameră.

MJ râse.

— Unchiu-meu e avocat, omule!

— Da? Al meu e ginecolog, dar nu m-apuc să-mi bag degetele la întâmplare în orice femeie.

— E ginecolog? chicoti MJ. Serios?

— Nu, tâmpitule, glumeam... Deci, da, practic nu mai am voie să folosesc vocea lui Drek, sau vorbele lui, sau...

Wally citi din scrisoare:

— „...orice proprietate intelectuală a lui Edie Ledwell şi Joshua Blay, în continuare numiţi creatorii". Deci, da. Asta e.

— E o tâmpenie, omule, spuse MJ scuturând din cap.

— Hei, spuse Wally, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee. Oare unchiul tău ar vrea să mă reprezinte pe gratis?

MJ păru înmărmurit. Wally râse.

— Glumeam, omule, dar...

Wally privi din nou spre cameră.

— ...da, aşa că presupun că... gata cu Drek pentru mine, bua.

— Fii atent! spuse MJ.

— Eo...

— Da, aşa e, spuse MJ sobru. E un căcat.

— Eu am creat practic vocea, personaju' şi aşa mai departe, dar se pare că nu mai poţi să faci nicio glumă, nu mai poţi să fii satiric, nu mai poţi să faci mişto...

Camera focaliză brusc, astfel încât faţa lui Wally umplu tot ecranul.

— SAU POATE POȚI? tună el, cu o voce prelucrată artificial astfel încât să semene cu un ecou.

Când cadrul se lărgi iar, cei doi tineri apărură pe un fundal complet alb. Acum, MJ stătea tolănit în fotoliul lui, prefăcându-se că a aţipit, Purta o perucă lungă, şaten-închis, blugi sfâşiaţi şi o cămaşă din acelaşi material şi fuma ceea ce părea să fie un joint gigantic. Wally îşi pusese o perucă ciufulită, şaten-deschis, îşi trântise pe faţă nişte ruj şi rimei şi purta un tricou pe care scria „Inimă neagră ca căcatul” şi o fustă înflorată lungă.

Wally spuse, cu un accent ascuţit de Essex:

— Deci da... cum stăteam noi întinşi în cimitir... tu tocmai mă pipăiseşi puţin, nu-i aşa, Josh?

— Da..., spuse MJ adormit.

— Şi fumam, nu?

— Da...

— A dat genialitatea peste mine. Şi aşa am creat *Inimă neagră ca căcatul*. Pentru că atunci când te băşeşti e ca şi cum o parte din sinele tău se luptă să se elibereze, nu, deci e o metaforă şi e ceva frumos şi profund, nu?

Stând pe fotoliu, Wally se înclină într-o parte şi produse o băşină zgomotoasă care părea reală. MJ aproape căzu pe jos de râs, apoi spuse cu vocea de drogat pe care o folosise înainte:

— Metaforă, da...

— Mi-a venit ideea de băşină de la maică-mea moartă... avea o problemă mare cu vânturile...

MJ se zguduia de râs reuşind cu mare greutate să şi-l înăbuşe.

— Şi nu ne interesează banii, nu, Josh?

— Nuu...

— Suntem două spirite libere, nu-i aşa. Vrem ca întreaga lume să se bucure de genialitatea mea gratis.

— Gratis... da...

— Şi de asta nu plătim pe nimeni, nu, Josh?

Fără să scoată un cuvânt, MJ îi întinse lui Wally jointul.

— Nu, Josh, scumpule, tre' să am capu' limpede pentru negocierile cu Netflix. Hopa, stai puţin — chiar mi-a scăpat asta? Da? Căcat. E, oricum, mulţumesc tuturor, sper să continuaţi să vă uitaţ' la *Inimă neagră ca căcatul*.

Wally produse o a doua băşină.

— Aaaa, acu' e mai bine. Bun, haide, scumpule...

Wally se ridică şi îl apucă pe MJ de cămaşă.

— ...tre' să-l desenezi pe Inimioară.

— Trebe să beau ceva ca lumea, Ed, gemu MJ. Sunt terminat.

— Vino cu mine, leneş nenorocit ce eşti, tre' să facem bani. Artă, vreau să spun. Să facem a...

— La ce naiba te uiţi?

Strike opri videoul şi întoarse capul. Madeline stătea în uşa bucătăriei.

— La youtuberi, spuse Strike.

Zâmbind larg, Madeline se apropie de el desculţă, în puloverul ei de caşmir gri-deschis şi blugi, îşi strecură mâinile pe după gâtul lui şi îl sărută pe gură. Avea gust de Merlot.

— Scuze pentru asta, a trebuit să fac designul cât încă îmi era clar în cap. Uneori, îţi vine o idee şi trebuie să o pui imediat în practică.

— Nicio problemă. Erau nişte rubine destul de mari sau ştiu eu ce acolo...

— E sticlă — nu ţin pietre preţioase adevărate acasă, e un coşmar cu asigurările. Uneori folosesc pietre false când îmi vine vreo idee. Trebuie să mai beau ceva.

Madeline îi dădu drumul şi întinse mâna spre raftul cu sticle de vin de pe perete, de unde scoase una.

— Am avut o zi de coşmar, continuă ea. Am uitat că acceptasem să dau un interviu unei bloggeriţe de bijuterii care de-abia dacă a împlinit 20 de ani — nu vreau să generalizez, dar unii dintre ei sunt nişte mici nemernici. Nu o interesa decât dacă totul provine din surse etice — unde dracu' e tirbuşonul ăla? — şi pentru că eu nu am putut să-i răspund că m-am dus personal în Columbia, fir-ar al naibii, şi am excavat fiecare smarald din stâncă şi am dat fiecare a doua piatră orfanilor sau ceva — adică, eu fac toate eforturile să cumpăr respectând normele etice, dar ar fi trebuit s-o auzi cum... cum...

Madeline se chinuia să deschidă sticla. Strike îşi băgă mobilul înapoi în buzunar şi întinse mâinile.

— Mersi — când am deschis-o pe ultima mi-am smuls o unghie. Da, deci îi dădea înainte cu diamantele însângerate, iar eu...

Ţinându-şi într-o mână berea, iar în cealaltă sticlă de vin pe care tocmai o deschisese, Strike o urmă pe Madeline înapoi în living. Henry dispăruse, iar ea se lăsă să cadă pe canapea, vorbind în tot acest timp despre mineritul aurifer ilegal din America Latină şi diversele eforturi pe care ea şi alţi bijutieri le făcuseră pentru a se asigura că materiile prime pe care le foloseau nu erau obţinute prin exploatarea muncitorilor sau încălcând legea. Strike îi umplu paharul şi se aşeză şi el; avea impresia că Madeline continua să se justifice faţă de un interlocutor invizibil. Stomacul îi ghiorăi. Sperase ca Madeline va propune să comande de mâncare, dacă nu se punea problema de ceva gătit în casă.

— Mamă, strigă Henry din capul scărilor, mă duc la tata.

— Când te...?

Dar Henry coborâse deja în fugă la parter. Auziră cum se trânteşte uşa.

— A fost grosolan cu tine? spuse Madeline încruntându-se. E prost dispus pentru că i s-a stricat laptopul. De asta foloseşte calculatorul meu.

— Nu, de fapt a fost chiar amabil.

— Serios? Asta e o premieră. Ştii cum să-l iei, de fapt. Jim l-a dat peste cap complet.

Strike auzise deja multe despre modul în care fostul ei soţ, actorul care o părăsise pe Madeline pentru actriţa cu care juca în acelaşi film, îi trădase încrederea lui Henry, dar îşi păstră pe chip o expresie de interes în timp ce asculta noi exemple. Stomacul lui ghiorăi iar. Când Madeline tăcu ca să dea pe gât jumătate din paharul de vin, Strike spuse, sperând că o să-i abată gândurile de la fostul soţ spre mâncare:

— Îmi pare rău că n-am putut ieşi la cină...

— Ah, nicio problemă, nu pot să mă plâng că ai probleme de muncă, când le am şi eu pe-ale mele. În orice caz...

Madeline se trase mai aproape de el pe canapea şi îşi strecură iar mâinile în jurul gâtului lui.

— ...te poţi recompensa faţă de mine acum.

O oră mai târziu, complet gol, Strike stătea întins în întunericul dormitorului alb al lui Madeline. Dintr-un anume punct de vedere, era foarte satisfăcut, dar nu într-atât încât să uite de foamea care îi rodea stomacul. Îşi dădea seama că nu aveai cum să rămâi atât de subţire ca Madeline dacă nu mâncai frugal, dar un regim de înfometare nu era deloc stilul lui, chiar dacă asta l-ar fi ajutat să dea jos câteva kilograme. Capul lui Madeline era pe umărul lui, iar părul îl gâdila pe faţă. Mâna ei se odihnea pe pieptul lui păros.

— Doamne, ce b-bine a fost, căscă ea. Scuze, sunt atât de obosită... a trebuit să mă scol la 5 pentru o convorbire cu L... LA...

Strike o sărută pe creştet, apoi spuse:

— Te superi dacă îmi iau ceva de mâncare?

— Nu, dragul meu, serveşte-te, murmură ea.

Îşi luă capul de pe umărul lui şi se rostogoli pe cealaltă parte a patului. În timp ce îşi trăgea pe el pantalonii şi cămaşa pe întuneric, temându-se să nu dea nas în nas cu Henry, lui Strike i se păru că aude un sforăit uşor.

La etaj era linişte. Strike se duse desculţ la bucătărie, cu proteza bocănind surd pe parchet la fiecare al doilea pas. După cum se temuse, frigiderul conţinea puţine lucruri pe care şi-ar fi dorit să le mănânce. Scormoni fără entuziasm printre vasele cu salată de quinoa, iaurturi cu zero grăsime şi pachete cu avocado, gândindu-se cu jind la nişte ouă cu şuncă sau la o pungă mare de cartofi prăjiţi. În cele din urmă, excavă nişte pecorino, îşi făcu un sendviş gros şi deschise o nouă sticlă de Heineken.

Ceasul aragazului arăta ora 10. Părea mult mai târziu. Se duse la fereastră şi se uită afară, pe strada udată de ploaie: pietrele de pavaj erau de un negru strălucitor în lumină pe care o aruncau de stâlpii stradali. După o vreme, Strike găsi o farfurie, îşi luă sendvişul şi berea şi se aşeză la calculatorul din colţul întunecat al livingului.

Ştia parola pentru că Madeline i-o dăduse ultima oară când fusese acolo, când i se descărcase telefonul şi dorise să caute detalii despre zborul cu care s-ar fi putut întoarce Degete la Londra. Porni calculatorul, băgă parola *spessartite19*, petrecu aproape o oră citind ştirile şi ocupându-se de e-mailuri, iar la ora 11

intră pe canalul de YouTube al lui Wally Cardew exact la timp ca să-l urmărească în livestream.

Afişele de gaming din fundal se schimbaseră, la fel şi Wally şi MJ. Părul de un blond aproape alb al lui Cardew era acum tuns foarte scurt în lateral şi lăsat puţin mai lung în partea de sus. Faţa lui MJ era mai subţire decât în 2012, iar părul lui, mai îngrijit. Amândoi aveau o expresie sumbră, iar MJ părea puţin neliniştit.

— Salut, bua, spuse Wally. Bun-venit la un nou episod din *Wally prezintă spectacolul lui MJ*, şi înainte să începem vreau... vrem...

Wally privi spre MJ, care dădu din cap.

— Vrem să spunem în primul rând, bun, s-a întâmplat ceva absolut oribil — ăă — ieri, dar noi am aflat abia azi...

— Oamenii ne sună de cinci ore, gen, interveni MJ, şi zic „Ştiaţi, ştiaţi?”

— Da, spuse Wally dând din cap, şi răspunsu' e nu, nu ştiam, n-am ştiut nimic până am văzut la ştiri. În orice caz — da — vorbim despre ce au păţit Josh Blay şi Edie Ledwell, în caz că nu ştiaţi, şi e... e aiurea, omule, şi nici noi nu ştim mai multe ca voi, dar e aiurea rău. Şi aş vrea, gen, să transmit condoleanţe familiilor lor şi, înţelegeţi, îi ţin pumnii lu' Josh şi ne... nu ştiu, MJ, tu te rogi?

— Da, omule, spuse MJ încet. Mă rog.

— Eu, spuse Wally ridicând mâinile în lateral, nu ştiu ce dracu' cred, dar ne gândim la familii şi sperăm că Josh să supravieţuiască, înţelegeţi?

— Da, aşa sperăm, spuse MJ dând din cap. Serios. Sperăm.

Wally oftă, se plesni cu palmele pe coapse şi spuse:

— Bun, deci, pentru seara asta v-am pregătit un spectacol special — şi nu uitaţi, bua, că luna asta donăm 25% din toată marfa vândută Spitalului Great Ormond Street, pentru că, aşa cum unii din voi ştiu, MJ...

— Vărul meu mai mic, da, e tratat pentru leucemie acolo, spuse MJ.

— Deci, spuse Wally, să pornim comentariile alea...

Un feed de comentarii lăsate de cei care îi urmăreau apăru acum în colţul din dreapta sus al ecranului. Textul de un galben aprins se derula în sus atât de repede, că era dificil să-l urmăreşti. Ochii lui MJ zvâcneau de la cameră spre un ecran lateral, verificând comentariile pe care le putea vedea cei care îi urmăreau.

Drefkan10:	Vă iubesc, Wally şi MJ!!!!!!!!
KeiraS:	Fă vocea lui Drek Wal
Derky96.	frumos omagiu
Langusta:	aveţi clasă băieţi
BDJoker:	eu îi ştiam pe ledwell şi blay
Hyggard:	nu vă prefaceţi că sunteţi trişti lol
Sh0zelle:	Vally salută-le pe Shona şi Deb!
RedPill*7:	singurul stângist bun e un stângist mort
Chigginz:	am cumpărat trei tricouri spuneţi-mi numele

— Deci, spuse Wally, mai departe cu spectacolul! În primul rând... tre' să iau ceva de aici...

Băgă mâna sub birou.

— Ţine-mi asta puţin, MJ.

Wally scosese un cuţit imens, care părea plin de sânge. Lui MJ îi scăpă ceva între schelălăit şi icnet, apoi îşi acoperi faţa cu mâinile, încercând să-şi înăbuşe râsul nervos.

— Căcat! spuse MJ la cameră printre degete. Căcat, nu ştiam că o să facă asta, jur!

Wally întrebă, complet inexpresiv:

— Care-i problema? Ah, asta?

Wally linse sângele.

— Sos de tomate, omule, am tăiat o pizza.

— Căcat, Wal, spuse MJ, lăsând mâinile jos şi chicotind.

— Bun, spuse Wally dând din umeri, dacă nu vrei să-l ţii...

Aruncă cuţitul peste umăr, apoi scoase de sub birou un teanc de hârtii.

— Nu, pentru că asta e tema spectacolului de azi, nu-i aşa. Am avut multă acţiune pe Twitter după ce s-a aflat vestea cu Ledwell şi Blay, o grămadă de acţiune. Mi-am postat condoleanţele şi aşa şi o mulţime de oameni mi-au zis, practic, că eu am omorât-o pe Edie Ledwell, aşa că m-am gândit să ne uităm puţin la unii dintre ei. Să vedem ce avem... Ăsta e unu' bun.

Wally luă prima foaie de hârtie şi începu să citească. Tweetul apăru în spatele lui, lângă feedul de comentarii.

Musca de pe coşciug@carla_mappin5
Răspuns către @Wally_Cardew

cum îndrăzneşti să spui că eşti trist, ipocrit nenorocit ce eşti. I-ai demonizat pe Ledwell şi Blay de când te-au dat afară pe bună dreptate. Ura ucide.

15:15 13 februarie 2015

— „Ura ucide”, repetă Wally, privind serios spre cameră.

— Uau, spuse MJ scuturând din cap. Simţi că ţi se face morală, omule?

— O să fiu sincer, prietene, asta m-a făcut să-mi regândesc tot sistemu' etic, gen. Adică, se dovedeşte că sunt complice la crimă pentru că am făcut mişto de *Inimă neagră ca noaptea*... Deci...

Wally se întoarse spre cameră.

— M-am uitat puţin la cum vrea Caria Mappin să ne comportăm pe net, ca să pot învăţa de la ăia mai buni ca mine, înţelegeţi.

— S-o luăm de model, spuse MJ dând din cap.

— Exact. Deci ăsta e un tweet al Carlei de-acu' câţiva ani...

În spatele lui Wally apăru un nou tweet, pe care el îl citi cu voce tare.

Musca de pe coşciug@carla_mappin5
Răspuns către @AnomieGamemaster

sincer la mom ăsta vaca poate să moară în chinuri, toată abureala asta că o face din dragoste nu pt bani #nomaialimentati peLedwell #alaturideJosh

21:02 2 noiembrie 2014

— „Vaca poate să moară în chinuri”, doamnelor şi domnilor, repetă Wally.

— Despre ce vacă e vorba? întrebă MJ.

Strike îşi dădu seama că repetaseră partea asta. Doar cuţitul fusese o surpriză.

— E vorba de o vacă pe care a văzut-o pe câmp, sau pe o cutie de lapte, sau...?

Wally scoase un pufnet de râs.

— Nu, în mod ciudat, MJ, Carla vorbea despre Edie Ledwell. „Vaca poate să moară în chinuri.”

Wally privi lung spre camera de filmat, cu ochii lui mici şi albaştri.

— Wal, spuse MJ, a cărui privire rămăsese aţintită asupra a ceva aflat în afara cadrului, trebe să amintim nişte nume. Am dat nişte marfă — Chigginz, tu ai cumpărat trei tricouri: bravo, prietene. BD Joker — bănuiesc că astea nu sunt nume reale.

— Mersi, BD, spuse Wally, bucură-te de şapca ta de baseball cu Wally şi MJ. '

— Şi Sooze şi Lily, două hanorace — mulţumim, doamnelor!

— Bun, să revenim la Twitter, spuse Wally întorcându-se la teancul lui de hârtii. Să vedem ce mai avem aici... Da, ăsta e unu' bun.

Comentariile continuau să se deruleze atât de repede, încât Strike aproape că nu reuşea să le citească.

reginatravestiţilor:	stângiştii “când am spus gunoi m-am referit în sens pozitiv” lol
LipsaDeCuraj:	stângiştii s nişte ipocriţi nenorociţi lolololololol
Heimd&1188:	îmi place la nebunie
masina sport29:	modul în care le-o tragi la stângişti e totu frate
RubyLoob:	Ledwell era întruchiparea albului privilegiat
arniep:	să mi-o sugi
LilaP:	te iubesc Wally xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
ArkeUmbra:	e ok să sărbătoreşti când mor oameni răi

Demonul: ce nu faceţi voi pentru vizionări căcaţi ce sunteţi?
TommyEngland14: wally uită-te la fratiaultimeihule.com

— Bun, spuse Wally răsfoind hârtiile, şi acum avem — a, asta e preferata mea, îmi place la nebunie. Andi Reddy — nume real, uitaţi, zice aşa...

Andi Reddy@ydderidna
Răspuns către @Wally_Cardew

Poate n-ai ţinut tu cuţitul, dar ai întreţinut flacăra şi dacă se dovedeşte că un trol de extremă dreaptă a făcut asta ar trebui să fii pus sub acuzare.

18:52 13 februarie 2015

— Andi pare să cunoască bine legea, nu? spuse Wally.
— Probabil e judecătoare. Da' e drăguţ din partea ei că zice că poate n-ai ţinut tu cuţitul.
— Să vedem ce zice Andi despre cum nu trebuie întreţinută flacăra urii?
— Zi, spuse MJ, începând iar să chicotească.
Deasupra capetelor lor apăru al doilea tweet al lui Andi. Din nou, Wally îl citi cu voce tare.

Andi Reddy@ydderidna
Răspuns către @AnomieGamemaster

ar putea să-i spună cineva acelei vaci împuţite şi mercenare să moară odată.
#nomaialimentatipeLedwell #alaturideJosh

11:45 29 iulie 2014

Wally şi MJ începură amândoi să râdă în hohote.
— Dar apoi e şi mai tare, spuse Wally printre hohote. Stai — uite încă unu' —, arată foarte bine cum nu întreţine ea flacăra.
Apăru un nou tweet.

Andi Reddy@ydderidna
singurul lucru care m-ar consola pt scandalul oribil care a devenit desenul meu preferat e ca #NesatuladeLedwell să fie băgată într-un sac de plastic şi Drek să vadă & să-i dea foc

22:34 16 septembrie 2014

În timp ce Wally şi MJ se plesneau peste coapse râzând în hohote, Strike auzi o mişcare în spatele lui şi închise rapid volumul livestream-ului. Henry se întorsese şi părea deconcertat să vadă la ce se uită Strike.

— Mi-ai stârnit interesul, spuse Strike.

— Ah, făcu Henry.

Se uitară unul la celălalt, cu feţele în semiîntuneric, singura sursă de lumină fiind ecranul calculatorului.

— Mă duc la culcare, murmură Henry, retrăgându-se spre parter. Strike porni iar volumul şi reveni la livestream. Wally şi MJ încă se chirceau de râs la ultimul tweet citit de Wally. Comentariile continuau să se deruleze rapid în sus.

algizzard:	Wal uită-te pe fratiaultimeithule.com
GilIyInimaNeagra:	Wally salut-o pe bunica ta din partea mea!
Arkellmbra:	Ledweel a fost o hoaţă şi o mincinoasă
toporsaxon14:	toţi liberalii plâng şi ieri o făceau pizdă
dmitrisaxofonistul:	Wally salută-mă, sunt Dmitri
PokerFacf:	wally tu eşti cumva kea niven?
DiscipolulluiLepine:	eu am omorât-o pe Ledwell
TattyB:	da, nu prea sunt trist, a murit o rasistă abilitistă
MGTOWise:	arată-ne facturile alea băiete asta e clasă!!!
SophieBeee:	am cumpărat un tricou salută pe Soph Brown
BuaBaiat88:	Wally scapă de arăbete
aoifeoconnor:	oamenii erau furioşi din cauza Netflix asta e tot
Sammmitchell:	oamenii spun lucruri sub impulsul momentului
UltimaBro88:	toate muierile stângiste încearcă să-şi şteargă urmele lolololololololol

14

Adânc în mormânt era ea!
Nu îmi vorbi de plăcere,
Când eu n-am putut-o salva.

Christina Rossetti, *Disperare*

Apartamentul cu două camere din Walthamstow pe care îl vizionă Robin duminică după-amiază era primul din ce văzuse până atunci în care îşi putea imagina că ar putea locui fericită. Era amplasat la etajul al doilea al unui bloc nou construit: curat şi luminos, avea loc în living pentru o canapea extensibilă, dacă un prieten voia să rămână peste noapte, şi era aproape de staţia de metrou Blackhorse Road.

— Te anunţ, îi spuse ea agentului imobiliar. Au fost mulţi interesaţi?

— Destul de mulţi, spuse tânărul cu cravată lată.

Robin s-ar fi putut lipsi de glumele lui neîncetate. O întrebase de două ori dacă stătea singură şi Robin se întrebă în sinea ei ce ar fi zis bărbatul dacă l-ar fi rugat înlăcrimată să se mute cu ea, ca să nu mai trebuiască să îndure chinul de a fi singură.

După ce îşi luă la revedere de la agentul imobiliar, se îndreptă spre staţia de metrou, cronometrând din mers drumul. Naveta ar dura mai mult decât de la apartamentul unde stătea acum, dar nu la fel de mult ca de la alte locuinţe pe care le văzuse. Una peste alta, chiar i se părea un apartament potrivit. În timp ce se ducea spre casă, se întrebă împotriva cui ar licita: deţinea un avans decent, pe care reuşise să-l smulgă cu dificultate din contul marital comun ca parte a acordului de divorţ, şi primea un salariu mult mai bun decât odinioară, dar în Londra nu ştiai niciodată.

Fusese indispusă pe tot parcursul acelui weekend rece şi umed, iar când ieşi din staţia Earl's Court în ploaie, toată bucuria pe care o simţise când îşi imaginase cum va locui ea în acel apartament micuţ, îngrijit şi luminos începu să se risipească.

Max îşi petrecea weekendul la ţară, împreună cu teckelul Wolfgang. Ajunsă acasă, Robin îşi scoase haina şi mănuşile, îşi luă laptopul din dormitor şi se duse la etaj, unde privirea îi căzu asupra inoportunei felicitări de Valentine's

Day pe care o primise cu o zi înainte de la Hugh Jacks „Ciocanul” şi pe care o lăsase pe blatul de bucătărie. Pe felicitare apărea un St. Bernard cu un butoiaş în formă de inimă prins de zgardă, pe care scria „Mă faci să salivez”. În interior, Hugh scrisese „dacă vreodată nu ai nimic de făcut” şi numărul lui de telefon. Robin presupuse că St. Bernard-ul fusese ales să-i evoce amintiri plăcute din Elveţia, dar cum pentru ea Hugh reprezentase partea care îi plăcuse cel mai puţin din toată vacanţa, nu se simţi decât iritată că Hugh obţinuse de la Katie adresa ei. Continuând să se lupte cu o senzaţie de depresie, Robin aruncă felicitarea la gunoi, după care îşi făcu cafea şi se aşeză să studieze site-urile de ştiri, căutând informaţii noi despre înjunghierile din Cimitirul Highgate.

Josh Blay era încă în viaţă, dar rămânea în stare critică, iar poliţia difuzase un nou detaliu: ambii animatori fuseseră electrocutaţi cu pistolul cu electroşocuri înainte de a fi înjunghiaţi. Se făcea din nou apel la cetăţeni să sune la linia de urgenţă dacă văzuseră pe cineva comportându-se suspect în cimitir între orele 16 şi 18 pe 12 februarie.

Deţinerea pistoalelor cu electroşocuri de către civili era ilegală, aşa că Robin se întrebă de unde şi cum făcuse rost ucigaşul de unul. Fusese adus prin contrabandă de pe continent? Furat? Iar folosirea lui sugera faptul că fusese o crimă premeditată, nu născută din impuls? Ar fi vrut ca Strike să fie acolo, ca să discute despre asta.

Pe laptopul ei apăru o nouă alertă a BBC. În Copenhaga avuseseră loc două atacuri armate teroriste: primul la o expoziţie de artă intitulată *Artă, blasfemie şi libertate de expresie*, al doilea la o sinagogă. Nodul dur de nefericire din pieptul lui Robin păru să se strângă şi mai tare. Fiinţe umane măcelărite pentru că scriseseră nişte cuvinte sau făcuseră desene: chiar nu era posibil ca Edie Ledwell să fie una dintre ele? Ce anume din acel straniu desen animat ar fi putut să ofenseze şi să înfurie atât de tare, încât creatorii lui să devină ţintele unui asasinat?

În ultimele 24 de ore, articolele despre *Inimă neagră ca noaptea* se înmulţiseră rapid. Robin citi pe sărite relatări ale drumului parcurs de desenul animat spre un succes neaşteptat, analize ale sensurilor şi semnificaţiei sale culturale, evaluări ale punctelor tari şi slabe şi speculaţii despre viitorul lui probabil. Aproape toate articolele începeau subliniind strania ironie a faptului că Ledwell îşi găsise moartea în cimitirul în care ea şi Blay îşi plasaseră acţiunea desenului animat: „o simetrie grotescă”, „o coincidenţă aproape neverosimilă”, „un sfârşit oribil care cuprinde întreaga stranietate gotică a operei ei”.

De asemenea, se scrisese enorm despre comunitatea fanilor desenului animat, „care îşi spun inimi negre şi care sunt recunoscuţi pentru războaiele lor interne”. În mod evident, aceste certuri se înteţiseră în urma atacurilor asupra creatorilor. Urându-se pentru că apăsa pe acel link, Robin citi un scurt articol intitulat „Teoria despre asasinatul Inimă neagră care provoacă indignare” şi află că pe reţelele de socializare circulau speculaţii că Josh Blay o înjunghiase pe Edie Ledwell, după care încercase să se sinucidă, acuzaţie vehement negată şi

combătută de fanii lui Blay, care, observă Robin, păreau a fi mult mai numeroşi decât cei ai lui Ledwell.

Robin trecu la YouTube, intenţionând să se uite la un episod întreg din *Inimă neagră ca noaptea*. Însă atenţia îi fu imediat atrasă de un video intitulat „Primul interviu al lui Josh Blay şi Edie Ledwell”. Era datat iunie 2010 şi avea în prezent o grămadă de vizionări.

Deschise videoul şi apăsă pe redare.

Edie Ledwell şi Josh Blay stăteau unul lângă celălalt pe un pat de o persoană, cu spatele la un perete plin de desene, imagini decupate din reviste şi reproduceri de tablouri de dimensiunea cărţilor poştale. Părul lui Edie era mai lung decât atunci când o cunoscuse Robin, strălucitor şi bine pieptănat. Purta o pereche de blugi şi ceea ce părea a fi o cămaşă bărbătească albastră cu mânecile suflecate.

Josh, care purta o cămaşă asemănătoare cu cea a lui Edie, era extraordinar de atrăgător. Cu părul lui lung şi negru, maxilarele foarte pătrate, pomeţii înalţi şi ochii mari şi albaştri ar fi putut să fie vedetă rock. Robin ştia din relatările de presă că era cu cinci ani mai mic decât Edie, aşa că în 2010 avea 20 de ani.

— Da, e bine? întrebă Josh cu un accent cockney.

Făcu timid cu mâna, apoi el şi Edie se uitară unul la celălalt şi râseră.

Persoana care ţinea camera râse şi ea.

— Ăă..., spuse Josh, privind din nou spre cameră, deci, da, am avut o grămadă de feedback-uri drăguţe la primele două episoade din *Inimă neagră ca noaptea,* aşa că, ăă, ne-am gândit să vă zicem cât de mult apreciem asta. Şi prietena noastră Katya s-a gândit că ar fi bine dacă am răspunde la unele dintre, ăă, întrebările pe care le-aţi postat voi sub animaţii, deci, da, asta o să facem.

Spusese asta sfios, ca şi cum ar fi fost îngrijorat că oamenii ar putea crede că filmarea fusese ideea egoistă a creatorilor.

— De exemplu, continuă Josh, am fost întrebaţi o grămadă „Sunteţi luaţi?”

Râse, ca şi persoana care filma, iar camera tremură uşor. Josh şi Edie stăteau atât de aproape, că braţele lor se atingeau de la umăr la cot.

— Pe scurt..., începu Edie.

— Eram, da, spuse Josh. Ca să fiu sincer, eram luaţi total. Şi Tim e în clipa asta.

Ochii lui zvâcniră în sus, spre persoana care ţinea camera. Tim cel nevăzut spuse cu un accent specific districtelor din jurul Londrei: „Nu sunt, e o minciună mizerabilă”.

Josh privi acum într-o parte spre Edie şi îşi zâmbiră unul altuia, zâmbetele inconfundabile a doi oameni complet îndrăgostiţi unul de celălalt.

— Deci, ăă, ne prezentăm sau ce?

— Păi, nu e nimeni altcineva aici care să facă asta, răspunse Edie, dacă nu cumva vrea Tim — de fapt, hai să-l prezentăm pe Tim.

Camera se roti în sus: după un cadru ameţitor cu tavanul urmă un prim-plan neclar al unui tânăr roşcat.

— Salut, spuse el.

Camera reveni la Edie şi Josh.

— Ăsta a fost Tim, spuse Edie. El face vocea Viermelui. Deci, eu sunt Edie...

— Da, şi eu sunt Josh, şi, ăă, ne-a venit ideea *Inimii negre ca noaptea* într-o după-amiază în care eram în Cimitirul Highgate...

— Fumaţi, se auzi vocea lui Tim.

— Eram creativi, sublinie Josh făcând pe demnul.

— Şi vorbeam, spuse Edie.

— O grămadă de tâmpenii...

— Poate tu, replică Edie.

— Nu, eu eram intuitiv şi profund.

Apoi arătă spre Edie, în timp ce se apleca spre ea, şi spuse către cameră:

— Nu, ea a fost, de fapt, ea e de vină că s-a întâmplat asta. Vorbeam despre, înţelegeţi, oamenii care sunt îngropaţi acolo...

— Da, spuse Edie, chiar ne gândeam la faptul că eram la un metru distanţă de nişte cadavre reale.

— Şi simţeam că o luăm razna.

— Tu o luai razna, eu nu...

— Pentru că tu eşti o ciudată.

Edie râse.

— Chiar eşti, Ed, nu spun că eşti o criminală în serie sau ceva, eşti doar... bizară... Nu, deci, ea începe să-şi imagineze ce se întâmplă noaptea şi o grămadă de idei suprarealiste, să dea dracii...

— Katya ţi-a spus să nu înjuri aici.

— Acum e cam târziu, fir-ar al dracu'.

Edie râse.

— Deci, da, lui Edie încep să-i vină toate ideile astea, şi stăteam acolo, gen, inventând toate chestiile astea...

— Apoi ne-au dat afară din cimitir, pentru că era ora închiderii, spuse Edie, aşa că ne-am dus acasă — ar trebui să spunem că stăm la un colectiv artistic, într-o casă mare şi veche...

— De ce să spunem asta?

— Nu ştiu... Ca să ne explicăm „modul de lucru”?

— Noi n-avem mod de lucru, prietene, ăla nu e mod de lucru.

Edie râse iar.

— Bun, ei, în fine, ne-am întors acasă şi Josh a desenat — pe cine ai desenat prima dată?

— Pe Inimioară, iar tu l-ai desenat pe Drek, spuse Josh, întorcându-se spre cameră. Suntem amândoi studenţi la arte.

— Eu nu sunt. Tu eşti. Ai fost student pe bune.

— M-au dat afară de la St Martin, informă Josh publicul. Pentru că eram chiulangiu.

— Da, aşa că am desenat personajele doar ca să ne amuzăm, unele dintre ideile care ne veniseră în timp ce eram, ăă...

— Luaţi, se auzi Tim din afara cadrului.

— ...în cimitir, spuse Edie zâmbind larg, şi da, deci cumva totul a...

— Escaladat..., spuse Josh.

— Evoluat, voiam să zic.

— ...de acolo. Şi prietenul nostru Seb ne-a ajutat să-l animăm pe primul, continuă Josh. Seb e pe bune, el încă e la St Martin. Am pus nişte prieteni să facă vocile personajelor şi am făcut primul episod, apoi Edie a avut alte idei, deci, da, am mai făcut unul.

— Şi, spuse Edie, nu ne-am aşteptat — am fost foarte, foarte surprinşi că desenul nostru a plăcut atâtor oameni şi de asta am vrut să vă spunem cât de mult vă apreciem comentariile. Aşa că, ăă, acum o să răspundem la cele mai frecvente întrebări.

Josh se întinse după o foaie liniată care, în mod evident, fusese smulsă dintr-un carnet, se uită la ea şi apoi spuse spre cameră:

— Bun, uite o întrebare care ne-a fost pusă de o grămadă de ori: „De unde v-a venit ideea lui Inimioară?”

Josh privi într-o parte spre Edie.

— Tu trebuie să răspunzi la asta, pentru că eu habar n-am ce se petrece în capul tău.

— Bun, deci nu ştiu prea bine cum m-am gândit la Inimioară, dar cred că, în copilărie, maică-mea îmi spunea o poveste despre o inimă de piatră... Asta chiar există sau mi-am imaginat-o eu? Aşa că am... nu ştiu, am amintirea asta că mi se spunea o poveste despre cineva care îşi dădea inima la schimb pe o piatră şi am avut în minte imaginea unei inimi care iese din piept. Apoi, când eram în cimitir, mi-a venit o idee cu cineva malefic — cum inima lui supravieţuieşte şi încearcă să facă bine după moartea lui. Gen, proprietarul a făcut-o să fie neagră din cauza tuturor relelor pe care le făcuse, aşa că inima a supravieţuit cumva când restul trupului s-a descompus, pentru că e...

— ...murată în rău, spuse Josh încântat.

— Cam aşa ceva, dar — nu, pentru că Inimioară nu e cumva cel mai drăguţ personaj din toată chestia asta?

— Da, presupun că da, spuse Josh încet. E inocent... dar, de fapt, nu e, nu? Pentru că s-a înnegrit, din cauza tuturor relelor pe care le-a făcut.

— Dar nu el le-a făcut, spuse Edie.

Acum erau amândoi absorbiţi unul de celălalt, uitând pe moment de cameră.

— Inimioară e învinovăţit pentru asta, el e cel stigmatizat, dar el a fost victima — creierului şi voinţei, sau mai ştiu eu. El încearcă să fie mai bun, dar e grotesc, aşa că nimeni nu-l crede că e bun.

Edie se întoarse să privească din nou spre cameră.

— Are vreo logică? Nu. Următoarea întrebare.

— „Albăcahârtia aşa trebuie să fie, o vacă?” citi Josh de pe foaia de hârtie, privind apoi spre cameră. Da.

— Nu! spuse Edie, pe jumătate indignată, pe jumătate amuzată.

— Dar e. Nu-i dă lui Inimioară nicio şansă.

— E doar puţin — ăă —, noi n-am stat niciodată să analizăm chestiile astea.

— Asta, spuse Josh, cred că e foarte clar pentru oricine se uită la desen.

Râseră toţi, inclusiv Tim. Se auzi un bipăit.

— Căcat, e al meu, spuse Josh, am uitat să-l închid...

— Suntem nişte profesionişti, se adresă Edie publicului.

— E de la Katya, spuse Josh, citind mesajul de pe telefon. „Aţi apucat să faceţi un video în care să răspundeţi la întrebările fanilor pentru că eu cred că ar fi...”

Josh începu să scrie rostind cu voce tare cuvintele, în timp ce Tim râdea iar:

— „Facem asta chiar acum.” Şiii am închis volumul.

Josh aruncă telefonul pe pat.

— Ce spuneam?

— Despre Albăcahârtia. Vrea să fie vie iar. Urăşte faptul că e fantomă.

— Dar e cam vacă, să ştii.

— Păi, e blocată între toate aceste...

— Ciudăţenii, da.

— ...organe ambulante, spuse Edie, făcându-l pe Josh să râdă. Nimeni n-ar vrea să fie blocat acolo pentru totdeauna.

— Bun, zise Josh, luând iar foaia de hârtie. Următoarea întrebare. Drek. „Ce e Drek?”

Se uitară unul la celălalt şi râseră iar.

— Nu ştim, răspunse Josh.

— Chiar nu ştim ce e Drek.

— Tu l-ai desenat, spuse Josh.

— Capul, da — am văzut acum foarte mult timp o mască, era una dintre acele...

Edie mimă un cioc imens.

— ...măşti pentru doctori din vremea ciumei? Un nas imens ca un cioc şi ochi mici, şi mi s-a părut absolut terifiant. Aşa că... Drek e puţin sinistru, da.

— Dar ce e el?

— Chiar nu ştiu, spuse Edie începând să râdă. Tu ce crezi că e?

— Dracu' ştie. Poate că nu ţine de episod. „Ce dracu' e Drek?” Următoarea întrebare... „Ce sunt vanitioţii şi dobimernicii”?

La asta, Josh şi Edie se încovoiară amândoi de râs, izbindu-se unul de celălalt şi abia reuşind să respire. Când se liniştiră, amândoi aveau lacrimi în ochi.

— Nu putem răspunde la asta, spuse Josh în falset.

— Nu putem formula răspunsul în cuvinte, zise Edie cu răsuflarea tăiată.

— Dacă întâlniţi un vanitiot, o să-l recunoaşteţi, spuse Josh încercând să-şi înăbuşe râsul. Şi un dobimernic la fel.

Amândoi izbucniră iar în hohote. Tim cel nevăzut râdea şi el: camera se zguduia. În cele din urmă, Josh spuse:

— Bun, să ne calmăm puţin... deci... asta e o întrebare serioasă.

Josh flutură foaia de hârtie.

— „Cunoaşteţi opera lui Jan Pierikowski, pentru că animaţia voastră îmi aminteşte de ilustraţiile lui.” Da! Ne plac enorm chestiile lui. Ne-a influenţat. Maică-mea mi-a dat o carte a lui, publicată în anii '70.

Edie se aplecă în afara ecranului şi reveni cu o carte de poveşti ilustrate în mână.

— Asta e. Eu nu auzisem de Jan înainte să-mi arate Josh cartea şi acum sunt, gen, cea mai mare fană.

Edie deschise cartea, arătând imaginile spre cameră.

— Vedeţi? A făcut siluetele astea incredibile pe hârtie marmorată. Nu sunt extraordinare?

— Bun, spuse iar Josh, mai departe. Mai avem aici o în-întrebare.

Se străduia din greu să nu înceapă să râdă din nou.

— „Credeţi — credeţi că o să se facă vreodată un film după...”

El şi Edie se tăvăleau iar de râs.

— ...după... după *Inimă neagră ca noaptea*? Da... nu, foarte sincer... asta n-o să se întâmple niciodată. Dumnezeule, îţi poţi imagina? Un film după...

— Da, nu, spuse Edie ştergându-se la ochi, cumva, nu pot să...

— Vanitioţii şi dobimernicii n-ar vrea să vadă filmul ăsta.

— Deci, ăă, astea au fost toate întrebările? zise Edie.

— Mai e una. „Sunteţi cumva iubiţi?”

Cu răsuflarea încă tăiată de atâta râs, cei doi se uitară unul la altul, în cămăşile lor aproape identice, cu braţele atingându-se, amândoi sprijiniţi de peretele plin de imagini.

— Ăă..., făcu Edie.

— Suntem în regulă să vorbim despre asta aici? o întrebă Josh.

— Da, ai dreptate. Dacă încep să vină paparazzii?

— E o problemă, spuse Josh, întorcându-se spre cameră. În această perioadă dificilă, cerem să ni se respecte intimitatea.

— Aşa spui când te desparţi, îi atrase atenţia Edie, nu când spui că eşti împreună cu cineva.

— Ah, scuze, spuse Josh. N-am citit tot Manualul Vedetelor, doar ultima pagină.

— Cum se termină?

— Păi, nu vreau să divulg finalul, dar prost.

— Băutură şi droguri?

— Nu, asta e acum.

Edie şi Tim râseră. Edie se întoarse din nou spre cameră.

— Dacă ne urmăresc cumva şi copiii, să ştiţi că glumim.

Pe la spatele ei, Josh mimă din buze „Ba nu”.

Videoul se termină.

Robin privi timp de câteva secunde stop-cadrul cu Josh Blay şi Edie a lui cea frumoasă, care se apleca spre el, cu ochii chihlimbarii strălucind şi cu un zâmbet radios pe chip, apoi, în ciuda tuturor strădaniilor ei, îşi acoperi faţa cu mâinile şi plânse.

Partea a Doua

Arterele se ramifică enorm în parcursul lor prin corp
şi sfârşesc prin nişte vase foarte fine numite arteriole, care, la rândul lor,
dau într-o reţea bine strânsă de vase microscopice, denumite capilare.

Henry Cray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Cray*

15

Cine vorbi de rău, când tinere picioare zburau
În jurul sălii mari, în cercuri fermecate?

Felicia Hemans, *Pauline*

Trecuse o lună întreagă de când Edie Ledwell fusese găsită moartă în Cimitirul Highgate, dar ziarele nu aveau nicio pistă. Robin, care verifica regulat dacă apăruseră noutăţi, ştia că Josh Blay era în continuare în spital. Starea lui, deşi nu mai era critică, rămânea gravă. În rest, o penurie de informaţii.

— Poate că Blay nu l-a văzut pe atacator? se întrebă ea într-o seară cu voce tare, întorcându-se către Strike.

Se aflau în Sloane Square, unde detectivul sosise să preia supravegherea lui Degete. Ţinta lor, care locuia la etajul al treilea al unei clădiri impunătoare care avea un magazin la parter, încă nu se apropiase de South Audley Street şi nu dăduse niciun semn că ar încerca să se debaraseze de caseta sau de sculptura care dispăruse din casa tatălui său vitreg. Lui Robin nu-i venea să creadă că un tânăr care îşi permitea să locuiască în inima Belgraviei ar fi simţit nevoia să-şi fure tatăl vitreg, dar după câţiva ani în care urmărise vieţile celor superbogaţi învăţase că totul e relativ. Poate că, pentru Degete, acesta era echivalentul şterpelirii a zece lire din portofelul părinţilor.

— Dacă Blay a fost electrocutat primul cu pistolul cu electroşocuri şi apoi atacat din spate, mă îndoiesc că a văzut mare lucru, spuse Strike, uitându-se spre balcoanele de la apartamentul lui Degete. Prietenul nostru a ieşit azi din casă?

— Nu. Dar a avut o noapte grea. Barclay spune că a ajuns acasă abia pe la 4.

— Ai vreo veste cu apartamentul tău? întrebă Strike, aprinzându-şi o ţigară.

— Încă încerc să mă hotărăsc cât valorează pentru mine, răspunse Robin, a cărei primă ofertă fusese respinsă. Aseară am fost să văd o locuinţă din Tower Hamlets. Era genul de loc în care Doctor Crippen s-ar fi simţit ca acasă.

Puţin mai târziu, simţindu-şi picioarele amorţite de frig, Robin îi ură noapte bună lui Strike, care se sprijinea de un copac amplasat convenabil şi

fuma în aerul rece care îi pişca degetele. Resemnat cu ideea că trebuie să rămână în Sloane Square cel puţin până la 2 noaptea, când putea considera că tânărul se culcase, Strike zăbovi puţin cu gândul la Robin, apoi începu să reflecteze la alte două dileme personale sâcâitoare.

Prima o privea pe Madeline, care sunase cu o seară în urmă să-l invite s-o însoţească la lansarea de carte a unui prieten, un romancier bine-cunoscut. Strike ar fi putut să pretindă că avea de lucru în seara aceea, dar preferă să fie sincer şi să-i spună că nu dorea absolut deloc, nici atunci, nici altădată, să meargă undeva unde putea fi fotografiat şi dat la ziar.

Deşi nu existase nicio ceartă, Strike îşi dădea seama din tonul lui Madeline că refuzul lui fusese primit prost, iar în discuţia care urmase expusese în termeni destul de categorici ceea ce el considera reguli de bază în meseria sa. Îi spuse că nu putea să lucreze ca detectiv particular dacă în acelaşi timp apărea în paginile mondene din *Tatler*, bând şampanie împreună cu intelectualitatea londoneză.

— Dar ai apărut deja în *Tatler*, spuse Madeline. Agenţia ta a fost pe lista lor de „25 de numere de care nici nu ştiai că ai nevoie”.

Strike nu ştiuse, dar presupunea că aşa se putea explica faptul că în ultimul timp solicitările ca agenţia să urmărească soţi cu buzunare adânci înregistraseră o uşoară creştere.

— Nu-mi permit să devin uşor de recunoscut, spuse Strike.

— Dar fotografia ta a apărut deja în ziare.

— Întotdeauna cu barbă şi întotdeauna fără acordul meu.

— De ce nu poţi să vii la lansare, dar să le spui că nu vrei să fii fotografiat?

— Prefer să mă asigur de asta neducându-mă la genul de evenimente la care oamenii merg tocmai ca să fie văzuţi.

— Atunci, ce căutai la Annabel?

— Lucram, spuse Strike, admiţând pentru prima oară că minţise în seara în care se cunoscuseră.

— Da? făcu Madeline contrariată. Dumnezeule — pe cine investigai?

— E confidenţial. Uite ce e, nu te pot însoţi la evenimente la care vine presa. Mi-aş falimenta afacerea. Îmi pare rău, dar asta e.

— Bine, în regulă, spuse ea, deşi din vocea ei Strike înţelese că nu era deloc în regulă.

Convorbirea telefonică îi lăsase lui Strike o senzaţie neplăcută de déjà-vu. Relaţia lui cu Charlotte păruse o confruntare fără sfârşit în legătură cu viaţa pe care doreau s-o ducă împreună. În cele din urmă, preferinţa lui Strike pentru o meserie care presupunea ore suplimentare şi, cel puţin într-o primă fază, foarte puţini bani, nu se potrivise cu dorinţa lui Charlotte de a se bucura mai departe de mediul în care, la urma urmei, se născuse: unul al confortului, celebrităţii şi bogăţiei.

Poate cu excepţia prietenilor săi, Nick şi Lisa, Strike nu văzuse niciodată o relaţie care să nu implice compromisuri pe care el personal nu le-ar fi acceptat. Presupunea că acesta era egoismul de care Charlotte îl acuzase în mod constant. În timp ce autobuzele de noapte treceau huruind pe lângă el, iar fumul ţigării plutea greu în aerul rece, Strike se gândea la acel moment din Nightjar când Madeline dorise să îndrepte camera spre amândoi. Se întrebă, pentru prima oară, dacă nu cumva Madeline îl considera atrăgător şi datorită interesului pe care presa îl manifesta faţă de el. Era un gând neplăcut. Dându-şi seama că speculaţiile acestea dezagreabile nu duceau nicăieri, Strike îşi îndreptă gândurile spre a doua dilemă personală.

Sora lui vitregă Prudence, psihoterapeută jungiană şi, ca şi el, copil nelegitim al lui Jonny Rockeby, îl contactase prin e-mail, invitându-l la un pahar de vorbă sau la cină, propunându-i trei date diferite. Strike încă nu-i răspunsese, în mare parte din cauză că nu-şi dăduse seama dacă dorea sau nu să se întâlnească cu ea.

Ar fi fost mai uşor dacă ar fi respins complet ideea de întâlnire, dar după ce, în urmă cu peste un an, Prudence luase legătura direct cu el, Strike simţise o atracţie ciudată faţă de ea. Era oare din cauza sângelui lor comun sau a faptului că amândoi erau etichetaţi drept copii făcuţi din greşeală, nelegitimii, cele două consecinţe nedorite ale promiscuităţii aproape legendare a lui Rockeby? Sau avea de-a face cu împlinirea vârstei de 40 de ani? Oare ceva ascuns din el voia să se confrunte cu un trecut pe cât de complicat, pe atât de dureros?

Dar îşi mai permitea el încă o relaţie în care să-şi consume timp şi sentimente? Strike începea să simtă o anumită presiune din cauza nivelului de compartimentare pe care părea să-l fi atins viaţa lui. Era adeptul secţiunilor în viaţă; de fapt, fiecare femeie cu care avusese o relaţie se plânsese de uşurinţa cu care el făcea asta. Nu îi spunea lui Madeline practic nimic despre viaţa lui de zi cu zi. Îi ascundea lui Robin faptul că e împreună cu Madeline, din motive pe care prefera să nu le recunoască faţă de sine însuşi. De asemenea, evita să pomenească de Prudence în faţa surorii lui vitrege, Lucy. Ideea de a încerca să construiască o relaţie cu Prudence fără ca Lucy să afle — pentru că era sigur că lui Lucy nu i-ar fi plăcut, că i s-ar fi părut că e cumva înlocuită — putea să adauge o doză de duplicitate imposibil de suportat unei vieţi deja pline de secretele altora, de scuze şi stratageme profesionale.

Strike rămase în frigul din piaţă până la 2, oră la care toate luminile din apartamentul lui Degete se stinseseră, şi, după ce mai aşteptă încă o jumătate de oră ca să fie absolut sigur că acesta nu iese din casă, se întoarse în mansarda lui şi se culcă, cu un vag sentiment de persecuţie.

Intenţionase ca a doua zi dimineaţă să se ocupe de hârţogăraia de la birou, dar la ora 11 tatăl vitreg al lui Degete sună nervos din New York. Menajera lui din Londra găsise una dintre camerele de supraveghere ascunse instalate de agenţie.

— Trebuie s-o înlocuieşti — şi pune-o undeva unde să n-o mai găsească, mârâi la telefon clientul miliardar.

Strike fu de acord să se ocupe personal de această misiune, închise şi îl sună pe Barclay să vadă pe unde era în acel moment Degete.

— Tocma' a intrat la James Purdey and Sons.

— Magazinul de arme? spuse Strike, care trecuse deja în anticameră să-şi ia paltonul. Ăsta e lângă South Audley Street, nu?

— La câteva străzi distanţă, răspunse Barclay. E cu un prieten, fătălău' ăla soios cu barbă.

— Păi, stai cu ochii pe el şi dacă o ia spre casă anunţă-mă. I-am promis că înlocuiesc camera imediat.

— Şi dacă intră peste tine cu o puşcă?

— Păi, o să fiu avertizat din timp, nu-i aşa, asta dacă nu cumva ai de gând să-ţi iei liber restul după-amiezii? Oricum, o crimă ar fi un pas mare faţă de furturile mărunte.

— Furtu' lui nu e mărunt deloc, spuse Barclay. N-ai spus tu că chestia aia ca o cutie pe care a şterpelit-o face un sfert de milion?

— Pentru ăştia e mărunţiş, zise Strike. Ţine-mă la curent cu ce face.

Ziua era înnorată şi rece. Când Strike ajunse în Mayfair, Barclay îi trimise SMS că Degete şi prietenul lui plecaseră de la magazinul de arme şi se îndepărtau de South Audley Street. Rămas fără ţigări şi scăpat de grija că o să dea nas în nas cu Degete, Strike se îndreptă spre un chioşc de ziare şi se aşeză la coada formată din câteva persoane. Tot gândindu-se unde ar putea să ascundă camera de supraveghere, astfel ca menajera să n-o mai găsească, Strike nu realiză imediat că privirea i se oprise pe cuvintele „înjunghierea unor animatori” dintr-un subtitlu de pe prima pagină a ziarului *The Times*.

— Un B&H de 20, o cutie de chibrituri şi ăsta, vă rog, spuse Strike întinzând un ziar, pe care îl băgă sub braţ înainte de a porni din nou.

Clientul oferise agenţiei un set de chei de la casă. Strike privi într-o parte şi în alta pe stradă, după care descuie uşa, dezactivă alarma şi pătrunse într-un spaţiu puternic reverberant, decorat cu marmură aurită. Pe pereţi atârnau lucrări de artă în valoare de sute de mii de lire sterline, iar pe socluri luminate cu măiestrie erau etalate sculpturi la fel de valoroase.

Camera de supraveghere descoperită de menajeră fusese ascunsă într-o carte falsă pe rafturile din salon. După ce analiză timp de câteva minute ce variante avea, Strike poziţionă camera nouă deasupra unui dulap înalt aflat în partea opusă a camerei. Deoarece dispozitivul fusese introdus într-o cutie mică de plastic negru, spera că menajera va considera că are legătură cu internetul sau cu sistemul de securitate al casei.

După ce fixă cutia, Strike se întrebă, nu pentru prima oară, dacă menajera era, într-adevăr, atât de nevinovată pe cât părea. Clientul lor susţinea ferm că nu putea fi ea hoţul, deoarece venise cu referinţe impecabile, avea un salariu generos, iar riscurile pe care le presupunea furtul unor obiecte unicat de

asemenea valoare erau, cu siguranţă, prea mari pentru o femeie care lună de lună trimitea bani acasă în Filipine. De-a lungul săptămânilor cât se aflase fără să ştie sub supraveghere, cel mai dubios lucru pe care îl făcuse menajera fusese să ia o pauză pentru a se uita la *The Jeremy Kyle Show* pe un televizor plat imens. Pe de altă parte, lui Strike i se părea remarcabil de conştiincios să scoţi cărţile şi să le ştergi de praf una câte una — acesta fiind modul în care ea susţinea că găsise camera de supraveghere — în condiţiile în care probabil că angajatorii ei aveau să mai lipsească încă vreo şase săptămâni cel puţin.

După ce-şi termină treaba, Strike resetă alarma, părăsi casa şi se opri puţin mai încolo pe stradă, la Richoux, o ceainărie edwardiană cu mese pe trotuar unde putea să fumeze. După ce îşi comandă un espresso dublu, despături *The Times* şi citi articolul care ocupa aproape toată prima pagină.

> UN GRUP DE EXTREMĂ DREAPTĂ VIZEAZĂ PARLAMENTARI ŞI CELEBRITĂŢI
>
> *The Times* a aflat că un grup de extremă dreaptă care şi-a asumat responsabilitatea pentru mai multe decese a fost deconspirat în cadrul unei operaţiuni comune a Comandamentului de Contraterorism al Scotland Yard şi a serviciilor de securitate. Se crede că grupul a trimis dispozitive explozive unor parlamentari şi, de asemenea, şi-a asumat responsabilitatea pentru decesele activistei pentru drepturile copiilor vedetă şi ale animalelor Maya Satterthwaite (21 de ani), cântăreţei şi purtătoarei de cuvânt pentru schimbările climatice Gigi Cazenove (23 de ani) şi animatoarei Edie Ledwell (30 de ani).
>
> Potrivit unei surse apropiate anchetei, grupul de extremă dreapta, care îşi spune „*Înjumătăţirea*”, „şi-a luat ca model organizaţii paramilitare şi de terorism religios”. Grupul comunică cu membrii săi pe dark web şi e organizat în „celule” cărora li se atribuie misiuni şi ţinte specifice. Până acum, *Înjumătăţirea* a planificat şi executat mai multe acte de violenţă cauzatoare de moarte sau cu potenţial fatal împotriva mai multor femei, considerate figuri proeminente de stânga.
>
> „Avem de-a face cu o operaţiune sofisticată, care nu doar a planificat şi executat atacuri directe asupra unor politicieni aleşi, dar profită de reţelele de socializare pentru a recruta membri, a răspândi dezinformări şi a intensifica ostilitatea faţă de ţinte”, a afirmat sursa.
>
> *The Times* a aflat că grupul terorist are o listă de „Acţiune directă” şi una de „Acţiune indirectă”. Se crede că lista de Acţiune directă include parlamentare de stânga precum Amy Wittstock şi Judith Marantz, la ale căror birouri de circumscripţie au fost trimise dispozitive explozive în ultimele 12 luni. Bombele artizanale au fost dezactivate de specialişti, fără să se înregistreze incidente. Cei despre care se ştie că se află pe lista

de Acţiune directă a *Înjumătăţirii* au fost avertizaţi şi s-au luat măsuri de securitate sporită pentru protecţia lor atât acasă, cât şi la birou.

Înjunghierea unor animatori

Grupul terorist susţine că programul lui de Acţiune indirectă a fost responsabil pentru trei morţi, o tentativă de sinucidere şi o rănire gravă. Printre acestea se numără Maya Satterthwaite, care a luat o supradoză fatală în aprilie 2012, Gigi Cazenove, care a fost găsită spânzurată de Anul Nou 2014, şi Edie Ledwell, care a fost înjunghiată mortal în Cimitirul Highgate luna trecută. Celălalt creator al desenului animat cult *Inimă neagră ca noaptea*, Joshua Blay, a fost şi el atacat şi se află în continuare în spital. Scriitoarea de benzi desenate Fayola Johnson a supravieţuit unei tentative de...

Mobilul lui Strike sună. Îl scoase din buzunar. Era Madeline.

— Salut, spuse ea pe un ton extrem de tensionat. Poţi vorbi?

— Da, sunt în pauză. Ce s-a întâmplat?

— Ai văzut *The Times*? Gigi Cazenove... eu...

— Da. Tocmai am citit. E...

— Un grup nenorocit de troli de extremă dreaptă a făcut-o să se sinucidă! spuse Madeline, care era evident în pragul lacrimilor. Eu... adică, nu pot nicicum să pricep — avea 23 de ani, ce căcat de ameninţare era ea pentru o mână de fascişti?

— Nu cred c-o să găseşti un răspuns rezonabil la asta. Dar da, sunt de acord, e oribil.

— Nu pretind că era cea mai bună prietenă a mea, dar era o fată foarte drăguţă. Apărea mereu la magazin să vorbim şi... scuze... nu pot... adică, crima ei a fost că vorbea despre încălzirea globală, fir-ar al dracu'...

— Da, spuse Strike. Ştiu. E...

— Căcat, trebuie să închid, am încă o întâlnire afurisită cu avocaţii. Vorbim mai târziu?

— Da. Te sun eu.

Madeline închise. Strike băgă telefonul înapoi în buzunar, luă iar ziarul şi continuă să citească.

Scriitoarea de benzi desenate Fayola Johnson s-a numărat şi ea printre ţintele grupului, dar a supravieţuit unei tentative de sinucidere în octombrie 2013.

Înainte să-şi piardă viaţa, toate cele trei femei au fost victimele unor campanii de „trolare” pe reţelele de socializare care par să fi fost planificate şi coordonate de *Înjumătăţirea*, cu scopul de a-şi forţa ţintele să se retragă din viaţa publică sau să se sinucidă.

„Avem de-a face cu nişte campanii sofisticate de dezinformare şi hărţuire care urmăresc, în parte, să-i întoarcă pe progresişti împotriva alor lor”, a spus sursa *The Times*. „Dacă anterior am văzut cum «trolarea» liberalilor începea de pe forumuri ca 4chan, acest grup terorist foloseşte reţelele sociale într-un mod mai organizat şi sofisticat pentru a incita la hărţuire şi campanii de intimidare.”

Cântăreaţa Gigi Cazenove a fost victima unei agresiuni susţinute pe reţelele sociale, după ce au fost făcute publice în mediul online e-mailuri în care aceasta ar fi folosit un limbaj rasist cu referire la o fostă cântăreaţă dintr-un grup de acompaniament. Ulterior s-a descoperit că e-mailurile fuseseră falsificate. Maya Satterthwaite ar fi greşit genul unei femei trans celebre în nişte SMS-uri personale care au apărut şi ele pe internet, în timp ce Edie Ledwell a fost ţinta unei îndelungi campanii de instigare la ură pentru mai multe presupuse abateri, mai ales la adresa persoanelor cu handicap, şi a supravieţuit unei tentative de sinucidere în 2014, înainte de a fi înjunghiată mortal în februarie.

Simboluri ale urii

Numele grupului terorist e inspirat de un termen folosit în criptomonede, unde „înjumătăţire” se referă la înjumătăţirea deliberată a cantităţii de bitcoini care pot fi „minaţi”.

„Obiectivul declarat al *Înjumătăţirii* este de a reduce numărul aşa-zişilor «luptători pentru justiţie socială» din viaţa publică şi de a diminua importanţa vederilor progresiste”, a spus sursa *The Times*.

Termenul de „luptători pentru justiţie socială” este folosit peiorativ de către militanţii de extremă dreaptă pentru a-i descrie pe cei care promovează şi diseminează agende social progresiste, chiar dacă mulţi stângişti se mândresc cu această etichetă.

Deşi numele *Înjumătăţirii*...

Mobilul lui Strike sună a doua oară. îl scoase din buzunar şi văzu că era Lucy. Ezită înainte de a răspunde, dar decise că era mai bine să scape de această conversaţie acum, când oricum nu era ocupat cu altceva, decât să o amâne şi să aibă un motiv în plus de enervare.

— Stick?

— Hei, Luce. Ce faci?

— Tocmai am vorbit cu Ted. Părea foarte deprimat...

Ted era unchiul lui Strike, văduv de puţină vreme, bărbatul care, în ochii lui, luase locul tatălui.

— ...aşa că l-am invitat să stea cu noi în weekendul cu 17 aprilie, spuse Lucy. Poţi să vii şi tu?

— Ăă... nu am orarul de lucru în faţa mea, spuse Strike sincer, dar o să...

— Stick, te anunţ cu suficient timp înainte, e peste o lună!

— Dar o să încerc, încheie Strike.

— Bine, ei, o să-ţi trimit un SMS să-ţi reamintesc, spuse Lucy. Vrea foarte mult să te vadă, Corm. N-ai mai fost în Cornwall de la Crăciun...

După încă cinci minute în care îl făcu să se simtă foarte vinovat, Lucy închise. Încruntat, Strike băgă mobilul înapoi în buzunar, despături iar The Times şi continuă să citească.

> Deşi numele *Înjumătăţirii* e luat din lumea criptomonedelor, aceasta foloseşte un limbaj şi o iconografie specifice extremei drepte. Membrii folosesc pseudonime luate din runele scandinave, urmate de numărul 88. Potrivit Ligii Anti-Defăimare, numărul 88 este un simbol al urii reprezentând a opta literă a alfabetului repetată de două ori şi înseamnă „Heil Hitler".
>
> **O ameninţare crescândă**
>
> Potrivit MI5, ameninţarea teroristă care cunoaşte cea mai rapidă dezvoltare în Marea Britanie vine din partea extremei drepte.
>
> „Istoric vorbind, ameninţarea neonazistă şi de extremă dreaptă a venit din partea unor «hateri» individuali, ceea ce îi face dificil de depistat. Grupurile teroriste de extremă dreaptă au avut tendinţa de a rezista puţin.
>
> *Înjumătăţirea*, în schimb, pare să fie neobişnuit de bine organizată şi disciplinată. Oferă o ideologie unificatoare, care conţine elemente deopotrivă politice şi religioase. Mişcările care oferă o filosofie coerentă sau un sistem de convingeri tind să fie mai coezive şi să aibă mai mult succes în a insufla loialitate şi a recruta *continuare în pagina 4*

Strike tocmai dădea la pagina 4 când mobilul lui sună pentru a treia oară.

— *Dă-o dracu'*.

Scoase din nou telefonul din buzunar. Apelul îi fusese redirecţionat de la birou.

— Cormoran Strike.

— Ah, da, spuse o voce necunoscută, bună. Numele meu este Allan Yeoman. Sunt agentul lui Edie Ledwell — sau mai bine zis...

Bărbatul îşi drese vocea.

— ...am fost.

16

Trebuie să ne ridicăm şi să plecăm:
Lumea e rece când e goală,
Întunecoasă şi împrejmuită
de Mistere, duşmănii şi îndoială
Dar trebuie să plecăm...

Charlotte Mew, *Chemarea*

Exact în clipa în care Strike răspundea la apelul lui Allan Yeoman, Robin era în Walthamstow, la 14 kilometri distanţă, prefăcându-se interesată de un vitraliu care înfăţişa un Adam gol şi cocoşat dând nume animalelor. Adam stătea pe un petic de iarbă şi arăta spre un tigru, în timp ce, lângă el, un înger cu barbă consemna numele alese într-o carte. Din partea de sus a aurei îngerului păreau să iasă două păsări tropicale. Adam avea o expresie absentă, chiar stupidă.

Păianjenul şi Picioare stăteau cu spatele la Robin, în cealaltă parte a sălii, discutând despre simbolismul pelicanului dintr-un desen de Edward Burne-Jones. Exact aşa cum se temuse mama lui Picioare, plecarea ei în Irak, unde fusese trimisă să relateze despre distrugerea anticului sit arheologic Nimrud de către Daesh, coincisese cu învoirea de la şcoală pentru o zi a fiicei ei, probabil sub pretextul că era bolnavă. La 10 minute după ce părinţii colegei plecaseră la muncă, Păianjenul sosise să o scoată la o plimbare pe Picioare. Robin se ţinuse după ei în BMW-ul lui Strike, pe care îl împrumutase din cauză că până atunci folosise străvechiul ei Land Rover când o urmărise pe elevă. Îngrijorată că cei doi se îndreaptă spre un hotel, Robin fu plăcut surprinsă când ţintele ei opriseră în parcarea Galeriei William Morris.

Lui Robin i se părea că aflase foarte multe despre relaţia dintre Picioare şi Păianjen în timpul în care se plimbase în urma lor dintr-o sală în alta, trăgând cu urechea la ce discutau. Părea că Picioare se declarase la un moment dat interesată de mişcarea Arts and Crafts, iar acum încerca să demonstreze acest lucru, deşi Robin bănuia că făcuse afirmaţia într-o doară, în timp ce Păianjenul îi trata opiniile şi punctele de vedere cu o seriozitate măgulitoare. Sărutarea mâinii la care asistase Midge nu se mai repetase, deşi Păianjenul pusese uşor

mâna pe spatele lui Picioare când trecuseră dintr-o sală în alta şi, de asemenea, îi luase ceva invizibil din părul lung şi blond. În ce o priveşte pe Picioare, fata era atât de îndrăgostită, încât îi era imposibil să-şi mai ascundă sentimentele, iar Robin nu putea decât să-şi imagineze cât de satisfăcătoare i se păreau bărbatului de 40 de ani râsetele adolescentei la glumiţele lui, privirea adoratoare cu care îl urmărea în timp ce el vorbea la nesfârşit despre prerafaeliţi şi felul în care se înroşea una-două când el îi lăuda cunoştinţele şi opiniile, despre care cinica Robin credea că fuseseră tocite în grabă de pe Wikipedia.

După ce explică simbolismul creştin al pelicanului, care îşi hrănea puii cu propriul lui sânge, Păianjenul se întrebă cu voce tare dacă Picioare nu dorea oare o cafea, aşa că, după ce mai zăbovi câteva minute uitându-se cu prefăcută admiraţie la Adam, Robin îi urmă în cafenea, un spaţiu din sticlă şi cărămidă netencuită care dădea spre parcul galeriei.

Tocmai îşi luase un cappuccino, când îi sună mobilul.

— Salut, îi spuse ea încet lui Strike, lasă-mă o clipă, trebuie să găsesc undeva să mă aşez.

După ce plăti cafeaua, ocupă un loc de unde putea să-i privească nestânjenită pe Păianjen şi Picioare, apoi duse iar mobilul la ureche.

— Bun, sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Destule, răspunse Strike. Poţi vorbi?

— Cred că pot cel puţin un sfert de oră, spuse Robin, uitându-se la Picioare, care chicotea şi îşi dădea părul pe spate, fără să se fi atins deocamdată de cafeaua din faţa ei.

— Presupun că n-ai văzut *Times* de azi?

— Nu. De ce?

Strike îi făcu un rezumat al articolului de pe prima pagină despre *Înjumătăţirea*.

— Deci ai avut dreptate, spuse Robin. A fost un atac terorist.

— Nu sunt atât de sigur.

— Dar...

— Ledwell era pe lista de Acţiune indirectă a grupului ăstuia, *Înjumătăţirea*. Încercau să incite lumea s-o hărţuiască într-atât încât s-o facă să se sinucidă. Nu plănuiseră să o asasineze şi nu par să fi înjunghiat pe nimeni până acum. Potrivit *The Times*, modul lor preferat de a opera era cu bombe artizanale.

— Păi, spuse Robin, privind afară, spre gazonul îngrijit al galeriei, poate că au sesizat o oportunitate şi au decis s-o omoare în loc să aştepte să facă ea asta?

— Dar de ce să-l înjunghie pe Blay? Nu se spune nicăieri că el ar figura pe vreuna dintre liste. Par să aibă o problemă cu femeile de stânga.

— E posibil că înjunghierea lui să nu fi fost planificată. Poate i-a stat în cale atacatorului. Poate a încercat s-o apere.

— Mie mi se pare în continuare mai logic s-o omoare când era singură, dacă tot erau hotărâţi s-o asasineze. Două ţinte înseamnă o probabilitate crescută ca una să scape sau să dea alarma. Bineînţeles, nu ştim câţi atacatori au fost. Nu zice nimeni că a fost doar unul.

— Poate că atacatorul şi-a dat seama abia când a ajuns că Blay era şi el acolo. Apropo, de unde a ştiut că Ledwell va fi în cimitir în acea după-amiază?

— Excelentă întrebare, spuse Strike. Păi, s-ar putea să aflăm, dacă ai timp. Tocmai am vorbit cu agentul lui Ledwell, Allan Yeoman.

— Serios? spuse Robin.

Simţi însufleţirea familiară care însoţea de regulă o descoperire neaşteptată, apariţia din senin a unei piste noi, şi care reprezenta pentru ea una dintre satisfacţiile slujbei.

— Da. Vrea să ştie dacă suntem de acord să ne întâlnim — şi nu doar cu el. O să mai fie şi un tip pe nume Richard Elgar, care e şeful *Maverick Films* pe Marea Britanie, plus unchiul şi mătuşa lui Edie. A sugerat să luăm cu toţii prânzul săptămâna viitoare la Arts Club de pe Dover Street. Vrea să ştie dacă suntem dispuşi să aflăm cine e Anomie.

— Dar avem în continuare cazuri de nu ne vedem capul, gemu Robin.

— Nu ca până acum. Tocmai a sunat Dev: a rezolvat cu tipul care aştepta să i se aprobe patentul. A găsit-o pe cea care scurgea informaţii din biroul lui, are fotografii cu ea împreună cu şeful firmei rivale.

— S-a mişcat repede, spuse Robin impresionată, revenind apoi la subiectul principal. Dar de ce vrea agentul lui Edie Ledwell să afle cine e Anomie acum?

— Yeoman preferă să ne spună când ne vedem, dar am înţeles că Anomie continuă să provoace necazuri.

— L-ai anunţat pe Allan Yeoman că noi nu ne ocupăm, de fapt, cu investigaţii cibernetice?

— Da, i-am spus, dar el nu pare să considere asta o problemă. Probabil că o să aflăm de ce dacă acceptăm să ne vedem. În orice caz, presupun că preferi să te ocupi de Anomie decât de vreo soţie-trofeu care încearcă să obţină cel mai gras acord de divorţ pe săptămâna asta?

— Categoric, spuse Robin.

— Da, şi eu la fel. Bun, îl sun pe Yeoman să-i spun că putem marţea viitoare. Succes la vânarea libidinosului.

Strike închise şi Robin, deşi însufleţită de perspectiva unui nou caz, îşi întoarse atenţia din nou spre Păianjen şi Picioare, care erau acum nas în nas, şoptindu-şi unul altuia.

17

E o prostie oare să-ţi spun asta ţie
Cu care nu am petrecut o zi măcar?
Dar părul eu nu-ţi voi atinge niciodată
Nici nu voi auzi tic-tacul slab din pieptul tău.

Charlotte Mew, *În drum spre mare*

Chat din joc între moderatorii *Jocului lui Drek,*
Albacahartia şi Morehouse

<Un nou canal privat a fost deschis>
<13 martie 2015 14:31>
<Albacahartia invită pe Morehouse>
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Albacahartia: Stau aici de o veşnicie după tine! Unde ai fost?
Morehouse: Vorbeam cu Anomie
Albacahartia: Ai văzut la ştiri?
Morehouse: Chestia cu *Înjumătăţirea*? da
>
>
Albacahartia: şi?
Morehouse: şi ce?
>
>
>
Albacahartia: Eşti furios pe mine sau ceva?
Morehouse: De ce aş fi furios?
>
>
>
>
>
Albacahartia: Morehouse, vorbeşte cu mine

Morehouse: Mai ai „dovada” pe care ţi-au dat-o LordDrek şi VilePechora, că Anomie era Ledwell?
Albacahartia: da, de ce?
Morehouse: Tu de ce crezi?
>
>
Albacahartia: Crezi că LordDrek şi VilePechora fac parte din *Înjumătăţirea*?
Morehouse: uită-te ce scrie Times despre modul de operare al *Înjumătăţirii*. E exact ce v-au făcut vouă LordDrek şi Vile
Morehouse: au creat o naraţiune falsă menită să vă întoarcă împotriva lui Ledwell
Albacahartia: nu ei au lansat zvonul că ea e Anomie
Albacahartia: o grămadă de fani credeau că ar putea fi ea
Morehouse: cine, de exemplu?
Albacahartia: nu le ştiu numele pe de rost dar scrie în dosar
Morehouse: conturi marionetă
Morehouse: totul gândit să-i întărâte pe oameni şi să-i facă s-o hăituiască
Albacahartia: eu n-am hăituit-o niciodată
Morehouse: nici n-am spus asta
Albacahartia: Inimoasa crede că a fost un atac întâmplător
Morehouse: da bineînţeles că crede asta
Albacahartia: ce vrie să spui?
Morehouse: asta o dezvinovăţeşte pe ea. A vorbit cu poliţia?
Albacahartia: cred că da
Morehouse: le-a spus de unde are dosarul?
Albacahartia: nu ştiu
Morehouse: păi cred că una dintre voi trebuie să ducă dosarul ăla la poliţie dacă ea n-a făcut-o
Albacahartia: Morehouse, era un tip în următorul an care a repostat ce spusese un american de extremă dreaptă şi l-au dat afară din colegiu
Albacahartia: eu n-am crezut niciodată că Ledwell e Anomie, n-am cerut niciodată dosarul ăla, nu i-am dorit niciodată vreun rău, dar asta n-o să conteze pentru presă
Albacahartia: o să ne atace pe toţi dacă o să creadă că avem de-a face cu extrema dreaptă şi cu crima
Albacahartia: şi cum crezi că o să-i placă asta lui C********?
Morehouse: vorbeşti exact ca Anomie
Albacahartia: ce vrei să spui?
Morehouse: ignorăm pur şi simplu faptul că am fost infiltraţi de neonazişti, nu-i aşa?
Albacahartia: nu, dacă se dovedeşte că LordDrek şi Vile asta sunt, atunci evident că Anomie ar trebui să-i dea afară

Albacahartia: dar explică-mi cum ar putea acel dosar să aibă ceva de-a face cu înjunghierea lui Ledwell şi Blay?
Morehouse: e motivul pentru care s-au întâlnit, nu-i aşa, de asta s-au dus de fapt în cimitir
Morehouse: LordDrek şi VilePechora au aranjat situaţia care a avut drept rezultat două înjunghieri
Morehouse: *Înjumătăţirea* o voia moartă şi acum e moartă
Albacahartia: şi dacă ei chiar au crezut că ea e Anomie?
Morehouse: nu cred că au crezut asta vreodată şi ai spus şi tu că tu n-ai crezut
Morehouse: şi dacă TU ai ghicit unde se întâlnesc, atunci oricine ar fi putut ghici
Albacahartia: mersi, sunt chiar atât de proastă?
Morehouse: n-am vrut să spun asta, ce dracu, parcă ai fi Vierme28
Morehouse: zic doar că oamenii ar fi putut să ghicească şi să stea la pândă, şi au profitat de ocazia de a-i înjunghia. Sau Inimoasa ar fi putut să le spună lui LordDrek şi VilePechora pe un canal privat unde urmau să se întâlnească.
>
>
Albacahartia: Mama e bolnavă. N-am de gând s-o supun la toate căcaturile presei şi poliţiei. N-am greşit cu nimic
Morehouse: Nu mi-ai spus că mama ta e bolnavă
Albacahartia: n-am crezut că-ţi pasă
Morehouse: bineînţeles că îmi pasă, de ce spui asta?
>
>
>
Morehouse: Albacahartia?
Albacahartia: U8N xetubg
>
Albacahartia: căcat
Albacahartia: plâng nu mai văd bine
Morehouse: ce are mama ta?
Albacahartia: nu vreau să vorbesc despre asta
Albacahartia: dacă vorbesc despre asta devine real
Morehouse: spune-mi
Albacahartia: de ce?
Morehouse: ştii de ce
Morehouse: pentru că îmi pasă de tine
Albacahartia: nu, nu-ţi pasă deloc, tot timpul ăsta m-ai manipulat
Albacahartia: ai obţinut nuduri de la mine şi nu mi-ai trimis nicio poză înapoi
Albacahartia: ai făcut pe sensibilul
Albacahartia: câte alte fete tragi pe sfoară?
Morehouse: despre ce dracu vorbeşti? Pe nimeni

Morehouse: eu nu ţi-am cerut niciodată pozele alea
Albacahartia: atunci sunt eu o curvă nu?
Morehouse: fir-ar a dracu, am spus eu aşa ceva?
Albacahartia: acum hohotesc în mijlocul bibliotecii
Morehouse: nu face asta
Morehouse: n-am vrut niciodată să te rănesc
Morehouse: îmi spui ce a păţit mama ta?
>
>
Albacahartia: şi-a descoperit un nodul
Albacahartia: rezultatul biopsiei a venit aseară târziu
Albacahartia: e malign
Morehouse: ah căcat
Morehouse: îmi pare atât de rău
Albacahartia: eu nu prea mai suport toate astea
Albacahartia: tu crezi că nu sunt destul de bună pentru tine
Morehouse: ?????
Albacahartia: ştii cine sunt, sunt sigură. Comentariul ăla cu 700 de kilometri
Albacahartia: dacă ţi-ar fi plăcut ce ai văzut ai fi încercat să te întâlneşti cu mine
Morehouse: nu e aşa de simplu
Albacahartia: eu am tot felul de sentimente faţă de tine şi tu evident nu simţi la fel
Morehouse: nu e adevărat
Albacahartia: e prea mult ca să mai fac faţă, nu mai pot, nu acum când şi maică-mea e bolnavă
Albacahartia: o să şterg Jocul lui Drek din telefon
Morehouse: nu face asta
Morehouse: te rog nu face asta
Albacahartia: de ce nu?
>
Morehouse: uite, e o nebunie să ai sentimente atât de puternice pentru cineva cu care nici măcar nu te-ai întâlnit, dar eu am
Morehouse: mă gândesc la tine tot timpul
>
Albacahartia: poate îţi vine greu să crezi, dar am şi alte oferte, să ştii
Morehouse: nu mi se pare greu de crezut deloc
Albacahartia: atunci dovedeşte că-ţi pasă, trimite-mi o poză cu tine
>
>
Morehouse: nu pot
>
<Albacahartia a părăsit canalul>

18

Izvor de negreală pângăritoare,
Plină de măguliri şi ocărâtoare,
Ah, cum ai stors doar răutate
Din nişte gânduri atât de înalte,
Începuturi şi încheieri care unesc
Oamenii sau îi desprietenesc!

Mary Elizabeth Coleridge, *Conţinutul unei călimări*

Marţea următoare, Strike şi Robin luară împreună un taxi de la birou spre Arts Club. Robin observă, dar nu spuse nimic, că Strike era îmbrăcat în acelaşi costum italienesc pe care îl purtase la Ritz de ziua ei. Ea alesese un costum negru cu pantaloni, elegant, dar discret. În timp ce se îndreptau spre Mayfair, Strike închise interfonul pentru pasageri şi îi spuse:

— M-am gândit la asta şi nu putem să le spunem cine credea Edie că e Anomie. Nu putem să aruncăm aşa cu acuzaţii, când ea poate se înşela.

— Nu, ştiu, zise Robin. Dar o să fie interesant să auzim dacă ei sunt de acord.

— Ieri l-am căutat pe Montgomery pe internet, spuse Strike, care, spre deosebire de Robin, avusese liber luni. L-am găsit pe Linkedln şi Instagram. Lucrează la zece minute de mers pe jos de biroul nostru, la o companie de efecte digitale din Fitzrovia. Stă în Ladbroke Grove cu prietena lui. Pagina lui de Instagram e plină de fotografii cu ei şi prietenii lor hipsteri.

Robin îl privi dintr-o parte.

— Nu crezi că e el, spuse ea mai mult ca o afirmaţie decât ca o întrebare.

— Păi, dacă e, atunci înseamnă că are un şef foarte tolerant, pe care nu-l deranjează că el postează pe Twitter toată ziua bună ziua. Azi-noapte m-am uitat puţin pe contul lui Anomie. E pe Twitter la toate orele... Poate că mă iau după stereotipuri. Când te gândeşti la troli, ai tendinţa de a presupune că nu prea au viaţă personală. Or, viaţa personală a lui Montgomery pare destul de bună, din câte îmi dau eu seama.

Dat fiind că se afla la doar zece minute distanţă de casa miliardarului din South Audley Street, Robin se aşteptase ca Arts Club să fie elegant, dar chiar şi

aşa grandoarea lui o surprinse. De la chelnerii cu sacouri albe şi pardoseala de marmură până la barul cu stridii şi candelabrele moderne extravagante, Arts Club nu era cu nimic mai prejos decât Ritz. Edie Ledwell cu înfăţişarea ei neîngrijită şi petele de cerneală ar fi fost complet nelalocul ei aici. Clientela părea compusă exclusiv din bărbaţi de vârstă mijlocie, cu aspect prosper, îmbrăcaţi la costum. Ţinuta lui Robin era aproape identică cu cea purtată de tânăra drăguţă care îi întâmpină la uşă, apoi îi conduse în salonul privat de la etaj în care, le spusese ea, restul grupului deja se adunase.

Încăperea de dimensiuni mici aducea puţin cu fumoarele pentru opiu, cu pereţii ei de un roşu-închis, paravanele din lemn sculptat cu aspect vag chinezesc şi iluminatul discret. Cei patru care îi aşteptau nu se aşezaseră încă. Toţi se întoarseră şi amuţiră la intrarea lor.

— Aha, spuse bărbatul zâmbitor, cu ochelari şi ten rozaliu, care se afla cel mai aproape de uşă.

Dădea impresia că e mai tânăr decât ar fi sugerat părul lui alb şi ciufulit, iar costumul uşor lăbărţat părea purtat mai degrabă din motive de confort decât de eleganţă.

— Domnul Strike şi domnişoara Ellacott, nu-i aşa? Îmi pare bine. Eu sunt Allan Yeoman.

Dădu mâna cu amândoi, pe rând, apoi îi prezentă bărbatului spilcuit de 40 şi ceva de ani de lângă el, a cărui cravată avea aceeaşi nuanţă argintie ca perdelele din dormitorul lui Madeline. Părul lui închis la culoare era pe atât de îngrijit pe cât de dezordonat era al lui Yeoman, iar costumul bine croit fusese cu siguranţă ales din motive de eleganţă.

— El e Richard Elgar, directorul executiv al *Maverick Films* pe Marea Britanie.

— Bună, spuse Elgar.

Accentul îl trădă că e american. Un buton din onix şi oţel licări când dădură mâna.

— Mă bucur să vă cunosc. De fapt, acum câţiva ani aţi ajutat-o pe o prietenă într-o chestiune personală.

Pomeni numele unei cliente care divorţase de un multimilionar afemeiat.

— Iar el e Grant Ledwell, spuse Yeoman.

Arătă spre un bărbat cu sprâncene groase şi maxilarul inferior atât de proeminent, încât îl făcea să semene destul de bine cu un buldog. Părul des al lui Grant era tuns scurt, costumul albastru era la două rânduri, iar gulerul cămăşii părea să-l strângă.

— Unchiul lui Edie, ştiţi, continuă Yeoman.

Maxilarul puternic şi sprâncenele stufoase ale lui Grant nu erau totuşi suficiente pentru a explica aerul bătăios pe care îl emana.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, îi spuse Strike în timp ce dădeau mâna.

Grant scoase un zgomot ambiguu din fundul gâtului.

— Şi soţia lui, Heather, încheie Yeoman.

Heather, care era însărcinată, părea cu cel puţin zece ani mai tânără decât soţul ei. Deşi nu cine ştie ce arătoasă, lăsa o impresie generală de fecunditate strălucitoare, cu pielea ei de culoarea laptelui şi părul castaniu lung şi lucios. Sânii umflaţi aproape că-i ieşeau din rochia mov strâmtă şi decoltată. Robin observă cu câtă hotărâre îşi păstrase Strike privirea aţintită spre chipul lui Heather în timp ce dădeau mâna.

— Am citit despre tine, spuse Heather zâmbindu-i radios. Uau.

— Ne aşezăm? sugeră Allan Yeoman.

Se aşezară toţi şase în jurul mesei şi Robin se întrebă dacă era singura care se gândise fără să vrea la o şedinţă de spiritism, cu lumina care se revărsa asupra mesei, dar care cufunda colţurile încăperii în întuneric. Când Heather îşi trase scaunul, una dintre luminile puternice de deasupra îi căzu pe sâni astfel încât arătau ca două luni gemene; chelnerul care tocmai sosise să împartă meniuri se holbă năucit câteva secunde.

Elgar spuse câteva banalităţi despre Arts Club, al cărui membru era, până când uşa se închise în spatele chelnerului şi grupul rămase singur.

— Ei, spuse Yeoman întorcându-se spre Strike şi Robin, apreciem că aţi acceptat să vă întâlniţi cu noi.

— Ne face plăcere să vă cunoaştem, spuse Strike.

— Sunt sigur că şi Edie s-ar bucura că ne întâlnim, continuă Yeoman pe un ton sumbru. După cum vă puteţi imagina, a fost un şoc groaznic pentru noi toţi — iar pentru Grant şi Heather, o tragedie personală, bineînţeles.

— Cum merge ancheta poliţiei? îl întrebă Strike pe Grant.

— Nu ne-au mai zis nimic de o săptămână, mârâi unchiul lui Edie, părând că aşa vorbeşte el în mod obişnuit. Dar se arată destul de convinşi că a fost cineva din grupul ăsta de extremă dreaptă, Înjumătăţirea sau cum îi zice.

— Au deja o descriere a atacatorului? întrebă Strike.

— Nu, spuse Grant. Blay susţine că a fost lovit din spate cu un pistol cu electroşocuri. Spune că a căzut cu faţa în jos, a fost înjunghiat când era la pământ şi nu a văzut decât o pereche de tenişi negri care se îndepărtau în fugă.

— Povestea lui ridică oarece suspiciuni? întrebă Strike, deoarece în vocea lui Grant apăruse o notă de scepticism.

— Păi, pe internet lumea spune că el a înjunghiat-o pe Edie, răspunse Heather înainte ca Grant să apuce să răspundă. Nu-i aşa, Grub? Şi, să fim sinceri, totul s-a rezolvat foarte frumos pentru Blay, nu? A rămas stăpân peste toate, nu?

— Nu, n-a rămas, spuse Grant scurt. Ne vom asigura noi de asta.

Urmă o pauză uşor neplăcută.

— Ziarele spun că a fost înjunghiat în gât, spuse Strike.

— Aşa e, i-o luă Yeoman înainte lui Grant. Din câte am înţeles, l-a salvat gulerul înalt al gecii de piele. Dacă ar fi intrat cuţitul puţin mai adânc — cred că

a fost o chestiune de milimetri. Chiar şi aşa, s-a ales cu o rană serioasă la măduva spinării şi e parţial paralizat.

— El şi Edie se certaseră..., începu Grant.

Însă doi chelneri intrară acum din nou în încăpere cu sticle de apă şi mai multe feluri de chifle, iar Grant tăcu. Nimeni nu comandă alcool. Când cel care le turna apă în pahare întrebă dacă deciseseră ce voiau să mănânce, Heather chicoti.

— Ah, eu n-am ales! spuse ea, răsfoind meniul şi studiindu-l.

După ce comandă, Heather se întoarse spre Robin şi spuse, frecându-se pe burtă:

— Ăsta e băiat, îmi dau seama dar! Nu mi-a fost aşa de foame cu niciuna dintre fetele noastre!

— Când ar urma să naşti? întrebă Robin din politeţe.

— Abia în iunie. Tu ai copii?

— Nu, spuse Robin zâmbind.

— Ca să fiu sinceră, ăsta n-a fost planificat, şopti Heather atât de tare, că o auzi toată lumea. Dar el nu trebuie decât să se uite la mine şi rămân gravidă. Dar cine ştie, poate o să-mi permit să angajez pe cineva, dacă...

Lăsă fraza neterminată. În timp ce luă o gură de apă, Robin se întrebă cât urmau să câştige Grant şi Heather de pe urma acestei moşteniri neaşteptate.

Chelnerii îşi notară comanda şi ieşiră iar. După ce uşa se închise, Yeoman spuse:

— Deci, aşa cum am explicat la telefon, speram să fiţi de acord să începeţi o investigaţie pentru noi. Noi...

Yeoman arătă spre el şi Elgar.

— ...am fi clienţii voştri şi am suporta costurile, dar ni s-a părut potrivit ca azi să fie şi Grant aici, în calitate de cea mai apropiată rudă a lui Edie. Richard, vrei să...?

— Mersi, Allan, spuse americanul. Ca să vă ofer puţin context...

Richard îşi uni vârfurile degetelor cu o manichiură impecabilă.

— ...când Edie a murit, ea şi Josh erau pe punctul de a încheia cu noi un acord pentru un film. Josh semnase deja şi Edie urma să facă acelaşi lucru în biroul lui Allan în dimineaţa în care a fost atacată. Cu câteva zile înainte, Josh ne transmisese, prin agentul lui, că va merge mai departe cu filmul doar dacă Anomie se potoleşte.

— Atunci, dumneata nu eşti agentul lui Josh? îl întrebă Strike pe Yeoman. Doar al lui Edie?

— Corect, spuse Yeoman. Josh e reprezentat de o femeie pe nume Katya Upcott. Ăăăă, o să ajungem şi la ea.

— Acum, evident că Josh a semnat deja contractul, aşa că nu poate opri filmul din punct de vedere legal, spuse Elgar, dar, având în vedere ceea ce tocmai s-a întâmplat, nimeni nu vrea să treacă peste dorinţa lui.

— Ar trebui să mai spunem că e în interesul lui Josh că filmul să fie făcut, adăugă Yeoman. Dacă paralizia lui nu se rezolvă, e puţin probabil să mai poată face animaţie. Nu provine dintr-o familie avută. Vrem ca el să nu-şi mai bată capul cu Anomie ca să se poată concentra pe însănătoşirea sa. Se simte foarte vinovat că a acuzat-o pe Edie că ea e Anomie — Katya spune că se torturează singur din cauza asta...

— Păi, imaginaţi-vă cum e s-o acuzi de aşa ceva, îl întrerupse Heather indignată. De parcă cineva şi-ar face asta singur, să pună pe internet lucruri personale despre el! Acum simţim puţin pe pielea noastră prin ce a trecut ea — nu-i aşa, Grub?

Heather privi în lateral spre soţul ei.

— Imediat după moartea lui Edie, acest Anomie a început să toarne pe Twitter chestii personale despre mine şi Grant!

— Serios? spuse Strike, scoţând un carneţel. Vă deranjează dacă luăm notiţe?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Heather, care părea mai degrabă entuziasmată de această perspectivă. A greşit unele lucruri — a spus că Grant era plecat în Arabia Saudită, nu în Oman, şi că eu eram secretara lui, ceea ce nu era adevărat, eram asistentă personală a altui tip, şi a susţinut că eu şi Grub am avut o aventură în timp ce el era încă căsătorit, dar prima lui căsătorie...

— Mai exista doar pe hârtie, spuse Grant, mai tare decât era necesar.

— Ne atacă nonstop de o lună, pentru că Grant o să aibă acum un cuvânt de spus în ceea ce se întâmplă cu desenul! continuă Heather. Eu îi urmăresc pe toţi aceşti aşa-zişi fani care vin pe pagina noastră de Facebook şi scriu lucruri groaznice. Pot să vă dau nume, dacă vreţi.

— Mulţumesc, ar fi foarte util, spuse Strike, nu neapărat sincer. E interesant că Anomie ştie detalii personale despre voi, ca şi despre Edie. E posibil să le fi obţinut de pe internet — de pe pagina voastră de Facebook, de exemplu? Sau ştie lucruri care nu sunt de domeniul public?

Grant şi Heather se uitară unul la altul.

— Presupun că unele dintre ele sunt pe pagina noastră de Facebook, spuse Heather, ca şi cum până atunci nu se mai gândise la asta. Dar ştia că Laura are lupus. Nu-mi dau seama de unde ar fi putut să afle asta, nu-i aşa, Grub?

— Laura e fosta mea soţie, explică Grant. Nu, nu-mi dau seama cum ar fi putut să afle asta. Eu eram în Oman când mama lui Edie, sora mea mai mică, a murit.

Strike bănui că urmau să audă un discurs pregătit.

— Eram necăsătorit la momentul acela şi lucram până târziu — nu se punea problema să iau la mine un copil mic. Când am cunoscut-o pe prima mea soţie, Edie era în grija unei familii adoptive bune. N-aş fi făcut altceva decât să-i dau viaţa peste cap şi s-o ameţesc cu şcoala ca s-o târăsc în străinătate. Apoi,

după ce ne-am mutat înapoi în Londra, Laura s-a îmbolnăvit. Abia reuşea să aibă grijă de Rachel, fiica noastră. Adică, am verificat să văd ce mai face Edie...

Grant îşi smuci agresiv bărbia în sus.

— ...dar, dată fiind situaţia mea personală, pur şi simplu nu era fezabil să o iau să stea cu noi.

— Şi mai târziu lua droguri şi aşa mai departe, spuse Heather, nu, Grub? N-am fi vrut să avem aşa ceva în preajma copiilor.

Elgar, care îşi păstrase pe chip o expresie de interes moderat din momentul în care conversaţia deviase spre aceste subiecte secundare, reveni acum la ceea ce, pentru el, constituia în mod evident principalul punct al întâlnirii.

— Aşa cum spune Allan, noi vrem să facem ce trebuie pentru Josh, dar avem şi motive de afaceri solide pentru a-l reduce la tăcere pe Anomie. Anomie e foarte pornit pe filmul nostru şi îi mobilizează pe fani împotriva lui. Are un palmares consacrat de a crea animozitate faţă de orice schimbare a francizei cu care el nu e de acord.

Yeoman dădu din cap şi spuse cu gura plină de chiflă:

— Când titlul s-a mutat pe Netflix, Anomie a orchestrat campanii de instigare la ură împotriva actorilor de voce şi animatorilor. Câţiva au demisionat din cauza hărţuirii la care Anomie îi supunea pe internet. Dacă privim brandul în ansamblu, *Inimă neagră ca noaptea* începe să fie aproape la fel de cunoscut pentru agresivitatea fanilor ca şi pentru desenul propriu-zis. Nimeni nu vrea ca producţia să devină un simbol al toxicităţii de pe internet, dar mă tem că într-acolo ne îndreptăm, dacă nu se schimbă ceva.

— Şi e păcat, spuse Elgar, pentru că suntem foarte încrezători în ceea ce priveşte adaptarea cinematografică. Plănuim un amestec de acţiune live şi imagini generate de computer. O poveste de dragoste gotică amestecată cu o comedie neagră, plină de personaje amuzante şi atrăgătoare.

Robin se gândi că ultima frază suna de parcă ar fi fost luată direct dintr-un comunicat de presă.

— Presupun, spuse ea, că Maverick ar deţine şi drepturile de a produce jocuri digitale, dacă se încheie acordul pentru film?

— Aţi pus punctul pe i, domnişoară Ellacott, spuse Elgar cu un zâmbet forţat. Odată ce obţinem drepturile pentru gaming, jocul lui Anomie va avea multă concurenţă. Credem că ăsta e motivul principal pentru care e hotărât să împiedice transformarea desenului animat într-un film.

— Ştie vreunul dintre voi de unde i-a venit lui Blay ideea că Edie e Anomie? întrebă Strike.

Yeoman oftă.

— Cineva i-a dat un dosar care ar conţine dovezi. Eu n-am putut încă să vorbesc cu Josh, aşa că asta e tot ce ştiu, dar... ei, Josh consumă la greu canabis şi alcool. Relaţia dintre el şi Edie devenise foarte proastă în ultima vreme; există

multă înverşunare, paranoia şi ranchiună. Nu cred că i-a luat mult să ajungă să creadă că Edie pune ceva la cale.

— Agenţia voastră a refuzat-o pe Edie pentru că nu prea vă ocupaţi cu investigaţii cibernetice, nu-i aşa? o întrebă Elgar pe Robin.

— Şi pentru că la acel moment lista noastră de clienţi era plină, explică Robin.

— Ei, ar trebui să ştiţi că părţile interesate reprezentate la această masă s-au cam lămurit cu investigaţia cibernetică, spuse Elgar.

— Serios? făcu Strike.

— Da, spuse Yeoman. Noi am acţionat cu toţii independent şi abia după moartea lui Edie am pus cap la cap informaţiile. Grant...

— Da, l-am pus pe un prieten bun să-l cerceteze pe acest Anomie în ultimele săptămâni, spuse Grant smucindu-şi din nou agresiv bărbia în sus. Len e şeful unei firme de securitate cibernetică. L-am cunoscut în Oman. Len spune că securitatea din jurul acestui joc al lui Anomie e de primă mână. N-a reuşit să descopere nimic despre cine e în spatele lui.

— Doar pentru a lămuri un aspect, interveni Robin, sunt doi oameni consideraţi a fi creatorii acestui joc, nu-i aşa? Nu doar Anomie?

— Exact, spuse Yeoman. Celălalt îşi spune Morehouse şi...

— E aceeaşi persoană, îl întrerupse Heather ferm convinsă. Am cercetat pe internet. E aceeaşi persoană.

— Ei, posibil — nu ştiu, spuse Yeoman plin de tact. Morehouse, dacă e o persoană reală, e foarte retras. Nu postează des pe Twitter şi nu a hăituit-o niciodată pe Edie, din câte ştiu eu. Anomie e cel care a cucerit comunitatea fanilor şi căruia i se atribuie în general meritul creării jocului.

— Şi voi doi aţi încercat să-l investigaţi pe Anomie online? privi Strike de la Yeoman la Elgar.

— Da, răspunse Elgar. Pe măsură ce ne apropiam de încheierea unui acord, am început să fim tot mai preocupaţi de reacţiile negative din partea fanilor. Anomie promova o combinaţie foarte nocivă de realitate şi ficţiune.

— Ştia lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştie? întrebă Robin.

— Da, ştia. Detalii disparate, nimic important, dar suficient încât să mă facă să mă întreb dacă nu cumva îl aveam pe Anomie prin studiourile noastre. M-am dus la o firmă de investigaţii cibernetice pe care o folosisem anterior pentru a cerceta o scurgere de informaţii de la studiouri. Nu au avut mai mult succes decât omul lui Grant. Anomie şi Morehouse au făcut o treabă tare bună prin modul în care s-au protejat, şi pe ei, şi jocul lor. De fapt, oamenii mei nu cred că au de-a face cu amatori, indiferent ce spun ei pe internet. Dar măcar am reuşit să aflăm că Anomie nu posta pe Twitter din interiorul companiei, ceea ce tot e ceva.

— Anomie şi Morehouse susţin că sunt doi fani obişnuiţi, nu-i aşa? întrebă Robin.

— Exact, răspunse Yeoman. Se presupune că sunt tineri, chiar dacă nu şi-au declarat niciodată vârsta în mod explicit, din câte ştiu eu. De asemenea, toată lumea îi consideră bărbaţi, deşi evident că nici despre asta nu avem habar dacă e adevărat.

— Şi tu ai încercat să afli cine e Anomie, Allan? i se adresă Strike agentului.

— Da, dădu Yeoman din cap. Nu i-am spus lui Edie, pentru că n-am vrut să-i creez speranţe false. Eu o sfătuiam să-l ignore pe Anomie. Edie l-a abordat de câteva ori pe Twitter şi n-a ajutat-o cu nimic — de fapt, a agravat lucrurile. Dar una e să sfătuieşti un client să ignore reţelele sociale şi alta să-l şi convingi să facă asta. Aşa că, da, acum şase luni i-am cerut cuiva de la agenţia mea să facă tot ce putea. Benjamin se ocupă de toată securitatea noastră cibernetică, e un adevărat geniu. A cercetat cum e găzduit jocul lui Anomie; între noi fie vorba, a încercat chiar să-i penetreze securitatea, să hackuiască contul administratorului şi să intre pe canalul moderatorilor, dar n-a ajuns nicăieri. Cum spune Grant, cine a făcut jocul e foarte inteligent.

Uşa se deschise din nou şi chelnerii reveniră cu mâncarea. Strike, Yeoman şi Grant comandaseră cu toţii vită Wagyu, Elgar şi Robin salate, în timp ce Heather alesese un risotto.

— Ce răsfăţ, spuse Heather fericită.

Robin, care încercase să se opună unei senzaţii de aversiune, renunţă să o mai facă. Se adunaseră aici, în acest club elegant, şi mâncau aceste feluri delicioase deoarece nepoata ei prin alianţă suferise o moarte brutală. Şi chiar dacă, Heather abia o cunoscuse, savurarea fără jenă a prânzului simandicos şi ocheadele insistente pe care i le arunca lui Strike i se păreau lui Robin deopotrivă necuvenite şi dezagreabile.

Când uşa se închise în spatele chelnerilor, Robin întrebă:

— A încercat cineva vreodată să ia legătura cu Anomie? Să încerce să ajungă la un acord cu el sau să stabilească o întâlnire?

— Da, chiar Edie, spuse Yeoman, care acum îşi tăia energic friptura. L-a rugat pe Anomie pe Twitter să se întâlnească faţă în faţă. Nu i-a răspuns.

— N-aţi fi putut să vă folosiţi de legea drepturilor de autor? întrebă Strike. Cum se prezintă situaţia din punct de vedere legal dacă jocul lui foloseşte toate personajele lui Ledwell şi Blay?

— E o zonă gri, vorbi Yeoman cu gura plină de friptură. S-ar putea vorbi de o încălcare a legii, dar cum fanilor le place şi nimeni nu face niciun ban, ne-am gândit că e mai înţelept să nu acţionăm în forţă. Dacă Anomie ar fi început să facă bani de pe urma jocului, atunci, da, am fi avut o încălcare a drepturilor de autor. Ne-am imaginat că în cele din urmă fanii o să se sature de joc, micşorând astfel influenţa lui Anomie, dar lucrul ăsta nu s-a întâmplat.

— În mod normal, spuse Elgar, am încerca să-l aducem alături de noi, ca influencer — înţelegeţi, un superfan cu urmăritori în rândul comunităţii. Bilete la primele vizionări, întâlniri faţă în faţă cu scenarişti şi actori, genul ăsta de

lucruri. Dar în cazul ăsta nu ar fi posibil, chiar dacă am vrea să fim generoşi. Anomie pare să pună mare preţ pe anonimatul lui, ceea ce mie îmi sugerează că ar avea de pierdut dacă ar fi demascat.

— Evident, e o întrebare neplăcută, se întoarse Strike spre Grant, dar, dat fiind că Anomie pare să aibă multe informaţii din interior, probabil că te-ai gândit că ar putea fi cineva din familie?

— Categoric nu e cineva din familie, spuse imediat unchiul lui Edie.

— Nimeni din familie nu o cunoştea prea bine, spuse Heather. Tu abia o ştiai, nu-i aşa, Grub?

— Eu am fost în străinătate, repetă Grant uitându-se urât la Strike, iar fosta mea soţie era bolnavă. Părinţii mei sunt morţi, la fel şi părinţii lui Edie. Singurele alte rude sunt copiii mei şi niciunul nu a cunoscut-o. Categoric, nu e cineva din familia noastră.

— Am făcut cercetări discrete la agenţie, spuse Yeoman, pentru că bineînţeles că m-am gândit că poate Anomie lucrează la noi, dar, din ce am aflat, nimeni de acolo nu a ieşit nici măcar la o cafea cu Edie în afara serviciului. Şi, chiar dacă cineva ar fi putut să ştie ce se întâmpla cu desenul animat, n-ar fi avut cum să afle toate acele detalii personale din trecutul lui Edie. În opinia mea, Anomie trebuie să fie cineva care s-a aflat la un moment dat în cercul imediat al lui Edie sau mai degrabă al lui Josh.

— De ce spui că e mai probabil să fie cineva din cercul lui Josh? întrebă Robin.

Yeoman puse jos cuţitul şi furculiţa, termină de mestecat şi spuse:

— Păi, în primul rând, Anomie nu l-a vizat niciodată pe Josh. A fost întotdeauna fixat pe Edie, pe ea a agresat-o şi a hărţuit-o. E unul dintre lucrurile care au intervenit între Josh şi Edie: Josh era tratat foarte drăguţ de fani, iar Edie era învinovăţită pentru tot ce nu le plăcea. Dar, cum am spus, Josh are antecedente de băutor serios de alcool şi de fumător de iarbă. Mă tem că nu se prea pricepe nici să judece oamenii. Am avut destul de multe probleme cu o parte din distribuţia originală, formată mai ales din prieteni de-ai lui, şi, ăă, aşa ajungem la Katya Upcott.

Yeoman aruncă o privire spre Elgar, care făcu o mişcare uşoară cu furculiţa îndemnându-l să continue:

— N-am invitat-o pe Katya la prânzul ăsta pentru că ea îl protejează cu înverşunare pe Josh — ceea ce, bineînţeles, e o atitudine cu totul onorabilă, mai ales ţinând cont de starea în care se află el acum. Dar fără ea aici putem discuta mai liber.

— Katya are propria agenţie? spuse Strike.

— Ăă... nu. E o doamnă foarte drăguţă care are o firmă de rechizite de artă pe care o conduce de acasă. Katya i-a cunoscut pe Josh şi pe Edie acum câţiva ani, la colectivul artistic unde stăteau ei. Katya urma cursuri serale acolo. înainte să-şi înfiinţeze propria afacere, lucrase în PR, aşa că i-a consiliat pe Josh şi Edie cum să se poarte când *Inimă neagră ca noaptea* a început să atragă fani.

După o vreme, a început să funcţioneze ca agentul lor de facto. În 2012, Edie a decis să caute un agent profesionist şi aşa a devenit clienta mea. Josh a rămas cu Katya. Nu e ceva neobişnuit, înţelegeţi, ca oamenii care au un succes neaşteptat să se agaţe de persoanele cu care s-au obişnuit. E şi loialitate, bineînţeles, dar şi frică. Când devii brusc căutat de toată lumea, poate fi dificil să ştii în cine să ai încredere. Katya e o femeie foarte drăguţă şi bine intenţionată...

Yeoman rostise mai apăsat ultimele cuvinte.

— ...şi ştie că apelez la detectivi particulari să-l găsesc pe Anomie şi spune că o să ajute cât de mult poate. Ea cu siguranţă ştie mult mai mult decât mine despre prietenii şi cunoştinţele apropiate ale lui Josh, dar trebuie să procedaţi cu precauţie, pentru că respinge categoric ideea că Josh ar putea fi, dintr-o greşeală de judecată, naivitate sau neglijenţă, parţial responsabil pentru dezastrul creat de Anomie.

— Ce rude are Josh? întrebă Robin.

— A fost crescut de un tată singur, mai are doi fraţi şi impresia mea — din ce mi-a spus Edie, nu vorbesc din ce ştiu eu personal — e că domnul Blay senior nu prea a ştiut niciodată cum să se poarte cu fiul său, iar în ultimul timp pare să fi renunţat la îndatoririle părinteşti în favoarea Katyei, care e suficient de în vârstă să fie mama lui Josh.

— Dacă ne poţi da datele de contact ale Katyei, ar fi minunat, spuse Strike.

Yeoman dădu din cap, în timp ce îşi luă iar cuţitul şi furculiţa.

— Edie avea o relaţie nouă când a murit, nu-i aşa? întrebă Robin.

— El! pufni Heather.

— Da, spuse Yeoman. Îl cheamă Phillip Ormond. E profesor de geografie, cred. Predă la o şcoală locală din Highgate. I-a cunoscut pe Josh şi Edie pentru că s-a dus la cursuri serale de artă, ca şi Katya. După ce Josh şi Edie s-au despărţit, Phillip i-a oferit un umăr pe care să plângă.

— El susţine că erau logodiţi când a murit ea, interveni Heather.

— Şi nu crezi că erau? întrebă Strike.

— Păi, nimeni altcineva nu credea. Ea nu avea inel, spuse Heather, care etala pe propriul inelar un diamant imens, deasupra verighetei late.

— Nici mie nu mi-a spus că ar fi avut de gând să se căsătorească, spuse Yeoman.

— Şi nici surorii ei vitrege, fata familiei care o adoptase, spuse Heather. Am întrebat-o la înmormântare.

— Cum o cheamă pe sora ei vitregă? întrebă Strike.

— Catriona Douglas, spuse Grant. Edie a continuat să ţină legătura cu ea după ce a părăsit familia.

Strike îşi notă numele.

— Ormond a mirosit ocazia, dacă mă întrebaţi pe mine, spuse Heather. Speră să aibă dreptul la o parte din moştenirea ei. A fost o poveste ridicolă cu nişte scrisori în coşciug. Mai întâi, Blay — ai fi crezut, după ce a acuzat-o că e

Anomie... Ei, în fine, el i-a dictat Katyei ce voia să scrie, iar ea ne-a adus scrisoarea, bla-bla şi apoi...

Heather îşi dădu ochii peste cap.

— ...când Phillip a auzit că Blay scrie o scrisoare, a trebuit să scrie şi el o scrisoare. I-am zis lui Grub, un coşciug nu e cutie poştală, ce naiba!

Dacă Heather se aşteptase cumva ca replica să stârnească râsete, fu dezamăgită.

— Da, a existat categoric puţină concurenţă între ei, cine e îndoliatul-şef, spuse Grant. N-aş putea spune că îmi plăcea prea mult Ormond, dar era mai îndreptăţit la asta decât Blay. Stătea cu Edie la acel moment şi nici nu a aruncat cu acuzaţii nebuneşti la adresa ei.

— Ar fi bine să vorbim cu Ormond, spuse Strike. Şi cu această soră vitregă, Catriona. Aveţi datele lor de contact?

— Le am pe cele ale lui Ormond, spuse Grant scoţându-şi telefonul.

Privi în jos spre el, se încruntă şi îi spuse soţiei lui:

— Am un apel pierdut de la Rachel.

— Fiica lui cu fosta, îi şopti Heather lui Robin suficient de tare să o audă toată lumea. E destul de dificilă.

— Cred că sună pentru meci, spuse Grant întinzându-i lui Strike mobilul. O sun mai târziu.

— Ai spus că ai avut probleme cu membrii distribuţiei care erau prieteni cu Josh, i se adresă Strike lui Yeoman. E vorba de Wally Cardew?

— Ştii deja de Wally, nu-i aşa? spuse Yeoman. Da, Wally a fost una dintre primele noastre bătăi de cap. El şi Josh au fost colegi. Wally nu avea nicio experienţă de actor, dar în adolescenţă obişnuia să-l imite pe unul dintre profesorii lor şi atunci folosea o voce comică — ascuţită, sinistră. Când au făcut animaţia la primul episod, Edie şi Josh l-au rugat pe Wally să dea glas personajului Drek. El şi-a făcut numărul şi fanilor le-a plăcut enorm. Dar Wally şi-a luat-o în cap. A început să-şi facă propriile videouri pe YouTube în care folosea vocea lui Drek şi expresiile cele mai cunoscute ale personajului, făcând nişte glume extrem de îndoielnice. Unora dintre fani le-a plăcut la nebunie. Altora — nu. Apoi Wally şi prietenul lui, MJ, au făcut infamul video cu „prăjiturele”.

— „Prăjiturele”? repetă Strike.

— Un video aşa-zis satiric care îşi bătea joc de Holocaust, spuse Yeoman fără să zâmbească. Nu avea cum să rămână fără urmări. Josh s-a gândit că totul o să treacă, dar Edie era furioasă. Aşa că Josh şi-a călcat pe inimă şi a acceptat să-l dea afară, iar Wally s-a supărat foarte tare. De atunci a făcut carieră pe YouTube.

Yeoman anticipă corect următoarea întrebare a lui Strike:

— Ne-am gândit dacă nu cumva Wally ar putea să fie Anomie. E şiret, dar nu cred că e atât de deştept să creeze acest joc şi trebuie să spun că eu cred că are un ego prea mare ca să rămână anonim.

— Josh mai are şi alţi prieteni cu care ar trebui să vorbim? întrebă Strike.

— Păi, da, ar mai fi Sebastian Montgomery, un animator care i-a ajutat la primele două episoade. A fost la şcoala de arte cu Josh şi, după ce au renunţat la el, s-a arătat destul de acid la adresa desenului pe reţelele de socializare, dar nu sunt sigur că a cunoscut-o pe Edie atât de bine, aşa că nu-mi imaginez cum ar fi putut să ştie despre ea toate acele chestii personale pe care le-a folosit Anomie.

— Dacă nu cumva, spuse Strike, le-a aflat prin intermediul lui Josh.

— Da, ar putea fi o variantă, recunoscu Yeoman.

— Altcineva?

— Să mă gândesc... Mai era un tânăr pe nume Timothy Ashcroft — deşi, dacă stau bine să mă gândesc, la început a fost prieten cu Edie, nu cu Josh. A făcut vocea Viermelui şi cred că avea ambiţii de actor, aşa că sigur nu i-a convenit când au renunţat la el, dar el şi Edie au rămas prieteni, din câte ştiu. Mă tem că nu am datele de contact ale lui Tim.

— De ce l-au concediat?

— Sincer, spuse Yeoman, nu era foarte bun. Am văzut primele episoade; Viermele e un personaj comic bun, dar Tim nu era la înălţimea lui. Când au încheiat acordul pentru televiziune, au acceptat ca Netflix să aibă un cuvânt de spus în privinţa distribuţiei. Cred că Edie a fost uşurată, sincer, că acele decizii erau luate de altcineva. La început, Josh a făcut chiar el vocea lui Inimioară, iar Catriona, sora vitregă a lui Edie, a fost la început Albăcahârtia, dar, din ce mi-a spus la priveghiul lui Edie, abia aştepta să plece. Nu i-a plăcut niciodată să facă vocea şi a fost fericită când a fost înlocuită cu o actriţă adevărată. Dar pe vremea aceea eu nu eram implicat, aşa că poate mai sunt şi alţii care au fost scoşi din proiect şi despre care eu nu ştiu. Cum am spus, Katya e cea cu care ar trebui să vorbiţi despre vremurile de demult. Ea a fost acolo de la început — nu, stai puţin. Edie a mai pomenit de o prietenă. Stătea la colectivul artistic. Cum o chema? ...Ceva gen Miriam.

— E vorba de Colectivul Artistic North Grove? întrebă Strike, cu pixul pregătit.

— Da, exact, spuse Yeoman. E condus de un olandez care pare foarte excentric. Edie şi Blay au fost chiriaşi acolo pentru o perioadă, aşa s-au cunoscut, şi ştiu că Josh a rămas în termeni buni cu olandezul şi că obişnuia să stea pe la colectiv şi după ce desenul a avut succes. North Grove e chiar lângă Cimitirul Highgate, aşa au ajuns Edie şi Josh printre morminte şi le-a venit ideea desenului.

— Ei, spuse Strike, întinzând mâna după dosarul pe care îl adusese, Înainte de a continua, poate vreţi să vă uitaţi la contractul standard şi la tarifele noastre. Am aici documentele, dacă vreţi să aruncaţi o privire.

Le înmână contractele şi urmă o pauză cât timp Elgar şi Yeoman studiau documentele. Nu se auzeau decât hârşâitul cuţitelor şi furculiţelor lui Strike şi Robin şi ale soţilor Ledwell şi mestecatul lui Grant, neobişnuit de zgomotos. În

cele din urmă, agentul şi directorul îşi scoaseră pixurile şi semnară acordurile în trei exemplare.

— Mulţumesc, spuse Strike, după ce semnaseră toţi şi el îşi luase înapoi exemplarul lui.

— Iar eu, spuse Yeoman băgând mâna sub scaun la rândul lui, ar trebui să vă dau asta.

Era dosarul de carton pe care Edie îl adusese la agenţie şi pe care îl lăsase în spatele rezervorului toaletei.

— O să începem imediat, spuse Strike. Dacă îmi daţi datele voastre de contact, o să vă ţin la curent săptămânal, dar, evident, dacă avem întrebări sau informaţii importante o să iau legătura cu voi mai repede.

Elgar şi Yeoman îşi întinseră amândoi cărţile de vizită.

— Doar de curiozitate, spuse Strike după ce băgă cărţile de vizită în portofel, după ce aflaţi cine e Anomie, ce aveţi de gând să faceţi în privinţa asta?

Urmă o nouă pauză şi o tăcere mai profundă decât până atunci, deoarece Grant încetase să mestece. Apoi Richard Elgar spuse:

— Pur şi simplu, nimeni nu e imun la gloată. Sunt sigur că, dacă voi veţi putea afla cine e Anomie, noi vom putea găsi o dovadă de ipocrizie, insensibilitate rasială, hărţuire sexuală... Cei care trăiesc după legea gloatei trebuie să fie pregătiţi să fie sacrificaţi de ea. După ce aflăm cu cine avem de-a face, nu cred că o să fie prea greu să-l transformăm pe Anomie din vânător în pradă.

19

Eram ostenită, dar nu şi a mea inimă;
Nu — ea plină de mulţumire bate,
Căci acum am partea cuvenită,
De acţiune şi aventură amestecate;
Cu tine-n lumea largă am pornit,
Şi forţa ce pân-acum am risipit
Va merge către ţeluri 'nalte.

Charlotte Brönte, *Crângul*

— Ai chef de o halbă şi-o şedinţă? întrebă Strike jumătate de oră mai târziu.

El şi Robin se aflau iar afară, în răcoarea care se lăsase pe stradă, iar Strike oprea un taxi.

— Categoric, spuse Robin.

— La barul Tottenham, pe Charing Cross Road, îi spuse Strike şoferului, în timp ce ţinea portiera deschisă pentru Robin.

Îl încântase tonul entuziast cu care ea acceptase să meargă la bar. Încetul cu încetul începea să-şi dea seama că Robin nu avea nicio problemă să-şi petreacă timpul în compania lui, aşa cum ar fi făcut, fără îndoială, dacă s-ar fi simţit cu adevărat dezgustată de ceea ce se întâmplase la Ritz. Strike se aşteptase ca Robin să dea, la rândul său, dovadă de mai multă rezervă, când colo ea părea că încearcă să restabilească relaţia prietenoasă pe care o avuseseră înainte ca el să facă gestul acela prostesc.

— Ceva noutăţi despre apartament? întrebă el în timp ce taxiul îi ducea înapoi în West End.

— Ieri am avansat o ofertă mai mare, spuse Robin. Aştept veşti. Ar fi atât de bine să-l obţin. M-am săturat să mă uit la apartamente oribile şi să mă simt în plus acasă la Max.

Strada pe care se afla Tottenham, barul preferat al lui Strike din apropierea agenţiei, era în continuare un şantier, aşa că fură nevoiţi să traverseze pe nişte scânduri un şanţ plin de moloz. În ciuda zgomotului de afară, odată

ajunşi înăuntru regăsiră vechiul bârlog cu oglinzi gravate şi panouri decorative pictate de un scenograf mort de mult.

Robin ceru o cafea, se aşeză pe una dintre banchetele roşii de piele şi îşi scoase telefonul să caute Colectivul Artistic North Grove. După ce i se alătură, cu o halbă în mână, Strike spuse:

— Ar trebui să anunţăm poliţia că ni s-a cerut să-l găsim pe Anomie, ca un gest de curtoazie. Îl sun pe inspectorul-şef Murphy.

— Super, spuse Robin trecându-i lui Strike mobilul ei. Uite, acolo a început totul.

Strike se uită la o fotografie cu o casă mare, de un roz murdar, sub care era scris:

COLECTIVUL ARTISTIC NORTH GROVE
Oferim cursuri de desen după natură, ceramică, grafică şi fotografie.
Începătorii sunt bineveniţi! De asemenea, închiriem ateliere artiştilor.

— Dacă Josh obişnuia să stea prin colectiv înainte de atacul cu cuţitul, ar trebui să-l verificăm, spuse Robin. Poate că e un loc frecventat de Anomie.

— De acord, spuse Strike.

Derulă pagina în jos pentru a cerceta imaginile de la cursurile de artă. Unele înfăţişau adulţi cu expresii serioase în spatele unor roţi de olărit, altele — copii cu şorţuri de PVC care făceau litografii şi multe tablouri în ulei, fotografii şi desene în creion ale elevilor. În timp ce îi dădea înapoi telefonul, Strike o întrebă:

— Vrei să încercăm un profil al suspectului?

— Zi, spuse Robin scoţându-şi carnetul.

— Păi, dacă Anomie chiar e ce se pretinde — un fan obsedat de joc —, atunci sigur e tânăr.

— De acord, spuse Robin. Nu-mi pot imagina pe cineva care are peste 30 de ani să fie atât de obsedat de un desen animat de pe YouTube.

— Dar dacă nu e doar un fan furios şi, de fapt, îi purta o ranchiună enormă lui Edie şi a găsit astfel modalitatea de a se răzbuna pe ea...

— Păi, da, atunci presupun că ar putea să aibă orice vârstă, spuse Robin.

— Şi căutăm pe cineva cu experienţă în programare sau codare, spuse Strike scoţându-şi carnetul şi începând să scrie.

— Dacă nu cumva..., spuse Robin, făcându-l să ridice privirea. Ei, Edie mi-a spus că jocul e ca o cameră de chat frumos animată. Dacă a fost, într-adevăr, făcut de doi oameni, s-ar putea ca unul să fie artist sau designer şi celălalt, programator?

— Trebuie să intrăm în jocul ăsta, spuse Strike punând pixul jos şi scoţându-şi mobilul. Asta e prioritatea numărul 1: să ne uităm la el cu mare atenţie din interior şi să vedem ce putem obţine.

În timp ce Strike căuta jocul pe internet, Robin îşi bău cafeaua şi savură o senzaţie de mulţumire în timp ce ochii i se plimbau peste familiarele panouri pictate. Uşoara jenă care însoţise orice interacţiune cu Strike după acea noapte de la Ritz părea să se fi împrăştiat complet în faţa acestui nou caz. În timp ce Strike se încrunta în telefon, tastând termeni de căutare cu degetele lui groase, Robin zăbovi cu privirea asupra lui mai mult decât de obicei, simţind acea afecţiune pură care îi tulburase atât de des liniştea sufletească.

— Căcat, spuse Strike după cinci minute de tăcere neîntreruptă.

— Ce e? spuse Robin.

— Nu pot intra. Am încercat de trei ori.

Îi arătă lui Robin ecranul telefonului. O mică animaţie cu Inimioară, inima neagră ca tăciunele, din care atârnau artere şi vene, privea spre ea de pe ecran, zâmbind şi dând din umeri. Sub Inimioară scria:

Hopa! Ceva nu a mers bine. Încearcă mai târziu, bua!

— Stai să încerc şi eu, spuse ea.

Încercă să intre de pe propriul mobil, dar după ce introduse adresa de e-mail pe care o crease special pentru astfel de situaţii şi care nu avea nicio legătură nici cu numele ei real, nici cu agenţia, şi alese o parolă, se trezi şi ea că se uită la mica animaţie cu Inimioară care, dând din umeri, îi spunea să încerce mai târziu.

— Poate au o problemă tehnică, sugeră ea.

— Să sperăm, pentru că singura metodă sigură prin care putem să eliminăm din suspecţi o să fie să-i observăm că îşi văd de treburi fără să recurgă la telefon sau laptop în timp ce Anomie postează pe Twitter sau e activ în joc.

Strike îşi luă iar carnetul.

— Bun, spuse el, profilul suspectului nostru arată în acest moment cam aşa: cel mai probabil sub 30 de ani...

Ridică privirea spre Robin, care dădu din cap.

— ...cu talent în programare sau artă, sau ambele... Bărbat sau femeie, ce crezi?

— Poate fi oricare variantă, deşi lumea pare să presupună că Anomie e bărbat.

— Cred că trebuie să săpăm cât mai adânc în contul lui de Twitter şi să vedem ce ar putea să-l dea de gol..., spuse Strike. De fapt, explică-mi ce e Twitter-ul.

— Adică? făcu Robin râzând.

— Păi, l-am văzut, dar nu l-am folosit niciodată. Tu?

— Am avut la un moment dat un cont de Twitter, dar nu prea l-am folosit.

— Deci cum funcţionează, mai exact?

— Păi, scrii mesaje scurte — tweeturi — şi poţi să comunici cu oricine altcineva de pe Twitter, dacă nu cumva te-a blocat.

— Şi toţi de pe Twitter pot să-şi vadă unii altora tweeturile, nu?

— Da, dacă nu ţi-ai făcut contul privat. Atunci doar urmăritorii tăi pot citi ce-ai scris. Şi dacă doi oameni se urmăresc unul pe celălalt, îşi pot trimite mesaje directe pe care nimeni altcineva nu le poate vedea.

— Bun, spuse Strike. Şi ce rost are?

— Nu ştiu, spuse Robin râzând iar. Poate fi distractiv: sunt o grămadă de glume şi chestii pe el. Poţi comunica direct cu oameni celebri. Faci puţin mişto.

— Înainte, oamenii mergeau la crâşmă pentru asta — e adevărat, nu şi pentru partea aia cu oameni celebri... Mda, probabil că e mai bine să te uiţi tu la postările lui Anomie, pentru că tu înţelegi Twitter.

— Şi ce părere ai dacă m-aş înscrie la un curs seral la North Grove? Dacă nu descopăr nimic util, mă retrag şi tu te poţi duce cu identitatea ta reală să le pui întrebări.

— Bine gândit, spuse Strike, şi e mai bine să te duci tu, nu eu, pentru că ştii să desenezi.

Aşa că Robin îşi notă că să nu uite.

— Şi mai e şi mobilul, spuse Strike, bătând cu pixul în carnet.

— Credeam..., începu Robin, zâmbind.

Dar Strike, anticipând ce avea de gând să spună, zise:

— Ăsta nu e un caz normal. Mijloacele o să fie în continuare esenţiale, dar „de ce”-ul e mai relevant aici ca de obicei, pentru că există o incoerenţă, nu-i aşa? Jocul nu are cum să fi fost creat ca mijloc de a o împinge pe Ledwell să se sinucidă, pentru că... ei, de ce-ar fi fost aşa? Cu siguranţă, jocul a fost făcut din dragoste faţă de desenul animat.

— Mai ales că nu câştigă bani de pe urma lui.

— Exact, dar apoi Anomie basculează şi devine foarte agresiv pe Twitter.

— Edie credea că asta s-a întâmplat din cauză că ea a criticat jocul într-un interviu.

— Nu crezi că e un motiv destul de subţire pentru aproape patru ani de persecuţie?

— Dacă un individ cu tulburări de personalitate a descoperit ceva cu care rezonează la un nivel pe care nu l-a mai cunoscut până atunci, orice critică din partea creatorului sau orice schimbare adusă acelui lucru poate să i se pară un atac personal, spuse Robin.

— Da, zise Strike, dând încet din cap. Bună observaţie.

— Am văzut un video în care Edie şi Josh discutau despre desen, ştii, spuse Robin. Răspundeau la întrebările fanilor şi discutau despre Inimioară, care e eroul — inima neagră pe care tocmai ai văzut-o. Nu erau de acord dacă el e rău sau nu, dacă a fost făcut să devină rău şi e o victimă sau dacă el a provocat răul pe care posesorul lui l-a făcut în timpul vieţii. În primul episod al desenului animat, Inimioară se prezintă ca fiind rău, pe un ton foarte vesel. E posibil ca o persoană care simte că nu se integrează în societate să se regăsească în Inimioară? De asta a devenit atât de obsedat de desen?

— Crezi că ar trebui să adăugăm la profil „e rău şi ştie asta”?

— Tu glumeşti, spuse Robin, dar poate că ar trebui... Ştii, mă întreb întruna de ce şi-a spus „Anomie”. Nu te-ai aştepta ca un superfan să-şi aleagă numele unuia dintre personaje? Să-şi spună Anomie e aproape... aproape ca şi cum s-ar descrie de la bun început, nu-i aşa? „Lipsa valorilor morale sau sociale.” E ciudat de direct în privinţa asta... dacă nu cumva e un adolescent nesociabil.

Tonul lui Robin devenise dubitativ.

— Presupun că e genul de nume pe care l-ar alege un adolescent, continuă ea. Cineva care e furios pe lume.

— Din ce spui tu, suntem pe urmele unui fan dement, nu unui prieten apropiat.

— Dar nu poate fi un fan obişnuit, nu? Ştie prea multe lucruri personale despre ea, are acces la informaţii din interior, ceea ce sugerează un prieten... deşi presupun că Anomie nu a fost neapărat în contact direct cu Josh sau Edie. Ar putea fi cineva din proximitatea lor. Ar trebui să-i verificăm pe partenerii sau pe colegii de apartament ai oricărui apropiat al lui Edie sau Josh. Oricum, nu pot fi prea mulţi intermediari. Anomie afla lucruri prea repede. Nu are cum să fie prietenul unui prieten unui prieten.

— Nici eu nu cred, fu de acord Strike.

Rămaseră amândoi pe gânduri, până când Strike întrerupse scurtă tăcere.

— Există aici şi un filon clar de narcisism. Anomie crede că el ar trebui să se afle la conducerea desenului.

Strike îşi luă iar telefonul.

— Ceea ce ne readuce la Wally Cardew. Aş zice că e exact genul de dobitoc egoist care nu ar suporta nici cea mai mică critică la adresa jocului său..

— De unde ştii atât de multe despre Cardew?

— M-am uitat la unul dintre videourile lui de pe YouTube, spuse Strike, accesând site-ul pe mobil. La câteva ore după ce Ledwell şi Blay au fost identificaţi ca victime ale atacului cu cuţitul, Wally şi MJ, asistentul lui, au făcut un livestream în care Cardew a scos de sub birou un cuţit însângerat, ca glumă. De fapt, era sos de roşii.

— Foarte spiritual, spuse rece Robin.

— „Prăjiturele”, spuse Strike, care găsise ce căuta. E videoul pentru care a fost dat afară. Pe ăsta nu l-am văzut.

Strike privi în jur, să se asigure că nu-i aude nimeni, apoi înclină telefonul într-o parte şi îl sprijini de paharul lui de bere, să poată vedea şi Robin, şi apăsă pe redare.

Wally şi MJ stăteau unul lângă celălalt în faţa unei mese pe care se aflau ingrediente pentru gătit şi un bol mare. Blondul Wally avea părul lung, iar MJ era puţin mai neîngrijit şi mai dolofan la faţă decât în videoul pe care îl văzuse Strike a doua zi după atacul cu cuţitul. Amândoi purtau şorţuri şi bonete de bucătari.

— Bun-venit, bua! spuse Wally cu o voce ascuţită, azi ne ocupăm de vanitioţii şi dobimernicii care zice că noi facem glume rasiste rele şi că suntem nişte dobimernici fascişti!

Wally reveni la vocea lui normală.

— Aşa că azi o să coacem puţin, o luăm încet.

Wally îi arătă lui MJ un sac de făină.

— Asta e cuşer?

— E halal, spuse MJ.

— E acelaşi lucru, nu?

— Nu, omule, spuse MJ pe jumătate râzând, e...

— Nu fi vanitiot, bua, spuse Wally cu vocea ascuţită. Joacă jocul, bua!

MJ râse, în timp ce Wally întoarse sacul şi turnă energic în bol, vărsând o grămadă şi făcând ca în aer să se înalţe un nor de făină.

— Şi adăugăm unt cuşer bun, spuse Wally.

Ridică un pachet pe care era desenată Steaua lui David cu cariocă groasă şi îl lăsă să cadă în bol nedesfăcut, după care luă o cutie de lapte.

— Şi adăugăm — ăsta e cuşer? Vacile e cuşer, bua?

— Vacile sunt — la hinduşi sunt sfinte? întrebă MJ.

— Cine dracu' crede că vacile sunt sfinte? Oamenii ăştia e dobimernici, toţi e dobimernici.

Wally turnă lapte în bol şi-l stropi intenţionat pe MJ, care se trase în spate râzând.

— Şi ouăle sunt cuşer, uite ce bune, spuse Wally.

Arătă ouăle spre cameră. Ca şi la lapte, desenase pe ele Steaua lui David. Apoi aruncă cu putere ouăle în bol, cu intenţia evidentă de a-l stropi cât mai mult pe MJ.

— Acu' eşt' un băiat alb drăguţ, MJ, spuse Wally cu vocea lui Drek, în timp ce MJ îşi ştergea făina de pe faţă, pe jumătate râzând, pe jumătate tuşind. Şi amestecăm şi iar amestecăm.

Wally luă o lingură şi mai aruncă nişte lapte amestecat cu făină spre MJ.

— Şi cântăm: *Ebony and ivory live together în perfect harmony*...[1]

— Căcat, omule, termină! spuse MJ.

Încă râdea, dar acum încerca să se apere de amestecul pe care Wally îl arunca spre el.

— Şi acu' avem un amestec bun, bua, spuse Wally.

Cei doi apărură apoi în cadru având în faţa lor, pe masă, o minge de aluat necopt. MJ era complet acoperit de făină, Wally — perfect curat.

— Şi acu' strivim dobimernicu' ăsta, zise Wally întinzând mingea de aluat cu un făcăleţ, şi acu' tăiem dobimernicu' în bucăţele vanitioate.

[1] „Abanosul şi fildeşul trăiesc împreună în perfectă armonie", în limba engleză în original, vers al formaţiei Beatles.

Luă un tăietor de prăjituri în formă de omuleţ şi îl apăsă pe aluat. Videoul arătă apoi mai multe şiruri de omuleţi perfecţi, fiecare cu Steaua lui David pe el şi unii cu kippa şi perciuni.

— Oh, nu, spuse Robin, care deja îşi dădea perfect seama încotro se îndrepta totul.

Strike rămase impasibil.

— Şi acu' îi băgăm pe vanitioţi în cuptor şi îl dăm tare, tare, tare, spuse Wally cu vocea lui ascuţită.

Videoul îl arătă pe Wally băgând tava în cuptor, apoi o mână de desene animate rotind un buton până la „fierbinte ca dracu'" şi, în sfârşit, pe Wally şi MJ în faţa mesei, amândoi cu braţele încrucişate. Wally se întoarse spre MJ şi întrebă, cu vocea lui normală:

— Ai văzut meciul de sâmbătă?

— Da, frumos golul lui Drogba, spuse MJ, la fel de serios.

— L-ai văzut pe Fuller cum a...?

— Da, spuse MJ. Să calci pe boaşele unui tip nu e în regulă, ce dracu'.

Urmă o pauză, în care amândoi bătură darabana cu degetele pe braţele lor.

— Crezi că sunt gata prăjiturelele? îl întrebă Wally pe MJ.

— Da, poate, spuse MJ.

Wally se uită la ceas.

— Am putea să le mai lăsăm puţin.

Imaginea fu înlocuită de un ecran negru pe care erau scrise cuvintele „1 oră mai târziu", apoi apărură din nou Wally şi MJ, care acum stăteau în faţa unui cuptor din care ieşea fum negru. Cei doi continuau să vorbească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— ...azi am scos-o pe bunică-mea în oraş, spunea Wally.

— Frumos din partea ta, omule, e frumos să faci asta.

Urmă un nou moment de tăcere, apoi Wally zise:

— Da, ar trebui să fie gata.

Deschise uşa cuptorului, tuşind.

După un prim-plan cu prăjiturelele făcute scrum, Wally şi MJ apărură cu bonetele de bucătari în mâini, ţinând un moment de reculegere, în timp ce într-o menoră din spatele lor ardeau lumânări. Strike puse video pe pauză şi privi spre Robin.

— Nu eşti amuzată?

— Pe ce planetă asta e satiră?

— Evident, suntem prea proşti să înţelegem o ironie atât de fină. Întâmplător, când m-am uitat la livestream-ul pe care l-a făcut în noaptea de după înjunghieri, am observat că unii dintre fanii lui Wally aveau numărul 88 după nume. Dacă adaugi glumele cu Holocaustul, urmăritorii de extremă dreaptă şi legătura cu *Inimă neagră ca noaptea*...

— Începi să înţelegi de ce MI5 ar vrea nişte răspunsuri, spuse Robin.

— Da. Pe de altă parte, Cardew s-ar putea să nu ştie că atrage fani neonazişti. E posibil...

Strike îşi luă halba din nou.

— ...ca el să nu se considere rasist, din moment ce prietenul cel mai bun e de culoare.

— Ştii, dacă Wally e Anomie şi a fost recrutat de *Înjumătăţirea* după ce a făcut jocul...

— Trecerea de la fan la persecutor ar fi explicată, da, spuse Strike. Când examinezi contul de Twitter al lui Anomie, fii atentă la orice indiciu despre orientarea lui politică. Îmi imaginez că şi MI5 a verificat, dar mă îndoiesc că o să ne împărtăşească şi nouă concluziile lor.

Robin îşi notă din nou.

— Dar dacă nu e membru al *Înjumătăţirii*, spuse Strike, rămânem cu întrebarea de ce aceşti doi creatori sunt aşa de dornici să-şi păstreze anonimatul. Ai crede că sunt mândri de joc, dacă chiar sunt doi puşti care se distrează. Richard Elgar a spus mai devreme că el crede că demascarea lui Anomie i-ar face rău, şi înclin să-i dau dreptate, dar de ce i-ar face rău? De ce nu vrea să-i fie recunoscute meritele?

— Anomie primeşte un fel de recunoaştere publică, spuse Robin. Cincizeci de mii de urmăritori pe Twitter şi o grămadă de interes faţă de cine e de fapt. Asta mai mult ca sigur că-i hrăneşte egoul.

— E adevărat, dar ai auzit ce-a spus Elgar: dacă şi-ar fi dezvăluit identitatea la început, ar fi avut o influenţă reală în cadrul francizei, aşa că de ce n-a făcut-o? Apoi mai e şi lipsa câştigului financiar.

— Păi, ştim care e motivul, nu-i aşa? spuse Robin. Ar fi o încălcare a drepturilor de autor să faci bani de pe urma personajelor altuia.

— E adevărat, dar eu privesc lucrurile din alt unghi. Anomie şi Morehouse au petrecut ani în şir lucrând la joc fără să câştige nimic de pe urma lui. Asta sugerează nişte oameni care au o grămadă de timp la dispoziţie, dar n-au mare nevoie de bani. Sunt susţinuţi de altcineva? Părinţi? Contribuabili?

— Există unele slujbe cu timp mort, sublinie Robin. Ar putea fi liber-profesionişti sau să lucreze cu program redus. Ar putea să câştige bine şi ăsta să fie doar un hobby.

— Dar dacă Anomie lucrează, trebuie să aibă o slujbă la care poate să intre pe internet sau să-şi folosească telefonul când are chef... ceea ce face ca iubitul lui Edie, acest...

Strike îşi răsfoi notiţele ca să găsească numele.

— ...acest profesor Phillip Ormond să nu se potrivească.

— Dar el n-a fost niciodată cu adevărat o variantă, nu-i aşa? spuse Robin. De ce ar vrea iubitul ei să o persecute pe internet? Oricum, nu aveau cum să fie împreună când Anomie a lansat jocul. Edie încă era cu Josh.

— S-a mai întâmplat ca unii să joace jocuri pe internet cu cei dragi, sau chiar cineva să iasă cu o persoană fără să-şi dea seama că a cunoscut-o pe

internet, spuse Strike, dar suntem de acord, Ormond nu prea se potriveşte. Pe de altă parte, el ar putea să ne spună de cine era Edie apropiată sau cui i s-ar fi putut confesa, în afara celor de care am auzit deja.

Strike îşi luă iar pixul.

— Deci, continuă el, eu iau legătura cu Ormond, Katya Upcott şi acea soră vitregă, Catriona. Pe termen scurt, îi punem sub observaţie pe Seb Montgomery şi pe Wally Car...

Telefonul lui Robin sună.

— Oh, Doamne, e agentul imobiliar, spuse Robin, panicată dintr-odată. Alo, Andy?

Strike se uită cum expresia lui Robin trece de la tensiune la exuberanţă.

— Serios? Ah, asta e fantastic! Mulţumesc! ...Da! ...Da, absolut! ...Când? Nu, pentru mine e în regulă... bine... aşa fac... Mulţumesc foarte mult!

— Veşti proaste? spuse Strike în timp ce Robin închidea, zâmbind radios.

— Am obţinut apartamentul! Ah, uau — ştii ce, chiar o să beau ceva. În seara asta nu lucrez.

— Mă duc eu să iau, spuse Strike.

Dar Robin era deja în picioare. În timp ce ieşea din spatele mesei, se aplecă dintr-un impuls şi îl îmbrăţişă pe Strike. Părul ei căzu peste faţa lui şi Strike inhală parfumul pe care chiar el i-l făcuse cadou de ziua ei.

— Scuze, sunt atât de fericită, viaţa mea o să se schimbe atât de mult!

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse Strike, bătând-o pe braţ în timp ce ea îi dădea drumul.

Robin se duse la bar şi Strike, dându-şi seama că rânjea prosteşte, îşi impuse să redevină serios. Încă simţea căldura trupului ei, lipit pentru scurt timp de al lui.

20

Mi-am făurit în flăcări înfoiate
Un scut pentru îndrăgostiţi şi inamici,
Şi nimeni nu cunoaşte inima ce bate,
Adăpostită chiar sub scut, aici.

Mary Elizabeth Coleridge, *Scutul*

Chaturi din joc între cinci dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>
<19 martie 2015 18:25>
<Prezenţi: Anomie, Inimoasa>
Anomie: încă avem o grămadă de oameni noi care încearcă să intre în joc.
Inimoasa: serios?
<Vierme28 s-a alăturat canalului>
Vierme28: am avut o zi de tot căcatul
<VilePechora s-a alăturat canalului>
VilePechora: lol sunteţi careva pe Twitter acum?
Inimoasa: nu, de ce?
VilePechora: #exhumatiopeledwell e în tendinţe
Anomie: da am văzut. Nu e amuzant
VilePechora: am crezut că o să ţi se pară superamuzant
Anomie: nu vreau să fie exhumată
VilePechora: n-o să începi să ai mustrări de conştiinţă, nu-i aşa, bua?

Anomie: vreau doar să rămână unde e şi să putrezească
Anomie: pe unchiul Grant trebuie să ne concentrăm acum
<Demon1 s-a alăturat canalului>
Demon1: sunteţi careva pe Twitter în clipa asta?
VilePechora: tocmai vorbeam despre asta, e superamuzant dar lui Anomie nu i se pare
Demon1: nu e amuzant e oribil, dacă a văzut familia ei?
Anomie: ea ne-a spus întotdeauna că n-are familie
Inimoasa: de acord cu Demon1, e oribil
>
>
Anomie: nu mai accept nicio cerere nouă până când nu scade numărul. Să se plictisească sticleţii.
Demon1: despre ce vorbeşti?
Anomie: primim cam 100 de cereri noi pe zi acum. Probabil, poliţişti. Aşa că nu mai accept pe nimeni nou
VilePechora: bravo prietene
Demon1: dacă sunt poliţişti ne pot hackui
VilePechora: nuu
VilePechora: se presupune că Morehouse ne-a făcut impenetrabili
Demon1: dar unde e Morehouse? Credeam că moderează în seara asta?
VilePechora: probabil o lasă gravidă pe Albacahartia pe undeva
Vierme28: Inimoasa a făcut schimb de ture cu el pentru că i se ivise ceva
VilePechora: i se ivise cineva, vrei să zici
VilePechora: nu pot să-l condamn. Albacahartia e superbă.
Demon1: De unde ştii?

<Un nou canal privat a fost deschis>
<19 martie 2015 18:30>
<lnimoasa invită pe Anomie>
Inimoasa: doar nu crezi serios că poliţia încearcă să intre aici?
<Anomie s-a alăturat canalului>
Anomie: e la mintea cocoşului
Inimoasa: de ce?
Anomie: probabil vor să afle dacă unul dintre noi a omorât-o pe Ledwell
Anomie: ţi-e frică?
Inimoasa: de ce să-mi fie frică?
Anomie: dosarul pe care i l-ai dus lui Blay care „dovedea” că eu sunt Ledwell?
>
Inimoasa: cine ţi-a spus?
Anomie: Albacahartia i-a spus lui Morehouse care mi-a spus mie.
Anomie: nu e nicio problemă. Am lămurit-o cu LordDrek şi Vile. O greşeală nevinovată

VilePechora: Asta e secret
Demon1: Tre să plec
<Demon1 a părăsit canalul
VilePechora: lol, ce poponar
Vierme28: nu spune asta
VilePechora: pot să te întreb ceva, Vierme?
Vierme28: ce ?
VilePechora: de ce pui spaţiu înaintea fiecărui semn de punctuaţie?
Vierme28: ce ?
VilePechora: gen, unde ai făcut şcoală?
<Vierme28 a părăsit canalul>
VilePechora: rofl
Inimoasa: ah, Rau, chiar trebuia?
Anomie: hahahaha
Inimoasa: am crezut că o să fii turbat de furie.
Anomie: nuu, e cumva amuzant.
Anomie: şi nu uita partea bună a chestiei
Inimoasa: care?
Anomie: Nesătula aia de Ledwell e moartă
Inimoasa: omg Anomie, nu glumi
Anomie: Oricum, eu cred că ar trebui să-mi măreşti procentul din drepturile de autor, ca scuze
Anomie: pentru că, să fim sinceri, fără mine ai fix un căcat
Inimoasa: va trebui să vorbesc cu P
Anomie: aşa să faci
<lnimoasa a părăsit canalul>

21

Din paturi aspre se înalţă duhuri tulburate,
Boiuri viclene luând pe măştile împrumutate...
Iar urzitori inofensivi pornesc şiret la drum...

Joanna Baillie, *Discurs către noapte - o minte bucuroasă*

— Pariu pe zece lire că au hotărât să nu mai primească jucători noi în *Jocul lui Drek* pentru că se gândesc că sunt supravegheaţi de poliţie, îi spuse Strike lui Robin când se nimeriră amândoi la birou într-o joi la prânz, la trei săptămâni după ce preluaseră cazul lui Anomie.

— Da, nu accept pariul, spuse Robin, care termina un sendviş la biroul lor dublu, în timp ce se uita pe contul de Twitter al lui Anomie pe ecranul din faţa ei.

În ciuda numeroaselor lor tentative de a intra în joc, în continuare le apărea animaţia cu Inimioară dând din umeri şi spunându-le „încearcă din nou, bua". În prezent, singura modalitate de a-i scoate pe Seb Montgomery şi pe Wally Cardew de pe lista de suspecţi era ca Anomie să posteze ceva pe Twitter într-un moment în care unul dintre ei era sub supravegherea lor şi nu folosea niciun dispozitiv digital. Era o situaţie cel puţin neplăcută.

— Unde te duci? îl întrebă Robin pe Strike, care tocmai îi lăsase lui Pat deconturile şi rămăsese cu paltonul pe el.

— Preiau de la Dev peste 15 minute, spuse Strike uitându-se la ceas. Parcă văd că şi în seara asta o să-l urmăresc pe Montgomery prin vreun bar de hipsteri. Apropo, aseară m-am uitat la câteva episoade din desen. Trebuia s-o fac ca să înţeleg ce naiba investigăm.

— Şi cum ţi s-a părut?

— Cred că e dement, spuse Strike. Ce ar trebui să fie personajul ăla, Drek?

— Cred că nici Josh şi Edie nu ştiau, spuse Robin.

— Cum merge? întrebă Strike, arătând spre feed-ul de Twitter al lui Anomie.

— Câteva chestii interesante, dar nimic important până acum.

— Ar trebui să facem în curând o şedinţă de informare, spuse Strike. Apropo, Phillip Ormond poate să se vadă cu noi joia viitoare. A fost în Irlanda. A fost vacanţă şcolară.

— Super. De la Katya Upcott ai mai primit veşti?

— Nu, răspunse Strike. Am vorbit cu soţul, care mi-a spus că ea era în acel moment în vizită la Blay la spital şi părea destul de enervat din cauza asta. Ea n-a sunat înapoi. Aş putea să-i mai dau un semn în după-amiaza asta. În fine... Twitter plăcut.

Ziua de aprilie era însorită, iar pe drumul scurt până în Newman Street Strike avu timp de o ţigară. Când îl văzu apropiindu-se, Shah se duse mai încolo pe stradă, fără să-i adreseze vreun cuvânt, ceea ce îi dădu de înţeles lui Strike că ţinta lor se afla în continuare în clădirea cu uşi duble din sticlă acoperite cu un model ostentativ în roşu, galben şi albastru.

Strike tocmai se gândea dacă să se aşeze la cafeneaua convenabil amplasată vizavi de birou şi să comande o cafea când uşile de sticlă se deschiseră şi apăru Seb Montgomery.

Arăta exact ca orice tânăr care putea fi întâlnit la acea oră pe străzile din Fitzrovia: înălţime medie, slab, barbă îngrijită, păr închis la culoare mai lung în creştet şi scurtat în lateral, exact ca al lui Wally Cardew, şi o ţinută complet neagră, constând din tricou, geacă, blugi şi tenişi. Avea pe umăr o geantă de poştaş, iar în mână — un telefon, la care tocmai tasta ceva. Strike verifică automat feed-ul de Twitter al lui Anomie, care era inactiv.

Lui Strike i se păru că detectează la Montgomery un aer voios, ca şi cum i s-ar fi terminat ziua de lucru, deşi abia era ora 2. Bănuiala i se confirmă când, în loc să intre în vreun restaurant, Montgomery coborî în staţia de metrou Goodge, în timp ce Strike îl urmărea de la o anumită distanţă.

Detectivul îşi dădu seama curând că Montgomery nu se ducea acasă, pentru că luase metroul de pe linia Northern. Strike se urcă în acelaşi vagon, se postă într-un colţ şi rămase acolo privind imaginea lui Montgomery reflectată în geamul întunecat. Tânărul se crăcănase atât de tare pe scaun, încât nimeni nu mai putea să se aşeze pe locurile din stânga şi dreapta lui, şi părea să joace un joc pe telefon. Din când în când ridica privirea. Când se apropiară de staţia Highgate, Montgomery băgă telefonul în buzunar, îşi puse geantă pe umăr şi se duse la uşă.

Strike lăsă un grup de patru tinere în faţa lui pe scara rulantă, ca să nu fie prea aproape de ţintă. Când ieşi în stradă, telefonul îi vibră în buzunar. Barclay îi trimisese un SMS.

Cardew merge spre nord. Posibil Highgate

Montgomery ieşise din staţia de metrou şi se oprise lângă un tânăr înalt, care începea deja să chelească. Blugii, cămaşa şi geaca necunoscutului nu ieşeau cu nimic în evidenţă şi erau potrivite şi pentru un bărbat de 50 de ani şi pentru

unul de aproape 30 de ani, vârsta pe care i-o atribuia Strike. Montgomery şi necunoscutul dădură mâna, amândoi uşor stingheri, deşi era evident că se cunosc, deoarece Strike prinse replici obişnuite, precum „ce mai faci?” şi „nu ne-am văzut de mult”. Detectivul mai zăbovi în staţia de metrou pentru că îi era clar că Montgomery şi tânărul necunoscut mai aşteptau pe cineva şi nu era nevoie de foarte multă perspicacitate să ghiceşti cine era a treia persoană.

Deja în staţie, îi trimise el SMS lui Barclay. **SM îl aşteaptă pe WC. Eu zic să ne salutăm şi să îi urmărim în tandem.**

Peste 20 de minute, când Montgomery şi necunoscutul păreau să fi epuizat tot ce aveau să-şi spună, Wally Cardew trecu prin turnichet, îmbrăcat în blugi şi cu un tricou pe care scria „Dă-l dracu' de calm, mori în luptă şi mergi în Valhalla”. Când îi văzu pe Montgomery şi pe celălalt bărbat, Wally spuse tare, cu vocea ascuţită a lui Drek:

— S'teti doi dobimernici!

Cei doi râseră, dar Strike avu impresia că vede o urmă de teamă pe chipul bărbatului înalt. Montgomery îi răspunse lui Wally cu aceeaşi strângere de mână complicată specifică hip-hoperilor, iar când necunoscutul încercă să facă la fel, dar nu-i ieşi mişcarea începură să râdă şi, astfel, gheaţa fu spartă. Cei trei plecară împreună şi Barclay ieşi din locul unde stătuse până atunci ascuns.

— Sherlock Sculă Mare, presupun? îi murmură el lui Strike.

— Iar tu trebuie să fii Scoţianul Treizeci de Centimetri, răspunse Strike. Mergem?

Porniră după ţintele lor, care erau deja la 200 de metri distanţă, părând să meargă într-o direcţie stabilită dinainte.

— Ce-a mai făcut Cardew? întrebă Strike.

— Dracu' ştie, spuse Barclay. A stat în casă toată ziua. Poate vizitează locu' crimei. Unde e cimitiru' de aici?

— Nu e departe, spuse Strike uitându-se pe telefon, şi mergem în direcţia corectă.

— Cine e chelu'?

— Habar n-am, spuse Strike.

În timp ce îi urmărea pe cei trei tineri, Strike verifică iar contul de Twitter al lui Anomie. Nu exista nicio activitate nouă: ultima postare a lui Anomie din acea dimineaţă fusese puţin înainte de ora 11, când comentase despre teroristul care pusese bombe la maratonul din Boston.

Anomie
@AnomieGamemaster
Haha mama lui Djokar Ţarnaev spune că el e „cel mai bun om”
Da, cred că eşti foarte mândră de el, curvă proastă.
10:58 9 aprilie 2015

Tinerii pe care Strike şi Barclay îi urmăreau o luară pe o stradă cu case în stil georgian, intrând în cele din urmă în curtea unei cârciumi mari cu bovindouri, zugrăvită în alb şi numită Red Lion and Sun, cu mese şi bănci de lemn aşezate printre ghivece cu arbuşti. După o scurtă ezitare, cei trei deciseră să stea afară. Bărbatul înalt şi chel intră în local să cumpere primul rând. Strike se aşeză la o masă aflată la mică distanţă de ţintele lor, în timp ce Barclay intră să ia de băut. Singurii clienţi ai berăriei în afară de ei erau un bărbat şi o femeie în vârstă care îşi citeau ziarele, fără să schimbe o vorbă, în timp ce un căţel din rasa Cavalier King Charles spaniel pufnea la picioarele lor.

— Săracu', mai are doar trei fire în cap, nu-i aşa? îl auzi Strike pe Cardew spunând. Ultima oară când l-am văzut mai avea o şuviţă.

Montgomery râse.

— Tu eşti tot la... ce-i acolo, companie de desene sau...?

— Efecte digitale, spuse Montgomery, care avea un accent uşor de clasă mijlocie. Da.

— Ai mai futut ceva ca lumea în ultima vreme?

Stăpânii în vârstă ai căţelului din rasa Cavalier King Charles spaniel priviră în jur la această întrebare, apoi se întoarseră imediat la ziarele lor. Lui Strike i se păru înţelept din partea lor.

Montgomery râse iar, de data aceasta ceva mai reţinut.

— Da, sunt... am o prietenă. De fapt, stăm împreună.

— De ce dracu' ai făcut asta? spuse Wally cu o indignare simulată. Eşti abia de vârsta mea!

— Nu ştiu, spuse Montgomery. Ne înţelegem foarte — ah, uite-l pe Nils.

Strike privi pe deasupra telefonului de care se prefăcea absorbit. Un bărbat uriaş şi palid, cu păr lung şi blond şi barbişon neîngrijit traversa strada spre cârciumă. Părea să aibă 40 şi ceva de ani şi cel puţin 1 metru şi 98 de centimetri şi purta o cămaşă largă roz-închis, pantaloni cargo kaki şi nişte sandale murdare cu tălpi de plută. Lângă el mergea un băiat care era în mod evident fiul lui: amândoi aveau gura largă, cu colţurile în sus, şi ochi migdalaţi înfundaţi în cap, care le dădeau un aspect distinctiv de mască. Băiatul, deşi deja la fel de înalt ca Seb Montgomery, avea un mers copilăresc şi cu vârful picioarelor în interior, ceea ce îl făcu pe Strike să presupună că era mult mai mic decât părea: poate 11 sau 12 ani.

— Căcat, spuse Wally, l-a adus şi pe Bram, fir-ar să fie. Unde e Pez?

— Nils! spuse Montgomery când bărbatul înalt ajunse la masă. Cum mai merge treaba?

— Mă bucur să te văd, Seb, spuse Nils, zâmbind în timp ce dădea mâna cu el.

Avea un uşor accent, iar Strike, amintindu-şi că proprietarul Colectivului Artistic North Grove era olandez, presupuse că acesta se afla în faţa lui.

— Şi pe tine, Wally. Hei, Tim!

Tânărul înalt şi chel ieşise din cârciumă ducând trei halbe.

— Nils, salut, spuse Tim punând berile pe masă şi dând mâna. Salut, Bram.

Băiatul îl ignoră pe Tim.

— Wally? spuse el entuziasmat, cu o voce înaltă, ca de soprană. Wally?

— Ce e?

— Joacă jocul, bua!

— Da, spuse Wally cu un râs forţat. Foarte bine.

— M-am uitat la tine pe YouTube!

— Da? spuse Wally fără entuziasm.

Se întoarse apoi spre Nils.

— Pez nu vine?

— Nu, avea o treabă de rezolvat, spuse Nils. Sau o tipă.

Wally şi Seb râseră, dar Tim rămase serios.

Barclay se întoarse aducând bere fără alcool pentru el şi Strike. Cei doi detectivi începură să discute într-o doară, cu voce joasă, în timp ce continuau să asculte conversaţia mult mai zgomotoasă a grupului pe care îl observau. Mobilul lui Seb era pe masă, lângă berea lui, în timp ce telefoanele celorlalţi nu se vedeau. Strike urmărea feed-ul de Twitter al lui Anomie, în continuare inactiv. Când Nils se duse să ia şi el de băut, Bram rămase pe loc continuând să zbiere vorbele lui Drek şi ignorând iritarea evidentă şi tot mai puternică a lui Wally.

— Drek e singuric şi plictirit! S'teţi toţi nişte vanitioţi! Joacă jocul, bua!

— Îi place la nebunie Drek, spuse Nils inutil când se întoarse la masă, dându-i lui Bram o Coca-Cola şi întinzându-şi picioarele gigantice sub masă. Deci... mă gândesc că ar trebui să toastăm, nu? Pentru Edie şi recuperarea lui Josh.

Niciunul dintre cei trei tineri nu părea să se fi aşteptat la un toast. Tim chiar roşi, ca şi cum cineva ar fi spus ceva extrem de jignitor. Dar băură toţi trei, după care Montgomery spuse:

— Ce mai face Josh, Nils, ai mai primit veşti?

— Da, am vorbit aseară cu Katya. Vă transmite tuturor dragostea ei. Era în lacrimi. Deci Josh e paralizat până jos pe partea stângă...

Nils arătă pe propriul lui trup.

— ...şi nu simte nimic pe dreapta. Măduva spinării nu e retezată, dar e vătămată grav. Are o denumire starea lui. E un sindrom.

— Căcat, spuse Montgomery.

— Groaznic, zise Tim.

— Dar există şanse să se amelioreze, continuă Nils. Katya zice că există şanse.

Fiul lui Nils, care rămăsese pe scaun doar cât să-şi bea Coca-Cola dintr-o înghiţitură, se ridică iar, căutând ceva de făcut. Văzu un porumbel care ciugulea nişte resturi de chipsuri de pe o masă şi alergă spre el, fluturându-şi braţele.

După ce porumbelul zbură, Bram zări căţelul adormit sub masă şi se îndreptă cu paşi mari şi îndrăzneţi spre proprietari.

— Pot să mângâi câinele? întrebă el tare.

— Mă tem că doarme, spuse femeia în vârstă.

Dar Bram o ignoră. Se lăsă în genunchi şi începu să-l necăjească pe căţel, care se trezi tresărind, mârâi şi dădu să muşte. Se iscă o mică agitaţie. Cuplul, fără îndoială temându-se că acesta va fi acuzat că îl sfârtecase pe băiat, se strădui să controleze câinele, în timp ce încerca să-l convingă pe Bram să-l lase în pace, ceea ce se dovedi dincolo de puterile lor. Nils îşi savura berea, părând să ignore agitaţia din spatele lui la fel cum Bram ignorase nemulţumirea lui Wally când nu se mai oprea din imitarea lui Drek. Cei patru bărbaţi continuau să vorbească, dar Strike şi Barclay nu-i mai puteau auzi din cauza cuplului, care se ridicase să plece. Câinele care lătra era acum ţinut strâns în braţe de soţ; Bram,care era la fel de înalt ca bătrânul, încerca în continuare să-l mângâie, deşi bătrânul întorcea câinele când într-o parte, când în alta, iar soţia lui repeta întruna:

— Nu, dragul meu, te rog nu face asta. Te rog, nu face asta, dragul meu.

După ce proprietarii câinelui plecară în sfârşit, Bram se întoarse la masă cu un zâmbet larg pe faţă şi spuse „Vanitioţii a plecat” către Wally, care nu-l băgă în seamă. Seb vorbea cu voce scăzută; atenţia celorlalţi trei bărbaţi era concentrată asupra lui şi Strike reuşea cu greu să audă ceea ce se discută.

— ...la muncă, zise el. Aşa că i-am sunat înapoi, evident, şi le-am spus că îi ajut cu plăcere şi aşa mai departe, înţelegeţi, dar aş prefera să nu fac asta la birou. Aşa că, da, ei au spus că e în regulă şi au venit sâmbătă dimineaţa la mine acasă.

— Cât timp aţi discutat? întrebă Tim.

— Cam o oră.

— Pot să mănânc ceva? Nils? ...Nils? ...Nils, pot să...?

Strike avea o bănuială că, dacă Bram nu l-ar fi întrerupt pe Seb, tatăl lui l-ar fi ignorat mai departe. Nils scoase o bancnotă mototolită din buzunar şi i-o dădu fiului său, care ţâşni spre cârciumă.

— Deci, da, reluă Seb, practic mi-au spus că Edie — e absolut dement, dar, mi-au spus că Edie credea că eu sunt Anomie.

— Credeau că tu eşti Anomie? spuse Nils, surprins.

— Da, fanul ăla care a făcut jocul online, zise Seb. Jocul multi-player. Ştiţi la ce mă refer. Josh şi Edie îl urau.

— Nu ştiam că îşi spune „Anomie”, zise Nils. E ciudat.

— Cui naiba i-a spus ea asta, că tu eşti Anomie? întrebă Tim.

— Nu mi-au spus. Aşa că după ăia mi-au pus o grămadă de întrebări despre conturile mele de pe reţelele de socializare...

— Dar n-a fost înjunghiată pe o reţea socială, să dea dracii, spuse Wally. Nu înţeleg de ce sunt atât de obsedaţi de asta.

— E vorba de grupul ăla neonazist, nu? zise Seb. Probabil ei cred că Anomie face parte din el.

— Deci, spuse Tim, care părea neliniştit, ţi-au luat telefonul, hard-disk-ul sau...?

— Nu, slavă Domnului, spuse Seb. Nu că... înţelegeţi ce vreau să spun. Dar nimeni nu vrea ca poliţia să-i verifice hard-disk-ul, nu-i aşa?

Ceilalţi trei bărbaţi scuturară din cap, iar Tim râse.

— Nu, mi-au pus o grămadă de întrebări, le-am arătat contul meu de Twitter şi m-am logat în faţa lor, să dovedesc că sunt eu, le-am arătat pagina mea de Instagram şi le-am spus, asta e tot, doar atât fac eu pe reţelele sociale.

— Nu te-au întrebat unde erai când...? începu Wally.

— Ba da, spuse Seb. M-au întrebat.

— Dumnezeule, serios? zise Tim.

Bram reapăru însoţit de un barman care ţinea o pungă de chipsuri.

— Nils, spuse acesta, am mai discutat: nu putem vinde minorilor în cârciumă.

— Vrea doar nişte chipsuri, răspunse Nils.

— Trebuie să i le cumpere un adult, spuse barmanul cu o expresie de exasperare pe chip care arăta că mai avuseseră această conversaţie.

Puse chipsurile şi restul pe masă şi plecă. Bram se strecură la loc pe bancă, deschise chipsurile şi mâncă o vreme în tăcere.

— Şi le-ai zis, cum ar veni, alibiul tău?

— Alibi, repetă Seb pufnind uşor, ca şi cum ar fi putut demonta acea idee râzând de ea. Da, le-am spus că mă întâlneam cu nişte prieteni, dar m-am dus din greşeală la altă cârciumă.

— Uau, dubios, bua, spuse Wally.

Bram râse tare.

— Mi-am dat seama că ajunsesem unde nu trebuia şi m-am dus şi i-am găsit. N-a fost mare lucru.

— Au verificat cu prietenii tăi? întrebă Wally.

— Da.

— Să dea dracii, spuse Tim. Sunt minuţioşi.

— E vorba de poliţie? întrebă Bram în gura mare.

Toţi îl ignorară.

— Ţie ce ţi-au spus, Wal? întrebă Seb.

— Nu ştiu, aceleaşi prostii. Dar am stat cu ei mai mult de o oră.

— Te-au întrebat dacă tu eşti Anomie?

— Nu, dar m-au întrebat dacă ştiu cine e, apoi i-au dat întruna cu nu ştiu ce Frăţie Ultimă.

— Credeam că grupul se numeşte *Înjumătăţirea*? spuse Seb.

— N-au pomenit de *Înjumătăţirea*, o tot ţineau înainte cu Frăţia asta nenorocită, spuse Wally. Eu le-am zis: „Io nu-s în nicio Frăţie, am io faţă de

călugăr?” Şi ei m-au întrebat dacă m-au dat afară din rolu' lui Drek şi aşa, şi ce credeam despre opiniile politice ale lui Edie.

— Şi ce-ai spus? întrebă Tim.

— Le-am zis că eu credeam că opiniile ei politice sunt un mare căcat, spuse Wally, a cărui voce avea acum o notă de agresivitate. Ştiau asta oricum. S-au uitat la videourile mele. Am zis, ar fi mai bine să vă duceţi să discutaţi cu nişte stângişti. Ei o voiau moartă, nu eu. Duceţi-vă şi căutaţi-o pe pizda aia de...

Wally îşi luă seama prea târziu, dar Bram se mulţumi să râdă.

— A mai auzit asta până acum, spuse Nils senin.

— Est' un dobimernic nesimţit, îi zise Bram lui Wally cu vocea lui Drek.

— Da, mă rog, spuse Wally, le-am zis: „Duceţi-vă şi căutaţi-l pe ăla care scrie chestia aia, *Condeiul Justiţiei*”. Aţi văzut-o?

Toţi scuturară din cap.

— Ţie ţi-ar plăcea *Condeiul Justiţiei*, îi spuse Wally lui Tim maliţios. Se pare că Viermele e transfob.

Zâmbetul lui Tim păru forţat.

— Da?

— Da. Hermafrodit, nu? Deci face mişto de puştii nonbinari. Evident.

— Şi te-au întrebat unde erai în după-amiaza aia? întrebă Seb.

— Da, şi le-am zis că eram acasă, cu bunică-mea şi soră-mea, şi au vorbit cu ele să confirme, şi asta a fost tot.

— Au vrut să ştie când ai văzut-o ultima oară pe Edie?

— Da, spuse Wally. Le-am zis că n-o mai văzusem de când m-a dat afară, dar le-am zis că din când în când mă mai vedeam cu Josh.

— Serios? făcu Tim pe un ton surprins.

— Da. Păi, noi eram prieteni dinaintea desenului ăluia nenorocit, nu-i aşa? Şi oricum, Josh nu voia ca eu să plec, nu? A fost doar mâna ei. Şi m-au întrebat când l-am văzut ultima oară pe Josh şi le-am zis că de Anul Nou. Am fost la aceeaşi petrecere.

— Da? spuse Tim.

— Da, Josh era pulbere, zise Wally cu un râs dur. Vorbea de contracte pentru film şi alte căcaturi.

— Katya a vorbit aseară despre film, spuse Nils.

— Acum nu se mai poate face, nu? zise Seb. Dacă Josh e...

— Nu, cred că se face în continuare, spuse Nils.

Tim îşi scoase mobilul, se uită la el, nu păru să-i placă prea mult ce vedea şi îl băgă înapoi în buzunar. Simultan, Seb îşi luă şi el mobilul şi tastă ceva, după care îl puse iar jos. Strike se uită la feed-ul de Twitter al lui Anomie. Nu era niciun tweet nou. Cei doi detectivi se prefăceau în continuare că stau de vorbă, chiar dacă cei patru bărbaţi şi băiatul nu păreau interesaţi de ei şi nici foarte îngrijoraţi că cineva ar fi putut să le audă conversaţia.

— Pe tine ce te-au întrebat, Nils? întrebă Tim. De fapt, de ce au vrut să se întâlnească cu tine?

— Păi, auziseră că Josh stătea la North Grove de o lună când a fost atacat.

— Pe bune? făcu Wally, şi el, şi ceilalţi doi tineri părând la fel de surprinşi.

— Da. Şi-a inundat apartamentul, şi pe cel de dedesubt. A provocat o grămadă de pagube în clădire.

— Ce tembel, spuse Seb, dar cu o anumită căldură în voce.

— Aşa că i-am zis că poate sta în fosta lui cameră o vreme. Poliţia voia să ştie despre vizitele lui Yasmin şi...

— Cine? spuse Seb.

— Ah, poate asta a fost după tine, spuse Nils. Yasmin i-a ajutat o vreme, part-time. Se ocupa de mesajele de la fani, programa interviuri şi aşa mai departe.

— Mi-aduc aminte de ea, spuse Wally. O tipă grasă, nu? Edie a dat-o afară şi pe ea.

— Da. În fine, Yasmin s-a dus la noul apartament al lui Josh şi el nu era acolo, aşa că l-a găsit la noi, au discutat şi după aceea Josh şi-a băgat în cap că Edie era...

În acel moment, Bram care se plictisise se ridică iar în picioare şi începu să turuie cu o voce ascuţită expresii ale lui Drek. Tot uitându-se în jur după noi distracţii, privirea îi alunecă spre Strike şi Barclay.

— Drek e singuric şi plictirit. Drek e singuric şi plictirit. Drek e singuric şi plictirit.

Din cauza maimuţărelilor lui continue nu se mai distingea nimic din ce le spunea Nils celor trei tineri. Dură câteva minute, chiar dacă păru mult mai mult, până ca Nils să se oprească din ce spunea, să-şi scoată telefonul din buzunarul pantalonilor şi să i-l întindă fără un cuvânt lui Bram, care îl înşfăcă, se aşeză la loc şi amuţi, începând să joace un joc.

— Deci, reluă Nils, Katya spune că Josh a luat dosarul cu el.

— Nu l-au găsit în cimitir? întrebă Seb.

— Nu. Ei cred că l-a luat atacatorul. Şi telefonul lui Josh.

— Căcat, spuse Seb.

— Şi poliţia a vorbit cu Pez? întrebă Wally.

Nils scutură din cap.

Acum, Tim îşi scoase din nou telefonul din geacă şi tastă ceva. Strike verifică feed-ul de Twitter al lui Anomie. Era în continuare inactiv.

— Eu trebuie să plec, anunţă Tim.

— Încă n-am ajuns la tine, spuse Wally.

— V-am spus, n-au luat legătura cu mine, zise Tim ridicându-se în picioare. Tocmai mă gândeam că, dacă au venit la voi, probabil că-i iau la rând pe toţi cei implicaţi în *Inimă neagră ca noaptea*, dar cu voi trei pare că au vrut să vorbească din alte motive.

Această idee părea să-l fi liniştit pe Tim.

— Oricum, m-am bucurat să vă văd, continuă Tim.

Apoi, zărind un taxi, adăugă:

— De fapt, l-aş lua pe ăla.

Le făcu semn cu mâna şi ieşi în fugă din curtea berăriei, ca să oprească taxiul.

Wally, Seb şi Nils se uitară după el. Bram nu ridică privirea de la jocul lui. După ce taxiul porni, Wally spuse:

— Întotdeauna mi s-a părut cam labagiu.

Seb chicoti. Wally îşi consultă şi el telefonul şi spuse:

— Da, tre' s-o tai şi eu. Transmite-i lui Miriam cele bune, Nils. Zi-i că eu măcar n-am dat foc la nimic.

Nils zâmbi de parcă ar fi ştiut la ce se referă Wally şi dădu mâna cu el.

— Seb, tu te întorci la metrou?

— Nu, cred că iau şi eu un taxi.

— Bine, păi, ne vedem.

Wally porni în ritm alert în direcţia staţiei de metrou. Barclay îl lăsă să dispară, după care îi întinse mâna lui Strike, care i-o strânse.

— Mi-a făcut plăcere să ne cunoaştem, spuse Barclay încet. Dar să ştii că nu semeni deloc cu poza ta.

— Ca să fiu sincer, era cu curul meu, spuse Strike.

Scoţianul zâmbi larg şi plecă, lăsându-l pe Strike singur la masă.

Seb tasta iar la telefon. Strike se uită la al lui: Anomie încă nu postase.

— Da, cred că mă duc şi eu, spuse Seb golindu-şi halba şi părând acum nerăbdător să plece. Mă bucur că te-am văzut, Nils.

— Mergem cu tine, îi spuse Nils, ceea ce nu păru să-i convină celuilalt.

Strike îi lăsă să ia un scurt avans, apoi se ridică şi îi urmă, intenţionând doar să-l vadă pe Seb urcând în taxi.

Seb opri un taxi la micul sens giratoriu aflat în apropierea localului, lăsându-i pe Nils şi Bram să meargă mai departe pe Hampstead Lane. Bram continua să se joace pe telefonul tatălui lui şi se ciocnea întruna de stâlpi de iluminat, pereţi şi oameni. Strike se opri acum pe trotuar şi îşi aprinse o ţigară. După-amiaza nici măcar nu se terminase; încă mai avea o grămadă de timp până la întâlnirea de mai târziu cu Madeline, poate suficient să se întoarcă la apartament, să-şi facă duş şi să se schimbe, un lux pe care nu şi-l permitea întotdeauna. Rămase pe loc fumând, vrând să-şi termine ţigara înainte de a opri şi el un taxi, când privirea i se opri asupra unei tinere slabe, îmbrăcată complet în negru, care mergea repede pe trotuarul celălalt, cu telefonul lipit de ureche, cercetând împrejurimile şi arătând de-a dreptul disperată.

22

...copilă-ntârziată,
Cu ochi încercănaţi, şi agitaţi de o precoce grijă...

Christina Rossetti, *Iată, la uşa ta eu bat*

Tulburarea fetei era atât de evidentă, încât îi atrăsese atenţia lui Strike. Era mică de înălţime, poate 1 metru şi 50 de centimetri, şi atât de slabă, încât părea bolnavă, cu clavicule proeminente care se vedeau şi de pe cealaltă parte a străzii. Părul ei, lung aproape până în talie, era vopsit într-un negru-albăstrui, iar ochii erau fardaţi cu mult negru, astfel că ieşeau puternic în evidenţă pe chipul ei foarte palid. Deşi era atât de mică de statură, iar pieptul ei părea practic plat, Strike presupuse că fata avea cel puţin 18 ani, deoarece braţul ei stâng era acoperit cu tatuaje negre până la cot. Bluza cu bretele neagră şi subţire, fusta lungă şi ghetele până la glezne cu talpă plată păreau toate vechi şi ieftine.

Era evident că persoana pe care o tot suna nu răspundea. Aproape la fiecare minut, fata împungea cu degetul în telefon şi îl ducea iar la ureche, continuând să privească frenetic într-o parte şi în alta pe stradă, în cele din urmă, începu să meargă repede în direcţia din care Strike tocmai venise.

Strike se întoarse şi o urmă, continuând să fumeze în timp ce o privea cum se grăbeşte pe celălalt trotuar. Aproape ajunsese la Red Lion and Sun, când fata traversă strada în fugă, cu telefonul încă lipit de ureche. Strike încetini, uitându-se la ea cum cercetează mesele, care erau ocupate de alţi clienţi, după care intră grăbită în crâşmă. În timp ce trecea în viteză prin faţa lui, Strike putu s-o vadă de aproape. Dinţii ei păreau prea mari, atât era de trasă la faţă, şi Strike recunoscu, uşor încântat şi surprins, unul dintre tatuajele de pe antebraţul ei: Inimioară, eroul negru ca tăciunele din *Inimă neagră ca noaptea*.

Acum categoric intrigat, Strike aşteptă pe trotuar, deoarece avea senzaţia că fata nu va găsi în cârciumă ceea ce căuta. Şi, într-adevăr, aceasta reapăru după mai puţin de un minut, cu telefonul în continuare la ureche, dar fără să vorbească. Rămase câteva secunde pe trotuar, nehotărâtă, în timp ce Strike se prefăcea că îşi examinează şi el telefonul, apoi se îndepărtă încet de local, lăsând impresia unei persoane pentru care destinaţia nu mai contează, deşi continuă să încerce să dea de cineva la telefon, ţinându-l la ureche până când,

presupunea Strike, răspundea căsuţa vocală, după care îl lăsa jos fără să spună nimic şi apăsa (bănuia Strike) pe „apelează din nou”, ridicându-l apoi iar ca să asculte.

Strike continuă s-o urmărească de la o distantă de 20 de metri. La încheieturile fetei clincăneau mai multe brăţări ieftine de argint. Umerii ei erau la fel de proeminenţi precum claviculele. Era atât de slabă, că Strike i-ar fi putut cuprinde partea de sus a braţului cu palma. Se întrebă dacă nu cumva era anorexică.

În timp ce o urmărea spre Highgate High Street, mobilul începu să-i vibreze în buzunar. Îl scoase.

— Strike.

— Ah, da, bună, spuse o voce nervoasă de femeie din clasa mijlocie. Sunt Katya Upcott.

— Mulţumesc că m-aţi sunat înapoi, doamnă Upcott, spuse Strike.

Continua să se ţină după fata îmbrăcată în negru, atât de mică, încât Strike, cu cei 1 metru şi 90 ai lui, se simţea puţin dubios că o urmăreşte. Rămase mult în spate.

— Da, îmi pare groaznic de rău, Inigo a notat numărul dumneavoastră, dar a greşit o cifră şi îmi tot răspundea o femeie, care, săraca, începuse să se enerveze pe mine, aşa că tocmai am sunat la agenţia dumneavoastră şi un bărbat foarte amabil pe nume Pat mi-a dat numărul corect.

Strike zâmbi uşor şi spuse:

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că v-aţi dat osteneala, înţeleg că ştiţi de ce vă sun?

— Anomie, da, spuse ea. Sunt încântată că Allan şi Richard v-au sunat. Sper foarte mult să-l găsiţi pe cel care a făcut asta. Josh...

Vocea ei deveni puţin mai ascuţită când îi rosti numele.

— ...e atât de îndurerat — ştiu că v-au spus asta —, a fost doar o neînţelegere teribilă.

Lui Strike i se păru că femeia e în pragul lacrimilor.

— Amândoi suntem foarte bucuroşi că dumneavoastră vă ocupaţi. I-am citit un articol despre dumneavoastră.

— Ei, cu siguranţă o să facem tot ce putem, spuse Strike. Dar cum se mai simte Josh?

— E...

Vocea ei se frânse.

— Îmi pare foarte rău... dar a fost înfiorător. Josh e foarte, foarte curajos. E paralizat. I se spune Sindromul Brown-Sequard; nu se poate mişca deloc pe o parte şi nu mai simte nimic pe cealaltă. Ei spun că acest tip de paralizie se poate ameliora, iar eu încerc să... toţi încearcă să fie optimişti. Josh vrea să se întâlnească cu dumneavoastră. A reuşit să-mi spună asta în această după-amiază, dar doctorii ar prefera să nu fie tulburat deocamdată, pentru că vorbeşte cu dificultate şi subiectul Edie îl agită foarte tare şi... şi îl îndurerează...

Katya icni încet. Strike auzi un plâns înăbuşit şi presupuse că ea acoperise cu mâna microfonul.

În faţa lui, tânăra în negru o luase la dreapta şi intrase într-un parc. Strike o urmă.

— S-scuze, o auzi suspinând pe Katya Upcott.

— Vă rog, nu vă cereţi scuze, spuse Strike. E o situaţie îngrozitoare.

— Aşa e, răspunse ea, ca şi cum Strike ar fi spus ceva deosebit de profund, un lucru pe care nimeni altcineva din jurul ei nu îl sesizase. Chiar e. Josh — Josh se simte atât de groaznic din cauza lui Edie, şi pentru că a acuzat-o că e Anomie... Mi-a dictat o scrisoare pe care s-o pun în... în coşciug. În care spunea cât de r-r-rău îi pare şi — ce a însemnat ea pentru el —Josh are 25 de ani.

Katya spuse asta printre suspine, fără să mai adauge altceva, dar Strike ştia la ce se referise. Bărbatul al cărui trup fusese sfârtecat în două în explozia care smulsese jumătate din piciorul lui drept avusese aceeaşi vârstă că Josh Blay.

— Scuze, scuze, repetă Katya, în mod evident luptându-se să se controleze. Îl vizitez în fiecare zi. Nu are pe nimeni altcineva. Tatăl lui e un alcoolic împătimit şi prietenii lui — mă rog, cei de-o seamă cu el — se tem toţi de ce s-a întâmplat, cred. În orice caz, doctorii vor ca deocamdată să stea liniştit.

— Ei, n-aş vrea deloc să-l deranjez înainte că doctorii să considere că e pregătit, spuse Strike, dar aş vrea foarte mult să vorbesc cu dumneavoastră, dat fiind că i-aţi cunoscut pe Josh şi Edie încă de la începutul *Inimii negre ca noaptea*. Aş vrea să ştiu cine era apropiat de ei, pentru că, după cum ştiţi, Anomie pare să fi obţinut o grămadă de informaţii personale despre Edie.

Fata pe care o urmărea continua să meargă pe aleea pavată care trecea prin centrul parcului, cu telefonul lipit de ureche.

— Bineînţeles, da, ajut cu orice pot, spuse Katya. Edie se muta des înainte să se ducă la North Grove. Avea mulţi foşti colegi de apartament şi de muncă. Ajut în orice mod posibil — i-am promis asta lui Josh.

— Ce ziceţi de săptămâna viitoare? întrebă Strike.

— Da, săptămâna viitoare ar fi bine, dar presupun că Allan v-a zis că eu lucrez de acasă, spuse Katya. V-ar conveni să ne întâlnim la o cafenea, şi nu acasă la mine? Pentru că soţul meu e bolnav, înţelegeţi, şi aş prefera să nu-l deranjez.

— Niciun fel de problemă, spuse Strike. Undeva în apropiere ar fi bine pentru dumneavoastră?

— Păi, noi stăm în Hampstead — ar fi prea departe?

— Nicidecum, spuse Strike. O să fiu în zonă joi, ca să vorbesc cu Phillip Ormond. Ştiţi...?

— Da, ştiu cine e Phillip.

— Mă întâlnesc cu el la ora 6, într-un bar aproape de şcoala la care predă. Poate că aş putea discuta cu dumneavoastră în după-amiaza aceea, înainte să mă întâlnesc cu Phillip?

— Joi, joi, spuse ea.

Strike auzi un răsfoit de păgâni şi presupuse că interlocutoarea lui era o pasăre rară, o persoană care ţine o agendă fizică.

— Da, joi ar trebui să fie în regulă. De obicei îl vizitez pe Josh după-amiaza, dar ştiu că ar prefera să prioritizez discuţia cu dumneavoastră.

Conveniră o oră şi o cafenea din Hampstead, apoi Katya îi mulţumi din nou că preluase cazul, acum cu o voce uşor răguşită, şi închise.

Fata din faţa lui Strike continua să meargă şi să încerce să sune pe cineva. Strike deschise din nou feed-ul de Twitter al lui Anomie. Nu exista niciun tweet nou.

Capătul piciorului amputat începea să se irite, în ciuda perniţei cu gel dintre ciot şi proteză. În după-amiaza aceea mersese pe jos mai mult decât se aşteptase. Strike rămase cu ochii aţintiţi asupra braţului stâng al fetei acoperit cu acele tatuaje complicate. Sigur au costat destul de mult, se gândi el, dar dacă fata avea sute de lire de dat pe tatuaje, de ce hainele ei erau atât de uzate şi de ieftine?

Brusc, fata se opri. Vorbea, în sfârşit, cu cineva la telefon, gesticulând foarte agitată în timp ce se apropie de marginea aleii şi se lăsă să cadă pe o bancă goală, cu capul plecat şi o mână la ochi. Strike călcă pe iarbă, o suprafaţă întotdeauna dificil de străbătut cu proteza lui, prefăcându-se absorbit de telefon. Se apropie parcă din întâmplare de locul în care stătea ea, până când putu s-o audă.

— ...dar de ce n-ai putut să-m' spui, pur şi simplu să-mi spui? zicea fata cu un accent puternic de Yorkshire care îl surprinse pe Strike. Cum crezi că m-am simţit io când ea a zis că te întâlneşti cu Nils?

Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia era evident că vorbea persoana de la celălalt capăt al firului.

— Dar de ce, totuşi? insistă fata din Yorkshire.

Vocea i se frânse, dar, spre deosebire de Katya, fata nu făcu niciun efort să-i ascundă persoanei cu care vorbea faptul că plânge.

— De ce?

Urmă o nouă tăcere lungă, în timp ce umerii fetei se zguduiau şi ea scotea nişte zgomote gâlgâite şi icnite. Un tânăr cu gluga hanoracului ridicată trecu pe lângă fata care plângea şi îi aruncă o privire lipsită de compasiune.

— Da, dar atunci de ce n-am putut să fiu şi eu acolo? ...Dar ei nu trebuiau să ştie... De ce?

O nouă pauză, apoi fata izbucni:

— Dar tu vrei ca eu să spun că erai cu mine când îţi convine ţie, nu?

Sări în picioare de pe bancă şi începu să meargă iar, mai repede ca înainte. Strike o urmă, pierzând teren deoarece trebui să iasă de pe iarbă pe

aleea asfaltată. Fata vorbea cu vehemenţă acum, gesticulând cu braţul stâng tatuat, şi Strike îşi dădu seama că plângea în continuare din cauza privirilor pe care le atrăgea din partea celor care mergeau în sens opus.

Acum se apropia de ieşirea din parc şi Strike realiză pentru prima oară cât de aproape erau de Cimitirul Highgate. Parcul se învecina cu el, iar Strike întrezărea morminte printre copacii din stânga lui. Ţinta lui ieşi din parc şi o luă la stânga pe stradă. În timp ce recâştiga teren, Strike auzea fragmente din ce spunea fata, care era atât de tulburată, încât nu părea să-i pese că ar putea fi auzită.

— N-am vrut... n-am ameninţat deloc... dar de ce? ...doar pretexte... diseară lucrez... Nu, dar de ce?

În mod evident, persoana cu care vorbea închisese. Fata se opri în dreptul porţilor neogotice impunătoare de la intrarea în cimitir şi Strike încetini şi el, prefăcându-se din nou interesat de telefonul lui. Fata se şterse la ochi cu mâna ca un copil şi rămase acolo nehotărâtă, privind spre intrarea din dreapta a cimitirului. Strike o văzu din nou din profil şi i se păru că faţa ei albă şi suptă, cu dinţi prea proeminenţi şi ochi negri, seamănă cu un cap de mort. Părul lung şi vopsit, braţul tatuat şi hainele negre ieftine o făceau în mod curios să se potrivească cu locul: era modernă, dar şi de un gotic victorian, o copilă care bocea, purtând o fustă neagră până în pământ şi privind lung spre morminte. Prefăcându-se că tastează în telefon, Strike făcu pe furiş mai multe fotografii cu fata nemişcată care contempla cimitirul, înainte ca ea să pornească din nou.

O mai urmări încă 25 de minute, până când ajunse pe Junction Road, o stradă lungă şi aglomerată, cu mult trafic. Fata merse mai departe, pe lângă magazine şi birouri, până când intră în cele din urmă pe Brookside Lane şi dispăru pe o uşă laterală despre care Strike îşi dădea seama că duce la apartamentul de deasupra unui magazin de pe colţ. Ferestrele păreau murdare. Între două din ele atârna un anunţ al unui agent de închirieri.

Fotografie clădirea cu telefonul, apoi se îndepărtă căutând un taxi. Capătul ciotului era acum extrem de iritat şi Strike se gândi că mai bine îşi luă un hamburger decât să se ducă acasă să facă duş şi să se schimbe, având în vedere că era foarte probabil ca barul ales de Madeline să nu ofere cine ştie ce în afară de alune condimentate.

Dură zece minute să găsească un fast-food. Se aşeză cu un geamăt de uşurare că lua greutatea de pe proteză, muşcă zdravăn din cheeseburger şi încercă pentru a mia oară să se înregistreze în Jocul lui Drek. Ca de fiecare dată, mica inimă neagră animată apăru, zâmbind şi dând din umeri, şi îi spuse să încerce din nou.

Strike muşcă a doua oară din cheeseburger, apoi trecu pe Twitter să vadă dacă Anomie avusese ceva de spus.

Tweetul apăru în timp ce el mânca din cartofii prăjiţi.

Anomie @AnomieGamemaster

Dacă dumnezeu a vrut ca noi să fim empatici, de ce i-a făcut atât de al dracu de urâţi pe cei care plâng.

5:41 9 aprilie 2015

23

Nu e nici adevăr şi nici minciună;
Dar într-un bal mascat hidos
Totul dansează mai departe...

Amy Levy, *Magdalena*

Chaturi din joc între şase dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>
< 9 aprilie 2015 19:32>
<Prezenţi: Inimoasa, Demon1, Vierme28>
Inimoasa: LordDrek a fost aici?
Demon1: nu l-am văzut, de ce?
Inimoasa: mă întrebam doar
Demon1: Anomie tot nu lasă pe nimeni nou să intre?
Inimoasa: Nu
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Morehouse: Anomie nu e?
Inimoasa: A fost aici acum jumătate de oră apoi a dispărut
Morehouse: da. Vorbea la telefon cu mine.
Demon1: uau, cred că e ca şi cum ai avea numărul de telefon al lui Dumnezeu
Vierme28: lol
Morehouse: LordDrek şi VilePechora au fost?

Inimoasa: nu i-am văzut pe niciunul azi. De ce?
Morehouse: pentru că m-am săturat să aştept ca Anomie să-i dea afară
Inimoasa: Morehouse, nu sunt în *Înjumătăţirea*, ţi-am tot spus!
Vierme28: ar ptuea să fie
Inimoasa: nu fi proastă
<Vierme28 a părăsit canalul
Demon1: Inimoaso, n-o mai fă proastă!
Demon1: e foarte nesigură pe ea din cauza ortografiei şi aşa mai departe
<Albacahartia s-a alăturat canalului>
Demon1: era şi timpul
Demon1: n-am putut pleca până n-ai venit tu, aşa a ordonat Anomie
Demon1: doar pentru că eşti preferata lui Morehouse asta nu înseamnă că poţi să apari şi să dispari când ai tu chef.
<Demon1 a părăsit canalul>
Albacahartia: wtf?
Inimoasa: nu-l băga în seamă. E gelos
Albacahartia: de ce?
Inimoasa: pentru că tu şi Morehouse v-aţi apropiat. Nu-i place asta. Sunt destul de sigură că e gay.
Albacahartia: a, n-am ştiut
Inimoasa: tocmai a plecat şi Vierme28 iar ca o furtună. E atât de sensibilă.
Albacahartia: toţi avem motivele noastre să fim nesiguri pe noi.
Inimoasa: ştiu, dar ea e ridicolă. Sper să se întoarcă, trebuie să ies de aici la 9
Inimoasa: de fapt, poate tu ai putea să-i bagi minţile în cap lui Morehouse
Albacahartia: cu ce?

<Un nou canal privat a fost deschis>
<Anomie invită pe Morehouse>
<9 aprilie 2015 19:35>
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Anomie: ţi-am spus şi data trecută, fir-ar al dracu. Nu mă mai suna acasă.
Morehouse: Nu vrei să vorbeşti cu mine despre asta aici, aşa că am sunat.
Morehouse: Şi dacă tot n-o să vrei să discuţi cu mine aici, o să sun iar.
Anomie: nu poţi să mă suni pe fix, fir-ar al dracu. Nu poţi să faci asta.
Morehouse: am sunat de la un telefon public. Eşti paranoic!
Anomie: da, de la un telefon public din C********
Morehouse: Am putea să renunţăm la tâmpeniile astea infantile cu ********?
Anomie: Ce vrei de la mine? Ţi-am spus că o să-i cercetez pe LordDrek şi VilePechora. Încă cercetez.
Morehouse: au trecut săptămâni de atunci.
Anomie: atât a durat şi s-au dovedit a fi curaţi. Dacă găsesc ceva, îi zbor afară.
Morehouse: ce dracu te aştepţi să găseşti, o glugă de KKK?
>

Inimoasa: cu LordDrek şi VilePechora
Inimoasa: el crede că sunt terorişti nazişti
Albacahartia: şi tu eşti sigură că nu sunt?
Inimoasa: întâmplarea face că ştiu că n-au cum să fie, bine?
Albacahartia: cum?
Inimoasa: din conversaţiile pe care le-am avut cu ei
>
Albacahartia: stai puţin, ştii cine sunt?
Inimoasa: nu, bineînţeles că nu
<Vierme28 s-a alăturat canalului>
Albacahartia: hei, Vierme x
Vierme28: salut Albacahartia
Inimoasa: Vierme, n-am vrut să te supăr mai devreme
Vierme28: bine dar m-am săturat ca oamenii să-mi spună proastă sau cretină
Inimoasa: Când te-am făcut eu cretină?
Vierme28: nu tu, PeciroRau
Vierme28: nu pot să-l scriu corect
Vierme28: şi o tot ţine lângă cu punnctuaţia mea
Inimoasa: nu vorbeşte serios
Inimoasa: e doar o glumă
Albacahartia: nu e o glumă foarte amuzantă
Vierme28: nu, nu e
Inimoasa: bine ei eu tre să plec.
Inimoasa: ne vedem mâine
<Inimoasa a părăsit canalul>
Albacahartia: eşti bine, Vierme?
Vierme28: da
Vierme28: mersi că m-ai întrebat
>
>
>

Anomie: uite, nu pot să-i dau afară fără dovezi.
Morehouse: dă-le dracu de dovezi. Ştii că întotdeauna mi s-a părut că e ceva dubios cu VilePechora.
Anomie: Nu ei au omorât-o, bine?
Morehouse: cum dracu poţi fi tu atât de sigur?
Anomie: pur şi simplu sunt. Întâmplarea face că ştiu că în seara ăia erau cu totul altundeva decât în Highgate.
Morehouse: fir-ar al naibii, doar nu-i cunoşti în viaţa reală?
Anomie: nu, asta ar încălca regula 14
Morehouse: dă-o dracu de regula 14, vorbim despre o crimă aici
Morehouse: ce au făcut ei când i-au convins pe ceilalţi că tu eşti Ledwell e exact modul de operare al *Înjumătăţirii*
Anomie: uite, dacă aflu că sunt în *Înjumătăţirea*, zboară.
Morehouse: Promiţi?
Anomie: Ce dracu vrei să fac, să jur pe roşu?
Anomie: Am spus că o să-i cercetez
>
>

Anomie: dar sunt moderatori buni, chiar dacă sunt nazişti
Morehouse: asta ar trebui să fie amuzant?
Anomie: cumva, da
Morehouse: am senzaţia că vrei să-i ţii dintr-un motiv pe care nu mi-l spui
Anomie: cum ar fi?
Morehouse: Poate sunteţi toţi împreună în *Înjumătăţirea*?

Albacahartia: dacă te consolează cu ceva, nu eşti singura care are probleme cu alţi moderatori. Demon1 mă urăşte
Morehouse: eşti bine informat
Vierme28: nu te urăşte, nu serios
Vierme28: el şi Morehouse au fost prieteni foarte buni dar s-au cetrat
Albacahartia: când asta?
Vierme28: puţin înainte ca tu să devii moderatoare
Vierme28: nu ştiu de la ce s-au luat
>
Albacahartia: nu mi-l imaginez pe Morehouse certându-se cu cineva
Vierme28: poate să fie dur când e nveoie
Vierme28: e foarte furios că Lorddrek şi Vile sunt încă aici
>
Albacahartia: da, ştiu
Anomie: nu bârfim pe la spatele liderului, nu-i aşa?
Albacahartia: nu bârfim, vorbim doar
>
>
>
>
>
Morehouse: Albacahartia, putem vorbi puţin?
Albacahartia: da, bineînţeles
Anomie: lol
Vierme28: ce se întâmplă?
Anomie: ceartă de îndrăgostiţi
<lnimoasa s-a alăturat canalului>
Anomie: mă întrebam unde eşti
Inimoasa: scuze, sunt o tâmpită. M-am uitat aiurea la ceas, am crezut că e mai târziu decât era. Mai am o oră de stat aici înainte să termin tura.
Anomie: sictir. Nu toastez în cinstea lui Odin dintr-un corn sau celelalte lăbăreli
Morehouse: cine toastează în cinstea lui Odin dintr-un corn?
Anomie: Probabil *Înjumătăţirea*. Rune scandinave şi celelalte tâmpenii.
>
Morehouse: eşti bine informat
Anomie: am citit în *Times* ca toată lumea, ce naiba
Anomie: oricum, nu eşti în măsură să-mi ţii mie predici despre morală
Morehouse: ce vrei să spui?
Anomie: îţi faci laba până leşini la nudurile lui Albacahartia
Anomie: când am înfiinţat asta am convenit că nu facem aşa ceva
Morehouse: de unde dracu ştii că mi-a trimis poze?
Morehouse: spionezi canalele private?
Anomie: nu
Anomie: mi-a trimis din greşeală o poză care era pentru tine
>
Morehouse: nu te cred
Anomie: întreab-o
Morehouse: o întreb
<Morehouse a părăsit canalul>
<Anomie a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<9 aprilie 2015 20:04>
<Morehouse invită pe Albacahartia>
Morehouse: trebuie să te întreb ceva
<Albacahartia s-a alăturat canalului>

Anomie: credeam că Viermele e singurul moderator cu nevoi speciale de aici.
<Vierme28 a părăsit canalul>
Inimoasa: dumnezeule, Anomie, abia se întorsese după ce am supărat-o fără să vreau!
Anomie: păi ar face bine să nu rămână plecată. Trebuie să modereze
Anomie: revin peste 10 min să verific şi dacă nu e aici, o să fie nasol
<Anomie a părăsit canalul>
>
>
>
>
>
>
>
Inimoasa: Albacahartia?
>
Inimoasa: nu pot să moderez de una singură, avem iar un blocaj în Wombell
>
Albacahartia: vin imediat
>
>
>
>
>
Inimoasa: Albacahartia, am nevoie să mă ajuţi!
>
>
>
>
Albacahartia: ţi-am spus, vin imediat!
>
>
Albacahartia: mă sperii. Ce s-a întâmplat?
Morehouse: Anomie susţine că i-ai trimis din greşeală o fotografie care era pentru mine
Albacahartia: o doamne
Morehouse: vrei să spui că i-ai trimis?
Albacahartia: da
>
>
>
>
>
Albacahartia: nu ţi-am spus pentru că am crezut că o să te înfurii foarte rău
Morehouse: căcat
Albacahartia: Morehouse, îmi pare foarte rău, dar nu era una urâtă, nu era obscenă sau ceva
Albacahartia: a trebuit să spun că nu era pentru el
Albacahartia: ştiu că ar fi trebuit să fiu mai atentă
Albacahartia: îmi pare foarte, foarte rău
Morehouse: e în regulă
Albacahartia: nu, nu e, acum ştie că încălcăm regula 14
Albacahartia: crezi că o să mă baneze?
Morehouse: nu poate să te baneze unilateral, eu sunt cocreator, ai uitat?
Morehouse: doar că nu voiam ca Anomie să ştie de treaba dintre noi pentru că el se joacă cu minţile oamenilor. E un maniac al controlului, nu-i place să aibă cineva relaţii care nu îl implică. Fie eşti un lingău ca Inimoasa fie ajungi să fii dat afară. Eu am rezistat atât doar pentru că are nevoie de mine

>
>
Albacahartia: unde e Vierme?
Inimoasa: a plecat iar valvârtej
Inimoasa: a supărat-o Anomie
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Albacahartia: ok, unde ai nevoie de mine?
Inimoasa: blocajul din Wombell
Albacahartia: îl văd
>
<Vierme28 s-a alăturat canalulului>
Inimoasa: slavă domnului, Anomie se întoarce curând să verifice dacă eşti aici, Vierme
Vierme28: m-am săturat să facă toţi mişto de mine
Inimoasa: Nu face nimeni mişto, acum vino şi ajută-mă în Wombell altfel intrăm toţi în căcat
Morehouse: calmaţi-vă, pot să vă ajut şi eu
<Anomie s-a alăturat canalului>
Anomie: bun, toată lumea e prezentă
Anomie: altfel s-ar fi lăsat cu scandal
Morehouse: ne fac întotdeauna plăcere discursurile tale motivaţionale
Anomie: oderint dum mentuant
>
>
>
Albacahartia: îmi pare foarte rău, Morehouse
Morehouse: nu, e în regulă
Morehouse: care poză era?
Albacahartia: cea în cămaşă roz
Morehouse: ce naiba parcă ai zis că nu era obscenă?
Albacahartia: nu se văd sfârcurile
Morehouse: lol asta e definiţia?
Albacahartia: da
Albacahartia: mă rog, şi părul pubian
Morehouse: lol
Albacahartia: scumpule, ar fi bine să mă duc să moderez, altfel se ia Anomie de mine.
Morehouse: da bine xxx
Albacahartia: *trimite bezele*
<Morehouse a părăsit canalul>
<Albacahartia a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<9 aprilie 2015 20:08>
<Anomie invită pe Morehouse>

Anomie: Inimoaso, banează-l pe nenorocitul ăla de Negru501
Inimoasa: de ce?
Anomie: îi întreabă întruna pe oameni ce ştiu despre mine
Inimoasa: a bine
>
>
>
>
>
Inimoasa: nu mai e
Anomie: bun
Inimoasa: Anomie, s-a mai aflat ceva despre Maverick şi film?
Anomie: ce te face să crezi că ştiu?
Inimoasa: pentru că tu afli totul primul mereu.
Anomie: lol. E adevărat.
Inimoasa: deci mai au de gând să-l facă sau ce?
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Anomie: o să dezvălui ce ştiu pe Twitter la momentul potrivit
Anomie: aşa că mă tem că n-o să poţi să dai ştirea înaintea mea
Inimoasa: nu de asta întrebam!
Anomie: mă vei ierta dacă nu am deplină încredere în tine după ultimele evenimente, Inimoaso.
Anomie: nu obişnuiesc să mă încred în cei care îmi ascund lucruri.
Anomie: ei?
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Morehouse: ei ce?
>
>
Anomie: ai verificat cu Albacahartia dacă am minţit cu poza?
Morehouse: da
Morehouse: bine, nu ai minţit
Anomie: frumoase ţâţe, recunosc
Morehouse: du-te dracu
>
Anomie: eşti sigur că e chiar ea în poză?
Morehouse: da
Anomie: de unde? Ai vorbit cu ea şi pe video?
Morehouse: nu e treaba ta
Anomie: înţeleg că răspunsul e „nu”
Morehouse: ce-ţi pasă ţie?
Anomie: nu-mi pasă, bua. Aveam doar grijă de tine. Ai încredere în ea?
Morehouse: de ce n-aş avea?
Anomie: aşa e jocul, nu?
Anomie: în joc nimeni nu e cine zice că e
Morehouse: vorbeşte în numele tău
Anomie: vorbesc în numele amândurora
Anomie: sau a văzut şi ea poze cu tine?
Morehouse: du-te dracu
<Morehouse a părăsit canalul>
>
>
<Anomie a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

Anomie: şi înainte să sublinieze cineva că şi eu îmi ascund identitatea, asta e altceva. Mottoul meu e splendide mendax.
Vierme28: ce înseamnă ?
Anomie: „nobil neadevăr”
Anmie: în mod ciudat, i se aplică şi co-creatorului meu
<Morehouse a părăsit canalul>

24

Invidie fără glas la sân întreţinută,
Nemulţumire înăcrită ce a fost născută
Din mândrie, păcat diavolesc.

Christina Rossetti, *Camera cea mai de jos*

Robin îşi petrecu următoarea dimineaţă ţinând sub observaţie apartamentul lui Degete din Sloane Square, recunoscătoare pentru ziua plăcută şi însorită, căci purta rochia albastră pe care o îmbrăcase ultima oară la Ritz. În seara aceea urma să ia cina într-un restaurant luxos aflat la zece minute de biroul din Denmark Street, împreună cu avocata Lisa Herbert.

Lisa, care fusese împreună cu Strike în şcoala generală, se căsătorise cu unul dintre colegii din Londra ai detectivului, Nick. Robin se ataşase de ei, deoarece stătuse în camera lor de oaspeţi timp de o lună după ce îşi părăsise fostul soţ. N-o mai văzuse pe Lisa de o vreme şi la cina aceasta ele ar fi trebuit să sărbătorească, pe de-o parte, faptul că Robin câştigase apartamentul, pentru care spera să semneze curând contractul (ar fi vrut să facă asta înainte de a sărbători, rugându-se din superstiţie să nu aducă ghinion cina), iar pe de altă parte, câştigarea unui proces complicat de către Lisa, care se aşteptase să piardă. Lisa alesese localul din seara aceasta, Bob Bob Ricard, pentru că nu mai fusese niciodată acolo şi voia să meargă: un restaurant britanic-rusesc care avea în fiecare separeu butoane pentru şampanie, din care se presupunea că vinde mai mult decât oricare alt restaurant din Anglia.

Degete ieşi în sfârşit din apartament pe la amiază, îmbrăcat din cap până-n picioare în Armani, şi parcurse pe jos scurtă distanţă până la The Botanist, un restaurant pe care el îl frecventa aşa cum se duceau Robin şi Strike la fast-foodul din apropierea biroului să-şi ia un kebap la prânz. Din fericire, rochia albastră nu părea inadecvată, ţinând cont de standardul vestimentar al tinerelor care intrau şi ieşeau din restaurant.

Robin zăbovi în faţa lui până la ora 14, când Midge veni să o înlocuiască, punctuală ca întotdeauna şi purtând o pereche de Ray-Ban, blugi şi geacă de piele.

— Încă ia prânzul, spuse Robin.

— Căcat mic şi leneş, spuse Midge.

Se despărţiră, iar Robin se îndreptă spre birou, unde avea de gând să continue să caute informaţii personale în feed-ul de Twitter al lui Anomie.

După ce urcă scara metalică familiară, care se răsucea în jurul liftului vechi care era scos din uz de când lucra ea la agenţie, o găsi la birou doar pe Pat.

— Tocmai a sunat, o informă Pat pe Robin, continuând să tasteze cu ţigara electronică între dinţi, ca de obicei. Robin înţelese că Pat se referea la Strike, al cărui nume rareori îl pronunţa. În timp, acest obicei ajunsese să pară aproape afectuos.

— Ce voia? întrebă Robin în timp ce îşi atârna pelerina de ploaie.

— A zis că tocmai ţi-a trimis un e-mail şi nişte fotografii şi dacă ai timp ar vrea să discute despre asta cu tine când ajunge şi el aici, la 4 şi jumătate. Şi ai primit un mesaj de la Hugh Jacks.

— Ce? făcu Robin, întorcându-se să se uite la Pat.

— Da, mi-a cerut să-i fac legătura cu tine, zise Pat. N-am ştiut cine e, aşa că i-am spus că eşti ocupată. Te-a rugat să-l suni înapoi.

— Bine, ei, dacă sună la birou Hugh Jacks sunt întotdeauna ocupată. Pat păru intrigată.

— Nişte prieteni au încercat să mă cupleze cu el, explică Robin pregătindu-se să pună de cafea. Dar nu sunt interesată şi am crezut că şi-a dat seama până acum.

— Cu cât e mai puturos rahatul, cu atât e mai greu să-l ştergi de pe pantof, spuse Pat laconic.

După ce făcu cafea pentru ea şi Pat, Robin se duse în birou şi citi e-mailul de la Strike.

Din supravegherea de ieri au reieşit câteva lucruri.

Montgomery, Cardew şi Tim Ashcroft s-au întâlnit la o crâşmă din Highgate să discute despre atacul cu cuţitul. Li s-a alăturat un bărbat pe nume Nils şi mai aşteptau pe cineva numit Pez, dar Pez n-a apărut.

L-am identificat pe Nils pe internet. E Nils de Jong, proprietarul olandez al Colectivului Artistic North Grove. Tim Ashcroft avea mai demult un păr roşcat bogat, dar acum e aproape complet chel. El e prietenul lui Edie care a făcut vocea Viermelui din desen şi în prezent e membru al unei companii de teatru care susţine prin şcoli reprezentaţii şi ateliere. Grupul se numeşte Actorii Hoinari prin Şcoli.

Nu am habar cine e Pez, mai caut.

A fost prezent şi imensul şi enervantul fiu al lui Nils, Bram.

Idei principale:

- De Jong, Cardew şi Montgomery au fost toţi intervievaţi de poliţie. Cardew şi Montgomery au oferit amândoi alibiuri pentru momentul crimei: Montgomery se presupune că era la crâşmă cu prietenii, iar Cardew — acasă cu sora şi bunica lui.
- Potrivit documentelor online, Ashcroft, care nu a fost intervievat de poliţie, e necăsătorit şi stă cu părinţii în Colchester, când nu e în turneu cu compania. Nu există date despre abilităţile lui informatice sau de design.
- Cardew a fost întrebat de poliţie dacă aparţine de vreo „frăţie". Asta l-a nedumerit pe Montgomery, care a spus că el credea că grupul de extremă dreaptă se cheamă *Înjumătăţirea*. Am impresia că am văzut sau auzit recent ceva despre o frăţie, dar nu-mi pot aminti unde — ai dat de ceva de genul acesta pe internet legat de Cardew sau de desenul animat?
- Înainte de a fi înjunghiat, Blay s-a întors să stea la North Grove timp de o lună, pentru că îşi inundase apartamentul (adresă necunoscută).
- În timpul acestei luni, Blay a fost vizitat la North Grove de o femeie pe nume Yasmin (n-a fost rostit numele de familie) care lucrase pentru Blay şi Ledwell, ocupându-se de mesajele de la fani. Potrivit lui Cardew, e grasă şi Ledwell a concediat-o.
- Yasmin pare să-i fi dat lui Blay ideea că Ledwell e Anomie şi pare destul de probabil că tot ea să fie sursa dosarului cu „probe".
- Blay a pornit spre cimitir cu acest dosar, care n-a mai fost găsit. Se presupune că l-a luat ucigaşul.
- Ucigaşul a luat şi telefonul lui Blay (nu s-a spus nimic despre cel al lui Ledwell).
- Cardew a pomenit un blog numit „*Condeiul Justiţiei*", care pare să fi fost făcut împotriva lui Ledwell / *Inimii negre ca noaptea*. Poate merită verificat în cazul în care e o activitate secundară a lui Anomie.
- La puţin timp după ce Montgomery, Cardew, Ashcroft şi de Jong au părăsit crâşma, a apărut o fată cu braţul plin de tatuaje cu *Inimă neagră ca noaptea*, în mod evident căutând pe cineva. A sunat o persoană necunoscută şi a întrebat-o de ce nu-i spusese şi ei că se întâlnesc cu Nils şi de ce nu-l mai văzuse de o lună. E din Yorkshire. Ai în ataşament fotografia ei, ca şi pe cea a clădirii în care locuieşte. Ar trebui s-o identificăm şi, de asemenea, să aflăm cu cine stă, dacă stă cu cineva.

Putem împărţi aceste piste când ne întâlnim, voiam doar să te pun la curent cu ce s-a întâmplat ieri.

De asemenea, joi am programate întâlniri cu Katya Upcott şi Phillip Ormond. Ar trebui să mergem împreună. — S

Robin deschise primul ataşament şi văzu o fotografie cu fata foarte slabă, îmbrăcată în negru, privind fix intrarea în cimitir. Mări tatuajul de pe antebraţul ei stâng şi îl văzu nu doar pe Inimioară, ci şi pe Drek, fantoma Albăcahârtia şi un vierme care părea trist. Bănui că toate tatuajele, chiar şi cele pe care nu le recunoştea, cum ar fi fost coţofana şi cele două schelete zâmbitoare care purtau pălării victoriene, aveau legătură cu desenul animat şi, ca şi Strike, se întrebă cât o costase pe fată să-şi imprime permanent pe piele aceste personaje.

Deschise a doua fotografie. Nici cele mai rele apartamente vizionate de ea nu fuseseră atât de mizere la exterior precum clădirea triunghiulară de pe Junction Road, cu tocurile ferestrelor crăpate şi tencuiala murdară.

Revenind la e-mailul lui Strike, Robin observă că deja putea să-i ofere informaţii despre unul dintre aspectele pomenite de el. În timp ce parcurgea trei ani de tweeturi şi interacţiuni pe Twitter ale lui Anomie, dăduse deja de blogul *Condeiul Justiţiei*. Deschise documentul pe care intenţionase să i-l arate mai târziu lui Strike şi îl scoase la imprimanta de pe biroul lui Pat.

Apoi verifică noul cont de Twitter pe care şi-l crease, @faninimaneagra:). Îi urmărea pe Anomie şi Morehouse şi adăugase toate conturile de fani ai Inimii negre ca noaptea pe care le putuse găsi, ca să fie la curent cu toate zvonurile şi teoriile. În locul fotografiei ei, Robin folosi o poză de arhivă cu o brunetă tânără şi drăguţă. Primise deja trei mesaje directe.

@jbaldw1n1»
Dacă asta e poza ta reală probabil te-ai plictisit de moarte de tipii din mesajele tale directe aşa că eu plec.

@Drekbua9
fă-mi o labă

@mreger#5
Ăsta nu e un truc ieftin să te agăţ, voiam doar să-ţi zic că tipul ăla Julius a fost complet deplasat şi l-am raportat.

Interesată de al treilea mesaj, Robin căută să vadă ce îl provocase.

Cu două zile în urmă, scrisese într-un tweet că spera ca filmul *Inimă neagră ca noaptea* să rămână fidel seriei originale, o opinie despre care crezuse că nu avea cum să dea naştere la controverse. Însă primise răspunsuri furioase. Fanii făcuseră coadă ca să-i spună că simpla apariţie a filmului, indiferent de

calitatea lui, ar fi distrus tot ce iubeau ei la *Inimă neagră ca noaptea*. Dar nimeni nu se ofensase atât de tare la nevinovata declaraţie a lui Robin ca @eu_sunt_evola.

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @faninimaneagra:)
curvă superficială

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @faninimaneagra:)
dacă ai fi violată de fiecare dată când spui o tâmpenie ai fi plină de sculă în permanenţă

Robin privi fix aceste mesaje timp de câteva secunde, apoi se duse să se uite la contul @eu_sunt_evola. Avatarul contului înfăţişa un adolescent despre care ea bănui că avea cel mult 16 ani. Principalele lui preocupări păreau să fie filmele cu supereroi, *Inimă neagră ca noaptea* şi să le trimită femeilor mesaje de tipul celui primit de ea. Robin decise că interacţiunea cu el nu ducea nicăieri, aşa că reveni la contul lui Anomie, apoi deschise dosarul cu tweeturi printate pe care Allan Yeoman i-l înapoiase şi pe care ea îl pusese în ordine cronologică, să-l poată compara cu feed-ul de Twitter al lui Anomie.

Ultimul tweet pe care îl cercetase data din 2012. Când Jimmy Savile, răposatul DJ şi cavaler al regatului, fusese demascat în luna octombrie a acelui an drept cel mai prolific pedofil cunoscut din Anglia, Edie Ledwell postase tweetul „Cum au putut să fie ignoraţi toţi aceşti oameni care spun că Savile i-a agresat? De ce nu i-a ascultat nimeni?”

Anomie repostase comentariul lui Edie împreună cu unul propriu: „O să începi să pretinzi că el e cel care ţi-a tras-o? #trolarepentrucompasiune”

Sub varianta printată a tweetului, Edie scrisese: *Din asta rezultă că ştie că am fost agresată sexual la una dintre familiile adoptive la care am stat. N-am discutat niciodată public despre asta.*

Fără să se grăbească, Robin continuă să cerceteze în sens invers time-line-ul de Twitter al lui Anomie.

Unele dintre tweeturile lui Anomie nu ieşeau cu nimic în evidenţă: în iulie 2012, distribuise faptul că îi plăcuse Cavalerul Negru: Legenda renaşte. În iunie 2012, îşi informase urmăritorii că o pisică stătea pe gardul grădinii lui, privindu-l printr-o fereastră. „Exact ăsta e motivul pentru care am praştie.”

Glumă, se gândi Robin, sau fapt real? Oare existase în realitate pisica? Sau, la o adică, gardul? Ar trebui să adauge „posibilă fobie / ură faţă de pisici” la profilul pe care ea şi Strike încercau să-l alcătuiască?

Continuă să deruleze.

„Oamenii spun că ar trebui să fiu plătit pentru ceea ce fac pentru fani. Primesc Magnum Infinity. Sunt al dracu de bune.”

Nu e cine ştie ce trăsătură deosebită, se gândi Robin, continuând să deruleze. *Cui nu-i place îngheţata?*

Dar apoi, pe 8 iunie 2012, Anomie făcuse o dezvăluire mai interesantă.

Anomie
@AnomieGamemaster
Nesătula de Ledwell a abandonat-o pe Katya Upcott, prietenă care a contribuit la propulsarea #Inimaneagracanoaptea spre succes. Acum e la @<AY©A>.
@adevăratul)oshBlay rămâne cu Upcott.

11:53 5 iunie 2012

Acest tweet fusese printat de Edie, care scrisese sub el: *Anomie a aflat de asta la numai câteva ore după ce eu îi spusesem Katyei că vreau să angajez pe bune un agent adevărat. Nu pentru că nu doream s-o plătesc n-am mai vrut ca ea să mă reprezinte. Nu am avut niciodată niciun fel de contract şi ea a spus întotdeauna că nu vrea să fie plătită. Consideram că ne oferă sfaturi proaste şi voiam să plătesc ca să fiu reprezentată de cineva aşa cum trebuie, pentru că toată chestia devenea din ce în ce mai mare şi mi se părea că scăpa de sub control. Lui Josh nu i-a plăcut că eu o părăseam pe Katya. A spus că nu eram loială.*

Nici fanilor nu le plăcuse prea mult dezvăluirea lui Anomie, după cum o dovedeau răspunsurile.

Andi Reddy @ydderina
Răspuns către @AnomieGamemaster
omfg, în loc s-o plătească pe prietena lor pentru toată muncă făcută de ea gratis, ea o părăseşte?

Caitlin Adams @CaitAdumsss
Răspuns către @AnomieGamemaster
Ăsta e un nou record de josnicie chiar şi pentru #Nesătula deLedwell. Oamenii ăştia au ajutat-o şi ea le dă cu piciorul.

Ariene @reginaarleene
Răspuns către @AnomieGamemaster
Bravo pentru @adevăratulJoshBlay că rămâne cu Katya, asta mă face să-l iubesc şi mai mult. La momentul ăsta, sincer, #ladracucuLedwell

---

Niven @adevarataAlbacahartia

Răspuns către @AnomieGamemaster
E o rasistă şi abilitistă violentă. Dacă abia acum sunteţi şocaţi de ea, nu ştiu unde dracu aţi fost.

Robin continuă să deruleze. Cu doar două zile înainte să dea vestea că Edie se dusese la agenţia lui Allan Yeoman, Anomie anunţase şi alte ştiri importante.

Anomie
@AnomieGamemaster
Am auzit că Netflix amuşină pe lângă #Inimaneagracanoaptea.
#NesatuladeLedwell e pregătită să închidă Jocul lui Drek, să mai dea afară pe unii dintre primii artişti de voce... 1/2

22:07 6 iunie 2012

Anomie
@AnomieGamemaster
Răspuns către @AnomieGamemaster
...să-l abandoneze pe Blay, etc., ca să profite.

Exprimaţi-vă părerea la @EdLedDeseneaza şi
@adevaratulJoshBlay — ce-ar trebui să fie nenegociabil? 2/2

22:07 6 iunie 2012

Edie printase şi comentase şi acest tweet. *Posibilul acord nu era informaţie publică şi nu trebuia să vorbim despre el. N-aveam de gând să fac niciuna dintre tâmpeniile astea. Nu aveam cum să-l concediez pe Josh, eram parteneri.*

Robin derulă prin previzibila explozie de furie dezlănţuită de tweeturile lui Anomie.

Dnalnimioara @carlywhistler_*
Răspuns către @AnomieGamemaster
nuuu, nu poate fi adevărat! de unde ştii asta?

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @carlywhistler_*
Gamemaster ştie totul

Timothy J Ashcroft @ViermeleTransformat
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu cred că @EdLedDeseneaza are de gând să facă vreunul dintre lucrurile astea, serios

---

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @ViermeleTransformat
Crezi greşit. Am auzit că eşti în capul listei de concedieri

Robin se opri să-şi noteze că Anomie susţinuse că are informaţii că Tim Ashcroft urma, probabil, să fie concediat din rolul Viermelui, apoi continuă să citească.

Fataluilnimioara @lnimioaratotdeauna7
Răspuns către @AnomieGamemaster
Dacă îl abandonează pe Josh şi închide jocul pierde toţi fanii şi n-are decât să moară într-un foc de tomberon #alaturideJosh

---

DrekBua @iadsifurie$
Răspuns către @AnomieGamemaster
#nomaialimentatipeLedwell

Discipolul lui Lepine @D1scipolul!uiLepine
Răspuns către @iadsifurie$ @AnomieGamemaster
excelentă idee hai să punem în tendinţe #nomaialimentatipe Ledwell

---

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @AnomieGamemaster
nu poate să închidă jocul jocul e al nostru !!!! #nunetflix
@EdLedDeseneaza te rgo ascultă-ţi fanii !!!!!!

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster
Uau ce drăguţ, toate ideile mele se duc la Netflix ca să facă o grămadă de bani pentru Edie Ledwell

---

Loren @l°rygill
Răspuns către @adevarataAlbacahartia @AnomieGamemaster
Kea, dacă ai face un crowdfunding o grămadă dintre noi te-am ajuta s-o dai în judecată #nomaialimentatipeLedwell #nunetflix

Robin reciti ultimele două tweeturi. Intrigată de informaţia că persoana numită Kea Niven ar fi avut motive s-o dea în judecată pe Edie Ledwell, deschise contul de Twitter al acesteia.

Bannerul din partea de sus a paginii înfăţişa o fotografie cu un curcubeu dublu. La biografia Keei era trecut *Durere cronică*[1] *— sindrom oboseală cronică — tahicardie posturală — fibromialgie — ea/ei. Da, am fost botezată după un papagal. Şi ce?*

Chiar şi luând în calcul filtrele aplicate pe fotografia proprietarei contului, Robin îşi putea da seama că Kea Niven era o fată foarte drăguţă. Părul lung şi negru i se revărsa pe umeri şi ochii căprui imenşi priveau în sus şi în lateral spre aparatul de fotografiat, în timp ce buzele roşii ca focul i se bosumflaseră uşor.

Un tweet din octombrie 2011 era fixat în partea de sus a paginii ei. Spunea:

Dă-o dracu'. Ăsta e adevărul. Mă credeţi sau nu, mă doare în cur.

Robin apăsă pe link-ul de YouTube de sub aceste cuvinte.

Videoul începu cu Kea Niven stând pe un pat îngust, de o persoană. Era, într-adevăr, izbitor de frumoasă, cu o faţă în formă de inimă, gura arcuită şi ochi căprui, mari şi strălucitori, şi purta blugi scurţi şi un tricou negru cu un model galben, roz şi albastru pe el, pe care Robin îl recunoscu drept coperta unui album al trupei Strokes.

Decorul îi aminti de primul video făcut de Josh şi Edie, în care şi ei stăteau pe un pat de o persoană cu faţa la cameră. Peretele din spatele Keei era plin de schiţe, dar nu părea să existe niciun operator în spatele camerei de filmat, care era fixă. Pe umărul ei stătea un peruş cu guler, cu trupul de un albastru-închis şi ochi negri cu margini albe care clipeau spre cameră.

Kea începu să vorbească zâmbind la fel de sfios şi făcând acelaşi gest cu mâna că Josh în deschiderea filmării pe care Robin o văzuse deja.

— Deci... ăă... salut! Numele meu este Kea Niven şi sunt în anul doi la St Martin. Asta e legitimaţia mea de studentă...

Scoase din buzunarul de la spate al blugilor un card pe care îl ridică spre obiectiv.

— ...asta sunt eu, ignoraţi părul, azi e una dintre acele zile în care nu-mi stă bine. Iar în spatele meu sunt unele dintre lucrările mele, doar ca să dovedesc că, mă rog, nu sunt una care s-a trezit să pretindă că poate picta. Şi ea e Yoko, nu-i aşa?

Kea îi vorbi peruşului de pe umăr cu voce ascuţită.

— Da. Îi avem pe John şi pe Yoko, ea e Yoko. Deeeeci, de ce fac un vlog? Păi...

Kea flutură din mâini şi scoase un râset uşor.

— Bun, în primul rând ar trebui să spun că sunt superemoţionată că fac asta şi m-am tot gândit dacă e un lucru deştept sau aşa, dar nu încerc să fac bani

[1] „Spoonie", în original, persoană care suferă de dureri cronice şi îşi dozează cu grijă energia, considerând că are o cantitate foarte limitată.

sau... Nu e vorba de bani, e vorba de corectitudine şi, gen, să ţi se recunoască măcar meritele. Deeeeci... *Inimă neagră ca noaptea*, dacă l-aţi văzut, a fost făcut de fostul meu prieten, Josh Blay, şi de o femeie pe nume Edie Ledwell. Deci, Josh şi cu mine eram împreună la St Martin şi, evident, când eşti cu cineva vă spuneţi unul altuia, gen, toate poveştile voastre sau aşa... Deeeeci... Eu i-am spus lui Josh despre o chestie, despre Margaret Read, care practic a fost acuzată de vrăjitorie în, gen, 1590 în locul unde am crescut eu, adică King's Lynn, şi când au ars-o pe rug — partea asta e, gen, supersângeroasă, deci avertisment de conţinut nerecomandat sau cum îi spune —, inima ei, gen, a ţâşnit din ea şi s-a izbit de perete şi locul în care s-a izbit inima ei e însemnat — de fapt, am o poză pe telefon, staţi puţin...

Kea îşi luă mobilul şi derula, căutând imaginea. Robin bănui că niciunul dintre aceste lucruri nu era chiar atât de spontan pe cât dorea Kea, în mod evident, să lase impresia.

— Da, vedeţi? întrebă ea, arătând fotografia cu o inimă întipărită în interiorul unui romb de pe pervazul de cărămidă al unei ferestre. Acolo s-a lovit de perete inima lui Margaret Read. Deci, în fine, i-am spus lui Josh toată povestea şi aveam, gen, o chestie cu inima asta care ţâşneşte din pieptul cuiva şi aşa. Deeeci... da, apoi, gen, un an mai târziu, o văd pe Edie Ledwell vorbind despre cum i-a venit „ei” ideea pentru Inimioară şi-mi zic, uau, asta sună foarte, foarte familiar.

Kea continuă pe un ton plângăreţ, privind spre cameră.

— Şi nu tragi automat concluzia că ai fost, gen, furată sau aşa, dar, da, m-am dus şi m-am uitat la desen şi mi-am zis... uau. Bun. Asta e efectiv ce am spus eu despre inimă. Deci, ăă, era derutant, pentru că nu el spunea că îi venise ideea, înţelegeţi... ea spunea asta. Şi eu m-am gândit, bun, OK, probabil el i-a spus şi ea pretinde acum că a fost ideea ei. Deeeeci... da, apoi m-am uitat la toată chestia şi n-o să vă mint, era foarte, gen, ăă, oarecum... tulburător? Pentru că apare acea pasăre, Coţofeni, care ştie să vorbească? Iar ăsta e un lucru pe care eu i l-am spus lui Josh când eram împreună, coţofenele pot învăţa să vorbească, ceea ce el nu ştia şi, din nou, această Edie Ledwell spunea că era, gen, ideea ei... Şi apoi, bun, fantoma sau ce-o fi, eroina, ăă, din desen — mie mi se pare dement, dar mai mulţi oameni mi-au zis „Seamănă cu tine” şi eu m-am gândit, gen, Josh îi dădea mereu întruna cu cât de albă sunt eu — adică, gen, cu piele foarte deschisă la culoare — şi când am văzut fantoma din desen mi-am zis, ăă, bun, cineva crede că a avea pielea foarte deschisă la culoare e ceva sinistru sau aşa? Gen, Josh avea poze cu mine, evident, deci ea a făcut fantoma ca să se răzbune pe mine, gen, sau...? Deci asta a fost cumva sinistru... Dar apoi, şi ăsta a fost, gen, elementul-cheie sau ceva... vedeţi fotografia asta?

Kea se întoarse şi îngenunche pe pat, cu peruşul în continuare pe umăr, şi arătă spre un desen în creion aflat pe perete deasupra ei. Desenul înfăţişa un monstru cu cap de pasăre şi trup de om care arunca o umbră lungă.

— Deci, am făcut schiţa asta în timpul cursurilor preuniversitare, da? Deci... a fost efectiv un coşmar pe care l-am avut eu, deci, gen, e ceva superpersonal? Au, Yoko...

Peruşul plecase de pe umărul ei, agăţând în zbor o şuviţă din părul Keei.

— Deeeeeci... da, spuse ea întorcându-se să se aşeze din nou pe pat, i-am arătat lui Josh imaginea asta când eram împreună. Era doar o schiţă, dar e, gen, umbra de acolo... da. Deci, ăă, dacă aţi văzut desenul, silueta lui Drek e, gen — adică, e propriu-zis umbra aia, fără gât şi cu cioc, chestia aia ca un cioc imens şi ascuţit, adică — a, nu v-am spus: am copilărit înconjurată de păsări — maică-mea creştea papagali. Deci am avut un vis despre acest monstru cu cap de pasăre şi apoi am văzut silueta lui Drek şi mi-am zis... ăă... bun, deci asta pare super-familiar. Adică, nu-mi imaginez eu, nu? Deci apoi îmi zic, bun, astea sunt, gen, patru coincidenţe sau...? Deeeeci, presupun că unii o să zică „a, e genul de fostă prietenă ranchiunoasă" sau ceva, dar ce mă zăpăceşte pe mine de cap e că Josh nu zice „da, m-am inspirat gen de la o prietenă, sau fostă, sau aşa", în schimb ea spune că a inventat toate astea de una singură, iar eu... gen, dacă ar fi fost doar unul dintre lucrurile astea, da, poate, presupun că există coincidenţe sau aşa, dar mi se pare, gen, absolut dement că ea se apucă să zică „da, nu-mi amintesc de unde a apărut ideea inimii, mi-a venit pur şi simplu" sau aşa, gen, cum ai putea să nu-ţi aminteşti ceva de genul ăsta? Pentru că pentru cei mai mulţi oameni e o idee destul de extravagantă, nu? Deci în fine, da, practic asta e tot ce aveam de spus, vreau doar să explic despre ce e vorba pentru că, aşa cum am zis, e vorba de respectul meu de sine sau aşa. Voiam doar, ăă, să-mi spun şi eu partea mea sau aşa. Deeeeeci... da.

Kea scoase un chicotit uşor, apoi se aplecă în faţă şi închise camera.

Sub video erau comentarii:

Hart Harteson acum 3 săptămâni
Am auzit că Ledwell a furat o grămadă de oameni şi pare că tu ai fost pur şi simplu prima

Nikki acum 4 săptămâni
chestia cu inima pare într-adevăr că a luat-o de la tine, de acord.
îmi place la nebunie pasărea ta!

Manechin de Teste acum 1 an
„Au luat ideea de fantomă de la faptul că eu sunt o fată albă" rofl

Robin rămase nemişcată timp de un minut, reflectând la ceea ce văzuse, apoi luă telefonul şi îl sună pe Allan Yeoman. I se ceru să aştepte puţin, timp în care ascultă o variantă instrumentală a melodiei *MyHeart Will Go On*, apoi auzi vocea agentului.

— Da, bună, Robin?

— Bună, Allan. Aveam o întrebare rapidă şi m-am gândit că poate mă poţi ajuta. Ştii ceva despre o fată pe nume Kea Niven?

— Kea Niven..., repetă Yeoman încet. Ăă... numele mi se pare cunoscut, scuze, îmi poţi da un indiciu?

— O fostă prietenă a lui Josh Blay, care...

— Ah, Kea Niven, bineînţeles, bineînţeles! spuse Yeoman. Cea care a pretins că ei i-au venit toate ideile pentru *Inimă neagră ca noaptea* şi că Edie i le-a furat?

— Exact.

— Ar fi trebuit să vă spun despre ea la masă, spuse Yeoman. Nu poate fi ea Anomie.

— De ce spui asta?

— Ah, Edie a scos-o complet de pe lista de suspecţi. Cred că din cauză că Anomie a fost prezent în joc într-un moment în care Edie ştia că n-ar fi putut să fie Kea. Ştiai că Edie a reuşit să intre în joc, nu?

— Da. Mi-a spus că a fost banată pentru că punea prea multe întrebări despre Anomie.

— Exact aşa.

— Deci fata asta, Kea?

— Josh a părăsit-o pentru Edie. Ştiu că Anomie a susţinut o vreme cauza Keei...

— Da? Încă n-am găsit asta.

— Da, acum câţiva ani a făcut tam-tam plecând de la acuzaţia ei de plagiat, dar dacă îmi amintesc bine, s-a plictisit şi a trecut la altele — a găsit modalităţi mai bune de a o ataca pe Edie.

— Kea chiar era convinsă că Edie şi Josh îi furaseră ideile?

— Posibil, oftă Yeoman. Ştii, lucrurile de felul ăsta sunt incredibil de obişnuite când apare un hit. De obicei, e vorba doar de nişte iluzii sau de o veritabilă incapacitate de a înţelege că mai mulţi oameni pot să aibă idei similare. E uimitor cât de des se întâmplă să apară în acelaşi timp două filme pe acelaşi subiect. Nimeni n-a furat nimic. Lucrurile există acolo, în eter, înţelegi. Cyrill Scott ar fi spus că devele au şoptit la urechile celor pregătiţi să le asculte.

După ce îi mulţumi lui Yeoman şi închise, Robin reveni la pagina de Twitter a Keei Niven şi începu să deruleze, căutând interacţiuni dintre ea şi Anomie. Găsi în sfârşit una în 2011, la doar câteva zile după ce Kea îşi postase videoul.

Anomie

@AnomieGamemaster

Ei, ei, ei. Asta ar putea explica de ce Nesătula de Ledwell e atât de vagă când e întrebată cum i-a venit ideea lui Inimioară

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Povestea inimii lui Margaret Read pe care i-am spus-o lui @adevăratulJoshBlay şi strania ei asemănare cu un *anumit* personaj de desen animat
https://www.youtube.com/watch?v=8qxGhc4oaBQ

23:16 11 oct 2011

Câteva răspunsuri mai jos, Robin găsi un dialog direct între cei doi.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster
Mersi pentru distribuire ☺

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
Nicio problemă. Superb păr, apropo

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster
lol mersi ♥

Încă şi mai intrigată, Robin derulă în sus. Era pentru prima dată când ceva care aducea foarte vag a flirt apărea în feed-ul lui Anomie. Într-adevăr, cât timp cercetase cu atenţie tweeturile vechi ale lui Anomie, acesta începuse să i se pară o entitate straniu de asexuală, în ambele sensuri ale termenului. Nu existase nimic care să sugereze interes sentimental sau dorinţă sexuală: singura nevoie fizică pomenită vreodată era foamea.

La câteva zile după prima interacţiune dintre Anomie şi Kea, Anomie îşi îndrumase din nou urmăritorii către videoul Keei, care îşi manifestase aprecierea.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster
Mersi mult pentru distribuire şi susţinerea adevărului ♥

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
Ţi-am trimis MD.

Robin ştia că asta înseamnă un mesaj direct trimis de Anomie Keei. Nu mai găsi nicio altă interacţiune publică între cei doi.

Revenind la tweeturile mai recente ale Keei, Robin văzu că, timp de cinci zile după apariţia ştirii despre atacul cu cuţitul, Kea nu scrisese nimic, dar în a şasea zi postase un link la un site de microblogging, tumblr, pe care Robin apăsă.

> În urma unei înrăutăţiri catastrofale a sănătăţii mele, am fost silită să părăsesc Londra pentru a mă întoarce să stau cu mama. În prezent sunt imobilizată la pat. Nu e o situaţie neobişnuită, dat fiind că sufăr de multiple dizabilităţi, dar e probabil cea mai gravă recidivă din ultimii ani. Sincer, la acest moment moartea ar fi o uşurare.

Sub acest scurt mesaj fuseseră postate 115 comentarii. Ele începeau destul de amabil.

> mă gândesc la tine Kea xxx

> îmi pare atât de rău să aud asta, K. Nu uita, iubirea de sine nu e egoism

Dar treptat, şi fără să fie vreo mare surpriză pentru Robin, o altă temă începea să iasă la suprafaţă.

> îmi pare rău că eşti bolnavă dar n-ai nimic de spus despre fostul tău care luptă efectiv pentru viaţa lui?

> niciun comentariu despre omorârea lui Edie Ledwell?

> da, dacă aş fi în locul tău probabil m-aş duce în pat şi aş rămâne acolo căcat, niciun cuvânt — NICIUN CUVÂNT — despre Ledwell şi Blay?

> vaco, patru ani nu te-ai putut opri să vorbeşti întruna despre Ledwell şi Blay şi acum n-ai nimic de spus?

> „moartea ar fi o uşurare” uau, deci ar trebui să ne fie mai milă de tine decât de Ledwell, asta vrei să spui?

Telefonul fix de pe biroul din faţa lui Robin sună. Cu ochii în continuare aţintiţi asupra paginii de tumblr a Keei, Robin răspunse.

— Alo?

— Mesaj de la domnul Strike, se auzi vocea hârşâită a lui Pat. Crede că ar trebui să mergi luni la Gateshead.

— Glumeşti, şopti Robin, închizând tumblr cu mâna stângă, în timp ce vorbea. Încă unul?

— Păi, n-a fost clar, spuse Pat, dar da, cred că a zis Gateshead.

— Bărbat?

— Nu, cealaltă variantă.

— Bine, spuse Robin, ies acum.

— Mersi, îl anunţ, spuse Pat închizând.

Robin se ridică, se duse la uşă şi o deschise.

Acolo, pe canapeaua de imitaţie de piele, stătea Charlotte Campbell, frumoasă şi calmă.

25

...zi drept, ai mai zărit cândva,
Astfel de culme-a frumuseţii, înfăţişării şi staturii?
Regină-i pe de-a-ntregut, şi de ar fi una a urii.

Christina Rossetti, *Priveşte această imagine şi aceasta*

Strike, care mergea pe Charing Cross Road spre birou, era obosit şi suferind şi regretă amarnic curry-ul Balti pe care îl mâncase aseară târziu cu Madeline. Îi plăcea foarte mult mâncarea condimentată, aşa că nu înţelegea de ce măruntaiele lui se învolburaseră aproape toată ziua, dacă nu cumva asta avea de-a face cu combinaţia de sos madras şi cocktail pe care Madeline insistase ca el s-o consume mai întâi, pentru că era specialitatea casei. Urmase o noapte cu foarte puţin somn, deoarece avusese o senzaţie inconfortabilă de balonare. Apoi, în loc să găsească un loc confortabil într-o cafenea de unde să supravegheze biroul Păianjenului (clienta lor acceptase acum că ar putea fi o idee bună să încerce să afle despre Păianjen ceva care s-o dezguste pe fiica ei), fusese obligat să-l urmărească pe acesta pe jos. Păianjenul se dusese mai întâi la cumpărături pe Bond Street, apoi luase prânzul într-un restaurant care nu avea mese libere şi, în cele din urmă, decisese să meargă pe jos până la British Museum pentru o întâlnire de afaceri, presupuse Strike, având în vedere că la uşă îl întâmpinară doi oameni care purtau ecusoane cu numele lor.

— Nu ştiu unde dracu' s-a dus, îi spuse iritat Strike lui Barclay în Sala Mare a muzeului, un spaţiu complet alb de peste 8 000 de metri pătraţi dotat cu un acoperiş spectaculos de sticlă care arunca o reţea de umbre triunghiulare pe pereţi şi pe pardoseală. S-a urcat în liftul ăla, dar n-am reuşit să ajung la timp.

Nu voia să recunoască faptul că tendonul piciorului amputat, pe care şi-l mai întinsese, îi juca iar feste. Pierduse liftul deoarece începea să şchiopăteze şi nu putuse să se mişte suficient de rapid ca să ocolească o mulţime imensă de turişti.

— Ah, nu-i problemă, spuse scoţianul, mai devreme sau mai târziu tot o să trebuiască să coboare. Oricum, mă îndoiesc că ia droguri sau că se întâlneşte cu prostituate aici.

Aşa că Strike plecase, luând masochist metroul în locul unui taxi. În timp ce ţopăia pe Denmark Street, se simţea cuprins de uşurare la gândul că va putea

sta jos vreo oră, cu o cană de ceai tare, în apropiata vecinătate a propriei băi unde, la o adică, putea să se băşească cât de tare dorea.

Urcă scările, întrebându-se pentru a mia oară de ce nu luase niciodată legătura cu proprietarul pentru a-i cere să repare liftul. În cele din urmă, după ce ajunse la etajul al doilea ajutându-se de balustradă, deschise uşa de sticlă pentru a da peste trei femei care îl priveau: Pat, Robin şi Charlotte.

Timp de o clipă se holbă pur şi simplu la Charlotte, care stătea pe canapeaua de imitaţie de piele cu picioarele ei lungi încrucişate, părul închis la culoare prins la spate într-un coc ciufulit şi un ten fără cusur pe care nu se găsea strop de machiaj. Purta o rochie crem de caşmir, o haină lungă maro din piele întoarsă şi ghete şi, deşi foarte slabă, arăta mai bine decât o văzuse el vreodată.

— Bună, Corm, spuse ea zâmbind.

Strike nu răspunse zâmbetului ei, ci se întoarse cu o privire aproape acuzatoare spre Robin, care se simţi iritată. Nu ea o invitase pe Charlotte la birou şi nu era vina ei dacă Charlotte, căreia i se spusese că Strike nu e acolo, anunţase, pur şi simplu, că aşteaptă.

— Nu e vina lui Robin, spuse Charlotte ca şi cum ar fi putut să le citească gândurile. Am venit dintr-un impuls. Putem discuta puţin?

Fără să scoată un cuvânt, Strike şchiopătă spre uşa dintre anticameră şi birou, o deschise şi îi indică lui Charlotte să intre cu un gest lipsit de amabilitate. Charlotte se ridică fără grabă, îşi luă poşeta, le zâmbi lui Robin şi Pat, spuse „mersi”, deşi niciuna nu-i oferise vreun motiv rezonabil ca să-i mulţumească şi trecu pe lângă Strike, lăsând în urma ei o aromă vagă de Shalimar.

După ce Strike închise uşa care îi despărţea de partenera lui şi de asistenta agenţiei, Charlotte spuse:

— Aveţi un cod pentru femeile care vin aici ca să sară pe celebrul detectiv? Asta înseamnă „Gateshead”?

— Ce vrei? o întrebă Strike.

— Nu mă inviţi să stau jos? Sau preferi ca în prezenţa ta clienţii să stea în picioare?

— Fă ce vrei, dar repede. Am de lucru.

— Sunt convinsă, spuse Charlotte aşezându-se şi încrucişându-şi picioarele lungi. Cum merg lucrurile cu Mads, apropo?

— Ce vrei? repetă Strike.

Decise să nu se aşeze, chiar dacă tendonul lui continua să pulseze, şi rămase cu braţele încrucişate, privind în jos spre ea.

— Am nevoie de un detectiv, spuse Charlotte. Nu-ţi face griji, nu mă aştept să fie pe gratis. O să plătesc.

— N-o să plăteşti, spuse Strike, pentru că lista noastră de clienţi e plină. Va trebui să găseşti pe altcineva. Îţi recomand McCabes.

— M-am gândit eu că s-ar putea să mă trimiţi în altă parte, spuse Charlotte fără să mai zâmbească, dar dacă mă duc cu această problemă anume la

McCabes ar putea s-o lase să transpire ca să te falimenteze. Îmi imaginez că zilele astea eşti ca un ghimpe în coasta celorlalte agenţii de detectivi. Eşti primul pe lista tuturor, presupun.

Cum Strike nu răspunse, Charlotte privi în jur prin birou cu ochii ei cu irizaţii verzi şi spuse:

— E mai mare decât îmi aminteam...

Apoi adăugă, întorcând iar privirea spre chipul împietrit al lui Strike.

— Îmi place de Mads, apropo. Ştii că am făcut puţin modelling pentru ea săptămâna trecută? A fost foarte plăcut. Colecţia se numeşte „Notoriu” şi...

— Da, ştiu despre ea.

— Pun pariu că a fost nevoie de multă muncă de convingere să-i dai voie să mă păstreze.

— Nu a fost nevoie de nicio convingere. N-are nimic de-a face cu mine.

— Mads mi-a spus că ţi-ai dat acordul, spuse Charlotte cu sprâncenele ridicate.

Blestemând-o în sinea lui pe Madeline, Strike spuse:

— Dacă vrei să numeşti aşa faptul că am spus „fă ce vrei, n-are nicio legătură cu mine”.

— Ah, hai să trecem la lucruri serioase, Bluey, spuse Charlotte cu seriozitate.

— Nu-mi spune aşa.

— Ştiu că ştii de ce am venit. Ţi-a spus Valentine de Anul Nou.

Cum Strike nu răspunse, Charlotte continuă:

— Trebuie să recunosc, am fost destul de surprinsă că ai vrut să agăţi o fată care ieşise cu Valentine.

— Tu crezi că am vrăjit-o pe Madeline doar ca să mă răzbun pe tine, nu-i aşa? spuse Strike. Egoul ăla al tău... Singurul ei defect era că îl cunoştea pe nenorocitul de frate-tău vitreg.

— Dacă spui tu, dragul meu, zise Charlotte.

Strike auzi nota de încântare din vocea ei. Lui Charlotte îi plăcuse întotdeauna confruntarea. *Cel puţin când mă cert ştiu că sunt vie*.

— Bine, spuse ea nonşalant, dacă vrei s-o spun explicit. Jago a găsit în vechiul meu telefon nudul pe care ţi l-am trimis.

— Serios?

— Nu te preface, Bluey, ştii că da — Valentine ţi-a spus. Presupun că nu crezi că Valentine e — cum mi-ai spus la ultima noastră ceartă? Un mitoman narcisist?

— Cred că ai făcut tot posibilul ca Jago să găsească nudul ăla, pe care, după cum ştii foarte bine, nu ţi l-am cerut şi nu îl voiam, fir-ar al dracu'.

— Hmm, spuse Charlotte cu sprâncenele ridicate (şi într-adevăr, câţi bărbaţi hetero puteau spune cu mâna pe inimă că nu voiau o fotografie nud cu ea?). Ei, Jago nu crede asta. De asemenea, a aflat că ai sunat la Symonds House când eram eu acolo — şi, apropo, eu nu ţi-am cerut niciodată să faci asta.

— Mi-ai trimis mesaje suicidale de acolo, fir-ar al dracu'!

— Păi, ai fi putut să mă ignori, dragul meu, doar erai specialist în asta, spuse Charlotte. Oricum, Jago ştie că ai sunat, nu e prost, şi nu crede că erai un bun samaritean, crede că mi-ai salvat viaţa din motive personale.

— Impresie pe care sunt sigur că tu ai corectat-o imediat.

— Când Jago vrea să creadă ceva, nimic nu-l clinteşte, nici măcar dinamita, spuse Charlotte.

Strike făcu jumătate de pas spre ea. Piciorul îi pulsa mai rău ca oricând.

— Dacă îmi apare numele în divorţul tău mizerabil, firma mea e terminată. Paparazzii o să înceapă să mă urmărească, faţa mea va fi în toate ziarele...

— Exact, spuse Charlotte, privindu-l în ochi. De asta m-am gândit că poate vrei să mă ajuţi să aflu ceva despre Jago înainte să ne-o tragă amândurora. Jago încearcă să-mi ia gemenii. Vrea custodie deplină şi e hotărât să mă târască prin tribunale să mă declare mamă nedemnă. Are un psihiatru care nu-i iese din cuvânt şi care e gata să spună că sunt nebună şi instabilă şi speră să-mi scoată un certificat de tulburări mintale provocate de droguri. În plus, vrea să dovedească şi faptul că duc o viaţă promiscuă. Distrugerea ta va fi doar o mică distracţie suplimentară.

— Fir-ar al dracu', când erai gravidă mi-ai spus că abia aştepţi să scapi de copii.

Lui Strike i se păru că vede cum stăpânirea ei de sine se clatină puţin, dar apoi Charlotte spuse, afişând calmul de dinainte:

— Sunt ai mei în aceeaşi măsură ca şi ai lui. Eu nu sunt doar un incubator nenorocit, indiferent ce crede mama lui Jago. Sunt mama viitorului Viconte Ross. James e moştenitorul titlului şi e fiul meu, n-o să pună mâna pe el — n-o să pună mâna pe niciunul dintre ei. Amelia o să depună mărturie că Jago m-a bătut.

Amelia era sora lui Charlotte, mai banală, dar mult mai cu picioarele pe pământ, care nu-l plăcuse niciodată pe Strike.

— M-a văzut cu un ochi învineţit, chiar înainte să fiu expediată la Symonds House.

— Dacă asta ar trebui să-mi trezească instinctul cavaleresc, spuse Strike, ţi-aş aduce aminte că ştiai al naibii de bine cu cine ai de-a face înainte să te căsătoreşti. Când ai venit să mă vezi în Germania, mi-ai spus că îşi bătuse fosta soţie. Ai aflat povestea la clasica bârfă a fetelor şi te-ai amuzat că ai scăpat ca prin urechile acului.

— Deci merit să fiu pocnită, nu-i aşa? spuse Charlotte ridicând vocea.

— Ia nu-mi răstălmăci vorbele, fir-ar al dracu', mârâi Strike. Ştii foarte bine că, dacă aş crede că orice femeie trebuie pocnită, n-am mai avea conversaţia asta, pentru că ai fi deja moartă.

— Fermecător, spuse Charlotte.

— Ai acceptat să te căsătoreşti cu Jago doar pentru că ai crezut că eu o să dau dracu' buzna la nuntă şi o să te împiedic să faci asta, că o să vin să te salvez dracului încă o dată. Mi-ai şi spus-o: „N-am crezut că o să mă laşi să fac asta”.

— Şi ce? spuse Charlotte impacientată. Ce sens au toate astea? Mă ajuţi să aflu ceva despre Jago, da sau nu?

— Nu, spuse Strike.

Urmă o tăcere lungă. Timp de un minut întreg, Charlotte privi în sus spre el şi Strike o găsi înspăimântător de apropiată, fatal de dezirabilă şi complet exasperantă.

— Bine, dragul meu, spuse ea cu o voce sacadată, aplecându-se să-şi ia geanta şi ridicându-se iar în picioare. Ei, nu uita conversaţia asta când o să încerci să dai vina pe mine pentru ce o să se întâmple în viitor. Te-am rugat să mă ajuţi să opresc asta. Şi tu ai refuzat.

Charlotte îşi netezi rochia de caşmir. Strike se întrebă cât timp îi luase să aleagă ce să poarte la întâlnirea cu el. Ştia că stilul ei simplu, adesea lăudat de revistele de modă, era rezultatul unei deliberări atente. Acum, cu o atitudine familiară, Charlotte aşteptă ca el să-i deschidă uşa; cât de des decisese ea dintr-odată, deşi pretindea că deplânge mediul în care se născuse, că doreşte maniere de modă veche din partea iubitului care îşi petrecuse prima parte din viaţă mai mult în mizerie?

Strike deschise uşa cu o smucitură. Când Charlotte trecu pe lângă el, simţi aroma de Shalimar şi se detestă pentru faptul că o recunoştea.

Robin, care studia documentul pe care îl printase mai devreme, ridică privirea. Rochia ei albastră, care îi plăcea, părea o cârpă de vase pe lângă calitatea hainelor lui Charlotte: fiecare piesă purtată de ea, Robin ştia prea bine, necesita curăţare profesională.

— Scundă, dar drăguţă, spuse Charlotte zâmbindu-i. Îmi pare bine că ne cunoaştem, în sfârşit, cum se cuvine. Cred că am vorbit de câteva ori la telefon.

— Da, spuse Robin, conştientă că Strike urmărea scena încruntat, dar străduindu-se să zâmbească politicos.

— Ciudat, spuse Charlotte examinând-o cu capul înclinat într-o parte, semeni puţin cu Madeline.

— Cu cine, scuze? spuse Robin.

— Cu iubita lui Corm, zise Charlotte privind spre Strike cu un zâmbet angelic. N-ai cunoscut-o? Madeline Courson-Miles. E absolut minunată. Designer de bijuterii. Tocmai am făcut puţin modelling pentru noua ei campanie. Ei, la revedere, Corm. Ai grijă.

Din creier şocul se prelinse în corpul lui Robin, îngheţându-i măruntaiele. Se întoarse cu spatele la Strike, prefăcându-se că verifică imprimanta, deşi ştia foarte bine că tot ce dorise să printeze era deja în mâna ei. Uşa se închise în urma lui Charlotte.

— Asta se crede cine ştie cine, spuse Pat pufnind, reîncepând să tasteze.

— Dar nu e instabilă psihic, Pat, spuse Robin străduindu-se să adopte un ton nonşalant, chiar amuzat.

Auzi cum Strike se întoarce în birou.

— Nu e un Gateshead, continuă ea.

— Ba da, spuse asistenta agenţiei cu acel croncănit încet care era şoapta ei. Am citit în ziare.

— Deci discutăm noutăţile despre Anomie? strigă Strike de la biroul dublu, la care se aşezase în sfârşit.

— Va trebui s-o facem rapid, spuse Robin, încercând să pară pragmatică şi atât. Mai târziu mă întâlnesc cu Lisa să bem ceva şi să luăm cina.

Avea timp mai mult decât suficient să ajungă la Bob Bob Ricard, dar se simţi brusc cuprinsă de dorinţa de a pleca de lângă Strike cât mai repede. O senzaţie umedă şi rece îi persista în corp însoţită de valuri mai mici de şoc care, se temea ea, prevesteau o stare în care nu va mai reuşi să pretindă că vestea pe care tocmai o auzise o lăsa indiferentă.

— Ţi-am printat asta, spuse ea intrând în birou. Voiai informaţii despre blogul *Condeiul Justiţiei*. Asta e tot ce am găsit până acum.

Strike avea maxilarele încleştate şi era livid. Robin se simţi încurajată de faptul că el nu se prefăcea că nu e afectat de vizita lui Charlotte.

— Nu mi-ai spus că eşti cu cineva, continuă ea, cu o falsă nonşalanţă de care era perfect conştientă.

Dar nu se presupunea că ei doi sunt prieteni? Cei mai buni prieteni?

Strike îi aruncă doar o privire, apoi îşi îndreptă atenţia spre documentul pe care ea tocmai i-l dăduse.

— Da, sunt. Deci asta e... da, chestia aia, *Condeiul Justiţiei*?

— Da, spuse Robin. Ah, şi am găsit pe internet o fată care pretinde că Edie Ledwell i-a furat toate ideile pentru *Inimă neagră ca noaptea*.

— Serios?

— Da, spuse Robin, continuând să stea în picioare în faţa lui în rochia albastră pe care Strike o recunoştea de la Ritz. O cheamă Kea Niven. L-am sunat pe Allan Yeoman să-l întreb despre ea, dar el zice că nu poate fi Anomie, pentru că Edie a eliminat-o de pe lista suspecţilor.

— Cum a eliminat-o? întrebă Strike, preferând să citească în continuare informaţiile despre *Condeiul Justiţiei* decât să se uite la Robin.

— A spus că Anomie era activ în joc într-un moment în care Kea nu avea acces la calculator sau telefon. În orice caz, spuse Robin, care se simţea cuprinsă de o nevoie copleşitoare de a se îndepărta de Strike, cum am spus, mă duc să beau ceva cu Lisa. Nu te deranjează dacă îmi termin programul acum, nu-i aşa?

— Nu, nicidecum, spuse Strike, care era la fel de nerăbdător să rămână singur cu gândurile lui pe cât era ea să plece.

— Atunci ne vedem joi, spuse Robin, deoarece, conform orarului, nu aveau de ce să se întâlnească până atunci.

În aceeaşi stare de şoc, Robin se duse în anticameră, unde îşi luă haina şi geanta, îi ură lui Pat la revedere zâmbind şi plecă.

Strike rămase unde îl lăsase ea, cu inima bubuindu-i de parcă tocmai ar fi ieşit din ringul de box, şi încercă să se forţeze să citească documentul pe care i-l dăduse Robin.

Notă despre blogul Condeiul Justiţiei

Blogul anonim *Condeiul Justiţiei* a fost lansat în ianuarie 2012. Persoana din spatele lui apare pe Twitter drept @condeiulscrie. Locaţia este secretă.
Blogul se axează pe...

Dar nu se putea concentra. Aruncă hârtiile pe birou şi dădu frâu liber furiei faţă de Charlotte, ceea ce îi amplifică mânia faţă de sine însuşi. Ignorase un pericol latent. Ştiuse că Jago găsise acel nud afurisit şi nu făcuse nimic în privinţa asta, pentru că îi convenise să creadă că Valentine, cocainomanul, încearcă doar să creeze panică. I se părea că fusese catastrofal de superficial, atât în privinţa unei ameninţări foarte serioase la adresa afacerii sale, cât şi — era timpul să privească lucrurile în faţă — în credinţa sa că nu era nevoie ca Robin să afle vreodată despre Madeline.

Charlotte deţinea o capacitate supranaturală de a identifica stările emoţionale ale altora, talent perfecţionat de necesitatea de a se descurca într-o familie plină de vicii şi boli mintale. Strania ei abilitate de a intui speranţele şi nesiguranţele pe care ceilalţi le credeau bine ascunse o făceau la fel de expertă în a fermeca oamenii şi în a-i răni. Unii ar fi putut presupune că Charlotte acţiona doar din dorinţa de a distruge, care era una dintre cele mai tulburătoare trăsături ale ei, dar Strike ştia că nu e aşa. Ultimul SMS pe care îl primise de la ea, în urmă cu şase luni, spunea: *Nu cred că am invidiat vreodată pe cineva cât o invidiez pe fata aceea, Robin*. Strike şi-ar fi pariat toţi banii că Charlotte simţise că el încerca să mute atracţia pe care o simţea faţă de Robin asupra lui Madeline, pentru că Charlotte îl putea citi la fel de bine cum o citea el pe ea.

— Am terminat, croncăni Pat din anticameră.

— Weekend plăcut, răspunse Strike automat.

O auzi cum pleacă şi întinse imediat mâna după o ţigară şi după scrumiera pe care o ţinea în sertarul biroului. Îşi aprinse un Benson&Hedges, trase adânc şi se întrebă cum avea să rezolve problema lui Jago Ross şi a acelui nud afurisit, dar recalcitrantele lui gânduri goniră înapoi spre Robin şi Strike se trezi că face exact ceea ce evitase luni de-a rândul: retrăi acel moment nesăbuit şi periculos de la Ritz şi, pentru prima oară, privi în faţă anumite adevăruri neplăcute.

Nu dorise ca Robin să ştie despre Madeline pentru că o mică parte din el continua să spere că se înşelase în privinţa acelui „nu” tăcut pe care i-l oferise

ea. În trecutul ei există o traumă care ar fi putut-o face să tresară automat în faţa unui avans neaşteptat. Dacă acel „nu” pe care îl văzuse el fusese un simplu reflex sau ceva condiţionat ori temporar? În ultima vreme, avea impresia că ea încearcă să-i arate că nu o îngrijora ideea că gestul stângaci, pe care îl făcuse sub influenţa alcoolului, s-ar putea repeta. Din experienţa lui, femeile găseau modalităţi de a-i transmite unui bărbat că alte avansuri nu erau de dorit. Robin nu devenise mai rece, nu evitase întâlnirile între patru ochi, nu pomenise de vreun nou iubit pentru a semnala faptul că nu e disponibilă; răspunsese cu entuziasm la propunerea de a merge să bea cu el şi îl îmbrăţişase spontan în cârciumă. Niciunul dintre aceste lucruri nu sugera un sentiment de repulsie sau dorinţa de a-l îndepărta.

Dar dacă nu îşi ratase şansa, atunci ce? Niciun răspuns facil nu îi venea în minte. Rămânea cu aceleaşi vechi obiecţii fată de ideea de a încerca să împingă relaţia dincolo de graniţele prieteniei: erau parteneri de afaceri, petreceau mult prea mult timp împreună şi dacă — sau când — relaţia cu Robin ar fi mers prost, asta ar fi distrus tot, întregul edificiu pe care îl construiseră împreună, singurul lucru stabil din viaţa lui Strike.

Dar îi era foarte greu să înăbuşe acel sentiment pe care îl avea pentru Robin şi căruia nu îi dăduse niciodată un nume. Adevărul era că ar fi vrut ca ea să rămână singură, în timp ce el descâlcea ceea ce simţea de ceea ce voia. Acum, mulţumită lui Charlotte, Robin ar putea să se considere liberă să-şi găsească un alt Matthew, care să-i ofere un inel — era genul de femeie cu care bărbaţii vor să se căsătorească, Strike nu avea nicio îndoială în privinţa asta — şi apoi totul avea să se năruie la fel de sigur că în varianta în care ar fi ajuns împreună în pat şi apoi ar fi regretat, pentru că ea va pleca de la agenţie, dacă nu imediat, atunci la un moment dat. El era dovada vie cât de greu era să faci această meserie şi să ai o relaţie permanentă.

Dar, bineînţeles, era posibil ca el însuşi să se trezească incapabil să mai practice această meserie. Un divorţ şi o luptă pentru custodie între Charlotte şi Jago, cu castelul lor ancestral din Scoţia şi familia fracturată, fotogenică şi predispusă la scandal a lui Charlotte, ar fi umplut la nesfârşit ziarele şi, dacă nu făcea ceva să împiedice asta, acele pagini aveau să fie presărate şi cu numele şi cu fotografia lui, prin urmare, singura lui şansă de a continua să-şi facă meseria pentru care sacrificase atât de multe ar fi fost o amplă operaţie estetică. În caz contrar, ar fi fost redus la rolul de director de birou, uitându-se cum Robin şi subcontractorii fac toată munca de investigaţie, în timp ce el se mai îngrăşa puţin în fiecare an, aburind clienţii la birou şi asigurându-se că toate documentele sunt în ordine.

Strivi ţigara pe jumătate fumată, luă mobilul şi îl sună pe Dev Shah, care răspunse la al doilea ţârâit.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde eşti acum?

— În Newman Street, aştept ca Montgomery să iasă de la muncă, spuse Dev. Prietena lui e aici, cu câţiva amici. Pare că or să se ducă să bea ceva undeva în zonă.

— Super, spuse Strike. Vreau să discut ceva în linişte cu tine. Anunţă-mă când o să intre undeva şi vin acolo.

— Aşa facem, spuse Shah.

Strike închise.

26

Când am putut porni am şi plecat
De mine însămi parcă ruptă,
Şi inima din piept mi-am căinat,
Parcă în palmă ar fi fost ţinută...

Elizabeth Barrett Browning, *Bertha la răscruce*

Picioarele lui Robin se comportau destul de normal în timp ce mergea prin Soho, de parcă ar fi transportat o fiinţă normală care aparţinea lumii fizice şi care nu era cuprinsă de o senzaţie de disonanţă.

Recunoştea acest sentiment. Îl mai avusese, după ce găsise în dormitor cercelul cu diamante al amantei fostului ei soţ. În timp ce-l aştepta pe Matthew să ajungă acasă, avusese exact această senzaţie stranie, de experienţă extracorporală, în timpul căreia văzuse camera în care se afla ca de la o depărtare de câţiva ani, ştiind că nu avea să mai fie acolo niciodată şi că într-o zi, când va privi în urmă la acel scurt interval de timp, îl va considera un moment de cotitură în viaţa sa.

Sunt îndrăgostită de el.

Se amăgise prea mult timp. Nu era vorba de prietenie sau de o simplă afecţiune: când aflai că prietenul tău se culca cu o femeie nouă nu simţeai că toate intestinele ţi-au fost arse cu gheaţă uscată. Dar în ce mod brutal fusese forţată să se confrunte cu adevărul. Ar fi fost mult mai uşor dacă revelaţia ar fi învăluit-o treptat în ceaţa aurie de la Ritz, în timp ce consuma cocktailuri care ar fi putut să mai atenueze din şoc, sau în timp ce contempla vârful ca un colţ al muntelui Matterhorn, unde ar fi avut timpul şi spaţiul necesare pentru a face faţă unui adevăr cu care preferă să nu se confrunte.

Când începuse nouă relaţie a lui Strike? Cât de repede după acel moment de pe trotuarul din faţă de la Ritz? Pentru că, indiferent cât de furioasă era acum pe el, tot nu-i venea să creadă că Strike ieşea de pe atunci cu altcineva; nu era posibil ca el s-o fi ţinut în braţe şi să fi dat să o sărute când în fundal exista o iubită, care aştepta să se întâlnească cu el mai târziu.

Mobilul îi sună în geantă. Nu voia să fie Strike; nu credea că ar suporta să discute cu el în clipa aceea. Spre uşurarea ei, văzu un număr necunoscut.

— Robin Ellacott.

— Bună, spuse o voce de bărbat. Sunt Ryan Murphy.

— Ryan..., repetă Robin, care nu reuşea să-şi dea seama cu cine vorbea.

— Inspector-şef Murphy. Am venit la voi la birou în legătură cu Edie Led...

— Ah, făcu Robin, da, bineînţeles. Scuze.

— Poţi vorbi puţin?

— Da, spuse Robin, încercând să se concentreze.

— Voiam să verific câteva aspecte cu tine, dacă nu te deranjează.

— Nu, continuă, spuse Robin.

Picioarele continuau s-o ducă în direcţia restaurantului unde Lisa avea să ajungă abia peste o oră şi jumătate.

— Mă întrebam dacă, atunci când a venit la tine, Edie Ledwell a amintit de o femeie pe nume Yasmin Weatherhead?

— Nu, spuse Robin.

Şi, ca şi cum s-ar fi retras într-un birou din mintea ei, se auzi spunând cu un calm perfect:

— E asistenta aceea care îi ajută pe Edie şi pe Josh cu mesajele de la fani?

— Exact, spuse Murphy.

— Ea e cea care i-a dus lui Josh dosarul cu presupusa „dovadă” că Edie e Anomie?

— Deja aţi aflat asta, nu-i aşa? spuse Murphy, care părea uşor impresionat. Da, ea e.

— Am auzit că dosarul nu era în cimitir când au fost găsiţi Edie şi Josh.

— Aveţi la mână vreun poliţist care v-a strecurat informaţia?

— Nu, spuse Robin. A reieşit din investigaţia noastră.

— Bun. Ei, ai dreptate, nu l-am găsit la cimitir. Scuze, în clipa asta suntem puţin cam sensibili în privinţa scurgerilor de informaţii. Presupun că ai văzut articolul din Times?

— Despre *Înjumătăţirea*? Da.

— Nu ajută cu nimic ca asta să ajungă pe prima pagină. Nu aveam de gând să le dăm de ştire că îi urmărim.

— Nu, sunt sigură. Cum merge ancheta?

Întrebase în principal pentru că voia să-şi ia puţin gândul de la Strike.

Murphy scoase un sunet undeva între oftat şi geamăt.

— Păi, e posibil să fi cerut prea mult când am întrebat publicul dacă a observat vreo activitate neobişnuită în sau în jurul Cimitirului Highgate. Am aflat despre două biciclete furate din apropierea cimitirului şi despre un alsacian scăpat de sub control în Hampstead Heath, dar nimic despre vreo persoană suspectă care să fugă de la locul faptei sau despre cineva deghizat sau cu un comportament straniu în cimitir la momentul atacului. În prezent, examinăm desfăşurătorul telefoanelor lui Ledwell şi Blay.

— Ucigaşul a luat mobilul lui Blay, nu-i aşa?

— Eşti sigură că nu obţii informaţii din departamentul meu?

— A reieşit tot din investigaţie.

— Ambele telefoane lipsesc. Ştii ce s-a întâmplat cu cel al lui Ledwell?

— Nu, spuse Robin, al cărei interes fusese stârnit, în ciuda şocului şi nefericirii pe care continua să le resimtă.

— E posibil ca şi informaţia asta să ajungă în presă, pentru că poliţiştii au fost văzuţi când dragau iazurile, dar te rog nu o spune la toată lumea. Potrivit semnalului de satelit, după uciderea lui Ledwell telefonul ei a ieşit din cimitir şi a ajuns în Hampstead Heath. Din câte ne putem da seama, a fost închis lângă Iazul Numărul Unu din Highgate. Am dragat iazul şi pe cel de alături, dar telefonul nu era în niciunul.

— Ucigaşul a scos telefonul din cimitir şi l-a dus în Hampstead Heath?

— Aşa pare.

— Şi telefonul lui Blay?

— A fost închis în jurul momentului la care credem că a fost înjunghiat. E posibil ca ucigaşul să-şi fi dat seama că nu-l închisese pe cel al lui Ledwell abia când a ajuns în Heath. În orice caz...

— Da, bineînţeles, spuse Robin, presupunând că Murphy vrea să închidă.

— Nu, hm, de fapt urma să te întreb dacă ai avea timp să bem ceva weekendul ăsta.

— Trebuie să verific orarul. Vrei să vină şi Strike?

— Dacă vreau... poftim?

— Vrei să vorbeşti cu noi amândoi sau...?

— Nu, eu te întrebam dacă ai avea timp să bem ceva — în sensul unei întâlniri în doi.

— Ah, spuse Robin, în timp ce un nou val de suferinţă se revărsa asupra ei, îmi pare rău, am crezut... lucrez tot weekendul.

— Ah, spuse Ryan Murphy, care părea la fel de stânjenit. Nicio problemă. Succes la... da, succes la vânătoare. Salut.

— Salut, spuse Robin pe un ton mai ascuţit ca de obicei.

Închise, simţind că îi arde faţa. Continuă să meargă, ceva mai repede acum. Nu-şi dorea decât să se îndepărteze cât mai mult de Cormoran Strike şi să găsească un colţ întunecat în care să reflecteze la ceea ce tocmai înţelesese, şi anume că era femeia cea mai ineptă din punct de vedere sentimental din toată Londra.

27

Pregătit sufleteşte, caută război,
Şi nu se va pleca, înverşunat cum e.

Jean Ingelow, *Din nou la luptă*

Cam la jumătate de oră după ce vorbiseră, Shah îl sună pe Strike să-i spună că Montgomery şi prietenii lui erau în Opium, un restaurant din Chinatown aflat la mică distanţă de birou. Simptomele gastrice ale lui Strike se ameliorară după o vizită la baie, dar ciotul continua să se plângă de faptul că trebuia să-i suporte greutatea. Ignorând durerea, îşi luă iar haina, încuie biroul şi porni spre Shah, croindu-şi drum din nou peste canalele săpate în străzi.

Gaşca lui Montgomery era la etajul al treilea (*normal, fir-ar al naibii*, se gândi Strike, al cărui tendon ţipă în semn de protest cât timp urcă). Petrecăreţii ocupaseră taburetele cu picioare de oţel din jurul unei mese de lemn la care un barman amesteca cocktailuri în faţa lor. Toţi bărbaţii din grup, extrem de dichisiţi, i se păreau lui Strike copii fidele ale lui Montgomery — tineri, cu bărbi atent tunse şi tricouri strâmte —, în timp ce femeile erau toate foarte puternic machiate, cu părul vopsit în culori care nu existau în natură: mov-gri, roşu strălucitor, albastru. Toţi îşi scoseseră telefoanele şi făceau fotografii cu cocktailurile, rafturile cu sticle din spatele barmanului şi imaginea preşedintelui Mao pictată pe un dulăpior. Pereţii din cărămidă netencuită şi parchetul neacoperit cu nimic îi amintiră lui Strike de barurile în care mergea cu Madeline, pe care începea să le confunde între ele.

Shah stătea la mică distanţă de grup, într-o cameră laterală, de unde îl avea pe Montgomery în câmpul vizual.

— Anomie tocmai a postat pe Twitter, îl informă el pe Strike în timp ce acesta se aşeza în faţa lui. Şi Montgomery tastă în telefon în momentul ăla.

— Bun, rămâi cu ochii pe el cât vorbesc eu, spuse Strike. Am nevoie să mai rezolvi ceva.

În timp ce prezentă pe scurt problema cu Jago Ross, Shah se uita, parcă absent, spre grupul zgomotos de la masa barmanului. Când Strike termină de vorbit, Shah privi direct spre el pentru prima oară.

— Deci... vrei să aflu ceva despre soţul fostei tale.

Shah avea o expresie ciudată pe care Strike nu i-o mai văzuse niciodată: neutră, deconectată.

— Da, spuse Strike. Dacă îmi invocă numele la divorţ, sunt terminat complet. Am nevoie de ceva care să-mi ofere putere de negociere.

Shah privi din nou spre masa lui Montgomery, apoi spuse:

— De ce îmi dai mie misiunea asta?

— Păi, eu nu pot s-o fac, nu-i aşa? Mă cunoaşte. E un nenorocit, dar nu e prost. Nu vreau să risc s-o recunoască nici pe Robin. A apărut în ziar anul trecut, la fel şi Barclay. Vreau feţe noi în misiunea asta, oameni care nu pot fi asociaţi cu mine. Va trebui să fii tu sau Midge.

Shah sorbi din băutură şi aruncă din nou o privire spre Montgomery, dar nu spuse nimic.

— E vreo problemă? întrebă Strike, enervat.

— E o misiune oficială, nu-i aşa? întrebă Shah. Sau discutăm despre bani în mână, la negru?

— De ce întrebi?

— Întreb, spuse Shah, urmărind grupul în loc să-l privească pe Strike, pentru că Patterson mai avea un domeniu de activitate secundar în care folosea agenţia să le-o tragă celor împotriva cărora avea o ranchiună personală. Totul cu bani în mână, la negru, doar că uneori „uita” să plătească. De obicei, eu eram ales să mă ocup de chestiile de genul ăsta.

— Asta nu e o ranchiună personală, spuse Strike. Nu mă mai interesează deloc soţia lui. Face asta ca să încerce să-mi distrugă compania. Dacă n-ar încerca să mă implice în mizeria lor, m-ar durea în cur. O să facem contract şi plătesc ca orice alt client.

Strike nu se gândise deocamdată cum îi va spune lui Robin ce punea la cale, dar acum presupunea că nu prea mai avea de ales.

— Sunt perfect conştient că în momentul ăsta nu ne permitem un caz nou, adăugă el. N-aş face asta dacă aş avea de ales.

— Bine, scuze, spuse Shah. Voiam doar să-mi fie clar despre ce e vorba. Ai datele tipului?

— Îţi trimit un e-mail cu tot ce trebuie când ajung la birou. E la a doua căsătorie. O să încerc să aflu detalii şi despre prima lui soţie şi îi trimit mailul şi lui Midge.

— Sigur, spuse Shah. Mă apuc de treabă imediat după ce-l primesc. Strike îi mulţumi şi părăsi barul, şchiopătând tot mai puternic cu fiecare treaptă.

28

Dispară dragostea atunci,
Speranţa şi credinţa,
Căci singurul lor rezultat
E suferinţa, suferinţa.

Anne Evans, *Strigăt*

Era aproape ora 7, aşa că Robin, care aşteptase până atunci într-un colţ al unei cafenele din Soho, oscilând între umilinţă şi nenorocire, porni în sfârşit spre Bob Bob Ricard, apropiindu-se de intrare exact când Lisa, blondă şi cu ochelari, coborî din taxi în faţa ei.

Se îmbrăţişară. Lisa părea obosită, dar încântată s-o vadă pe Robin, care tânjea atât după o băutură, cât şi după ocazia de a se descărca. Întrebarea era cât de mult voia să-i împărtăşească Lisei, ale cărei încercări de a o cupla cu Strike îi provocaseră în trecut o anumită stânjeneală.

Fură conduse pe scări în jos, spre o sală aflată la subsol care combina opulenţa victoriană cu atmosfera unui club de noapte: luminată dramatic, decorată în roşu şi auriu, cu podeaua imitând jocul de table, banchete de piele şi — Robin îl văzu imediat ce se strecurară în separeu — un buton de „Apăsaţi pentru şampanie” pe peretele de lângă ele.

— Eşti bine? zise Lisa, îngrijorată.

— Cred că trebuie să beau ceva înainte să-ţi spun, răspunse Robin.

— Păi, atunci apasă butonul — pentru asta am venit, nu-i aşa?

— Povesteşte-mi despre cazul tău, spuse Robin.

— Nu-mi vine să cred că am scăpat-o, spuse Lisa.

Şi, în scurtul răstimp de care avu nevoie un chelner cu vestă roz să le aducă şampanie, îi povesti lui Robin despre adolescenta care fusese judecată pentru că ajutase la plănuirea unui atac terorist.

— ...deci toţi ceilalţi patru au fost găsiţi vinovaţi, încheie Lisa exact în momentul în care chelnerul aşeza în faţa lor două pahare de şampanie, şi aşa şi trebuia să fie, dar eu m-am gândit e terminată. O auzeam pe mama ei cum plânge în spatele nostru. Dar slavă Domnului că judecătorul l-a crezut pe psiholog. Cincisprezece ani, profund autistă şi convinsă că găsise prieteni

adevăraţi pe internet... bineînţeles că s-a lăsat păcălită. Şi tocmai ea era cea pe care voiau să lege explozibilii. Nemernicii. Bun, spune-mi ce e cu tine.

— Mai întâi: felicitări pentru victorie, spuse Robin, ciocnind cu Lisa şi bând apoi nişte şampanie. Deci, tocmai m-a invitat în oraş un tip de la DIC şi eu am întrebat dacă pot să-l aduc şi pe Strike la o întâlnire în doi.

— Poftim?

Când Robin termină de explicat, Lisa râdea atât de tare, că oamenii întorceau capul să se uite la ea.

— Nu râde, gemu Robin, deşi sentimentul ei de umilinţă începea să se risipească în faţa amuzamentului Lisei. Sunt o cretină.

— Nu eşti cretină: tipul te-a sunat în legătură cu un caz, ce ar fi trebuit să crezi? Haide, Robin, e amuzant!

— Da, mă rog, asta nu e tot... în după-amiaza asta a apărut la birou Charlotte Campbell.

— Ce? făcu Lisa, încetând să mai râdă.

— Nu ştiu ce voia. Mă rog, ştiu: să-l vadă pe Strike. El a dus-o în birou, au stat acolo cam cinci minute, apoi au ieşit şi ea a spus că semăn foarte bine cu noua iubită a lui Strike, Madeline. N-am ştiut că e cu cineva. Nu mi-a spus. Cică e un designer de bijuterii.

— El iese la întâlniri? spuse Lisa.

Părea exact atât de indignată pe cât se aşteptase Robin, care se simţi deopotrivă îndurerată şi mulţumită când îşi auzi propriul şoc oglindit în vocea Lisei.

— Dar când a început povestea asta? Nouă nu ne-a spus că e cu cineva!

— Păi, zise Robin dând din umeri, e. Mi-a confirmat după plecarea lui Charlotte.

— Bine, înainte să trecem la această Madeline, spuse Lisa, ca şi cum însuşi numele ar fi fost dubios, dă-mi voie să-ţi spun exact ce căuta Charlotte acolo.

Lisa trase adânc aer în piept şi continuă:

— Robin, Charlotte simte că e ceva între tine şi Corm şi vrea să strice asta.

Fie ceea ce îi spusese Lisa, fie şampania alinase puţin suferinţa lui Robin. Cu toate acestea, ţinu să sublinieze:

— Charlotte nu a fost niciodată în preajma noastră până astăzi, şi acum maximum trei minute.

— Asta n-are nicio importanţă, spuse Lisa categoric. Tu şi Corm sunteţi împreună la agenţie de cât — cinci ani deja? Te-a făcut partenera lui de afaceri, pentru numele lui Dumnezeu. Nick şi cu mine n-am crezut niciodată că o să facă aşa ceva. Sunteţi legaţi din punct de vedere juridic, iar Corm s-a băgat de bunăvoie în povestea asta, ceea ce pentru el, crede-mă, e mare lucru. N-am mai cunoscut pe nimeni atât de... ar fi bine să comandăm...

Lisa îi făcu semn unui chelner.

— ...altfel o să ne întrerupă întruna.

După ce chelnerul se îndepărtă şi nu mai putea să le audă, Lisa continuă:

— Ce spuneam...? Da — n-am mai cunoscut pe nimeni care să aibă o asemenea fobie faţă de angajament ca el.

— A cerut-o în căsătorie pe Charlotte.

— Ah, te rog, spuse Lisa dându-şi ochii peste cap. Era la pământ şi, vorba ceea, a avut parte de o mulţime de astfel de momente la viaţa lui. Tocmai îi fusese smuls piciorul, cariera lui militară era terminată şi ea a decis să facă pe îngerul păzitor pentru dramatismul situaţiei. Bineînţeles că a fost convins de numărul ei, cine n-ar fi fost? Robin, el împarte cu tine cea mai importantă perioadă din viaţa lui. Cinci ani fără întrerupere reprezintă cea mai lungă relaţie de orice fel pe care Corm a avut-o cu orice femeie. Charlotte ştie şi detestă asta. Crede-mă. O cunosc...

Lisa spusese ultimele cuvinte pe un ton sumbru. Îşi luă paharul cu şampanie, apoi îl puse la loc fără să bea.

— Charlotte n-a vrut niciodată ca el să-şi deschidă agenţia. Poate că a pretins asta vreo cinci minute după ce s-au logodit, dar imediat ce şi-a dat seama că asta însemna că el să lucreze tot timpul şi să nu aducă niciun ban, a făcut totul ca s-o strice. Dar acum, uite: Corm are un succes imens şi spune el însuşi că n-ar fi reuşit fără tine. Crede-mă: dacă Charlotte ar fi ştiut că agenţia urma să ajungă aici, că el va fi celebru şi va avea un succes extraordinar, s-ar fi agăţat de el şi nu i-ar mai fi dat drumul. Nu, Charlotte ştie exact cât de importantă trebuie să fii pentru Corm şi a ştiut exact ce face când a vorbit despre această femeie nouă în faţa ta.

Robin îşi termină şampania. Lisa i-o luă înainte, întinse mâna şi apăsă butonul în locul ei. Robin râse, apoi îi spuse Lisei:

— Mai e ceva. Dar să nu faci mare caz de asta.

— Continuă, spuse Lisa, captivată.

— Ştii că Strike m-a scos să bem ceva la Ritz de ziua mea?

— Da, zise Lisa, aplecându-se în faţă.

— Nu e atât de palpitant. N-am ajuns în pat împreună.

Lisa păru şi mai captivată.

— Ei, spuse Robin, ne-am îmbătat puţin amândoi. Cocktailurile erau criminale şi nici nu prea mâncasem... în orice caz, el m-a înconjurat cumva cu braţul, pentru că era cât pe ce să cad, şi apoi a existat în faţă la Ritz un moment, în timp ce aşteptam taxiul şi cred — nu ştiu, dar sunt destul de sigură că urma să mă sărute.

Lisa icni atât de tare, că un chelner care tocmai trecea întoarse privirea spre ea.

— Te rog, nu, gemu Robin. Sincer, Lisa, te rog, nu. A fost... Oh, Doamne, îmi amintesc întruna expresia de pe faţa lui. S-a aplecat spre mine şi eu m-am panicat şi cred că el... mi s-a părut că el...

Robin scutură din cap.

— Probabil a crezut că mă dezgustă ideea sau ceva. A părut puţin...

Robin închise puţin ochii, amintindu-şi expresia lui Strike.

— ...umilit. A dat înapoi, după care am revenit la normal. Mă rog, un fel de normal. După aceea, a fost puţin mai distant ca de obicei.

— De ce te-ai panicat? întrebă Lisa cu o expresie intensă.

Chelnerul sosi să umple paharul lui Robin, care bău aproape jumătate din el înainte de a răspunde:

— Nu ştiu, pentru că am 30 de ani şi practic am fost cu un singur bărbat toată viaţa mea?

Robin gemu iar, amintindu-şi convorbirea cu Ryan Murphy.

— Pentru că sunt atât de cretină că nici măcar nu-mi dau seama când cineva mă invită în oraş?

Dar lipsa de experienţă nu era singurul motiv şi ea ştia asta.

— Dar mai ales... Ştiam că Strike o să regrete dacă ne-am fi sărutat. Ştiam că o să regrete după ce se trezea şi... N-aş fi suportat să-l aud că îmi spune că a fost o mare greşeală. Ştii cum e el în ce priveşte intimitatea şi spaţiul lui, iar noi şi acum ne petrecem mare parte din timp împreună. N-am vrut să-l aud că-mi spune că nu dorise cu adevărat să facă asta.

Lisa se lăsă pe spătarul banchetei, încruntându-se uşor. Întinse din nou mâna spre şampanie şi, din nou, se răzgândi.

— Da, ai dreptate, zise avocata. Ar fi regretat. Aşa e el, nu? Ţi-ar fi spus că fusese o greşeală provocată de alcool şi, apoi, probabil că ar fi găsit modalităţi de a ridica o mare barieră între voi, ca să-şi poată proteja ideile lui distruse despre relaţii... Sunt în stare să pariez că a început să se vadă cu femeia asta afurisită...

— N-ai de unde să ştii că e o femeie afurisită, se arătă Robin rezonabilă. Poate că e minunată. Ultima lui prietenă aşa era. Lorelei. Nu era nimic în neregulă cu ea.

— Bineînţeles că nu, de asta a şi părăsit-o, spuse Lisa cu dispreţ. Cum o să-şi păstreze convingerile lui dintotdeauna că o relaţie stabilă înseamnă un fel de închisoare dacă iese cu femei care ar putea să nu-i dea viaţa peste cap? Nu, sunt gata să-mi pariez leafa pe o lună că e cu femeia aceasta din cauză că voi era cât pe ce să vă sărutaţi şi asta l-a speriat de moarte.

Lisa rămase pe gânduri câteva secunde, apoi pe faţa ei apăru un zâmbet larg.

— De ce zâmbeşti?

— Scuze, nu mă pot abţine, spuse Lisa. Mă gândeam cât de bine i-a prins să creadă că tu ai fost dezgustată de ideea de a-l săruta.

— Lisa!

— Ah, Robin, zău aşa, ai văzut ce efect are asupra femeilor. Femeilor li se pare că e o matahală mare şi nerasă plină de tupeu şi peste jumătate de oră decid că e cel mai sexy bărbat care a umblat vreodată pe pământ. Eu sunt imună...

Lisa dădu iar din umeri.

— Nu e chestia mea, tâmpenia asta gen „cum să-l atrag într-o relaţie permanentă pe acest bărbat care, în mod evident, nu vrea o relaţie permanentă”. Dar multor femei le place asta, de unde şi rata lui de succes foarte mare.

— Mie nu mi s-a părut vreodată nici pe departe sexy, spuse Robin.

Dar apoi spiritul sincerităţii eliberat de şampanie o forţă să adauge:

— Sau a trecut, e o eternitate de atunci.

— Da, spuse Lisa. Cred că aici ţi-a luat-o înainte. Să nu îmi zici că nu ştii despre ce vorbesc, Robin, am văzut cum se uita la tine la petrecerea de ziua ta. De ce crezi că nu ţi-a spus că e cu această Madeline?

— Nu ştiu.

— Eu ştiu, spuse Lisa. Pentru că nu vrea să te simţi liberă să ţi-o tragi cu poliţişti de la DIC. Vrea ca el să şi-o pună în timp ce tu rămâi disponibilă şi el decide dacă îşi poate permite consecinţele unei alte încercări. Îl ştiu pe Corm de când aveam cinci ani şi afurisitul ăla de Dave Polworth mă trăgea de păr pe terenul de joacă. Tu n-ai cunoscut-o pe mătuşa Joan. Am iubit-o, toată lumea a iubit-o, dar era diametral opusă mamei lui. Joan avea o mână de fier, ţinea mult să ai maniere, un comportament rezervat şi să nu faci de ruşine familia. Apoi Leda îşi făcea apariţia şi îl lua pe Corm înapoi şi îl lăsa să facă ce naiba voia, în timp ce ea se droga prin Londra. Corm şi-a petrecut viaţa între două extreme: bărbatul casei care trebuie să dea dovadă de prea multă responsabilitate când era cu Leda şi băieţelul care trebuia să-şi supravegheze manierele când era cu Joan. Nu e de mirare că a ajuns să aibă nişte idei foarte ciudate despre relaţii. Dar tu...

Lisa o privi pătrunzător pe Robin prin ochelari.

— ...tu eşti ceva complet inedit pentru Corm. Tu nu ai nevoie să fii reparată. Te-ai reparat singură. Şi îl placi exact aşa cum e.

— N-aş fi aşa de sigură de asta, spuse Robin. Nu în seara asta.

— Vrei să renunţe la meserie? Crezi că ar trebui să se aşeze la casa lui, să aibă câţiva copii şi să înceapă să conducă un Range Rover şi să meargă la şedinţele cu părinţii?

— Nu, spuse Robin, pentru că agenţia n-ar mai fi ce e fără el.

— Agenţia, repetă Lisa scuturând din cap uimită. Sincer, eşti exact ca el.

— Ce vrei să spui?

— Slujba e pe primul loc. Ascultă-te ce zici. „Agenţia n-ar mai fi ce e fără el.” Dumnezeule, ce noroc are cu tine! Nu cred că a cunoscut vreo altă femeie care să vrea ca el să fie liber să facă ce ştie mai bine.

— Şi toate femeile alea care descoperă cât de sexy e după ce petrec o oră în compania lui?

— După ce trec de o oră sau o săptămână, Corm începe să le enerveze, spuse Lisa. Şi pe mine m-ar enerva. Ce e ciudat e că pe tine nu cred că te-ar enerva, dacă aţi ajunge vreodată acolo... Ce mai ştii despre femeia asta cu care iese?

— Doar că o cheamă Madeline Courson-Miles şi e designer de bijuterii. Sigur e de succes. Charlotte a pozat pentru noua ei colecţie.

Lisa îşi scoase telefonul din geantă şi căută numele. Robin, care nu era sigură că vrea să vadă rezultatele, goli al doilea ei pahar.

— Am găsit-o, spuse Lisa privind în jos spre telefon. Pentru numele lui Dumnezeu — uită-te la ea!

Îi trecu telefonul pe deasupra mesei. Robin se uită la Madeline, superbă, radioasă şi cu părul ciufulit, stând între două modele. Toate trei ţineau în mână pahare de şampanie.

— Nu vezi? întrebă Lisa impacientată.

— Ce?

— Robin, arată exact ca tine!

Robin începu să râdă.

— Lisa...

— Aşa e! spuse Lisa luând telefonul din mâna lui Robin că să examineze iar fotografia lui Madeline. Aceeaşi culoare a părului, aceeaşi...

— Când m-ai văzut tu vreodată în pantaloni de piele şi cămaşă argintie de lame deschisă până la buric?

— Adevărat, tu n-ai putea purta bluza aia, spuse Lisa. Ai sânii prea mari. Deci Ellacott doi, Courson-Miles zero, pentru început.

Robin râse şi mai tare.

— Lisa, vrei te rog să-ţi bei şampania? Nu vreau să fiu singura care apasă pe buton.

Lisa ezită, apoi spuse încet:

— Nu pot. Sunt însărcinată.

— Ce?

Robin ştia că Lisa şi Nick încercau de atâţia ani să aibă un copil şi că ultima încercare de inseminare artificială eşuase.

— Lisa, dar e minunat! Credeam că ai spus că n-o să mai faceţi încă...?

— S-a întâmplat natural, zise Lisa, tensionată. Dar n-o să dureze. Nu durează niciodată. Trei runde de inseminare artificială, trei avorturi spontane. O să iasă prost, aşa e întotdeauna.

— În câte săptămâni eşti?

— Aproape 12.

— Şi Nick ce...?

— Nu ştie, zise Lisa. Eşti singura căreia i-am spus.

— Ce?

— Nu suport să trec din nou prin asta, spuse Lisa. Speranţa şi apoi sfârşitul... nu e nevoie ca Nick să sufere.

— Dar dacă eşti aproape în 12...

— Nu face asta, spuse Lisa ferm. Nu pot — Robin, am 40 de ani. Chiar dacă rezistă, tot s-ar putea să meargă prost ceva.

— Deci nu ai fost la ecografie sau ceva?

— N-o să mă uit la un cocoloş micuţ care se mişcă, dar care n-o să supravieţuiască, ce rost are? Am mai făcut-o şi era să mă omoare... Nu fac asta iar.

— În câte săptămâni erai când i-ai pierdut pe ceilalţi?

— Opt săptămâni, primul, şi zece — ceilalţi doi. Nu te uita la mine aşa. Doar pentru că ăsta a mai rezistat încă două săptămâni...

— Şi dacă o să fii însărcinată şi peste două săptămâni? Peste o lună?

— Păi, atunci... presupun că va trebui să-i spun lui Nick, spuse Lisa.

Apoi păru brusc panicată:

— Să nu-i spui...

— Bineînţeles că n-o să-i spun lui Strike, drept cine mă iei?

— Bea-l tu, zise Lisa împingând paharul plin peste masă.

Sosiră aperitivele. În timp ce Robin luă prima gură de pateu, Lisa spuse:

— Cum e tipul ăsta de la DIC care te-a invitat în oraş?

— E înalt şi cred că arată destul de bine, dar noi discutam despre o crimă, deci, înţelegi... nu-mi stătea gândul la altceva.

— Sună-l înapoi. Spune-i că ţi-ar plăcea să ieşiţi să beţi ceva.

— Nu, zise Robin ferm. Probabil crede că sunt o persoană cu nevoi speciale după conversaţia pe care am avut-o.

— Cum o să treci de chestia cu „am fost toată viaţa cu un singur bărbat” dacă nu ieşi cu altcineva? Doar ieşiţi să beţi ceva. Nu rişti prea mult. Nu se ştie niciodată ce poate să iasă.

Robin o privi cu ochii îngustaţi pe prietena ei.

— Şi sunt sigură că a-l face gelos pe Strike e ultimul lucru la care te gândeşti.

— Ei, spuse Lisa făcându-i cu ochiul, n-aş zice chiar ultimul.

29

Am fost a vrăjitoarei pradă,
Acum vrăjmaşa mea înverşunată,
Simţi frica? Urmează a sfârşi
Ziua de azi; nu poţi călători
Cu mine, acolo unde mă voi duce eu...

Jean Ingelow, *Din nou la luptă*

La ora 10, Strike, care tocmai mâncase o prăjeală rapidă, felul la care apela când nu ştia ce să-şi gătească, stătea în pat în camera lui de la mansardă, în continuare complet îmbrăcat, cu cureaua slăbită şi nasturele pantalonilor desfăcut, o ţigară proaspăt aprinsă în gură, o porţie triplă din whisky-ul lui preferat pe măsuţa mică de alături şi însemnările printate ale lui Robin despre blogul *Condeiul Justiţiei* lângă el, pe pat.

Intruziunea lui Charlotte în biroul lui îi ocupase gândurile ore în şir, dar încetul cu încetul Strike îşi regăsea calmul; în primul rând, deoarece pusese în mişcare o acţiune care, era de sperat, avea să contracareze hotărârea lui Jago Ross de a-l distruge la pachet cu înstrăinata lui soţie, apoi, pentru că era la al doilea whisky triplu şi, în sfârşit, pentru că disciplina mentală cu care era obişnuit şi care îi fusese de mare ajutor de-a lungul carierei îşi reafirmase prezenţa. Munca fusese întotdeauna cel mai bun refugiu pentru el şi, dacă încă nu reuşea să-şi controleze în totalitate emoţiile, putea măcar să încerce să pună puţină ordine în complicatul caz al lui Anomie. Aşa că scoase telefonul şi încercă, încă o dată, să se înregistreze în *Jocul lui Drek*, dar, ca şi în celelalte dăţi, Inimioară apăru, dădu din umeri şi îi spuse să încerce din nou.

Puse mobilul pe pat şi bău o gură de whisky, apoi luă printurile lui Robin despre blogul *Condeiul Justiţiei* şi începu să citească.

Notă despre blogul Condeiul Justiţiei

Blogul anonim *Condeiul Justiţiei* a fost lansat în ianuarie 2012. Persoana din spatele lui apare pe Twitter drept @condeiulscrie. Locaţia este secretă. Blogul se axează pe criticarea culturii pop. Totuşi, *Condeiul*

Justiţiei are cel puţin trei postări despre *Inimă neagră ca noaptea* la fiecare postare despre alte spectacole / filme. Anomie a distribuit doar o dată o postare a *Condeiului Justiţiei* (vezi ataşat).

Anomie şi *Condeiul Justiţiei* au interacţionat ocazional. Dacă în spatele contului lui Anomie şi al blogului *Condeiul Justiţiei* se află aceeaşi persoană, aceasta are grijă să întreţină două personaje diferite în online. În general, Anomie pare să distribuie orice o pune pe Edie Ledwell într-o lumină proastă, în timp ce *Condeiul Justiţiei* critică mai ales presupusele defecte ale desenului animat şi ale altor opere dintr-o perspectivă sociopolitică.

După ce Edie a încercat să se sinucidă în mai 2014, Anomie şi *Condeiul Justiţiei* au fost amândoi acuzaţi că au împins-o la asta. Anomie a susţinut că Ledwell doar se prefăcuse că încearcă să se sinucidă. *Condeiul Justiţiei* a amuţit timp de şase săptămâni, apoi a revenit cu o postare intitulată „De ce cultura demascării poate fi un instrument puternic al schimbării sociale", care concluziona:

Am fost acuzat că am încercat să-i intimidez pe unii oameni şi să-i fac să se ruşineze ca să-i determin să-mi îmbrăţişeze opiniile. Ei bine, nu îmi cer scuze pentru asta. Dacă e ca societatea să se schimbe în bine, să includă toate rasele, toate genurile, toţi oamenii cu dizabilităţi, înspăimântarea bigoţilor nu e un început rău. Aşa-numita „cultură a anulării" nu e, de fapt, decât tragerea la răspundere a oamenilor pentru idei pe care le avansează în mod intenţionat în sfera publică.

Îmi doresc eu moartea lui Edie Ledwell? Evident că nu.

Este lumea un loc mai nesigur pentru grupurile marginalizate din cauza stereotipurilor insensibile pe care Edie Ledwell le pune pe ecran? Da, este.

Mă bucur că se simte mai bine. Acum vreau s-o văd că face şi lucrurile mai bine.

Deşi Morehouse (celălalt creator al jocului pe lângă Anomie) a negat acest lucru, în rândul fanilor *Inimii negre ca noaptea* circulă un zvon insistent că el e cel care scrie pe blogul *Condeiul Justiţiei*. Teoria a apărut prima oară în ianuarie 2013 (vezi tweeturi ataşate).

Strike dădu pagina şi văzu un şir de tweeturi printate.

Penny Paun @rachledrau
@morehou©e ştiu că tu ai scris asta
www.CondeiulJustitiei/DeCe...

Morehouse @morehou©e
Răspuns către @rachledrau
Nu

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @morehou©e
Heisenberg

Morehouse @morehou©e
Răspuns către @rachledrau
Te înşeli la fel de mult când spui că sunt *Condeiul Justiţiei* ca în privinţa principiului incertitudinii

---

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @morehou©e
lol

Cotofeni @cotofana25
Răspuns către @suze_mcmillan @rachledrau @morehou©e
Stai puţin, cum? Morehouse = *Condeiul Justiţiei*??????

Carol S @CJS_inimaneagra
Răspuns către @cotofana25 @suze_mcmillan @rachledrau @morehou©e
Blogul ăsta e la fix, Inimă neagră ca noaptea e abilitist ca dracu

---

Dan Spinkman @SpinkyDan
Răspuns către @C|S_inimaneagra @cotofana25 @suze_ mcmillan @rachledrau @morehou©e
E un desen despre cadavre. Ar fi ciudat dacă ar fi perfect sănătoşi

---

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @SpinkyDan @CJS
_inimaneagra @cotofana25 @suze_mcmillan @rachledrau
@morehou©e
te rog explică abilitist de ce persoanele cu dizabilităţi ca mine ar trebui să tolereze tipul ăsta nenorocit de „umor” #durere cronică #abilitism #Inimaneagracanoaptea

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @adevarataAlbacahartia @SpinkyDan @CJS_ inimaneagra @cotofana25 @suze_mcmillan @rachledrau @morehou©e a fi prea urâtă ca să fii futută # a avea dizabilităţi

Strike avu senzaţia că tocmai zărise un nume care ar fi trebuit să-i spună ceva, dar, poate pentru că băuse cam o treime din sticla de whisky, nu putea să-şi dea seama exact despre ce era vorba. Dădu la pagina următoare. în partea de sus, Robin scrisese: *Acesta este articolul de pe Condeiul Justiţiei repostat de Anomie.*

De ce *Inima neagră ca noaptea* este clar abilitist şi de ce asta ar trebui să vă tulbure

Avertisment: acest articol utilizează termeni şi cuvinte referitoare la dizabilităţi fizice şi mintale care ar putea să vi se pară ofensatoare, peiorative sau jignitoare. Deşi eu utilizez aceşti termeni în scopuri educative, vă recomand cu tărie să vă protejaţi într-un mod judicios şi să amânaţi lectura dacă în prezent vă aflaţi într-o stare de suferinţă sau de vulnerabilitate sau dacă vă simţiţi în nesiguranţă în mediul dvs curent. Aspectele abordate în acest articol vor constitui, în mod inevitabil, un subiect sensibil pentru multe persoane cu dizabilităţi.

Strike făcu o pauză să se scarpine pe picior acolo unde capătul ciotului întâlnea proteza, un demers inutil dat fiind că mâncărimea îşi avea originea în terminaţiile nervoase care refuzau să accepte că partea de jos a piciorului dispăruse.

Abilitismul cotidian este peste tot. Când aţi petrecut ultima oară o zi întreagă fără să auziţi sau să citiţi cuvintele idiot, cretin, dobitoc, prost, stupid, dement, nebun, penibil, tâmpit, fantezist, alienat, dezechilibrat, smintit, deformat, handicapat, tulburat, isteric, sociopat sau drogat?

Reprezentarea persoanelor cu dizabilităţi în cultura populară este extrem de precară, indiferent dacă vorbim de cantitate sau de calitate. În rarele ocazii în care vedem o persoană cu dizabilităţi într-un film, aceasta e interpretată, de obicei, de un actor apt fizic. Mai mult, personajele cu dizabilităţi sunt definite, în general, de problemele lor fizice sau mintale în moduri superficiale sau stereotipe.

Dat fiind că unul dintre creatori susţine că a avut probleme de sănătate mintală, te-ai aştepta ca *Inimă neagră ca noaptea* să se abată de la această tendinţă. Din nefericire, la ora actuală este, fără îndoială, unul dintre programele cu cele mai multe probleme din acest punct de vedere.

Aproape toate personajele au dizabilităţi „comice" de un tip sau altul. De la palpitaţiile veşnice ale lui Inimioară la oasele care cad la întâmplare de pe scheletele soţilor Wyrdy-Grob, suntem invitaţi să râdem de stranietatea unor trupuri imperfecte. Minţile bolnave nu au nici ele o soartă mai bună: depresia şi anorexia lui Albăcahârtia şi episoadele probabil maniaco-depresive ale lui Drek sunt, de asemenea, zeflemisite. Despre Vierme şi Coţofeni, în mod evident, singurele două personaje din clasă muncitoare, ni se sugerează că şi-ar fi „provocat" singure boala: Viermele prin supraalimentare şi Coţofeni prin furtul de obiecte prea grele pentru a fi ridicate. Bineînţeles, acest lucru se bazează pe stereotipul că săracii (infracţionali) sunt singurii vinovaţi pentru boli precum obezitate sau durere cronică.

Limbajul folosit în întregul desen animat este consecvent problematic. Aproape că nu există episod în care un personaj să nu facă pe altcineva „nebunici" sau „oribiloc", în sensul de instabil mintal/ urât. Cruzimea spontană este endemică: Drek profită de faptul că Inimioară nu are picioare pentru a-l şuta ca pe o minge de fotbal,

Coţofeni îşi bate joc de Albăcahârtia pentru că nu reuşeşte să se adune şi să se bucure de viaţa ei nefericită; toate aceste personaje râd de iluzia soţilor Wyrdy-Grob că vor rămâne sănătoşi şi frumoşi, deşi sunt reduşi efectiv la nişte mormane de oase.

N-ar fi exagerat să spunem că, aşa cum vizitatorii sănătoşi puteau să viziteze spitalul de boli mintale Bedlam din secolul al XVIII-lea pentru a-şi bate joc şi a-i agresa pe pacienţi, şi noi suntem invitaţi să ne batem joc de nefericiţii rezidenţi ai *Inimii negre ca noaptea*.

Strike se întinse după whisky, mai bău puţin, apoi dădu pagina şi citi mai departe, ţinând paharul în echilibru pe piept.

În partea de sus a paginii, Robin scrisese: *Cearta dintre Anomie şi Edie după ce Anomie a redistribuit pe Twitter postarea despre dizabilităţi. A se observa implicarea Keei Niven.*

Strike îşi aminti, nu fără un mic efort, ce-i spusese Robin mai devreme despre fata care credea că Edie Ledwell îi furase ideile şi le folosise în *Inimă neagră ca noaptea.*

Anomie @AnomieGamemaster
Analiză decentă a bizarei fascinaţii pe care Nesătula de Ledwell o are pentru dizabilităţi şi urâţenie:

www.condeiuljustitiei/DeCeInimaNeagracaNoaptea...

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @AnomieGamemaster
Un detaliu amuzant suplimentar: fratele vitreg al Nesătulei de Ledwell are dizabilităţi. Se pare că mersul Lordului Wyrdy-Grob e inspirat de la el

---

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
Răspuns către @AnomieGamemaster
Asta e o minciună ordinară

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @EdLedDeseneaza
de unde ţi-a venit ideea pentru mersul lui?

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
nu eu fac animaţia pentru Lordul Wyrdy-Grob, Josh o face

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @EdLedDeseneaza
sigur că da. Serios, te-ai gândit vreodată să nu mai minţi?

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu e minciună şi ar fi bine să-mi laşi în pace prietenii şi familia

---

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @EdLedDeseneaza
Spuse femeia care pretinde că nu are familie şi care practic a rămas fără niciun prieten, pentru că le-a tras-o la toţi

---

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
Răspuns către @AnomieGamemaster
Mănânci căcat

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @EdLedDeseneaza
Serios, continuă să insulţi fanii pe net. Dă minunat

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster @EdLedDeseneaza
O doare în cur de fani, nu-i pasă de altceva decât de £££ şi de agenda ei dezgustătoare #abilitism

---

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @adevarataAlbacahartia @AnomieGamemaster @EdLedDeseneaza
Desenul ei mizerabil promovează ideea că persoanele cu dizabilităţi sunt „ceilalţi” / rizibili / ciudaţi #durerecronica #abilitism

---

Yasmin Weatherhead @YazzyWeathers
Răspuns către @adevarataAlbacahartia @AnomieGamemaster @EdLedDeseneaza
şi încă nu s-a întâlnit cu niciun grup cu dizabilităţi ca să discute despre îngrijorările valide ale fanilor #abilitism

---

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @YazzyWeathers @adevarataAlbacahartia @EdLedDeseneaza @condjustscrie @AnomieGamemaster
care e dizabilitatea ta? Că eşti cât o balenă?

Însemnările lui Robin despre *Condeiul Justiţiei* se terminau aici. Strike puse jos paginile, îşi goli paharul de whisky, strivi ţigara şi apoi luă iar telefonul şi începu să examineze pagina de Twitter a Keei Niven.

După ce observă cât de frumoasă era Kea, apăsă din greşeală cu degetul mare pe pagina ei de tumblr.

Strike, care nu mai auzise până atunci de tumblr, fu pe moment derutat de ceea ce vedea. Pagina Keei era plină de imagini şi de texte scurte, unele repostate de pe alte conturi, altele scrise sau desenate de ea. În partea de sus apăreau o poză cu multe linguri din argint şi legenda:

> Artistă cu dizabilităţi — modă, muzică şi iubitoare de păsări —în clipa de faţă, viaţa înseamnă în mare parte a fi bolnav.
>
> *Sindrom de oboseală cronică — fibromialgie — tahicardie posturală — alodinie — am nevoie de mai multe linguri...*

Strike nu avea nici cea mai vagă idee de ce era nevoie de mai multe linguri şi presupuse că era o poantă dintr-o carte sau dintr-un film cu care nu era la curent. Citi postarea Keei despre faptul că fusese obligată să se întoarcă acasă la mama, apoi începu să se uite la creaţiile ei artistice, puternic influenţate de

anime. Erau multe repostări ale unor enunţuri despre boala cronică („pilula cel mai greu de înghiţit e că există unele lucruri pe care puterea minţii asupra materiei nu le poate repara”, „nu e uşor să renunţi la cine ar fi trebuit să fii”) şi o multitudine de citate, de regulă pe fundaluri pastel:

> Dacă înjunghii trupul, se vindecă, dar dacă ai vătămat inima, rana durează o viaţă — **Mineko Iwasaki**

> Când îi dai cuiva toată inima ta şi el nu o vrea, n-o poţi lua înapoi. A dispărut pentru totdeauna — **Sylvia Plath**

> Toate schimbările trec ca un vis,
> Nu cânt, nici rugă nu am înălţat,
> Tu eşti asemenea unui otrăvitor copac
> Ce viaţa mi-a furat — **Elizabeth Siddal**

Strike continuă să citească până când dădu peste câteva texte scurte scrise chiar de Kea.

> Mama mea, o femeie care creşte papagali şi e alergică la pene, se plânge de deciziile mele personale proaste. Bine, Karen.

Puţin mai jos:

> E în regulă să nu „lucrezi” sau să nu „reuşeşti”. A te simţi vinovat că nu ai putut să faci vreuna dintre ele este rezultatul internalizării capitalismului.

> E în regulă să ceri înlesniri. Evaluarea ta referitoare la nevoile propriului corp n-ar trebui să depindă de cât de „bolnavă” cred alţii că eşti.

> E în regulă să foloseşti un dispozitiv care să te ajute să te deplasezi dacă asta îţi face viaţa mai uşoară, chiar dacă el nu ţi-a fost prescris sau recomandat de doctor.

Privirea lui Strike se îndreptă fără să vrea spre sertarul în care ţinea bastonul pliabil pe care i-l cumpărase cândva Robin, când piciorul amputat îl deranja atât de tare, că abia mai putea să meargă. Nu-i plăcea să-l folosească, în primul rând pentru că bastonul adăuga încă un element ieşit din comun la o înfăţişare deja deosebită şi în pericol de a deveni prea uşor de recunoscut şi în al doilea rând pentru că stârnea nişte întrebări şi o compasiune pe care, în general, el nu le considera binevenite.

Închise pagina de tumblr a Keei, pe care o găsise neplăcut de insipidă, şi rămase întins în pat încă un minut, privind în tavan, fără să facă nicio mişcare,

după care se ridică şi şchiopătă spre baie. În timp ce făcea pipi, îşi aminti că Charlotte îi dăduse şi ea cândva un baston: vechi, din ratan, cu mâner de argint. Charlotte susţinuse că fusese al străbunicului ei, dar cine putea şti dacă asta era adevărat; era la fel de posibil să fi fost cumpărat dintr-un magazin de antichităţi. În orice caz, bastonul fusese inutil; mult prea scurt pentru Strike, iar când se despărţiseră ultima oară, Charlotte îl luase înapoi.

Privind fix peretele băii şi aşteptând ca vezica să i se golească, Strike simţi că era pe punctul de a născoci un aforism despre ceea ce părea atractiv în vremuri dificile faţă de nevoile reale ale unui om, ce avea cu adevărat valoare faţă de ceea ce costa mult, dar creierul lui obosit, încetinit şi mai mult de alcool, refuză să producă expresii spirituale. Prin urmare, se orientă spre chestiuni mai practice ca scoaterea piciorului fals, ungerea cu cremă a capătului ciotului şi prăbuşirea în pat.

30

Dar dacă-mi pot păcăli inima cu vechea alinare,
că dragostea poate fi uitată,
nu e mai bine?

Adah Isaacs Menken, *Eu însămi*

Şampania şi discuţia cu Lisa o binedispuseseră pe moment pe Robin, dar acum, când se îndrepta spre casă într-un taxi, simţi că se întristează iar. Valurile de şoc care însoţiseră descoperirea că Strike avea o relaţie continuau s-o lovească în plexul solar. Lisa încercase să-i ofere speranţă: speranţa că Strike se va schimba în mod miraculos şi va dori o relaţie adevărată cu femeia pe care o numea cel mai bun prieten al său, dar asta ar fi periclitat agenţia şi viaţa spartană şi autosuficienţa din apartamentul de la mansardă pe care el nu dăduse niciodată vreun semn că ar vrea s-o schimbe cu o existenţă mai puţin singuratică. Poate că Lisa îl ştia pe Strike de mai mult timp, dar Robin bănuia că ea îl cunoştea pe bărbatul care era Strike acum mai bine decât Lisa. Indiferent dacă Lisa avea sau nu dreptate în privinţa motivelor pentru care el îşi ascunsese relaţia cu Madeline, aceasta izvora dintr-un obicei al compartimentării autoprotectoare la care Robin se îndoia că Strike ar fi renunţat vreodată.

Privind pe geam la magazinele întunecate pe lângă care trecea taxiul, unele având încă aprinsă firma de neon deasupra vitrinelor opace, Robin îşi spuse *trebuie să încetezi să-l mai iubeşti. E foarte simplu*.

Dar habar nu avea cum să facă asta. Cu fostul ei soţ venise de la sine: iubirea fusese erodată lent de o incompatibilitate ascunsă de circumstanţe, până când, în cele din urmă, Robin îşi dăduse seama că ea nu mai exista şi trădarea lui o eliberase.

Ca şi cum ar fi răspuns gândurilor ei, la radio se auzi *Wherever You Will Go de The Calling*. Fusese melodia ei şi a lui Matthew, primul dans la nunta lor, şi chiar dacă încercă să se amuze pe seama coincidenţei,

Robin simţi usturimea lacrimilor. Melodia încă nu se terminase când ea fugise de pe ring pentru a-l urma pe Strike, care plecase de la nuntă, stabilind astfel tonul (sau cel puţin aşa i se părea acum, privind retrospectiv) scurtei şi condamnatei sale căsnicii.

Run away with my heart,
Run away with my hope,
Run away with my love...[2]

— Ridicol, şopti Robin către sine, ştergându-şi lacrimile.

Apoi făcu exact ceea ce făcuse şi partenerul ei în urmă cu o oră: se apucă se lucreze, considerând că munca e un refugiu mai bun decât băutura.

Deschise Twitter şi văzu că avea două noi mesaje directe de la potenţialul ei flirt, @jbaldwlnl».

@jbaldw1 ni»
nici măcar nu răspunzi?

@jbaldw1 ni»
atunci du-te dracu de curvă snoabă şi nenorocită

Închise mesajele directe, verifică feed-ul de Twitter al lui Anomie şi văzu un tweet nou, postat în timp ce ea era la restaurant.

Anomie
@AnomieGamemaster
Cam atât de mult îi pasă „protectorului flăcării" de Inimă neagră ca noaptea şi de fanii lui

> **Grant Ledwell**
> @gledwell101
>
> Un scurt mesaj pentru a mulţumi fanilor pentru condoleanţele lor.
> Familia lui Edie Ledwell este dedicată dezvoltării şi protejării #Inimacanoapteaneagra aşa cum şi-ar fi dorit Edie.

23:15 10 aprilie 2015

Robin petrecuse deja suficient de mult timp în lumea fanilor *Inimii negre ca noaptea* ca să poată prezice tumultul provocat de cuvintele lui Grant repostate de Anomie.

DrekESpiritulMeuAnimal@joacajoculluiDrek
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
Dobitocu nu ştie nici măcar titlul corect

[2] „Să fug cu inima mea/ Să fug cu speranţa mea/ Să fug cu iubirea mea...", în limba engleză în original

---

Belle @Hell5!Bell5!
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
încearcă să-ţi dai seama care e titlul corect cretinule

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell10l
hei, Grant, nevastă-ta seamănă cu ce rămâne în găleată după liposucţie

---

Inima Neagră @sammitchywoo
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
noi îl ascultăm pe Josh nu pe tine. în primul rând, el ştie titlul #nuMaverick #alaturide)osh

---

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
omfg josh postează iar. Josh îi roagă pe oameni, să nu atace familia Ledwell

> **Josh Blay** @adevăratul]oshBlay
> Răspuns către @AnomieGamemaster
> Te rog lasă în pace familia Ledwell. Te rog încetează.

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @inimaneagra28 @adevaratulJoshBlay @AnomieGamemaster @gledwell101
nu e el, acum e legumă, tre să fie vreun bou de la PR de la Maverick

Dungi portocalii proiectate de stâlpii de iluminat alunecau pe bancheta taxiului şi pe ecranul telefonului lui Robin. Simţind o repulsie subită faţă de Twitter, închise aplicaţia şi încercă, în schimb, să intre în *Jocul lui Drek*, dar nu reuşi. În timp ce se uita cum Inimioară zâmbeşte şi dă din umeri, conchise că Strike avea dreptate: Anomie nu voia pe nimeni nou în joc în clipa asta.

Apoi, dintr-odată, găsi soluţia la problema lor de parcă i-ar fi fost şoptită la ureche de una dintre devele amintite de Allan Yeoman. Aveau să intre fiind cineva care nu era nou. Robin încercă să-şi amintească orarul acelei nopţi, în timp ce un val subit de adrenalină îi împrăştia depresia. Barclay îl supraveghea pe Cardew şi Shah îl fila pe Montgomery, aşa că Midge trebuia să fie cu Degete. Apăsă numărul lui Midge, care răspunse la al doilea ţârâit.

— Care e treaba?

— Ah, bun, eşti trează.

— Da, sunt încă în Belgravia cu o grămadă de idioţi.

— Midge, am nevoie de o favoare. Agenţia o să-ţi ramburseze banii, dacă e cazul.

— Spune.

— Nici eu, nici Strike n-am reuşit să intrăm în jocul lui Anomie. Pare că nu primesc pe nimeni nou. Aşa că mă întrebam...

— Robin, sper că nu te gândeşti la ce mă gândesc eu.

— Ba cred că da.

În faţa taxiului, o maşină de poliţie oprise lângă ceea ce părea a fi scena de după o bătaie. O gaşcă se adunase în faţa unui bar, iar un bărbat stătea pe jos şi îşi oblojea capul. Trotuarul din jurul lui era plin de cioburi.

Robin o auzi pe Midge gemând.

— Fir-ar să fie, Robin.

— Beth încă mai juca jocul când v-aţi despărţit?

— Nu la fel de mult. Cred că începuse să se plictisească de el.

— Ei, spuse Robin, asta e oarecum ideal din punctul nostru de vedere.

— Poate din punctul vostru de vedere, dar eu speram să nu mai vorbesc niciodată cu ea.

— Există ceva ce am putea să-i oferim noi în schimbul datelor ei de logare?

Urmă o pauză mai lungă.

— Voi nu, spuse Midge în cele din urmă, dar io cred că da.

— N-aş vrea să fie ceva care să te facă să te simţi inconfortabil, spuse Robin, încrucişând degetele de la mâna cu care nu ţinea telefonul.

— N-o să mă facă să mă simt inconfortabil, doar o să mă scoată din minţi să-i dau ce vrea.

— Ce anume?

— Când ne-am despărţit, eu am păstrat o oglindă de colecţie. Beth e nebună după chestia aia.

— Ţi-am putea cumpăra una nouă, sugeră Robin.

— Nu vreau una nouă, o urăsc, spuse Midge oftând. Am păstrat-o doar pentru că ea o voia al naibii atât de mult şi eu o plătisem. Bine, să văd ce pot să fac.

— Midge, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse Robin, acum toată un zâmbet.

După ce Midge închise şi în ciuda faptului că tocmai ieşise din aplicaţie, Robin deschise iar Twitter-ul.

Răspunsurile la repostarea de către Anomie a nefericitei greşeli făcute de Grant continuau să se reverse.

Soph Spărgătorul @InimaNeagraSuntEu

Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101

dacă cretinul ăla nenorocit e la conducere

#InimaNeagracaNoapteaeTerminata

Fratele Ultimei Thule @UltimaFra88
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
#AducetillnapoipeWallycaDrek

Algernon Cizzard Esq@Gizzard_Al
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwelll01
Hei, Anomie, data viitoare ar trebui să-l omori pe Grant

31

Şobolanul e cel mai concis chiriaş.
Bani neplătind, —
Şi-şi neagă obligaţia,
Comploturi urzind.

Emily Dickinson, *Şobolanul*

Chaturi din joc între toţi cei opt moderatori ai
Jocului lui Drek

<Canal al moderatorilor>
<10 aprilie 2015 23:29>
<Anomie, VilePechora, Albacahartia, Demon1, Inimoasa, Vierme28>
Anomie: bun, e toată lumea aici?
Vierme28: Morehouse nu e
Inimoasa: nici LordDrek nu e
Anomie: bine o să aşteptăm pentru că vreau să audă toată lumea asta

<Un nou canal privat a fost deschis>
<10 aprilie 2015 23:29>
<Morehouse invită pe Anomie>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<10 aprilie 2015 23:29>
<LordDrek invită pe VilePechora>
LordDrek: ce dracu e în neregulă cu tine?
LordDrek: eşti beat?
>
>
>
>

<VilePechora s-a alăturat canalului>
VilePechora: care e treaba?

Anomie: aţi văzut toţi ce a făcut Grant pe Twitter?
VilePechora: că a greşit titlul? da
Vierme28: dar josh nu vrea să-l adacăm
VilePechora: ce înseamnă „adacăm”?
Vierme28: ?
Demon1: dispari şi las-o în pace pe Vierme, VilePechora
Inimoasa: sigur Josh e mult mai bine dacă postează pe Twitter
Demon1: poate pune o asistentă sau pe altcineva să posteze pentru el
Demon1: hai mai repede, Anomie, nu ne ţine în suspans, nu suntem la X Factor, ce dracu
Vierme28: lol
>
>
>
>
Inimoasa: e groaznic Grant Ledwell o să aibă atât de multă putere asupra INN şi el nici măcar nu ştie titlul corect
Inimoasa: dumnezeu ştie cum o să fie filmul dacă el e la conducere
Demon1: n-o să fie doar el la conducere, mai e şi Josh
>
<Anomie s-a alăturat canalului>
Anomie: e o întâlnire pe canalul moderatorilor, vino şi tu
Morehouse: de ce nu i-ai dat afară pe VilePechora şi pe LordDrek aşa cum ai spus că o să faci?
Anomie: am spus că o să-i cercetez
Anomie: asta am şi făcut şi nu sunt din *Înjumătăţirea*
Morehouse: cum i-ai cercetat?
Anomie: i-am chestionat
Morehouse: fir-ar al naibii, te aşteptai să mărturisească?
Morehouse: am luat logările din urmă. Niciunul nu era aici când a avut loc crima.
Anomie: Nici tu nu erai şi nu văd pe nimeni care să te acuze că ai omorât-o pe Ledwell
Morehouse: ce-au spus despre dosarul ăla?
Anomie: ei au crezut că totul e adevărat
Morehouse: aiurea, încercau să-i aţâţe pe fani împotriva lui Ledwell şi să-i facă s-o hărţuiască
LordDrek: eşti băut?
>
>
>
>
>
VilePechora: lol da
LordDrek: ce dracu crezi că faci când zici asta pe Twitter?
VilePechora: zic ce?
LordDrek: ca Anomie să-l omoare apoi pe Grant Ledwell
LordDrek: nu trebe să ne facem cunoscută prezenţa în jocul ăsta, fir-ar al dracu
LordDrek: şi nu e nevoie să fii geniu ca să-ţi dai seama ce e cu „Al Gizzard”
VilePechora: eşti paranoic
LordDrek: nu sunt, tocmai am vorbit cu Eihwaz. A fost intervievat în după-amiaza asta de sticleţi.
VilePechora: căcat de ce?
LordDrek: am fost fie infiltraţi, fie hackuiţi iar, pentru că din ce l-au întrebat e evident că îl suspectează că el a făcut bomba
VilePechora: probabil boul ăla a dat din gură la crâşmă despre explozibili sau ceva

Vierme28: Maverik ar trebui să se întâlnească cu fanii, şi să asculte ce credem noi că ar trebui să se întâmple cu filmul
Inimoasa: da
Albacahartia: dar asta n-o să se întâmple niciodată
<LordDrek s-a alăturat canalului>
LordDrek: scuze că am întârziat, abia am ajuns acasă de la muncă
Inimoasa: salut Lord-Drek XXX
LordDrek: salut Inimoaso
Anomie: bun, sunteţi toţi aici?
Anomie: bine, deci, incidentul cu titlul al lui Grant Ledwell dovedeşte doar că nu mai are rost să ne purtăm frumos
Demon1: până acum te-ai purtat frumos, nu-i aşa?
Anomie: e timpul să începem să-i terorizăm pe Grant Ledwell şi pe nenorociţii ăia de la Maverick
Demon1: cum?
Anomie: N-au spus altceva decât ce gândesc majoritatea fanilor. A fost o vacă mercenară. Tu eşti obsedat de nenorocita aia de *Înjumătăţire*.
Morehouse: fir-ar al naibii, ar trebui să fii şi tu
Anomie: Vino pe canalul moderatorilor, le spun planul meu pentru Comic Con
Morehouse: la dracu cu planul tău, n-am terminat de discutat despre asta
<Anomie a părăsit canalul>
<Morehouse a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>
LordDrek: indiferent ce-a făcut, n-am nevoie ca tu să faci legătura public între numele tău din *Înjumătăţirea* şi jocul ăsta
>
>
>
>

VilePechora: bun am şters tweetul
LordDrek: şterge tot contul, idiotule!
<VilePechora a părăsit canalul>
<LordDrek a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

Anomie: avem nevoie de cât mai mulţi oameni care să apară la Comic Con purtând tricouri cu Jocul lui Drek
Anomie: să le demonstrăm că jocul ăsta e epicentrul lumii fanilor
Anomie: şi orice tentativă de a ne bloca o să însemne o ripostă masivă împotriva lor şi a filmului lor de căcat
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Vierme28: dar cum păstrăm reugla 14 dacă suntem toţi acolo ?
Anomie: fără nume, fără detalii personale şi măşti
LordDrek: sexy. E ca la o orgie de swingeri
Inimoasa: lol
Morehouse: eu vreau să vorbim despre *Înjumătăţirea*
Anomie: Morehouse ia o pauză, fir-ar al dracu
Morehouse: eu cred că avem doi membri ai *Înjumătăţirii* aici şi vreau să dispară dracului din jocul ăsta şi să nu se mai întoarcă

<Un nou canal privat a fost deschis>
<10 aprilie 2015 23:37>
<lnimoasa invită pe Morehouse>

LordDrek: înţeleg că te referi la Vile Pechora şi la mine?
Morehouse: corect
LordDrek: am avut o discuţie cu Anomie despre asta şi el înţelege că a fost o greşeală nevinovată
Morehouse: pe dracu
VilePechora: aşa a fost
VilePechora: nici n-am ştiut ce e *Înjumătăţirea* până când nu ne-a explicat Anomie
VilePechora: e foarte informat despre dark net şi aşa
VilePechora: noi credem că a folosit bitcoini ca să cumpere maceta şi taserul
Vierme28: cum poţi să glumeşti despre asta ?
Demon1: du-te dracu VilePechora!
Demon1: un om a fost omorât şi tu faci glume nenorocite
Demon1: Morehouse are perfectă dreptate, dacă ar fi fost o greşeală nevinovată v-aţi fi ascusn sub o piatră după ce s-a întâmplat cu Ledwell şi Blay dar voi vă afişaţi pe aici şi râdeţi de asta. Eu nu cred că a fost o greşeală

Inimoasa: Morehouse, dragule, te rog nu face asta.
Inimoasa: e exclus ca LordDrek să fie în *Înjumătăţirea*!
Inimoasa: te rog nu-i spune lui Anomie că ştiu asta, pentru că am încălcat regula 14, dar LordDrek e negru!
Inimoasa: deci cum ar putea să fie suprematist alb?!
>
>
>
>
>
>
Inimoasa: Morehouse?
>
>
>
>
<**lnimoasa a părăsit canalul**>
<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<10 aprilie 2015 23:41>
<LordDrek invită pe VilePechora>
<VilePechora s-a alăturat canalului>
LordDrek: TACI DRACU DIN GURĂ IMEDIAT
LordDrek: nu glumesc
LordDrek: spune-mi adevărul: ai vorbit cu Anomie despre bitcoini?

<Demon1 a părăsit canalul>

Anomie: te-ai împăcat cu Demon1, nu-i aşa, Morehouse?

Anomie: aveţi iar mici chaturi pe canale private tihnite, ca în vremurile bune?

Morehouse: poţi să-i păstrezi pe LordDrek şi VilePechora sau poţi să mă păstrezi pe mine, Anomie.

<Morehouse a părăsit canalul>

>
>
>
>
>
>
>
>
>

LordDrek: uite, dacă prezenţa noastră strică jocul pentru toţi ceilalţi, noi ne retragem

Inimoasa: nu vorbi prostii! Morehouse e ridicol!

LordDrek: dar e cocreator

LordDrek: noi suntem doar doi tâmpiţi care au crezut că Jocul lui Drek e mişto

VilePechora: da

<Un nou canal privat a fost deschis>

<10 aprilie 2015 23:46>

<Albacahartia invită pe Morehouse>

Albacahartia: eşti eroul meu

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Albacahartia: e ceea ce noi ceilalţi ne-am temut prea tare să spunem.

Morehouse: Sau ei, sau eu, şi Anomie are nevoie mult mai mult de mine decât de ei.

Morehouse: N-ar fi putut să facă nimic din toate astea fără mine. E un programator de doi bani.

>
>

VilePechora: da, puţin

LordDrek: dobitoc prost ce eşti

LordDrek: ce ţi-am spus eu când am început treaba asta? Suntem doar doi tocilari amărâţi care sunt obsedaţi de un desen nenorocit

LordDrek: despre ce i-ai mai dat instrucţiuni?

VilePechora: nimic

LordDrek: păi nu avem nevoie ca boul ăla de Morehouse să vorbească la poliţie despre noi

LordDrek: aşa că taci dracu din gură şi fă ca mine

>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>

Inimoasa: Anomie, spune-le că noi ştim că nu e adevărat!
LordDrek: dacă mâine nu o să mai putem intra aici, e ok, o să ştim că s-a votat să fim daţi afară.
<LordDrek a părăsit canalul>
<VilePechora a părăsit canalul>
Inimoasa: ce nebunie!
Inimoasa: Anomie, tu ştii că au făcut doar o greşeală!
Inimoasa: doar n-o să-l laşi pe Morehouse să te şantajeze?
Anomie: bineînţeles că nu
Inimoasa: dacă am vota, Morehouse e singurul care ar vota împotriva lor
Inimoasa: tu n-ai vota împotriva lor, nu-i aşa, Vierme?
Vierme28: nu ştiu
Inimoasa: Vierme, nu-i putem da afară!
Anomie: ce înţelegi prin plural, Inimoaso?
Inimoasa: înţeleg toţi moderatorii.
Anomie: nu-mi amintesc ca tu să fi creat jocul ăsta
Inimoasa: ştiu, n-am vrut să sugerez asta, Scuze, Anomie.
>
Morehouse: în clipa ăsta sunt suficient de furios că să-ţi spun cine e.
Albacahartia: nu face asta
Albacahartia: te-ai urî singur după aceea
Albacahartia: e în continuare prietenul tău
Morehouse: oare
Albacahartia: mi-ai spus că sunteţi foarte apropiaţi
Morehouse: nu în ultimul timp
Morehouse: uneori cred că el a făcut-o
Albacahartia: ce?
Morehouse: Tu ce crezi?
>
Albacahartia: fii serios
Albacahartia: e o nebunie
Albacahartia: de ce-ar fi făcut asta?
Morehouse: nu-i pasă efectiv de nimic altceva decât de Jocul lui Drek
Morehouse: să fie la conducerea jocului şi să fie lider al fanilor pe Twitter
Albacahartia: ăsta nu e un mobil
Morehouse: pentru o persoană normală, nu
>
>
>

Vierme28: dar ce au făcut Lorddrek şi VilePechora a fost ciudat
Vierme28: dosarul ăla cu chestii pe care ni l-au arătat şi nimic nu era adevărat
Inimoasa: a fost o greşeală
Vierme28: dar de unde avaeu e-mailurile alea ?
Inimoasa: doar pentru că Ledwell nu era Anomie asta nu înseamnă că e-mailurile nu erau reale
Vierme28: ştu că îţi place foarte mult Lorddrek dar dacă au falsificat chestiile ălea ?
Inimoasa: ah dispari Vierme
<Vierme28 a părăsit canalul>
Inimoasa: ah pentru numele lui dumnezeu
>
>
>
>
Inimoasa: Anomie?
Anomie: ce?
Inimoasa: ce-o să faci cu LordDrek şi Vile?
>
>
>
>
>
Morehouse: bun uită că am spus asta
Morehouse: doar că în ultimul timp Anomie îmi lasă o impresie foarte stranie
Morehouse: cum se mai simte mama ta?
Albacahartia: bine
Albacahartia: a făcut trei şedinţe de chimio
Albacahartia: a început să-i cadă părul
Albacahartia: numai să funcţioneze
Morehouse: da. Ţin pumnii
Albacahartia: xxx
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Albacahartia: ascultă, ştiu că o să ţi se pară superanxios
Albacahartia: dar nu ai chaturi cu Demon1 de care eu nu ştiu, nu?
Morehouse: nu, bineînţeles că nu. De ce întrebi?
Albacahartia: Din cauza a ce a spus Anomie pe canalul moderatorilor cu „canale private tihnite”.

Anomie: asta e treaba mea. Dar Vierme are dreptate, *chiar* pari să-l placi pe LordDrek o grămadă
Inimoasa: nu e adevărat!
Inimoasa: adică, îmi place în acelaşi mod în care îmi place de voi ceilalţi
Anomie: deci n-ai încălcat regula 14?
Inimoasa: nu, bineînţeles că nu!
>
>
>
Anomie: Vierme28 ar fi trebuit să modereze în seara asta
Inimoasa: ştiu
Anomie: dat fiind că tu eşti cea căreia i-a venit ideea de a-i ordona să plece, poţi să faci tura de noapte în locul ei
Inimoasa: Anomie, nu pot, trebuie să mă trezesc devreme!
Anomie: consideră asta un reminder că nu tu dai ordine aici. Eu dau ordine.
Inimoasa: te rog, Anomie, trebuie să mă trezesc la 6!
Anomie: ghinion
<Anomie a părăsit canalul>
<Morehouse a părăsit canalul>

Albacahartia: Adică dacă ai fi bi asta n-ar conta pentru mine
Morehouse: nu sunt bi, sunt hetero şi n-am vorbit cu Demon1 pe un canal privat de peste un an
Albacahartia: bine! din ce spun oamenii pe aici, pare că lui Demon1 îi plăcea de tine
Morehouse: categoric nu, nu în sensul ăsta.
>
Albacahartia: mai vreau să te întreb ceva, dar mi-e frică să nu-ţi pierzi cumpătul
Morehouse: întreabă
Albacahartia: ai o dizabilitate?
>
>
Morehouse: de ce mă întrebi asta?
>
>
>
Albacahartia: Mouse, pentru mine n-ar conta deloc dacă ai avea
Morehouse: ce te face să crezi că aş avea?
Albacahartia: ei Demon1 a zis asta mai demult
<Morehouse a părăsit canalul>

32

Iar observaţiile noastre vorbeau
De litere şi arte,
Viaţă şi om. Mândri stăteam, noi doi, la înălţime,
În obiectivitate întronaţi;
Abia prieteni, nu iubiţi (amândoi împotrivă),
Ci filosofi asexuaţi şi precauţi.

Amy Levy, *Filosofie*

În cele cinci zile care trecură până când Strike şi Robin s-au văzut din nou, comunicară doar prin SMS-uri şi e-mailuri. Prin e-mail o anunţase Strike pe Robin că agenţia acceptase un caz nou: descoperirea a ceva care să-l discrediteze pe Jago Ross, ceva care să poată fi folosit împotriva lui pentru a preveni târârea lui Strike în procesul de divorţ al soţilor Ross. Cum Strike nu îi spuse lui Robin de ce Jago l-ar suspecta că el şi Charlotte avuseseră o aventură, Robin primi material proaspăt pentru speculaţii dureroase şi, deşi recent recunoscuse faţă de sine însăşi că era posibil să fie îndrăgostită de partenerul ei de afaceri, nu simţise niciodată mai multă simpatie pentru femeile pe care Strike le enerva, cum spusese Lisa. În mod normal, l-ar fi sunat să discute despre noul detaliu pe care Ryan Murphy i-l dăduse la telefon — comportamentul straniu al telefonului lui Edie Ledwell, care călătorise din Cimitirul Highgate până în apropierea unui iaz din Hampstead Heath după moartea proprietarei lui —, dar decise să-i transmită informaţia în e-mailul de răspuns.

Între timp, Strike se găsea în poziţia destul de familiară de a simţi că viaţa lui devenise un lung şir de cereri emoţionale pe care el nu reuşea să le satisfacă şi de solicitări fizice cărora abia le făcea faţă. Tendonul continua să-şi facă de cap şi, deşi îl ungea cu alifie de două ori pe zi, capătul piciorului amputat rămânea inflamat. Deoarece el era de vină că la volumul de muncă al agenţiei se adăugase o misiune suplimentară, încerca să acopere cât mai multe ore posibile, pentru a-i elibera pe Dev şi pe Midge pentru investigaţia Ross. Asta însemna nu numai că îi era imposibil să-şi scoată proteza şi să se odihnească cu un pachet de gheaţă pe capătul ciotului, cum ştia că i-ar fi recomandat specialistul, dar fusese obligat să refuze invitaţii atât din partea lui Madeline, care avea bilete la

La fille mal gardée la Royal Opera House, cât şi din partea lui Lucy, care se aşteptase ca el să-şi petreacă weekendul în casa ei din Bromley împreună cu unchiul Ted, recent îndoliat. Niciuna nu-şi ascunsese dezamăgirea şi neplăcerea când le spusese că trebuie să lucreze, iar Strike, căruia îi păsa mult mai puţin de balet decât de unchiul lui, îşi făcuse măcar timp să bea o cafea pe fugă cu Ted, înainte ca acesta să se întoarcă în Cornwall.

Ieşirile cu nepotul lui preferat fuseseră şi ele amânate pentru moment. Apropierea crescândă dintre Strike şi Jack era o surpriză la fel de mare pentru el ca şi pentru sora lui. Avusese puţine contacte din proprie iniţiativă cu cei trei fii ai lui Lucy înainte ca Jack să fie spitalizat, când Strike trebuise să le ţină locul părinţilor blocaţi în Italia. Din acea întâmplare traumatică se născuse o legătură complet neprevăzută care se întărise de-a lungul următorilor ani. Lui Strike îi lipseau în mod sincer ieşirile cu Jack, în care, de obicei, mergeau să vadă tot felul de chestii militare, un subiect care îi pasiona pe amândoi. Cum Jack avea acum propriul telefon mobil, îşi trimiteau ocazional glume sau informaţii despre care credeau că l-ar putea interesa pe celălalt. Jack îi spusese recent unchiului că proiectul lui cu Primul Război Mondial avea să aibă ca temă Bătălia de la Neuve Chapelle din 1915 (unde Royal Military Police, în care servise şi Strike, iar Jack aspira să intre, jucase un rol decisiv). Cum el era cel care îi povestise lui Jack despre Bătălia de la Neuve Chapelle, Strike se simţi în mod indirect mândru, un sentiment cu care nu era obişnuit, şi se întrebă, timp de câteva minute, dacă acest tip de emoţie explica dorinţa oamenilor de a procrea, dorinţă pe care el personal nu o simţise niciodată.

În această tensiune generală, Strike îşi dădu seama miercuri seara că două dintre cele trei date propuse de sora lui vitregă, Prudence, pentru o posibilă întâlnire trecuseră deja. Îi scrise un e-mail grăbit în care îşi cerea scuze pentru că nu răspunsese mai devreme, spunându-i în mod sincer că era extrem de ocupat şi, oarecum nesăbuit, că va încerca să ajungă la a treia dată sugerată de ea.

Când îl luă pe Strike de la birou, joi la amiază, Robin văzu în oglinda retrovizoare a vechiului ei Land Rover că acesta şchiopăta. Cum Strike nu reacţiona niciodată prea bine la întrebările despre piciorul lui şi pentru că, oricum, în clipa aceea simţea destul de multă ranchiună faţă de el, Robin nu făcu niciun comentariu.

— Tocmai m-a sunat Katya, spuse Strike, străduindu-se să nu facă nicio grimasă în timp ce se suia în Land Rover. Locaţia întâlnirii s-a schimbat. Vrea să mergem la ea acasă, nu la cafenea, pentru că fiica ei nu se simte bine şi nu merge la şcoală. Lisbourne Road din Hampstead. Pot să te ghidez eu.

— Bine, spuse Robin rece, pornind. Chestiile alea de pe bord sunt pentru tine să te uiţi la ele. Cred că am găsit frăţia aia despre care l-a întrebat poliţia pe Wally Cardew şi am mai aflat ceva despre telefonul lui Edie care ar putea fi relevant.

Strike scoase foile de hârtie din dosarul de plastic. Prima era un print de pe o pagină de internet.

Frăţia Ultimei Thule
(FRULT)

„Niciodată omul să nu mişte un pas în calea lui,
făr-ale sale arme de război;
căci şovăitoare e cunoaşterea acelui timp
când pe drum va fi nevoie de o lance.”

Hávamál

Frăţia Ultimei Thule are ca scop apărarea valorilor civilizate comune naţiunilor europene nordice: justiţie, puritate rasială, valori iluministe şi suveranitate naţională. Subscriem idealurilor vikinge ale forţei, solidarităţii şi frăţiei. Trăim în conformitate cu legile şi maximele formulate în Hávamál. Credem că feminismul şi legalizarea homosexualităţii au subminat în mod dezastruos atât familia tradiţională, cât şi societatea în ansamblul ei. Credem că multiculturalismul a eşuat. Susţinem repatrierea evreilor şi a altor grupuri etnice neautohtone din toate naţiunile nordice.

Ultima Thule

Ultima Thule a fost numele dat în Antichitate unui teritoriu din nordul extrem, un loc aflat la capătul lumii cunoscute. Ultima Thule era capitala Hiperboreei — ţinutul de dincolo de vântul nordic. Unele descoperiri arheologice recente confirmă faptul că hominizii care au populat prima oară regiunile boreale erau originari din nordul îndepărtat. Locul de naştere al raselor nordice nu e Africa, ci Ultima Thule.

Credinţă

Frăţia Ultimei Thule practică credinţa străveche a odinismului. Odinismul este o religie străveche a raselor nordice, complet necoruptă de influenţa evreiască.

Publicaţii

FRULT scoate în mod regulat lucrări scrise pe chestiuni vitale, la ordinea zilei. Fondatorul frăţiei, Heimdall, a publicat două cărţi: **Hávamál pentru omul modern** şi **Recuperarea masculinităţii**.

Frăţia

FRULT acceptă doar membri de sex masculin. Noii fraţi trebuie recomandaţi de doi membri existenţi. Pentru alte detalii, luaţi legătura cu heimdall@#F_R_U_L_T.com

Întâlniri

FRULT se întruneşte regulat pentru adunări politice şi şedinţe odiniste.

Urmăriţi FRULT pe Twitter la @#f_r_u_l_t şi pe Reddit r/Fratiaultimei thule

— Am găsit-o ieri, spuse Robin cu ochii la drum, prin intermediul tweeturilor de pe pagina următoare. Sunt de acum trei ani. Membrii nu se sfiesc să spună că fac parte din Frăţie. Mulţi au „FRULT” sau „ULT” în numele de utilizatori.

După cum o demonstrau tweeturile, Wally Cardew intrase în atenţia Frăţiei după videoul cu „Prăjiturele” din cauza căruia fusese dat afară din *Inimă neagră ca noaptea.*

Frăţia Ultimei Thule
@#F_R_U_L_T
Efectiv cel mai amuzant lucru pe care o să-l vedeţi anul acesta.
www.YouTube/DrekFacePrajiturele
21:06 12 martie 2012

---

arlene @reginaarlene
Răspuns către @#F_R_U_L_T
dacă vi se pare amuzant să vă bateţi joc de holocaust sunteţi dezgustători

---

SQ @#F_R_U_L_T_Quince
Răspuns către @reginaarlene @#F_R_U_L_T
îşi bat joc de toţi ultragiaţii ăştia care vor să disciplineze fiecare glumă nenorocită, proasto

---

Wally Cardew @Wally_Cardew
Răspuns către @#F_R_U_L_T_Quince @reginaarlene @#F_R_U_L_T
Exact. Facem mişto de stângiştii care văd nazism peste tot.

Strike dădu pagina.

Anomie
@AnomieGamemaster
Nesătula de Ledwell e pe punctul de a-l concedia pe @Wally_ Cardew ca Drek. Aud că @adevaratulJoshBlay nu vrea să-l vadă plecat.
Semnaţi petiţia de mai jos pentru #PastratilpeWallyDrek
https.//change.org/PastratilpeWallyDrek
19:27 15 martie 2012

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nuuuuuuuuuuuuuuuuuu #PastratilpeWallyDrek

Terence Ryder @Ultima_Thule_14
Răspuns către @AnomieGamemaster
Sper că nu e adevărat, la dracu #PastratilpeWallyDrek

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu am fost de acord cu multe dintre lucrurile făcute de Ledwell dar ca să fiu sincer cred că @Wally_Cardew nu prea i-a lăsat de ales.

Algemon Gizzard Esq @Gizzard_AI
Răspuns către @condjustscrie @AnomieGamemaster
Dispari dracu lingău liberal ce eşti. Wally e efectiv singurul lucru bun din desenul ăla de căcat

---

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @Gizzard_AI @AnomieGamemaster
sigur, dacă prin „bun” vrei să spui „efectiv nazist”

Wally Cardew @Wally_Cardew
Răspuns către Anomie @AnomieGamemaster
E prima oară când aud că sunt dat afară.

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @Wally_Cardew
Îmi pare rău că eu îţi dau vestea. Devii prea celebru pentru #NesatuladeLedwell. Nu acceptă ca altcineva s-o pună în umbră.

Regele Ultimei Thule @Heimd&1188
Răspuns către @Wally_Cardew @AnomieGamemaster

Cu asta te alegi dacă lucrezi pentru stângişti prietene. Uită-te la www.fratiaultimeithule.com

— Deci Anomie a ştiut că Wally urma să fie concediat înaintea lui? spuse Strike. Apoi şeful Frăţiei a încercat să-l recruteze?

— A încercat de două ori, spuse Robin. Uită-te la restul tweeturilor.

Frăţia Ultimei Thule @#F_R_U_L_T
@Wally_Cardew
Felul în care am răspuns noi la concedierea ta.
www.fratiaultimeithule/Concedierealui...
20:03 18 martie 2012

Wally Cardew @Wally_Cardew
Răspuns către @#F_R_U_L_T
Da, asta cam rezumă totul, mulţam pentru sprijin

Frăţia Ultimei Thule @#F_R_U_L_T
Răspuns către @Wally_Cardew
Suntem mari fani ai tăi. Ar fi minunat să ne întâlnim. Contactează-mă aici sau la @Heimd&1188

— Bună treabă, să găseşti chestiile astea, spuse Strike. Asta a fost ultima oară când Frăţia şi Wally au interacţionat pe Twitter, acum trei ani?

— Aşa cred. N-am mai văzut nimic altceva.

— Poate că după asta au continuat relaţia offline. Ai citit ce a avut de spus Frăţia despre concedierea lui Wally?

Strike se uită să verifice dacă nu cumva articolul e ataşat.

— Da, spuse Robin, dar nu era nimic nou acolo. Pe scurt, Wally e discriminat pentru că e bărbat alb hetero, feminazistele cuceresc lumea şi nu mai poţi să faci şi tu o glumă despre arderea evreilor fără să te atace poliţia gândirii.

Maşina intră pe Tottenham Court Road.

— Te deranjează dacă fumez? întrebă Strike.

O făcea doar pentru că Robin îl trata foarte rece; în mod normal n-ar fi întrebat, ţinând cont că ea avea în torpedou o cutie pe care el o folosea drept scrumieră.

— Nu, spuse ea.

Apoi:

— Crezi că e posibil ca Frăţia Ultimei Thule şi *Înjumătăţirea*...?

— Să fie faţa publică şi cea secretă a aceleiaşi organizaţii?

— Exact.

— Aş zice că e foarte probabil, spuse Strike, suflând fumul cu atenţie pe geam. Frăţia e instrumentul de recrutare, iar membrii hardcore sunt luaţi în aripa militară.

Strike dădu acum la ultima pagină pe care o printase Robin şi care conţinea un scurt fragment dintr-un interviu online cu Edie Ledwell din 2011 de pe un site numit Femei Care Creează.

FCC: Cum arată o zi obişnuită de-a ta?

Edie: Nu există zi obişnuită. Scoaterea lui josh din pat e prima sarcină importantă. Dar apoi lucrăm adesea până la 3 sau 4 noaptea, aşa că presupun că are dreptul să doarmă mai mult.

FCC: Şi care e diviziunea muncii?

Edie: Păi, de obicei eu vin cu povestea din fiecare episod, dar Josh emite întruna idei şi eu de multe ori le folosesc, sau le dezvolt, sau aşa. Facem amândoi animaţie: el îi face pe Inimioară, Coţofeni şi Lordul şi Lady Wyrdy-Grob, iar eu îi fac pe Drek, Viermele şi Albăcahârtia.

FCC: Metoda voastră de lucru a evoluat sau a rămas la fel?

Edie: Am devenit puţin mai organizaţi. Eu am început să-mi scriu idei şi să-mi pun remindere pe telefon în loc să le scriu pe bucăţele de hârtie pe care imediat le pierdeam sau le aruncam din greşeală.

— Ţinea idei în telefon, spuse Strike. Interesant... Chiar mă întrebam de ce au fost luate telefoanele. Răspunsul evident era să nu lase poliţia să vadă pe cine au sunat ei înainte de a fi omorâţi în cimitir, dar asta ar fi însemnat că ucigaşul nu şi-a dat seama că poliţia putea oricum să obţină informaţia. Dar dacă scopul a fost să ajungă la ideile ei, asta se potriveşte mai bine cu cealaltă teorie a mea.

— Care e?

— Că telefoanele au fost luate ca trofee. Mark Chapman s-a asigurat că albumul lui e semnat înainte să-l omoare pe Lennon.

Robin simţi un fior neplăcut pe şira spinării.

Merseră mai departe prin Camden, în timp ce Strike fuma pe geam.

Se întreba de ce oare Robin îl trata atât de rece. De obicei, când femeile îi aplicau tratamentul tăcerii, Strike putea ghici destul de bine care fusese greşeala lui. Era sigur că detectase o încordare în vocea ei după ce Charlotte îi dăduse cu atâta abilitate vestea că el era cu Madeline, dar după vizita aceea fusese atât de consumat de propriile lui sentimente de furie, disconfort şi îngrijorare, că nu-i mai stătuse capul să analizeze şi ce simţise Robin în privinţa asta. Oare atitudinea ei glacială era provocată doar de faptul că el, despre care se presupunea că îi este cel mai bun prieten, omisese să-i vorbească despre relaţia sa şi fiind ultima care află se simţea rănită în mândria ei? Sau era enervată că

adăugase încă un caz la un volum de muncă deja apăsător, mai mult, un caz despre care ea ar fi putut considera (chiar dacă pe nedrept) că el îl provocase? Sau — şi Strike era foarte conştient că simplul fapt că-şi punea această întrebare putea fi încă o dovadă a acelei vanităţi care îl făcuse să creadă că ea avea să-i primească bucuroasă avansurile de la Ritz — Robin era geloasă?

Doar pentru a întrerupe tăcerea, Strike spuse:

— Tot nu reuşesc să intru în jocul ăla afurisit.

— Nici eu, replică Robin.

Nu-i împărtăşise ideea ei de a folosi datele de logare ale fostei iubite a lui Midge, din cauză că Midge încă nu luase legătura cu ea şi nu voia să promită ceva şi să nu se ţină de cuvânt, dar şi (dacă era să fie sinceră) din cauză că nu vedea de ce Strike trebuia să fie singura persoană care are secrete.

— Ah, şi ţi-am citit însemnările despre *Condeiul Justiţiei*, spuse Strike scuturând scrumul pe geam. Categoric ar trebui s-o întrebăm pe Katya Upcott ce ştie despre *Condei* şi despre Kea Niven...

Apoi adăugă, în timp ce intrau pe Parkhill Road:

— Imediat aici şi apoi la stânga după încă vreun kilometru.

Restul călătoriei trecu în tăcere.

33

Cu paşi înceţi, înceata-i minte înţelese....
Că şi ea în acel Eden plin de plăceri
Era la nelalocul ei şi, asemenea copilului
Prostuţ, făcea doar rău deşi mânată de iubire.
Un gând ce-ar fi înnebunit orice femeie.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Lisburne Road era o stradă rezidenţială liniştită cu case din cărămidă roşie, lipite unele de altele: locuinţe familiale solide şi somptuoase. Deoarece majoritatea locurilor de parcare erau ocupate, fură nevoiţi să-şi lase maşina destul de departe de casa Katyei Upcott, iar Strike se luptă în tăcere cu durerea din ciotul său iritat şi cu spasmele reînnoite ale tendonului, în timp ce mergeau pe stradă în pantă.

Când se apropiară de uşa de la intrare, pe fereastra de la parter ajunse la ei sunetul unui violoncel. Soloul era desăvârşit, aşa că Robin presupuse că auzeau o înregistrare, dar când Strike apăsă pe sonerie, o notă prelungă se întrerupse şi o voce masculină strigă:

— Mă duc eu.

Uşa le fu deschisă de un tânăr slab pe care tricoul atârna. Remarcară imediat umflăturile pe care le avea pe obraji, cu aspect de conopidă şi care păreau dureroase, precum şi inflamaţia de la un ochi.

— Bună, murmură el. Intraţi.

Pereţii holului zugrăviţi în crem erau acoperiţi cu tablouri în ulei. Fusese instalat un ascensor de scări, care în acel moment era oprit la etaj. Lângă scări se aflau trei cutii mari de carton. Una fusese deschisă, lăsând să se vadă o varietate de pătrate de stofă.

— Ah, mulţumesc, Gus, scumpule! se auzi o voce feminină agitată.

Pe scări coborî în grabă o femeie despre care ei presupuseră că era Katya Upcott. Era slabă, ca şi fiul ei, dar dacă Gus avea părul închis la culoare şi des, al Katyei era un şaten-deschis şi rar. Purta un pulover galben muştar care părea tricotat manual, fustă de tweed şi papuci practici din piele de oaie. Ochelarii de citit îi atârnau de lănţişorul de la gât. După ce Gus se retrase într-o cameră

despre care Strike şi Robin crezuseră că e salonul, închizând uşa după el, Katya spuse:

— E, de fapt, camera lui Gus. Am reamenajat casa astfel încât să-i fie mai uşor lui Inigo, ca să aibă tot ce îi trebuie pe acelaşi etaj. Are encefalomielită mialgică — Inigo, vreau să spun. Aşa că l-am instalat pe Gus la parter şi am mutat salonul la etaj, am spart pereţii şi Inigo are acum biroul şi dormitorul unite şi o baie în care poate intra cu căruciorul. Ah...

Katya râse uşor icnit şi întinse mâna.

— Eu sunt Katya, evident, iar tu trebuie să fii, ăă, Cormoran, şi tu eşti...?

— Robin, spuse ea, obişnuită ca numele să nu-i apară pe buzele clienţilor la fel de uşor ca al lui Strike.

În timp ce o urmau pe Katya la etaj, violoncelul începu să se audă din nou prin uşa camerei lui Gus.

— Gus cântă minunat, spuse Robin.

— Nu-i aşa? zise Katya, încântată de lauda lui Robin. Ar trebui să fie în ultimul an la Royal College of Music, dar am fost obligaţi să-l retragem până îi rezolvăm urticaria.

Făcu un gest circular cu arătătorul spre faţa ei şi începu să şoptească.

— Aţi văzut? Am crezut că e sub control, dar a revenit şi mai rău şi Gus a făcut angioedem — i s-a umflat până şi gâtul. A fost foarte bolnav, sărmanul de el, a stat în spital o vreme. Dar i-am găsit un specialist nou foarte bun pe Harlem Street şi sperăm să se rezolve. Tot ce vrea Gus este să se întoarcă la colegiu. Nimeni nu vrea să fie închis în casă cu părinţii la vârsta asta, nu-i aşa?

La intrarea în salon, un buton fusese instalat la nivelul taliei, lângă uşa perfect ajustată. Când Katya apăsă pe el, uşa culisă încet. Robin se întrebă cât costase renovarea casei la acest standard şi presupuse că afacerea cu rechizite de artă a Katyei mergea foarte bine. După ce intrară în salon, uşa se închise în spatele lor şi sunetul violoncelului dispăru complet.

— Am izolat fonic uşa şi podeaua, explică această, pentru ca repetiţiile lui Gus să nu-l deranjeze pe Inigo când doarme. Acum, vreţi un ceai? Cafea?

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să răspundă, o a doua uşă electrică din celălalt capăt al camerei culisă şi un bărbat în scaun cu rotile îşi făcu apariţia încet acompaniat de *The Show Must Go On* al lui Queen, care se auzea din camera din spatele lui. Umflat la faţă şi cu piele gălbuie, bărbatul avea un păr gri neîngrijit şi buze groase care îi dădeau un aer irascibil. Purta ochelari cu lentile semicirculare pe vârful nasului. Avea mătreaţă pe umerii puloverului maro, iar picioarele dădeau semne de atrofie musculară. Fără să-i bage în seamă pe Strike şi pe Robin, bărbatul i se adresă soţiei cu o voce lentă şi scăzută, lăsând impresia că vorbeşte cu un efort imens.

— Ei, e un dezastru total. Luna asta abia faci profit.

Apoi, ca şi cum abia îşi recăpătase vederea, oferi o interpretare care lui Strike i se păru uşor cabotină a cuiva care tocmai şi-a dat seama că în încăpere sunt doi necunoscuţi.

— Bună ziua. Scuzaţi-mă. Încercam să descâlcesc conturile soţiei mele.

— Nu trebuie să faci asta, dragule, începu Katya, evident tulburată. Le rezolv eu mai târziu.

— *Acta non verba*, spuse Inigo, ridicând privirea spre Strike. Iar dumneata eşti...?

— Cormoran Strike, spuse detectivul întinzând mâna.

— Eu nu dau mâna, mi-e frică, zise Inigo fără să zâmbească, ţinându-şi mâinile pe genunchi. Trebuie să fiu extrem de atent cu microbii.

— Ah, făcu Strike. Ei, ea e Robin Ellacott.

Robin zâmbi. Inigo clipi încet spre ea, cu o expresie impenetrabilă, iar Robin se simţi ca şi cum ar fi făcut o gafă socială.

— Da, deci vreţi ceai sau cafea? îi întrebă Katya pe Strike şi Robin, pe un ton nervos.

Amândoi aleseră cafeaua.

— Dragule? îl întrebă Katya pe Inigo.

— Un ceai din acela fără cafeină.

Apoi strigă după ea, în timp ce uşa se închidea încet:

— Dar nu chestia aia cu căpşuni.

După încă o mică pauză, Inigo spuse:

— Staţi jos, vă rog.

Se duse cu căruciorul în capătul celălalt al măsuţei de cafea şi rămase între canapelele gemene, care aveau aceeaşi culoare — galben muştar — ca puloverul soţiei. Deasupra şemineului era atârnat un tablou abstract în nuanţe de maro, iar pe o altă măsuţă se afla o sculptură modernistă din marmură cu torsul unei femei. Altfel, camera era foarte puţin mobilată şi lipsită de obiecte decorative, parchetul lustruit constituind o suprafaţă ideală pentru scaunul cu rotile. Strike şi Robin se aşezară unul în faţa celuilalt, pe canapele diferite.

Din camera alăturată, în care erau un pat de zi şi un birou, Freddie Mercury continua să cânte:

Outside the dawn îs breaking
But inside în the dark I'm aching to be free... [1]

Lui Strike i se părea că intrarea lui Inigo în cameră fusese atent plănuită şi poate şi melodia care încă se mai auzea fusese special aleasă pentru impresia de grandoare şi de melancolie care o înconjura. De la discreditarea afacerii soţiei în faţa unor necunoscuţi şi felul total necredibil în care se prefăcuse că nu ştia sau că uitase că aceasta avea întâlnire cu doi detectivi şi până la modul grav în care justificase faptul că nu dorea să dea mâna, Strike avea impresia că bărbatul simte o dorinţă de putere nesatisfăcută, ba chiar plină de ranchiună.

— Sunteţi contabil, nu-i aşa, domnule Upcott? întrebă el.

[1] „Afară apar zorii/ Dar înăuntru, în întuneric, tânjesc să fiu liber...", în limba engleză în original

— De ce ai crede că sunt contabil? replică Inigo, parcă ofensat de sugestia pe care Strike, care nu credea deloc în ce spusese, o făcuse de fapt doar pentru a-l atrage în conversaţie.

— Aţi spus că vă ocupaţi de conturile...

— Orice neghiob poate să citească un tabel — mai puţin Katya, se pare. Are o afacere cu rechizite. Eu am crezut că o să reuşească... Aşa sunt eu, optimist.

Făcu o mică pauză, apoi continuă:

— Eu am fost editor independent de muzică.

— Serios? Ce fel de...?

— În mare parte ecleziastică. Aveam un...

Uşa electrică se deschise acţionată dinspre palier şi în cameră păşi o fată de aproximativ 12 ani. Avea părul lung şi închis la culoare şi purta ochelari cu lentile groase şi o salopetă din fleece care avea ca model budinci de Crăciun şi o creangă de ilice pe glugă. Fie prezenţa unor necunoscuţi, fie absenţa mamei păru s-o descumpănească şi se întoarse să plece fără să scoată o vorbă, dar fu strigată înapoi de tatăl ei.

— Ce ţi-am spus eu, Flavia? întrebă el imperios.

— Să nu mă apropii...

— Să nu te apropii de mine, spuse Inigo. Dacă eşti suficient de bolnavă ca să nu mergi la şcoală, ar trebui să fii în pat. Acum ieşi afară.

Flavia apăsă pe butonul care deschidea uşa şi plecă.

— Trebuie să fiu extrem de atent cu viruşii, le spuse Inigo lui Strike şi Robin.

Urmă o nouă pauză, până când Inigo zise:

— Ei, totul e un mare dezastru, nu-i aşa?

— Ce anume? întrebă Strike.

— Înjunghierile astea şi toate celelalte.

— Fără îndoială.

— Katya se duce la spital aproape în fiecare zi... N-o să poată apăsa pe buton dacă ţine o tavă, adăugă Inigo privind spre uşă, dar chiar în timp ce vorbea aceasta se deschise iar.

Gus o însoţise pe mama lui, ca să apese butonul. Robin văzu cum Gus se pregătea din nou să se facă nevăzut, dar Inigo îl chemă în cameră.

— Repetai?

— Da, spuse Gus puţin defensiv şi îi arătă tatălui vârfurile bătătorite ale degetelor de la mâna stângă, în care corzile lăsaseră şanţuri adânci.

— L-aţi auzit când eraţi la uşă? o întrebă Inigo pe Robin, care nu era sigură dacă Inigo vâna complimente sau credea că fiul lui ar putea minţi.

— L-am auzit, da. Cântă minunat.

Parcă jenat, Gus dădu iar s-o ia spre uşă.

— Ai veşti de la Darcy, dragule? îl întrebă mama lui.

— Nu, spuse Gus.

Şi, înainte să-l mai poată întreba cineva ceva, se strecură afară din cameră. Uşa electrică se închise culisând, iar Katya şopti:

— Credem că s-a despărţit de prietena lui.

— Nu e nevoie să şopteşti, suntem izolaţi fonic, spuse Inigo.

Apoi continuă, cu o vehemenţă subită:

— Şi Darcy e o pierdere de timp dacă nu poate să rămână alături de un om când e bolnav, nu-i aşa? Aşa că de ce-l baţi la cap cu ea? Călătorie sprâncenată!

Scurta tăcere care urmă fu însufleţită de Freddie Mercury, care cânta acum altă melodie.

I'm going slightly mad,
I'm going slightly mad...[1]

— Închide aia, vrei? se răsti Inigo la Katya, care se grăbi să facă întocmai.

— Inigo e şi muzician, spuse ea cu o însufleţire nesigură în timp ce se întorcea şi începea să împartă cănile.

— Am fost, o corectă el. Până s-a întâmplat chestia asta afurisită.

Inigo făcu un gest spre scaunul lui.

— La ce cântaţi? întrebă Strike.

— Chitară şi orgă... într-o trupă... eram şi compozitor.

— Ce fel de muzică?

— Rock, spuse Inigo cu un uşor licăr de însufleţire, cântam chestiile noastre. Cântam şi coveruri. Nu şi după tatăl dumitale.

Aruncase remarca spre Strike, care constată amuzat în sinea lui că Inigo, care se prefăcuse că uitase de venirea detectivilor, demonstra brusc că e la curent cu situaţia lui familială.

— Aş fi putut să merg pe calea muzicii clasice, ca Gus — aveam abilitatea —, dar asta e, întotdeauna am făcut pe dos. Părinţii mei erau disperaţi. Aveţi în faţă un fiu de episcop... Acasă nimeni nu aprecia prea mult muzica rock...

Inigo se întoarse spre soţia lui şi adăugă:

— Apropo, tocmai a venit aici Flavia. Dacă are febră, n-ar trebui să se apropie de mine.

— Ştiu, îmi pare rău, dragule, spuse Katya, care rămăsese în picioare. Dar se plictiseşte acolo sus, ştii asta.

— Copilul nostru problemă, spuse Inigo privind spre Robin, căreia nu-i veni în minte nicio replică potrivită. Am avut-o târziu. Moment prost. Eu tocmai mă alesesem cu chestia asta afurisită.

Arătă din nou spre scaunul cu rotile.

[1] „înnebunesc încet/ înnebunesc încet...", în limba engleză în original.

— Ah, nu e chiar aşa de rea, spuse Katya slab.

Şi, poate pentru a stopa alte discuţii despre Flavia, i se adresă lui Strike:

— Ai spus la telefon că voiai să afli totul despre prietenii lui Josh şi ai lui Edie, aşa că m-am gândit...

Se duse spre un birou micuţ din colţul camerei, luă o foaie de hârtie şi se întoarse la Strike, întinzându-i-o.

— ...că asta ar putea fi de ajutor. Am făcut o listă cu toţi cei despre care îmi amintesc că erau apropiaţi de Edie şi de Josh când a apărut jocul lui Anomie.

— Este extrem de util, spuse Strike luând foaia scrisă de mână. Mulţumesc foarte mult.

— A trebuit să caut unele nume de familie, spuse Katya, aşezată acum pe marginea canapelei, lângă Robin, dar, din fericire, erau pe genericele primelor episoade, aşa că am intrat pe internet şi am verificat. Ştiu că trebuie să excludeţi cât de mulţi oameni puteţi. Sunt foarte, foarte sigură...

Katya vorbea acum foarte apăsat.

— ...că niciunul dintre prietenii lui Josh nu poate fi Anomie. Toţi erau minunaţi, dar înţeleg faptul că trebuie să eliminaţi oamenii de pe lista de suspecţi.

Soarele care intra prin bovindoul mare scotea în evidenţă fiecare rid de pe chipul epuizat al Katyei. *Cândva a fost, cu siguranţă, o femeie arătoasă*, se gândi Robin, *şi poate că ar putea să fie din nou dacă ar dormi suficient*. Ochii căprui calzi şi gura cu buze pline erau atrăgătoare, dar avea pielea uscată şi uşor descuamată, iar ridurile adânci de pe frunte şi din jurul gurii sugerau o îngrijorare permanentă.

— Cum mai e Josh? o întrebă Robin pe Katya.

— Ah, mulţumesc pentru... nu e nicio schimbare, dar doctorii spun că nici nu se aşteptau, deci... deci în curând.

Vocea îi devenise ascuţită, aproape stridentă. Căută ceva în mânecă, scoase un şerveţel mototolit şi îşi tamponă ochii.

Robin observă cât de tare îi tremurau mâinile lui Inigo când încerca să ducă la gură cana. Părea la un pas să verse ceai fierbinte pe el.

— Vreţi să iau eu...? se oferi ea.

— Mulţumesc, spuse Inigo băţos, permiţându-i să-i ia cana şi s-o pună la loc pe masă. Sunteţi foarte amabilă.

Strike examina notiţele primite de la Katya, care nu doar făcuse o listă de nume, cu un scris mic, îngrijit şi pătrăţos, dar indicase şi rolul fiecăruia în *Inimă neagră ca noaptea* şi relaţia exactă cu Josh sau Edie, adăugând contactele cunoscute ale fiecăruia, cum ar fi „colegi de apartament, nu ştiu cum îi cheamă” şi „pe prietena lui o cheamă (cred) Isobel”. Unde ştia, trecuse şi adrese sau locaţii.

— Ar trebui să vă recrutăm pentru agenţie, doamnă Upcott, spuse el. E exact ceea ce căutam.

— Mă bucur foarte mult — şi te rog, spune-mi Katya, zise ea roşind, iar plăcerea cu care primise lauda i se păru lui Robin puţin patetică. Chiar vreau să fiu de ajutor cât pot. Josh e absolut hotărât să afle cine e Anomie. Cred că i se pare, dincolo de orice altceva, că...

Vocea ei deveni din nou ascuţită.

— ...că îi este dator cumva lui Edie.

Spuse ultimele cuvinte pe un ton grăbit şi îşi tamponă din nou ochii cu şerveţelul mototolit.

Strike împături lista pe care i-o dăduse Katya, o băgă într-un buzunar interior şi spuse:

— Ei, asta e de un imens ajutor. Mulţumesc. Avem câteva întrebări, dacă nu te deranjează? E în regulă dacă iau notiţe?

— Da, bineînţeles, spuse Katya cu voce înăbuşită.

— Poate că am putea să începem cu ce credea Josh despre Anomie? spuse Strike, deschizându-şi carnetul. A avut vreodată idee cine e în spatele jocului, înainte de a crede că era Edie?

— Oh, Doamne, spuse Katya, tulburată. Mi-era că o să mă întrebi asta.

Strike aşteptă, cu pixul pregătit.

— Vrei, te rog, să-mi dai iar ceaiul? spuse Inigo cu voce scăzută către Robin.

Aceasta îi întinse cana şi privi puţin temătoare cum Inigo o duce tremurător la gură.

— Păi... da, Josh chiar mi-a spus cândva cine credea el că e Anomie, dar la momentul acela spunea lucruri puţin cam nebuneşti, zise Katya.

— A fost într-una dintre acele nopţi în care a apărut aici beat? întrebă Inigo peste buza cănii lui tremurătoare.

— Inny, asta s-a întâmplat doar de câteva ori, spuse Katya cu un zâmbet slab.

După care se întoarse iar spre Strike şi întrebă:

— Chiar trebuie s-o spun?

— Ar fi util.

— Bine, păi... e o prostie... dar Josh credea că e un băiat de 12 ani.

— Un băiat de 12 ani anume?

— Ăă... da, spuse Katya. îl... îl cheamă Bram. Bram de Jong. E fiul lui Nils, proprietarul colectivului artistic.

Cu coada ochiului, Robin îl zări pe Inigo clătinând încet şi înţelept din cap, ca şi cum conversaţia ar fi apucat-o într-o direcţie la care se aştepta, dar pe care o deplângea. Katya continuă repede:

— Dar Josh categoric nu mai crede acum că e Bram, pentru că...

Vocea Katyei deveni şi mai ascuţită, în timp ce se lupta să-şi stăpânească lacrimile.

— ...pentru că, înţelegi, Josh crede că Anomie e cel care i-a înjunghiat. E primul lucru pe care mi l-a... mi l-a spus, când l-am văzut după... după ce s-a întâmplat. „Anomie a fost.”

— A spus şi poliţiei asta? întrebă Strike.

— Oh, da. La început, ei n-au înţeles ce articulează el din buze, dar eu mi-am dat seama ce vrea să spună. L-au întrebat de ce credea că a fost Anomie şi motivul era... era că persoana cu cuţitul i-a şoptit ceva, după ce l-a înjunghiat.

Pentru a doua oară în după-amiaza aceea, Robin simţi un fior pe şira spinării.

— Ce i-a şoptit? întrebă Strike.

— „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ţi face griji”, cită Katya. Apoi a furat dosarul cu care Josh venise în cimitir şi telefonul lui.

— „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ţi face griji”, repetă Strike. Era o voce de bărbat sau de femeie?

— El crede că de bărbat, dar e sigur că nu era Bram. Bineînţeles că nu putea fi Bram. El are doar 12 ani.

— Dosarul acesta pe care l-a luat atacatorul: înţeleg că e cel despre care se presupunea că ar conţine...?

— Dovada că Edie e Anomie, da, spuse Katya cu voce subţire.

— Presupusa dovadă, o corectă Inigo.

— Yasmin Weatherhead a fost cea care i-a dat lui Josh dosarul, nu? întrebă Strike, ignorându-l pe Inigo.

— Ştiţi deja asta? spuse Katya. Da, ea i l-a dat.

— Nu ştim prea multe despre ea, în afara faptului că o vreme i-a ajutat pe Josh şi pe Edie cu mesajele de la fani.

— Cu mesajele de la fani şi cu reţelele sociale, da, zise Katya. Eu am fost cea care le-a recomandat-o pe Yasmin. Yasmin era — adică, eu am crezut că e, când am cunoscut-o prima oară la North Grove — o fană tânără, drăguţă şi sinceră. Era, adică e o fată foarte solidă şi părea foarte dulce şi recunoscătoare că i se oferă ocazia de a lucra cu doi oameni pe care îi admira atât de mult. În viaţa ei nu păreau să existe prea multe alte lucruri, deci l-am îndemnat pe Josh s-o lase să ajute. Ei chiar aveau nevoie de cineva şi mie mi s-a părut că Yasmin e ideală. Slujba ei de bază era să facă PR şi să se ocupe de activitatea pe reţelele sociale pentru o firmă mică de cosmetice, înţelegea ce presupune gestionarea unui brand şi aşa mai departe... Dar s-a sfârşit prost. Părea atât de drăguţă şi sinceră, dar mă tem că nu era deloc aşa.

— De ce spui asta? întrebă Strike.

— Păi, Josh şi Edie au aflat că ea juca *Jocul lui Drek*. Jocul lui Anomie, ştii. De fapt, cred că a devenit moderatoare, aşa se spune? A jocului. Şi Edie a fost foarte supărată din cauza asta, pentru că Anomie era extrem de rău cu ea pe internet, iar când a aflat că Yasmin discută cu Anomie a bănuit că unele dintre informaţiile personale pe care le avea Anomie despre ea ar fi putut proveni de la Yasmin. Aşa că i-a spus lui Josh că vrea să se debaraseze de ea şi asta a fost tot.

În orice caz, acum câteva săptămâni, Yasmin a apărut iar la North Grove. Josh stătea acolo din nou, pentru că îşi inundase din greşeală apartamentul, şi ea i-a arătat acest dosar cu probe despre care se presupunea că dovedesc că Edie e Anomie. A adus dosarul cu el aici, în seara dinainte să se întâmple. Înainte să fie înjunghiaţi amândoi.

— A fost aici în seara dinainte, deci? spuse Strike, ridicând privirea din carnet.

— Da, interveni Inigo, înainte ca soţia lui să apuce să răspundă. Katya îi dăduse de înţeles domnului Blay că poate să apară la orice oră din zi şi din noapte şi el a profitat fără să ezite de oferta ei.

Urmă o tăcere scurtă şi neplăcută, în care Robin aproape că îi simţi lipsa lui Freddie Mercury.

— Josh a dat foc din greşeală unui coş de gunoi în camera lui de la North Grove, spuse Katya, şi perdelele s-au aprins şi ele. Cred că adormise şi i-a căzut ţigara. În orice caz, Mariam s-a înfuriat şi l-a dat afară. Era 10 seara. Aşa că a rătăcit o vreme şi în cele din urmă a apărut aici, chiar nu avea unde să se ducă în altă parte să doarmă.

Inigo deschise gura să vorbească şi Katya spuse grăbit:

— Nu putea să se întoarcă acasă la tatăl lui, Inny. Nu îşi vorbeau.

— Şi toate hotelurile erau închise, desigur, spuse Inigo.

— Deci Josh a rămas aici peste noapte, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Da, în camera de oaspeţi de la etaj, spuse Katya distrusă.

— Şi ţi-a arătat dosarul pe care i-l dăduse Yasmin?

— Da, a doua zi dimineaţă, răspunse Katya, strângând şerveţelul în mâini atât de tare, încât i se albiră nodurile degetelor. Nu l-am citit pe tot, doar câteva părţi.

— Îţi aminteşti ce spuneau părţile pe care le-ai citit?

— Păi, erau nişte tweeturi printate ale lui Edie şi Anomie în care ei spuneau lucruri similare, cum ar fi că ambilor le plăcuse acelaşi film şi că niciunul nu era entuziasmat de Jubileul Reginei. Şi mai erau nişte e-mailuri dintre Edie şi agentul ei, Allan Yeoman. În... într-unul Edie spunea că Anomie era, de fapt, un lucru bun şi că ea nu voia ca el să fie blocat, pentru că fanilor începea să le pară rău pentru ea, ceea ce le-ar fi dat ei şi lui Allan Yeoman mai multă putere când negociau cu Josh şi cu mine. De fapt, e-mailul era destul de grosolan la adresa mea, spunea că fiecare recomandare pe care le-o făcusem fusese greşită şi... şi nocivă. Edie mai zicea şi că *Jocul lui Drek* i se părea destul de bun şi că s-ar putea câştiga bani de pe urma lui, şi îi spunea lui Allan că ea credea că Anomie ar trebui să primească mare parte a profiturilor, pentru că el făcuse toată munca, ceea ce părea foarte ciudat din partea ei, când Anomie o persecutase pe internet în toţi aceşti ani.

— Ţi s-a părut că e-mailurile sunt autentice? întrebă Strike, care credea că ştie deja răspunsul.

— Păi, eu nu prea ştiam ce să cred. Păreau autentice, dar... cum am spus, la momentul acela eu n-o mai văzusem pe Edie de trei ani, deci... n-am ştiut ce să cred. Edie renunţase la mine — nu că am fi avut vreodată un aranjament formal —, dar a încetat să mai vorbească cu mine şi l-a angajat pe Allan Yeoman în locul meu, aşa că presupun... păreau convingătoare. Dar apoi, când a apărut articolul în *The Times* despre faptul că Edie era pe lista de ţinte ale acelui grup de extremă dreaptă, mi-am dat seama că mai mult ca sigur fuseseră nişte falsuri foarte bine făcute. Cineva trebuie s-o fi îmbrobodit pe Yasmin. Nu pot să cred că ea ar fi făcut parte deliberat — nu pot să cred că ar fi făcut parte din orice fel de grup terorist. Sunt sigură că nu e amestecată în aşa ceva.

— Când şi-au aranjat întâlnirea Josh şi Edie, ştii? întrebă Robin.

— În ziua de dinaintea atacului. Pe 11. Edie l-a sunat pe Josh la North Grove.

— Ea l-a sunat pe el? spuse Strike.

— Da, zise Katya. Josh mi-a spus că încerca de două săptămâni să vorbească cu ea despre asta şi ea îi închidea întruna, dar apoi l-a sunat şi i-a zis: „Bine, hai să o lămurim şi poţi să aduci şi această aşa-zisă dovadă”.

— Josh a răspuns la acest apel de la North Grove, nu-i aşa?

— Exact.

— Au fixat momentul şi locul întâlnirii în timpul aceleiaşi convorbiri?

— Da.

— A cui a fost ideea să se întâlnească în cimitir?

— A lui Edie. Josh mi-a zis că i-a spus ceva de genul „vreau să mă priveşti în faţă, în locul în care a început totul, şi să-mi spui că tu crezi sincer că eu am putut plănui să... să ţi-o trag în urmă cu cinci ani”.

— Adică atunci când a apărut pe internet jocul? întrebă Robin.

— Exact, spuse Katya.

— Au stabilit un loc anume din cimitir?

— Da, spuse Katya, cu vocea tremurându-i iar. Locul în care le veniseră prima oară toate ideile, un loc ascuns între morminte. E într-o parte a cimitirului în care nu poţi intra decât în cadrul unui tur organizat, dar ei ştiau pe unde te puteai furişa înăuntru.

Katya adăugă, foarte slab:

— Foarte urât din partea lor.

— Ştii de unde l-a sunat Edie pe Josh? întrebă Robin.

— Nu, nu ştiu, dar la momentul acela ea stătea în Finchley, cu noul ei prieten, Phillip Ormond.

Katya privi spre Strike.

— Spuneai că te întâlneşti cu el...

— După asta, da, spuse Strike.

— Josh şi Edie erau împreună când au avut loc atacurile, întrebă Robin, sau...?

— Nu, nu erau împreună, spuse Katya. Josh... Josh întârziase. Poliţia crede că Edie a fost omorâtă înainte să fie atacat Josh. A fost găsită în locul în care conveniseră să se întâlnească. Ei cred că ucigaşul s-a dus apoi după Josh, l-a urmărit din spate în timp ce se apropia de acel loc şi l-a împuşcat cu pistolul cu electroşocuri. Pe Josh l-au găsit primul. La ora 6, cineva dă ocol sunând dintr-un clopot, ca să se asigure că toată lumea a ieşit din cimitir înainte de a închide porţile. Bărbatul acela l-a găsit pe Josh căzut lângă alee. A crezut că e mort, apoi a văzut că încearcă să vorbească. Şi şi-a dat seama că Josh spunea că e posibil să mai fi fost atacată o persoană, aşa că a dat alarma şi oamenii au început să caute. A durat o vreme până s-o găsească, pentru că Edie era departe de alee. Edie fusese...i s-a întâmplat acelaşi lucru ca lui Josh. Împuşcată cu electroşocuri din spate şi înjunghiată cu acelaşi tip de cuţit. Spuneau că era un cuţit mare, ca o macetă. Ei cred că a murit instantaneu. Edie a fost înjunghiată în spate, exact în ini...

Zguduită dintr-odată de suspine pe care nu prea mai reuşea să şi le reţină, Katya încercă să-şi stăvilească lacrimile şi nasul care curgea cu ghemotocul acum aproape inutil de şerveţele.

— Îmi... Îmi pare rău... Îmi trebuie noi...

Se ridică în picioare şi se duse împleticit la uşă. Trebui să plesnească de două ori butonul electric ca s-o deschidă. Auziră o măsură din violoncelul lui Gus, apoi sunetul se întrerupse iar.

— Ştiu ce credeţi, spuse Inigo sumbru.

Strike şi Robin întoarseră amândoi privirea spre el. Mâinile lui Inigo tremurau atât de tare, încât ceaiul de fructe i se vărsase, cum se temuse Robin, pe blugi.

— Femeie de vârstă mijlocie care se amestecă cu nişte puşti, crezând că-i ajută. Simţindu-se importantă. Oferind recomandări gratuite. Plăcut pentru ego... şi uite unde am ajuns.

Inigo spusese asta de parcă a ajuta doi animatori să-şi gestioneze proaspăta celebritate ar fi avut drept consecinţă inevitabilă şi previzibilă înjunghierea lor într-un cimitir. Uşa se deschise din nou şi Katya reapăru, cu fata umflată şi un stoc nou de şervetele în mână.

După ce ea se aşează, Strike spuse:

— Am putea reveni la Bram? Ştii cumva de unde i-a venit lui Josh ideea că el e Anomie?

— Da, spuse Katya, a cărei voce era acum răguşită. Când stăteau la North Grove, Edie şi Josh au descoperit că Bram dăduse o gaură în peretele camerei lor şi îi urmărea prin ea.

— A dat o gaură în perete? repetă Robin.

— Bram e puţin... e un băiat ciudat, spuse Katya. Foarte mare pentru vârsta lui şi cred că are ADHD sau ceva. În atelierul de sculptură există unelte şi Bram s-a servit de acolo, pe părinţii lui nu pare să-i deranjeze. Când Edie şi Josh stăteau acolo, Bram era tot timpul pe lângă ei, şi — mă rog — nu-ţi place

să critici modul în care îşi cresc alţii copiii. Mie îmi plac Nils şi Mariam foarte mult, dar îl lasă pe Bram să-şi facă de cap şi ştiu că Nils l-a băgat pe reţele sociale, unde Bram nu ar trebui să fie, pentru că e prea mic, dar Nils, el e olandez...

Katya o spusese că şi cum asta ar fi explicat totul.

— ...şi nu crede în restricţii de vârstă şi aşa mai departe. În orice caz, mi-a spus că Bram ar fi găsit o modalitate de a intra pe Twitter oricum, aşa că mai bine să facă asta cu permisiunea părinţilor.

— Dar Josh nu avea cum să creadă că Bram crease jocul, spuse Strike. Bram trebuie să fi avut, cât — şapte, opt ani? — când Anomie l-a lansat?

— Nu, nu credea că Bram făcuse jocul, exact, spuse Katya. Teoria lui Josh...

— Trebuie să înţelegeţi... interveni Inigo.

Începuse să vorbească în acelaşi timp cu soţia lui şi, chiar dacă el nu ridicase vocea, Katya îl lăsă să continue.

— ...că domnul Blay fumează foarte multă iarbă, ceea ce explică...

— Inigo, asta nu e c...

— ...nu numai numărul aproape biblic al inundaţiilor şi incendiilor pe care le lasă în urma lui...

— Era doar o idee de-a lui, pentru că...

— ...ci şi un nivel de iraţionalitate...

— Dar era ca şi cum Anomie ar fi ascultat, pur şi simplu, conversaţiile dintre Josh şi Edie, afla lucruri atât de rapid!

— Dar, aşa cum domnul Strike a sesizat deja, nu că ar fi nevoie de vreo mare inteligenţă pentru a face asta, spuse Inigo, un băiat de opt ani nu avea cum să...

— Păi, tocmai încercam să explic partea asta! spuse Katya, într-o slabă tentativă de a se impune, şi se întoarse din nou spre Strike. Josh credea că Bram ar fi putut să lucreze cu un fan mai în vârstă pe care îl cunoscuse online, care făcuse jocul — pentru că mai este o persoană implicată, cineva care îşi spune Morehouse. Deci ideea lui Josh era că Bram trăgea cu urechea la ce discuta el cu Edie pe partea de creaţie şi îi trimitea toate ideile lui Morehouse, iar acest Morehouse a creat jocul efectiv, în timp ce Bram gestiona contul de Twitter, punând toate informaţiile personale despre Edie şi Josh online.

—Josh a vorbit vreodată cu Bram sau cu părinţii lui Bram despre bănuiala lui? întrebă Strike.

— Josh ţine foarte mult la Nils şi Mariam, n-ar vrea să-i supere. Ştiu că Edie a fost furioasă din cauza găurii prin care erau spionaţi şi a vrut să-i spună lui Mariam, dar Josh a convins-o să n-o facă. Josh a acoperit gaura şi a spus că Bram nu va mai îndrăzni să facă alta şi nici nu cred că a făcut. Dar Edie a refuzat să mai stea la North Grove după asta.

— De aceea s-au despărţit? întrebă Robin.

— Nu, erau încă împreună, spuse Katya, dar lucrurile nu mergeau prea bine între ei. Lui Edie nu i-a picat bine că Josh n-a vrut să se mute cu ea, dar, înţelegeţi, lui Josh North Grove i se părea un refugiu. Era înconjurat de prieteni. Eu încă mergeam acolo pentru cursurile de artă. În cele din urmă s-a mutat, dar asta după ce el şi Edie se despărţiseră. Şi-a cumpărat un apartament foarte frumos pe Millfield Lane, lângă Heath.

— Katya i l-a găsit, spuse Inigo.

Mâna cu care încerca să pună cana cu ceai de fructe pe masă îi tremura foarte rău: acum pe blugii lui erau pete mari. Robin îl ajută să parcurgă ultimii centimetri.

— Mulţumesc, continuă Inigo. Da, Katya l-a dus pe Blay cu maşina să vadă noul apartament. Frumos şi aproape de noi. Trebuie să merg la baie.

Inigo se duse încet cu căruciorul la uşă, apăsă butonul de lângă ea, se retrase cu o mişcare abilă să permită uşii să se deschidă şi apoi ieşi din cameră. Din nou, un scurt fragment cântat de violoncelul lui Gus ajunse la ei, după care uşa se închise la loc.

— Inigo crede că m-am implicat prea mult, spuse Katya cu voce joasă. El nu înţelege — toţi ne ajutăm unii pe alţii —, eu treceam printr-o depresie tare urâtă când i-am cunoscut pe Josh şi Edie la North Grove. Nu... nu e întotdeauna uşor cu boala lui Inigo, cu necazurile groaznice cu pielea ale bietului Gus, Flavia a avut şi ea unele probleme la şcoală, iar zilele astea eu sunt singura care aduce bani în casă — adică, avem un capital, dar nu vrei să-l consumi, nu când starea lui Inigo e atât de incertă —, el a trebuit să renunţe la muncă, iar gestionarea afacerii mele de acasă poate fi foarte stresantă, aşa că am ajuns la un psihoterapeut, care mi-a spus că ar trebui să fac ceva pentru mine.

Katya accentuase disperată ultimul cuvânt.

— Eu am vrut întotdeauna să desenez, aşa că m-am dus la North Grove şi acolo i-am cunoscut pe Josh şi Edie şi pe toţi ceilalţi. Totul era... foarte plăcut. Toţi prietenii lor care făceau voci... Tim e un om minunat şi... era plăcut, asta e tot, şi da, presupun că aveam...

Katya ezită puţin în faţa expresiei.

— ...sentimente materne faţă de Josh, faţă de amândoi...

Amintindu-şi videoul de pe YouTube cu extraordinar de atrăgătorul Josh Blay, cu părul lui lung şi negru, maxilare pătrate, pomeţi înalţi şi ochi mari şi albaştri, Robin o văzu pe Katya cum roşeşte iar şi se simţi inconfortabil, ca şi cum ar fi avut în fată o femeie mai în vârstă în lenjerie intimă.

— Josh e foarte vulnerabil, se grăbi Katya să continue, şi îi era greu să se adapteze la toate deciziile pe care le implică succesul, aşa că am încercat să fiu de ajutor cât am putut. Când l-am cunoscut pe Inigo, lucram în PR, am experienţă — în orice caz, sunt bucuroasă că Josh simţea că poate să treacă oricând pe aici să discutăm. Asta făcea parte din... trebuia să poată vorbi cu cineva, în mod confidenţial. El e foarte naiv şi lipsit de experienţă în unele privinţe, întotdeauna crede că ceilalţi au cele mai bune intenţii şi oamenii

exploatează asta, profită! După ce desenul animat a început să aibă foarte mulţi fani, managerii şi agenţii făceau coadă să-şi ia comisionul de 10 sau 20%, sau cât iau oamenii ăştia, dar e cu totul altă discuţie dacă urmăreau sau nu interesele lui Josh. Şi el nu are familie, nu una adevărată — mama lui a murit, tatăl lui e alcoolic...

Katya se întrerupse când uşa se deschise din nou; sunetul violoncelului pluti spre etaj şi fu întrerupt iar când Inigo se întoarse la măsuţa de cafea cu căruciorul.

— E ceva cu care sperăm că ai putea să ne ajuţi, spuse Strike. Am dat de un blog numit *Condeiul Justiţiei*, care a fost destul de critic cu Edie şi J...

— Ah, cred că ştiu ce e asta, spuse Katya pe un ton acum nerăbdător, într-o uimitoare şi bruscă schimbare de atitudine. Sunt sigură că e scris de...

— Katya, spuse Inigo, cu ochii îngustaţi, înainte să faci şi mai mult rău crezând că ajuţi, te-aş sfătui să te gândeşti bine la ce spui.

Katya păru copleşită.

— Soţia mea a devenit obsedată de blogul *Condeiul Justiţiei*, spuse Inigo, privind spre detectiv.

Chiar dacă bărbatul era în mod evident furios, lui Strike i se păru că acesta îşi vărsa nervii cu o plăcere de-a dreptul cathartică.

— Eu...

— Dacă te-ai ocupa de afacerea ta pe cât te agiţi pentru site-ul ăla afurisit, n-ar trebui să lichidăm jumătate din investiţiile noastre ca să plătim pentru tratamentul lui Gus, spuse Inigo, ale cărui mâini tremurau iar. Aş fi crezut că după tot ce s-a întâmplat eşti gata să înveţi din greşelile tale!

— Ce vrei să...?

— Să-l îmboldeşti pe Blay să-i ceară socoteală lui Edie pentru toate lucrurile neplăcute despre care se spune că le-a scris despre tine în e-mailurile ei, scuipă Inigo. Să-l încurajezi să creadă că singura femeie din lume în care poate să aibă încredere eşti tu. Şi acum vrei să denigrezi o fată tânără din gelozie...

— Gelozie, c-ce vrei să spui, gelozie? se bâlbâi Katya. Nu fi... fi ridicol, nu se pune problema de...

— N-ai nici cea mai mică dovadă...

— Ei vor informaţii...

— Bănuielile nebuneşti izvorâte din ranchiună nu sunt informaţii...

— E exact tonul ei! M-am uitat la toate videourile ei!

— Ceea ce sunt convins că intră în atribuţiile tale de agentă a lui Josh, sau asistentă, sau antrenoare personală, sau ce titlu foloseşti săptămâna asta, spuse Inigo.

— S-ar putea să mă înşel total, interveni Robin pe un ton liniştit şi rezonabil care îi făcu pe soţii Upcott să întoarcă privirea spre ea, dar nu cumva crezi că în spatele blogului *Condeiul Justiţiei* e Kea Niven?

— Uite, vezi! îi spuse Katya soţului ei, cu o notă de triumf în vocea tremurătoare. Nu sunt singura! Ei ştiu deja de Kea!

Katya se întoarse nerăbdătoare spre Robin.

— Fata aia îl urmăreşte pe Josh practic de când s-au despărţit! Spune că i-a furat toate ideile. Tâmpenii absolute. Pretinde că e bolnavă — cred că lui Josh îi e milă de ea, de asta n-a vrut să întreprindă acţiuni legale împotriva ei.

— Dacă lui Josh îi e milă de cineva, spuse Inigo cu răutate, nu e vorba de Kea Niven.

Katya se împurpură la faţă. Începu să respire precipitat. Lui Robin, care era sigură că soţii Upcott nu mai discutaseră niciodată în mod deschis aceste lucruri, i se făcu foarte milă de ea.

— Din ce am auzit eu, continuă Inigo, Blay a tratat-o foarte urât pe tânăra aceea, Kea. Mi se pare — şi, desigur, nu sunt la curent cu toate conversaţiile dintre soţia mea şi Josh, Doamne, nu —, dar mi se pare că domnul Blay e un tânăr care şi-a făcut un fel de carieră din a se folosi de oameni în scopuri personale, pe care apoi îi dă deoparte. Iar cei care simt că au fost folosiţi şi apoi aruncaţi ca un gunoi...

Uşa electrică se deschise iar şi Flavia intră în cameră, tot în salopeta ei cu budinci de Crăciun şi cu un telefon în mână.

— Mami, mătuşa Caroline spune că pot să merg să văd căţeluşii dacă...

— Dă-te ÎNAPOI! mugi Inigo cu o violenţă neaşteptată, de parcă Flavia ar fi fost un animal sălbatic. Eşti CONTAGIOASĂ!

Flavia încremeni.

— Dacă vrei să fiu ţintuit la pat în următoarele şase săptămâni, te rog, las-o în continuare să intre în camera asta nenorocită! mârâi Inigo spre Katya. Dar poate că, de fapt, chiar asta e ideea, nu? Să-ţi spun ceva — o să eliberez singur locul, bine, dat fiind că nimeni nu pare prea interesat ca eu să fiu bine?

Inigo întoarse căruciorul şi dispăru în camera învecinată. Uşa, care părea a fi şi ea acţionată electric, se închise culisând. Izbucnirea lui Inigo continua parcă să răsune în cameră.

— Te rog, pot să merg să văd căţeluşii, mami? întrebă Flavia cu o voce subţire.

Înlăcrimată şi cu faţa încă purpurie, Katya spuse:

— Nu te simţi bine, Flavia.

— Mătuşa Caroline spune că n-o deranjează, a avut deja răceala asta.

— Ei, atunci îmbracă-te ca lumea, spuse Katya.

Flavia ieşi pe uşa electrică. De data aceasta, nu se mai auzi niciun violoncel, iar motivul deveni evident când, exact înainte ca uşa să se închidă în urma Flaviei, Gus se strecură în cameră cu un telefon mobil în mână.

— Doctor Hookham a anunţat că cineva a contramandat şi poate să mă primească mâine după-amiază.

— Ar trebui să fie în regulă, spuse hărţuita şi înlăcrimata lui mamă.

— Pot să conduc singur dacă tu te duci la spi...

— Nu poţi conduce, spuse Katya ridicând tonul, când tu nu vezi cu un ochi! O să mergi cu transportul în comun!

Gus dispăru iar, încruntat.

— Îmi pare groaznic de rău, spuse Katya, cu o voce din nou piţigăiată. După cum vedeţi, se întâmplă tot felul de lucruri.

— Ne-ai fost de mare ajutor, zise Strike strecurându-şi carnetul în buzunar şi ridicându-se în picioare.

Katya şi Robin se ridicară şi ele, Katya respirând precipitat şi evitând să-i privească în ochi.

Coborâră scările în tăcere.

— Mulţumim foarte mult că ne-ai primit, spuse Robin, strângând mâna Katyei.

— Nicio problemă, răspunse Katya cu voce încordată.

Violoncelul începu să se audă iar din camera lui Gus. Băiatul cânta acum o bucată rapidă în staccato în care păreau să se adune nervii tuturor celor din casă.

34

Moartea dă însemnătate unui lucru
Pe lângă care ochiul a trecut în grabă...

Emily Dickinson, *Londra*

— Dumnezeu să ne apere, şopti Strike, în timp ce se apropiau de poartă, de oameni săritori şi bine intenţionaţi care nu vor să fie plătiţi.

Înainte ca Robin să apuce să răspundă, din spatele gardului apăru Flavia. Ţopăia pe loc, încercând să-şi potrivească adidaşii în picioare. În ciuda instrucţiunilor mamei, era tot în salopeta cu budinci de Crăciun.

— Aţi venit cu aia? îi întrebă ea.

Flavia îşi ridică ochelarii pe nas şi arătă spre Land Roverul lor atât de prăpădit, că ieşea în evidenţă printre sedanurile de familie în general scumpe din jurul lui.

— Da, răspunse Robin.

— Mă gândeam eu, zise Flavia, începând să meargă alături de ei pe stradă, pentru că n-am mai văzut-o până acum.

— Bun simţ al observaţiei, spuse Strike, care îşi aprindea o ţigară.

Flavia ridică privirea spre Robin.

— Şi tu eşti detectiv?

— Da, spuse Robin zâmbindu-i.

— Şi eu aş vrea să fiu detectiv, zise Flavia sărind uşor. Cred că aş putea deveni bună, dacă aş fi pregătită...

Apoi Flavia adăugă:

— Lui mami nu-i place deloc Kea Niven. Îi dădea întruna despre ea.

Cum nici Strike şi nici Robin nu spuseră nimic, Flavia continuă:

— Tati are encefalomielită mialgică. De asta e în scaun cu rotile.

— Da, ne-a spus mama ta, zise Robin.

— El crede că *Inimă neagră ca noaptea* e o prostie, spuse Flavia.

— Tu l-ai văzut? întrebă Robin, ignorând cu diplomaţie opinia lui Inigo.

— Da, mie îmi place foarte mult, răspunse Flavia serioasă. Viermele e cel mai amuzant.

Apoi adăugă, de parcă s-ar fi temut că îi deranjează:

— Merg cu voi doar pentru că mătuşa Caroline stă acolo unde aţi parcat maşina. Nu e mătuşa mea adevărată, are grijă de mine uneori... Căţeluşa ei a făcut căţeluşi, sunt foarte, foarte scumpi. Dacă stai lângă ei, se caţără pe tine şi te ling. Are vreunul din voi câine?

— Păi, nu e al meu, dar locuiesc împreună cu un teckel pe nume Wolfgang, răspunse Robin.

— Da? Mi-ar plăcea enorm un câine, adăugă Flavia cu multă dorinţă în glas. Aş vrea foarte, foarte mult unul dintre căţeluşii mătuşii Caroline, dar tati spune că nu putem, deoarece câinii sunt neigienici, i-ar da prea mult de lucru lui mami şi Gus se teme de câini, pentru că l-a muşcat unul când avea patru ani. Eu am zis că o să am eu grijă de câine, ca să nu trebuiască să aibă mami, şi Gus ar putea să fie hipnotizat. Am văzut o emisiune cu oameni hipnotizaţi şi era o femeie care se temea de păianjeni şi la sfârşit putea să ţină în mână o tarantulă...

Apoi Flavia încheie pe un ton jalnic:

— Dar tati tot n-a vrut.

Făcură câţiva paşi de tăcere, apoi Flavia spuse:

— O să mergeţi şi la North Grove să le puneţi întrebări?

— Poate, spuse Robin.

— Am fost acolo de câteva ori cu mami. Cei de acolo sunt ciudaţi. E un bărbat care se plimbă fără cămaşă. Tot timpul. Şi e un băiat care stă acolo pe care îl cheamă Bran sau aşa ceva şi care mi-a spus că i-a rupt mâna unui băiat la scoală.

— Din greşeală? întrebă Robin.

— El aşa a zis, dar râdea, spuse Flavia gânditoare. Nu prea îmi place de el. Mi-a arătat chestiile pe care le face să îi păcălească pe ceilalţi.

— Ce fel de chestii? întrebă Strike.

— Păi, cum ar fi... are o aplicaţie care scoate zgomote de fundal când vorbeşti la telefon, aşa că oamenii cred că eşti în tren sau ceva, şi mi-a spus că odată s-a ascuns şi l-a sunat pe tatăl lui şi a pus zgomotul care făcea să pară că e în aeroport şi i-a zis că e la Heathrow şi o să se urce în avion pentru că fusese mustrat de mama lui vitregă şi tatăl lui chiar l-a crezut...

Tonul Flaviei devenise solemn.

— ... şi s-a repezit cu maşina la Heathrow şi i-a pus să dea anunţuri pentru Bran la difuzor şi în tot timpul ăsta Bran era la North Grove, ascuns sub pat.

— Presupun că tatăl lui a fost destul de furios când şi-a dat seama, spuse Robin.

— Nu ştiu dacă a fost furios sau nu, zise Flavia. Cred că s-a bucurat doar că Bran era bine. Dar dacă eu aş fi făcut asta, tati m-ar fi omorât... L-aţi cunoscut pe Tim? E chel.

— Încă nu, spuse Robin.

— E drăguţ, zise Flavia. Odată, când eram la North Grove şi el aştepta să facă vocea Viermelui, mi-a arătat cum să desenez animale începând de la forme. Era ceva foarte inteligent. O să mai veniţi pe la noi?

— Nu cred că va fi nevoie, spuse Strike. Mama ta ne-a fost de mare ajutor.

— Ah, făcu Flavia dezamăgită.

Ajunseseră la maşină.

— Am fost la înmormântarea lui Edie, spuse ea, oprindu-se odată cu ei. L-aţi văzut deja pe iubitul ei? Îl cheamă Phillip. Uneori e la North Grove.

— Da, ne întâlnim cu el peste..., răspunse Strike uitându-se la ceas, o oră şi ceva.

Flavia şovăi, păru gata să mai spună ceva, apoi se răzgândi.

— Poate va trebui să veniţi din nou, îi spuse ea lui Robin.

— Poate, răspunse Robin zâmbind.

— Bun, ei, la revedere, spuse Flavia.

Porni mai departe pe stradă. Strike şi Robin se urcară în Land Rover, în timp ce îşi punea centura de siguranţă, Robin o urmărea cu privirea pe Flavia. Fata sună la uşa vecinei şi fu primită înăuntru, dar nu înainte de a privi în spate şi a face cu mâna.

— Nu prea îţi dai seama de ce anume e un copil-problemă, nu-i aşa? îl întrebă Robin pe Strike.

— Nu, spuse el trântind portiera. Din ce am apucat s-o cunoaştem, aş zice că e în capătul cel mai puţin distrus al spectrului familiei Upcott.

Robin porni maşina şi o luă pe Lisburne Road, în timp ce Strike îşi consultă telefonul.

— Ce părere ai avea, spuse el, dacă am merge să ne uităm la Iazul Numărul Unu din Highgate înainte să ne întâlnim cu Phillip Ormond? De aici până la The Flask sunt doar patru minute cu maşina.

— Bine, spuse Robin.

Strike expiră, apoi continuă:

— Ei, familia Upcott ne-a dat multe teme de gândire, nu-i aşa?

— Da, aprobă Robin.

— Cum ţi-ar plăcea ca Anomie să fie un geniu muzical? întrebă Strike în timp ce dădeau colţul la capătul străzii.

— Vorbeşti serios?

— Bifează destule căsuţe din profilul nostru. Nu lucrează. E întreţinut de familie. Are o grămadă de timp liber.

— Nu ajungi atât de bun la violoncel dacă stai la calculator toată ziua.

— E adevărat, dar nici nu stă vreun şef cu ochii pe el de la 9 la 5, nu-i aşa? Am senzaţia că membrii acestei familii sunt cu atât mai fericiţi cu cât se ţin departe unii de alţii. Ai văzut vreodată filmul ăla vechi, *Ucigaşii de femei*?

— Nu. De ce?

— O bandă de escroci închiriază o cameră din casa unei bătrâne, pretinzând că sunt un cvintet muzical. Pun discuri cu muzică clasică în timp ce îşi plănuiesc jaful şi iau instrumentele în mână doar când bătrâna le bate la uşă ca să le ofere ceai.

— Gus n-a intrat la Royal College of Music punându-le discuri.

— Nu sugerez că nu cântă niciodată, spun doar că ar putea exista momente când nu face asta. Şi are acces potenţial la o grămadă de informaţii personale despre Josh şi Edie prin mama lui.

— Dacă aş fi Gus Upcott, spuse Robin, aş sta la parter cât mai mult posibil. Şi cum au izolat fonic etajul de sus...

— Ar fi putut să pună microfoane la etaj.

— Fii serios...

— Dacă e Anomie, ar fi pus microfoane la etaj! spuse Strike. O urticarie gravă şi un violoncel nu sunt motive suficiente să nu-l cercetăm cum trebuie.

— Bine, spuse Robin, dar nu prea ştiu cum îl punem sub supraveghere dacă stă tot timpul închis în camera lui.

— Da, mă rog, asta e porcăria cu cazul ăsta, nu-i aşa? spuse Strike, uitându-se la harta de pe telefon. Mergi în continuare la stânga, trebuie să înconjurăm Heath până pe partea cealaltă. Avem neapărat nevoie să intrăm în jocul ăsta nenorocit. O să dureze ani să scurtăm lista de suspecţi dacă nu avem altceva decât feed-ul de Twitter al lui Anomie...

Părând că i-a venit o idee, Strike continuă:

— Pe de altă parte, Gus Upcott se duce mâine după-amiază la doctor. Dacă avem noroc şi Anomie postează în timp ce Gus e fără semnal la metrou, îl putem elimina. Să vedem dacă Barclay se poate ocupa de trebuşoara asta.

Strike tastă un mesaj către asistenta agenţiei. După ce termină, spuse:

— Ai reuşit să aplici pentru North Grove?

— Am şi intrat, dar cursul începe abia peste două săptămâni.

— Bun... Ai avut cumva noroc cu fata aia cu tatuaje care stă lângă Junction Road?

— Nu apare în niciun document din ce-am văzut, spuse Robin. Poate tocmai s-a mutat.

— Atunci probabil că va trebui s-o supraveghem, ca să aflăm cine e, zise Strike. Dumnezeule, am putea să-i punem pe toţi de la agenţie la cazul ăsta şi tot n-ar ajunge.

Robin, care nu uitase că Strike tocmai adăugase încă un caz la volumul lor de muncă, unul despre care credea că e în întregime provocat de el, nu zise nimic. După o scurtă pauză, Strike spuse:

— Deci Blay crede că Anomie i-a înjunghiat. „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ţi face griji” — e greu să-ţi dai seama ce înseamnă, dacă nu cumva e din desen.

— Crezi că Maverick ar mai fi făcut filmul dacă Josh şi Edie mureau amândoi? întrebă Robin.

Oricât de enervată ar fi fost pe Strike pe plan personal, interesul pe care i-l stârnea discuţia îi întrecea pe moment iritarea.

— Cred că li s-ar fi părut de prost gust să meargă mai departe, spuse Strike.

— Deci, într-un fel, Anomie ar fi fost la conducerea fanilor. Nu ar mai fi rămas decât episoadele vechi şi *Jocul lui Drek*.

— Poliţia o să se concentreze pe cine ştia că Josh şi Edie merg în cimitir în după-amiaza aia, iar în acest moment lista începe cu familia Upcott.

— Katya ştia, îl contrazise Robin, dar nu putem fi siguri în legătură cu ceilalţi. Era joi dimineaţa: Flavia trebuie să fi fost la şcoală şi chiar tu ai spus că în familia asta toţi sunt fericiţi când sunt departe unul de altul.

— Poate că totuşi Katya le-a spus. Sau poate că ei au auzit-o.

— Inigo nu putea să înjunghie pe nimeni, zise Robin în timp ce Hampstead Heath începea să se zărească dincolo de parapetele de pe partea stângă a drumului. Chiar e bolnav. Ai văzut cât de tare îi tremurau mâinile.

— Sunt destul de sigur că şi din cauza furiei, comentă Strike cu detaşare. Dar da, nu pare solid. Are picioarele atrofiate... dar, desigur, nu ştim dacă ucigaşul s-a dus la cimitir pe jos. Şi dacă împuşti pe cineva cu electroşocuri înainte de a-l înjunghia asta înseamnă că nu e nevoie să-l domini fizic pentru a-ţi atinge scopul.

— Phillip Ormond trebuie să fi ştiut că se întâlneau, spuse Robin, doar locuia împreună cu Edie?

— Da, presupunând că a auzit-o când a dat telefon sau că ea s-a simţit confortabil să-i spună că se întâlneşte cu fostul iubit într-un loc care probabil avea o semnificaţie sentimentală pentru ei. Sau, la fel de bine, Edie nu a dat acel telefon de acasă şi nu i-a spus lui Ormond, de unde rezultă întrebarea de unde a sunat şi cine ar fi putut s-o audă.

— Şi la celălalt capăt al firului îl avem pe Josh la North Grove...

— Păi, o să intri curând în colectivul artistic. Poate că o să poţi afla cine era prin preajmă la momentul ăla.

— Mai e şi acel interval de câteva ore cel puţin, în care Josh a umblat creanga în noapte după ce a fost dat afară de la North Grove.

— Da. Ei, sunt sigur că poliţia i-a urmărit mişcările din acel interval. Poate poţi să-l abureşti pe Murphy ca să vezi dacă...

— Abureşte-l tu, dacă ţii neapărat, se răsti Robin.

Strike întoarse privirea, surprins de tonul ei.

— Nu sugeram — spun doar că poate nu l-ar deranja să se revanşeze puţin. Şi tu ai ajutat poliţia când le-ai spus despre vizita lui Edie la agenţie, nu-i aşa?

Robin nu răspunse. Simpla pomenire a lui Murphy îi trezise amintiri de care s-ar fi putut lipsi.

— Suntem aproape, spuse Strike arătând în faţă şi continuând să se întrebe care era sursa acestei irascibilităţi care nu-i stătea în fire lui Robin. Poate că ar fi bine să parcăm oriunde găseşti un loc.

— Îţi dai seama unde suntem? întrebă Robin încetinind.

— Unde?

— Millfield Lane, unde e apartamentul lui Josh.

— Ei, asta chiar e o coincidenţă stranie, nu-i aşa? spuse Strike privind în jur la casele care mărgineau strada îngustă.

Se dădură jos din Land Rover, traversară strada şi intrară în Heath, luând-o printre două iazuri cărora li s-ar fi potrivit mai bine denumirea de lacuri. Ciotul lui Strike, deja suficient de dureros când mergea pe asfalt, se plânse mai rău ca oricând când ajunseră pe cărarea neregulată.

— Ăsta e, arătă Strike spre iazul mărginit de copaci din stânga lor.

Diverse păsări alunecau senine pe apa de culoare kaki sau se grupau pline de speranţă lângă mal, în cazul în care trecătorii aveau pâine la ei.

— Deci, reluă Strike în timp ce se opreau lângă o balustradă joasă, ce l-a făcut pe ucigaş să vină aici?

— Păi, sigur n-a făcut-o ca să arunce telefonul lui Edie în iaz, pentru că poliţia a dragat fundul şi nu l-a găsit, spuse Robin privind în jur. Dar e posibil ca iazul să nu fi fost deloc obiectivul lui. Poate că e doar locul în care ucigaşul şi-a dat seama că unul dintre telefoane e încă pornit.

— Adevărat. Şi în cazul acesta ucigaşul se îndrepta spre... ce?

Fără un cuvânt, Strike şi Robin se întoarseră amândoi şi priviră spre Millfield Lane.

— E posibil să se fi dus spre apartamentul lui Blay, acum când credea că Blay e mort şi nu poate să-l deranjeze?

— E o variantă, spuse Strike. Ceea ce sugerează că ucigaşul ştia că o să poată intra în apartament. Păcat că nu ştim dacă lipseşte ceva din el.

Strike consultă harta de pe telefon.

— Ştii, continuă el, mă întreb de ce mai avea nevoie să o ia prin Heath dacă apartamentul lui Josh era obiectivul lui. Pe stradă se ajunge foarte simplu şi direct de la Cimitirul Highgate la Millfield Lane.

Strike se gândi mai bine şi adăugă încet:

— Dacă ucigaşul a fost Gus Upcott — fă-mi pe plac o clipă —, traversarea Heath-ului spre şi dinspre cimitir ar fi fost cea mai rapidă rută, evitând şi camerele de supraveghere.

Strike îşi scărpină bărbia, privind fix hartă:

— Dar n-ar fi trebuit să ajungă deloc pe lângă iazul ăsta. Drumul lui nu trece pe aici, dacă presupunem că s-a dus direct acasă după ce i-a înjunghiat.

— E posibil ca ucigaşul să se fi întâlnit cu cineva aici? întrebă Robin. Sunt o grămadă de copaci. E un loc bun unde să te ascunzi. Sau a intrat printre copaci ca să-şi dea jos deghizarea?

— Ambele variante sunt posibile, spuse Strike dând din cap, deşi sunt pâlcuri de copaci mai aproape de locul pe unde Gus ar fi intrat, în mod normal, în Heath. Bineînţeles, toate acestea presupunând că ucigaşul a vrut să vină aici. Alternativa e să fi fost forţat să se abată de la drum, din cine ştie ce motiv.

— Ca să evite oamenii?

— Oamenii... sau poate o singură persoană care l-ar fi recunoscut, spuse Strike, care tocmai scosese din buzunar lista de nume pe care i-o dăduse Katya. Da, uită-te aici... o grămadă de oameni care au avut la început legătură cu *Inimă neagră ca noaptea* au crescut sau locuiesc în zonă. Wally Cardew, Ian Baker şi Lucy Drew, care i-au jucat pe lordul şi lady...

Strike îşi miji ochii.

— ...„Wyrdy-Grob”, erau toţi din Gospel Oak. Colegi de şcoală de-ai lui Josh Blay.

Strike începu să citească însemnările Katyei.

— Iar Preston Pierce a stat la North Grove în acelaşi timp cu Edie şi Josh. „Din Liverpool, a făcut vocea lui Coţofeni timp de două episoade.”

— Pez, spuse Robin brusc.

— Ce?

— Preston. Pez. Persoana care ar fi trebuit să se întâlnească cu Nils, Wally, Seb şi Tim la *Red Lion and Sun*. Ţi-ai notat tu.

— Bună memorie, spuse Strike. Da, pun pariu că despre el e vorba.

— În ce parte e North Grove de aici? întrebă Robin privind în jur.

Strike consultă harta.

— Încolo, spuse el arătând dincolo de iaz, spre stradă. Nu pot să-mi imaginez de ce ai lua-o prin Heath dacă te-ai întoarce la North Grove. Dacă ucigaşul a fost cineva din colectivul artistic, drumul spre casă de la cimitir ar fi fost foarte scurt.

Strike împături hârtia de la Katya, o băgă înapoi în carnet şi contemplă câteva clipe o lebădă care trecea, apoi spuse:

— Atacurile astea au fost plănuite. Da, momentul şi locul nu au fost alese dinainte, dar în ţara asta nu poţi cumpăra pistoale cu electroşocuri şi, în general, oamenii nu au la îndemână macete. Toată chestia asta trăsneşte a cineva care a aşteptat o ocazie. Avea totul pregătit.

Telefonul lui Robin sună. Era Midge. Robin răspunse, simţind cum inima i-o lua la galop.

— Salut, spuse ea.

— Îmi eşti datoare până peste cap pentru asta, Ellacott.

— Uau, făcu Robin, iar Strike se întrebă de ce părea dintr-odată atât de exuberantă.

— Ai un pix?

— Da, răspunse Robin, scormonind în buzunar şi scoţându-şi carnetul.

Se lăsă pe vine, scoase capacul pixului cu dinţii şi se pregăti să noteze, cu carnetul deschis pe genunchi.

— Bun, începem, spuse Midge greoi. Numele ei de utilizator e LabuteleluiBuffy, într-un singur cuvânt, cu L mare. Nu râde. Buffy o chema pe pisica noastră.

Robin rosti cu voce tare numele, în timp ce îl nota.

— Exact, spuse Midge. Şi parola e AsVreaSaFiuCuEllen.

Midge gemu.

— Toate cuvintele cu majusculă la început, continuă ea. Ştii ce, îţi trimit SMS.

— Midge, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— „Aş vrea să fiu cu nenorocita de Ellen”, spuse Midge cu înverşunare. Asta e fosta ei dinaintea mea.

— Elegant, spuse Robin. A trebuit să renunţi la oglindă?

— Da. Dar nu-ţi face griji. Când o să i-o aducă curierul, o să aibă ditamai crăpătura pe ea, fir-ar a dracu'.

Robin râse şi îi mulţumi din nou, apoi se ridică în picioare.

— Putem să intrăm în joc.

— Ce?

Robin îi explică.

— Ellacott, eşti genială, spuse Strike. Poţi să fii în joc în timp ce eu îl intervievez pe Ormond. Dacă Anomie apare în timp ce Ormond vorbeşte cu mine, avem un suspect mai puţin.

35

De una singură intrai pe sub poartă
Într-un oraş frumos din albă piatră...
Dar nu auzii ale omului sunete;
Toate lucrurile în jur erau tăcute
Ca într-un oraş al morţilor.

Christina Rossetti, *Oraşul mort*

The Flask, care se afla aproape de Hampstead Heath, era o cârciumă foarte veche cu trei saloane separate şi două baruri diferite: era, de fapt, perfectă pentru doi oameni care voiau să-şi coordoneze activităţile fără a se afla în câmpul vizual al celuilalt.

— Super, are Wi-Fi, spuse Robin verificându-şi telefonul în timp ce stătea la bar împreună cu Strike, cu 15 minute înainte de ora la care trebuia să ajungă Phillip Ormond. O să-mi ţin telefonul pentru feed-ul de Twitter al lui Anomie şi o să intru în joc de pe iPad...

Scoase iPadul din rucsacul mic de nailon pe care îl lua de obicei cu ea la supraveghere şi îi explică lui Strike:

— Îl am cu mine de când am rugat-o pe Midge să-mi dea datele de logare ale lui Beth. Pentru orice eventualitate.

— Cercetaşii au dat-o în bară rău când nu te-au recrutat, spuse Strike. Ce vrei?

— Suc de roşii şi o pungă de chipsuri, te rog, sunt moartă de foame. Apoi plec, să nu mă vadă Ormond.

După ce îşi luă băutura şi chipsurile, Robin îl părăsi pe Strike şi se mută în salonul de lângă barul principal, unde se aşeză la o măsuţă pe colţ, lângă şemineu. După ce dădu gata cam o treime din chipsuri din câteva guri, sprijini

iPadul în faţa ei, îşi scoase carnetul şi pixul, verifică feed-ul de Twitter al lui Anomie, care nu arăta nicio activitate nouă, apoi deschise *Jocul lui Drek*.

Un grup de patru americani de vârstă mijlocie intră în micul salon, una dintre femei citind cu voce tare dintr-un ghid.

— ...*bântuită*, spuse o voce cu puternic accent sudist, lăsându-i lui Robin impresia că acel cuvânt are de două ori mai multe vocale decât ar fi crezut, „*de fantoma unei barmaniţe spaniole care s-a spânzurat în pivniţă pentru că proprietarul crâşmei nu-i împărtăşea dragostea*”.

Urmară multe comentarii interesate şi zgomotoase şi hârşâituri de scaune, în timp ce grupul se aşeza la masa de lângă Robin.

Tensionată, aceasta tastă în căsuţa de înregistrare a *Jocului lui Drek* numele de utilizator LabuteleluiBuffy şi apoi, după ce verifică majusculele din SMS-ul lui Midge, parola AsVreaSaFiuCuEllen.

Te rog, funcţionează. Te rog, funcţionează.

— „*The Flask*”, continuă americanca cu ghidul, „*a fost scena uneia dintre primele autopsii din Anglia, efectuată*” — ah, pe cinstea mea...

Robin nu mai privise niciodată atât de nerăbdătoare un gif de încărcare.

— „...pe un cadavru furat de gropari din Cimitirul Highgate...”

Ecranul iPadului lui Robin se înnegri. Pe el apărură litere albe ca nişte fantome.

Bun-venit în Jocul lui Drek

Literele se estompară. Robin se uita la o animaţie minunat realizată a Cimitirului Highgate, în care fuioare de ceaţă se încolăceau în jurul îngerilor de piatră înveliţi în iederă. Ca şi desenul original, jocul era monocrom. De-a lungul ecranului pluteau siluete albe. Unele semănau cu fantoma Albăcahârtia, altele erau scheletice. Cele mai multe erau inimi care săltau, ca eroul Inimioară. În mod evident, puteai să alegi cum arătai în joc dintr-un număr limitat de opţiuni. Robin nu avea habar cum le apărea celorlalţi jucători care aveau numele de utilizatori scrise cu litere minuscule deasupra lor. Între timp, o coloană laterală arăta cine intra sau ieşea din joc.

<**InimaNeagra66 a ieşit din joc>**
<Albacahartia MOD a intrat în joc>
<StaceyNeagracaNoaptea a intrat în joc>

După câteva încercări nereuşite, Robin găsi o căsuţă cu comenzi care îi dădeau posibilitatea de a se mişca. Avansă încet pe o cărare cețoasă, pe lângă urne învelite în vegetaţie crescută la întâmplare. Dintr-odată, un liliac plonjă pe deasupra personajului ei şi se transformă în vampir, blocându-i calea. Vampirul, care părea slab şi jigărit, rămase pe loc gâfâind, cu o mână la piept, după care îi „vorbi” prin replici care îi apăreau pe piept.

Te deranjează dacă îţi sug o arteră?

Robin se grăbi să caute locul în care tastai dialogul şi după câteva secunde de bâjbâieli găsi o tastatură care se trăgea de jos. Dat fiind că nu avea habar care e răspunsul corect — sau dacă există un răspuns corect —, Robin tastă:

Aş prefera să nu faci asta

Vampirul păru să ofteze.

Dar sunt anemic

Uşor amuzată, Robin tastă:

îmi pare rău

Vampirul răspunse:

într-o zi vei fi un mort viu. ATUNCI o să-ţi pară rău

Vampirul se transformă din nou în liliac şi zbură.

Robin merse mai departe pe cărare. Unele dintre morminte aveau caracteristici interactive, deschizându-se pentru a lăsa să se vadă cranii şi oase sau, într-un caz, un păianjen gigantic care dădea semne că ar vrea s-o urmărească, ceea ce o făcu pe Robin să-şi îndepărteze rapid personajul. Apoi una dintre Albelecahârtia care pluteau traversă cărarea din faţa ei, se opri şi îi „vorbi”.

StaceyNeagracaNoaptea: Hei LabuteleluiBuffy nu te-am văzut de mult
LabuteleluiBuffy: Salut StaceyNeagracaNoaptea
StaceyNeagracaNoaptea: Ce mai faci?
LabuteleluiBuffy: Bine mersi, tu?
StaceyNeagracaNoaptea: Nu ţi se pare absolut îngrozitor cu J*** şi E***? ’
LabuteleluiBuffy: Ştiu, e groaznic

Robin se întrebă ce era cu asteriscurile. Oare jucătorii nu aveau voie să scrie numele lui Josh şi Edie înăuntrul jocului? Egoul lui Anomie era chiar atât de mare, încât creatorii nu trebuiau amintiţi?

Înainte să apuce să mai reflecteze la idee, în faţa ei se deschiseră simultan două căsuţe de dialog.

<Un nou canal privat a fost deschis>
<16 aprilie 2015 17:57>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<16 aprilie 2015 17:57>

< Vierme28 MOD invită pe Labute leluiBuffy>
Vierme28: omg, credeam că ai dispărut definitiv !!!!
>
>
>

<VilePechora MOD invită pe LabuteleluiBuffy>
VilePechora: am crezut că ai dispărut de tot
VilePechora: tot lesbi eşti?
>
>

Căcat.

Robin luă telefonul şi tastă repede un SMS pentru Midge.

Spune-mi practic orice despre Beth.
Sunt în joc. Unii dintre oamenii ăştia o cunosc

Lângă Robin, americanca cu ghidul, ai cărei ochelari mov de plastic îi stăteau agăţaţi pe vârful nasului, continuă să citească cu voce tare.

— „*Byron, Keats şi Shelley se îmbătau în mod regulat la The Flask, ca şi celebrul tâlhar Dick Turpin*!”

Gândindu-se că ar fi părut prea dubios să nu le răspundă celor doi moderatori, Robin începu să tasteze iar.

Vierme28: credeam că eu te-am alungat cu toate problemele mele !
LabuteleluiBuffy: nu, mi-a fost dor de locul ăsta!
>
>
LabuteleluiBuffy: nu vorbi prostii, bineînţeles că nu
LabuteleluiBuffy: ce mai faci?
Vierme28: ia ghici sunt în L*****!
>
LabuteleluiBuffy: Nu se poate!
Vierme28: da

Vierme28: am venit să stau cu cel mai bun prieten
LabuteleluiBuffy: omg e minunat!

LabuteleluiBuffy: da. Se pare că nu te poţi dezvăţa de asta
VilePechora: lol
VilePechora: poate că doar n-ai prins o sculă bună
LabuteleluiBuffy: sau poate că scula nu e chestia mea
>
>

VilePechora: dacă te-ai futut doar cu lingăi liberali n-ai cum să ştii
LabuteleluiBuffy: e o teorie interesantă
>

Telefonul lui Robin vibra. Midge îi răspunsese:

E o vacă obsedată de sine şi necredincioasă. îi plac pisicile. Scrie un roman (3 paragrafe), e artistă aspirantă (colaje de căcat), îi place Rachel Maddow, nu ştie să gătească nimic în afară de paste cu o conservă de ton vărsată peste ele, colecţionează ornamente de pom de Crăciun şi iubite enervate

Robin zâmbi larg şi răspunse:

Şi oglinzi sparte. Mersi x

Reveni la iPadul ei.

LabuteleluiBuffy: revenit
Vierme28: dar nu merge prea bine
LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui?
Vierme28: ghici de câte ori l-am văzut de când am ajuns aici
LabuteleluiBuffy: zi
Vierme28: o dată
LabuteleluiBuffy: a nu asta e o porcărie
Vierme28: dar e superocupat
Vierme28: ce s-a mai întâmplat cu tine şi iubita ta?
>
LabuteleluiBuffy: Anomie nu e în seara asta?
VilePechora: nu
VilePechora: te-ai întors ca să vezi dacă el a omorât-o pe L******?
VilePechora: hahaha cel puţin eşti sinceră
>
>
>
VilePechora: păi, da, el a omorât-o

Robin încercă să facă o captură de ecran cu aceste conversaţii, dar jocul nu o lăsa. Îşi luă pixul, scrise cele două nume de utilizator „Vierme28” şi „VilePechora” în partea de sus a paginii şi notă câte ceva sub fiecare din ele, apoi reveni la iPad.

LabuteleluiBuffy: ne-am despărţit
Vierme28: în sfârşit!
LabuteleluiBuffy: da era timpul
Vierme28: eram îngrijroată pentru tine, părea atât de dominatoare
LabuteleluiBuffy: da. dar mai zi-mi despre tine
Vierme28: lucrez, oarecum
Vierme28: căcat aş vrea să pot să-ţi spun unde

LabuteleluiBuffy: spune-mi!
>
>
VilePechora: sunt atât de nervos acum
LabuteleluiBuffy: nu suntem toţi?
>
VilePechora: cu ce eşti îmbrăcată?
LabuteleluiBuffy: armură completă
>
>

Vierme28: lol
Vierme28: mi-e frică de Anomie
>
>
Vierme28: dacă îţi spun activăm conscinţa 14
>
LabuteleluiBuffy: ok indiciu
Vierme28: lol nu mai bine nu
Vierme28: dar ia ghici
Vierme28: m-am întâlnit cu B***!

VilePechora: m-am plictisit ca dracu de locul ăsta
LabuteleluiBuffy: atunci de ce mai eşti aici?
VilePechora: culegere de informaţii
VilePechora: deci foloseşti un penis artificial sau cum
>
>
>

Robin îşi luă iar pixul şi notă rapid sub „Vierme28” *pos întâlnit Blay*, *„oarecum” lucrează*, sub „VilePechora”: aici pt *„culegere de informaţii”* şi pe cealaltă pagină, deocamdată albă, *activat Consecinţa 14 ce e asta*? Robin reîncepu să tasteze.

LabuteleluiBuffy: nu se poate!!!
Vierme28: da e adevărat
Vierme28: am intrat pur şi simplu în cameră şi el era acoloo
Vierme28: era să leşin !!
LabuteleluiBuffy: ai vb cu el?
Vierme28: nu, tremuram !!!
LabuteleluiBuffy: lol

VilePechora: în clipa asta stai pe un penis artificial?
LabuteleluiBuffy: văd că ai un simţ al umorului la fel de rafinat ca întotdeauna
VilePechora: ai noroc că nu te banez
>
LabuteleluiBuffy: pentru ce?
VilePechora: pentru că eşti o perversă nenorocită

Cititoarea americană a ghidului parcurgea acum meniul cu voce tare pentru companionii ei, chiar dacă fiecare avea meniul lui.

— Plăcintă cu friptură şi rinichi... cartofi fierţi...

Telefonul lui Robin vibră. Se uită în jos; Strike îi trimisese un SMS:

A venit Ormond.

36

Pe scut purtând o inimă însângerată...

Mary Tighe, *Psyche*

Strike, care stătea la o masă de două persoane cu faţa la intrarea în cârciumă, îl identifică pe Phillip Ormond imediat ce acesta intră, chiar dacă bărbatul nu se potrivea deloc cu imaginea pe care o avea el în minte despre un profesor de geografie sau o persoană care ar putea să se înscrie la cursuri de artă. Strike s-ar fi putut gândi chiar şi la un trecut militar, dată fiind alura bărbatului şi înfăţişarea sa de o eleganţă meticuloasă.

Ormond, care era cu aproape zece centimetri mai scund decât bărbatul cu care venise să se întâlnească, părea că merge regulat la sală. Avea ochii depărtaţi de un albastru spălăcit, părul curat de un castaniu-deschis şi-l purta tuns scurt, iar fălcile ascuţite erau acoperite de o barbă scurtă pe care o ajustase cu grijă. Dacă nu ar fi avut o servietă neagră, costumul închis la culoare şi cravata simplă bleumarin, te-ar fi dus cu gândul la o ţinută de înmormântare. Se oprise în uşă ca să privească în jur, trăgându-şi umerii în spate în timp ce făcea asta.

Prinzând privirea detectivului, Ormond se apropie de masa lui Strike:

— Cormoran Strike?

— Eu sunt, spuse Strike.

Se ridică în picioare ca să dea mâna, în timp ce ciotul lui protesta furios că e silit să îi susţină greutatea la atât de puţin timp după ce se aşezase.

— Phillip.

Ormond se dovedi că aparţine acelei categorii de bărbaţi care par să creadă că vor fi suspectaţi de impotenţă dacă strângerea lor de mână nu provoacă celuilalt durere fizică.

— Îmi iau ceva de băut, spuse el şi porni spre bar.

Se întoarse la masă cu o halbă mică de bere şi se aşeză cu faţa la Strike, cu un aer de uşoară neîncredere.

— Ei, cum ţi-am spus la telefon..., începu Strike.

— Încerci să afli cine e Anomie. Da.

— Te deranjează dacă iau notiţe?

— Te rog, spuse Ormond, deşi nu părea foarte mulţumit de asta.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Strike, observând că două degete de la mâna stângă a lui Ormond erau bandajate.

— Acid fluorhidric vărsat, spuse Ormond.

Cum Strike îl privea inexpresiv, continuă:

— Am făcut nişte gravură în oţel la North Grove. N-o să mai încerc aşa ceva. Arsura s-a infectat. Am luat două serii de antibiotice până acum.

— Pare neplăcut.

— Nu e deloc cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat în ultimul timp, spuse Ormond cu o urmă de agresivitate.

— Nu, bineînţeles că nu. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

— Mersi, spuse Ormond, relaxându-se foarte puţin. A fost... o perioadă grea.

— Sunt convins. Te-ar deranja să răspunzi la câteva întrebări despre North Grove?

— Spune.

— Când ai început să mergi la cursuri acolo?

— În 2011.

— Te ocupi mult cu artă sau...?

— Nu neapărat. De fapt, eu sunt mai mult cu scrisul.

— Serios? Ai publicat ceva?

— Încă nu. Mă joc doar cu câteva idei. Era un lucru pe care Edie şi cu mine îl aveam în comun, înţelegi: poveştile.

Strike, care nu prea reuşea să şi-l imagineze pe Phillip Ormond scriind poveşti, dădu din cap. Chiar dacă profesorul arăta destul de bine, Strike era uşor nedumerit de partenerul pe care şi-l alesese Edie, dar poate că o atrăsese la Ormond faptul că era antiteza absolută a inutilului ei fost iubit, care fuma iarbă şi dădea foc la perdele.

— Nu, m-am dus la North Grove pentru că tocmai mă despărţisem de soţia mea, spuse Ormond pe neaşteptate. Încercam să-mi ocup puţin serile. M-am înscris la un curs la seral... m-am gândit că aş putea încerca modalitatea clasică de a cunoaşte o fată, înţelegi?

Ormond zâmbi trist şi reţinut.

— Am cunoscut-o pe soţia mea pe un site de matrimoniale. Iar cele pe care le cunoşti la sală — de obicei nu au destul la etaj pentru mine.

Ormond se bătu cu degetul în tâmplă.

— Deci când te-ai întâlnit prima oară cu Edie...?

— Era încă împreună cu Blay, da. M-a interesat desenul lor animat, îi ascultam pe cei de la North Grove vorbind despre el şi aşa i-am invitat pe ea şi pe Blay să vină la şcoală şi să vorbească la clasa a şaptea despre animaţie şi imagistică generată pe calculator. Copiilor le-a plăcut.

Spusese asta ca şi cum acest lucru nu-i crease nicio satisfacţie.

— Predai geografie, nu?

— Informatică, spuse Ormond încruntându-se. Cine ţi-a spus că predau geografie?

— Cred că agentul lui Edie, zise Strike notându-şi ceva. Undeva s-a produs o confuzie. Când ai aflat prima oară de Anomie?

— Am văzut că postase pe Twitter o fotografie cu apartamentul lui Edie. I-am trimis Iui Edie un SMS să văd dacă e bine. Aveam numărul ei de când venise la şcoală să le vorbească copiilor. Ne-am trimis o vreme unul altuia SMS-uri şi aşa am ajuns să ieşim să bem ceva. Ea şi Blay se despărţiseră la momentul ăla. Am aflat că avem destul de multe în comun. Scrisul. Poveştile. Am râs puţin de North Grove. Sunt nişte personaje de groază acolo. Un copil care e candidatul perfect pentru un talk-show.

— Cumva Bram de Jong? întrebă Strike, remarcând faptul că Ormond tocmai folosise un argou poliţienesc.

— El, da, spuse Ormond dând din cap. Într-o seară plecam de la North Grove şi m-am ales cu o piatră nenorocită în ceafă. Bram era pe acoperiş şi arunca cu pietre în oricine nimerea. Dacă aş fi putut pune mâna pe el — m-a tăiat.

Ormond arătă spre ceafa lui.

— Încă mai am cicatricea. Edie mi-a spus nişte lucruri pe care le făcuse Bram cât stătuse ea pe acolo. Odată a găsit în pat o pasăre moartă. Părinţii lui sunt pur şi simplu... Nu exercită niciun fel de control. Deloc.

Strike observă că nările lui Ormond se umflaseră când spusese asta.

— Când aţi ieşit să beţi ceva aţi discutat despre Anomie?

— Da, Edie mi-a povestit totul despre asta. Credea că e un cunoscut, pentru că ştia atât de multe despre ea. I-a trecut în revistă cu mine pe cei pe care îi suspecta. Mie mi s-a părut că e fata aia — cum o cheamă? Fosta lui Blay.

— Kea Niven?

— Da, dar Edie a spus că o tăiase de pe listă.

— De ce?

— Edie mi-a spus că într-o după-amiază, când era la studioul de animaţie, s-a uitat pe fereastră şi a văzut-o stând pe stradă. Sperând să dea de Blay, înţelegi. Edie avea jocul lui Anomie deschis pe laptop şi a verificat. Anomie era acolo, se mişca şi vorbea, dar Niven nu utiliza un telefon, sau iPad, sau ceva.

— Asta e foarte util, mulţumesc, spuse Strike, făcându-şi o notiţă înainte de a ridica iar privirea. Kea era pe lângă studioul de animaţie, nu-i aşa?

— Da. Edie mi-a spus că apăruse de câteva ori când ea şi Blay erau împreună, îi privea fix din cealaltă parte a barului sau crâşmei. Am avut şi eu o fostă de genul ăsta. Nebună.

— Când anume a eliminat-o de pe listă pe Kea, îţi aminteşti?

— Înainte să ieşim prima oară să bem ceva, deci trebuie să fi fost pe la mijlocul lui 2013.

Ormond mai luă o gură de bere, apoi spuse:

— Eu tot credeam că Niven ar trebui blocată — cu toate acuzaţiile alea aiurea de plagiat —, dar Edie considera că asta ar agrava şi mai mult lucrurile — sau mai degrabă agentul ei i-a spus că ar agrava lucrurile.

Profesorul de informatică pufni batjocoritor.

— Recomandarea lui Yeoman părea să fie întotdeauna „nu face nimic”. Nu e stilul meu.

— Tu personal n-ai vorbit niciodată cu Kea?

— Nu, din fericire pentru ea, spuse Ormond umflându-şi din nou nările. Era exact ca Anomie, o ataca pe Edie şi îl scotea pe Blay basma curată. Blay nu avea cum să greşească cu fanii, ceea ce arată cât de puţin ştia Kea.

— Ce vrei să spui?

— Păi, Edie făcea 90% din muncă şi Blay era luat mare parte din zi. În cele din urmă, ea s-a enervat că îl duce în spate. Şi pot să-ţi spun asta: Edie ar fi fost indignată ca dracu' dacă ar fi ştiut că el vrea să-i pună o scrisoare în coşciug, după tot ce i-a făcut în ultimele două săptămâni.

— Edie a mai tăiat şi pe altcineva de pe listă, din câte ştii tu?

Ormond scutură din cap.

— Ştim că l-a suspectat pe Seb Montgomery spre sfârşit, dar a mai existat şi altcineva?

— Ah, ştiţi de Montgomery, nu-i aşa? spuse Ormond din nou puţin suspicios. Păi... da, era suspectul ei numărul unu...

Strike observă al doilea caz de argou poliţienesc.

— ...dar înainte de asta, Edie se întreba dacă nu cumva era Wally Cardew, pentru că, după ce l-a dat afară ca Drek, Cardew a atacat-o de câteva ori pe internet, dar s-a gândit că el n-ar fi rămas anonim. Are gură mare, înţelegi. Plus că Edie nu credea că el ar şti să programeze sau să animeze la nivelul jocului.

— Dar Tim Ashcroft, care făcea vocea Viermelui?

— El? spuse Ormond dispreţuitor. Ashcroft era pe bune. Credea că, dacă o linguşeşte pe Edie suficient, o să-i dea un rol în film. Eu i-am spus: „Ar fi bine să nu-ţi mai petreci timpul cu el”.

Apoi Ormond se corectă:

— Nu i-am spus. Nu în modul ăsta. Doar că nu-mi plăcea să văd că alţii profită de ea. Dacă ieşeau la cafea, el credea că are şanse la un rol.

— Dar Edie n-a crezut niciodată că Ashcroft e Anomie?

— Nu. Lungan idiot. Stângist de fițe. Știi genul.

— Deci, din câte știi tu, Montgomery era singurul ei suspect serios?

— Da. A decis că e el după ce Anomie a spus pe Twitter că unul dintre personajele ei era inspirat de o colegă de apartament — ceea ce era o tâmpenie absolută.

— Albăcahârtia nu era inspirată de fata asta?

Ormond luă o gură de bere, apoi continuă:

— Poate a luat puţin din comportamentul fetei pentru Albăcahârtia, dar asta nu înseamnă că e aceeaşi persoană. Toate tâmpeniile astea că fiecare personaj ficţional are un — înţelegi — un omolog real. Inspiraţia poate să vină de oriunde.

Faţa lui Ormond se congestionase uşor în timp ce vorbea.

— Nu poţi să spui că personajul cutare e o persoană reală. E o imitaţie. O... o fotografie făcută prin obiectivul creatorului.

Ormond mai luă o gură de bere.

— Asta descopăr eu, cel puţin, continuă el după ce puse paharul jos. În scrisul meu.

Strike nu avea cum să ştie dacă acestea erau sau nu ideile originale ale profesorului despre surse de inspiraţie şi crearea de personaje, dar avea impresia că Ormond repeta ca un papagal ce spusese altcineva.

— Edie vorbea cu tine des despre munca ei?

— Tot timpul, spuse Ormond, dintr-odată mai însufleţit. Practic, îmi împărtăşea tot procesul ei creator. Da, am avut multe discuţii detaliate despre personaje şi eu contribuiam cu idei, înţelegi.

— Deci voi chiar colaboraţi, nu-i aşa? spuse Strike, având grijă să pară impresionat.

— Da, presupun că îi poţi spune aşa, răspunse Ormond, privindu-l fix pe Strike fără să clipească. De fapt, Edie a spus că vrea să mă pună pe generic ca scenarist, când se făcea filmul. A zis că îi dădusem câteva idei foarte bune.

— E interesant că încerca să aducă noi colaboratori în afară de ea şi Blay.

— Nu colaboratori, la plural, spuse Ormond ferm. Nu mai era nimeni în afară de mine.

— Cei de la Maverick probabil că sunt bucuroşi să ştie că tu le poţi spune care era viziunea lui Edie despre film?

Urmă o scurtă pauză, după care Ormond spuse:

— Aşa ai crede, dar n-a catadicsit nimeni să răspundă la e-mailul meu.

— Pare o atitudine obtuză. Presupun că ai totul scris?

— Nu scriam, doar vorbeam. Totul e aici.

Ormond se bătu iar cu degetul în tâmplă.

— Şi, cum eu sunt singurul care ştie, ai crede că...

Ormond dădu din umeri, iritat.

— Frustrant, spuse Strike.

— Da. Şi acum unchiul ăla nenorocit al ei, care i-a aruncat câteva sute de lire ca să scape de ea, când Edie practic dormea pe stradă, urmează să... ciudat cine ajunge să beneficieze. Dar ea n-a făcut niciun testament, deci asta e.

În voce i se distingea clar înverşunarea.

— Următorul punct e sensibil, spuse Strike. Edie a încercat să se sinucidă în 2014. Anomie a aflat ce se întâmplase, inclusiv spitalul la care era, într-un interval de timp foarte scurt.

— Da, îmi amintesc, spuse Ormond sumbru.

— Mă interesează să aflu cine ar fi putut să ştie asta.

— Habar n-am. Eu am aflat printre ultimii.

— Serios?

— Da, spuse profesorul, adăugând apoi rapid. A încercat să mă sune, evident...

Strike se întrebă dacă era adevărat.

— ...dar n-am auzit telefonul din cauza zgomotului din cârciumă. Ieşisem cu nişte colegi de la muncă. Aşa că l-a sunat apoi pe Blay. El şi-a dat seama ce făcuse Edie şi a sunat la poliţie. Au trebuit să spargă uşa.

Amintirea vocii rătăcite a lui Charlotte, vorbind la mobil din incinta Symonds House, ieşi la suprafaţă şi fu imediat reprimată.

— A făcut supradoză după ce a băut singură în apartament toată seara uitându-se la ăia de pe Twitter care o îndemnau să se sinucidă, spuse Ormond. Asta era înainte să ne mutăm împreună. Când am aflat ce făcuse, m-am învinovăţit, evident. La acel moment, ea nu era, de fapt, aptă să stea singură. După supradoză s-a mutat cu mine şi ăsta a fost un mare punct de cotitură, înţelegi. Era mult mai fericită. Mult.

— Stăteai în zonă?

— Nu, eu stau în Finchley. Ballards Lane.

— Ştii cumva dacă Blay era singur când şi-a dat seama că ea a făcut supradoză?

— Habar n-am, dar nu s-a grăbit deloc să-mi spună şi mie. Când a început să vorbească, mi s-a părut că e aburealã...

— Trebuie să te întreb, îl întrerupse Strike. Eşti fost poliţist?

Ormond păru şocat pe moment, dar apoi, pentru prima oară, zâmbi larg.

— Încă se vede, nu? Da, am fost în Poliţia Metropolitană. Am ieşit pentru că aşa voia fosta mea soţie. M-am recalificat ca profesor, apoi căsnicia mea s-a dus naibii oricum.

— Scuze, continuă. Ţi s-a părut că Blay te abureşte...

— Da. Părea luat. înţelegi, el aşa era aproape tot timpul; probabil fumase un cui ca să-şi facă curaj să mă sune. Da, aşa că mi-a luat cam un minut să pricep ce vrea să-mi spună.

— Mai erai cu cineva când ai primit apelul?

— De fapt, da. Cu un vecin bătrân. Are 90 şi ceva de ani. Din când în când îl mai ajut la cumpărături.

Tonul lui Ormond era reţinut şi modest.

— Îl duc cu maşina la doctor când are nevoie. E un bătrân simpatic.

— Dar nu e un candidat bun pentru Anomie, spuse Strike, notând în carnet.

— Sigur că nu. Nu, Anomie a reuşit să afle atât de rapid ce făcuse Edie doar pentru că Blay a dat din gura aia mare. A durat ore întregi să le spună tuturor prietenilor lui înainte să-i treacă prin cap că trebuia să-mi spună şi mie — înţelegi —, iubitul ei.

Strike îşi mai făcu o notiţă, apoi ridică din nou privirea spre Ormond.

— Edie a crezut vreodată că Anomie reprezintă o ameninţare fizică pentru ea? A fost vreodată îngrijorată că el o s-o agreseze fizic?

— Nu, nu cred.

— Nici după ce Anomie a pus adresa ei pe internet?

— Nu Anomie a făcut asta.

— Credeam că...?

— Anomie a pus pe internet o fotografie cu apartamentul ei, da, dar alt tip le-a spus oamenilor să-i trimită lui mesaj direct dacă vor să afle adresa completă.

— Cine era persoana care oferea adresa ei, ştii?

— Habar n-am. O atacau atât de mulţi.

— Crezi că e posibil s-o fi omorât Anomie? întrebă Strike, urmărind atent reacţia lui Ormond.

— Nu ştiu, zise profesorul, tulburat de întrebare. Cum aş putea şti? N-am niciun motiv să spun că a fost el. Sau oricine altcineva.

Strike avu grijă să noteze exact cuvintele lui Ormond înainte de a continua:

— Dosarul pe care spunea Blay că îl are, care ar fi dovedit că Anomie e chiar Edie...

— Ce idioţenii, mârâi Ormond. Edie să se persecute singură până la sinucidere timp de trei sau patru ani, cât a fost? Hai las-o dracu'.

— Presupun că Yasmin Weatherhead a fost înainte de tine? întrebă Strike.

— Da. De ce?

— Ea i-a dus lui Blay dosarul cu presupusele dovezi.

— Sigur, da. Nu, au concediat-o înainte ca eu şi Edie să fim împreună.

Ormond mai luă o gură de bere.

— De fapt, mi s-a părut puţin cam dur s-o dea afară doar pentru că juca jocul. Nu că... dar Edie probabil că începea să fie paranoică, imaginându-şi că toţi din jurul ei îi dădeau informaţii lui Anomie.

Strike, care nu s-ar fi aşteptat la această atitudine indulgentă faţă de Yasmin, date fiind opiniile intransigente ale lui Ormond faţă de cei din jurul lui Edie, replică:

— Nu crezi că a fost ceva ciudat ca o asistentă să se înscrie în jocul lui Anomie? Sau să continue să-l joace, dat fiind că Anomie îi făcea atâtea probleme lui Edie?

— Păi, presupun că din punctul ăsta de vedere... Da, presupun.

Spusese asta ca şi cum subiectul l-ar fi interesat prea puţin.

— Am auzit că tu şi Edie v-aţi logodit înainte ca ea să moară.

— Ştii despre asta? zise Ormond, încântat să audă acest lucru. Da, am cerut-o în căsătorie cu două zile înainte... înainte să se întâmple. Urma să luăm un inel în weekendul ăla.

— Foarte trist, spuse Strike.

Lăsă să treacă o scurtă pauză, apoi continuă:

— Ca să revenim la dosar: Blay a sunat-o pe Edie şi a acuzat-o că e Anomie, nu?

— Exact, spuse Ormond cu o expresie încrâncenată.

— Edie a discutat despre asta cu tine?

— Bineînţeles.

— Care a fost sfatul tău? Să se întâlnească cu Blay şi să aibă o explicaţie sau...?

— I-am spus, răspunse Ormond energic, să-i zică să se ducă dracului. Blay suna întruna şi ea închidea de fiecare dată. Foarte bine, fir-ar al dracu'. Dacă fuma atâta iarbă de ajunsese să creadă aşa ceva, dă-l dracu'.

— Dar apoi Edie s-a răzgândit şi a decis să se întâlnească cu el faţă în faţă?

— Da. Să-i spună în persoană ce crede despre el.

— Cine a sunat pe cine? întrebă Strike.

— El a sunat-o pe ea, cum am spus. O suna întruna.

— Sigur.

— Şi în cele din urmă ea a decis, „bine, hai să ne lămurim”.

— Edie ţi-a spus asta, nu-i aşa?

— Evident, da, zise Ormond impacientat.

— Deci ştiai că se întâlnesc în după-amiaza aia?

— Da.

— Ştiai şi unde se întâlnesc?

— Nu, spuse Ormond. Am presupus că se văd într-o cafenea sau ştiu eu...

— Şi când Edie nu s-a întors acasă...?

— Păi, evident, am fost îngrijorat. În după-amiaza aceea am stat cu o elevă care fusese pedepsită. Mai târziu, mi-am dat seama că eu mă uitasem la afurisita de Sophie Webster cum scrie în timp ce se întâmpla... înţelegi. Am ajuns acasă aşteptându-mă ca Edie să fie acolo. Nu era. Am aşteptat. La ora 11 am început să mă îngrijorez. Am sunat la poliţie cam la 12 fără un sfert.

— Ai încercat s-o suni pe Edie în timpul ăsta?

— Da, de câteva ori, dar n-a răspuns. Poliţia m-a pus să aştept şi evident, atunci mi-am dat seama că se întâmpla ceva. Am fost poliţist. Ştiu cum

funcţionează chestiile astea. Mi-au cerut s-o descriu pe Edie, ceea ce am şi făcut. Apoi mi-au spus că o să trimită nişte oameni să vorbească cu mine. Au venit la apartament şi mi-au spus că în Cimitirul Highgate fusese găsit un cadavru care se potrivea cu descrierea logodnicei mele... A trebuit să mă duc s-o identific.

— Îmi pare rău. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Da, spuse Ormond, în vocea căruia revenise nuanţa agresivă. A fost.

Strike se uită peste ce-şi notase. Aflase foarte puţine în privinţa lui Anomie. Dar se simţea incomparabil mai bine informat în ce-l privea pe Phillip Ormond.

— Păi... dacă nu mai ai alte idei sau informaţii despre cine ar putea să fie Anomie...?

— Dacă mă întrebi pe mine, spuse Ormond, care păru să se relaxeze uşor acum când se întrevedea sfârşitul interviului, e cineva deranjat mintal grav. Oricine ar fi, chiar dacă e un puşti care se ascunde în spatele...

Ormond făcu un gest vag spre faţa lui, indicând o mască.

— ...unei tastaturi, e ceva foarte în neregulă cu el. Să ataci pe cineva online patru ani fără întrerupere? Care era crima lui Edie? Că a creat ceva ce lui se presupune că i-a plăcut foarte mult? Nu, eu cred că Anomie e genul de individ care ar face orice ca să-şi salveze pielea, care ar fi fericit să acuze pe altcineva sau să arunce suspiciuni asupra altcuiva, dacă aşa ar scăpa.

— Ce te face să spui asta?

— Doar intuiţia, răspunse Ormond, înainte de a-şi goli paharul de bere.

— Ei, cred că asta e tot, spuse Strike, deşi nu terminase. Ah, da — mă întrebam —, tu i-ai sugerat lui Edie agenţia noastră sau a fost ideea ei?

— Poftim? se încruntă Ormond.

— Edie a venit să vorbească cu partenera mea, la noi la agenţie, spuse Strike.

Deşi în cârciumă lumina nu era foarte puternică, putu să vadă imediat cum se dilată pupilele lui Ormond din cauza nuanţei atât de deschise a irisurilor sale. În mod evident, nici poliţia şi nici Allan Yeoman nu-i spuseseră presupusului logodnic al lui Edie despre vizita ei la agenţia de detectivi, iar aceste omisiuni îi spuneau lui Strike ceva important despre atitudinea poliţiei şi a agentului faţă de Ormond.

Profesorul păru să-şi dea seama că tăcerea lui se prelungise prea mult ca să mai poată spune o minciună.

— Ăă, nu, eu nu am avut habar. Când a fost asta?

— Cu zece zile înainte de atac.

— De ce a făcut asta? spuse Ormond.

— Ca să ne ceară ajutorul să aflăm cine e Anomie.

— Ah, făcu Ormond. Sigur. Da, de fapt, n-am ştiut că a venit la voi. A spus că se gândea să... da, mi s-a părut o idee rezonabilă.

— Dar nu ţi-a spus că făcuse asta?

— De fapt, spuse Ormond, după încă o ezitare, e posibil să-mi fi spus şi eu să nu fi fost atent. Edie era stresată ca naiba şi eu eram ocupat la muncă - poate n-am ascultat ca lumea sau m-am deconectat sau ceva.

Apoi Ormond repetă:

— Eram foarte ocupat la muncă. Urma să susţin un interviu pentru postul de şef de departament.

— Ai obţinut postul?

— Nu, spuse Ormond aproape răstit.

— Ei, când a venit la agenţie, partenera mea a observat nişte vânătăi pe...

— Ah, deci partenera ta a fost, nu-i aşa? Ea a spus poliţiei că am strâns-o de gât?

Ormond păru să regrete imediat izbucnirea. Îl privi lung pe Strike cu ochii lui depărtaţi de un albastru-deschis, neştiind, i se păru detectivului, cum să repare impresia defavorabilă pe care o lăsase la final.

— N-a spus nimeni nimic de strâns de gât, spuse Strike. Partenera mea a relatat, pur şi simplu, existenţa vânătăilor. Ei, mulţumesc foarte mult că te-ai întâlnit cu mine, Phillip. Ai fost extrem de util.

După o tăcere scurtă şi tensionată, Ormond se ridică încet în picioare.

— Nicio problemă, spuse el sacadat. Noroc cu investigaţia.

Strike întinse braţul, pregătit de data aceasta să concureze pentru cea mai puternică strângere de mână.

Ormond plecă şi Strike ştiu că degetele de la mâna dreaptă a acestuia zvâcnesc, ceea ce îi oferi o mică satisfacţie. După ce profesorul se făcu nevăzut, îşi scoase mobilul şi tastă un scurt SMS către un prieten de la Poliţia Metropolitană.

37

...munca fu încheiată; noul rege
Se ridică stând mândru pe regatul lui,
Care îi răspunse.

Jean Ingelow, *O poveste a damnării*

Robin încă se uita la iPadul ei când Strike o găsi la masa din colţ care nu se vedea de la barul principal. Strike ducea o halbă de London Pride pentru el şi un al doilea suc de roşii pentru ea, deşi observă că abia se atinsese de primul. Robin avea lângă iPad mobilul, cu ecranul în sus, pe care se vedea feed-ul de Twitter al lui Anomie, şi în cealaltă parte carnetul deschis. Strike, care era expert în a citi scrisul de-a-ndoaselea, văzu că Robin făcuse trei coloane având ca titlu Vierme28, VilePechora şi Albacahartia, şi că scrisese în toate trei. Coloana lui Vierme28 părea cea mai plină.

— Anomie e în joc? întrebă el în timp ce se aşeza.

— Nu, spuse Robin, ridicând privirea şi apoi coborând-o imediat înapoi la ecran. N-a intrat aici cât ai fost cu Ormond. Scuze, trebuie să tastez în continuare. E un moderator pe nume Vierme28 care era prieten online cu Beth. E fie fată, fie bărbat gay, pentru că are o relaţie cu un anume bărbat despre care eu ar trebui să ştiu. Îi făcea o grămadă de confesiuni lui Beth. Credea că ea a făcut-o să plece din joc pentru că i-a povestit despre toate problemele ei.

— Douăzeci şi opt, comentă Strike, e alt simbol al urii.

— Serios?

— A doua literă a alfabetului şi a opta: BH. Reprezintă sânge şi onoare. Sânge şi Onoare e un grup neonazist de skinhead.

— Nu-l văd pe Vierme28 ca skinhead neonazist, spuse Robin în timp ce tastă. Dacă ar trebui să pariez, aş spune că e fată şi destul de tânără. Posibil

dislexică. Ortografia ei e şuie şi punctuaţia e dezordonată... dar dacă tot cauţi un posibil membru al *Înjumătăţirii*, VilePechora pare un candidat bun. Stai... slavă Domnului. Vierme28 trebuie să meargă la baie.

Robin întoarse iPadul să poată vedea şi Strike, care îşi trase scaunul mai aproape: Robin simţi cum genunchiul lui se ciocneşte de al ei.

— Jucătorii discută în jocul public, spuse ea.

Strike sorbi din halbă şi se uită la siluetele animate care se mişcau printre morminte. Ca şi Robin, fu izbit de frumuseţea tulburătoare a animaţiei, cu mormintele ivindu-se prin ceaţa plutitoare.

— Dar moderatorii pot să deschidă canale private să vorbească cu cine vor şi nimeni altcineva nu vede ce spun ei. Vierme28 şi VilePechora au deschis amândoi canale private imediat ce am intrat în joc.

— Ce te face să crezi că VilePechora ar putea fi în *Înjumătăţirea*?

— E homofob ca dracu', spuse Robin. Mi-a spus că sunt perversă.

— Frumos.

— Sunt destul de sigură că e bărbat. Şi e şi beat. Mi-a spus asta de trei ori. A spus că s-a plictisit de joc şi când l-am întrebat de ce mai e aici mi-a spus „culegere de informaţii”.

— „Culegere de informaţii”? repetă Strike. Cu adevărat interesant.

— Şi mi-a spus că Anomie a omorât-o pe Ledwell.

Robin ridică privirea să vadă reacţia lui Strike.

— Zău?

— Cică mă tachina, spuse Robin, privind din nou la joc. Singurul moderator cu care am mai vorbit a fost Albacahartia. M-a întrebat dacă am nevoie de ajutor să parcurg jocul şi mi-a dat nişte indicii despre cum să intru într-o zonă care a fost extinsă după ce a intrat Beth ultima oară. Nu a deschis un canal privat, s-a oferit pur şi simplu să mă ajute în jocul public. Nu ştiu, de fapt, dacă e femeie, evident, presupun că e din cauza numelui de utilizator. Nu am avut un chat personal.

Strike privea coloana laterală cu venirile şi plecările jucătorilor.

<DrekPlictirit a ieşit din joc>
<Negru1010 a intrat în joc>
<Cotofeni7 a intrat în joc>

— Dacă mă deloghez, spuse Robin întorcând iPadul din nou spre ea, poţi să-mi povesteşti despre Ormond.

— Rămâi logată să-l putem urmări pe Anomie. Aş vrea să văd cum se comportă aici. Poţi să-i spui acestei persoane, Vierme, că trebuie să te duci să faci ceva offline o vreme?

— Trebuie — să — scot — rufele — din — maşina — de — spălat, spuse Robin tastând. Revin — imediat.

Se lăsă pe spate cu un aer de uşurare, bău nişte suc de roşii şi repotrivi unghiul iPadului să poată amândoi să-l urmărească.

— Cum a fost Ormond?

— Ormond, spuse Strike, a fost foarte interesant. Altfel de cum mă aşteptam. E un profesor de informatică fost poliţist.

— Serios?

— Da, şi dacă ar trebui să pariez, aş spune că înainte de tentativa ei de sinucidere nu erau împreună. Cred că a profitat de vulnerabilitatea ei ca să-i ceară să stea la el şi lui Edie i-a fost greu să mai iasă după aceea. L-am întrebat de vânătăile de pe gât. Nu prea i-a convenit.

— Mă uimeşti.

— Sunt sceptic şi în ceea ce priveşte presupusa logodnă. Cred că Heather Ledwell avea dreptate: e supărat că n-o să vadă niciun ban din moştenire sau de pe urma desenului dacă se face film. Ormond a amintit faptul că Edie nu a lăsat niciun testament. Dar tot mai speră că poate profita: a petrecut jumătate de interviu poziţionându-se ca scenarist. Pretinde că ei colaborau pentru viitoarele fire narative şi că ea voia ca el să apară pe generic ca scenarist dacă se făcea filmul. L-am întrebat dacă chestiile astea sunt în scris şi mi-a zis că nu, toate ideile sunt în capul lui. A trimis la Maverick un e-mail pentru a-şi oferi serviciile, dar nu i-au răspuns.

— La naiba, spuse Robin încet.

— Au mai fost câteva lucruri interesante. În primul rând, el zice că Edie i-a spus că urmează să se vadă cu Josh în după-amiaza în care a fost omorâtă, dar susţine că nu ştia exact unde aveau de gând să se întâlnească. Partea dubioasă e că zice că Blay a sunat-o pe ea să sugereze întâlnirea. Fie Ormond, fie Katya a înţeles greşit, iar eu pariez pe Ormond. Bănuiala mea e că nu avea nici cea mai vagă idee că ea urma să se întâlnească cu Blay, ceea ce mă face să mă întreb de ce minte. Dacă e îngrijorat că poate fi suspectat pentru atacul cu cuţitul ar fi mai logic să spună adevărul şi să afirme că nu avea habar că se întâlnesc. E o jumătate de minciună ciudată să spună că ştia că se întâlnesc, dar nu şi unde. Bineînţeles, ar putea fi vorba de ego: nu vrea să pară genul de tip a cărui iubită se întâlneşte cu fostul în secret. Mi se pare că e genul ăla.

Strike îşi deschise carnetul.

— De asemenea — şi asta chiar e ciudat —, mi-a zis că Anomie e „tipul de persoană care ar face orice ca să-şi salveze pielea”, mai exact că ar încerca să dea vina pe altcineva sau să arunce suspiciuni asupra altcuiva. L-am întrebat de ce spune asta şi mi-a spus că e doar o „intuiţie”, dar mie mi s-a părut foarte sugestiv. E ca şi cum ar crede că Anomie ştie ceva despre el.

— Dar asta înseamnă că ştie şi cine e, nu?

— Aşa ai crede, dar nu s-a grăbit prea tare să-mi spună cine crede el că ar putea fi. Dimpotrivă: i-a respins pe toţi cei amintiţi de mine. Întâmplător, spune că Edie a eliminat-o pe Kea. A observat-o pe stradă fără niciun dispozitiv digital, în timp ce Anomie era în joc.

— Ah, spuse Robin. Ei, e o informaţie utilă.

— Da... Un ultim lucru ciudat pe care l-a spus. L-am întrebat dacă crede că e posibil ca Anomie s-o fi omorât pe Edie şi a zis: „N-am niciun motiv să spun că a fost el”.

— „N-am niciun motiv să spun că a fost el”, repetă Robin. Ciudată formulare.

— Exact aşa m-am gândit şi eu, zise Strike. De ce nu a spus, pur şi simplu, nu?

Telefonul din buzunarul lui sună. Strike îl scoase. Identitatea apelantului era ascunsă. Bănuiala că ar fi putut să fie Charlotte îl făcu să ezite, dar după câteva secunde răspunse.

— Strike.

Auzi o respiraţie. Conexiunea avea pârâituri. Apoi o voce foarte gravă şi sonoră spuse:

— Dacă vrei să afli adevărul, dezgroap-o pe Edie Ledwell.

Conexiunea se întrerupse.

Robin îşi dădu seama după expresia lui Strike că tocmai se întâmplase ceva ieşit din comun. Primul ei gând fu Charlotte. Apoi se întrebă dacă era posibil ca persoana care îl făcuse să albească la faţă să fi fost Madeline.

Strike lăsă telefonul jos şi se uită la el de parcă identitatea apelantului ar fi putut cumva să se dezvăluie din senin.

— Tocmai mi s-a spus, zise el uitându-se la Robin, să „o dezgrop pe Edie Ledwell” dacă vreau să aflu adevărul.

— Ce?

— „Dacă vrei să afli adevărul, dezgroap-o pe Edie Ledwell”, repetă Strike.

Se priviră lung unul pe celălalt.

— Cum era vocea?

— Darth Vader. E posibil să fi fost un dispozitiv de schimbare a vocii sau un tenor autentic. Conexiunea nu era bună.

— Acum câteva săptămâni, spuse Robin, era un hashtag în tendinţe pe Twitter. „Exhumaţi-o pe Ledwell.”

— Pentru vreun motiv anume sau doar ca o distracţie extremă? spuse Strike băgându-şi telefonul înapoi în buzunar.

— Un trol a spus că Edie probabil îşi măsluise propria ucidere să obţină compasiune şi că lumea ar trebui să dezgroape cadavrul ca să se asigure de asta.

— Păi, dacă cel care m-a sunat era trol, ştie că noi ne ocupăm de caz. Sper din inimă că niciunul dintre noi nu a fost recunoscut în timp ce supravegheam suspecţi.

— Uite, spuse Robin icnind brusc şi arătând spre iPad. E aici!

Pe ecran apăru o siluetă unică. Nu semăna deloc cu celelalte — imitaţiile plutitoare ale drăguţei Albăcahârtia, inimile săltăreţe în stilul lui Inimioară sau scheletele plimbăreţe. Era o mantă goală, care unduia ca şi cum ar fi fost în

bătaia vântului. Nu avea faţă: fiinţa dinăuntrul mantiei era invizibilă. Deşi animată simplu, era straniu cât de sinistră putea fi silueta. Deasupra capului ei era suspendată legenda Anomie MOD. Silueta începu să „vorbească”, scrisul apărând pe faţa ei inexistentă.

Anomie: Bună seara copii

Iar avatarurile celorlalţi jucători se strânseră în jurul ei, pe faţa fiecăruia apărând scrisul cu care îl salutau.

Negru101: Anomie e cu noi!!!!!
Dl_Drek_D: Ce mai faci bua?
Durerelainima9: Anomie, te rog debanează-l pe Inimioara192, n-a vrut
Albacahartia MOD: bună seara
Inimaneagra4: Anomie, bua!
VilePechora MOD: Salutări împăratului rege
Cotofeni7: Anomie, mi-a plăcut la nebunie cum l-ai făcut muci pe Grant pe Twitter!
WyrdyUnu: Mergem la Comic Con, Anomie?

Anomie nu răspunse nimănui, ci pluti spre Strike şi Robin, care, deşi ştia că era complet absurd — în fond, se aflau într-o cârciumă şi această siluetă nu era altceva decât pixeli pe un ecran —, simţi un fior real de frică. Anomie se apropie atât de mult de LabuteleluiBuffy, că gluga goală a mantiei lui umplu aproape tot ecranul.

Anomie MOD: Te-ai întors

Robin se apucă imediat să scrie, lăsând ecranul astfel poziţionat încât Strike să poată vedea ce se întâmplă.

LabuteleluiBuffy: da mi-a fost dor de locul ăsta
Anomie MOD: animalul preferat?

— Câine, spuse Strike.
— Nu, zise Robin tastând. Am verificat.

LabuteleluiBuffy: pisică evident

— Dumnezeule, sper să fie suficient, spuse Robin. Altceva nu prea mai ştiu.

Anomie MOD: poziţia sexuală favorită?

Robin privi lung întrebarea, foarte conştientă că Strike nu putea să-i ofere nicio sugestie de data aceasta. După câteva secunde, începu să tasteze, simţind că riscă totul pe o singură carte:

LabuteleluiBuffy: parcă îmi amintesc că ţi-am spus să te duci dracu când m-ai întrebat ultima oară
Ea şi Strike priviră ecranul. Robin avu senzaţia că şi Strike îşi ţine respiraţia.

Anomie MOD: lol
Anomie MOD: aşa e

— Excelent lucrat, spuse Strike.

Anomie MOD: acum întreabă-mă chestia pentru care te-ai întors

Robin ezită.

LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui?
Anomie MOD: dacă eu am omorât-o pe E*** L******?

Mâinile lui Robin ezitară, dar înainte să apuce să răspundă, Anomie vorbi iar.

Anomie MOD: da, am omorât-o. Şi cu plăcere.

Anomie se întoarse şi se îndepărtă plutind, iar în timp ce mantia goală trecea printre personajele **Inimii negre ca noaptea**, acestea îşi făceau cunoscute sentimentele.

VilePechora MOD: eu i-am spus că ai omorât-o! lololol
TatiDrek: hahahahahahaha
Dl_Drek_D: rofl
Durerelainima9: omg nu glumi
SalutFantomatic: lol
Wyrdyllnu: ne plecăm în faţa regelui nostru
InimaMeaENeagra: lolololololol
Negru101: daaaaaaa rege
Vacadehartie97: ai dus gunoiul
Cotofeni7: hahaha ai fost marfă
Inimaperversa: Anomie s-a ocupat de treabă lol
Inimaneagra_4: EŞTI DUMNEZEUL NOSTRU

Strike şi Robin priviră în tăcere silueta plutitoare a lui Anomie care se micşoră până dispăru în cele din urmă în ceţurile jocului, într-o altă parte a cimitirului animat.

— Ei, iată, spuse Strike ridicându-şi halba. Avem o mărturisire. Acum mai trebuie doar să aflăm cine a făcut-o.

Partea a Treia

Dacă epicardul şi grăsimea subiacentă sunt înlăturate dintr-o inimă
care a fost supusă unei fierberi prelungite...
fibrele superficiale ale ventriculelor vor fi expuse.

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

38

Te-am cercetat cu priviri cât mai atente,
Hotărâtă să-ţi pătrund metodele secrete,
Dar oricât le-aş fi răscernut,
Rămân secrete ca la început.

Christina Rossetti, *Regina de inimă roşie*

Onorabilul James „Jago” Murdo Alastair Fleming Ross, moştenitorul titlului de Viconte de Croy, bancher comercial, de două ori căsătorit, tată a cinci copii şi soţ înstrăinat al lui Charlotte Campbell, era pus sub supraveghere de aproape două săptămâni. Strike ştia că era extrem de optimist să se aştepte la lucruri compromiţătoare despre el într-un interval atât de scurt, cu toate acestea rezultatele de până acum fuseseră descurajatoare. Ross era protejat de o membrană groasă de bogăţie.

Un şofer îl ducea şi îl aducea în fiecare zi de la muncă, iar când mânca în oraş, o făcea în cluburi private exclusiviste. Ross era atât de atent să nu părăsească niciodată incintele acestora în compania altei persoane, încât Strike, examinând puţinele fotografii pe care Midge şi Dev reuşiseră să le facă în ultimele două săptămâni — faţa distinctivă de vulpe a lui Ross şi părul alb-blond îl făceau uşor de remarcat în fiecare din ele —, fu obligat să admită că acesta presupunea, pe bună dreptate, că soţia lui pusese să fie urmărit.

Cercetarea de rutină a trecutului lui Ross dezvăluise faptul că prima lui soţie se recăsătorise şi locuia în Oxfordshire. Fratele lui mai mic lucra ca secretar privat al unui membru important al familiei regale. Fata cea mare din prima căsătorie a lui Ross era la şcoala-internat Benenden; cele două fete mai mici erau încă la o şcoală primară din Oxfordshire. Charlotte locuia cu gemenii şi cu două bone care făceau cu rândul în casa familiei din Belgravia, în timp ce

Ross îşi petrecea nopţile în timpul săptămânii într-un apartament somptuos din Kensington, care se dovedi în urma investigaţiilor că aparţine de 30 de ani părinţilor lui, iar weekendurile — într-o casă de vacantă imensă din Kent, unde una dintre bone îi aducea copiii pe care îi avea cu Charlotte.

În timpul săptămânii, Ross se ducea la birou într-un zgârie-nori de pe Fenchurch Street, unde se mutase recent banca lui. Deşi în general Strike nu avea preferinţe arhitectonice clare, i se părea perfect adecvat că Jago lucra într-o clădire a cărei urâţenie remarcabilă ieşea în evidenţă, cu o latură concavă care devenea un reflector solar atât de puternic, încât topise deja câteva piese ale unei maşini parcate în apropiere. Teoretic, publicul avea acces la ultimele trei etaje din Walkie Talkie, unde exista o terasă pe acoperiş, fapt care îi convinsese pe urbanişti să dea autorizaţie pentru clădirea imensă aflată la marginea unei zone protejate. Practic, publicului i se permitea accesul la vârful clădirii în intervale de 90 de minute, după cum descoperise Dev Shah când i se spusese să plece înainte ca Jago să-şi facă apariţia în restaurantul în care lua de obicei prânzul. Singurele excepţii notabile de la rutina lui Jago fuseseră două vizite la o avocată de divorţuri extrem de scumpă şi de o duritate notorie. Strike se întrebă dacă telefonul vechi al lui Charlotte în care Jago găsise acea fotografie compromiţătoare îi fusese deja arătat femeii viclene şi rapace, veterană a numeroase despărţiri intens mediatizate.

Strike nu discutase cu nimeni despre îngrijorarea lui din ce în ce mai puternică legată de implicarea în divorţul soţilor Ross, cu atât mai puţin cu Madeline, deoarece lansarea noii colecţii era iminentă, iar Madeline era chiar mai stresată ca de obicei. Ieşirile în doi se transformaseră, pe moment, în întâlniri frecvente pentru sex acasă la ea, schimbare primită de Strike cu o bucurie tăcută, deşi aici avea alte bătăi de cap.

— Deci... când v-aţi despărţit tu şi Robin, de fapt? îl întrebă Madeline într-o seară, în timp ce stăteau întinşi în întuneric, goi.

Strike, care tânjea la ţigara de după sex, dar rezista în faţa dorinţei, se gândea la şedinţa despre cazul Anomie pe care el şi Robin urmau s-o aibă a doua zi şi avu nevoie de câteva secunde să proceseze ceea ce fusese întrebat.

— Când am... ce?

— Tu şi Robin, repetă Madeline, care băuse aproape o sticlă de vin înainte să se retragă în dormitor. Când anume v-aţi despărţit?

— Despre ce vorbeşti?

— Tu şi Robin, repetă Madeline mai tare.

Stătea cu capul pe umărul lui. Strike încă avea proteza, care trebuia dată jos curând; simţea cum îl ustură capătul din ce în ce mai iritat al ciotului.

— Vrei să spui când am concediat-o? spuse Strike, care era sigur că nu îi povestise niciodată lui Madeline despre acel episod.

— Ai concediat-o? zise Madeline.

Acum se ridică de pe umărul lui şi se sprijini în cot, privind în jos spre el în întuneric.

— Da, acum câţiva ani, spuse Strike.

— De ce?

— A făcut ceva ce i-am spus să nu facă.

— Eraţi împreună la momentul ăla?

— Nu, spuse Strike. N-am fost niciodată împreună. Cine...? Ia stai puţin. Bâjbâi în lateral şi aprinse lampa din dormitor, vrând să vadă faţa lui Madeline, care era deopotrivă atrăgătoare şi foarte încordată.

— Nu cumva Charlotte ţi-a spus asta? întrebă el, mijind ochii.

— Păi... ba da.

— Fir-ar a dracu'.

Strike îşi frecă puternic mâna pe faţă, ca şi cum s-ar fi spălat. Dacă lângă el ar fi fost întinsă Charlotte în locul lui Madeline, poate că ar fi fost tentat să arunce ceva — nu în ea, dar poate ceva care putea fi spart de perete.

— Nu a existat niciodată nimic între mine şi Robin. N-am avut niciodată o relaţie.

— Ah.

— Lui Charlotte îi place să agite apele, spuse el privind iar spre Madeline. Asta face ea. Ar fi mai bine să presupui că tot ce iese din gura ei despre mine sunt tâmpenii absolute.

— Deci tu şi Robin nu aţi fost niciodată...?

— Nu, spuse Strike energic. N-am fost.

— Bine, zise Madeline.

Apoi continuă:

— Charlotte a spus că semăn cu Robin.

— Nu semeni, minţi Strike.

Madeline continuă să îl privească lung.

— Eşti furios.

— Nu, nu sunt. Mă rog, nu pe tine.

— Adică, n-ar conta. Dacă s-a terminat, s-a terminat.

— Nici n-a început, zise Strike uitându-se urât la ea.

— Bine, spuse Madeline din nou. Scuze.

— E în regulă, minţi el iar.

Întinse braţul pentru a o invita să-şi pună din nou capul pe umărul lui, apoi stinse lumina.

Rămase în întuneric spumegând de furie până când Madeline adormi cu capul în scobitura umărului lui şi, ca să nu o deranjeze şi să rişte o nouă discuţie despre Robin şi Charlotte, dormi în noaptea aceea cu proteza pusă, ceea ce avu drept rezultat o erupţie cutanată la capătul ciotului.

Şedinţa pe care Strike şi Robin şi-o programaseră fu amânată din cauză că Strike petrecu mai mult timp decât se aşteptase supraveghindu-l pe Păianjen, care luă un prânz foarte lung la hotelul Charlotte Street. Era trecut de ora 5 când Păianjenul se ridică în sfârşit de la masă şi Strike, care până atunci făcuse fotografii pe furiş din stradă, îl privi cum dispare, apoi o sună pe Robin.

— Salut, spuse ea cu o voce la fel de obosită pe cât se simţea el. Până acum a ţinut prânzul?

— Da, scuze. Trebuie să te duci acasă?

— Nu. Mai eşti dispus să ţinem şedinţa pentru Anomie?

— Da, categoric, spuse Strike, care mâncase foarte puţin în timp ce se plimba între bar, hol şi stradă, urmărind grupul Păianjenului. Ascultă, te deranjează dacă ţinem şedinţa la un restaurant? Poate în Chinatown?

— Ar fi minunat. Sunt moartă de foame. Găsesc un loc şi îţi trimit mesaj.

Douăzeci de minute mai târziu, Strike îşi făcu apariţia la etajul restaurantului Gerrard's Corner, unde o găsi pe Robin aşezată la o masă de la fereastră, cu iPadul sprijinit lângă ea, telefonul mobil alături şi carnetul deschis. El şi Robin erau singurii caucazieni dintre puţinii clienţi.

— Salut, spuse ea ridicând privirea în timp ce Strike se aşeza, apoi coborând-o iar spre joc. Anomie e aici, aşa că trebuie să joc în continuare. Vine să se ia de cei care stau prea mult timp nemişcaţi. Mă rog ca Montgomery să plece de la birou fără telefon în timp ce Anomie e încă activ, ca să putem elimina pe cineva.

— Asta, spuse Strike întinzându-şi cu grijă piciorul dureros, ar fi de mare ajutor.

Mobilul îi vibră în buzunar. Spera foarte mult să nu fie Madeline şi spre uşurarea lui văzu un SMS de la sora lui vitregă, Prudence, cu care convenise să se întâlnească în seara următoare.

Cormoran, îmi pare foarte rău: nu o să pot veni mâine seară.
Mică criză în familie. E ok dacă amânăm? Pru

Strike era atât de uşurat că ea, şi nu el, contramandează cina, că simţi un val de afecţiune faţă de această femeie cu care nu se întâlnise niciodată.

Nicio problemă, înţeleg perfect. Sper că e totul în regulă

Robin, care se întâmplă să ridice privirea din nou spre Strike în timp ce el tastă, văzu uşorul lui zâmbet şi expresia de căldură şi presupuse că îi trimitea un SMS lui Madeline. Lăsă ochii în jos spre iPad şi încercă să-şi înăbuşe sentimentul crescând de ostilitate.

— Ai comandat? întrebă Strike.

— Nu, dar aş vrea ceva cu tăieţei, ca să pot mânca cu o mână. Şi o să am nevoie de furculiţă.

Strike ridică mâna şi comandă pentru amândoi tăieţei Singapore, apoi spuse:

— Vrei să auzi ceva interesant, înainte să începem să vorbim despre Anomie?

— Zi, spuse Robin cu ochii în continuare la joc.

— L-am rugat pe Eric Wardle să-mi facă o favoare. Să afle de ce a plecat Phillip Ormond din Poliţia Metropolitană. Aveam o bănuială că n-a plecat chiar de bunăvoie.

— Şi? spuse Robin ridicând privirea.

— Dacă n-ar fi plecat el, aproape sigur era dat afară. „Avea impresia că e Dirty Harry", exact aşa a spus Wardle. Îi plăcea să bată suspecţi. De asemenea, soţia l-a părăsit înainte să plece din poliţie, ceea ce nu se potriveşte cu cronologia pe care mi-a dat-o el. În fine...

Strike îşi scoase carnetul.

— Vrei să încep eu despre Anomie, în timp ce tu joci jocul?

— Da, te rog, spuse Robin, care în prezent o dirija pe LabuteleluiBuffy printre morminte.

— I-am cercetat pe toţi cei despre care ştim că erau apropiaţi de Edie şi Josh când a apărut jocul. Vestea bună e că îi putem elimina de pe lista suspecţilor pe cei mai mulţi dintre ei.

— Slavă Domnului, spuse Robin cu ardoare.

— Am început cu fraţii lui Josh. Fratele lui lucrează la Kwik Fit, un service auto, iar sora e recepţioneră la un optician. I-am eliminat şi pe cei mai mulţi membri ai distribuţiei. Toţi au slujbe stabile de la 9 la 5 şi e exclus ca vreunul să posteze pe Twitter şi să modereze jocul la orice oră fără să fie concediat. Am vorbit şi cu sora vitregă cu care Edie a continuat să ţină legătura. E manager de evenimente la un hotel şi ar fi concediată dacă ar sta pe internet atât de mult ca Anomie în timpul programului. E valabil şi pentru fratele vitreg al lui Edie. Însă cred că ar trebui să discutăm cu Tim Ashcroft. El şi Edie erau prieteni dinainte de *Inimă neagră că noaptea* şi, în cel mai rău caz, ar putea să ştie ce oameni apropiaţi de Edie ne-au scăpat până acum.

— Nu crezi că Ashcroft ar putea fi el însuşi Anomie?

— Să fii dat afară e un motiv bun de ranchiună, recunoscu Strike, dar n-am găsit nicio dovadă că ştie să deseneze sau să programeze.

— A învăţat-o pe Flavia să deseneze animale cu ajutorul formelor, îi reaminti Robin.

— Căcat, aşa e: bună memorie. Dar soră-sa vitregă nu are datele lui de contact şi nu sunt sigur dacă e înţelept să-l abordăm pe Ashcroft direct. E încă în contact cu Wally, Montgomery şi Nils de Jong, aşa că aş prefera să nu-i avertizăm pe toţi potenţialii noştri Anomie că ne ocupăm de cazul ăsta. Singurul lucru care îmi vine în minte e să-l atragem pe Ashcroft într-o situaţie de tipul unui interviu, fără ca el să ştie că, de fapt, vorbeşte cu un detectiv.

— Adică să te prefaci că eşti jurnalist sau ceva?

— N-ar putea fi un jurnalist din presa centrală, e prea uşor de verificat şi oricum, Ashcroft nu e suficient de cunoscut ca ei să fie interesaţi. Dar mă gândeam dacă am încropi ceva pe partea educaţională, dat fiind că grupul lui de teatru merge prin şcoli. Ce zici dacă l-am pune pe Spanner să facă un site despre dramaturgia în educaţie, ceva de genul ăsta?

Spanner era un specialist IT la care agenţia apela cu solicitări de ordin tehnic.

— Apoi, spuse Strike, dacă te caută...

— Vrei ca eu să-i iau interviu?

— Aşa zic. Nu cred că m-a văzut în faţă la Red Lion and Sun, dar mai bine să nu riscăm.

— Bine. Să-l punem pe Spanner la treabă.

— Ceea ce înseamnă că eu va trebui să trec în locul tău — chestia cu Buffy — în *Jocul lui Drek* cât timp tu eşti cu Ashcroft. Crezi că ai putea să-mi faci o fiţuică?

— Bine, spuse Robin, oprindu-se din activităţile ei din joc pentru a adăuga acest articol pe lunga ei listă „de făcut”.

— În orice caz, spuse Strike dând pagina carnetului, există un alt tip de pe lista cu distribuţia de la Katya care mă interesează: Preston Pierce.

— Cel care face vocea lui Coto...?

Robin se întrerupse brusc.

— Anomie a ieşit din joc, anunţă ea.

Înşfăcă mobilul şi îl sună pe Barclay.

— Îl vezi pe Montgomery în clipa asta?

Strike îşi dădu seama, după expresia ei nemulţumită, că răspunsul era nu.

— La naiba, oftă Robin, după ce îi mulţumi lui Barclay şi închise. Scuze. Continuă cu Preston Pierce.

— Douăzeci şi şapte de ani, originar din Liverpool, artist digital. Pare să folosească North Grove ca bază permanentă, dar merge des acasă, judecând după contul lui de Instagram. Are în mod clar tipul de abilităţi pe care le căutăm noi, nu lucrează de la 9 la 5, ci la diferite proiecte ca freelancer şi, de asemenea, are resentimente. Am găsit pe Twitter un dialog între Preston şi *Condeiul Justiţiei* despre faptul că Viermele şi Coţofeni sunt caricaturi ale claselor muncitoare.

— Cred că am citit puţin despre asta, spuse Robin.

Se încruntă, încercând să-şi amintească. *Condeiul Justiţiei* era atât de prolific, că nu avusese timp să citească toate postările de pe blog.

— Nu cumva *Condeiul* era deranjat de faptul că e din Liverpool Coţofeni? întrucât Coţofeni e hoţ şi li se părea că e un stereotip?

— La fix ai nimerit-o, spuse Strike. Preston Pierce era de acord cu *Condeiul* că numele Coţofeni era o calomnie la adresa oraşului său natal şi a spus că, dacă ar fi ştiut ce avea să devină personajul lui, nu i-ar fi făcut vocea niciodată.

— Scuze, îşi înăbuşi Robin un căscat. A fost o zi grea. Aş omorî pentru o bere.

— Poţi să bei una.

— Lucrăm, spuse Robin, şi trebuie să rămân în jocul ăsta afurisit. Midge e cu Cardew.

— Unde e Cardew?

— Acasă, cu bunica lui. Şi exact asta e problema, nu-i aşa? Nu putem vedea ce face niciunul când sunt în spatele uşilor închise.

— Fruntea sus, spuse Strike încurajator. Trebuie să apară o breşă.

— Ei, mâine-seară mă duc la North Grove pentru primul curs de arte. Nu se ştie niciodată... Preston Pierce stă acum acolo?

— Da, spuse Strike, care acum deschise Instagramul pe telefonul lui. Uite. El e.

Robin luă telefonul de la Strike şi examină fotografia cu un bărbat tânăr la bustul gol, zvelt, dar musculos, cu păr negru şi cârlionţat puţin mai lung şi ochi mari şi melancolici. La baza gâtului avea tatuat un rând de litere subţiri.

— Probabil că despre el vorbea Flavia: bărbatul care nu poartă niciodată cămaşă, spuse Robin dându-i înapoi telefonul.

— Între timp, spuse Strike, băgând telefonul în buzunar şi revenind la carnetul lui, n-am mai aflat nimic despre identitatea acelei fete tatuate care stă pe Junction Road, dar sper că tu să poţi da de un fir şi despre asta la North Grove. Dacă îl ştie pe Nils, poate că face cursuri de ar... Se întâmplă ceva în jocul tău?

Robin privi în jos spre iPad, unde fusese deschis un canal privat, şi gemu.

— Vierme28 vrea să discutăm. Ieri am petrecut două ore întregi încercând s-o înveselesc... E categoric fată. Mi-a spus că tocmai îi venise ciclul şi se simţea ca dracu'.

— Ah, spuse Strike. Ei, asta pare, într-adevăr, concludent.

— Cred că am găsit-o şi pe Twitter. Acolo e Zozo, alias @inimaneagra28. Zozo face exact aceleaşi greşeli gramaticale ca Vierme28. Locaţia contului e Londra, dar n-am avut timp să parcurg toate tweeturile ei. Îi spun că nu pot vorbi o vreme...

Robin citi cu voce tare pe măsură ce scria:

— Scuze — vorbesc — la — telefon — cu — maică-mea.

— Singurele lucruri pe care le-am mai găsit au fost despre Yasmin Weatherhead, spuse Strike.

— Am găsit şi eu ceva despre ea. Zi tu primul.

— Încă lucrează pentru compania de cosmetice din Croydon, se ocupă de conturile lor de pe reţelele sociale. Stă cu părinţii, tot în Croydon. A postat pe Twitter cu numele ei mult mai puţin regulat după ce Edie şi Josh au fost atacaţi — asta e tot ce am găsit până acum.

— Vin tăieţeii noştri, spuse Robin.

Un chelner puse farfuriile în faţa lor. Strike comandă două beri.

— Nu pot, protestă Robin. Serios. O să adorm şi o să ratez momentul în care Anomie mărturiseşte că el e criminalul.

— A mărturisit deja, îi reaminti Strike. O beau eu dacă n-o vrei.

Îşi încărcă beţişoarele cu maximum de tăieţei posibil şi zise:

— Bun, spune-mi cum ţi-a mers.

Robin luă şi ea o gură de tăieţei, mestecă, înghiţi şi apoi îşi deschise carnetul.

— Bine, păi, dacă tot ai pomenit-o pe Yasmin, spuse ea răsfoind mai multe pagini acoperite cu un scris înghesuit ca s-o găsească, e în continuare moderatoare în joc, unde îşi spune Inimoasa.

— Eşti sigură că e ea?

— Nouăzeci şi nouă la sută sigură. Totul se potriveşte. Vierme28 mi-a spus mai multe decât crede ea. A amintit faptul că Inimoasa îi cunoştea pe Edie şi pe Josh şi, de asemenea, mi-a spus, cu titlu strict confidenţial, că Inimoasa a trebuit să vorbească cu poliţia după crime. Am întrebat-o de ce şi ea susţine că nu ştie, dar eu îmi dau seama că îi este frică să spună mai mult.

— Ai vorbit cu Yasmin direct?

— Doar în jocul public, despre sarcini. Ea şi Bethany nu par să fi fost niciodată prietene.

Robin luă încă o gură mare de tăieţei şi flutură din furculiţă până când putu să vorbească iar.

— Jocul are o regulă că nu trebuie să foloseşti niciun nume propriu de oameni sau locuri. Jucătorii o ocolesc scriind iniţiala şi punând asteriscuri pentru toate celelalte litere.

— Ciudat, spuse Strike încruntându-se.

— Da, chiar este. Secretul total referitor la identităţile personale e impus tuturor. Se numeşte Regula 14.

— Paisprezece e alt simbol al urii.

— Există vreun număr care nu e simbol al urii?

— Da, majoritatea, spuse Strike zâmbind larg. Dar 14 se referă la cele 14 cuvinte.

— Care 14 cuvinte?

— Nu le ştiu pe de rost, dar e un slogan de extremă dreaptă despre asigurarea viitorului copiilor albi. Zi mai departe cu secretul.

— Bun, deci, toţi se tem să nu provoace excluderea lor instantanee din joc, care se presupune că are loc dacă foloseşti un nume propriu sau oferi prea multe informaţii personale. Se spune că Anomie a creat un mecanism care declanşează instantaneu Consecinţa 14 dacă cineva face lucrurile astea.

— Se spune?

— Păi, eu nu cred că mecanismul chiar există. E o invenţie pe care cei mai mulţi o acceptă şi doar jucătorii naivi cred, cu adevărat, în ea.

— Ca Vierme28?

— Da, deşi aş fi crezut că până acum şi-a dat seama că, dacă Consecinţa 14 ar fi reală, n-ar fi putut să-mi spună atât de multe lucruri. Vorbeşte la nesfârşit despre faptul că e deprimată din cauză că bărbatul pentru care s-a mutat în sud, ca să fie lângă el, abia a sunat-o sau s-a apropiat de ea de când s-a mutat la Londra.

— Pe care presupun că o scrie cu L şi cinci asteriscuri?

— Da. A mai spus şi că nu-i place prea mult slujba ei. Are de-a face cu copii, dar nu ştiu mai multe detalii. În orice caz, spune că nici măcar moderatorii nu îşi cunosc unul altuia identitatea reală sau n-ar trebui s-o cunoască. Vierme28 crede că Inimoasa ştie identitatea reală a unui moderator care îşi spune LordDrek. Singura interacţiune directă pe care am avut-o cu el a fost destul de jignitoare.

— În ce fel?

— A deschis un canal privat şi m-a atacat imediat din cauza practicilor mele perverse.

— Asta nu s-a întâmplat şi cu alt...?

— Ba da: VilePechora, prima oară când am intrat în joc. Am observat că Vierme28 îi pomeneşte des pe LordDrek şi VilePechora împreună, ca şi cum ar fi... nu ştiu, un duo sau ceva. În orice caz, Vierme28 a spus ceva ciudat despre Inimoasa şi LordDrek aseară, când sunt destul de sigură că era luată. A spus că reuşise şi după o vreme ortografia şi gramatica ei au devenit şi mai precare ca de obicei. Nu poţi să faci capturi de ecran direct cu jocul, dar am făcut o poză cu iPadul.

Robin găsi poza în telefon şi i-l întinse lui Strike.

Vierme28: Iminooasei îi place mu ult de lordrek se vede
LabuteleluiBuffy: crezi că s-au întâlnit în viaţa reală?
Vierme28: nu ştu
Vierme28: da îl protejază
LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui, „protejează”?
>
Vierme28: poliţia
LabuteleluiBuffy: ?
>
>
>
Vierme28: n-ar fi treuit să zic asta

— Foarte, foarte interesant, spuse Strike.

— Mai e, spuse Robin neclar, cu gura plină de tăieţei. Dă la dreapta. Strike făcu întocmai şi văzu o a doua imagine cu chatul privat dintre Robin şi Vierme28.

LabuteleluiBuffy: nu spun nimănui!
Vierme28: nu, uită c-am zis asta te rgo
Vierme28: a fost doar o reşală
Vierme28: ce-au făcut ei
LabuteleluiBuffy: Inimoasa şi LordDrek?
Vierme28: nu

Vierme28: LordFrek şi Vile
>
>
Vierme28: te rog utiă

— N-am putut să scot mai mult de la ea, spuse Robin. N-am vrut să forţez, dar să sperăm că o să se drogheze iar şi o să pot să mai încerc o dată.

Sosiră berile. În ciuda hotărârii de mai devreme, Robin şi-o turnă pe a ei într-un pahar şi bău puţin. Era delicioasă şi efectul uşor calmant pe care îl avea asupra creierului ei suprasolicitat era de-a dreptul binevenit.

— Deci tipii ăştia doi — sunt tipi?

— Aşa cred. Vierme28 vorbeşte întotdeauna despre ei ca bărbaţi.

— Deci aceşti doi bărbaţi, care cred că lesbianismul e o perversiune şi par în cârdăşie unul cu celălalt, au făcut ceva de care poliţia ar putea fi interesată, spuse Strike înapoindu-i telefonul. Şi Inimoasa îi protejează. Sau, cel puţin, îl protejează pe unul dintre ei.

— Exact. Mai ţii minte prima pagină a Frăţiei Ultimei Thule? „Credem că feminismul şi legalizarea homosexualităţii au subminat civilizaţia occidentală" sau ceva.

— Ştii cumva dacă pe canalele private poţi transmite oamenilor documente?

— Nu ştiu, n-am încercat.

— Păi, dacă poţi, spuse Strike, e posibil ca aşa să fi ajuns la Yasmin Weatherhead dosarul plin cu e-mailuri false, nu-i aşa? Şi ar fi modalitatea ideală. Celor din joc li se impune să fie anonimi, iar *Frăţia* sau *Înjumătăţirea* trebuie să aibă un nucleu de hateri ai lui Ledwell deja pregătiţi, nerăbdători să creadă orice porcării vechi cu care sunt alimentaţi... Cred că e cazul să o supraveghem puţin pe Yasmin, să ştii. Să aflăm cu cine se întâlneşte în lumea reală.

Strike mânca în tăcere un minut, gândindu-se.

— Din câte ştii tu, spuse el, ar fi posibil ca o persoană să opereze mai mult de un cont de moderator? Ar putea Anomie să fie LordDrek sau VilePechora? Sau amândoi?

— Păi, comunicarea pe canalele private e în timp real, aşa că uneori mi-au vorbit doi moderatori simultan — evident, o singură persoană nu poate tasta două mesaje în acelaşi timp. Dar da, presupun că o singură persoană ar putea să aibă două conturi separate de moderator, cât cei doi moderatori diferiţi nu trebuie să scrie în acelaşi timp. Partea din joc în care chiar aş vrea să intru e canalul moderatorilor. Dacă Anomie lasă să-i scape ceva, acolo ar face-o, sunt sigură.

— Câţi moderatori sunt?

— Opt, spuse Robin dând paginile carnetului să găsească notiţele pe care şi le luase despre fiecare dintre ei. Anomie, evident — Vierme28 — LordDrek — VilePechora — Inimoasa — Demon1...

— Cine e Demon1?

— Din ce mi-a spus Vierme28, e un bărbat tânăr. Ea crede că e gay. Într-unul dintre primele noastre chaturi mi-a spus: „Ştii că Morehouse şi Demon1 erau prieteni foarte buni, ei, s-au certat rău". Dar nu ştia de ce. N-am reuşit să discut cu Demon1 deloc, nici măcar în jocul public.

— Vreun indiciu despre Morehouse?

— Nimic concret, dar principalul lui interes, în afara jocului, pare să fie ştiinţa. Avatarul lui de Twi...

— Ce anume?

— Ştii, poza contului. înfăţişează o cometă şi l-am văzut vorbind cu o fată pe care părea s-o ştie despre descoperirile din spaţiu. Fata e încă la şcoală, judecând după faptul că vorbea despre teme şi despre certurile cu maică-sa.

— Fata are vreo locaţie? Dacă ea şi Morehouse sunt colegi de şcoală...

— Nu, m-am uitat, dar ea are la locaţie „scoasă din minţi". Nu am avut niciun contact direct cu Morehouse, ceea ce e frustrant, dat fiind că toată lumea pare să fie de acord că el e singurul care ştie cine e Anomie cu adevărat. Dar Vierme28 a făcut aluzie că are un fel de relaţie cu Albacahartia.

— O relaţie în lumea reală?

— Habar n-am.

— Şi ce ştim despre Albacahartia?

— E cel mai nou moderator şi Vierme28 a comentat în treacăt că tuturor moderatorilor bărbaţi le place de ea.

— Cum poate să le placă de ea? Nu îi cunosc identitatea reală, nu-i aşa?

— Nici eu n-am înţeles, dar aşa a spus Vierme28. În afară de asta n-am reuşit să aflu nimic despre ea.

Apoi Robin adăugă:

— Dar am pus cap la cap absolut tot ce am găsit despre Anomie. Am parcurs înapoi feed-ul lui de Twitter şi am adăugat fiecare mic detaliu pe care Vierme28 l-a lăsat să-i scape. Am trecut totul într-un document printat în dosarul de la birou, dar îl am şi aici, dacă vrei punctele principale.

— Zi, spuse Strike, care continua să-şi îndese tăieţei în gură.

— Bun, spuse Robin dând înapoi la nişte pagini acoperite cu un scris mai înghesuit din carnetul ei. Mai întâi Twitter. Contul lui Anomie a apărut prima oară pe 10 iulie 2011. Primul lui tweet le spunea oamenilor să se uite la jocul multi-player pe care el şi Morehouse îl creaseră. Contul lui Morehouse a apărut în aceeaşi zi, dar el postează cam o dată la fiecare o sută de tweeturi ale lui Anomie, nu i-a atacat niciodată pe Edie sau pe Josh şi interacţionează foarte rar cu fanii. De obicei, zice lucruri de genul „uitaţi-vă la noua extensie a jocului". Pur informativ. La început, toate tweeturile lui Anomie se refereau la joc, dar îi plăcea foarte mult că fanii să laude jocul. Oamenii erau înnebuniţi să afle cine

sunt el şi Morehouse, iar lui Anomie pare să-i fi făcut mare plăcere admiraţia asta şi făcea comentarii de genul „nu-i aşa că ai vrea să ştii”. Iniţial, fanii au crezut că Anomie e chiar Josh Blay, dar acest zvon a murit o dată pentru totdeauna pe 14 septembrie 2011, când a apărut pe internet interviul lui Edie şi Josh în care ei spuneau că au văzut jocul şi că nu era tocmai ceea ce intenţionaseră ei să spună când creaseră *Jocul lui Drek*. În aceeaşi zi, Anomie a postat: „Deci lui Ledwell nu-i place jocul nostru pentru că «jocul e mai mult o metaforă». Jocul nostru se bazează efectiv pe regulile voastre, vacă arogantă ce eşti”. De la acel moment încolo, Anomie a atacat-o constant până la moartea ei. În luna octombrie a acelui an a postat: „Cum să spun asta cât mai politicos? O bulimică n-ar trebui cumva să fie... slabă?” Şi a creat hashtagul NesatuladeLedwell, care nu a mai dispărut niciodată.

— Era bulimică?

— Fusese, potrivit însemnărilor din dosarul ei. A fost prima oară când Anomie a folosit o informaţie personală împotriva ei.

— Dar orientarea politică a lui Anomie? Vreun indiciu?

— Păi, nu spune niciodată ceva făţiş politic. A fost interesat de criticile progresiste la adresa desenului animat doar când puteau fi folosite pentru a o ataca direct pe Ledwell pentru ipocrizie sau cruzime faţă de cei din jurul ei. Dar în jurul lui Anomie apare constant un nucleu dur de conturi de extremă dreaptă. Toate se plâng că desenul a devenit prea corect politic. E cineva care îşi spune Discipolul lui Lepine, care e mare fan al lui Anomie şi îl apără dacă progresiştii critică vreodată faptul că Anomie, de exemplu, dezvăluie bulimia lui Edie.

— Discipolul lui Lepine, repetă Strike. Da, cred că l-am văzut. Mai vrei o bere?

El o terminase deja pe a lui.

— Nu pot, spuse Robin. O să adorm... Există şi stângişti în jurul lui Anomie, dar se concentrează în mare parte pe criticarea lui Edie pentru că era rasistă şi abilitistă şi... mă rog, cam orice „istă” şi „fobică” la care te poţi gândi. Dar Anomie nu se lasă atras niciodată în chestii politice, mai puţin când pot fi folosite într-un atac personal asupra lui Ledwell. Dacă ar trebui să pariez, aş zice că nu justiţia socială îl interesează. Judecând doar după ce a scris pe Twitter, principalul lui obiectiv e să-şi menţină statutul în rândul fanilor şi să-şi mărească influenţa. În general pare... dacă ar trebui să-i dau un nume, aş zice lacom de putere. Ştiu că tu crezi că de regulă oamenii au scăpări şi îşi trădează pe internet identitatea reală, dar Anomie e foarte precaut. Am impresia că e foarte atent să nu dezvăluie informaţii personale care ar putea duce la identificarea lui. Uneori spune lucruri minore: îi place Magnum — îngheţata — şi *Cavalerul Negru: Legenda renaşte*. Am notat tot, dar nu înseamnă aproape nimic. Pun pariu că poţi găsi în seara asta două milioane de londonezi cărora le plac şi le displac aceleaşi lucruri ca lui Anomie. Dar există trei tweeturi care mi s-au părut că ar putea să spună ceva mai profund despre el. Tweetul numărul unu: Anomie a spus că îi vine să tragă cu praştia într-o pisică de pe gardul

grădinii. Poate că aşa e umorul lui, dar se potriveşte cu tonul lui general de cruzime nonşalantă. Ai văzut că s-a lăudat că a omorât-o pe Edie în seara în care am intrat în joc. E un ton general de bravadă şi insensibilitate care, trebuie să spun, aduce mult a Wally Cardew. Partea aia din video în care a scos cuţitul însângerat de sub masă? Am căutat-o să mă uit la ea. Pare o glumă foarte în stilul lui Anomie, mai ales Anomie aşa cum apare înăuntrul jocului. Al doilea tweet care mi s-a părut puţin ciudat a fost scris acum un an. Apăreau multe obiecte inscripţionate cu *Inima neagră ca noaptea* şi Anomie a început s-o atace pe Edie că face exact lucrul de care cândva râsese, cu tricouri şi inele de chei cu *Inimă neagră ca noaptea*. Anomie a postat: „Şi în timp ce casele de marcat clincănesc în întreaga ţară, trebuie să te întrebi cum se simte @SebMonty91 ca Pete Best al *Inimii negre ca noaptea*".

— Şi ce e în neregulă cu asta?

— Păi, a trebuit să caut cine a fost Pete Best.

— Vorbeşti serios?

— Da, spuse Robin, amuzată de expresia de uşoară indignare a lui Strike. Beatles s-au despărţit cu 14 ani înainte să mă nasc eu, ştii.

— Da, dar... e Beatles.

— Ziceam doar că sunt mult mai multe exemple recente de oameni care au părăsit o trupă înainte să aibă succes. Nume care le-ar fi venit în minte celor care nu au împlinit 30 de ani înaintea lui Pete Best. LaTavia Roberson...

— Cine?

— Una dintre membrele iniţiale ale Destiny's Child. Voiam doar să zic, de ce a fost Pete Best referinţa automată pentru Anomie? Pare ciudat, dacă are puţin sub sau peste 20 de ani...

Robin văzu expresia lui Strike şi adăugă:

— Nu eşti convins.

— Nu, spuse el încet, ai dreptate... dar eu aş fi trecut pe lângă asta. Nu mi-aş fi dat seama.

— Bun, al treilea tweet care mi-a dat de gândit era acea postare a *Condeiului Justiţiei* despre dizabilităţi pe care Anomie a distribuit-o. M-am întrebat „de ce să distribuie asta?" *Condeiul Justiţiei* e destul de prolific şi Anomie ar fi putut să reposteze oricare alt articol. Are chiar el o dizabilitate sau vreo boală? Sau cineva apropiat lui? Ceea ce se leagă cu ceva ce mi-a spus Vierme28. Eu am zis că Anomie pare să fie un zbir şi ea a spus: „Nu e atât de rău. Cred că e infirmier. Uneori zice că duce pe cineva la spital cu maşina".

— Anomie, infirmier?

— Ştiu, spuse Robin. N-aş ţine neapărat să fiu pacienta lui. Am încercat să sap mai adânc, dar nu cred că Vierme28 ştie mai multe. În orice caz, am mai observat ceva. Sau lipsa a ceva. E ceva ciudat cu Anomie şi sexul.

Strike continuă să mestece tăieţei, cu o expresie impasibilă.

— Am parcurs patru ani de tweeturi. Există o singură ocazie în care Anomie flirtează uşor. Cu Kea Niven. I-a spus că are un păr minunat. Şi, cu o ocazie ulterioară, i-a spus că i-a trimis un mesaj direct.

Robin repetă:

— Patru ani. Patru ani în care a fost adulat şi fetele l-au implorat să dezvăluie cine e în realitate. Şi Anomie nu profită niciodată de asta, nu flirtează niciodată, nu încearcă niciodată să le atragă sau să ofere informaţii în schimbul pozelor nud...

Robin continuă uşor impacientată, deoarece Strike se mulţumea s-o privească lung:

— Dacă ai fi fost vreodată femeie pe internet, ai şti exact despre ce vorbesc.

— Nu, spuse Strike, înţeleg. Dar...

— Chestia e că, în joc, Anomie e altfel — cumva neruşinat. Adică, ai văzut întrebarea despre poziţia mea sexuală preferată. În joc e ca şi cum Anomie ar juca rolul care se aşteaptă de la el. Toţi cred că e bărbat, dar cumva mie asta nu mi se pare convingător. Deci... am o teorie.

— Slavă Domnului, spuse Strike. Pentru că eu n-am nimic. Zi.

— Păi, eu cred că trebuie să ne uităm mai atent la Kea Niven.

Înainte ca Strike să apuce să spună ceva, Robin continuă:

— Ştiu că Edie a tăiat-o de pe lista suspecţilor, dar dacă nu o cercetăm, riscăm bazându-ne pe alţii. Luăm de bun ce au spus Allan Yeoman şi Phillip Ormond că Edie a văzut-o pe Kea fără niciun dispozitiv electronic în timp ce Anomie era în joc. Nu ştim cât de bună era vizibilitatea lui Edie asupra străzii sau dacă nu cumva cei doi bărbaţi au auzit greşit sau şi-au amintit greşit — Allan era destul de vag la telefon.

Pentru că Strike nu reuşi să-şi înăbuşe zâmbetul, Robin adăugă puţin defensiv:

— Ce e?

— Nimic.

Dar, văzând că ea nu se mulţumeşte doar cu atât, continuă:

— Mă...

Strike făcu o mişcare circulară cu beţişoarele, aşa cum îşi fluturase şi Robin furculiţa mai devreme, apoi înghiţi.

— ...mă gândeam doar că te pricepi la chestiile astea de detectivi.

Dezarmată, Robin râse.

— Ei, în orice caz, Kea e artistă, are de ce să-i poarte o duşmănie uriaşă, e bolnavă, ceea ce se potriveşte cu distribuirea acelei postări a *Condeiului Justiţiei* despre dizabilităţi, şi dacă ea e Anomie, asta explică acele contradicţii despre care discutăm — crearea jocului ca omagiu, dar detestarea unuia dintre creatori. E posibil ca *Jocul lui Drek* să fi fost plănuit iniţial ca un mod de a-i demonstra lui Josh Blay că Kea poate să facă mai bine decât Edie orice. Dar apoi Edie a criticat jocul, ceea ce i-a oferit pretextul de a porni la atac, atrăgând

şi fanii de partea ei. Plus că, dacă e Kea, se explică şi anonimatul. N-ar vrea că Josh să ştie că ea e în spate, nu-i aşa? Din câte se pare, e complet obsedată de el.

— Deci tu crezi că micul dialog dintre Anomie şi Kea...?

— Păi, e posibil să fi fost doar puţin teatru, nu-i aşa? spuse Robin. Kea obţine un public mai larg pentru afirmaţiile ei că Edie i-a furat ideile. Se complimentează singură ca Anomie, atrăgând oamenii să se uite la videoul ei — certifică faptul că sunt doi oameni diferiţi... şi, întâmplător, Kea are doi peruşi cu numele de John şi Yoko.

— Al naibii de bun raţionament, Ellacott, spuse Strike, care îşi terminase în sfârşit tăieţeii şi se lăsă pe spate, privind-o cu sinceră admiraţie.

— Rămâne însă o mare întrebare, spuse Robin încercând să nu arate că era încântată de reacţia lui, şi anume de unde a ştiut Kea toate acele chestii personale despre Edie, dar mi-a venit o idee şi în legătură cu asta.

— Continuă.

— Cred că e posibil că Josh să fi rămas în legătură cu ea după despărţire şi să fi ascuns acest fapt de Edie şi de Katya. Allan Yeoman a spus că Josh e fermecător, dar nu-i plac confruntările sau discuţiile neplăcute. Ne-a mai spus şi că nu se pricepe să judece oamenii. Poate că Josh a crezut că poate s-o oprească pe Kea s-o mai atace pe Edie dacă îi spune ce viaţă grea a avut ea.

— Oferindu-i astfel şi mai multă muniţie?

— Exact — dar nu avem pe cine să punem s-o supravegheze pe Kea în King's Lynn, nu-i aşa? În orice caz, presupunând că Kea spune adevărul despre starea ei de sănătate, în prezent e ţintuită la pat. N-am de făcut decât să-i urmărim casa.

Strike tăcu, gândindu-se. în cele din urmă, spuse:

— Dacă ai dreptate şi Josh a fost sursa tuturor informaţiilor ei din interior, nu văd niciun rău într-o abordare directă. Kea nu a fost niciodată prietenă cu actorii. N-ai văzut nimic care să indice că ar fi ţinut legătura cu vreunul dintre ei, nu-i aşa?

— Nu, deşi încă n-am parcurs toate conturile ei sociale. N-am avut timp.

— Riscăm. O sun mâine. Dacă e de acord cu un interviu, tu poţi să urmăreşti *Jocul lui Drek* în timp ce eu vorbesc cu ea.

Apoi Strike repetă, în timp ce ridica mâna să mai ceară o bere:

— Trebuie să apară o breşă şi îmi place foarte mult teoria ta.

În astfel de momente, lui Robin îi era greu să rămână supărată pe Cormoran Strike, indiferent cât de mult o enervase.

39

Nu voi avea niciun negoţ cu propria gândire
În templul pur al artei.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

A doua zi, spre sfârşitul după-amiezii, Robin etala cele trei peruci şi numeroasele seturi de lentile de contact colorate pe care le ţinea la birou. Cu ajutorul unei oglinzi care mărea, ţinută în fundul unui sertar al biroului dublu, se apucă să se deghizeze pentru primul curs seral de la North Grove.

Se înscrisese la cursuri sub numele de Jessica Robins şi de atunci îşi crease un personaj şi un trecut. Jessica era o directoare de marketing cu ambiţii artistice neîmplinite care tocmai se despărţise de prietenul ei, ceea ce îi lăsase mai mult timp liber seara. Robin îşi alese o perucă brunetă până la umeri (Jessica nu putea să-şi facă ceva prea excentric la păr din cauza slujbei din marketing), îşi schimbă culoarea ochilor în căprui, se dădu cu un ruj roşu şi îşi trasă două codiţe cu eyelinerul negru după modelul Keei Niven, deoarece Jessicăi îi plăcea să sublinieze că sub exteriorul convenţional trăia o fiinţă dramatică, o persoană care tânjea să scape din îngrădirile unei cariere banale. Robin asortă la blugi un tricou negru retro inscripţionat BLONDIE E O TRUPĂ şi un sacou vechi şi negru de velur, pe care îl luase dintr-un magazin second hand special pentru astfel de situaţii. Îşi studie cu un ochi critic imaginea din oglindă pătată a băii de pe palier şi fu mulţumită: Jessica Robins era exact acea combinaţie de gagică indie şi funcţionară obişnuită pe care dorise s-o obţină. După ce îşi perfecţionase accentul londonez în cei cinci ani petrecuţi în capitală, Robin decisese să pretindă că îşi petrecuse copilăria în cartierul Lismore Circus, ca şi Josh Blay, ceea ce ar fi putut să-i ofere pretextul de a începe o discuţie despre *Inimă neagră ca noaptea*, deşi plănuia să pozeze în cineva care auzise

doar în treacăt despre desenul animat. Îşi luă cu ea iPadul, într-o geantă de umăr voluminoasă, cu intenţia de a lăsa jocul pornit în timp ce, spera ea, îl ţinea sub observaţie pe Preston Pierce.

Pat îşi terminase programul pe ziua aceea şi plecase. Robin tocmai dădea să iasă pe uşă când umbra lui Strike se iţi în spatele geamului inscripţionat. Bărbatul intră în birou şchiopătând, cu acea expresie tensionată şi aspră pe care Robin i-o cunoştea deja foarte bine şi care însemna că are dureri mari.

— Cine eşti? întrebă el, zâmbind uşor când o văzu.

— Jessica Robins, directoare de marketing cu aspiraţii artistice, îi răspunse Robin într-o engleză perfect londoneză. Unde ai fost? La Degete?

— Da, spuse Strike, lăsându-se pe canapeaua de imitaţie de piele din faţa biroului lui Pat fără să-şi scoată haina şi închizând puţin ochii, uşurat că proteza nu mai trebuia să-i suporte greutatea. Nemernicul a umblat o grămadă în după-amiaza asta şi unul dintre locurile în care s-a dus a fost Sotheby's.

— Serios?

— Da... dar nu poate fi atât de prost încât să încerce să vândă chestiile pe care le-a şterpelit, nu-i aşa?

— Pare puţin probabil.

— Poate era la cumpărături. Am sunat-o şi pe Kea Niven, dar a răspuns maică-sa. Se pare că scumpa ei fiică e mult prea bolnavă să vorbească cu mine, n-are nici cea mai vagă idee cine e Anomie, e o persoană foarte vulnerabilă şi suferindă care e demonizată pentru că îşi cere drepturile şi, practic, să mă duc dracului.

— Ah, căcat.

— Am rugat-o pe doamna Niven să nu spună nimănui că îl căutăm pe Anomie, pentru că ar putea periclita investigaţia, şi i-a sărit muştarul şi din cauza asta: cui credeam eu că ar putea ele să spună? Kea se simte prea rău să vorbească cu cineva et cetera, et cetera...

Strike îşi dorea foarte mult un ceai şi nişte analgezice, dar asta ar fi însemnat să se ridice în picioare. Se gândi s-o roage pe Robin să i le aducă, dar nu spuse nimic. Acum, când avea ochi căprui, semăna şi mai mult cu Madeline. Şi lui Robin îi veni ideea de a-i oferi un ceai, dar chiar trebuia să plece imediat, ca să fie sigură că ajunge la North Grove la timp şi, la urma urmei, se gândi ea cu o uşoară înăsprire a sufletului, dacă Strike avea nevoie de îngrijire, putea să-şi sune prietena.

— Ei, îţi trimit SMS dacă aflu ceva interesant, spuse ea plecând.

Era un început de seară caldă, iar peruca brunetă o strângea şi începuse să o mănânce uşor. Avu nevoie de jumătate de oră să ajungă cu metroul la staţia Highgate şi de încă 15 minute pentru a găsi casa mare, de un roz murdar, aflată la colţul unei străzi numite tot North Grove.

Părea puţin părăginită: câteva dintre numeroasele ferestre fuseseră zidite, în timp ce altele erau deschise pentru a lăsa să intre aerul cald al serii. Pe una dintre ferestrele zidite era lipit un afiş cu VOTAŢI LABURIŞTII.

Înainte de a intra în clădire, Robin se opri câteva clipe să verifice *Jocul lui Drek*. Începea să aibă erori când mergea pe 4G în loc de Wi-Fi. Singurii moderatori aflaţi în acel moment în joc erau Albacahartia şi Inimoasa. Robin băgă iPadul înapoi în geantă, cu jocul în continuare pornit, apoi traversă aleea scurtă din curte şi intră în colectivul artistic.

Aspectul holului spaţios era cel puţin neaşteptat. În mijloc se înălţa o scară mare şi spiralată de lemn, care în mod evident fusese adăugată ulterior clădirii şi care avea în loc de balustrade crengi de copac lustruite, sinuoase şi încâlcite. În colţul din dreapta intrării se înălţa până la tavan o Monstera deliciosa gigantică, ale cărei frunze verzi şi lucioase se întindeau deasupra capului lui Robin că un baldachin.

Pereţii erau acoperiţi complet cu desene şi tablouri, unele înrămate. Atât cât se putea vedea, erau zugrăviţi într-un roz de Pepto-Bismol. La stânga lui Robin, o uşă de sticlă dădea spre ceea ce părea a fi un mic magazin, cu rafturi pline de figurine şi pocaluri de ceramică. Cum holul era pustiu şi nu se vedea niciun semn care să-i indice pe unde s-o apuce, Robin se duse la magazin, unde o femeie scundă şi îndesată, cu o claie de păr lung şi cenuşiu adunată în vârful capului, număra încasările zilei. Purta o vestă mov şi avea un tatuaj cu o floare mov cu cinci petale pe partea de sus a braţului.

— Desen după natură? spuse ea, ridicând privirea când Robin intră.

— Da.

— E cursul meu, spuse femeia zâmbind. Pe aici.

Şi, luând caseta de valori încuiată cu ea, o conduse pe Robin pe lângă scara în spirală spre un atelier din spatele clădirii, unde alţi cinci elevi se aşezaseră deja la şevalete. În mijlocul încăperii se înălţa un soclu acoperit cu un cearşaf soios, pe care fusese pus un scaun de lemn. Ferestrele lungi din spatele soclului dădeau spre o grădină mică plină de arbuşti. Deşi soarele apunea, Robin distinse în umbră o pisică cu pete negre şi galbene care se furişa printre nişte narcise anemice.

Se aşeză la un şevalet liber, de care fusese deja prinsă o coală albă de hârtie.

— Bună, spuse de lângă ea un bărbat mai în vârstă cu o barbă gri ţepoasă şi un pulover în dungi. Eu sunt Brendan.

—Jessica, se prezentă Robin zâmbind, în timp ce îşi scotea sacoul negru de velur.

— Începem în cinci minute, anunţă femeia cu caseta de valori. Mai trebuie să vină un elev.

Părăsi încăperea însoţită de zornăitul mărunţişului. De undeva din clădire, clasa tăcută auzi o voce ascuţită de copil cântând în olandeză.

Het witte ras verliest,
Kom op voor onze mensen...

— Încetează! o auziră spunând pe femeia cu caseta de valori. Nu e amuzant!

Urmară un chicot de râs ascuţit şi zgomotul unor picioare grele care urcau în fugă scara spiralată.

— De fapt, îi şopti Robin lui Brendan cel cu puloverul în dungi, cred că trebuie să merg la baie înainte să începem. Nu ştii cumva...?

— A doua la dreapta, spuse Brendan arătându-i. Eu sunt mai vechi pe aici.

— Super, mersi, spuse Robin.

De fapt, intenţia ei era de a se uita puţin în jur după Preston Pierce. Îşi luă cu ea la toaletă geanta şi trecu printr-o uşă deschisă într-o cameră în care erau mai multe calculatoare. Un bărbat gigantic cu părul lung şi blond privea fix unul dintre ecrane.

Toaleta era decorată la fel de eclectic ca şi holul. Fiecare centimetru de pe perete, tavan şi de pe uşă era acoperit cu portrete probabil făcute de elevi, unele pictate, altele doar schiţate. Robin privi în jur şi recunoscu două feţe. O schiţă reuşită a lui Edie Ledwell, zâmbind uşor, privea spre ea de pe partea de sus a uşii. Desenul fusese făcut în cărbune şi creion şi era semnat „JB”. Pentru identificarea celui de-al doilea portret, care fusese prins de tavan, avu nevoie de ceva mai mult timp, dar în cele din urmă îşi dădu seama că îl înfăţişa pe Gus Upcott, desenat, presupuse Robin, de mama lui, care era mult mai talentată decât ar fi bănuit. Lângă veceu era un raft mic de lemn plin de volume zdrenţuite, inclusiv *Călare pe tigru* de Julius Evola, *Despre sinucidere* de Emile Durkheim şi *Breek het partijkartel!: De noodzaak van referenda* de Thierry Baudet.

Se aşeză pe colacul veceului şi îşi scoase iPadul, dar, după cum se aşteptase, semnalul 4G era atât de prost, că jocul se blocase. Din câte îşi putea da seama, Anomie încă nu era prezent.

După ce trase apa, deschise uşa şi, spre surprinderea ei, fu cât pe ce să se ciocnească de o fată micuţă cu părul lung vopsit negru a cărei faţă suptă, scheletică, era în mod evident cea a tinerei pe care Strike o fotografiase în faţa Cimitirului Highgate. În seara aceea nu i se vedeau tatuajele, pentru că purta o bluză neagră cu mâneci lungi care i-ar fi venit şi unui copil de opt ani.

— Scuze, spuse Robin.

— Nicio problemă, zise fata cu un puternic accent de Yorkshire. Ai văzut cumva un copil m...? Ah, căcat.

Se îndepărtă în fugă de Robin, care văzu acum un copil mic şi blond în scutece care urca clătinându-se pe scara în spirală. Golurile dintre crengile lustruite erau suficient de mari pentru ca un copil să cadă prin ele. Fata în negru alergă şi îl prinse, apoi îl ridică în braţe.

— Ce ţi-am spus eu că nu ai voie să urci şi să cobori de unul singur?

Coborî înapoi scările cu copilul mic care scâncea şi i se zbătea în braţe, trecu pe lângă Robin şi dispăru pe unde venise.

Când Robin se întoarse în atelier, descoperi că sosise şi ultimul elev: o fată cu o expresie zeloasă, cu un păr albastru tuns scurt şi mai multe piercinguri. În absenţa lui Robin, un bărbat tânăr cu păr cârlionţat, într-un halat gri zdrenţuit, îşi ocupase locul pe scaunul de lemn de pe soclu, cu picioarele încrucişate. În acel moment privea pe fereastră, unde soarele care cobora transforma încet grădina într-o umbră albăstruie. Deşi stătea cu spatele spre Robin, aceasta avu, dintr-odată, bănuiala că ştia cine este.

Femeia îndesată cu păr cenuşiu şi vestă mov stătea acum în faţa clasei, fără caseta de valori. Părea că o aşteptase pe Robin.

— Scuze, spuse ea grăbit, aşezându-se înapoi lângă Brendan, care îi făcu cu ochiul.

— Bine, atunci, spuse femeia cu păr cenuşiu, zâmbindu-le celor şapte elevi. Numele meu este Mariam Torosyan şi o să ţin acest curs. În prezent, sunt desenatoare şi creatoare de vitralii, dar am studiat arte frumoase şi predau deja de aproape 30 de ani.

Mariam îşi împreună mâinile puternice şi continuă:

— Când se gândesc la cursuri de desen după natură, cei mai mulţi oameni îşi imaginează că o să deseneze după nuduri şi mie îmi place întotdeauna să satisfac aşteptările, aşa că în seara asta o să desenăm, într-adevăr, după un nud.

Se auzi un val de râsete nervoase şi tânărul de pe soclu întoarse capul, acum zâmbind larg. După cum bănuise Robin, era Preston Pierce. Avea piele gălbuie şi cearcăne întunecate sub ochii mari căprui.

— El e Preston Pierce sau Pez, cum îi spunem noi. Este el însuşi artist şi chiar unul foarte talentat. Locuieşte aici, la colectivul artistic, dar lucrează ca model pentru noi când e nevoie...

— Am nevoie de mălai, gen, spuse Preston cu accentul lui de Liverpool şi clasa râse iar.

— Haideţi să ne prezentăm pe rând, înainte să începem. Şi poate puteţi să-mi spuneţi ce v-a făcut să veniţi la cursul acesta şi ce experienţă anterioară aveţi. Brendan, nu vrei să începi tu?

Mariam adăugă cu căldură:

— Brendan e un vechi prieten. A făcut... câte cursuri ai deja, Brendan?

— Ăsta e al cincilea, spuse Brendan voios. Încerc să-l găsesc pe cel la care mă pricep!

Urmă o nouă rundă de râsete, mai relaxate, cărora li se alătură şi Mariam.

— E foarte modest, spuse ea clasei. E un gravor foarte bun şi un ceramist rezonabil.

Apoi Mariam i se adresă lui Robin:

— Dar tu, draga mea?

— Eu sunt Jessica, spuse Robin, cu pulsul uşor accelerat. Am dat bacalaureatul la artă, dar nimic de atunci încoace. Lucrez în marketing şi... presupun că sunt aici din cauză că viaţa nu se reduce la marketing.

Asta stârni noi râsete, pline de subînţeles din partea celorlalţi, care, în mod evident, empatizau cu sentimentul exprimat. Ochii lui Preston Pierce zăboviră asupra lui Robin, în timp ce pe buze îi apăru un zâmbet afectat.

Restul clasei răspunse pe rând întrebării lui Mariam. Femeia îndesată cu pulover magenta spuse că „întotdeauna îi plăcuse să deseneze”, tânărul cu barbă răvăşită avea o idee de carte de benzi desenate pe care voia s-o ilustreze, iar fata neagră cu rochie galbenă scurtă voia să-şi exploreze creativitatea. Femeia mai în vârstă cu părul blond şi rar era şi ea o obişnuită la North Grove şi alesese cursul de desen după natură pentru că Mariam spusese că ar fi un lucru bun pentru evoluţia ei artistică.

— Şi tu, draga mea? o întrebă Mariam pe tânăra cu păr albastru.

— Eu sunt mare fană a desenului *Inimii negre ca noaptea*. Voiam doar să mă cufund în magia lui, înţelegi? Să văd dacă nu cumva se ia?

Fata zâmbi radioasă către grup. Dacă se aşteptase cumva la o senzaţie de conexiune imediată cu ceilalţi elevi sau cu Mariam, nu avu parte de ea. Lui Robin i se păru că zâmbetul lui Mariam devine ceva mai puţin călduros în timp ce se întorcea dinspre fată să se adreseze din nou întregii clase.

— E evident că suntem o clasă cu experienţe variate, ceea ce e perfect în regulă. Vreau ca toţi să vă simţiţi bine făcând asta. O să primiţi un feedback constructiv din partea mea, dar în seara asta e vorba mai mult de a ne apuca de treabă şi de a învăţa pe măsură ce lucrăm. Bun, Preston...

Pierce se ridică de pe scaun şi îşi scoase halatul gri zdrenţuit, sub care era complet gol. Se aşeză nonşalant pe scaunul de lemn, vânos şi cu muşchi bine reliefaţi.

— Trebuie să stau confortabil, spuse el căutându-şi poziţia.

Stătea în lateral faţă de clasă, cu braţele pe spătarul scaunului şi cu faţa întoarsă dinspre fata cu păr albastru spre Brendan şi Robin. Pe moment, cea din urmă deveni preocupată să nu privească spre penisul lui Preston, care era considerabil mai mare decât al fostului soţ şi care, dintr-odată, păru să devină singurul obiect din încăpere.

— Aveţi tot ce vă trebuie, spuse Mariam. Două creioane B2 bune şi o gumă nouă...

— E în regulă, interveni femeia în vârstă, dacă folosesc HB-urile mele, Mariam?

— Foloseşte ce-ţi convine, draga mea, spuse Mariam.

Bătrâna scormoni într-o geantă mare din brocart.

În curând, toţi elevii se apucară să lucreze, cei mai mulţi ezitând şi puţin inhibaţi, cu excepţia veselului şi bărbosului Brendan, care trasa deja linii largi pe coala lui.

În următoarele 30 de minute, nu se auzi decât scrâşnetul grafitului pe hârtie şi murmurele ocazionale de încurajare şi de sprijin ale lui Mariam. În cele din urmă, pretextând că-i căzuse guma pe jos, Robin verifică iPadul din geantă. În atelier semnalul era mai bun decât în baie: jocul se mişca iar, chiar dacă

smucit. Anomie încă nu era acolo şi nici (spre uşurarea ei) Vierme28, dar cu vreo 20 de minute înainte Albacahartia deschisese un canal privat cu LabuteleluiBuffy. Robin citi rapid mesajul ei:

<Un nou canal privat a fost deschis>
<23 aprilie 2015 20:14>
<Albacahartia MOD invită pe LabuteleluiBuffy>
Albacahartia: salut
>
>
>
Albacahartia: alo?

Robin aruncă o privire nervoasă în jur şi tastă un răspuns grăbit.

LabuteleluiBuffy: scuze, mi-a scăpat
>
>
>
>
>
Albacahartia: iată-te! te-ai blocat în joc? Pot să te ajut?
LabuteleluiBuffy: nu mersi

Mariam avansa de-a lungul şirului spre Robin.

LabuteleluiBuffy: scuze brb

Ascunse repede iPadul şi se ridică.

— Ei, nu e rău deloc, spuse Mariam încurajator când ajunse la ea. Cu siguranţă, ştii să desenezi. Ar mai trebui să lucrezi la a vedea. Aş vrea să te uiţi — să te uiţi cu adevărat — la Preston pentru că asta...

Mariam arătă spre umărul desenat de Robin, care ştiuse de la bun început că-i greşise unghiul, dar nu-şi bătuse capul să-l corecteze.

— ...nu e ceea ce vezi. Uită-te bine şi încearcă să pui umărul înapoi, unde îi e locul.

Robin făcu ce i se spusese. Studie cu atenţie umărul lui Preston, conştientă că ochii trişti ai acestuia sunt aţintiţi fie asupra ei, fie asupra lui Brendan, dar continuă să privească hotărât spre clavicula lui.

După încă 15 minute, Mariam anunţă o pauză şi îi invită pe elevi să o urmeze la bucătărie pentru o ceaşcă de ceai sau un pahar de vin. Robin îi lăsă pe ceilalţi să părăsească încăperea fără ea, ca să poată reveni la Albacahartia.

LabuteleluiBuffy: am revenit, mii de scuze
>
>
Albacahartia: observasem doar că nu te mai mişcaseşi de o veşnicie şi Anomie e pus pe scandal
LabuteleluiBuffy: de ce?
Albacahartia: nu prea îi place ca jucătorii să intre aici dar să nu joace
LabuteleluiBuffy: m-a sunat soră-mea imediat după ce m-am logat
Albacahartia: a ok
Albacahartia: Anomie vrea ca noi să verificăm că toată lumea a venit ca să joace
Albacahartia: nu ca să-i spioneze pe ceilalţi jucători

Căcat.

LabuteleluiBuffy: de ce aş vrea să-i spionez pe ceilalţi jucători?!
Albacahartia: noi credem că poliţia ar putea să-i cerceteze în prezent pe fani. din cauza a ceea ce a păţit E*** L*****

— Răspunzi la e-mailuri de marketing? o întrebă Preston Pierce. Robin tresări. Artistul-model, care din fericire îşi pusese din nou halatul pe el, se apropiase în timp ce ea tasta şi acum o privea cu acelaşi zâmbet uşor afectat pe care îl avusese mai devreme.

— Cum ai ghicit? spuse ea pe un ton lejer.

— Păreai nervoasă.

Robin zâmbi. Era doar puţin mai înalt decât ea. Propoziţia tatuată la baza gâtului era ascunsă la ambele capete de reverele halatului. Robin reuşi să citească doar „greu să fii cineva dar”.

— Nu vrei să bei ceva? întrebă Preston.

— Ba da, spuse ea băgând iPadul înapoi în geantă. Pe unde?

— Urmează-mă.

Preston o conduse afară din atelier, în timp ce Robin îi răspundea la nimereală la întrebările despre cariera în marketing, gândindu-se dacă nu ar fi fost mai bine să se delogheze din joc decât să continue să rămână inactivă tot restul cursului.

În partea din spate a casei era o bucătărie comună imensă, zugrăvită în acelaşi roz dulceag ca şi holul. Exact în faţa lui Robin se înălţa un vitraliu splendid de dimensiuni mari, despre care bănui că era opera lui Mariam. Era iluminat inteligent din exteriorul clădirii cu o sursă de lumină artificială, astfel că şi pe înserat arunca pete şi stropi de strălucire azurie, rubinie şi de smarald asupra mesei de lemn care fusese curăţată şi a numeroaselor oale şi tigăi atârnate pe pereţi. La prima vedere, Robin avu impresia că vitraliul prezenta o scenă din paradis, dar mulţimea de oameni înfăţişată acolo nu avea nici aripi şi

nici aure. Îndeplineau împreună diferite sarcini: plantau copaci şi culegeau fructe, aveau grijă de un foc şi găteau deasupra lui, construiau o casă şi îi decorau faţada cu ghirlande.

Mariam stătea lângă o plită veche de culoarea grafitului şi discuta cu colegii lui Robin. Unii beau ceai, alţii sorbeau din mici pahare de vin. Robin presupuse că această pauză camaraderească putea explica în parte ataşamentul elevilor faţă de cursurile de la North Grove. Bărbatul blond gigantic pe care îl văzuse mai devreme stătea acum la masă, bând dintr-un pahar de vin mult mai mare decât cele pe care le primiseră elevii şi intervenind din când în când în conversaţia lor. În celălalt capăt al camerei, sprijinită de dulap şi fără să vorbească cu nimeni, dar părând să supravegheze un monitor de copii băgat în priză lângă ea, era fata slabă cu păr lung şi negru, care tocmai îşi scosese telefonul. Copilul în scutece nu se vedea nicăieri.

Robin luă o decizie în privinţa jocului, îi zâmbi lui Preston, care părea dispus să zăbovească lângă ea, şi spuse:

— Scuze, trebuie să trimit un e-mail.

— Devotată, comentă el, îndreptându-se spre grupul din jurul lui Mariam.

Robin îşi scoase iPadul şi văzu, descurajată, că Vierme28 tocmai se logase şi, inevitabil, deschisese un canal privat cu LabuteleluiBuffy.

Vierme28: salut cum ţi-a mers azi ?
>
LabuteleluiBuffy: nu prea rău
LabuteleluiBuffy: Albacahartia tocmai mi-a spus că trebuie să rămân activă aici, altfel Anomie o să creadă că sunt spion
Vierme28: da Anomie le-a zis tuturor moderatorilor să se asiugre că oamenii sunt cine zic că sunt, nu poliţişti
LabuteleluiBuffy: atunci cred că mai bine mă deloghez. Vorbesc la telefon cu sora mea. nu vreau să fiu banată
Vierme28: stai puţin credeam că eşti singură la părinţi

Căcat, căcat, căcat.

LabuteleluiBuffy: e sora mea vitregă, n-am locuit niciodată împreună
Vierme28: a ok
LabuteleluiBuffy: tre să ies. vb mâine?
Vierme28: da bine xxxx

Robin închise canalul privat, se delogă şi strecură iPadul în geantă. Când îşi ridică iar ochii, o văzu pe fata în negru că oftează adânc înainte de a-şi băga telefonul înapoi în buzunar. Părând să simtă privirea cercetătoare a lui Robin, se întoarse şi se uită la ea cu ochii ei foarte fardaţi. Dintr-odată, lui Robin îi veni o idee nebunească, dar îşi păstră pe chip o expresie impasibilă în timp ce se ducea

agale să se alăture grupului din jurul lui Mariam, care le povestea elevilor despre tatuajul cu floare mov pe care abia şi-l făcuse pe partea de sus a braţului ei durduliu.

— ...pentru a suta aniversare de mâine, spunea ea.

— Genocidul armean, îi şopti la ureche vocea cu accent de Liverpool a lui Preston Pierce. Străbunicii ei au murit acolo. Vrei nişte vin?

Îi întinse unul dintre paharele pe care le ţinea în mână.

— Super, mersi, spuse Robin, care nu avea de gând să bea mai mult de o gură.

— Jessica te cheamă, nu?

— Da..., spuse ea. Vitraliul ăla e extraordinar.

— Da, Mariam l-a făcut, acum cinci sau şase ani. Toţi cei înfăţişaţi acolo sunt prieteni de-ai ei, gen. Eu sunt cel care ajut la construirea acoperişului.

— Uau, spuse Robin, privind silueta cu păr cârlionţat de pe vitraliu. Eşti aici de atât de mult timp, nu-i...?

— Ledwell sau Blay sunt şi ei acolo? se auzi o voce curioasă din spatele lor.

Se întoarseră amândoi: fata cu păr albastru şi piercinguri, care se prezentase clasei drept Lia, privea lung vitraliul. Robin se gândi că avea cel mult 18 ani.

— Nu, spuse Preston.

Robin avu impresia că minte.

Lia rămase acolo, nedescurajată de tonul lui Preston sau ignorându-l.

— Cine sunt Ledwell şi...? începu Robin.

— Edie Ledwell şi Josh Blay, spuse Lia cu importanţa plină de încântare a celui care are o informaţie specială din interior. Ei au creat *Inimă neagră ca noaptea*. Desenul?

— Ah, făcu Robin, da, cred c-am auzit...

— Stăteau aici, spuse Lia. De aici a început tot. N-ai citit în ziar că Edie Ledwell a fost...?

— Edie a fost prietena mea şi a lui Mariam, mârâi Preston Pierce. Omorârea ei nu e vreo bârfă palpitantă pentru noi. Nu mai bine încetezi să te mai prefaci că vrei să înveţi să desenezi şi te duci să amuşini prin cimitir? Poate mai e nişte sânge de-al lui Edie pe iarbă. Poţi să-l înrămezi. Să-l vinzi pe eBay.

Fata se înroşi şi ochii i se umplură de lacrimi. Se îndepărtă cu paşi târşâiţi de Preston. Lui Robin îi păru rău pentru ea.

— Fani nenorociţi, îi spuse Preston lui Robin cu voce scăzută. Uite acolo încă una.

Dădu din cap spre fata cu păr negru.

— După ce a murit Edie, plângea de ziceai că au fost gemene. Nici măcar nu s-a întâlnit cu ea.

— Îmi pare foarte rău că prietena ta a fost omorâtă, spuse Robin prefăcându-se şocată. Nici... nici nu ştiu ce să spun.

— E-n regulă, zise Preston abrupt. Nu e nimic de spus, nu-i aşa?

Înainte ca Robin să apuce să răspundă, în bucătărie dădu buzna un băiat blond foarte mare, îmbrăcat în blugi şi tricou. Semăna cu bărbatul blond imens: feţele lor te duceau cu gândul la nişte măşti greceşti comice, iar Robin presupuse că băiatul era Bram de Jong. Acesta cântă iar cât îl ţinea gura:

Het witte ras verliest,
Kom of voor onze mensen...

— Hei, strigă Preston către Bram. Ţi-am mai spus. Nu mai cânta asta!

Câţiva din grupul din jurul lui Mariam întoarseră privirea, interesaţi.

Bram chicoti tare. Tatăl lui părea uşor amuzat.

— Ce înseamnă? întrebă Robin.

— Haide, îl îndemnă Preston pe băiat. Spune-i.

Bram îi zâmbi larg şi insolent lui Robin.

— E în olandeză, spuse cu vocea lui copilăroasă ascuţită.

— Da, dar ce înseamnă în engleză? întrebă Preston.

— Înseamnă „rasă albă pierde. Apăraţi-i pe ai no...”

— Nu, spuse Mariam tare. Ajunge. Nu e o glumă, Bram. Nu e amuzant. Bun, toată lumea, înapoi la lucru.

Cănile şi paharele goale fuseră puse pe masă la care stătea Nils. Robin o auzi pe Mariam spunându-i supărată lui Nils, în timp ce trecea pe lângă el:

— O să înceteze dacă îi spui tu să înceteze.

Dar Nils, care făcea skanderbeg în joacă cu Bram, fie nu o auzi, fie preferă s-o ignore.

În timp ce aştepta să se facă puţin loc în jurul mesei să-şi pună şi ea paharul cu vin de care abia se atinsese, Robin ridică din nou privirea spre vitraliu, încercând să-i distingă pe Edie sau pe Josh. Avea o bănuială că puteau fi cei care culegeau fructe: amândoi aveau păr castaniu lung, iar silueta feminină arunca cu mere spre bărbat. Apoi, cu o uşoară tresărire, observă surprinsă literele de sticlă rubinii care traversau imaginea ca un verset biblic.

Starea de anomie e imposibilă
acolo unde organele solidare
sunt în contact suficient unele cu altele,
şi în contact suficient de îndelungat.

40

Dar eu, şaptesprezece ani făcând la anul,
Noaptea în patul friguros ascult aleanul
Şi pasiunea ploii solitară
Ce către moarte îţi trimite mintea,
Şi un loc viu în care s-aşezi tâmpla,
De parcă în copilărie ai fi iară,
Plângând după ceva ştiut inimii tale,
Care să pună capăt fricii goale
Ce răpăie cu ploaia de afară.

Charlotte Mew, *Sărbătoarea*

Cursul de artă se încheie cu câte un calificativ acordat de Mariam fiecărui desen. Preston Pierce, care îşi pusese la loc halatul gri, fuma o ţigară rulată, zâmbind în timp ce fiecare versiune a siluetei lui goale era ridicată s-o vadă toată lumea. Fu deosebit de interesat de lucrarea lui Robin, care primi laude reţinute din partea lui Mariam. După ce toate desenele fură evaluate, Mariam le ură elevilor o săptămână bună, le spuse că abia aşteaptă să-i vadă la următoarea lecţie şi îi informă că săptămâna următoare cursul nu se ţinea, pentru că era ziua alegerilor generale şi ea făcea parte din echipa unei secţii de votare din zonă.

Era ora 10 şi ferestrele atelierului deveniseră nişte dreptunghiuri negre prin care nu se mai vedea nimic din grădina de dincolo de ele. Se ridicară toţi în picioare şi îşi luară hainele şi gecile. Fata cu păr albastru şi piercinguri ieşi prima, la fel de nerăbdătoare să plece pe cât fusese să vină. Robin era sigură că nu avea să se mai întoarcă.

Când Robin ieşi din atelier, fata micuţă cu părul lung vorbea în hol cu un cuplu. Robin se prefăcu că se uită după ceva în geantă, ca să poată trage cu urechea.

— ...a adormit tun, spunea tânăra, şi i-am dat păturica proaspăt spălată.

— Ah, mersi, Zo, spuse femeia mai în vârstă, tunsă scurt, care se îndrepta deja spre scări, de mână cu partenerul ei cu turban. Atunci ne vedem luni.

Cei doi urcară scara în spirală, cu balustradele ei rotunjite. Fata micuţă îmbrăcată în negru îşi strânse mai bine geaca subţire în jurul trupului, apoi trecu pe sub frunzele de *Monstera deliciosa* şi părăsi clădirea.

Robin tocmai pornise după ea, intenţionând să o atragă într-o conversaţie, când fu strigată de o voce cu accent de Liverpool.

— Hei, Jessica.

Robin se întoarse. Preston Pierce ieşise din atelier după ea, îmbrăcat tot în halatul zdrenţuit.

— Mergi direct acasă, gen?

Robin ezită pentru o fracţiune de secundă. Preston Pierce era un candidat real pentru Anomie, dar fata micuţă îmbrăcată în negru avea ceva care o atrăgea şi bănuia că ar fi părut foarte ciudat să-şi verifice întruna iPadul în timp ce vorbea cu Pierce.

— Da, spuse ea, forţându-se să adopte o expresie dezamăgită. Trebuie să mă trezesc la 5 dimineaţa. Mă duc în Manchester.

— Condoleanţe, îi zise el zâmbind. Mi-a plăcut cum m-ai desenat.

— Mersi, spuse şi Robin zâmbind şi încercând să nu se gândească la penisul lui.

— Bun, ei... ne vedem săptămâna viitoare.

— Da, răspunse Robin cu vioiciune. Abia aştept.

Asta păru să-l binedispună pe Preston, care, în mod evident, lua entuziasmul ei drept încurajare, după cum şi intenţionase Robin. Schiţă jumătate de salut, se întoarse şi se îndreptă lipăind cu picioarele goale spre bucătărie.

Robin îşi aruncă geanta pe umăr şi părăsi clădirea, privind în jur prin întuneric după cea pe care o urmărea. O zări pe fată în depărtare, trecând pe sub un stâlp de iluminat, cu braţele încrucişate şi mergând cu repeziciune.

Se grăbi după ea, cântărindu-şi opţiunile. Luă o decizie, îşi scoase portofelul de pe fundul genţii, începu să alerge şi, exagerându-şi uşor accentul de Yorkshire, strigă:

— Scuză-mă?

Fata se întoarse, tresărind, şi aşteptă ca Robin să o ajungă din urmă.

— E cumva portofelul tău?

Robin avu impresia că fata era tentată să revendice portofelul, aşa că adăugă repede:

— Cum te cheamă?

Deschise portofelul, ca să examineze un card bancar.

— Zoe Haigh, spuse fata. Nu, nu e al meu.

— Căcat, spuse Robin, privind în jur. Cineva l-a pierdut... Ar fi mai bine să-l predau. Ştii unde e cea mai apropiată secţie de poliţie?

— Poate cea din Kentish Town? sugeră fata.

Apoi adăugă, curioasă:

— Eşti din Yorkshire?

— Da, spuse Robin. Din Masham.

— Da? Eu sunt din Knaresborough.

— Peştera Maicăi Shipton, spuse Robin prompt, începând să meargă alături de Zoe. Am fost s-o vedem într-o excursie în şcoala generală. Mi s-a părut sinistră ca dracu'.

Zoe râse uşor. Faţa ei chiar avea un fel de bătrâneţe-tinereţe stranie: scobită şi albă, netedă şi suptă. Rimelul negru intens nu îmbunătăţea cu nimic aspectul de craniu.

— Da, aşa e, spuse ea. M-au dus când eram mică. Mi s-a părut că vrăjitoarea stă încă acolo. Am împietrit — ha-ha.

Principala atracţie a Peşterii Maicii Shipton era puţul împietririi, care părea să transforme obiectele în piatră printr-un proces de calcifiere. Robin, care prinsese poanta, începu să râdă. Zoe păru încântată că o amuzase.

— Şi ce faci în Londra, dacă eşti din Knaresborough? întrebă Robin.

— M-am mutat să fiu cu iubitul meu.

Ideea care îi venise lui Robin în bucătăria de la North Grove începu dintr-odată să nu mai pară chiar atât de nebunească. *Zoe. Zozo. @inimaneagra28. Vierme28.*

— Şi eu, spuse ea.

Întâmplarea făcea să fie adevărat: Matthew încă nu devenise soţul, nici măcar logodnicul lui Robin când ea se mutase la Londra să fie cu el.

— Dar ne-am despărţit, continuă ea.

— Căcat, spuse Zoe.

Informaţia păru s-o deprime.

— Lucrezi la North Grove, nu-i aşa? o întrebă Robin, strecurând discret portofelul înapoi în geantă.

— Da, part-time.

Merseră în tăcere timp de aproape un minut, apoi Zoe vorbi iar:

— Mariam vrea să mă mut acolo. Camera e ieftină. Mai ieftină decât unde stau acum.

Robin presupuse că neobişnuita disponibilitate a lui Zoe de a face mărturisiri unei necunoscute era provocată de singurătate. Cu siguranţă, deasupra ei plutea un aer de nefericire profundă.

— Mariam e cea care ţine cursul meu, nu?

— Da, spuse Zoe.

— Pare foarte drăguţă, zise Robin.

— Da, este.

— Atunci de ce nu te muţi? Pare un loc mişto.

— Iubitul meu nu vrea.

— De ce? Nu-i plac oamenii de acolo?

Cum Zoe nu răspunse, Robin continuă:

— Cine mai stă acolo? E ca o comună, nu-i aşa?

— Da. E a lui Nils. Tipul imens care era în bucătărie.

Zoe făcu câţiva paşi în tăcere, apoi spuse:

— E foarte bogat.

— Da?

— Da. Tatăl lui a fost un mare om de afaceri sau ceva. Nils a moştenit, gen — nu ştiu —, milioane. Aşa pot să-şi permită casa aia mare şi toate.

— N-ai zice că e milionar, dacă te uiţi la el.

— Nu, fu de acord Zoe. Am fost foarte surprinsă când am auzit. Arată ca un hipiot bătrân, nu? Mi-a zis că dintotdeauna a vrut să trăiască aşa. Să fie artist şi să aibă, gen, un loc în care o grămadă de artişti stau împreună.

Dar tonul lui Zoe nu trăda prea mult entuziasm.

— El şi Mariam sunt împreună?

— Da. Dar Bram — copilul mare şi blond — nu e al ei, doar al lui Nils.

— Serios?

— Da. Nils l-a făcut cu o iubită de-a lui din Olanda, dar ea a murit, aşa că Bram a venit să stea la North Grove.

— Trist.

— Da, spuse Zoe iar.

Nu mai scoaseră nicio vorbă până la staţia de autobuz, unde Robin crezuse că Zoe se va opri, dar aceasta merse mai departe.

— Cum ajungi acasă? o întrebă Robin.

— Pe jos.

Ziua fusese însorită, dar cerul nopţii era senin şi temperatura scăzuse brusc. Zoe mergea cu mâinile strânse în jurul trupului şi Robin avu impresia că tremură.

— Unde stai? întrebă ea.

— Pe Junction Road, răspunse Zoe.

— E în aceeaşi direcţie cu secţia de poliţie, nu-i aşa? spuse Robin, sperând să fie adevărat.

— Da.

— Deci... trebuie să fii bună la artă, nu? Ca să primeşti o slujbă la North Grove?

— Oarecum, spuse Zoe. Vreau să mă fac artist tatuator.

— Zău? Asta ar fi supermişto.

— Da, spuse Zoe.

Privi spre Robin, apoi îşi suflecă mâneca gecii şi pe cea a bluzei subţiri de dedesubt, scoţând la lumină un antebraţ foarte tatuat, plin de personaje din *Inimă neagră ca noaptea*.

— Eu le-am făcut.

— Poftim? făcu Robin, sincer uimită. Tu le-ai făcut?

— Da, spuse Zoe cu o mândrie timidă.

— Sunt incredibile, dar... cum?

În timp ce Zoe râdea, Robin întrezări persoana tânără din spatele fetei care semăna cu un craniu.

— Trebe doar să faci şabloanele şi să ai cerneală şi un pistol de tatuat. Mi-am luat unul secondhand de pe internet.

— Dar să le faci singură pe tine...

— Am folosit oglinzi şi aşa. A durat mult. Peste un an ca să le fac pe toate.

— Chestiile astea sunt din *Inimă neagră ca noaptea*, nu-i aşa?

— Da, spuse Zoe.

— Îmi place la nebunie desenul ăla, spuse Robin.

Era perfect conştientă că acum se scinda în două Jessica diferite: una din Londra, care ştia doar vag despre *Inimă neagră ca noaptea*, şi una din Yorkshire, care adora desenul. Dar acum nu era momentul să-şi bată capul cu asta.

— Zău? făcu Zoe.

Ridică iar privirea spre Robin, în timp ce îşi trăgea mâneca în jos. Păru să-i placă şi mai mult de Robin când auzi asta.

— Da, bineînţeles. E foarte amuzant, nu? Îmi plac enorm personajele şi ce spun ele despre — nu ştiu...

Era adevărat, Robin se chinuia să găsească nişte generalităţi.

— ...viaţă şi moarte şi jocurile pe care le facem cu toţii...

(*Jocul lui Drek* însemna ceva de genul ăsta, nu-i aşa?)

— ...şi îmi place foarte mult Inimioară, încheie ea.

Nu era niciun risc să-ţi placă Inimioară. Aproape toţi fanii prin ale căror tweeturi trecuse în toate săptămânile acelea îl iubeau pe Inimioară.

Zoe îşi înfăşură iar braţele în jurul trupului, apoi, dintr-odată, începu să turuie.

— Desenul ăla mi-a salvat viaţa, spuse ea, privind fix în faţă. Când aveam 13 ani mă simţeam groaznic de rău. Eram în îngrijire, ca Edie Ledwell. Avem atâtea lucruri în comun. Ea a încercat să se sinucidă şi eu la fel, când aveam 14 ani. Mi-am tăiat venele — mi-am făcut tatuaje peste cicatrici.

— Dumnezeule, îmi pare...

— Am găsit *Inimă neagră ca noaptea* pe YouTube şi era al dracu' de ciudat, dar mă uitam la el fără oprire. Îmi plăceau la nebunie stilul desenelor şi personajele. Sunt atât de distruse, gen, dar tot sunt OK de fapt, nu? La 14 ani mă simţeam complet vinovată, dar tot ce zice Inimioară, gen, nu e niciodată prea târziu, chiar dacă ai fost obligat să faci lucruri rele, nu tre' să faci asta pentru totdeauna. Îmi plăcea la nebunie să mă uit la ele, era foarte amuzant. Urma s-o fac iar — să-mi tai venele. Îmi pregătisem totul, urma să pretind că rămân peste noapte la o prietenă şi să mă duc în pădure să fac asta, ca să nu mă poată găsi nimeni. Dar desenul a fost primul lucru care m-a făcut să râd după mai bine de un an, gen. Şi m-am gândit, dacă mai pot să râd... apoi am văzut-o pe Edie

Ledwell pe internet zicând că o să mai facă unul şi am vrut să-l văd, aşa că nu m-am mai sinucis. Asta m-a oprit. E o nebunie, nu? Dar e adevărat.

Zoe privea lung în întuneric.

— Mie nu mi se pare chiar o nebunie, spuse Robin încet.

— Aşa că m-am uitat la al doilea şi a fost foarte amuzant şi aşa. A fost primul în care Coţofeni a vorbit. Ştii, tipul ăla care încerca să te vrăjească? Preston? Cel care a fost modelul cursului vostru?

— Da.

— El a fost vocea lui Coţofeni în episoadele 2 şi 3.

— Nu cred!

— Ba da — dar apoi s-a dus acasă în Liverpool pentru câteva luni, aşa că au găsit pe altcineva cu accentul ăla. Preston nu suportă ca oamenii să-i dea înainte cu *Inimă neagră ca noaptea*. Când mi-a văzut tatuajele a făcut ca dracu'... Preston e...

Dar Zoe îşi lăsă gândul neterminat. Merseră în tăcere o vreme, Robin întrebându-se dacă era o idee bună sau nu să aducă vorba de joc.

— Edie Ledwell mi-a vorbit o dată, întrerupse Zoe tăcerea. Pe Twitter.

Vorbea despre asta cu voce înăbuşită şi înfiorată, ca şi cum ar fi fost o experienţă religioasă.

— Uau, serios? spuse Robin.

— Da. în ziua în care a murit maică-mea.

— Ah, îmi pare foarte rău.

— Nu stăteam cu ea, spuse Zoe încet. Era... Avea o grămadă de probleme. Au internat-o de două ori. Lua droguri. De asta eram în adopţie, în principal. Maică-mea adoptivă mi-a zis că a murit şi mi-au dat o zi liberă de la şcoală. Am intrat pe Twitter şi am zis că în ziua aia murise maică-mea. Şi Edie Ledwell mi-a vorbit. Ah...

Robin privi în jos: faţa fetei se boţise. Ar fi putut să fie o femeie de 90 de ani sau un bebeluş, cu expresia aceea de suferinţă şi cu lacrimile care îi curgeau fără să lase nicio urmă pe fardul aplicat din belşug, şi Robin îşi aminti brusc de rimelul întins al lui Edie Ledwell, când plânsese la birou.

— ...a fost foarte drăguţă, spuse Zoe printre suspine. I-am zis că maică-mea adoptivă tocmai mă anunţase şi ea mi-a zis că şi ea fusese în adopţie şi aşa. Şi mi-a trimis o îm-îmbrăţişare şi eu i-am zis... i-am zis că...

— Poftim un şerveţel, spuse Robin încet, scoţând nişte şerveţele din geanta de umăr.

— S-scuze, spuse Zoe. Doar că aş vrea, gen, oamenii s-au purtat groaznic cu ea pe net şi mie nu mi-a plăcut, pe urmă oamenii au spus că în desen sunt toate chestiile alea rele, dar nu ştiu, mie nu mi se păruse niciodată că ar fi ceva în regulă, dar apoi când am citit ce ziceau oamenii a început să pară logic — dar mi-aş dori să nu fi citit —, prietenul meu zice că noi n-am făcut nimic în neregulă, dar...

Telefonul lui Robin sună. Blestemându-l în sinea ei pe apelant, pescui telefonul din geantă. Era Strike.

— Salut, spuse el. Cum a fost la North Grove?

— Ţi-am spus tot ce aveam de spus weekendul trecut, spuse Robin rece. Sunt ocupată, bine?

— Sigur, spuse Strike, care părea amuzat. Sună-mă când nu eşti ocupată.

— Nu, tu eşti, spuse Robin închizând.

— Fostul tău? spuse Zoe cu o voce subţire.

Îşi ştergea faţa cu şerveţelul pe care i-l dăduse Robin.

— Da, spuse Robin băgând mobilul înapoi în geantă. Continuă, ce ziceai?

— Ah, nimic, zise Zoe pe un ton deznădăjduit.

Merseră mai departe în tăcere. Din când în când, Zoe îşi trăgea nasul. Highgate Hill era o stradă lungă şi bine luminată, pe care era încă o grămadă de trafic. Un grup de tineri fluieră după cele două femei, când ele trecură pe cealaltă parte a străzii.

— Dispăreţi, spuse Robin în şoaptă, făcând-o pe Zoe să zâmbească slab.

— L-am cunoscut pe Josh Blay, spuse Zoe cu o voce acum uşor răguşită.

— Zău? făcu Robin, impresionată în mod corespunzător.

— Da. A venit şi a stat la North Grove o lună înainte ca el şi Edie să fie... să fie atacaţi.

— Ai vorbit cu el? o întrebă Robin, convinsă că ştie deja răspunsul.

— Nu, mi-a fost prea frică! Am intrat în bucătărie şi el stătea pur şi simplu acolo.

Şi ai început să tremuri.

— Şi eu tremuram, gen, spuse Zoe râzând uşor printre lacrimi. Mariam m-a prezentat şi eu n-am putut vorbi. N-am reuşit niciodată să-mi adun curajul.

Dar lui Robin îi era evident că Zoe era o raritate în rândul fanilor *Inimii negre ca noaptea*: cineva care o preţuise pe Edie Ledwell mai mult decât pe Josh Blay.

— Cum era Josh?

— Luat, spuse Zoe cu un zâmbet trist. De obicei. Nu-i plăcea să se întâlnească cu oameni. Stătea mult în camera lui şi cânta întruna cântecul ăla al lui Strokes, *Is This It*, iar şi iar... apoi a dat foc camerei.

— Poftim? se prefăcu Robin surprinsă.

— Ei, aşa credea Mariam, spuse Zoe, dar eu nu cred c-a fost el.

— Atunci cine?

— N-ar trebui să zic... vreau să-mi păstrez slujba.

Robin se gândi dacă să insiste, dar după ce câştigase încrederea lui Zoe se temea să n-o piardă.

— Cu ce te ocupi la North Grove, de fapt?

— Cu de toate, spuse Zoe. Când am ajuns la Londra, m-am dus să-l vizitez, doar ca să văd... să văd unde se întâmplase. Am intrat în magazin şi am început să vorbesc cu Mariam. Ea a fost foarte drăguţă când mi-a văzut tatuajele

şi i-am zis că eram mare fană şi aşa, că tocmai ieşisem din adopţie, ea m-a întrebat dacă am slujbă şi i-am zis că nu şi ea mi-a oferit una. O ajut cu un curs pe care îl ţine marţea, cu copii cu nevoi speciale. Edie îl ţinea pe vremea când stătea la North Grove.

Tonul lui Zoe redevenise puţin evlavios.

— Eu spăl pensulele şi gătesc puţin şi am puţin grijă de copii. Star e în regulă, copilul Freyjei, dar Bram... ei, el e mai mare ca mine. Îl doare în cot dacă-i zic să facă ceva.

Intrară, în sfârşit, pe Junction Road.

— Hei, spuse Robin, ca şi cum abia atunci îi venise ideea, ai jucat cumva vreodată jocul ăla? Cel pe care l-au făcut fanii ăia, despre *Inimă neagră ca noaptea*? Întreb doar pentru că eu am jucat puţin. Acum câţiva ani. Tocmai începuse să-mi placă mult desenul. Jocul era destul de bun, ţinând cont că se presupunea că e făcut de amatori.

— Da, spuse Zoe precaut, am jucat de câteva ori... ce user aveai? Poate am vorbit una cu alta acolo.

— Era... la naiba, nu-mi mai amintesc, spuse Robin cu un râs uşor. InimioarăNeagră sau ceva.

— Sunt nenumăraţi InimioarăNeagră, spuse Zoe.

Era exact motivul pentru care Robin alesese acel nume.

Trecură pe lângă un magazin de jucării, reflexia firavă a lui Zoe plutind pe deasupra şirurilor de figurine de plastic.

— Eu stau acolo sus, spuse ea arătând spre clădirea îngustă de pe colţ pe care Robin o văzuse deja în fotografia lui Strike.

— Da? Ai colege de apartament?

— Nu tocmai. Mai sunt şi alţi oameni, dar eu am o debara.

Apoi Zoe adăugă, de parcă s-ar fi apărat:

— Are chiuvetă.

— Imobiliarele din Londra, îşi dădu Robin ochii peste cap.

— Da, spuse Zoe. Ei, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. E plăcut să întâlneşti pe cineva din Yorkshire.

— Da, spuse Robin cu căldură. Sper să ne vedem săptămâna viitoare. Mă duc la secţia de poliţie să predau portofelul ăsta.

— Stai departe de aici?

— Nu. Ajung imediat pe jos. Ne vedem.

Zoe zâmbi şi dispăru după colţ. Robin merse mai departe. După ce traversă strada, privi în urmă şi o văzu pe Zoe intrând în clădirea de pe colţ printr-o uşă laterală.

Scoase mobilul şi, continuând să meargă, îl sună pe Strike.

— 'Seara, spuse el. Cum a mers?

— Destul de bine, răspunse Robin, privind în jur după un taxi. I-am cunoscut pe Preston Pierce şi pe fata ta cu tatuaje.

— Serios?

— Da. Lucrează la North Grove şi... stai puţin, a apărut un taxi.

Robin îl opri şi, după ce dădu şoferului adresa şi se urcă în maşină,

Duse din nou mobilul la ureche, în timp ce bâjbâia în geantă după carnet şi pix. Voia să noteze tot ce auzise de la Zoe, înainte să uite ceva.

— Numele ei real e Zoe Haigh, spuse Robin. Dar în joc e moderatoarea Vierme28.

— Vorbeşti serios?

— Da, spuse Robin, scoţând capacul pixului cu dinţii. A venit în Londra să fie cu prietenul ei şi e evident că relaţia lor nu merge bine. Vierme28 mi-a spus în joc „aş vrea să-ţi pot spune unde lucrez” — Zoe lucrează la North Grove. Vierme28 mi-a spus că l-a cunoscut pe Josh Blay, dar n-a fost în stare să scoată o vorbă, a rămas aşa, tremurând. Zoe mi-a spus exact acelaşi lucru.

— Fir-ar al naibii. N-am zis eu că trebuie să apară o breşă?

— Mai sunt şi alte chestii, spuse Robin scriind în carnetul deschis în poală. Ceva despre faptul că prietenul ei i-a spus că ei „n-au făcut nimic în neregulă”. Zoe părea să se simtă vinovată, deşi e posibil să fi fost doar din cauză că a criticat *Inimă neagră ca noaptea* pe internet. I-a plăcut la nebunie desenul, dar pare să fi fost convinsă de argumentele că e abilitist şi toate celelalte.

— Prietenul ei trebuie să fie unul dintre cei trei care s-au întâlnit cu Nils la *Red Lion and Sun*. Eu pariez pe Wally Cardew.

— Crezi?

— O vezi cumva integrată în viaţa lui Montgomery? Montgomery stă cu prietena lui şi are o slujbă bună: ce treabă ar avea cu Zoe?

— Poate că a început ca un flirt pe internet pe care ea l-a luat mult mai în serios decât el. Poate că Montgomery nu şi-a dat seama că ea o să vină să se mute lângă el.

— Nu mi-l imaginez pe Montgomery într-o astfel de situaţie. De ce ar lăsa un flirt de pe internet să se transforme într-o situaţie care ar putea periclita viaţa lui plăcută? Cardew nu are prietenă, din ce ştim până acum despre el, şi e un labagiu nesăbuit. Mi-l pot imagina culcându-se cu fane tinere şi fiind şocat când una dintre ele decide să se mute la Londra să fie aproape de el.

— Dar Tim Ashcroft?

— E genul de şcoală privată adevărată... nu ştiu, ar putea fi el, dar mă gândesc că ar opta pentru cineva mai...

— Mai pulovăr de caşmir?

— Păi, da.

— E actor. Ar putea fi atras de genul mai boem. Şi nu uita de user-ul ei din joc. Ashcroft juca Viermele.

— E şi asta, spuse Strike, deşi nu părea convins.

— Zoe a mai spus ceva, continuă Robin, scriind mai departe pe pagina care devenea când portocalie, când gri, în timp ce taxiul trecea pe sub stâlpii de iluminat. Ea nu crede că Blay şi-a dat foc la cameră, dar n-a vrut să-mi spună cine a făcut-o. A spus că vrea să-şi păstreze slujba.

— Interesant.

— Ştiu... dar am şi veşti proaste. A trebuit să ies din joc. Anomie a dat ordin ca moderatorii să fie cu ochii pe cei care se loghează, dar nu joacă. Crede că e posibil ca poliţia să-i spioneze pe fani, ceea ce ar putea explica faptul că pe moment nici el nu prea stă pe acolo.

— E un inconvenient, spuse Strike, dar se poate rezolva. Va trebui doar să ne asigurăm că în următoarele câteva zile joci ca lumea, ca să calmăm suspiciunile. Şi Pierce?

În mintea lui Robin răsări imediat imaginea penisului mare al lui Preston Pierce, pe care o îndepărtă ferm.

— A fost cât pe ce să mă invite să bem ceva.

— Rapid lucrat, comentă Strike, care nu păru foarte încântat de acest lucru.

— L-am refuzat ca să o pot conduce pe Zoe acasă. Cred că a fost decizia corectă. Nu l-aş fi putut interoga în timp ce urmăream jocul. Oricum, există şi săptămâna viitoare... Mai e o chestie care pare... mă rog, e posibil să fie o imensă coincidentă, dar în bucătăria comună e un vitraliu. Făcut de Mariam, femeia care a ţinut cursul meu. Pierce zice că e acolo de cinci sau şase ani. Oricum, deasupra lui scrie ceva — cred că e un citat, dar nu ştiu precis — despre anomie. Vitraliul înfăţişează un fel de comună idealizată şi se pare că oamenii care apar pe el au fost toţi la colectiv sau sunt prieteni ai lui Mariam. Şi deasupra picturii e un citat despre condiţiile în care e imposibil să simţi anomie. Ceva despre organele care sunt în solidaritate unele cu altele?

Robin aproape că putea să-l audă pe Strike gândind în pauza care urmă. În cele din urmă, el spuse:

— Păi, coincidenţe se întâmplă, dar asta pare o coincidenţă al naibii de mare.

— Crezi că de-acolo i-a venit lui Anomie ideea de nume?

— Aş zice că e foarte posibil.

— Toţi au fost la North Grove la un moment dat. Toată distribuţia.

— Ai făcut o treabă al naibii de bună în seara asta, Robin.

Robin avu impresia că aude o voce de femeie pe fundal, la celălalt capăt al firului. Televizorul sau Madeline Courson-Miles?

— Trebuie să închid, spuse ea repede. Vorbim mâine.

Închise înainte ca Strike să apuce să răspundă.

41

Dar apoi apare un băiat fără idei,
Cu mers ţanţoş şi zâmbet afectat...

Constance Naden, *Selecţie naturală*

Starea ciotului lui Strike se deteriora. În ciuda alifiei aplicate de două ori pe zi, pielea de sub perniţa cu gel rămânea iritată şi inflamată. Strike se temea că se află în faţa primelor simptome ale sindromului de strangulare, în care pielea se ulcerează şi se distruge, dar nu-şi făcu programare la doctor. Ce rost avea? Nu-şi permitea să nu mai lucreze. Odată cu supravegherea lui Jago Ross, registrul lor curent de investigaţii devenise imposibil de susţinut. Singura soluţie era să găsească noi subcontractori care să poată fi aduşi în ajutor.

După ce-şi epuiză contactele din poliţie şi armată, Strike trecu în revistă toate angajările temporare anterioare pe care decisese să nu le facă permanente. În cele din urmă, disperat, reuşi să reangajeze, pe un contract săptămânal care putea fi încheiat la cererea oricăreia dintre părţi fără preaviz, un fost poliţist militar pe nume Stewart Nutley care, cu trei ani în urmă, intrase cu scuterul în spatele taxiului pe care ar fi trebuit să-l urmărească. Strike urlase la el pentru acest delict şi îl concediase pe loc, astfel că îl sună acum cu minim entuziasm şi cu multe scuze. De obicei, Nutley, un bărbat căsătorit de 30 şi ceva de ani cu strungăreaţă şi păr maroniu, arăta atât de plin de el, că enerva pe toată lumea. Cum nu reuşise să reziste în investigaţiile civile după ce el şi Strike se despărţiseră, Nutley era dornic acum să-şi demonstreze valoarea pentru o agenţie care câştigase mult prestigiu după plecarea lui. Deşi nimeni din echipă nu ţinea prea mult la noul angajat, toţi fură recunoscători că echipa se mărea cu încă o pereche de ochi şi de picioare.

Noua colecţie a lui Madeline urma să fie lansată peste o săptămână, prin urmare nu mai avea timp să se vadă cu Strike deloc - ceea ce lui îi convenea, după cum recunoscu faţă de sine însuşi în timp ce-şi exprima regretul faţă de Madeline. Starea ei de extremă încordare se traduse în lungi monologuri la telefon.

— N-ar fi trebuit să fac colecţia atât de mare. Nu mai fac asta niciodată, niciodată. Ascultă, vrei să ne întâlnim după ce se termină lansarea? Trebuie să mă distanţez: asta a fost cea mai rea dintre toate. Vreau să fiu cu cineva pe care îl doare în cur de bijuterii — vreau să fiu cu tine — şi vrea să beau şi să mă fut.

În mare, Strike nu avea de ce să obiecteze la acest program şi totuşi o suspiciune născută din invitaţia la lansarea de carte îl făcu să spună:

— După ce se termină, da? Nu-mi ceri să intru? Pentru că o să fie presă, nu-i aşa?

— Da, spuse ea, dar... bine, nu, nu intra, dacă nu vrei.

— Super, ne întâlnim după aceea. La cât se termină?

— La 9, spuse ea. Te rog, intră dacă poţi. Mi-e dor de tine şi dacă ştiu că vii să mă duci departe de toate astea o să pot zâmbi fericită în fotografii.

— Ar trebui să fii fericită oricum. Chestiile pe care mi le-ai arătat erau incredibile.

— Ah, Corm, eşti atât de drăguţ, spuse ea pe un ton înlăcrimat. În clipa asta totul mi se pare un rahat absolut, dar întotdeauna mă simt aşa înainte de lansare — sau aşa cred că mă simt, dar totul e atât de neclar că nu pot fi sigură.

Aşa că Strike (în continuare în ideea că acordă o şansă unei relaţii reale) se angajase să se întâlnească cu Madeline după lansare, deşi reţinuse că ea voia ca el să vină s-o ia, în timp ce el îşi dorea să se întâlnească departe de locul în care era sigur că o să fie şi Charlotte. Dar a exprima această preocupare ar fi însemnat să deschidă uşa spre încă o conversaţie pe care nu voia s-o poarte, aşa că planul rămase vag, fiecare gândindu-se că probabil propria preferinţă va prevala.

Între timp, două absenţe binevenite uşurară temporar presiunea asupra agenţiei: Păianjenul plecă în Maroc pentru zece zile, iar Degete zbură la New York să-şi viziteze mama care-l adora şi tatăl vitreg care îl suspecta de furt.

— Deci asta e şansa noastră, spuse Strike echipei în timpul unei discuţii de încurajare prin videoconferinţă (nu avuseseră timp pentru o şedinţă faţă în faţă), să eliminăm câţiva dintre posibilii Anomie.

În prima luni a lui mai, care era zi de sărbătoare, Strike pătrunse şchiopătând în cartierul Lismore Circus la puţin timp după apariţia zorilor, ca să supravegheze căsuţa cu patru camere în care locuiau Wally Cardew, bunica şi sora lui. Până la ora 8 existaseră doar două semne de viaţă în interiorul locuinţei: cineva trăsese perdelele şi o pisică în întregime albă sărise pe pervaz să studieze cartierul cu superioritatea caracteristică speciei.

Potrivit documentelor imobiliare, youtuberul şi sora lui locuiau de 20 de ani în acea căsuţă împreună cu bunica lor. Sora lui Wally, care lucra la o farmacie din zonă, semăna cu fratele ei, având păr blond şi aspect scandinav, dar era voluptuoasă, în timp ce fratele ei era scund şi îndesat, cu ochi albaştri mari şi rotunzi şi buze pline. Shah şi Barclay îl informaseră separat pe Strike, când nu-i auzeau Robin, Midge şi Pat, că ar fi fost foarte mulţumiţi s-o

supravegheze pe Chloe Cardew cât cerea cazul şi, de fapt, şi după ce nu mai era necesar.

În timp ce Strike urmărea apartamentul din Gospel Oak, Robin stătea la geamul unei cafenele din Croydon numite Saucy Sausage, situată exact vizavi de casa lui Yasmin Weatherhead şi a părinţilor ei. Se simţea uşurată să iasă din birou, unde petrecuse în ultima vreme multe ore jucând jocul pentru a potoli suspiciunile lui Anomie că s-ar fi putut afla acolo pentru a spiona alţi jucători. Asta implicase nişte chaturi private suplimentare cu Vierme28, care îi spusese direct că întâlnise o femeie drăguţă din „zona în care am stat eu", dar nu lăsase să-i mai scape nimic despre iubitul ei sau despre identitatea lui Anomie. Strike, care înţelegea dorinţa lui Robin de a face şi altceva decât să se holbeze toată ziua la iPad, acceptase ca Robin s-o supravegheze pe Yasmin, care prezenta mai puţin interes în comparaţie cu posibilii Anomie.

Strada lui Yasmin avea un aer de respectabilitate adormită. Pe o parte se înşirau magazine de cartier şi pe cealaltă — case de dimensiunii medii, cu mici grădini în faţă. În timp ce supraveghea casa părinţilor lui Yasmin, Robin verifica din când în când jocul şi Twitter-ul, unde Anomie fusese deja activ în dimineaţa aceea.

Anomie
@AnomieGamemaster

Heather Umflata a anunţat că abia aşteaptă să angajeze mai multe bone pentru copiii pe care îi toarnă întruna, după ce încep #lncasarilelnimiiNegre

9:06 4 mai 2015

Toţi posibilii Anomie aflaţi sub supraveghere fuseseră în propriile case şi deci invizibili când Anomie postase aceste cuvinte. Kea Niven rămăsese nesupravegheată din cauza lipsei de personal, dar Strike decisese să mai lase un mesaj atent conceput pe robotul telefonic al familiei Niven, menit să exploateze frica Keei faţă de ce părere şi-ar fi făcut Blay despre ea dacă ar fi refuzat să ajute investigaţia.

La 10 şi jumătate, Robin, care era deja la a treia ceaşcă de cafea pentru a-şi justifica şederea la Saucy Sausage şi care încă nu o zărise pe Yasmin Weatherhead, primi un apel de la Strike.

— Wally şi prietenul lui MJ tocmai au ieşit din casă. îi urmăresc. Care e statutul lui Anomie în joc?

— Absent, oftă Robin în timp ce o conducea pe LabuteleluiBuffy pe lângă vampirul care plutea pe una dintre potecile din joc.

— Cred că se îndreaptă spre metrou, îi spuse Strike, făcând o grimasă în timp ce mărea pasul ca să nu-i scape din vedere pe cei doi bărbaţi mai tineri. MJ

are o cameră video. Ar fi o ocazie ideală ca Anomie să intre în joc. Cardew nu-şi foloseşte telefonul.

— Încep să cred că Anomie ştie exact când ar fi util să intre în joc şi evită să facă asta intenţionat, spuse Robin cu înverşunare.

— Nicio urmă de Yasmin?

— Nu. Nimeni nu a ieşit din casă de la 9 dimineaţă. Ei, e sărbătoare.

— Stai puţin, spuse Strike.

Robin aşteptă.

— Îi mai urmăreşte cineva, spuse Strike cu voce scăzută.

— Poliţist? zise Robin pe un ton atât de tăios, că o făcu pe chelneriţă să întoarcă privirea.

— Nu, spuse Strike. Nu cred. Te sun înapoi.

Puse capăt apelului.

Bărbatul pe care îl observase era greu de ratat. Avea cel puţin 1 metru şi 80 de centimetri şi părul tuns atât de scurt, că părea aproape ras în cap, dar etala o barbă şi mustaţă stufoase. Când Wally şi MJ se apropiaseră, stătuse sprijinit de un perete, prefăcându-se că tastează în telefon, dar după ce trecură de el închise telefonul şi plecă în urmărirea lor, cu mâinile în buzunarele blugilor. Pe spatele gecii lui vechi de piele erau un craniu şi nişte oase încrucişate, deasupra cărora se vedea o cască de oţel. Avea multe tatuaje şi, dacă steagul britanic de pe gât şi crucea gotică de pe dosul mâinii stângi puteau fi false, craniul mare tatuat pe ceafă, vizibil prin părul de câţiva milimetri, cu siguranţă nu era, ceea ce excludea posibilitatea ca omul să fie poliţist deghizat.

Necunoscutul se urcă în acelaşi vagon de metrou cu Wally şi MJ, iar Strike îl urmă. Youtuberii erau adânciţi într-o conversaţie şi nu părură să-l observe pe niciunul dintre urmăritori. Strike îi făcu pe furiş necunoscutului câteva fotografii cu telefonul, observând încă un tatuaj pe mărul lui Adam. Deşi nu era expert în Futhark, detectivului i se păru că seamănă cu o rună scandinavă.

După o călătorie de 20 minute, sosiră la Embankment, unde Wally şi MJ coborâră, urmaţi de bărbatul tatuat şi apoi de Strike.

Cei patru bărbaţi, doi din ei în continuare neştiind că sunt urmăriţi, intrară în Whitehall Gardens, unde Wally scoase din rucsac un microfon portabil, iar MJ porni camera.

Scopul venirii la Whitehall Gardens într-o zi de sărbătoare deveni clar când Wally şi MJ începură să acosteze turiştii, cerându-le, din câte îşi dădea seama Strike, să se lase intervievaţi în faţa camerei. Primele fură două fete japoneze, apoi o familie care, judecând după echipamentul de fotbal al băieţelului, era din Brazilia. Strike era mult prea departe să audă întrebările puse de Wally, dar pe măsură ce interviurile avansau văzu cum expresiile celor intervievaţi trec de la politeţe sau amuzament la uimire, consternare sau, în cazul tatălui brazilian, furie. Strike presupuse că ideea videoului de astăzi era de a face mişto de străini. Bărbatul tatuat cu geacă de piele se aşezase pe o bancă la 100 de metri distanţă, privind scena fără să se ascundă. Decizând să nu se aşeze

şi el, ca bărbosul să nu remarce că Strike îi copiază comportamentul, detectivul se postă în spatele unei statui a lui Henry Bartle Frere, administratorul colonial din secolul al XlX-lea, şi căută rune vikinge pe telefon, găsind exact semnul pe care bărbosul îl etala cu atâta mândrie pe gât. Semăna cu o literă P ascuţită şi se numea Thurisaz, ceea ce, potrivit internetului, însemna pericol, haos şi forţă brută.

Strike tocmai îşi băga telefonul înapoi în buzunar când acesta sună.

— Cormoran Strike.

— Alo? spuse o voce slabă de femeie aproape şoptit.

— Bună, spuse Strike. Cine sunteţi?

— Ăă... Kea Niven.

— Ah, minunat, spuse Strike.

Se părea că mesajul prin care spera să-i declanşeze un sentiment de vinovăţie şi pe care i-l lăsase în căsuţa vocală îşi atinsese scopul.

— Mulţumesc că m-ai sunat înapoi, Kea. Bănuiesc că ştii despre ce e vorba?

— Da... Anomie, şopti ea. Da. Dar eu... nu ştiu nimic.

Vocea ei părea mult mai tânără decât cei 25 de ani pe care îi avea. Dacă n-ar fi ştiut, Strike i-ar fi dat 13.

— Am putea să ne întâlnim să discutăm faţă în faţă?

— Eu... nu sunt bine. Nu... nu cred că e posibil.

— Sunt cât se poate de dispus să vin acasă la tine, dacă asta ajută.

— Nu... nu cred că aş putea să... dar vreau să ajut, şopti Kea. Chiar vreau. Aşa că... m-am gândit să sun şi... şi să-ţi spun că eu... nu ştiu nimic.

— Bun, zise Strike. Ei, probabil că ar fi corect să-ţi spun, Kea, că circulă o teorie că tu eşti Anomie.

Nu era deloc nevoie să-i spună că teoria îi aparţinea partenerei lui.

— Eu... ce?

— Că tu eşti Anomie, repetă Strike.

— Cine...? Oh, Dumnezeule... Josh... Josh crede asta?

— Josh vrea ca eu să descopăr cine e Anomie, spuse Strike, evitând un răspuns direct. Dar dacă te simţi prea rău ca să vorbeşti cu mine...

— Eu... ah, Dumnezeule...

Urmă o furtună de suspine fără lacrimi. Puteau să fie autentice, puteau să nu fie, dar nu era treaba lui Strike să o consoleze. Urmări cu privirea porumbeii care se roteau pe cerul înnorat, până când Kea spuse:

— De ce... de ce nu pot să-ţi spun acum?... Nu ştiu nimic... Nu sunt Anomie! Eu niciodată nu aş... niciodată...

— Uite, eu voiam doar să-ţi dau ocazia să-ţi spui punctul de vedere. Şi voiam şi să-ţi arăt câteva lucruri...

— Ce lucruri?

— Fotografii, spuse Strike.

Nu era complet neadevărat. Capturile de ecran pe care le făcuse cu mesajele ei pe Twitter erau tot un fel de fotografii.

— Şi documente, continuă Strike, ca să adauge un plus de intrigă.

Documente suna întotdeauna înfricoşător.

— Păi, d-de ce nu poţi să mi le trimiţi prin e-mail?

— Pentru că sunt confidenţiale, spuse Strike.

Urmă încă o pauză lungă.

— Eu... Bine...

— Îmi dai voie să vin să vorbesc cu tine?

— Da, presupun... da.

— Ce zi ar fi convenabilă pentru tine? întrebă Strike.

— Nu săptămâna asta, spuse ea în grabă. Sunt prea bolnavă. Ăă... poate joia viitoare?

Era ziua lansării lui Madeline. Strike s-ar fi putut lipsi de o călătorie dus-întors de cinci-şase ore la King's Lynn înainte de ea, dar cum prioritatea lui trebuia să fie de a elimina cât mai mulţi suspecţi de pe lista de posibili Anomie, spuse:

— Super. Eu vin din Londra, aşa că aş putea ajunge la tine în jur de 11, dacă îţi convine?

— Da, şopti Kea. Bine, atunci.

— Şi te rog să rămână între noi, adăugă Strike.

— Cui... cui aş putea să-i spun?

— Voiam doar să spun că discuţiile despre investigaţia noastră ar putea să ne încurce şi, după cum îţi poţi imagina, Josh îşi doreşte foarte mult ca noi să reuşim.

După ce închise, Strike îi trimise lui Robin un SMS să-i spună că aranjase un interviu şi primi ca răspuns un singur cuvânt: „Super”.

Tocmai băgase telefonul în buzunar, când îl sună Nutley, care trebuia să-l supravegheze pe Gus Upcott.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Strike.

— Eu sunt cu tipul tânăr, nu?

— Ce vrei să spui? întrebă Strike, străduindu-se să nu pară prea iritat.

— Tocmai a ieşit din casă moşul.

— În cărucior?

— Nu. Merge cu un baston. Şi vorbeşte la mobil.

— Rămâi unde eşti, în afara cazului în care iese fiul, spuse Strike. Şi ceilalţi membri ai familiei?

— Soţia a plecat cu fiica acum vreo jumătate de oră, cu maşina.

— Bun, tu eşti cu Gus.

— Înţeles.

Nutley închise.

Wally şi MJ reuşiseră acum să convingă un grup de studenţi chinezi să vorbească cu ei. Bărbatul tatuat sau Thurisaz, cum îl poreclise Strike în gând,

dispăruse de pe bancă. Strike nu-şi putea lua gândul de la Inigo Upcott mergând pe picioarele lui atrofiate, sprijinit într-un baston, acum când soţia lui plecase, şi vorbind la telefon acolo unde singurul membru al familiei rămas acasă nu putea să-l deranjeze.

Îl sună pe Nutley înapoi.

— Urmăreşte-l pe bătrân.

— Ce?

— Urmăreşte-l. Îl mai vezi?

— Da, nu merge repede.

— Atunci ia-te după el. Ideal ar fi să auzi ce vorbeşte.

După ce închise, Strike se întrebă ce îl apucase, dar nu găsi un răspuns satisfăcător. Nu-i plăceau flerul şi intuiţiile, care după părerea lui erau de obicei prejudecăţi sau presupuneri făcute la întâmplare. Cu toate acestea, ştia că, dacă el ar fi fost cel care ar fi supravegheat casa familiei Upcott, s-ar fi luat după Inigo.

Între timp, în Saucy Sausage, Robin, care era acum la a patra ceaşcă de cafea, reuşise pentru prima oară să intre în contact direct cu moderatorul numit Demon1, cu care nu mai vorbise până atunci pe un canal privat şi pe care îl atrăsese în conversaţie exprimându-şi frustrarea faţă de una dintre sarcinile mai dificile ale jocului.

LabuteleluiBuffy: am încercat tot.
ABSOLUT-TOT-LA-DRACU.
Demon1: lol
Demon1: au păţit-o şi alţii. Avem mereu blocaje la mormântul din Wombwell
LabuteleluiBuffy: Ajută-mă
Demon1: trebuie să încerci cu drekisme.
LabuteleluiBuffy: Le-am încercat pe toate
Demon1: e unul obscur. Încearcă să te gândeşti ce-ar spune Drek dacă un leu de piatră nu l-ar lăsa să treacă
LabuteleluiBuffy: ?
LabuteleluiBuffy: eu ar trebui să lucrez şi nu mă pot gândi decât la cum să trec de un leu de piatră
Demon1: Indiciu: sezon 2, episod 3
LabuteleluiBuffy: bun asta ajută, dar dacă mă dă afară pentru că m-am uitat la *Inimă neagră ca noaptea* la muncă e vina ta
Demon1: lol de ce lucrezi? E sărbătoare
LabuteleluiBuffy: e o firmă mică, nu e musai să respecte sărbătorile
LabuteleluiBuffy: tu ai liber?
Demon1: da şi nu
LabuteleluiBuffy: ?

Demon1: am primit liber dar Dragul Conducător vrea să moderez aici până la 18
Demon1: pedeapsă pentru că am mers sâmbătă la fotbal
Robin scrise în carnet „Demon1 fan fotbal”. Sugeră la întâmplare:

LabuteleluiBuffy: M********* U**?
Demon1: ha nu. dar mi-a plăcut enorm cum i-a bătut WBA.
Demon1: tu eşti fan M** U?

Robin nu era deloc interesată de fotbal, dar decise că Google avea să fie prietenul ei, dacă era nevoie să simuleze interesul, şi tastă:

LabuteleluiBuffy: da
Demon1: lol scuze atunci
LabuteleluiBuffy: de ce?
Demon1: A****

Robin scoase telefonul şi făcu o fotografie cu acest dialog.

LabuteleluiBuffy: de ce nu-i place lui Anomie că te duci la fotbal?
Demon1: am uitat că trebuia să moderez aşa că Inimoasa a trebuit să modereze singură toată ziua

Amintindu-şi că trebuia să supravegheze casa Weatherhead, Robin privi iar prin geamul cafenelei.

O femeie tânără mergea legănat pe aleea grădinii. Avea păr lung şi des, blond-închis, şi purta un cardigan negru până la genunchi, care nu reuşea să-i mascheze kilogramele în plus. Robin nu-i putea vedea faţa pentru că privea în jos, tastând la telefon. Tânăra despre care Robin presupuse că e Yasmin deschise poarta, ieşi pe trotuar şi se opri, în continuare concentrată asupra telefonului.

Robin privi înapoi la ecranul iPadului. Demon1 continua să-i trimită mesaje.

Demon1: am fost ameninţat cu pierderea statutului de moderator, tot tacâmul
Demon1: ştii care e mottoul lui

— Aş putea plăti, vă rog? o întrebă Robin pe chelneriţă, scormonind în geantă după bani.

De cealaltă parte a străzii, Yasmin ridicase privirea. Avea o faţă palidă, plată şi rotundă şi acum se uita la maşinile care treceau. În timp ce chelneriţa îi aducea nota, Robin îi răspunse în grabă lui Demon1.

LabuteleluiBuffy: ce motto?
Demon1: oderint dum metuant
Demon1: sigur l-ai văzut spunând asta
Demon1: o spune tot timpul, fir-ar al dracu

Robin făcu repede o fotografie şi cu acest dialog.

LabuteleluiBuffy: căcat supervizorul meu
Demon1: ok ne vedem
<Canalul privat a fost închis>

Robin îndesă iPadul în geantă, achită notă şi plecă de la Saucy Sausage cu mobilul în mână.

Un Ford Fiesta roşu-închis, condus de un bărbat alb pe care Robin nu-l recunoscu, încetinea. Ridică telefonul şi o filmă pe Yasmin cum zâmbeşte radios şi îi face cu mâna şoferului. Maşina opri în faţa ei, Yasmin urcă şi plecară. Plăcuţa de înregistrare, observă Robin, se termina cu literele CBS, care se întâmplau să fie şi iniţialele lui Strike.

42

Ei, probabil că avea de partea lui
O oarecare dreptate; aşa se-ntâmplă întotdeauna
Cu bărbaţii care fac greşeli teribile.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

După ce lipsise vreo 30 de minute, bărbatul tatuat reapăru în Whitehall Gardens, acum vorbind la mobil şi plimbându-se printre bănci şi straturile de flori. Strike, care îşi oferise un repaus pe o bancă, se retrase iar în spatele statuii lui Henry Bartle Frere, cu piciorul zvâcnindu-i, sperând ca youtuberii să aibă în curând suficient material cu străini descumpăniţi ca să ia o pauză de prânz.

Şi într-adevăr, aproape de ora 1, Wally şi MJ încetară să mai filmeze. Strike, care acum purta ochelari de soare şi se prefăcea că vorbeşte la telefon, privi cum Wally bagă microfonul în rucsac, scoate mobilul şi începe să tasteze. Acum, în sfârşit, bărbosul înalt şi tatuat se îndreptă hotărât spre Wally şi îl salută.

Detectivul era prea departe să audă ce se spunea, dar ar fi putut jura că văzuse buzele lui Thurisaz rostind cuvintele „mare fan”. Thurisaz şi Wally dădură mâna, apoi vorbiră timp de zece minute, râzând amândoi tot mai des pe măsură ce conversaţia avansa, în timp ce MJ părea din ce în ce mai nefericit.

În cele din urmă, Strike văzu cum e avansată o propunere, pe care Wally părea dornic s-o accepte. Se întoarse spre MJ, care scutură din cap. După alte câteva minute de discuţie, MJ porni în direcţia opusă celorlalţi doi, ducând cu el camera video, în timp ce Wally şi Thurisaz ieşeau din parc şi se îndreptau spre Villiers Street.

Strike îi urmărea de mai puţin de un minut, străduindu-se să-şi ignore piciorul tot mai dureros, când mobilul îi sună iar: Robin.

— Anomie a intrat în joc acum vreo zece minute, dar e inactiv. Prezent, dar nu vorbeşte, doar pluteşte pe acolo. Poate că vorbeşte cu cineva pe un canal privat - dar partea importantă e asta: Barclay tocmai mi-a trimis SMS - Tim Ashcroft stă într-o cafenea tastând la un laptop. A început să tasteze acum vreo zece minute.

— Păi, ţin pariul cu Barclay şi plusez cu un posibil suprematist alb, gâfâi Strike, care se străduia să nu şchiopăteze prea evident. Acum vreo zece minute, Cardew a început să tasteze la telefon, dar a fost întrerupt de un tip solid, foarte tatuat, care l-a urmărit toată dimineaţa şi care pariez pe 1000 de lire că e membru cotizant al Frăţiei Ultimei Thule.

— Serios?

— Da, gâfâi Strike, încercând să ţină pasul cu bărbaţii din faţa lui. Are tatuată o rună pe mărul lui Adam. Cred că asist la o tentativă de recrutare directă. MJ a fost abandonat şi Cardew şi Omul cu Runa merg în altă direcţie. Ceva noutăţi în legătură cu ceilalţi?

— Nu. Preston Pierce s-a dus să ia pâine şi s-a întors acasă. Montgomery n-a ieşit din apartament toată ziua. N-am veşti de la Nutley, aşa că presupun că şi Gus e în continuare acasă.

— Nutley nu mai e cu Gus.

— Doar nu l-ai concediat iar? întrebă Robin neliniştită.

— Nu, urmează ordinele. Îţi explic mai târziu.

— Bine, spuse Robin. îţi trimit un video. Nu e urgent.

— Mă uit după ce mă aşez undeva. Ţine-mă la curent cu Anomie.

Strike închise.

Cei pe care îi urmărea intrară pe o străduţă îngustă numită Craven Passage şi se îndreptară spre Ship&Shovel, o cârciumă alcătuită, de fapt, din două locaţii, aflate faţă în faţă de o parte şi de alta a străzii. Ambele stabilimente aveau uşile şi tocurile ferestrelor roşii şi etalau firme identice care înfăţişau un marinar corpolent cu perucă din secolul al XVII-lea. Wally şi Thurisaz intrară în barul din dreapta.

Uşurat că se oprea din mers, Strike aşteptă cinci minute şi fumă o ţigară în faţa cârciumii înainte de a intra.

Într-o parte a barului, care era micuţ şi foarte aglomerat, se înşirau câteva separeuri din lemn. Într-unul dintre separeurile de lângă uşă se aflau Wally, Thurisaz şi un al treilea individ, din care Strike nu vedea altceva decât mâneca unui sacou de velur, din cauză că trei turişti germani îi stăteau în cale.

După ce îşi luă şi el o bere Badger, Strike găsi un loc liber, în picioare, cât mai aproape de separeuri, fără să intre în câmpul vizual al vreuneia dintre ţintele sale. Zumzetul puternic din bar acoperea mare parte din conversaţia lor, dar în virtutea unui exerciţiu îndelungat, detectivul putu să se izoleze de o parte a vacarmului din jur şi să prindă mici frânturi din discuţia celor trei bărbaţi de care era interesat.

Vocea lui Thurisaz era neaşteptat de catifelată. Bărbatul cu sacou de velur avea un accent de clasă de mijloc superioară, iar în clipa aceea îl complimenta pe Wally pentru canalul de YouTube, trădând o cunoaştere amănunţită a videourilor lui Cardew pe care acesta o găsea, cu siguranţă, măgulitoare. La un moment dat, Wally adoptă falsetul lui Drek:

— *Voi nu e dobimernici, bua*!

Cei doi companioni hohotiră îndatoritori.

După o vreme, la masa lui Wally sosiră farfurii cu mâncare. Cârciuma se aglomera şi mai tare: Strike, care auzea tot mai puţin din conversaţia lor, scoase telefonul şi deschise videoul trimis de Robin.

Se uită cum fata supraponderală cu cardigan negru şi lung zâmbeşte radios şi îi face semn şoferului din Fordul Fiesta roşu-închis, care opreşte şi apoi porneşte, cu Yasmin pe locul pasagerului. Uşor încruntat, Strike dădu înapoi şi se uită iar, apoi făcu acelaşi lucru a treia oară. Opri videoul în momentul în care şoferul se vedea cel mai bine din profil, apoi mări imaginea şi o examină timp de aproape un minut, după care îi trimise SMS lui Robin.

Şoferul maşinii din videoul tău e Phillip Ormond

Răspunsul ei veni după numai un minut.

omg

ştiam eu că e ceva în neregulă cu reacţia lui când am amintit de ea. Trebuie să urmărim chestia asta. Ce face Anomie?

E în joc dar tot nu se mişcă şi nu vorbeşte. Barclay zice că Ashcroft tastează în continuare. Unde e Cardew?

la crâşmă flirtează cu extrema dreaptă

Vierme28 tocmai mi-a spus că mottoul preferat al lui Anomie e oderint dum metuant

„N-au decât să urască, atât timp cât se tem”

E logic. Am avut şi un chat privat cu Demon1 mai devreme. Ce echipă de fotbal ar fi A**?**

Albii = Leeds Utd. Cunoscuţi şi ca p***

Ce?

Te las pe tine să-ţi dai seama

Zâmbind uşor, Strike strecură telefonul înapoi în buzunar, sprijinindu-şi aproape întreaga greutate pe piciorul sănătos şi încercând să ignore capătul usturător al ciotului şi tendonul care pulsa.

Un grup de nou-sosiţi se înghesuia acum în el, vorbind în ceea ce lui i se păru a fi finlandeză. De parcă nu ar fi avut altă variantă decât să se dea din calea lor, Strike se mai apropie puţin de separeu şi reuşi să prindă expresii şi frânturi din vorbele bărbatului cu sacou de velur, care păreau a fi o ofertă.

— ...adică, unde ajunge aşa umorul? Ei, tu ştii asta mai bine decât... pe mine drept un realist al rasei. L-ai citit pe Jared Taylor? Ar trebui să-l citeşti, e foarte... privare de drepturi, marginalizare, înlocuire... ascultă, tu eşti un maestru... atractivitate largă... o mutaţie culturală... discurs acceptabil...

Strike făcu o încercare şi îşi lăsă greutatea pe piciorul fals. Trebuia să facă pipi. După ce revenea de la baie, avea să încerce să facă o poză cu însoţitorii lui Wally folosindu-se de o oglindă plasată convenabil.

Detectivul făcu un singur pas în direcţia scărilor care duceau la subsol, dar nu ajunse mai departe. Piciorul lui fals se agăţă în cureaua unei genţi puse pe podea de una dintre finlandeze. Străduindu-se zadarnic să-şi recapete echilibrul, mâna îi alunecă pe cadrul de lemn al separeului lui Wally; se prăbuşi peste unul dintre finlandezi, care scoase un strigăt de surprindere când fu îmbrâncit dintr-o parte, apoi căzu greoi pe podea. În mod miraculos, paharul gol de bere al lui Strike nu se sparse, ci se rostogoli mai încolo.

Întreaga cârciumă se întoarse să se holbeze. Asigurându-se că grupul din separeu nu-i vedea faţa, Strike refuză, umilit, multitudinea de mâini care se ofereau să-l ajute să se ridice. Îşi dădea seama, după întrebările pline de solicitudine ale finlandezilor, care vorbeau toţi o engleză perfectă, că tija de metal a protezei lui fusese expusă vederii în timpul căderii. Furios, reuşi să se ridice în picioare şi să şchiopăteze spre scările abrupte, pe care ciotul său tremurător abia îl putu susţine.

Odată ajuns în baie, intră împleticit într-o cabină, încuie uşa, trânti capacul veceului şi se aşeză pe el, respirând greoi şi bâjbâind cu degetele pe lângă cracul pantalonilor. Genunchiul ciotului, care preluase mare parte din impactul căderii, se umfla deja. Palpă cu degetele partea din spate a coapsei: părea posibil ca tendonul să se fi rupt iar. Durerea venea în valuri, însoţită de o senzaţie de greaţă. Se dojeni cu asprime că nu văzuse geanta. Dacă piciorul lui adevărat s-ar fi agăţat de ea, ar fi fost în regulă: lipsa completă a senzaţiei fusese cea care îi venise de hac.

Auzi uşa băii deschizându-se, se rugă ca bărbatul care intrase să nu vrea să se cace şi auzi uşurat sunetul urinei care se izbea de pisoar. Se împinse cu mâinile până ajunse înapoi în picioare, ridică iar capacul veceului şi făcu şi el pipi, sprijinindu-se de peretele cabinei.

De acolo nu era mult de mers până la birou, dar Strike se îndoia că ar fi reuşit să ajungă fără să-şi facă şi mai mult rău, aşa că trebuia să ia un taxi. Deschise uşa cabinei.

În faţa lui — în mod evident aşteptându-l — era bărbosul tatuat cu rune, pe care îl urmărise din cartierul lui Wally. Înalt şi masiv, emanând agresivitate,

Thurisaz privi fără să clipească în ochii detectivului, apoi făcu un pas înainte până ajunse faţă în faţă cu el.

Trecură trei secunde — mai mult decât fusese necesar ca vehiculul cu care se deplasa sergentul Strike de la Royal Military Police să explodeze, smulgându-i jumătate de picior; de ajuns ca Strike să înţeleagă că prietenul lui bărbos îl remarcase la un moment dat, în orele în care urmăriseră amândoi aceleaşi ţinte; timp suficient pentru ca un boxer cândva talentat să prevadă modul în care aveau să evolueze lucrurile. Poate că alţii ar fi spus „scuză-mă” sau „e vreo problemă?”, poate chiar ar fi ridicat împăciuitor mâinile şi ar fi sugerat o discuţie care să rezolve situaţia, dar amigdala lui Strike preluase controlul şi îl inundă cu o adrenalină care îi elimină pe moment durerea înfiorătoare.

Simulă un atac cu mâna stângă spre capul lui Thurisaz. Acesta se feri şi lovi la rândul lui spre Strike, dar prea târziu: acesta îl lovise puternic în plexul solar cu dreapta. Simţi cum pumnul lui intră adânc în burta moale a bărbatului, auzi cum aerul iese cu un şuierat ascuţit din plămânii acestuia şi îl văzu cum se îndoaie şi alunecă, îmbucurător, pe nişte pişat de pe podea care ar fi putut să fie chiar al lui. Cu respiraţia tăiată, Thurisaz căzu într-un genunchi, iar Strike porni spre uşă cu un şontâcăit rapid.

Cu faţa contorsionată de durere, deoarece când pivotase pentru lovitura de pumn capătul inflamat al ciotului se frecase de proteză, Strike se trase în sus pe scări, nerăbdător să ajungă în stradă înainte ca Thurisaz să-şi recapete răsuflarea. Wally şi Sacou de Velur dispăruseră; în mod evident, câinele de atac fusese trimis să se ocupe de bărbatul care părea să-i fi ţinut sub supraveghere în timp ce ei se retrăgeau.

Indiferent ce zeitate împărţea mici milostiviri după ce o dădeai în bară, ea îi zâmbi lui Cormoran Strike. Un taxi negru apăru pe Craven Street chiar când detectivul ieşea, cu faţa transpirată şi braţul ridicat, din Craven Passage.

— Denmark Street, icni el, prinzându-se de mânerul portierei şi urcându-se în maşină.

În timp ce taxiul se îndepărta de trotuar, Strike se uită în spate prin parbriz exact la timp ca să-l vadă pe Thurisaz cum iese de pe Craven Passage în fugă, privind frenetic în josul şi în susul străzii. Buzele lui rostiră clar cuvântul „căcat”. Strike se întoarse iar cu faţa în direcţia de mers. Ştia că acum îşi vătămase piciorul mult dincolo de punctul în care ar mai fi putut să meargă pe el. Perspectiva de a urca trei etaje de scări metalice până la apartamentul lui de la mansardă era înspăimântătoare: existau şanse bune să fie nevoit să se tragă în sus pe fund, cu spatele, ca un copil mic.

Telefonul îi sună iar. Aşteptându-se să fie Robin, îl scoase din buzunar şi văzu numărul lui Nutley.

— Salut, spuse Strike, încercând să nu lase să se audă cât de mult suferea. Ce se întâmplă?

— Am ceva despre bătrânul cu bastonul, spuse Nutley, care părea încântat de el. Domnul Upcott.

— Continuă, spuse Strike, în timp ce trupul îi era scăldat în valuri de transpiraţie.

— Îşi face de cap, spuse Nutley. A vorbit cu ea la telefon aproape 50 de minute. Am ajuns până la urmă într-o cafenea. Eram spate în spate cu el. Am auzit aproape tot.

— De unde ştii că la celălalt capăt al firului era o femeie?

— Păi, îţi dai seama, nu-i aşa? spuse Nutley. După tonul vocii. „Draga mea copilă.” „Ascultă, scumpa mea.” Părea că ea e îngrijorată că o să fie descoperiţi. Mai mult ea a vorbit. El o liniştea. Mi-am luat notiţe.

O spusese de parcă numai un om cu o extraordinară iniţiativă ar fi putut avea o asemenea idee.

— „Nu trebuie să-ţi faci griji.” „Mă ocup eu de lucrurile astea.” „Am totul sub control aici.” Părea că ei îi e foarte frică de ceva. Probabil de soţul ei. „Tu n-ai de ce să te învinovăţeşti.”

— Crezi că te-a observat?

— Păi, s-a uitat la mine în timp ce ieşea din cafenea, dar altfel...

— Pleacă de-acolo.

— Nu cred că a...

— Pleacă de-acolo, repetă Strike, mai agresiv.

Nu voia ca doi membri ai agenţiei să devină identificabili de către ţintele lor; o greşeală gigantică pe ziua de azi era de ajuns.

— N-o să mai poţi urmări familia Upcott din nou.

— Dacă nu l-aş fi urmărit la cafenea, n-aş fi auzit...

— Ştiu asta, spuse Strike.

Era extrem de tentant să redirecţioneze spre Nutley furia pe care o resimţea faţă de sine însuşi, dar avea nevoie de idiot.

— Pe viitor, poţi acoperi unul dintre ceilalţi suspecţi.

Apoi adăugă printre dinţii strânşi:

— Bine lucrat, cu ascultarea convorbirii.

Îmbunat, Nutley închise. Strike se lăsă pe spătarul taxiului, simţind în tot corpul durerea care pleca din piciorul drept. Era tentat să ofere taximetristului 50 de lire să-l plimbe o vreme, doar ca să mai poată amâna puţin momentul când va trebui să-şi lase greutatea pe ciot.

43

Şi aspru dojenit, nu mai abate
Noi prigoniri asupra celui obidit;
Nu arunca ciulini în aspră cale
A celui după odihnă gâfâit.

Mary Tighe, *Lui*_____

Dat fiind volumul de muncă al agenţiei şi iminenta întoarcere în Anglia a lui Degete şi a Păianjenului deopotrivă, Strike nu ar fi putut să aleagă un moment mai prost în care să se scoată din circulaţie, dar misiunea ratată de supraveghere a lui Cardew putea avea şi alte consecinţe care îl preocupau chiar mai tare decât munca suplimentară cu care îşi încărcase colegii. Exista o posibilitate ca Thurisaz, membru prezumtiv al Frăţiei Ultimei Thule şi poate, al *Înjumătăţirii* să-l fi recunoscut ca detectiv particular. Această temere îl determină pe Strike să-l sune a doua zi dimineaţă pe detectivul inspector-şef Ryan Murphy şi să-l informeze despre ceea ce se întâmplase.

— Am poze cu tipul cu rune pe gât şi pot să ţi le trimit, încheie Strike, în încercarea de a atenua impresia de incompetenţă lăsată de o poveste la fel de stânjenitoare în descriere ca şi în realitate. Cum am spus, aveam de gând să fac o fotografie cu şeful operaţiunii, dar am căzut cu fundul în sus înainte să apuc.

— Da, aş vrea pozele alea, mulţumesc, spuse Murphy. Foarte elocvent că n-a reclamat la poliţie că l-ai lovit.

— Îmi dau seama că mă autodenunţ pentru agresiune, spuse Strike, care cântărise oportunitatea acestei acţiuni înainte de a da telefon.

— Nu te-am auzit, spuse Murphy.

— Mersi, spuse Strike.

— Ce-ţi aminteşti despre al treilea tip?

— Nu i-am văzut decât sacoul de velur. N-am apucat să-i văd clar faţa. Accent de clasă de mijloc superioară. Coerent.

Strike auzi din nou zgomot de tastatură. În cele din urmă, Murphy spuse:

— Bun, lasă-mă o clipă.

Strike auzi paşi şi presupuse că Murphy se îndepărta cu telefonul de urechile colegilor, apoi auzi zgomotul unei uşi care se închidea.

— Bine, spuse Murphy în cele din urmă. Agenţia voastră ne-a fost de mare ajutor, aşa că o să-ţi spun ceva. Sper să nu ajungă mai departe.

— Înţeles, spuse Strike.

— *Înjumătăţirea* şi-a schimbat modul în care comunică — tot pe dark web, dar MI5 a înregistrat noaptea trecută o conversaţie în care ei presupuneau că un poliţist sub acoperire îl urmărise pe unul de-al lor la o cârciumă, unde încercau să recruteze ceea ce ei numesc o „faţă". Noi am crezut că îşi pierduseră interesul faţă de Cardew — evident că nu. Tipul cu care te-ai înfruntat la toaletă trebuia doar să te reţină, să le dea lui Cardew şi celuilalt timp să plece. A fost muştruluit pentru că a fost neîndemânatic. În prezent, ei nu ştiu cine eşti. Eu cred că ai scăpat, dar tot ţi-aş recomanda să fiţi atenţi pe viitor în privinţa securităţii. Dacă primiţi pachete nesolicitate, sunaţi-ne.

Aşa că Strike fu obligat să-i informeze pe Pat şi pe subcontractori că exista o mică posibilitate că agenţia să fi devenit ţinta unui grup terorist de extremă dreaptă din cauza lui. Nu se aşteptase ca vestea să ridice moralul personalului şi avea o bănuială destul de bună despre ceea ce spuseseră angajaţii despre el după retragerea lui la mansardă, unde aplică alifii pe capătul ciotului, masă tendonul afectat cu gel antiinflamator, continuă să aplice pachete cu gheaţă şi speră din suflet ca toată chestia să se vindece curând.

Deşi Robin era parteneră în cadrul firmei, Strike era în continuare văzut ca şef de subcontractori — la urma urmei, numele lui era inscripţionat pe uşa de sticlă — şi, fie din acest motiv, fie din cauză că aceştia ezitau să-şi descarce nemulţumirea pe un bărbat cu un singur picior acum închis la mansardă, Robin fu cea spre care se îndreptară reacţiile lor indignate.

— Uite ce e, sper ca Strike să fie bine, îi spuse Dev lui Robin pe un ton sacadat după ce o sună din Hampstead, unde familia Upcott rămânea ascunsă dincolo de zidurile casei. Dar asta nu ne-a ajutat deloc, nu?

— Eu sper doar să mai găsească pe cineva, spuse Midge morocănoasă din Lancashire prin telefon.

Tim Ashcroft făcea timp de o săptămână turul şcolilor din nord cu Actorii Hoinari şi Midge fusese trimisă după el, împreună cu câteva peruci.

— Pentru că nu mai putem continua aşa, încheie ea.

— Tâmpitu' ar fi trebuit să ne spună că piciorul lui nu e bine, mârâi Barclay când se întâlni cu Robin în dreptul ceainicului din birou.

— N-a căzut intenţionat, se răsti Pat de la biroul din spatele lor, înainte ca Robin să apuce să răspundă.

Robin şi Barclay se întoarseră să se uite la asistenta agenţiei. Era prima oară când o auzeau luându-i apărarea lui Strike.

— Ce? spuse ea, cu ţigara electronică între dinţi. Ţie ţi-ar conveni să fii închis la mansardă, ţopăind într-un picior?

— În clipa asta mi-aş da piciorul drept pentru puţin somn, spuse Barclay acru.

Şi, abandonând cana în care începuse să facă ceai, plecă.

— Nemernic nerecunoscător, mârâi Pat în timp ce paşii lui Barclay se stingeau pe scări. Strike i-a dat o slujbă, nu-i aşa?

— Toată lumea e stresată, atâta tot, spuse Robin.

Era şi ea epuizată. Se străduia să joace *Jocul lui Drek* în timp ce ţinea sub observaţie suspecţi şi asta o solicita la maximum.

— Soţia lui Sam e supărată că face atâtea ore suplimentare.

— Apropo, te-a sunat iar Hugh Jacks, spuse Pat. Părea să creadă că nu ţi-am transmis ultimul mesaj.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Robin iritată. Scuze. Va trebui să-l sun şi să-i explic cât se poate de clar.

Îşi luă ceaiul în birou şi închise uşa, foarte nervoasă că Hugh Jacks tocmai adăugase încă ceva pe o listă cu lucruri de făcut care părea deja imposibil de lungă. Verifică *Jocul lui Drek*, observă că singurul moderator prezent era Albacahartia, îndeplini câteva sarcini să se asigure că Labutelelui Buffy nu avea să fie mustrată pentru că nu se mişca, apoi reveni la un cont de Instagram pe care îl studiase din proprie iniţiativă: cel al lui Christabel Ross, fiica de 14 ani a lui Jago Ross şi a primei lui soţii.

Ca şi Strike, Robin bănuia că Ross îşi luă toate precauţiile să nu fie fotografiat în vreo ipostază compromiţătoare. Lui Robin îi venise ideea de a-i cerceta pe copiii lui mai mari tot monitorizând reţelele sociale pentru cazul Anomie. Se simţea puţin murdară că face asta, dar cum Ross era probabil o ameninţare şi mai mare la adresa capacităţii de funcţionare a agenţiei decât *Înjumătăţirea*, trecuse peste mustrările de conştiinţă.

O găsise pe Christabel pe Instagram destul de uşor, comparând fotografiile cu familia Ross apărute în presă. O poză veche de la a 40-a aniversare a lui Jago se dovedise deosebit de utilă: o găsise pe Tatler.com şi îi înfăţişa pe Jago, Charlotte cu o sarcină foarte pronunţată, dar superbă ca întotdeauna, şi cele trei fete ale lui din prima căsătorie, toate având părul lui alb-blond, feţe înguste şi pomeţi înalţi. Cea mare nu făcea niciun efort să zâmbească în faţa aparatului de fotografiat, iar Robin, examinând fotografia îndeaproape, văzu că, dacă nu cumva era un joc de lumină, Jago o ţinea pe după umerii slabi cu atâta putere, că nodurile degetelor i se albiseră.

Pagina de Instagram a lui @christy_ross era plină de selfie-uri, poze cu toboşarul Ashton Irwin, de care părea foarte îndrăgostită, şi fotografii cu colegii de şcoală făcând grimase amuzante. Erau însă şi multe repostări de pe alte conturi de Instagram, toate având teme remarcabil de similare.

Ţapul ispăşitor e copilul care îndrăzneşte să contrazică
un părinte narcisist.
UN PĂRINTE ABSENT ESTE MAI BUN DECÂT UNUL TOXIC.

Unii oameni sunt în viaţa ta pentru a-ţi arăta ce nu e dragostea.

Înainte ca Robin să apuce să meargă mai departe cu investigarea activităţilor online ale lui Christabel, îi sună telefonul.

— Scuze, spuse Strike, care în prezent se simţea atât de vinovat, că avea tendinţa de a începe orice discuţie cu acest cuvânt. Mă întrebam dacă ai timp pentru o discuţie rapidă între parteneri?

Aşa că Robin se duse la etaj cu cană de ceai într-o mână şi iPadul în cealaltă şi bătu la uşa mansardei lui Strike izbind încet cu cotul.

Strike deschise în cârje, cu cracul drept al pantalonilor ridicat şi prins cu agrafe. Pielea lui avea un aspect cenuşiu, accentuat de faptul că nu se răsese.

— Scuze, repetă el.

— Nicio problemă, spuse Robin.

Apartamentul de la mansardă al lui Strike, compus din bucătărie, dormitor şi o baie foarte mică, cu veceu şi duş, era, ca întotdeauna, îngrijit şi ordonat. Existau doar două obiecte cu valoare decorativă sau sentimentală. Primul era o fotografie cu cei trei nepoţi la şcoală, primită de la sora lui, Lucy. Strike îl antipatiza din inimă pe Luke, cel mare, şi era mai mult sau mai puţin indiferent faţă de cel mic, Adam, dar cum Jack, în vârstă de 12 ani, era marea lui febleţe, pusese fotografia aflată încă în rama de carton pe comoda din dormitor. Celălalt articol nefuncţional din apartament era o fotocopie a raportului detaliat pe trei pagini despre Bătălia de la Neuve Chapelle, pe care Jack îl scrisese şi-l ilustrase de mână, şi care în acel moment era lipită pe dulapul din bucătărie. Tema îi adusese nepotului lui preferat un A la istorie, iar felicitările entuziaste venite din partea lui Strike o determinaseră pe Lucy să-i trimită fotocopia color.

— Ăsta e al lui Jack? întrebă Robin, oprindu-se să se uite.

Stătuse, alături de Strike, lângă patul de spital al lui Jack, în timp ce băiatul se lupta cu infecţia care îl trimisese la terapie intensivă, astfel că simţea un interes personal faţă de el.

— Da, spuse Strike, în parte zâmbind, în parte strâmbându-se în timp ce se lăsa pe unul dintre scaunele de la masa mică din bucătărie. E frumos, nu-i aşa?

— Minunat, spuse Robin, aşezându-se în faţa lui.

Laptopul lui Strike era deschis pe masă, iar Robin îşi sprijini iPadul în spatele lui, cu *Jocul lui Drek* în continuare pornit.

— Am încercat să găsesc încă un subcontractor. N-avem încotro. Va trebui să renunţăm la un caz.

Robin, care se gândea la acelaşi lucru, spuse repede:

— Nu Anomie.

Strike ezită.

— Uite, şi eu vreau să-l păstrăm pe Anomie — deşi el e cel care ne solicită cel mai mult personalul.

Adăugarea soţului lui Charlotte ne-a dat peste cap, se gândi Robin, dar se abţinu s-o spună.

— Bun, dacă nu vrei să renunţăm la Anomie, va trebui să renunţăm la Păianjen. Oricum, clienta începe să devină foarte nervoasă. Am vorbit ieri la telefon cu ea. A fost foarte aproape să-mi sugereze să-l încălţăm cu ceva. Păianjenul e un sinistru — am dovedit asta —, dar n-am de gând să-i plantez droguri. Oricum, nu vreau să-l pierd pe Degete, plata e prea bună.

— Bine, spuse Robin. E logic. O suni tu pe mama lui Picioare sau...?

— Da, o sun eu. Ai vreo veste de la Midge?

— Nu cine ştie ce. Ashcroft scrie mult prin cafenele, ceea ce a coincis de două ori cu prezenţa lui Anomie în joc, aşa că nu-l putem elimina deocamdată, din nefericire... Apropo, cum merge site-ul lui Spanner?

Strike întoarse laptopul cu faţa spre ea.

Arte şi teatru în şcoli

Cea mai importantă resursă din Marea Britanie pentru utilizarea artelor şi teatrului ca instrument în cadrul mai multor discipline. ATS oferă materiale educaţionale şi ateliere la toate nivelurile de învăţare, de la educaţia primară la cea superioară.

Spanner făcuse o treabă foarte convingătoare. Robin derulă prima pagină a site-ului, pe care apăreau numeroase fotografii din reprezentaţii teatrale şi câteva citate ale unor actori care susţineau că lucraseră cu ATS.

— Toate sunt fotografii de arhivă, spuse Strike. Şi interviurile cu actori au fost luate din alte publicaţii. Dacă faci click pe „Cine suntem”...

Robin făcu întocmai şi descoperi o listă scurtă de oameni care se presupunea că se află la conducerea ATS. O fotografie sub care scria Venetia Hall lipsea.

— Spanner are nevoie de o fotografie a ta cu perucă, spuse Strike.

— Bun, mă ocup, spuse Robin notându-şi.

— A făcut şi un profil de Twitter pentru Venetia şi i-a cumpărat 5 000 de urmăritori.

— Poftim?

— Ţi-a cumpărat 5 000 de urmăritori, repetă Strike. Nici eu nu ştiam că se poate aşa ceva, dar asta o să ofere mai multă credibilitate dacă Ashcroft e suficient de suspicios să o verifice pe Venetia dincolo de site.

— Bun. Cum rămâne cu Kea Niven? Ai prefera să mă duc eu în King's Lynn?

— Nu, până atunci o să fiu în regulă — e peste mai mult de o săptămână, spuse Strike. Ai intrat de curând pe pagina ei de tumblr?

— Nu, spuse Robin. De ce?

Strike întoarse laptopul spre el, tastă câteva cuvinte şi apoi îl roti din nou cu faţa spre Robin, care citi:

> Deci săptămâna trecută mi s-a cerut să fac ceva care ştiu că îmi va produce o suferinţă mintală severă şi va avea un impact negativ asupra bunăstării mele fizice şi mintale. Are legătură cu trauma gravă pe care am suferit-o recent şi pe care nu cred că am procesat-o în întregime. De fapt, cred că acum am simptome de PTSD.
>
> Din experienţă ştiu că, dacă mă supun genului de chin pe care sunt presată să-l accept, asta va avea efecte catastrofice asupra sănătăţii mele. Şi totuşi, am acceptat să fac ceva ce ştiu că îmi va face rău.
>
> Am mai scris despre faptul că încerc să-mi dau seama cum să exist fără să mă autosacrific, să încerc să găsesc mecanisme sănătoase de creare a unor limite de siguranţă. Societatea ne spune că, pentru a fi o persoană „bună", trebuie să te centrezi pe nevoile celorlalţi, şi nu pe ale tale. Asemenea tuturor bolnavilor cronici, îmi reproşez tot timpul că nu fac faţă acelor lucruri pe care cei sănătoşi le consideră de la sine înţelese.
>
> Una dintre problemele mele (numeroase!) este că am ADHD, care e însoţit de un minunat supliment numit Disforie Sensibilă la Respingere, RSD. RSD-ul meu e declanşat de critici pe care persoanele neurotipice le pot accepta cu uşurinţă. Aşa că, atunci când mi se spune (implicit) că sunt egoistă / insensibilă că nu vreau să fac ceva despre care ştiu că mă va afecta, sunt uşor de convins, chiar dacă ştiu că sunt manipulată.
>
> Da, deci presupun că durerile constante / gândurile suicidale nu erau de ajuns. Mersi, viaţă! Există alţi spoonie care ar putea să mă sfătuiască?
>
> #bolnavacronic #spoonie #tahicardieposturala #ADHD #RSD #alodinie #sindromdeobosealacronica #invizibilitate #dizabilitate #declanşatoare #limite #RSD #abilitism

Sub asta erau două note:

> spoonie-sara-j
> Kea, oricât ar fi de greu, trebuie să te concentrezi pe TINE!
> jules-evola
> Sinucide-te.

— Ce e un spoonie? întrebă Strike când Robin termină de citit.

— Şi eu a trebuit să caut definiţia, spuse Robin. E un termen pentru bolnavii cronici. Îşi are originea într-un blog unde cineva compara faptul că ai o energie finită cu faptul că ai un anumit număr de linguri.

— Linguri? repetă Strike.

În ciuda oboselii, Robin zâmbi în faţa expresiei lui uimite.

— Cred că acea persoană a explicat cât era de epuizată luând o mână de linguri ca simboluri ale unităţilor de energie. În orice caz, Kea n-a dat înapoi, nu? Asta e bine.

— Nu încă, spuse Strike, întinzând mâna după ţigări.

Aprinse una, aruncă chibritul în scrumieră şi spuse:

— Ai avut timp să citeşti însemnările lui Nutley despre Inigo Upcott?

— Da, spuse Robin. Evident, ar putea fi o aventură, dar la fel de bine poate fi cineva pentru care el este sfătuitor sau mentor.

Însemnările lui Nutley nu fuseseră foarte utile pentru refacerea conversaţiei unilaterale deoarece erau foarte împrăştiate. Nutley i le citise lui Strike la telefon aproape pe toate.

— „Draga mea copilă” e o expresie destul de intimă pentru un mentor, spuse Strike. Dar mă îndoiesc că viaţa sexuală a lui Inigo va fi cea care ne va ajuta să soluţionăm cazul...

Dacă Strike nu ar fi arătat atât de secătuit şi de deprimat, poate că Robin l-ar fi întrebat de ce îl trimisese, de fapt, pe Nutley după Inigo. Probabil că expresia ei îi trădă gândurile, pentru că Strike continuă:

— Nu ştiu de ce i-am zis lui Nutley să-l urmărească. Dar părea un comportament interesant, să dea telefon dintr-un loc în care era sigur că nu-l poate auzi nimeni.

Telefonul lui Strike sună. Robin citi numele „Madeline” răsturnat, se ridică imediat în picioare şi spuse:

— Te las să vorbeşti. Oricum, trebuie să mă apuc de lucru.

Dacă Robin nu s-ar fi ridicat, Strike ar fi lăsat să intre căsuţa vocală. Nu îl încânta prea tare ideea încă unui monolog de 45 de minute despre cum lansarea avea să fie cu certitudine un dezastru, dar cum nu-i veni în minte niciun motiv de a o face pe Robin să continue să vorbească, aşteptă până când uşa se închise în urma ei, apoi răspunse la telefon.

Convorbirea începu aşa cum începuseră toate convorbirile cu Madeline în ultimele zile: cu o îngrijorare sinceră faţă de starea piciorului lui Strike şi un regret şi o frustrare autentice că nu putea să-l ajute sau, mai realist, să-l invite să rămână la ea, date fiind solicitările curente la adresa ei. Departe de a fi supărat, Strike era uşurat în secret. Îi spusese în mod repetat că era cel mai bine să rămână în mansarda lui, care fusese aranjată pentru a servi un om care nu avea un picior, un loc în care el se descurca perfect de unul singur.

— Te descurci cu mâncarea? îl întrebă Madeline, neliniştită.

— Mi-o aduce Pat, spuse Strike.

Era adevărat. Asistenta agenţiei îi cărase pungi cu mâncare pe scări fără să se plângă.

— Şi când crezi că o să te poţi ridica din pat?

— În câteva zile, sper.

— Deci ne putem întâlni după lansarea de săptămâna viitoare, aşa cum am stabilit?

— Dacă o să fiu pe picioare până atunci...

— Tocmai ai spus că peste câteva zile o să fii în regulă.

— Da, sunt sigur că ne putem întâlni, spuse Strike, străduindu-se din răsputeri să nu pară iritat.

După cum se aşteptase, Madeline se lansă apoi într-un alt monolog despre tribulaţiile pe care le îndura din cauza noii colecţii de bijuterii. Strike rămase în tăcere, fumând şi încercând să nu se gândească la Robin.

44

...actori trudiţi, scoţându-şi masca,
văd faţa numaidecât uitată de ei înşişi
şi, stând în poala nopţii primitoare,
învaţă de la ea propriile lor secrete...

Augusta Webster, *Medeea în Atena*

Joi era ziua alegerilor. Pe *Condeiul Justiţiei* apăru pentru prima oară de la uciderea lui Edie Ledwell o postare prin care cititorii erau informaţi că simplul fapt de a lua în considerare un vot pentru alt partid decât laburiştii însemna să dai dovadă de o lipsă totală de umanitate. Wally Cardew distribui un video în care liderul Partidului pentru Independenţa Regatului Unit afirma că migranţii veneau în Anglia pentru un tratament HIV care costa 25 000 de lire sterline. Wally se arăta sfidător şi necruţător la adresa celor care îi inundau timeline-ul cu jigniri şi acuzaţii de rasism şi bigotism, postând pe Twitter că „britanicii aşteaptă pentru tratamente medicale din cauza celor care se bagă în faţă". Printre cei care îşi exprimaseră susţinerea faţă de Wally se afla şi un anume @jkett_FRULT, care îi comentase „continuă să spui ADEVĂRUL. Să păstrăm Anglia ALBĂ".

În seara aceea, la North Grove nu se ţinea cursul de desen după natură din cauza alegerilor. Al doilea curs seral al lui Robin fusese mult mai puţin fructuos decât primul: Preston Pierce nu se vedea nicăieri şi, în locul unui bărbat gol, clasei i se ceruse să deseneze o serie de sticle şi tărtăcuţe uscate. Zoe îi spusese Jessicăi că în seara aceea rămânea la colectiv să aibă grijă de copii, deci drumul lor spre casă nu avea să se repete, neexistând nici şansa unor noi confidenţe. În afara discuţiei cu Zoe, Robin vorbise cât mai puţin, în speranţa că oamenii vor uita accentul londonez pe care îl folosise la primul curs.

În dimineaţa alegerilor, Robin avea de gând să stea acasă şi să joace *Jocul lui Drek*, apoi să voteze înainte de a prelua supravegherea lui Wally Cardew

pentru după-amiaza şi seara aceea. Însă o urgenţă personală complet neprevăzută îi dădu peste cap planurile pentru acea zi. Max, colegul de apartament, avea programare la dentist şi îl lăsase în grija ei pe Wolfgang, teckelul bătrân care nu mai mâncase nimic de 24 de ore şi urinase în patul lui în timpul nopţii, ceea ce nu mai făcuse de când era căţel. De asemenea, Wolfgang refuzase să-şi facă plimbarea de dimineaţă, mulţumindu-se să tremure pe trotuar când Max îl pusese jos.

La 20 de minute după plecarea lui Max, respiraţia lui Wolfgang deveni hârşâită şi neregulată. Nereuşind să dea de Max, care probabil era pe scaunul dentistului, Robin decise, îngrijorată, să-l ducă pe Wolfgang la veterinar.

Născută la ţară, Robin se aşteptase la verdictul veterinarului, dar asta nu îl făcu mai uşor de suportat; cât timp locuise la Max, ajunsese să se ataşeze foarte tare de căţel.

— Nu sunt stăpâna lui, spuse ea, luptându-se cu un nod în gât. Stăpânul lui e la dentist, vă rog lăsaţi-mă să-l sun.

Două ore mai târziu, Max şi Robin asistară, cu lacrimi prelingându-li-se pe feţe, la eutanasierea lui Wolfgang. În timp ce îndureratul Max discuta cu veterinarul despre incinerarea lui Wolfgang, Robin se duse în zona de recepţie şi se prefăcu că examinează jucăriile pentru pisici, în timp ce îşi ştergea ochii cu mâneca.

Mobilul ei sună. În continuare trăgându-şi nasul şi cu ochii înceţoşaţi, Robin răspunse, în timp ce privea fix jucăriile pentru pisici.

— Salut, spuse Lisa.

— Salut, zise Robin, încercând să se adune. Ce faci?

— Bine. Eşti în regulă? Ai o voce ciudată.

— Eu... Wolfgang tocmai a fost eutanasiat. Câinele lui Max.

— Ah, îmi pare atât de rău.

— Nu, e în regulă, spuse Robin, scormonind în buzunar după un şerveţel. Vouă cum vă merge?

— Păi, Nick şi cu mine avem amândoi liber, aşa că i-am zis despre copil.

— Ah, slavă Domnului, murmură Robin.

În ultima vreme o tot îndemnase pe Lisa să facă asta de fiecare dată când vorbiseră la telefon. Lisa era acum însărcinată în 16 săptămâni: Robin se temuse că avea să ţină secretul faţă de Nick până când intra în travaliu.

— Cum a reacţionat?

— Pe jumătate furios, pe jumătate extaziat. M-a acuzat că nu i-am spus pentru că încă voiam să-l pedepsesc după ce mi-a zis că lucrez prea mult şi că ar fi trebuit s-o las mai moale după ce l-am pierdut pe ultimul. Eu i-am zis că nu de asta nu-i spusesem; voiam doar să-l scutesc de toată acea suferinţă dacă lucrurile aveau să meargă iar prost. Apoi, în secunda următoare, a început să mă critice că am lucrat la acel caz de terorism şi m-am stresat atâta, când ştiam că sunt iar însărcinată.

— La naiba, spuse Robin, între amuzament şi iritare. El nu se aude ce spune?

— Aşa că am avut o ceartă monstruoasă, continuă Lisa voioasă, dar apoi ne-am împăcat şi el a plâns puţin, şi acum bem şampanie la prânz. Ah, şi e băiat.

— Te rog, spune-mi că i-ai zis şi asta lui Nick, Lisa. Nu vreau să-mi scape din greşeală.

— Da, i-am spus. Se şi vede că e băiat pe ecografie. Când i-am arătat, a început să plângă.

— La vederea penisului fiului său?

— Ştii ce atitudine au bărbaţii faţă de penisul lor, spuse Lisa. Infinită mândrie.

În ciuda tristeţii provocate de Wolfgang, Robin râse.

Preocupată de moartea lui Wolfgang, veştile de la Lisa şi supravegherea casei lui Wally Cardew, Robin uită complet să se ducă la vot. Când toate luminile se stinseră în casa familiei Cardew, secţia de vot era, desigur, închisă.

Când Robin ajunse acasă, Max şi prietenul său, Richard, stăteau îmbrăţişaţi pe canapea, Richard vorbind deja despre posibilitatea de a-şi lua un căţel după ce se muta el acolo. Nevrând să deranjeze, Robin îşi luă un sendviş cu brânză şi un măr şi se duse cu ele în camera ei de la parter.

Deschise laptopul şi văzu că deja apăruseră rezultatele exit-pollului: dacă erau corecte, atunci alegerile, despre care se spusese că sunt foarte strânse, fuseseră câştigate în mod categoric de conservatori. Robin îi auzi pe Max şi Richard scoţând strigăte de surprindere la etaj şi ştiu că văzuseră şi ei aceleaşi rezultate.

Simţindu-se deprimată, îşi luă iPadul să verifice iar jocul. La puţin timp după miezul nopţii, sosi şi Anomie, întâmpinat de jucători cu obişnuitul cor de ovaţii. Anomie părea să fie într-o dispoziţie expansivă şi comunicativă, răspunzând saluturilor cu insulte glumeţe. Cei suficient de privilegiaţi pentru a fi jigniţi păreau să considere comportamentul lui Anomie drept un semn de stimă şi afecţiune.

Robin notă ora la care Anomie intrase în joc, apoi le dădu SMS lui Midge, Nutley şi Shah, care îi supravegheau pe Seb Montgomery, Tim Ashcroft şi Preston Pierce. Toate tintele erau în acel moment în casele lor şi deci invizibile.

Robin oftă şi reveni la laptop. Anomie vorbea în jocul principal.

Anomie: unii dintre voi ştiu deja despre asta
Anomie: dar acum avem tricouri disponibile la
www.pastratijoculluidrek.org
Anomie: aşa că duceţi-vă şi luaţi-vă

Apoi pe ecranul din faţa ei se deschise un nou canal.

<Un nou canal privat a fost deschis>
<8 mai 2015 00:23>
<Anomie invită pe LabuteleluiBuffy>

Robin se holbă îngrijorată la ecran. Anomie nu îi mai ceruse niciodată să vorbească în privat.

LabuteleluiBuffy: salut

Poate că avea rost să facă o virtute din neliniştea ei:

LabuteleluiBuffy: am greşit cu ceva?

În timp ce aştepta răspunsul lui Anomie, verifică jocul principal, în care Morehouse tocmai intrase. Mantia lui Anomie era suspendată în aer, dar nu plutea în jur. Robin bănui că Anomie mai vorbea cu cineva — sau poate cu mai mulţi oameni — pe canale private.

În sfârşit, Anomie apăru în canalul ei.

Anomie: lol
Anomie: conştiinţă vinovată, ceva?
LabuteleluiBuffy: chiar mă simt vinovată
LabuteleluiBuffy: n-am votat!
Anomie: ce prstie să te simţi vinovat din cauza ast
Anomie: eu am omorât pe cineva săptămâna trecută şi nu simt nicio vinovăţie
Anomie: am crezut că o să simt
Anomie: şi nimic
Anomie: stau aici şi o plănuiescă pe următoarea haha

Robin luă telefonul şi făcu o fotografie cu acest fragment din dialog, puse mobilul jos şi se gândi puţin.

LabuteleluiBuffy: lol cine urmează?
Anomie: o să fie la ştiri, o să vezi
LabuteleluiBuffy: nu eu, nu-i aşa?
>
>
>
>

De data asta, pauza se prelungi timp de două minute. Convinsă acum că Anomie vorbea şi cu alţi oameni în privat, Robin îl aşteptă tensionată să se întoarcă.

Anomie: doar dacă mă enervezi rău de tot
Anomie: tu eşti în Manchester, coerct?
LabuteleluiBuffy: da

Robin observă că Anomie nu-şi bătea capul să pună asteriscuri în numele proprii, confirmându-i-se astfel bănuiala că acea Consecinţă 14 există doar în minţile celor creduli. O interesa faptul că Anomie ştia că Beth era din Manchester. Avea oare obiceiul de a încerca să afle identitatea reală a jucătorilor?

Anomie: avem nevoie de o prezenţă masivă a jocului la Comic con ul de pe 23. e uşor de ajuns din Mane
Anomie: să-i speriem ca dracu pe Grant şi Maverick
Anomie: aşa că vreay să vină cât mai mukţi jucptori posibili

Robin se întrebă dacă Anomie era oare beat sau drogat. Nu-l mai văzuse niciodată să scrie atât de haotic. *Poate era susţinător al conservatorilor*, se gândi ea, *şi sărbătorise victoria răsunătoare neaşteptată*. După ce îşi notă data Comic Con-ului, continuă să tasteze.

LabuteleluiBuffy: cum rămâne cu regula 14?
Anomie: dacă vrei să mai fii primită în jco, o respecţi, Cu măşti şi fără niciun schmib de ingormaţii private
Anomie: informaţii
LabuteleluiBuffy: bun, categoric încerc să vin
Anomie: şi poartă tricos
LabuteleluiBuffy: da, bineînţeles

Se aştepta ca Anomie să părăsească chatul, dar el nu o făcu. Cursorul intermitent marca trecerea secundelor, mişcându-se tot mai jos pe ecran şi lăsând un lung şir de săgeţi fără coadă în urma lui.

Apoi, dintr-odată, apărură rapid noi cuvinte.

Anomie: da snt beat ce contează
Anomie: bagă ţi în cpa că eu nu vreau ce vrei tu
Anomie: aşa numite realizri şi toate tâmpeniile ăstea
Anomie: ştii care e situaţa mea
Anomie: sunt închis într o cuşcă nenorocită
Anomie: o smă ocup de LordD şi P

Anomie: până la sfârşitu lunii osă dispară
Anomie: o sî dispară bine?
>
>
Anomie: hahaha
Anomie: tocmai miam dat seama că plagiez
Anomie: eun u vreau ce vrei tu
Anomie: nu simt ce simţi tu
Anomie: inimnă închisă în cuşcă
Anomie: o să mă prefac

Robin făcu în grabă cu telefonul o a doua poză cu ecranul. Exact la timp. La zece secunde după ce Anomie tastase „o să mă prefac”, canalul privat se închise şi ea rămase privind la mantia lui goală care flutura, dar nu se deplasa în jocul principal.

Rămase mai multe minute aşa, privind pe telefon ultima parte a dialogului, în timp ce creierul îi lucra de zor, apoi se uită la ceas. Era deja 1 fără 20, evident prea târziu să-l sune pe Strike. Cu toate acestea, luă mobilul şi îi trimise SMS.

probabil dormi, dar dacă încă te uiţi la relatările despre alegeri s-ar putea să fi aflat ceva despre Anomie

În clipa în care trimise SMS-ul, îşi dădu seama că Strike putea fi în pat cu Madeline. Îşi imagină cum îi zumzăie telefonul în timp ce el sforăia (ştia că Strike sforăie, adormise în Land Roverul ei în timpul unei călătorii lungi şi sforăise timp de mai multe ore), Madeline se trezeşte, întinde mâna peste Strike să-l ia şi se enervează că partenera lui de la serviciu a considerat potrivit să-i trimită SMS la ore târzii din noapte.

Situaţiile lui Robin şi Strike se inversaseră; cândva ea fusese cea care stătea în pat cu un partener iritat de frecventele ei convorbiri telefonice legate de muncă, acum Strike poate că o înjura, după ce fusese trezit probabil de zgomotoasă exclamaţie de neplăcere a lui Madeline...

Telefonul lui Robin sună.

— Ce-ai aflat? spuse Strike, perfect treaz.

— Nu dormeai, nu-i aşa?

— Nu, stau şi mă uit cum fac implozie laburiştii. Sondajele au greşit-o pe asta, nu-i aşa?

— Rău de tot. Cum mai e piciorul?

— Nu prea rău, spuse Strike, ceea ce fu interpretat de Robin drept „nu prea bine”.

— Bun, păi, îţi trimit nişte fotografii cu o conversaţie pe care tocmai am avut-o pe un canal privat cu Anomie.

Făcu întocmai. În timp ce aştepta răspunsul lui, Robin se întinse pe pat, cu ochii la cerul întunecat de afară.

— „Am omorât pe cineva săptămâna trecută şi nu simt nicio vinovăţie”, citi Strike cu voce tare. „Am crezut că o să simt. Şi nimic. Stau aici şi o plănuiesc pe următoarea...”

— Ar putea doar să braveze, poate aşa înţelege el să se distreze.

— Păi, spuse Strike încet, să sperăm că e aşa.

— Ai citit şi ce urmează?

— Da.

— Anomie n-a vrut să-mi trimită mie asta. Era beat şi neglijent. Sunt sigură că avea mai multe canale private deschise şi mi-a trimis din greşeală partea aia, în loc să-i trimită lui... Ei, dacă ar fi să ghicesc, aş zice că a crezut că vorbeşte cu Morehouse. Tonul ăla...

— Da, spuse Strike. Lasă senzaţia că Anomie vorbeşte cu un egal, nu-i aşa? Când promite să se debaraseze de LordD şi P, care presupun că sunt...

— LordDrek şi VilePechora, în mod sigur.

— „Eu nu vreau ce vrei tu... Sunt închis într-o cuşcă nenorocită.”

— Strike, mie începe să-mi sune din ce în ce mai mult a Kea. Versurile citate de Anomie sunt din *Heart in a Cage* a lui Strokes. Kea purta în video un tricou cu coperta unui album de-al lor.

— Foarte bună observaţie, spuse Strike. Da, şi presupun că se simte închisă în cuşcă pentru că, fiind bolnavă, a trebuit să se întoarcă la mama ei. Nu se prea dă în vânt nici după realizări: spune asta pe pagina ei de tumblr. Se pare că sentimentul de vinovăţie pentru că nu realizezi chestii e rezultatul internalizării capitalismului.

— Serios?

— Oh, da. N-ai fost niciodată într-o ţară comunistă? Toţi stau întinşi pe canapele, în timp ce pudeli dresaţi le aduc prăjituri.

— Ha-ha. Mai e şi „eu nu mai sunt aşa”. A fost la şcoala de arte...

— Asta i s-ar potrivi şi lui Gus Upcott, să ştii, spuse Strike. Are o poveste foarte asemănătoare. Stare de sănătate proastă, obligat să renunţe la cursurile de muzică...

— Dar el are de gând să le reia. Nu pare să fi renunţat la ideea de a realiza ceva, judecând după nivelul la care a ajuns cu muzica.

— Cât de ambiţios ţi s-a părut Preston Pierce când te-ai întâlnit cu el?

— Greu de spus, răspunse Robin, străduindu-se din nou să nu şi-l imagineze pe Pierce gol. Dar nu-mi dau seama de ce ar spune despre el că e închis într-o cuşcă - deşi, bineînţeles, nu poţi să ştii niciodată.

— Şi lui Tim Ashcroft i s-ar potrivi, spuse Strike. E un actor care a crezut că prin *Inimă neagră ca noaptea* va ajunge la un succes răsunător. În schimb, susţine spectacole prin sălile de sport ale şcolilor din Salford.

— Nu e nimic rău în a da reprezentaţii pentru elevi.

— Nici n-am spus c-ar fi, dar el ar putea să creadă asta. Chestia aia cu „nu-mi mai pasă de realizări” e genul de lucru pe care oamenii îl spun când sunt ranchiunoşi că n-au realizat ce sperau... Ai auzit de Lisa şi Nick?

— Da, răspunse Robin. E fantastic, nu?

— Da, sunt foarte fericit pentru ei. Ştii că o să ne roage pe amândoi să fim naşi?

— Nu, nu ştiam, spuse Robin, deopotrivă surprinsă şi mişcată.

— Căcat. Atunci prefă-te surprinsă când o să te roage Lisa... ce anume este acest Comic Con la care vrea Anomie să te duci?

— Exact ceea ce pare după denumire. O mare conferinţă pentru fanii de filme şi benzi desenate. Ştii genul ăsta de lucruri.

— Anomie merge?

— Habar n-am.

— Ei, ar trebui să fim acolo, pentru orice eventualitate.

— Cu măşti? spuse Robin.

— Da. Aşa nu vom ieşi în evidenţă. Jumătate dintre oamenii de acolo o să fie costumaţi în personaje din *Războiul stelelor*. Te văd în rolul lui Yoda.

— Şi tu ai fi un Darth Vader minunat, spuse Robin.

Pe această notă, îşi spuseră noapte bună.

În oglinda măsuţei de toaletă, Robin se surprinse zâmbind. Îşi alungă buna dispoziţie impunându-şi, ca de obicei, să nu uite de existenţa lui Madeline Courson-Miles şi de divorţul lui Charlotte Campbell.

45

A face bine era atât de mult în firea lui,
Încât ei îi plăcea să creadă că lucrul acesta
Îl fericea atâta cât era în stare el.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

La o oră după ce site-ul fals al Artelor şi Teatrului în Şcoli deveni activ, Venetia Hall luă legătura cu Tim Ashcroft prin intermediul contului lui de Twitter, solicitându-i un interviu şi lăsându-i pentru contact un număr de telefon cu cartelă pe care îl cumpărase special în acest scop. Robin fu şocată să vadă că în numai 20 de minute Ashcroft îşi dă entuziasmat acordul şi, după un scurt schimb de e-mailuri, întâlnirea fu fixată peste trei zile. Asta îi lăsa lui Robin mai puţin timp decât sperase pentru a toci cariera de actor a lui Ashcroft, pentru a crea un trecut pentru femeia care se prefăcea că este şi pentru a completa foaia cu instrucţiuni pentru Strike, care avea să preia rolul de LabuteleluiBuffy în timp ce ea era cu Ashcroft.

— Dumnezeule, spuse Strike.

Se uita peste documentul de o lungime considerabilă pe care i-l înmânase în apartamentul de la mansardă, în seara dinaintea interviului. Ciotul lui era în continuare ridicat pe scaunul de alături, cu un pachet de gheaţă aşezat pe genunchi şi capătul acoperit cu un strat gros de alifie.

— Crezi că o să am nevoie de toate astea?

— Va trebui să poţi îndeplini sarcinile, spuse Robin. Dacă nu le poţi parcurge, o să intre imediat la bănuieli, pentru că eu sunt acolo tot timpul şi le pot face şi în somn. Restul sunt îndeosebi chestii pe care Zoe şi cu mine ni le-am spus una alteia despre vieţile noastre, ca să nu faci gafe dacă vorbeşte cu

tine, dar cu puţin noroc n-o să ai nevoie de ele. N-ar trebui să stau cu Ashcroft mai mult de câteva ore.

— Unde vă întâlniţi?

— Într-un bar din Colchester care se numeşte Qube, spuse Robin. M-am oferit să mă duc eu în zona lui şi a acceptat. Cum mai e piciorul?

— Mai bine, spuse Strike. Vrei un ceai?

— Nu pot, trebuie să mă pregătesc pentru mâine. Îţi trimit SMS după ce ajung în Colchester.

Întâlnirea pragmatică şi rapida ei plecare îl lăsară pe Strike puţin dezumflat. I-ar fi prins bine o discuţie, fie şi numai despre postările Keei Niven pe care le parcurgea în prezent înaintea interviului cu ea.

Nu îşi dădea seama că în clipa aceea Robin avea resentimente serioase faţă de partenerul ei de afaceri. Ştia că Strike e îngrijorat din cauza volumului lor de muncă şi că avea dureri constante, dar chiar şi aşa, ar fi fost frumos din partea lui să-şi aducă aminte că ea trebuia să se mute. Poate îşi imagina că ea reuşise cumva să facă asta fără să-şi ia liber, dar Robin tot ar fi apreciat o întrebare politicoasă.

De fapt, cel de la care Robin cumpărase apartamentul o implorase, prin intermediul avocatului său, să amâne mutarea, pentru că nu reuşise să-şi achiziţioneze o nouă casă. Robin acceptase, deşi avocatul ei îi spusese că nu era obligată să facă asta. Până când Strike se punea propriu-zis pe picioare, agenţia suprasolicitată avea nevoie disperată măcar de un partener pe deplin funcţional, aşa că în realitate Robin nu-şi permitea să-şi ia liber. Cu toate acestea, faptul că trebuise să-şi sune părinţii, care se oferiseră să vină la Londra să o ajute cu mutatul, şi să asiste la dezamăgirea pe care Max şi Richard nu reuşiseră să şi-o ascundă când le spusese că nu putea să plece de la ei la data promisă nu îi ameliorase cu nimic dispoziţia şi nu îi diminuase nivelul de stres.

A doua zi dimineaţă, parcurse drumul de două ore până în Colchester cu vechiul ei Land Rover. Varianta de astăzi a Venetiei Hall, pseudonim pe care îl mai folosise, purta o perucă ondulată de un blond-cenuşiu despre care Robin ştia că nu i se potriveşte, dar care, împreună cu o pereche de ochelari cu rame pătrate şi lentile de contact gri, îi modifica dramatic înfăţişarea. La mâna stângă avea nişte inele care păreau a fi de nuntă şi de logodnă: nu inelele pe care le lăsase în urmă când îşi părăsise fostul soţ, ci falsuri din aliaj de cositor şi zirconiu. Soţul imaginar al Venetiei, pentru crearea căruia depusese la fel de mult efort ca pentru propriul ei personaj, fusese conceput pentru a o ajuta să-i smulgă lui Tim confidenţe.

După ce parcă, îi trimise SMS lui Strike.

Ajung la bar în 5 min

Tocmai încuiase Land Roverul când primi răspunsul lui.

Jocul ăsta e plictisitor ca dracu

Barul în care Tim îi propusese să se întâlnească prezenta un exterior negru minimalist. Adesea, locaţiile selectate de intervievaţi ofereau primele indicii despre caracterul lor şi Robin avu timp să se întrebe de ce alesese Tim ceea ce, atunci când intră, se dovedi a fi un spaţiu întunecat şi, după părerea ei, de un rafinament căutat, după care îşi auzi pseudonimul rostit de o voce plăcută de tenor cu accentul zonei din jurul Londrei.

— Venetia?

Se întoarse, zâmbind, ca să-l vadă pe Tim, înalt şi cu un început de chelie, zâmbindu-i şi el cu mâna întinsă.

— Tim, bună! spuse Robin cu cel mai bun accent al ei de clasă mijlocie londoneză, strângându-i mâna.

— Sper că locul ăsta e în regulă? întrebă Tim, care purta o bluză albastră deschisă la gât şi blugi. L-am ales pentru că e puţin probabil să fim întrerupţi de prietenii părinţilor mei. Ştii cum sunt oraşele natale.

— Da, spuse Robin râzând.

Tim alesese deja o masă de două persoane flancată de fotolii cu spătar înalt şi aşteptă politicos ca ea să se aşeze.

— E perfect, spuse Robin, zâmbind în timp ce scotea din geantă un reportofon mic, pe care îl puse pe masă lângă Tim. Foarte amabil din partea ta că ai acceptat.

— Cu plăcere, cu plăcere.

Chelia timpurie nu se potrivea cu faţa lipsită de riduri, ca a unui băieţel, cu ochi atrăgători cu irizaţii verzi.

— Aici se comandă sau...? întrebă Robin.

— Da, servesc la masă, spuse Tim.

— Minunat oraş, spuse Robin privind pe fereastră la o casă cu grinzi de lemn de vizavi. N-am mai fost aici. Soţul meu mi-a spus întotdeauna cât de frumos e. El a crescut în Chelmsford.

— Serios?

Discutară despre Colchester şi Chelmsford, care se afla la doar 30 de minute cu maşina de acolo, până când sosi o chelneriţă să le ia comanda de cafea. În acest interval, Robin reuşi să menţioneze faptul că soţul ei, Ben, era producător TV. Sprâncenele lui Tim zvâcniră în sus la asta, iar zâmbetul îi deveni şi mai cald.

După ce sosiră cafelele, Robin porni reportofonul, verifică dacă funcţiona şi se agită puţin să fie suficient de aproape de Tim.

— Vrei să vorbeşti puţin, să fiu sigură că înregistrează? Spune un fragment de monolog sau ceva.

Tim se lansă imediat în monologul lui Iago:

Aşa-l transform pe prost în puşculiţă.

Mi-aş bate joc de tot ce-am învăţat
De-aş pierde timpul cu un tont ca ăsta
Fără profit şi făr' să mă distrez.
Eu îl urăsc pe maur...[1]

— Minunat! spuse Robin, redând înregistrarea. Bun, funcţionează perfect... Da, de fapt, n-o să şterg, a fost extraordinar, o s-o păstrez...

Şi astfel falsul interviu începu, Robin punând întrebările concepute dinainte despre utilizările şi aplicaţiile tehnicilor dramatice în educaţie. Tim vorbi cu entuziasm despre plăcerea de a duce teatrul aproape de tineri, adesea în zone defavorizate, iar Robin completă cu multe alte întrebări şi îşi luă notiţe.

— ...şi, de fapt, mi-am dat seama cât de multă plăcere îmi face asta când o prietenă de-a mea — de fapt era Edie, ăă, Ledwell, cea care a creat *Inimă neagră ca noaptea*?

— Absolut groaznic ce s-a întâmplat, spuse Robin cu compasiune. Îmi pare extrem de rău.

— Mulţumesc... da... ei, Edie a fost cumva responsabilă pentru faptul că îmi place să lucrez cu copiii. Ea se oferise să ţină cursurile de artă pentru copii cu nevoi speciale de la colectivul artistic. La momentul acela eu nu lucram, aşa că m-a convins să ajut şi eu şi mi-a plăcut la nebunie. Modul în care copiii privesc lumea are atâta prospeţime.

— Desenezi, nu-i aşa? întrebă Robin zâmbind.

— Puţin. Nu sunt foarte bun.

— Trebuie să fie o provocare, să-i faci pe cei tineri să fie interesaţi de teatru. Zilele astea nu fac altceva decât să stea pe internet, nu-i aşa?

— La atelierele noastre de teatru explorăm utilizarea internetului — ştii, intimidarea online, trolii şi aşa mai departe.

— Tu ai copii?

— Nu încă, spuse Tim zâmbind. Mai întâi trebuie să găsesc pe cineva care să vrea să-i facă cu mine.

Robin zâmbi, convenind că acest lucru ar fi util, apoi continuă să-şi pună întrebările. Încă nu voia să profite de menţionarea lui Edie Ledwell, nici să discute despre *Inimă neagră ca noaptea* înainte că Tim să fie pe deplin convins că el şi cariera lui erau motivul real pentru care se afla ea acolo. Prin urmare, aminti de rolul principal pe care el îl interpreta de puţin timp la teatrul din oraş, ceea ce îl încântă pe Tim.

— De fapt, a trebuit să port perucă pentru rolul ăsta, deoarece personajul meu era văzut şi în adolescenţă, şi la vârsta mijlocie şi... ei...

Tim arătă, zâmbind cumva mâhnit, spre capul lui.

— Amuzant a fost când criticul din oraş a crezut că eu, de fapt, aveam o chelie falsă..

[1] William Shakespeare, Opere X, Othello, traducere de Lucia Verona, p. 291, Tracus Arte, 2015.

Robin râse şi spuse:

— Ei, cronica lui despre tine a fost foarte drăguţă.

— Da, am fost mulţumit... De fapt, personajul meu e inspirat în parte de unul dintre copiii care stăteau pe la North Grove.

— Pe unde anume, scuze? spuse Robin, în continuare atentă să pară că nu e prea familiarizată cu tot ce ţine *de Inimă neagră ca noaptea*.

— Ăsta era colectivul artistic unde dădeam o mână de ajutor la cursurile pentru copii. Ştii poziţia aceea cocoşată, gen „nu te uita la mine”, pe care o au adolescenţii când începe să li se dezvolte trupul?

În timp ce vorbea, adoptă fără să-şi dea seama postura pe care o descria şi, indiferent ce spusese Allan Yeoman despre felul în care Tim făcuse vocea comică a Viermelui, Robin fu impresionată de uşurinţa cu care transmitea o senzaţie de timiditate şi inhibare prin mici modificări ale poziţiei corpului.

— Puştiul ăsta avea o acnee foarte urâtă şi părea întotdeauna că vrea să treacă neobservat, iar personajul meu, Lionel, e... mă rog, e complet malefic, de fapt, dar în piesă te întorci în timp şi îl vezi tiranizat şi ocărât şi... ăsta e, de fapt, un lucru pe care teatrul îl poate face extrem de bine în şcoli: să exploreze chestiuni din viaţă, cum ar fi tiranizarea sau agresiunea...

— E absolut fantastic, spuse Robin câteva minute mai târziu. Doamne, aş vrea ca Ben să audă şi el asta — soţul meu, vreau să spun. De fapt, chiar acum pregăteşte o propunere pentru Channel 4. Vrea să ducă într-o şcoală londoneză foarte defavorizată câţiva actori care să lucreze intensiv cu copiii. E o luptă permanentă să păstrezi finanţarea pentru arte, mai ales sub guvernare conservatoare, aşa că ăsta ar putea fi un argument foarte puternic împotriva reducerilor.

— Uau, sună minunat, spuse Tim.

Duse la gură cafeaua acum rece şi sorbi din ea, în încercarea de a ascunde (sau cel puţin aşa bănui Robin) expresia subită de zel de pe faţa lui.

— Da, spuse Robin zâmbind. Proiectul e încă într-un stadiu foarte incipient, dar n-o să te mint, e unul dintre motivele pentru care mă aflu aici. Ben s-a gândit că experienţa ta de lucru în şcoli — plus faptul că ai apărut în *Inimă neagră ca noaptea* — ar fi un argument pentru compania de producţie. E vorba de o conexiune instantanee cu copiii care trăiesc pe YouTube, nu-i aşa, şi care nu au fost în viaţa lor la teatru?

— Da, presupun că da, deşi, bineînţeles, spuse Tim, râzând uşor stânjenit, unii poate că mă dispreţuiesc pentru că am apărut în el.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin, cu o surprindere atent compusă.

Tim se uită la reportofon, aşa că Robin îl închise de îndată. Nu era nevoie că Tim să ştie că un al doilea aparat de înregistrare continua să meargă în geanta ei deschisă.

— Păi, spuse Tim, dacă aş fi acum în poziţia aia... De fapt, mă simt neloial că spun asta.

Robin continuă să aibă o expresie de atenţie politicoasă.

— Eu, ei, am iubit-o pe Edie, chiar am iubit-o. Era extraordinară. Dar, ca să fiu sincer, dacă n-am fi fost prieteni, poate că nu aş fi acceptat rolul. Desenul ăla e destul de problematic, înţelegi.

— Trebuie să recunosc, spuse Robin cu o timiditate simulată, că, de fapt, nu ştiu prea multe despre el. Doar că a avut un succes imens. De fapt, unul dintre oamenii de la compania de producţie a lui Ben, Damian, încearcă să facă o emisiune despre asta — de la el am şi auzit de desenul animat. Presupun că sunt puţin mai bătrână decât publicul ţintă.

— Şi eu la fel, spuse Tim.

Robin râse iar.

— Odată cu trecerea timpului, anumite aspecte ale personajelor şi intrigilor au început să mă facă să mă simt din ce în ce mai inconfortabil, continuă Tim. Nu ştiu dacă ai auzit de Wally Cardew? El juca un personaj numit Drek, care e... Dumnezeule, mă simt ca un căcat că spun asta, dar era evident un evreu caricaturizat.

— Serios?

— Da, ştii: nas mare, stătea în cel mai mare mausoleu şi manipula cumva toate celelalte personaje. Am încercat să deschid subiectul cu Edie. Fanii tot comentau. De fapt, chiar ne-am certat din cauza asta. Edie susţinea că Drek nu are nimic de-a face cu poporul evreu, că era un fel de demon haotic şi că se inspirase de la măştile pe care le purtau doctorii pe timp de ciumă, dar, vreau să spun, toţi ar trebui să ne analizăm prejudecăţile involuntare, nu?

— Absolut, spuse Robin dând din cap.

— Apoi Wally, care era vocea lui Drek, a făcut un video pe YouTube în care râdea de Holocaust, deci, înţelegi — iată şi dovada.

— Uau, spuse Robin scuturând din cap.

— Da, oftă Tim. Josh şi Edie l-au concediat, dar răul fusese făcut. Şi nu era vorba doar de Drek. Josh şi Edie aveau un simţ al umorului care putea fi problematic. Cumva sumbru şi uneori puţin... I-am spus lui Edie că nu mai vreau să citesc replici despre faptul că Viermele nu e sigur dacă e băiat sau fată, pentru că primisem reclamaţii de la puştii nonbinari. Asta a provocat o nouă ceartă. „Dar viermele chiar e hermafrodit.”

Tim scutură trist din cap.

— Edie avusese o copilărie dificilă. N-o puteai învinovăţi pentru că era... nu ignorantă, dar...

Tim nu reuşi să găsească un alt termen, aşa că se mulţumi să dea din umeri.

— Ăsta e exact tipul de discuţie pe care ar trebui s-o avem la reality-show, dacă se va face, spuse Robin cu seriozitate. Ar putea fi ceva atât de puternic, să te audă oamenii cum deconstruieşti prejudecăţi şi aşa mai departe. De fapt, ne abatem puţin de la subiect, dar Damian încearcă să-i găsească pe cei care au cunoscut-o pe Edie Ledwell. Vrea să facă o emisiune empatică, echilibrată. Ai fi cumva interesat să vorbeşti cu el?

— Ăă... nu ştiu, spuse Tim ezitant. Înţelegi, dat fiind faptul că Edie abia recent... şi cu toate controversele din jurul desenului... nu ştiu dacă aş vrea să...

— Înţeleg perfect, spuse Robin ridicând mâna. Nu, îi spun lui Damian că nu e posibil. Ştii cumva pe cineva care ar vrea să vorbească? Cineva care îi era apropiat?

— Păi, Edie era destul de singuratică, ca să fiu sincer. Nu avea mulţi prieteni. Dar avea o soră vitregă. Poate că ea ar putea să fie de ajutor. Şi avea o relaţie nouă când a murit. Un tip pe nume Phil Ormond?

— Da, cred că Damian ştie de el.

— Mie nu prea mi-a plăcut Ormond, murmură Tim. E... n-ar trebui să spun prea multe.

— Nu, sigur că nu, spuse Robin, dar păstrând o expresie încurajatoare.

— Edie... nu cred că era o relaţie foarte sănătoasă, ca să formulez astfel. Eu i-am spus să renunţe la ea. Mi-aş dori s-o fi făcut.

— Doar nu sugerezi că...?

— Doamne, nu! spuse Tim, panicat. Nu, nu cred că el... Dumnezeule, nu. Nu, sunt sigur că grupul de extremă dreaptă e responsabil. De acolo veneau toate problemele cu fanii, din cauza lui Drek. Toţi extremiştii îl iubeau. Au început să-i folosească expresiile şi aşa mai departe, apoi, după ce Wally a fost dat afară, au turbat de furie şi au început s-o atace pe Edie. Personal, dacă aş fi fost în locul ei, aş fi scos personajul din desen. Aş fi luat atitudine. Adică, dacă extremei drepte i se pare că glumele tale sunt amuzante, ar mai trebui să le faci? Nu că... evident, nu spun că era vina ei sau... pentru că, în mod clar, ce s-a întâmplat a fost groaznic. Dar arta ar trebui să fie morală, nu?

— Ah, absolut.

— Sigur, spuse Tim, părând că asta îl liniştеşte. Eu chiar examinez fiecare nou proiect din perspectiva asta. Mă întreb: „Ce spune acest lucru?” şi, de asemenea, „Cum ar putea fi interpretat?” „Există grupuri cărora această piesă ar putea să le facă rău?” — sau această producţie sau ce e. „Foloseşte cumva tropi sau stereotipuri nocive?” Nu cred că Edie a gândit vreodată lucrurile în modul ăsta şi...

— Cum v-aţi cunoscut? întrebă Robin.

— Lucrând la bar, răspunse Tim cu un zâmbet trist. Eram amândoi angajaţi la un bar din West End, nu departe de Shaftesbury Avenue. Eu eram între două slujbe de actor, ea făcea cursuri de artă şi stătea într-o magherniţă. Asta era înainte să se mute la North Grove şi să-l cunoască pe Josh Blay.

— Blay e celălalt creator? Da, Damian a încercat să vorbească cu el, dar se pare că încă nu se simte suficient de bine.

— Nu, am... am auzit că e într-o formă destul de proastă.

Urmă o scurtă pauză, apoi din Ashcroft se revărsă un torent de cuvinte.

— A fost groaznic pentru noi toţi — adică, evident că a fost groaznic ca prietena noastră să fie omorâtă — şi toţi am fost intervievaţi de poliţie, toţi cei

care avuseserăm vreo legătură cu desenul. A trebuit să ofer şi un alibi, dacă îţi vine să crezi.

Tim râse, uşor uimit.

— Ca să fiu sincer, în ultima vreme am fost cumva îngrijorat că *Inimă neagră ca noaptea* o să mă urmărească pentru totdeauna, aşa că faptul că mi-ai cerut să vorbim despre Actorii Hoinari prin Şcoli... am fost, ştiu că sună stupid, dar am fost foarte încântat, mi s-a părut că mi se oferă o şansă de a fi cumva apreciat — nu apreciat, dar ştii ce vreau să spun — pentru restul activităţii mele. Vreau doar să merg mai departe şi să am un impact pozitiv asupra lumii, dacă se poate.

— Asta e evident, spuse Robin cu căldură. Nu pot decât să-mi imaginez cât de stresante şi tulburătoare au fost toate astea pentru tine. Să trebuiască să oferi un alibi...!

— Oricum, aveam unul beton, spuse Tim, privind-o pe Robin cu nelinişte, nu e ca şi cum — am fost toată după-amiaza şi seara cu cineva care a confirmat şi poliţia a fost mulţumită, aşa că asta a fost tot. Dar reţelele sociale poate fi destul de înfricoşătoare. Adică, acolo oamenii sunt în stare să spună orice despre tine. Să deformeze lucrurile, să inventeze...

— Foarte adevărat, oftă Robin.

— Pentru mine, întreaga situaţie a avut deja consecinţe în viaţa reală. A trebuit să plec — mă rog, nu a trebuit să plec, dar stăteam în Londra, împărţeam un apartament cu un prieten care mi-a cerut, mai mult sau mai puţin, să mă mut pentru că a venit poliţia şi presupun că el crede că extrema dreaptă o să înceapă să-l vizeze pe el sau ceva. E un tip pe care îl cunosc de atâţia ani. Şi-a rupt piciorul cu şase luni în urmă şi eu îl transportam într-o parte şi-n alta — scuze, nu ştiu de ce m-am apucat să... nu vreau să-i deranjez pe părinţii mei cu toate astea. Dumnezeule, tu vii aici să vorbim despre educaţie şi eu îi dau înainte cu... scuze.

— Te rog, spuse Robin, nu-ţi cere scuze. Bineînţeles că eşti zguduit. Cine n-ar fi?

— Sigur, spuse Tim, părând că asta îl linişteşte puţin, şi dacă există şansa — adică, dacă chiar credeţi că aş fi potrivit pentru emisiunea voastră despre teatrul în şcoli, prefer să auziţi adevărul de la mine decât, ştii, să mă căutaţi pe Twitter sau mai ştiu eu pe unde şi să descoperiţi că am fost interogat de poliţie. Dar, cum spuneam, nu am fost singurul interogat. Ştiu că s-au dus şi la Wally Cardew, şi la un tip, Pez, care a făcut vocea unuia dintre personaje pentru doar două episoade... Dar tu n-ai venit aici ca să vorbim despre toate astea, aşa că, da — scuze. A fost o perioadă dificilă.

— Serios, e în regulă. Înţeleg perfect.

— Mersi... Chiar n-am vrut să te încarc cu toate astea.

Robin luă o gură de cafea înainte de a spune:

— Damian mi-a spus că fanii au luat-o puţin razna.

— Unii dintre ei sunt puţin obsesivi, da, spuse Tim, râzând uşor.

— Mi-a spus despre un trol care e mare zbir pe internet.

— Anomie?

— Da, cred că da, spuse Robin, prefăcându-se suprinsă că Tim îi ştia numele.

— Toţi cei care au avut legătură cu *Inimă neagră ca noaptea* ştiu cine e Anomie, spuse Tim. Adică, nu cine e, dar ştiu despre el... Dar eu chiar cred că ştiu cine e.

— Zău? făcu Robin, străduindu-se să pară doar uşor interesată.

— Da. Dacă am dreptate, e foarte tânără şi cumva tulburată. Cred că majoritatea acestor troli au nevoie să se simtă importanţi, înţelegi? Mi se pare că majoritatea copiilor cu adevărat dificili de la atelierele noastre...

După încă cinci minute şi mai multe istorii despre efectul benefic al teatrului asupra adolescenţilor cu probleme, Tim făcu o pauză să-şi tragă respiraţia.

— Fabulos, spuse Robin, care avusese prezenţa de spirit să pornească iar reportofonul. Păcat că n-ai putut-o băga într-unul dintre cursurile tale şi pe Ano cum îi mai spune.

— Da, cred că ar ajuta-o, chiar cred asta, spuse Tim serios.

— Ai putea cumva să-mi spui, confidenţial, cine crezi că e? întrebă Robin cu un zâmbet seducător. Neoficial. Damian ar fi absolut încântat s-o intervieveze — ştii, o imagine despre comunitatea fanilor cu bune şi cu rele.

— Nu, n-aş putea să fac asta, spuse Tim. E posibil să mă înşel, nu-i aşa? În orice caz, dacă e ea, asta ar putea s-o împingă de tot în prăpastie.

— Ah, spuse Robin, acum îngrijorată, dacă e vorba de boală mintală...

— Nu sunt sigur că e cu adevărat bolnavă mintal, dar ştiu că a avut deja probleme cu poliţia şi... Nu, n-aş vrea să arunc acuzaţii într-o parte sau alta.

Extrem de frustrată, Robin privi în jos spre notiţele ei şi spuse:

— Ei, cred c-am aflat tot ce aveam nevoie. A fost o mare plăcere. Ştiu că Ben o să fie fascinat de tot ce ai... Ah.

Robin se prefăcu că observă ceva la care nu primise răspuns.

— Cine e Pez, apropo? E tot cineva cu care Damian ar trebui să vorbească? E numele lui real?

— Nu, spuse Tim.

Tăcerea se prelungi puţin mai mult decât se aşteptase Robin. Întrebase de Pez doar pentru a aduce pentru ultima oară vorba despre Anomie şi despre *Inimă neagră ca noaptea*. Ridică privirea şi văzu că Ashcroft rămăsese cu gura căscată, de parcă fusese pus pe pauză. Peste o fracţiune de secundă, acesta se mişcă şi zâmbi.

— Numele lui real mi-a zburat complet din minte, spuse el. Doamne. Adică, abia dacă ne ştiam, dar ar trebui să-mi pot... Pez... Pez. Cum Dumnezeu îl chema? ...nu, scuze, nu mai ştiu. Dar, de fapt, el nu a cunoscut-o bine pe Edie, ca să fiu sincer, aşa că — sau aproape deloc, înţelegi.

— Nicio grijă, spuse Robin dând din umeri şi zâmbind. Damian poate oricând să ia numele de pe generic, dacă are nevoie de el.

— Da... dar cum spuneam, Pez nu... de fapt, e destul de... cum se spune? Nu neapărat fantezist, dar... Nu, vreau doar să spun că eu n-aş da prea mare crezare lucrurilor pe care le spune Pez. E genul de tip care spune lucruri ca să şocheze. Ştii genul.

— Oh, da, spuse Robin continuând să zâmbească, dar foarte interesată de această afirmaţie.

— Doar că n-aş vrea ca cineva să-şi facă o impresie greşită despre Edie. Pez nu e... Cum Dumnezeu îl cheamă?

Tim râse neconvingător.

Îşi luară rămas-bun în faţa barului, zâmbind amândoi în timp ce-şi dădeau mâna. Când privi peste umăr peste 30 de secunde, Robin văzu că Tim era în continuare unde îl lăsase, tastând rapid la telefon.

46

Am zărit în vis un Iad modern, şi mai cumplit
Ca dantescul tablou; nu tenebre şi încrâncenare
Având în el, ci forme noi de nebunie şi disperare,
Loc de supliciu complex, de Pământ zămislit...
În propriul tău Pământ şi în a lui ferice oameni
Dorinţa-ţi de durere va găsi bogată hrană.

Constance Naden, *Viziunea pesimistului*

— Cum a mers? o întrebă Strike, răspunzând apelului lui Robin după al doilea ţârâit.

— Crede că ştie cine e Anomie.

— Zău?

— Da, dar n-a vrut să-mi spună. L-am presat cât de tare am putut fără să mă deconspir, dar n-a spus decât că e o femeie tânără sau poate o adolescentă tulburată, care a avut deja de-a face cu poliţia. Kea Niven n-a fost prinsă cu nicio infracţiune, nu-i aşa?

— Din ce am găsit până acum, nu, spuse Strike.

În prezent avea deschise pe laptop feed-ul de Twitter, pagina de tumblr şi contul de Instagram ale Keei, însă în ultima oră şi jumătate nu se mai uitase pe ele, deoarece Strike jucase *Jocul lui Drek* pe telefon.

— Înţeleg că Anomie nu şi-a făcut apariţia? întrebă Robin.

— Nu, spuse Strike, dar acum înţeleg cu adevărat cât de plictisitor trebuie să fi fost pentru tine să te ocupi de asta ore întregi.

— Face parte din fişa postului, spuse Robin, care stătea în Land Roverul oprit, cu ochelarii scoşi, dar cu peruca blondă în continuare pe cap, în caz că Tim Ashcroft reapărea. Am mai aflat câteva lucruri interesante de la Ashcroft. În primul rând, poliţia l-a chestionat după ce l-ai văzut tu la cârciuma aia din Highgate. A trebuit să ofere un alibi pentru după-amiaza în care a avut loc

atacul cu cuţitul. Cineva a garantat că fusese cu el toată după-amiaza şi seara aceea.

— Ţi-a spus cine i-a oferit acest convenabil alibi?

— Nu, spuse Robin, dar dacă aş fi insistat pe asta, ar fi părut extrem de dubios.

— Da, asta e problema când eşti sub acoperire.

— Celălalt lucru ciudat e că Ashcroft nu vrea deloc ca lumea să vorbească cu Preston Pierce. Susţine că Preston abia o cunoştea pe Edie, dar noi ştim că asta e o minciună. Am avut impresia că Pierce ştie ceva care-l incriminează pe Tim. .

— Interesant. Cât de probabil ţi se pare Ashcroft ca Anomie, acum că l-ai cunoscut?

— Nu prea mult, recunoscu Robin. Dar mi se pare probabil să fie *Condeiul Justiţiei*.

— Serios? .

— Da. Tocmai m-am dus să mă uit iar pe blogul *Condeiului*. Primul post scris vreodată de *Condei* e despre faptul că Drek e un evreu caricaturizat, ceea ce e aproape cuvânt cu cuvânt ce mi-a spus Tim acum, inclusiv ceva despre prejudecăţile involuntare.

— La cât timp după ce Ashcroft a fost concediat din rolul Viermelui a apărut *Condeiul Justiţiei*?

Robin verifică.

— De fapt, spuse ea, *Condeiul Justiţiei* a apărut înainte că Tim să fie lăsat baltă. Prima postare e din ianuarie 2012. Tim a încetat să facă vocea Viermelui în martie 2013.

— Deci, dacă el e *Condeiul*, i-a făcut pe Ledwell şi Blay rasişti şi toate celelalte timp de un an, anonim, în timp ce continua să lucreze cu ei?

— Dar de ce să facă asta? spuse Robin, gândind cu voce tare. Dacă s-ar fi aflat că el e *Condeiul*, până şi oamenii care erau de acord cu criticile lui la adresa desenului l-ar fi considerat un mare ipocrit, nu-i aşa? Nu, probabil că m-am înşelat... Cred că e doar un cititor al blogului, nu cel care-l scrie... Ar fi bine să mă întorc. Joci tu mai departe jocul până când voi putea prelua eu?

— Da, bine, spuse Strike greoi. Deşi încep să cred că ar trebui să-ţi plătim ceva de genul opusului sporului de risc pentru toate orele în care trebuie să suporţi porcăria asta.

La puţin timp după ce Robin închisese, Strike primi un SMS de la nepotul Jack, care auzise de la mama lui că Strike era temporar imobilizat în casă şi, în mod emoţionant, începuse să-i trimită întrebări.

Cum e piciorul e mai bine?

Încă nu a crescut la loc dar ţinem pumnii, răspunse Strike, stârnind trei emojiuri cu râs.

De fapt, ciotul lui Strike nu se grăbea să revină la o stare în care să-i susţină în mod confortabil greutatea. Strike ştia foarte bine că trebuia să slăbească vreo 25 de kilograme, să facă exerciţiile recomandate de fizioterapeut şi să se lase de fumat, deoarece, dacă ajungea la arterosclerozǎ, era posibil să vină momentul în care pielea de la capătul ciotului să refuze să se mai vindece. Cum nu simţea nevoia urgentă de a lua niciuna dintre aceste măsuri raţionale, prefera să îşi transforme autoînvinovăţirea în furie faţă de Thurisaz, care îl obligase, sau cel puţin aşa vedea detectivul lucrurile, să se bată, ceea ce îi adusese piciorul în această stare.

Trecerea sistematică în revistă a întregii activităţi online a Keei Niven se încheie a doua zi. Strike îi trimise lui Robin un rezumat cu tot ce aflase, apoi o rugă pe Pat să printeze capturile de ecran relevante ca să i le poată arăta Keei joi, când se întâlnea cu ea. Găsise pe conturile ei sociale câteva chestii interesante pe care abia aştepta să-i ceară să le explice.

Neştiind ce altceva ar mai fi putut să facă, Strike decise apoi să cearnă multitudinea de conturi de Twitter de extremă dreaptă din jurul *Inimii negre ca noaptea*, în speranţa mai degrabă nerealistă de a-l identifica pe potenţialul lui atacator de la Ship&Shovel.

Aşa cum observase deja Robin, membrii Frăţiei Ultimei Thule aveau de regulă încorporat în numele lor de utilizatori iniţialele FRULT sau variaţii ale Ultimei Thule. Nu ataşau niciodată la conturi fotografii cu ei şi nici nu-şi dădeau numele întreg, ceea ce Strike presupuse că era o regulă impusă de Frăţie. Majoritatea foloseau imagini cu vegvisir-ul islandez, un simbol complex care semăna cu un compas şi despre care se crezuse în trecut, după cum află Strike când se uită pe site-ul Frăţiei, că e un simbol magic care îl ajuta pe purtătorul lui să navigheze pe vreme proastă. O tânără islandeză postase un tweet pentru un membru al Frăţiei, implorându-l să nu-şi însuşească un simbol care nu avea nimic de-a face cu suprematismul alb. Răspunsul lui fusese să o facă pizdă iubitoare de c****.

Deşi părea să le ceară membrilor ei să nu-şi dezvăluie identitatea reală pe internet, Frăţia părea în acelaşi timp foarte mulţumită dacă aceştia erau cât de agresivi şi de jignitori doreau. Doi membri ai Frăţiei răspunseseră într-un mod caracteristic la tweetul prin care Edie celebrase căsătoria gay.

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
Căsătorie între persoane de acelaşi sex în UK! ☺ ♥ ♥
16:30 17 iulie 2013

Algernon Gizzard Esq @Gizzard_AI
Răspuns către @EdLedDeseneaza
du-te dracu lesbiano

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine

Răspuns către @EdLedDeseneaza
Îţi miros păsărică stătută de aici

Will A @will_dela_FRULT
Răspuns către @Gizzard_AI @EdLedDeseneaza
multă muie

Briton Adevărat @jkett_FRULT
Răspuns către @EdLedDeseneaza
aplauzi asta cu mâinile alea soioase dar nicio curvă de stânga nu şi-a deschis gura muistă să spună ceva de Lee Rigby

Strike îşi notă numele de utilizatori @will_dela_FRULT şi @jkett_FRULT şi continuă să deruleze.

După o oră şi un sendviş cu şuncă, parcursese în sens invers încă un an din timeline-ul lui Edie.

Edie Ledwell @EdLed Desenează
Ce naiba se întâmplă cu ţara asta de are atât de mult în sondaje UKIP?

Harv @HN_Ultima_Thule
Răspuns către @EdLedDeseneaza
se întâmplă că oamenii văd că suntem invadaţi, curvă proastă ce eşti

Strike îşi notă şi acest nume de utilizator, se uită la contul omului, nu găsi nimic edificator şi se întoarse la timeline-ul lui Edie.

Ştia deja, desigur, că furia extremei drepte faţă de Ledwell fusese declanşată de concedierea lui Wally Cardew, dar acum află că, din punctul de vedere al Frăţiei, existase şi un delict agravant: actorul care îl înlocuise pe Wally era negru.

Anomie @AnomieGamemaster
Deci Nesătula de Ledwell a ales un Drek nou care dacă închizi ochii şi asculţi, e... căcat.
Mă întreb de ce l-o fi ales? 🤔
#simbolism #linguşire
Imediat sub acest tweet apărea un nume familiar.

Yasmin Weatherhead @YazzyWeathers
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu e corect, ar trebui să-i dăm o şansă lui @MichaelDavid
Joaca.

Contul lui Yasmin, observă Strike, nu avea ataşată o fotografie, ci o schiţă foarte măgulitoare cu ea.

Derulă de-a lungul altor răspunsuri.

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @YazzyWeathers @MichaelDavidJoaca
@AnomieGamemaster
Îţi place p*** neagră la fel de mult ca Nesătulei de Ledwell?

Jules @eu_sunt_evola
Răspuns către @D1scipolulluiLepine @YazzyWeathers
@MichaelDavidjoaca @AnomieGamemaster
Lui Ledwell îi plac toate tipurile. Am auzit că i-a supt-o proprietarului ei olandez în loc de chirie

---

Algernon Gizzard Esq @Gizzard_AI
Răspuns către @eu_sunt_evola @D1scipolulluiLepine
@YazzyWeathers @MichaelDavid)oaca @AnomieGamemaster
„care e secretul succesului tău domnişoară ledwell”
„muşchi ai maxilarului puternici şi lipsa reflexului faringian”

Condeiul Justiţiei @condeiulscrie
Răspuns către @AnomieGamemaster @MichaelDavid]oaca
Nu sunt de acord că MD e prost, dar de acord că distribuirea lui e o modalitate stângace de a compensa rasismul anterior din INN. Perspectiva mea asupra unui lucru corect făcut din motive greşite:
www.CondeiulJustitiei/DeCeDistribuireaLuiMichaelDavidCaDrek...

SQ @#F_R_U_L_T_Quince
Răspuns către @condeiulscrie @MichaelDavidJoaca
boule Drek nu e c*****

Strike notă numele de utilizator @#F_R_U_L_T_Quince, apoi continuă să citească discuţia despre distribuirea lui Michael David, căreia Edie — poate în mod necugetat — i se alăturase.

Edie Ledwell
@EdLedDeseneaza Răspuns către @condeiulscrie
Ai fost acolo când l-am distribuit? A fost cel mai bun pentru rolul ăsta, nu are nicio legătură cu faptul că e negru

Condeiul Justiţiei @condeiulscrie
Răspuns către @AnomieGamemaster @MichaelDavidJoaca

Nu sunt de acord că MD e prost, dar de acord că distribuirea lui e o modalitate stângace de a compensa rasismul anterior din INN. Perspectiva mea asupra unui lucru corect făcut din motive greşite: www.CondeiulJustitiei/DeCeDistribuireaLuiMichaelDavidCaDrek...

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @EdLedDeseneaza @condeiulscrie
Dacă eşti atât de sensibilă şi de furioasă de ataci fani pe Twitter, poate că ar trebui să te duci dracu şi să-l laşi la conducere pe @JoshBlay

---

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
Răspuns către @AnomieGamemaster @condeiulscrie
Crede-mă, am zile în care asta pare o idee foarte bună.

Ruby Nooby @rubynooby*_*
Răspuns către @EdLedDeseneaza @AnomieGamemaster
nu spune asta, te iubim!

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @EdLedDeseneaza @AnomieGamemaster
Nuuuuuuu nu pleca !!!

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @EdLedDeseneaza @AnomieGamemaster
aici toţi vorbesc urât, ai tone de fani, nu vrem să pleci

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @rachledrau Ruby Nooby @rubynooby*_* @inimaneagra28 @EdLedDeseneaza
#Trolare de Empatie încheiată

Cineva bătu la uşa mansardei.

— Ţi-am adus printurile, se auzi de pe palier vocea morocănoasă a lui Pat. Şi nişte prăjitură.

— Uşa e deschisă, strigă Strike, trăgând de halat să se asigure că îi acoperea boxerii. Ai spus cumva prăjitură?

— Da, spuse Pat intrând de-a-ndăratelea, cu ţigara electronică între dinţi ca de obicei, un dosar de carton într-o mână şi o felie mare de prăjitură cu fructe pe o farfurie. Am făcut-o aseară. M-am gândit că poate vrei puţin.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Strike. Ai făcut-o?

— Nu pentru tine, spuse Pat rece.

Trase adânc din ţigara electronică, apoi o scoase şi spuse:

— Ei, nu doar pentru tine. Trebuie ridicat moralul echipei. Partea bună la prăjitura cu fructe e că funcţionează. Ai tot ce-ţi trebuie?

— Da, totul e în regulă, spuse Strike.

Pat o luă spre uşă. Strike strigă după ea:

— Au existat bombăneli, nu-i aşa?

— Nimic grav, spuse Pat oprindu-se în uşă. Robin se ocupă de asta.

Pat plecă. Strike mâncă prăjitura cu fructe, care era foarte bună, simţind un amestec de vinovăţie renăscută, iritare faţă de cei care se plângeau, oricine ar fi fost ei, şi o nouă şi complet neaşteptată apreciere faţă de Pat care, în perioada în care el era neputincios, îi oferise un ajutor de un pragmatism pe care îl găsea straniu de reconfortant. Lui nu i-ar fi venit niciodată ideea de a face o prăjitură pentru echipă, deşi era adevărat că în clipa aceea nici măcar nu era sigur că ar putea sta în echilibru suficient cât s-o amestece.

După ce termină prăjitura, îşi aprinse o ţigară şi se întoarse la Twitter. Începea să se simtă ca un porc care trebuie să caute trufe într-o cameră plină de tămâie, peşti morţi şi brânză puternic mirositoare. Pe măsură ce orele monotone se succedau, se trezi din ce în ce mai predispus să se lase distras de argumente dezlânate şi fire care nu aveau nimic în comun cu Frăţia Ultimei Thule. De exemplu, începuse să fie interesat de doi dintre cei mai prolifici interlocutori ai lui Edie şi Anomie: Discipolul lui Lepine şi Algernon Gizzard, cărora părea să le fi făcut o plăcere deosebită să o atace pe Edie Ledwell în ultimii ani.

În cele din urmă, ca pentru a scăpa de o mâncărime enervantă, se duse să se uite mai atent la contul Discipolului lui Lepine.

La avatar apărea o fotografie alb-negru neclară a unui tânăr cu părul şi barba stufoase. Privind fotografia veche, Strike avu impresia că o recunoaşte şi intră pe Google să verifice. Şi într-adevăr, fotografia contului era cea a canadianului Marc Lepine, criminalul în masă care în 1989 împuşcase mortal 14 femei înainte de a se sinucide, lăsând în urma lui un bilet în care acuza feministele că îi distruseseră viaţa.

Din câte îşi dădea seama Strike, contul @DlscipolulluiLepine părea să existe, în principal, pentru a hărţui şi ameninţa femei tinere. Edie fusese o ţintă obişnuită, dar Kea Niven ajunsese şi ea să fie jignită, pe baza faptului că îl „folosise” pe Anomie pentru a da amploare acuzaţiilor ei de plagiat până când Anomie „îi înţelesese tactica”. Altfel, Discipolul lui Lepine viza francize despre care credea că sunt distruse de actriţe şi de scenariste, inclusiv *Războiul stelelor*, *Doctor Who* şi o largă varietate de jocuri video. Alte conturi feminine erau atacate pentru că proprietarele erau prea urâte, prea încăpăţânate sau (o obsesie specială) prea grase. Discipolul lui Lepine se alia frecvent cu conturile de extremă dreaptă, inclusiv cu Frăţia Ultimei Thule, şi îl sprijinea adesea pe Anomie, ale cărui atacuri la adresa lui Ledwell păreau să-l încânte.

Contul era plin de meme şi expresii standard pe care Strike le întâlnise deja la alţi Drek-i şi Fraţi ai Ultimei Thule: caricaturi cu „Stacy şi Chad”,

„normalii” superficiali şi narcisişti din desenele mainstream, care făceau mult sex, şi invocări repetate ale „trezirii la realitate” sau ale revelaţiei că bărbaţii erau cei subjugaţi, iar femeile erau, de fapt, opresorii. Discipolul lui Lepine avea, de asemenea, tendinţa de a sugera soluţii neplăcute şi adesea violente la problemele altor tineri. Unui adolescent american care se plângea că mama lui vitregă îi impusese o oră prea strictă de venit acasă, Discipolul lui Lepine îi sugerase să ascundă microfoane în camera ei şi apoi să pună la fereastră înregistrarea cu ea făcând sex ca să se audă pe toată stradă. Un bărbat care fusese părăsit de prietena lui profesoară fu sfătuit de Discipolul lui Lepine să-i pună acesteia pornografie infantilă în geantă şi să cheme poliţia. Furia, veninul şi discuţiile despre o revoluţie a „masculului beta” erau presărate cu recunoaşteri sincere şi furioase ale faptului că proprietarul contului era încă virgin.

Postările Discipolului lui Lepine i se păreau lui Strike nu doar neplăcute, ci şi îngrijorătoare. Cariera de anchetator îl învăţase că se întâmpla foarte rar ca oamenii periculoşi să devină violenţi la cheie, cum spunea el. Dar, cum Discipolul lui Lepine era anonim şi locaţia lui era secretă, Strike nu prea avea ce să facă. O mică consolare era faptul că acesta avea doar 72 de urmăritori, majoritatea fiind boţi, din câte îşi putea da el seama.

Strike îşi îndreptă apoi atenţia spre contul lui Algernon Gizzard, care avea puţin peste 3 000 de urmăritori. Imaginea de fundal a acestuia o înfăţişa pe Chelsea sărbătorind câştigarea recentului titlu în Premier League: Drogba, Ramires şi Remy stăteau întinşi pe iarbă lângă trofeul cu coroană, în timp ce restul echipei aclama şi agită pumnii în spatele lor. Cum Strike era suporter al lui Arsenal, această imagine nu-i spori deloc simpatia faţă de @Gizzard_Al.

Avatarul înfăţişa un cap pozat din spate, cu păr negru tuns scurt şi ochelari de soare tip aviator purtaţi invers. Strike mări fotografia, privind mai atent ochelarii de soare: puntea era din piele şi, deşi scrisul argintiu minuscul de pe lentile era neclar, i se păru că distinge „Cartier”.

Din ce vedea în imagini, viaţa dusă de proprietarul contului, presupunând că era cu adevărat a lui, nici că putea fi mai diferită de cea a Discipolului lui Lepine. Aici nu exista niciun pic de ură; dimpotrivă, aproape toate tweeturile erau străbătute de un ton de fanfaronadă şi consumerism voios. Gizzard posta adesea imagini cu Mercedesul E-Class coupe de culoare roşie pe care pretindea că îl deţine, deşi întotdeauna plăcuţa cu numărul de înmatriculare era atent îndepărtată din poză. Dintr-o lojă privată fusese făcută o fotografie la un meci în care Chelsea juca împotriva lui Manchester City, iar şampania la gheaţă nu lipsea din fundal. La imaginea din spate a unei blonde în fustă mini mergând pe Bond Street scrisese „eram excitat aşa că am chemat-o pe fufa căreia îi dădusem papucii acum o lună”.

Existau două selfie-uri, în care mare lucru din fata lui Gizzard nu se vedea. În colţul unei fotografii cu o plajă lungă şi albă, care părea să fie din Seychelles, apărea o sprânceană groasă. De asemenea, jumătate de ochi căprui

fusese surprinsă într-o poză făcută peste umărul lui Gizzard, înfăţişând mai multe modele şi o actriţă celebră evident ameţită într-un loc pe care Strike îl recunoscu drept zona VIP a unui club de noapte în care urmărise cândva un soţ rătăcit. Gizzard scrisese sub fotografie „Grup de fufe”. Tweetul îi adusese peste 5 000 de like-uri.

Cu cât se uita mai mult la contul lui Gizzard, cu atât subconştientul lui tot încerca să-i spună ceva. Despre ce era vorba? Strike derulă înapoi, la partea de sus a paginii, şi se uită la biografie.

Algernon Gizzard Esq
@Gizzard_AI
„Nu mai am nicio compasiune faţă de scursurile societăţii.
Nu-mi pasă dacă trăiesc sau mor” — weev[1]

Dintr-odată, deşi nu era nimeni acolo să-l audă, Strike spuse tare:

— Algiz. Algiz, fir-ar al dracu'.

Căută cuvântul pe Google şi, într-adevăr, Algiz, ca şi Thurisaz, era o rună din Vechiul Futhark. Lui Algiz îi erau atribuite diverse semnificaţii, cum ar fi protecţie, apărare, sinele superior.

— Nu poate fi o coincidenţă, ce dracu', murmură Strike.

Apoi se uită din nou peste conţinutul lui Gizzard cu şi mai multă atenţie, derulând încet înapoi de-a lungul anilor şi acordând o atenţie specială celor cu care interacţionase Algiz. În sfârşit, la începutul lui 2013 găsi o interacţiune cu un cont al Frăţiei Ultimei Thule.

Ryder T @Ultima_TJ4
În seara asta mă fac muci.

Algernon Gizzard Esq @Gizzard_AI
Răspuns către @Ultima_T_14
Auf die alten Götte!

Strike bănui că toastul germanic era un preferat al taberelor odiniste. Continuă să deruleze mai departe şi în iulie 2011 găsi, în sfârşit, ceva care să justifice cele două ore pe care le irosise pe @Gizzard_Al, care îşi manifestase aprobarea după ce un terorist de extremă dreaptă măcelărise 77 de tineri într-o tabără a Partidului Laburist din Norvegia.

Algernon Gizzard Esq @Cizzard_AI
Am citit manifestul trăgătorului

[1] „weev" este pseudonimul unui hacker şi troll american de extremă dreaptă, Andrew Aurnheimer

Jamie Kettle @PastilaNeagra28
Răspuns către @Gizzard_AI
Un adevărat erou

— Te-am prins, nenorocitule! spuse Strike tare.

Thurisaz zâmbea larg din fotografia ataşată contului Jamie Kettle care indica Londra ca locaţie. Singura diferenţă între aspectul lui din 2011 şi cel din prezent era că în urmă cu patru ani nu avusese o rună tatuată pe mărul lui Adam. Însă fotografia de fundal era craniul pe care Strike îl văzuse tatuat pe ceafa lui.

Contul era plin de sloganurile vehiculate de membrii extremei drepte pe care Strike ajunsese să le cunoască foarte bine: îngrijorarea faţă de reproducerea accelerată a imigranţilor, faptul că bărbaţii albi erau marginalizaţi, disciplinarea gândirii şi a discursului şi narcisismul, lăcomia şi caracterul insipid al femeilor. Cu toate acestea, în 2012 contul suferise o schimbare vizibilă: aproape tot conţinutul politic dispăruse, rămânând doar postări rare despre cele două hobby-uri principale ale lui Kettle: tâmplăria, cu exemple ale lucrărilor realizate de el, şi motocicleta lui, Norton Commando, din 1968.

Strike căută printre hârtiile de pe masa din bucătărie lista cu conturi ale Ultimei Thule pe care o întocmise şi găsi imediat @jkett_FRULT, cunoscut şi ca Briton Adevărat, al cărui cont începea din aprilie 2012: exact momentul la care contul lui Jamie Kettle fusese epurat de conţinutul politic.

— Te-am prins pentru că ai vrut tu să te dai mare cu măsuţele tale, spuse Strike cu un zâmbet încrâncenat, în timp ce întindea mâna după mobil să-l sune pe inspectorul-şef Murphy.

47

...aceste suflete pătate tânjesc să infecteze,
Să îşi arunce în feţele frăţeşti greaua răsuflare,
De parcă asta le-ar aduce uşurare.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Chaturi din joc între cinci dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>
<13 mai 2015 23:47>
<VilePechora, Inimoasa, Vierme28, Albacahartia>
Inimoasa: abia aştept Comic Con-ul
Vierme28: şi eu
VilePechora: are toată lumea măştile pregătite?
Vierme28: lol da
Inimoasa: deci te duci, Vile?
VilePechora: nu-mi spune Vile
Inimoasa: lol
Vierme28: lol
VilePechora: merg dacă merge şi Albacahartia.
Albacahartia: de ce?
VilePechora: îmi plac la nebunie roşcatele. Sânge viking adevărat
Inimoasa: de unde ştii cum arată ea?
VilePechora: lol asta ar însemna să spun
>
Inimoasa: LordDrek merge la Comic Con, ştie cineva?
Vierme28: nu ştiu, n-a mai intrat aici de o veşnicie

<Un nou canal privat a fost deschis>

<13 mai 2015 23:50>
<Albacahartia invită pe VilePechora>
Albacahartia: de unde ştii că sunt roşcată?
<VilePechora s-a alăturat canalului>
Vierme28: cred că Anomie ar trebui să numească alt moderator
Inimoasa: ba nu n-ar trebui
Vierme28: dar nu e niciodată aici
Vierme28: Vile, LordDrek a plecat?
Inimoasa: sunt sigură că nu
Inimoasa: e doar foarte ocupat
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
<LordDrek s-a alăturat canalului>
Inimoasa: OMG tocmai vorbeam despre tine!
LordDrek: de bine, sper?
Inimoasa: da, bineînţeles!
Inimoasa: ce mai faci?
LordDrek: destul de bine LordDrek: Morehouse nu e pe aici?
Inimoasa: nu
LordDrek: bun, pentru că nu mai are niciun haz să tot auzi că ţi se spune nazist din 10 în 10 minute
Inimoasa: îmi pare foarte rău
LordDrek: nu e vina ta x
Inimoasa: Morehouse a fost complet deplasat
LordDrek: Anomie nu e?
Inimoasa: nu, a plecat acum jumătate de oră, avea ceva de făcut
LordDrek: ce, e vampir? E trecut de miezul nopţii
Inimoasa: lol
LordDrek: poate că acum că a prins gustul crimei iese la vânătoare
VilePechora: sunt onorat. Credeam că doar Morehouse are parte de canal privat special cu tine
VilePechora: aţi avut o ceartă de îndrăgostiţi? Am observat că nu prea mai apare pe aici
VilePechora: iar tu eşti tot timpul pe aici
Albacahartia: răspunde la întrebare, fir-ar al dracu
VilePechora: ar fi trebuit să spun roşcată *naturală*
VilePechora: la fel şi sus şi jos şi aşa mai departe
Albacahartia: de unde ştii?
VilePechora: lol
VilePechora: îţi spun dacă răspunzi şi tu la o întrebare a mea
Albacahartia: ce întrebare?
VilePechora: cât de mult vrei să-mi spui cine e Anomie?
Albacahartia: nu ştiu cine e
VilePechora: dispari, ştiu că Morehouse ţi-a spus
Albacahartia: nu mi-a spus
VilePechora: dar Morehouse ştie, nu?
Albacahartia: da Morehouse ştie dar n-o să-ţi spună niciodată
VilePechora: ştiu, de asta te întreb pe tine
Albacahartia: de unde acest interes subit?
VilePechora: nu e subit
VilePechora: toţi fanii vor să ştie cine e Anomie

VilePechora: plus că a omorât-o pe Ledwell
Albacahartia: dispari
VilePechora: atunci cine?
Albacahartia: poate tu
VilePechora: am alibi beton, frumoaso
Inimoasa: lol nu spune asta
LordDrek: nu eu o spun, el o spune
LordDrek: tot timpul, fir-ar al dracu, în jocul principal
LordDrek: într-o bună zi cineva o să-l ia în serios
LordDrek: ştiu că el crede că a reuşit să-i ţină pe poliţişti la distanţă de joc, dar nu e nevoie decât de unul şi e terminat
LordDrek: hei, VilePechora
>
>
>
VilePechora: sunt ocupat, lasă-mă 5 min
>
>
>
Inimoasa: e atât de nedrept dacă chiar îi spionează pe fani
Inimoasa: niciun fan nu ar fi fost în stare să facă asta
Inimoasa: mai ales lui Josh
Vierme28: de ce spui asta ??
Vierme28: mai alas lui Josh
Inimoasa: ştii ce-am vrut să spun
Vierme28: nu, nu ştiu explecă
Inimoasa: păi pentru că ea era cea care strica totul pentru bani, nu-i aşa?
Vierme28: de ce ?
Inimoasa: haide, Vierme, toată lumea ştie că ea era cea care făcea asta pentru bani
Vierme28: de unde ştii? n-ai fst acolo la toate şedinţele şi aşa
Vierme28: de unde ştii că j*** na vrut mai mulţi bani?
Vierme28: E*** a născocit toate ideile bune şi cele mai bune personaje

Albacahartia: căcatul ăla
Albacahartia: nemernicul ăla absolut
Albacahartia: cum a îndrăznit?
Albacahartia: îi dă înanite cu regula 14 apoi se apucă să facă asta?
VilePechora: nu-ţi face griji, am şters-o
Albacahartia: sigur
VilePechora: ba da. Prietena mea e genul geloasă
VilePechora: pun pariu că acum vrei să aflu cine e Anomie, nu-i aşa?
>
>
Albacahartia: mergi la Comic Con?
VilePechora: nu ştiu, de ce?
Albacahartia: Anomie o să fie acolo costumat în Drek
VilePechora: pe bune?
Albacahartia: Morehouse mi-a spus acum o veşnicie
Albacahartia: Anomie merge întotdeauna ca Drek
VilePechora: la fel ca alţi o mie de oameni
Albacahartia: de-asta se îmbracă aşa, tâmpitule
Albacahartia: ce crezi, că o să intre cu o săgeată care arată spre capul lui şi pe care scrie „eu sunt Anomie”?
VilePechora: lol bine
Albacahartia: da, acum sper să afli cine e nemernicul

Albacahartia: s-ar putea să-l caut puţin şi eu
VilePechora: super, ar trebui să facem echipă
Albacahartia: eu nu fac echipă cu tine
VilePechora: de ce, ar fi Morehouse gelos?
Vierme28: m-am săturt să-şi bată toţi joc de ea
Vierme28: chiar a fost un om bun
Vierme28: aşa că du-te dracu, Inimoaso
<Vierme28 a părăsit canalul>
>
>
Inimoasa: ăă - ce naiba a fost asta?
LordDrek: lol
LordDrek: viermele s-a transformat
Inimoasa: adică, nu e ca şi cum aş fi *cunoscut-o* pe L****** sau ceva
Inimoasa: Josh ar fi lăsat desenul gratis pe YouTube pentru totdeauna. Ea a fost cea care a vrut plată.
LordDrek: da, părea o vacă mercenară absolută
Inimoasa: păi, cumva chiar era
>
>
>
Inimoasa: mergi la Comic Con?
LordDrek: aş vrea dar nu pot
LordDrek: tu?
Inimoasa: da. Şi peste 3 săptămâni mă duc să văd o piesă
LordDrek: da? Ce piesă?
Inimoasa: Cehov
LordDrek: uau, sper să-ţi placă
Inimoasa: speram ca vedeta să-mi dea autograf după aia
LordDrek: ei, nu se ştie niciodată
LordDrek: crezi că e posibil?
LordDrek: aş zice că e foarte probabil să se întâmple asta
Inimoasa: lol
Inimoasa: ce crezi c-ar trebui să fac, să aştept la intrarea actorilor?
>
LordDrek: stai puţin, scumpo, e cineva la uşă
Inimoasa: nicio problemă x
Albacahartia: VilePechora, dacă poza mea apare online sau ceva
VilePechora: n-o să apară
VilePechora: aş fi putut încerca să te şantajez cu ea
VilePechora: dar n-am făcut-o, pentru că sunt băiat drăguţ
Albacahartia: sigur
VilePechora: ce vrea să însemne asta?
Albacahartia: Înjumătăţirea?
VilePechora: du-te dracu, documentarea aia ne-a luat o veşnicie, chiar am crezut că Anomie era Ledwell
Albacahartia: bine dacă zici tu
Albacahartia: dar vorbesc serios cu poza mea
VilePechora: jur pe Odin şi Vechii Zei că n-o s-o folosesc
Albacahartia: ai spus c-ai şters-o
VilePechora: da. De aia nu pot s-o folosesc.
Albacahartia: bun ei ar fi bine să fie adevărat
<Albacahartia a părăsit canalul>
<VilePechora a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

<Un canal privat a fost deschis>
<14 mai 2015 00:04>
<VilePechora invită pe LordDrek>
VilePechora: Veşti
>
>
<LordDrek s-a alăturat canalului>
>
>
Albacahartia: Morehouse a fost pe aici?
Inimoasa: nu
Inimoasa: v-aţi certat?
Albacahartia: nu, vreau doar să vorbesc cu el
>
>
>
>
Albacahartia: îi spui că trebuie să vorbesc cu el, dacă apare?
Inimoasa: da bine
Albacahartia: mersi
<Albacahartia a părăsit canalul>
Inimoasa: mai eşti aici, LordDrek?
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
LordDrek: lasă-mă o clipă scumpo
Inimoasa: scuze, n-am vrut să te hărţuiesc!
>
>
>
>
>
>
>
>
LordDrek: ai aflat ceva?
VilePechora: ae susţine că nu ştie cine e
VilePechora: dar zice că el o să meargă la Comic Con, costumat în Drek
LordDrek: nu foloseşte la nimic, o să fie sute la fel acolo
VilePechora: Asta am spus şi eu, dar ea a zis că de asta se îmbracă aşa.
VilePechora: Albacahartia e interesată să afle cine e, acum că ştie că el a arătat nudurile ei înăuntrul jocului.
VilePechora: aş putea face echipă cu ea ca să încercăm să-l descoperim
LordDrek: du-te dracu, nu implicăm stângiste în chestiile noastre.
LordDrek: ştiu că îţi curg balele după Albacahartia, dar trebuie să uiţi de asta. Concentrează-te pe misiunea ta, fir-ar al dracu.
LordDrek: pentru că şi eu am veşti şi nu sunt bune
LordDrek: şi e mai sigur să vorbim aici decât în locul nostru obişnuit, pentru că cred că e posibil ca sticleţii să ne urmărească încă acolo
LordDrek: Thurisaz a fost dus la interogatoriu acum o oră
VilePechora: căcat

LordDrek: trebuie să fi existat o cameră în toaleta aia
LordDrek: oricum, dobitocul şi-a păstrat vechiul cont de Twitter cu pozele lui şi numele lui real. Aşa l-au identificat
VilePechora: de unde ştii?
LordDrek: Uruz era acasă la Thurisaz când au venit sticleţii
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
LordDrek: scuze, vecinul s-a încuiat pe dinafară
Inimoasa: ai o cheie de rezervă a lui?
LordDrek: da
Inimoasa: lol nu-mi imaginam că oamenii ca tine fac chestii de genul ăsta pentru vecini
LordDrek: „oamenii ca mine”?
Inimoasa: ştii ce-am vrut să spun
Inimoasa: f********
LordDrek: tot oameni suntem şi noi
Inimoasa: lol da presupun că da
Inimoasa: doar că mi-e greu să-mi imaginez
LordDrek: mai bine să nu vorbim despre chestii de genul ăsta. Regula 14.
Inimoasa: lol, da, scuze.
Inimoasa: uneori îmi mai scapă când Anomie nu e aici
Inimoasa: presupun că după ce se termină piesa, actorii trebuie să se ducă acasă şi să se culce devreme
LordDrek: da, aşa e
Inimoasa: păcat
LordDrek: cred că regizorii sunt stricţi în privinţa asta
Inimoasa: aşa mă gândeam şi eu
Inimoasa: dar presupun că lasă oamenii să viziteze cabinele actorilor înaintea piesei?

LordDrek: L-au întrebat dacă vechiul cont e al lui
LordDrek: nu prea avea cum să nege, motocicleta era pe aleea din faţa casei
VilePechora: căcat
LordDrek: aşa că vreau să ştergi contul ăla nenorocit al lui Algiz IMEDIAT
VilePechora: bine, bine, îl şterg acum
>
>
>
>
VilePechora: bun, gata. L-am şters
VilePechora: dar n-am pus niciodată numele meu real pe el, sau poze cu faţa mea
LordDrek: nu, doar maşina ta, echipa ta de fotbal şi clubul de noapte favorit
VilePechora: uite, cineva ar trebui să meargă clar la comic con şi să încerce să-l identifice pe Anomie
VilePechora: Anomie zice întruna că el e cel care i-a atacat. Dacă aflăm cine e de fapt, putem da pontul poliţiei. Dacă el e băgat pentru înjunghierea ălora doi, asta o să slăbească presiunea pe noi

>
LordDrek: şi ce-o să faci, o să începi să smulgi măştile oamenilor?
VilePechora: ce dracu merită încercat
VilePechora: O să aibă mască de Drek şi tricou cu Păstraţi jocul. O să-l fac să vorbească
LordDrek: bine, du-te la Comic Con, dar nu face vreo tâmpenie
LordDrek: nu face ca Thurisaz

>
>
LordDrek: scuze, scumpo, a venit iar vecinul meu. I s-a rupt cheia în broască aia afurisită
Inimoasa: o nu
LordDrek: va trebui să mă deloghez, o să aştepte la mine lăcătuşul.
Inimoasa: a ok
Inimoasa: noapte bună xxx
>
>
LordDrek: noapte bună xxx
<LordDrek a părăsit canalul>
>
>
>
>
>
>
Inimoasa: eşti încă treaz, Vile?
>
>
>
>
>
>
<VilePechora a părăsit canalul>

LordDrek: dacă nu l-ar fi atacat pe poliţistul ăla n-ar fi acum în arest
VilePechora: Thurisaz n-o să vorbească
>
LordDrek: nu asta e ideea
VilePechora: mai ţii întâlnirea de sâmbătă?
LordDrek: da, în clipa asta trebuie să păstrăm o disciplină strictă
LordDrek: încă trebuie s-o vrăjesc pe vaca aia grasă de Inimoasa, să nu intre la bănuieli
>
LordDrek: vine să vadă piesa mea. Vrea un autograf în faţa intrării artiştilor
VilePechora: rofl, lingăule. ce-o să spui după ce Michael David o ignoră, o să pretinzi că n-ai văzut-o?
VilePechora: pentru că n-o să creadă asta, când ea e cât casa.
LordDrek: ştiu. ar fi trebuit să zic că sunt Stevie Wonder
VilePechora: lol
<LordDrek a părăsit canalul>
<VilePechora a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

48

Uneori mă irită, ca orice tânăr om,
Năbădăioasă, oarbă său mult prea neatentă.
Ca pasărea rătăcitoare, de vânt purtată,
Ce se izbeşte chiar de al ei pom.

Augusta Weber, *Mamă şi fiică*

A doua zi, Strike fu trezit de alarmă dis-de-dimineaţă, pentru că trebuia să meargă cu maşina în King's Lynn s-o intervieveze pe Kea Niven. Deşi uşor neliniştit de modul în care ciotul lui avea să suporte dublă provocare a protezei şi a manevrării acceleraţiei, SMS-ul primit de la Ryan Murphy în timpul nopţii îi amelioră dispoziţia. Thurisaz, cunoscut şi că Jamie Kettle, fusese găsit în casa lui din Hemel Hempstead şi dus la interogatoriu. În prezent, poliţia îi examina calculatorul, căutând urme de activitate pe dark web, şi îi percheziţiona casa, scotocind după aparatura de fabricare a bombelor. Deşi ar fi fost exagerat să considere că geanta finlandezei de care se împiedicase îi purtase noroc, mai ales ţinând cont de presiunea pe care întâmplarea o pusese pe firma lui, măcar avea satisfacţia de a şti că orele îndelungate petrecute pe Twitter dăduseră rezultate, aşa că luă micul-dejun mai binedispus decât în ultimele zile.

Însă, când ieşi de la duş, observă că pierduse un apel. Accesă căsuţa vocală, aproape sigur de ceea ce avea să audă.

— Alo, domnul Strike? Sunt Sara Niven. Kea se simte foarte rău azi, mă tem, aşa că, va trebui să contramandăm interviul... scuze.

Cu prosopul legat în jurul taliei, rămase în echilibru pe un picior, strângând spătarul unui scaun din bucătărie cu mâna liberă. În cele din urmă, decise că n-avea altceva de făcut decât să-şi vadă de treabă ca şi cum n-ar fi

auzit mesajul. Apelul fusese redirecţionat de pe numărul de la birou: avea să susţină că fusese o problemă tehnică.

Spre uşurarea lui, capătul ciotului acceptă fără crâcnire ciorapul, pernuţa cu gel şi presiunea greutăţii lui asupra piciorului fals. Tendonul se plângea în continuare, dar cum alternativa la purtarea protezei era să facă în cârje deplasarea în King's Lynn luând trenul şi taxiul, după care să meargă în seara aceea să se întâlnească cu Madeline cu un crac pe jumătate gol şi prins în ace, tendonul trebuia să se împace cu situaţia. Însă decise să ia cu el bastonul pliabil pe care i-l cumpărase Robin, după care coborî scările atent, îmbrăcat în costum, deoarece nu voia să fie nevoit să se întoarcă în Denmark Street să se schimbe înainte de întâlnirea de mai târziu cu Madeline.

Era pe A14, ocolind Cambridge-ul, când Robin îl sună.

— Veşti bune. Seb Montgomery sigur nu e Anomie.

— Slavă Domnului, spuse Strike energic. Era şi timpul să eliminăm pe cineva. De unde ştii?

— Anomie a intrat în joc acum cinci minute, hărţuind jucătorii să meargă la Comic Con. La momentul ăla, Seb dăduse o fugă de la birou să ia cafea. îl aveam în faţa ochilor: niciun mobil, niciun iPad, niciun mijloc de scris.

— Excelent lucrat, Ellacott. În altă ordine de idei, mama Keei Niven zice că fiica ei se simte prea rău să fie intervievată azi.

— Ah, la naiba, spuse Robin. Ce o să...?

— Mă duc oricum. Dă-o dracu'. O să pretind că n-am primit mesajul. Urmă o scurtă pauză, în care Strike depăşi un Vauxhall Mokka care abia se târa.

— Crezi că e...? începu Robin.

— E varianta ta preferată pentru Anomie, spuse Strike.

Date fiind evenimentele din săptămâna anterioară, Strike era uşor sensibil la orice sugestie că ar acţiona nesăbuit.

— Nu, presupun că ai dreptate, spuse Robin. Ar putea să ne amâne la nesfârşit.

— Ai citit e-mailul meu despre Jamie Kettle? întrebă Strike.

O anunţase pe Robin că îl identificase pe Thurisaz imediat după ce îl sunase pe Murphy.

— Da, spuse ea, e fantastic. Cred că ţi-a luat o veşnicie.

— Douăzeci şi trei de ore de periat Twitter-ul, spuse Strike. Dar Murphy a fost încântat. Tu unde eşti?

— Merg spre Harley Street. Midge spune că Gus Upcott vine cu metroul în direcţia asta. Îl preiau pe Gus, ca ea să se poată duce să-l înlocuiască pe Barclay la Preston Pierce. Cred că ar trebui să...

— Să mai variem puţin, da, spuse Strike, sperând că Robin nu critică implicit decizia lui de a se ţine după Wally Cardew atâtea ore, încât ajunsese să fie reperat de Thurisaz. Ei, îţi trimit SMS imediat ce o văd pe Kea.

Vestea despre Montgomery era atât de îmbucurătoare, încât nu îl deranjă prea mult apariţia primei turbine eoliene sau transformarea peisajului în mlaştini

şi lunci nesfârşite. Nu intra niciodată în Norfolk de bunăvoie, de fapt avea o uşoară prejudecată împotriva acelui ţinut, pentru că locul cel mai rău dintre toate cele în care mama lui peripatetică şi însetată de nou îşi dusese fiul şi fiica fusese o comună din Norfolk.

Strike spera din suflet ca acel loc să nu mai existe.

Intră în King's Lynn puţin după ora 11. Sistemul de navigaţie îl conduse pe o serie de străduţe banale, până când îl scoase pe cheiul de beton care mărginea Great Ouse, un râu plin de nămol care trecea pe lângă casa familiei Niven. Parcă, îi trimise SMS lui Robin că era pe punctul de a ciocăni la uşa Keei şi coborî din maşină, ţinând în mână dosarul cu capturi de ecran. Era cât pe ce să închidă portiera, când băgă mâna în maşină şi îşi luă bastonul, deşi în clipa aceea se putea descurca fără el, apoi merse pe South Quay spre casa familiei Niven şi sună la sonerie.

O voce ascuţită de femeie strigă dinăuntru ceva. După aproape un minut, uşa se deschise.

În faţa lui apăru mama Keei, după cum consideră Strike, o femeie de vârstă mijlocie, cu un aspect vag boem şi un păr grizonant neîngrijit. Îl privi pe detectiv cu o expresie de consternare.

— Eşti cumva...?

— Cormoran Strike, spuse detectivul. Am venit să mă întâlnesc cu Kea. Când îşi pronunţă numele, vocea ascuţită pe care o auzise mai devreme ţipă efectiv, de undeva din afara câmpului lui vizual.

— Nu! Mi-ai spus că l-ai oprit!

— Kea, spuse mama ei rotindu-se.

Imediat se auziră paşi alergând şi o uşă trântită.

— Ah, nu, spuse Sara Niven întorcându-se iar spre Strike şi continuând pe un ton furios. Ţi-am spus să nu vii! Te-am sunat azi-dimineaţă şi ţi-am lăsat mesaj!

— Da? spuse Strike, sprijinindu-se cu putere în baston şi prefăcându-se nedumerit şi uşor neîncrezător. Sigur aţi format corect? De obicei, robotul telefonic al biroului nu dă rateuri.

— Sunt sigură că...

O a doua uşă, mai grea, se trânti. Strike deduse că fata tocmai se repezise afară pe uşa din spate. Din casă, o voce metalică derutantă începu să ţipe repetat „Te rog, Kea! Te rog, Kea! Te rog...”.

— Am venit tocmai din Londra, spuse Strike, încruntându-se în timp ce se sprijinea în baston. Aş putea măcar să folosesc toaleta?

— Eu... mă rog...

Femeia ezită, apoi spuse fără tragere de inimă:

— Bine.

Sara se dădu înapoi să-l lase să intre, arătă spre o uşă închisă aflată la mică distanţă, apoi dispăru după un colţ din capătul holului, unde Strike presupuse că se afla uşa din spate, strigând „Kea? Kea!”.

Strike se opri pe preş şi privi în jur. În dreapta lui, o uşă deschisă dădea într-un living decorat cu un amestec complex de modele florale.

Doi peruşi clipeau la el dintr-o colivie mare. Văzu şi un laptop deschis pe o canapea lăsată.

Intră rapid în sufragerie şi atinse touchpad-ul laptopului. Era cald.

Kea căutase rochii pe site-ul lucrurifrumoase.com. Strike făcu click pe istoricul ei, fotografie rapid cu mobilul lista site-urilor pe care le vizitase Kea recent, apoi ieşi cât mai repede din cameră şi intră pe uşa indicată de Sara.

Mica încăpere conţinea doar o toaletă şi o chiuvetă. Niciuna nu era deosebit de curată. Lângă veceu zăcea un teanc cu numere din New Statesman şi ediţii dintr-un ziar local. Pe pereţi erau atârnate mai multe imagini pătate de vreme cu păsări exotice. Vocea metalică stranie continua să intoneze „Te rog, Kea! Te rog, Kea!” de undeva din adâncurile casei.

Când Strike ieşi din baie, o auzi pe Sara strigând:

— Încetează!

Vocea metalică repetă.

— Încetează! Încetează! Încetează!

Strike se luă după cele două voci. Sara Niven stătea în bucătărie deopotrivă neliniştită şi furioasă, cu spatele la o chiuvetă plină de vase murdare. Purta o rochie largă cu un model floral de un verde-maroniu care se asorta cu pernele din living. Ciorapii negri şi groşi aveau o gaură prin care degetul mare de la piciorul stâng încerca să-i iasă afară.

— Încetează!

De pe o bară din colţul bucătăriei, un cacadu umbrelat mare şi alb îl privea acum pe Strike cu ochi tulburător de inteligenţi. După ce rosti ultimul cuvânt, se aplecă să-şi ciugulească piciorul.

— Nu te apropia de el, spuse Sara. Nu-i plac bărbaţii.

Strike se opri, ascultător. Prin fereastra de deasupra chiuvetei văzu că jumătate din curte era plină de coteţe, în care stăteau sau fluturau din aripi o largă varietate de păsări colorate. Bucătăria avea un miros stătut, de legume vechi.

— Kea a plecat, îl informă Sară pe un ton acuzator. A ieşit pe poarta din spate.

— Ah, spuse Strike, sprijinindu-se în baston. Păcat... înţeleg că ştiţi despre ce e vorba, doamnă Niven?

— Da, ai spus la telefon: persoana aceea, Anomalie sau cum o cheamă. Kea a spus că Josh credea că e ea, ceea ce e complet ridicol.

— Probabil Kea a înţeles greşit, spuse Strike. Eu i-am spus că circulă o teorie că ea e Anomie, dar n-am spus niciodată că Josh crede în această teorie. Josh vrea ca fiica dumneavoastră să vorbească cu mine doar pentru că ştie că ea a comunicat în privat cu Anomie.

— Uite ce e, spuse Sara pe un ton aprins. Kea a vorbit deja cu poliţia. Cineva a luat legătura cu ei — complet ridicol — şi le-a spus că Kea a

persecutat-o ani în şir pe fata aceea, Ellie Led şi nu mai ştiu cum, aşa că ei au chestionat-o pe Kea — despre ce a spus pe reţelele sociale, pentru numele lui Dumnezeu! Asta nu e persecuţie, să spui că ai fost furată, nu-i aşa? Şi, întâmplător, Josh Blay a tratat-o pe Kea oribil, ceea ce a avut un efect atroce asupra sănătăţii ei mintale, a fost nevoită să abandoneze şcoala...

— Da, ştiam că Kea nu s-a simţit bine, spuse Strike. Scuze, v-ar deranja foarte tare dacă stau jos?

Trase puţin de cracul drept în sus pentru a lăsa să se vadă tijă de metal a protezei. Aşa cum sperase, vederea ei păru să o şocheze şi să o fâstâcească pe Sara.

— Ah, scuze, n-am... n-am ştiut...

Strike, care nu-şi dorea decât s-o împiedice pe Sara să-l dea afară din casă, se instală pe un scaun de lemn din bucătărie. Masa era plină de firimituri de pâine prăjită. Sara se aşeză automat pe scaunul din faţa lui şi mătură câteva din ele pe podea, absentă. Era o mare diferenţă faţă de locuinţa exigentului Strike.

— Kea se simţea mai bine înainte să se întâmple asta, spuse Sară.

Prin „asta" Strike înţelese atacul cu cuţitul.

— Dar apoi, evident că... am depus reclamaţie la poliţie. Ar fi trebuit ca la acel interviu să fie cineva cu ea. Eu ar fi trebuit să fiu acolo. E bolnavă cronic, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e vina ei că el a sunat-o! Şi apoi, prin ce au făcut-o să treacă, i-au urmărit deplasările...

— Scuze, cine a sunat-o pe Kea? spuse Strike.

— Josh, spuse Sară, privind spre el cu un amestec de neîncredere şi consternare. Credeam că ştii —, a sunat-o în seara dinainte să fie înjunghiat.

— Înţeleg.

— Dar nu i-a spus Keei că a doua zi se duce la cimitir. Ea nu a ştiut asta. De ce i-ar fi spus Josh unde — abia dacă vorbea cu Kea despre Ellie Led aia, nu-i aşa? Dar poliţia a pus-o să-şi reamintească toate deplasările şi, evident, a suferit o recidivă gravă.

— Da, Kea mi-a spus la telefon că e ţintuită la pat, spuse Strike.

Urmă încă o scurtă pauză, în care faptul că fata ieşise în fugă din casă păru să reverbereze ca un ecou în încăpere.

— Are zile bune şi zile proaste, asta e natura bolii ei, spuse Sara pe un ton defensiv. NHS e absolut degeaba. „Analizele de sânge sunt normale." „Recomandăm psihoterapie."

Tonul Sarei deveni furios.

— Ah, zău? Şi cum anume ar putea fi o problemă psihiatrică, când Kea e efectiv incapabilă să se dea jos din pat din cauză că are dureri atât de mari, că e epuizată? Aşa că ajungi să-ţi faci singură documentarea pe internet, faci tu treaba doctorilor în locul lor. Am plătit pentru tot felul de analize private şi bineînţeles că stresul tuturor acestor lucruri...

Sara făcu un gest frenetic.

— ...a fost atroce, Kea e într-o stare...

Cacaduul decolă brusc de pe stinghie într-un vârtej de pene albe, făcându-l pe Strike să tresară, şi se năpusti în hol.

— Îl lăsaţi să zboare prin casă?

— Doar la parter, spuse Sară. E o uşă care blochează accesul pe scări.

Cacaduul care nu se mai vedea scoase din nou ţipătul lui de „Te rog, Kea! Te rog, Kea!”, iar cei doi peruşi din colivie se lansară, la rândul lor, într-o serie de ciripituri ascuţite.

— Josh Blay e paralizat, reluă Strike. Cuţitul i-a străpuns gâtul. Abia de curând a reînceput să vorbească.

Sara păru să se facă mai mică în rochia ei fără nicio formă.

— Nu vrea decât să-l oprească pe acest trol de pe internet să mai creeze probleme şi să mai atace familia lui Edie. După moartea lui Edie, Anomie a început să se ia de unchiul şi...

— Kea niciodată nu ar...

— Josh nu crede că Anomie e Kea, spuse Strike. El vrea ca ea să vorbească cu mine doar pentru că, aşa cum am spus, ştie că ea a luat legătura direct cu Anomie. Orice, cel mai mic detaliu pe care l-ar şti despre el ne poate ajuta să descoperim cine e în spatele acestui cont, că Josh să-şi poată recăpăta liniştea sufletească.

— Te rog, Kea! Te rog, Kea! spuse cacaduul dintr-o cameră îndepărtată.

— Oh, Doamne, spuse Sara Niven.

Ochii i se umplură de lacrimi şi Strike îşi aminti de o altă mamă de vârstă mijlocie care plânsese când îl menţionase pe Josh Blay, chiar dacă, era sigur, din motive foarte diferite. Sara se ridică, bâjbâi în lateral şi luă un prosop de bucătărie şi un inhalator de lângă ceainic.

— Sunt astmatică, spuse ea răguşit către Strike.

Folosi inhalatorul, apoi îşi suflă nasul şi se aşeză la loc.

— Teoria asta că în spatele contului lui Anomalie s-ar afla Kea — cine o susţine?

— Zvonurile online au o viaţă proprie, spuse Strike destul de sincer. Nu e întotdeauna uşor să afli de unde provin.

— Ea niciodată nu ar..., începu Sara iar.

Dar cacaduul invizibil, care încetase pe moment să mai strige „Te rog, Kea!”, începu să imite un ţârâit telefonic atât de convingător, că mâna lui Strike plecă automat spre buzunar.

— Ah, spuse el, dându-şi seama de unde venea zgomotul. Scuze, ce...?

— Uite, tu nu înţelegi, spuse Sara gâfâind. Kea chiar a trecut prin multe. Tatăl ei a murit când ea avea 18 ani şi ea era fata lui tăticu', îl v-venera. A făcut infarct la serviciu, s-a prăbuşit pur şi simplu la cantină. Şase luni mai târziu, Kea s-a dus la colegiul de arte şi l-a cunoscut pe Josh. Apoi el a înşelat-o şi a părăsit-o. Apoi a apărut acel desen afurisit şi Kea şi-a dat seama că Josh îi spusese acelei fete Led nu mai ştiu cum toate ideile ei... Josh Blay a distrus viaţa

fiicei mele, ăsta e adevărul, şi acum te trimite aici pe dumneata să-i ceri favoruri...

— Bine, doamnă Niven, spuse Strike, prefăcându-se că se căzneşte să se ridice în picioare, v-aţi exprimat clar punctul de vedere, dar trebuie să înţelegeţi că noi încercăm s-o ajutăm pe Kea să-şi apere reputaţia. Oricât ar fi de neîntemeiate, acuzaţiile de pe internet tind să se reverse în lumea reală şi să afecteze vieţile oamenilor, uneori timp de mai mulţi ani. Dar dacă ea nu se simte confortabil să ne ajute în investigaţia noastră, nu mai e nimic de spus şi o să plec. Mulţumesc că m-aţi lăsat să folosesc baia.

Strike aproape că ajunsese la uşa bucătăriei când Sara strigă:

— Nu —, aşteaptă!

Strike se întoarse. Sara părea sfâşiată între lacrimi şi furie.

— Bine, o să... o s-o chem. O să văd dacă vrea să se întoarcă. Te rog, nu deschide nicio uşă sau fereastră cât sunt eu afară.

Strike presupuse că neobişnuita cerinţă avea legătură cu papagalul lăsat liber. Sara înşfăcă un mobil de pe blat şi ieşi în curte, închizând uşa bucătăriei în urma ei.

Strike o văzu cu coada ochiului pe Sara formând numărul fiicei ei. După câteva secunde, începu să vorbească. Poate că Sara îşi imagina că vocea ei nu ajunge până în casă, dar tocul ferestrei era deformat şi Strike auzi fiecare cuvânt.

— Scumpo? spuse ea ezitant. Nu, e încă aici... Ei, a trebuit, voia să meargă la baie...

Urmă o pauză lungă, în care, în mod evident, Kea turuia în urechea mamei ei. Sara începu să umble într-o parte şi-n alta prin faţa coteţelor, cu o expresie temătoare pe chip.

— Ştiu asta... Da, bineînţeles că ştiu asta...

Strike observă că pe podeaua din faţa frigiderului era găinaţ de pasăre.

— Nu, dar... Nu, el zice că Josh nu... Păi, pentru că vor să ştie ce ai... Nu, dar... Te rog, Kea, ascultă puţin...

Sara păru să asculte un nou discurs îndelungat. În cele din urmă, spuse:

— Ştiu asta, scumpo, evident, dar nu crezi că dacă refuzi ar putea să pară ca şi cum... Asta nu e corect, Kea... Păi, nu ar fi mai bine să terminăm odată? ...Da... A adus un dosar... Nu ştiu... Te rog, Kea, nu... Kea, cum poţi să spui asta? Bineînţeles că ştiu!... Dar dacă acel zvon se răspândeşte...

Strike auzi zgomot de aripi. Cacaduul mare şi alb aterizase pe uşa bucătăriei, de unde privea în jos spre el cu un licăr care lui Strike i se păru urâcios în ochii strălucitori ca nişte nasturi.

— Bine... Da, îi spun. Da... Nu, o să mă asigur că ştie asta. Bine, scumpo... Te rog, Kea, nu... Da... Bine... La revedere scu...

Dar Kea părea să fi închis.

Sara deschise uşa cât să se strecoare înapoi înăuntru şi o închise rapid, ridicând privirea spre cacaduul ei în timp ce făcea asta. Respira puţin şuierat.

— Se întâlneşte cu dumneata la Maids Head. N-o să poată sta mai mult de 20 de minute; se simte prea rău.

Sara inspiră din nou adânc din inhalator.

— Se poate ajunge pe jos la Maids Head? întrebă Strike.

— Probabil că ar fi mai bine să iei maşina. E la doar câteva minute distanţă. În piaţa Tuesday Market. N-ai cum s-o ratezi.

— Super. Mulţumesc foarte mult, doamnă Niven.

Strike tocmai îşi luase dosarul cu capturi de ecran şi se întorsese în hol când cacaduul scoase dintr-odată un ţipăt puternic şi plonjă. Strike văzu un nor de pene albe şi încercă să se apere cu dosarul, dar prea târziu: ciocul ascuţit ca o lamă îi crestase deja tâmpla.

— Nu-l lovi! strigă Sara.

Strike încerca să pocnească pasărea s-o îndepărteze, în timp ce ghearele acesteia se înfipseseră în părul încâlcit al detectivului. Temându-se să nu-i scoată ochii cu ciocul agresiv, se repezi orbeşte spre locul unde ştia că e uşa de la intrare.

— N-o deschide! ţipă Sara.

Cacaduul părea hotărât să-l urmărească pe Strike, dar acesta, nevrând să-i mai servească păsării drept poligon, apăsase deja pe clanţă. Fie din cauză că repetatele lui încercări de a o speria cu dosarul avuseseră efect, fie din cauză că ţipetele Sarei o convinseseră cumva să se retragă, masa învârtejită de gheare, cioc şi pene dispăru. Cu sângele şiroindu-i pe o parte a feţei, Strike deschise uşa cu o smucitură şi ieşi afară.

49

În ochii ei bolnăvicioşi a scânteiat
Flacăra stinsă a dorinţei de-a trăi,
Scoasă din minţi de disperare,
Şi reaprinsă-n focul învolburat
De gelozie şi cumplită răzbunare,
Şi de puterea imposibil de schimbat.

Mary Elizabeth Coleridge, *Cealaltă faţă a unei oglinzi*

— Căcat! spuse Strike tare, în timp ce uşa se trântea în spatele lui.

Crestătura făcută de ciocul păsării era adâncă şi părea să aibă cel puţin câţiva centimetri lungime. Strike scormoni în buzunar după ceva cu care să se şteargă, dar nu găsi nimic.

— Mai bine intrai în cuşcă cu un tigru decât cu pasărea aia, spuse o voce de bărbat în vârstă.

Strike întoarse privirea şi îl văzu pe vecinul Sarei, un bătrân cu păr alb şi aspect fragil care stătea în uşa casei sale şi se uita la el cum se strâmbă de usturime în timp ce încerca să oprească sângele care se scurgea din tăietura lăsată de cacadu.

— Poftim, spuse bărbatul, am eu o batistă.

Se apropie târşâindu-şi picioarele şi îi întinse o batistă curată, împăturită ca un pătrat, pe care o scoase din buzunar.

— Sunteţi foarte amabil, dar...

— Păstreaz-o, băiete, spuse bătrânul în faţa ezitării lui Strike. La cum cunosc eu pasărea aia, o să sângerezi o vreme...

Apoi adăugă, înverşunat:

— Şi cunosc bine pasărea aia afurisită.

Strike îi mulţumi, acceptă batistă şi bătrânul dispăru înăuntrul casei lui.

În timp ce trecea pe lângă ferestrele Sarei Niven să se întoarcă la maşină, o văzu cum se uită încruntată la el. Cacaduul stătea acum pe colivia peruşilor din spatele ei.

— Eşti bine? mimă ea din buze de dincolo de geam, deşi părea mai mult supărată decât îngrijorată.

— Da, minţi el.

După ce ajunse în maşină, o sună pe Robin, continuând să ţină cu o mână batista la cap.

— Salut, spuse ea. Anomie nu e în joc. Ce s-a întâmplat cu Kea?

— Încă nimic, spuse Strike. A fugit pe uşa din spate când am apărut în faţa casei. A binevoit să-mi acorde 20 de minute la o cârciumă. Dar am aflat o informaţie interesantă de la mama ei: Josh Blay a sunat-o pe Kea în seara dinainte să se întâlnească cu Edie Ledwell la cimitir.

— Glumeşti.

— Nu. Trebuie să recunosc, teoria ta că Josh a păstrat legătura cu ea după aşa-numita despărţire pare din ce în ce mai plauzibilă. În altă ordine de idei, tocmai am fost atacat de un cacadu nenorocit.

— De un ce?

— O pasăre, spuse Strike, cu un cioc ca o lamă.

— Căcat, spuse Robin.

Strike aprecie faptul că ea nu râse.

— Eşti bine?

— O să supravieţuiesc, spuse Strike ursuz, aruncând batista însângerată pe locul pasagerului. Unde e Gus Upcott?

— La dermatolog. Are o geantă în care pare să aibă un laptop. Pândesc în faţa... stai, Anomie tocmai a postat. Scuze, mă apuc să verific dacă cineva foloseşte telefonul.

)

Robin închise şi Strike deschise Twitter-ul să vadă ce scrisese Anomie.

Anomie
@AnomieGamemaster
Afişaţi-vă susţinerea faţă de Jocul lui Drek.
Acum tricouri online la https://bit.ly/2i3tVGg
#PastratiJoculLuiDrek #ComicCon2015

Strike pufni, închise Twitter-ul, apoi deschise fotografia pe care o făcuse cu istoricul de internet al Keei.

Pantofi roz cu tocuri cui de marcă	https://www.lucrurifrumoase.com/pantofiroz...
Colanţi imitaţie piele	https://www.lucrurifrumoase.com/colantiimitat...

Cercei rotunzi mari	https://www.lucrurifrumoase.com/ cerceiinelari...
Recuperarea lui Josh Blay - căutare Google	
Josh Blay - căutare Google	
Twitter Josh Blay (@adevaratulJoshBlay)	
Fayola Johnson vorbeşte despre sănătatea mintală	https://www.buzzfeed.com/scriitoare...
10 semne elocvente că nu eşti (com-plet) cis com/IOsemneelocvent..	https://www.thebuzz.
Picioarestrâmbeşispoonie	https://www.picioarestrambesispoonie tumblr.com
Jocul lui Drek	https://www.joculluidrek/login
Tricouri Păstraţi Jocul lui Drek	https://www.tricouri.co.uk./Pastrati JocuILui...
Cormoran Strike Jonny Rockeby - căutare Google	
Piciorul lui Cormoran Strike - căutare Google	
Cormoran Strike - căutare Google	
Lumea Otherkin[1]	https://www.lumeaotherkin/ fiintefantoma/ficti...
Tribulationem et Dolorum	https://www.tribulationemetdolorum/ forumuri...
Comic Con 2015	https://www.animecons.com/ evenimente/1591...
Twitter Wally Cardew (@r3&1_Wally)	
Twitter Anomie (@AnomieGamemaster)	

Cu sprâncenele ridicate, Strike puse mobilul lângă batista însângerată şi porni spre piaţa Tuesday Market, în timp ce tăietura de deasupra ochiului stâng continua să-l usture.

Piaţa mare în care intră câteva minute mai târziu era mărginită pe toate laturile de clădiri frumoase, printre care bănci şi hoteluri. Nu era zi de târg şi spaţiul central era plin de maşini parcate. Maids Head, o cârciumă micuţă din cărămidă închisă la culoare, se afla imediat lângă mult mai impozanta şi somptuoasa Duke's Head.

Strike parcă, apoi, cu ajutorul batistei bătrânului şi a propriei salive, îşi şterse de pe faţă urmele de sânge, surprinzător de numeroase. După ce îşi curăţă faţa, luă dosarul şi ieşi din maşină, de data ăsta lăsând bastonul acolo.

În bar nu erau mulţi oameni şi o privire rapidă în jur îi spuse că acolo nu era Kea.

Sper că eşti la baie, fir-ar al naibii.

[1] „Otherkin", subcultură a celor care se consideră a nu fi pe de-a-ntregul umani, ca având un suflet sau esenţă parţial său integral de natură animală sau mitică.

— Aaah, ce tăietură urâtă, spuse barmaniţa privind spre fruntea lui Strike, când veni să-i ia comanda. Ce s-a întâmplat?

— Un accident, răspunse Strike morocănos.

Îşi luă o bere fără alcool. Exact când se întorcea să caute o masă liberă, Kea intră în bar, mergând încet şi sprijinindu-se într-un baston pliabil la fel cu cel pe care Strike îl lăsase în maşină. Purta un hanorac roz pal, pantaloni de trening asortaţi şi tenişi albi. Avea părul prins într-o coadă de cal. Chiar şi nemachiată şi fără filtre, era o tânără superbă. Când îl zări pe Strike apropiindu-se, expresia ei deveni temătoare. Coborî ochii spre dosarul din mâna lui.

— Kea?

— Da, spuse ea cu aceeaşi voce şoptită cu care îi vorbise la telefon.

— Foarte amabil din partea ta să te întâlneşti cu mine. Apreciez asta şi ştiu că şi Josh va aprecia. Vrei să-ţi comand ceva?

— Nu, spuse Kea slab. În clipa asta nu pot să ţin nimic în stomac.

Strike consideră că era mai bine să treacă peste acest comentariu.

— Ne aşezăm?

Se dădu în spate s-o lase să treacă, dar ea spuse cu aceeaşi voce slabă:

— Mai bine ia-o tu înainte. Eu merg atât de încet.

Aşa că Strike se îndreptă cu dosarul şi halba de bere spre cea mai apropiată masă de două persoane, iar Kea veni încet în urma lui, sprijinindu-se tare în baston. Dacă îşi exagera simptomele, nu era ceva diferit de ceea ce făcuse Strike însuşi acasă la mama ei, aşa că acesta îşi luă o expresie neutră până când Kea se lăsă cu grijă pe scaunul din faţa lui.

Punând cap la cap ce spusese ea despre ultimii şapte ani, Strike ştia că Kea are 25 de ani şi că relaţia ei cu Josh Blay durase 18 luni, supravieţuind exmatriculării lui de la St Martin, dar încheindu-se când Josh începuse să iasă cu Edie. La puţin timp după ce se alesese praful de relaţia lor, Kea se retrăsese un an de la şcoală din cauza sănătăţii precare. Petrecuse mare parte din acel an acasă la mama ei, dar, judecând după pagina ei de Instagram, făcuse călătorii dese la Londra, uneori ocupând săptămâni la rând canapelele altor studenţi prieteni. Revenise la St Martin după un an, doar ca să abandoneze şcoala definitiv două Crăciunuri mai târziu, invocând din nou starea proastă de sănătate.

Lui Strike i se părea incredibil de tânără, cu pielea ei perfectă, impresie întărită poate de hanoracul roz care putea la fel de bine să fie o bluză de pijama. Şi totuşi, Kea avea ceva care îi amintea de Charlotte. În comportamentul ei există o urmă de cutezanţă. Chiar dacă nu i-ar fi citit postările de pe Twitter, Strike tot ar fi avut impresia că simte oţel sub toată acea moliciune dulce.

— Mulţumesc că te întâlneşti cu mine, Kea. Apreciez asta.

— Oh, nu, spuse ea studiind crestătura de pe tâmpla lui. Ozzy a făcut asta?

— Dacă Ozzy e o pasăre de pradă mare şi albă, da.

— Îmi pare foarte rău, spuse Kea cu un zâmbet trist. Mama mea se comportă prosteşte cu pasărea aia. Nu impune nicio limită, gen. Vezi?

Kea întinse o mână moale şi albă, pe care ieşea clar în evidenţă, la baza degetului mare, o cicatrice roz.

— Ozzy a făcut asta. Şi mai am una aici...

Îi arătă lui Strike palma, unde avea o cicatrice similară.

— ...şi aici în spate...

Kea arătă spre urechea stângă.

— Ah. Am crezut că e vina mea, pentru că sunt tip.

— Nu, aşa e el, un mic căcat irascibil. Cacaduul umbrelat, mai ales masculul, poate fi dificil. Trebuie să ştii cum să te ocupi de el...

Vocea Keei se stinse.

— Ce e acolo? întrebă ea temătoare, privind spre dosarul de carton aflat pe masă, între ei. Sunt lucrurile la care voiai să mă uit?

— Exact, spuse Strike, luând o gură de bere. E în regulă dacă iau notiţe?

— Da, presupun că da.

În timp ce Strike îşi scotea carnetul, Kea întrebă ezitant:

— L-ai văzut pe Josh?

— Încă nu, spuse Strike. Nu se simte suficient de bine.

În minunaţii ei ochi căprui, care aveau nuanţa unui brandy vechi, licăriră imediat lacrimi.

— Nu e adevărat, nu-i aşa? Că e paralizat? Asta se spune pe internet. Nu e adevărat, nu-i aşa?

— Mă tem că da, zise Strike.

— Oh, spuse Kea.

Trase aer în piept, apoi începu să plângă tăcut în mâini. Cu coada ochiului, Strike văzu că oamenii din bar îi priveau. Poate îl credeau vreun nemernic de tată vitreg. Keei nu părea să-i pese prea mult că e văzută plângând. Nici pe Charlotte nu o deranjau martorii. Lacrimi, ţipete, ameninţări că sare de pe clădiri înalte: Strike suportase totul în faţa prietenilor şi, uneori, a trecătorilor.

— S-scuze, şopti Kea, ştergându-şi ochii cu dosul palmei.

— Nu-i nimic, spuse Strike. Deci...

Deschise dosarul.

— ...după cum ştii, am fost angajat să aflu cine e Anomie. Tu ce crezi despre Anomie?

— Cui îi pasă ce cred eu? spuse Kea pe un ton deznădăjduit.

— Mie, zise Strike, nu fără bunătate. De aia întreb.

Kea îşi şterse amândoi ochii cu dosul palmei şi spuse:

— Josh n-ar vrea ca eu să spun asta.

— Îţi garantez că ar vrea, zise Strike.

— Oamenii o să mă acuze că am un interes.

— De ce spui asta?

— Toată lumea mă acuză mereu că am un interes.

— Dacă a specula despre identitatea lui Anomie înseamnă că ai un interes, atunci toţi fanii...

— Eu nu sunt un fan, spuse Kea a cărei furie se înălţă brusc, de nicăieri, ca un şarpe. De fapt, sunt unul dintre creatori.

Phillip Ormond privise fără să clipească pe deasupra mesei când făcuse o afirmaţie similară, conştient că minte. Strike nu era la fel de sigur în privinţa Keei.

— Ea mi-a furat ideile, spuse Kea, revenind la şoapta ei frântă. Faptul că e moartă nu schimbă asta. Mi-a luat ideile şi a pretins că sunt ale ei. Josh a recunoscut practic asta faţă de mine.

— Da? întrebă Strike. Când?

Kea clipi la el, cu genele lungi pline de lacrimi.

— Nu ştiu dacă ar vrea să-ţi spun.

— Josh vrea să-mi spui totul, răspunse Strike ferm.

— Bine, păi, ţi-a... ţi-a spus că începusem să ieşim iar împreună?

— Asta s-a întâmplat în noiembrie 2013? spuse Strike.

Expresia lui rămase impasibilă, în timp ce mintea îi lucra rapid. Deschise dosarul. Observase că timp de şase luni, între noiembrie 2013 şi mai 2014, postările Keei deveniseră, în mod subit şi necaracteristic, optimiste, pentru ca să se prăbuşească apoi în şi mai multă furie şi disperare.

— Deci ţi-a spus? întrebă Kea.

Strike văzu pe chipul ei un început de speranţă.

— Nu, spuse el, extrăgând din dosar probele pe care le strânsese Robin, dar ţi-ai dezactivat canalul de YouTube în jurul acelui moment, nu-i aşa? Şi ai postat pe Twitter că te simţeai foarte fericită... Da.

Se uită în jos spre două pagini cu tweeturi pe care le subliniase, apoi le întoarse spre Kea, să poată citi şi ea.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia

M-am trezit simţindu-mă foarte ciudat. Apoi mi-am dat seama că sunt... fericită?

Kea Niven @adevarataAlbacahartia

Vă iubesc enorm pe toţi care aveţi probleme în clipa asta.

Eu eram gata să mă sinucid. Omg, aş fi avut atât de mult de pierdut.

Pe a doua pagină erau tweeturi postate şase luni mai târziu, moment la care vechiul ton de suferinţă şi agresivitate pasivă se strecurase înapoi în postările ei, ca o pată de ulei.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia

Dacă cunoşti o persoană fragilă şi o abandonezi oricum, atunci da, e categoric vina ta dacă ea se prăbuşeşte.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia

Dacă într-o zi tu te trezeşti, iar eu nu, e în regulă. Suntem amândoi unde trebuia să fim.

— Tweeturile astea acoperă perioada în care tu şi Josh ieşeaţi iar împreună? întrebă Strike.

Kea aprobă cu ochii plini de lacrimi, în timp ce împingea tweeturile înapoi spre el.

— Cu ce te ajută asta să descoperi cine e Anomie?

— Eram pur şi simplu interesaţi de faptul că ai criticat-o pe Edie mult mai puţin în acea perioadă, în timp ce Anomie continua să o hărţuiască.

— Păi, asta din cauză că nu eu sunt Anomie, şopti Kea. Nu sunt. Habar n-am să programez, nici n-aş şti de unde să încep să creez jocul ăla.

— L-ai jucat, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Nu, de ce aş face-o? Cum crezi că mă simt să-i văd pe toţi oamenii ăia înnebuniţi după ideile mele? Adică — ai văzut inima de acolo, pe geam...

Kea arătă spre piaţă.

— ...la numărul 16?

— Nu, spuse Strike.

— Bun, ei, acolo au ars o vrăjitoare în secolul al XVI-lea...

Kea îi relată povestea lui Margaret Read, căreia îi ţâşnise inima din pieptul cuprins de flăcări, şi Strike conveni, total nesincer, că asta părea a fi inspiraţia evidentă pentru Inimioară.

— Nu-i aşa? spuse Kea. Adică, Inimioară mai e şi negru, de parcă ar fi fost ars!

— Deci, revenind la cele şase luni în care tu şi Josh v-aţi împăcat — ai încetat să mai spui public că Edie te plagiase pentru că Josh te-a rugat?

— Da, murmură Kea. Josh nu voia ca ea să afle că ne împăcaserăm, pentru că ştia că ar lua-o razna şi el trebuia să lucreze cu ea în continuare la desen. Ea era foarte instabilă şi cam tiranică. Era mult mai bătrână ca el. Cred că lui Josh i-era frică de ea. Aşa că ne-am ascuns de toată lumea. Nici măcar maică-mii nu i-am spus pentru că ştiu că s-ar fi înfuriat. Maică-mea îl învinovăţeşte pe Josh pentru boala mea, dar nu totul avea legătură cu el. Aveam deja simptome înainte să ne cunoaştem.

Apoi adăugă în şoaptă:

— Presupun că nici stresul nu m-a ajutat.

Kea întinse brusc mâna şi se prinse de marginea mesei.

— Scuze, icni ea. Am o ameţeală groaznică. Totul se învârte.

Kea închise ochii, genele lungi atingându-i obrajii. Strike bău puţină bere. Kea deschise ochii iar.

— Scuze, şopti ea.

— E în regulă dacă continuăm?

— Ăă... da. N-o să mai dureze mult, nu-i aşa?

— Nu, minţi Strike. Deci, în a doua perioadă în care eraţi împreună, Josh a recunoscut că îi transmisese lui Edie ideile tale?

— Da, a acceptat că probabil îi spusese povestea despre Margaret Read, în acea zi de la cimitir în care ea pretindea că inventase totul din senin. Şi a recunoscut că numele Coţofeni era inspirat de ce îi spusesem eu despre păsările vorbitoare, iar silueta lui Drek, cu ciocul mare, asta era luată direct din ilustraţiile mele.

— Pe care el i le arătase, nu-i aşa?

— Ăă... nu, cred că doar i le-a descris, spuse Kea, dar a fost de acord că ilustraţia mea şi modul în care ea îl desenase pe Drek erau practic identice. Dar la momentul ăla făceau amândoi o groază de bani de pe urma desenului şi el nu voia s-o supere. Ea era cu cinci ani mai mare, sublinie Kea, şi îi plăcea foarte mult să deţină controlul. Josh promisese cumva, la un moment dat, că o să obţină într-un fel sau altul recunoaşterea meritelor mele.

Tonul Keei deveni înverşunat. Continua să se ţină de masă, ca şi cum ar fi putut să alunece pur şi simplu pe podea dacă n-ar fi făcut-o.

— Apoi ea a înscenat aşa-zisa tentativă de sinucidere şi Josh mi-a spus că trebuia să luăm o pauză, pentru că se temea foarte tare de ce ar fi putut să facă ea, dacă află despre noi. Era extrem de manipulatoare — lumea habar n-are. Toată chestia cu sinuciderea a fost o glumă. Mulţi, foarte mulţi oameni ştiau că e ceva în neregulă cu asta.

— De ce n-ai spus tuturor că aţi fost din nou împreună, după ce v-aţi despărţit a doua oară? întrebă Strike.

Îl nedumerea acest aspect, deoarece cu un astfel de anunţ Kea ar fi împuşcat doi iepuri dintr-un foc: o pedepsea pe Edie Ledwell şi îşi sporea credibilitatea.

— Pentru că Josh a spus — a spus că nu se terminase de fapt, că voia doar să luăm o pauză pentru că trebuia să facă în aşa fel ca ea să fie mulţumită, şi el rezolvă cu desenul, şi cu munca, şi cu tot, aşa că eu, ăă... da, n-am zis nimic de asta.

— Nu ţi-a cerut să încetezi s-o mai critici?

— Nu. Eu promisesem că n-o să spun că fusesem împreună iar, dar n-aveam de gând să mă prefac că ea nu-mi furase ideile, pentru că asta a făcut, spuse Kea cu ferocitate, continuând să se ţină bine de masă şi masându-şi pieptul cu mâna liberă. Oh, Doamne.

Vocea ei devenise mai slabă.

— Scuze. Tahicardia. Ăă... s-ar putea să trebuiască să continuăm mai târziu... o, uau.

Închise ochii iar. Strike mai bău nişte bere. Kea inspiră încet şi prelung de mai multe ori, masându-şi pieptul, şi în cele din urmă deschise ochii.

— E totul în regulă? spuse Strike.

— Ăă... nu sunt sigură... aşa cred, şopti Kea, cu mâna lipită de piept.

— Deci, ca să recapitulăm: n-ai intrat niciodată în joc?

Kea clătină din cap.

— Ai încercat vreodată să intri?

— Nu, spuse ea.

— Dar ai o teorie despre cine e Anomie? Pentru că, dacă ai, sunt sigur că Josh ar vrea să mi-o spui.

Kea mai inspiră de câteva ori încet şi prelung, apoi spuse:

— Bine. Ei, eu cred că Anomie e un tip pe nume Preston Pierce.

— Şi ce te face să crezi asta?

— Ăă... păi... îl urăşte pe Josh. Când Josh s-a dus să stea la North Grove prima oară, eu îl vizitam acolo şi, ăă, Pez — aşa îi spunea toată lumea — îi dădea peste nas tot timpul, era acid cu arta şi opiniile lui. Făcea încontinuu mişto de el. Nu cred că lui Pez îi convenea să mai fie încă un tip atrăgător acolo, pentru că el, gen, şi-o trăgea cu cât de multe eleve putea, şi cred că îl vedea pe Josh ca pe un rival. Dar Josh — Josh place pe toată lumea. Îl plăcea şi pe Pez, spunea mereu că Pez doar glumeşte, pentru că Josh... el nu vede maleficul.

— Malefic e un cuvânt destul de tare, spuse Strike urmărind-o cu atenţie.

— Nu pot să explic, spuse Kea, care încetase să-şi mai maseze inima, dar continua să se ţină de masă. Dacă ai fi fost acolo, ţi-ai fi dat seama. Colectivul ăla artistic, oamenii care stăteau acolo aveau ceva ciudat. Era ceva în neregulă cu toţi. Adică, mie nu-mi pasă cum trăieşti, sau cum te identifici, sau mai ştiu eu ce — nu e genul meu, aburelile cu căsătoria, copiii, realizările sau ierarhiile profesionale şi aşa mai departe, dar locul ăla: simţeam că e ceva greşit acolo. Eu sunt empatică, sunt foarte sensibilă la ceea ce mă înconjoară. Apropo, nu sunt singură, vorbeam cu cineva care era total de acord că locul ăla e straniu. Nu voiam că Josh să stea acolo, simţeam o energie foarte rea. Dar Josh avea nevoie de o cameră ieftină, pentru că St Martin îl dăduse afară, şi presupun că ea ştia exact cum să profite de asta şi aşa s-a întâmplat.

— Cine era cealaltă persoană care credea că North Grove e straniu?

— Nu-mi amintesc numele, spuse Kea după o scurtă ezitare.

— Era cineva care stătea acolo sau se ducea la cursuri?

— Nu ştiu cine era — era în fată odată şi am intrat în vorbă, atâta tot.

— Sunt şi alte motive pentru care crezi că Preston Pierce e Anomie?

— Ăă, păi, e artist digital, nu-i aşa? Şi ştie să programeze, aşa că ar fi putut în mod clar să creeze jocul. Şi era foarte invidios pe desen, mai ales când a început să atragă atenţia. Dar, ăă, mi-am dat seama cu adevărat când Anomie mi-a trimis un mesaj direct pe Twitter.

Kea făcu o pauză, aşteptând un imbold.

— Continuă, spuse Strike.

— Anomie a început cu ceva de genul: „Ah, ăsta nu e un truc ieftin de agăţat”, dar voia să spună că Josh mă tratase foarte prost şi că el credea povestea

mea. Aşa că eu am spus „ăă, mersi” sau ceva, apoi el a zis: „Pari un pic agresivă în ce scrii, dar presupun că e de înţeles”.

— Anomie te-a criticat că eşti prea agresivă?

— Ştiu, nu-i aşa? spuse Kea. Anomie o ura la fel de mult ca... vreau să spun, înţelegea cât de falsă şi de căcat e ea. Şi eu i-am spus, ăă: „Nu fac decât să-mi apăr drepturile” sau ceva. El n-a mai spus nimic timp de câteva ore. Îmi amintesc asta, pentru că atunci când a revenit şi-a cerut scuze şi a spus că îl dusese pe un prieten la veterinar cu maşina, pentru că pisica lui era bolnavă.

Strike îşi notă acest lucru.

— A mai urmat ceva?

— Da, atunci a devenit ciudat.

— În ce fel?

— Ăă, păi, eu am spus că speram că pisica e bine, dar că mie nu prea-mi plac pisicile, din cauza efectului pe care îl au asupra populaţiei de păsări. Apoi el a spus: „Pe cine îl doare în cur de păsări?” Şi eu am spus: „Pe mine, maică-mea creşte păsări şi eu am copilărit cu ele”. Şi el a spus: „De fapt, da, şi mie îmi plac. Am un papagal”. Şi eu m-am gândit, faci mişto. Apoi el a început să se dea foarte tare la mine şi mi-a spus că, dacă îi trimit poze nud, face şi mai multă publicitate poveştii mele. Şi eu i-am spus: „Nu-ţi dau poze nud, nu ştiu cine eşti” şi atunci el a spus: „De fapt, ne-am cunoscut”.

— „Ne-am cunoscut”? repetă Strike.

— Da, spuse Kea. Eu am crezut că e o abureală totală, ca şi chestia cu papagalul. Încerca doar să spună ceva ca să-mi stârnească interesul. Aşa că, ăă, i-am spus asta, cumva, şi el a devenit superagresiv cu mine şi mi-a spus că tachinez bărbaţii şi până la urmă l-am blocat.

— Pot să văd conversaţia? întrebă Strike, notându-şi repede tot ce auzise. O ai pe undeva?

— Nu, spuse Kea, pentru că l-am blocat. Nu mai poţi s-o vezi. După ce i-am spus să mă lase în pace, a postat „dă-mă în judecată sau taci dracu' din gură că începi să ne plictiseşti” şi toţi fanii lui au luat-o ca pe un semnal să-mi spună că sunt... că sunt o mincinoasă şi o curvă urâtă.

— Când ai făcut legătura cu Preston Pierce?

— Imediat după ce l-am blocat pe Anomie. Mi-a picat fisa. Totul se potrivea. Cuplul care conducea colectivul artistic avea o pisică. E foarte bătrână şi are un singur ochi. Asta e pisica pe care trebuie s-o fi dus la veterinar.

Kea se înroşi la faţă.

— Şi mai e, ăă, faptul că Pez a încercat să se culce cu mine, după ce Josh şi cu mine ne-am despărţit. M-am dus pe la North Grove să iau nişte lucruri pe care le lăsasem acolo şi Pez mi-a spus că Josh şi Edie erau împreună în camera lui Josh, eu m-am supărat şi el m-a dus în camera lui, unde s-a dat direct la mine. Aşa că, ăă, presupun că l-am respins de două ori şi de aia a fost atât de mizerabil ca Anomie.

Strike îşi notă şi asta.

— Bun, asta e foarte util. Mai cunoşti pe cineva dintre cei implicaţi în *Inimă neagră ca noaptea*?

— Ăă... pe Seb Montgomery, dar n-am ţinut legătura. Şi mai erau câţiva colegi de-ai lui Josh. Asta e tot.

— Unul dintre colegi era Wally Cardew?

— Da... Ne apropiem de sfârşit?

— Nu mai e mult, spuse Strike. Sigur nu vrei un suc? Ar putea să facă bine la ameţeală.

— Da, spuse Kea. Da, de fapt ar putea fi o idee bună. Îmi iei, te rog, o Cola?

Strike se mai dusese odată să aducă mâncare şi băutură unui suspect doar ca să descopere că acesta fugise, dar în privinţa Keei nu-şi făcea griji şi, într-adevăr, când se întoarse o găsi ţinându-se în continuare bine de masă. Kea îi mulţumi cu voce uşor tremurătoare pentru Cola şi luă o gură.

— Ai fost de mare ajutor, Kea, spuse Strike. Încă vreo câteva lucruri... Ce ştii despre *Condeiul Justiţiei*?

— Ăă... nu mare lucru.

— Mă întrebam doar pentru că ai interacţionat mult cu el, spuse Strike, scoţând alte pagini printate din dosar şi întinzându-i-le.

De fapt, Kea redistribuise pe Twitter absolut toate postările de pe blogul *Condeiul Justiţiei*. Strike o urmări cu atenţie, în timp ce Kea se uita peste ceea ce scrisese ca răspuns la criticile pe care *Condeiul Justiţiei* le adusese desenului animat.

Condeiul Justiţiei @condeiulscrie
Da, estetica monocromă e mişto, dar când negru = rău şi alb = cel mai dezirabil, ce ne spune asta?
Perspectiva mea asupra paletei problematice a lui Inimioară şi Albacahartia
www.Condeiuljustitiei/PoliticaCulori...
9:38 28 februarie 2022

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @condeiulscrie
mă scârbeşte total faptul că vaca aia mi-a deformat ideile şi a scos mizeriile astea rasiste

Kea răsfoi paginile, cu o expresie rigidă.

Condeiul Justiţiei @condeiulscrie
Glume nevinovate despre lumbricus terrestris sau luarea la mişto a fluidităţii de gen?

Perspectiva mea asupra nuanţelor transfobe ale Viermelui... www.Condeiuljustitiei/DeCeViermele...
11:02 18 noiembrie 2012

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @condeiulscrie
aş vrea să fie clar, ea a furat aproape tot de la mine dar NU şi viermele. Viermele e doar creaţia ei & arată adevărata ei natură mizerabilă

Postarea *Condeiului* care provocase cel mai furios răspuns din partea Keei se referise la presupusul ton abilitist al *Inimii negre ca noaptea*. Strike printase toate răspunsurile Keei pentru cei care îşi băteau joc de ideea că desenul animat ataca persoanele cu dizabilităţi.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @SpinkyDan @condeiulscrie
porcăriile abilitiste ca #Inimaneagracanoaptea stimulează intenţiile suicidale ale celor cu dizabilităţi

---

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @adevarataAlbacahartia @SpinkyDan @condeiulscrie
să râzi de depresie nu e mişto, de acord, dar Edie a vorbit despre Sinucidere în trecut

---

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
@inimaneagra28 @SpinkyDan @condeiulscrie
dacă s-ar sinucide acum i-ar face pe o grămadă de oameni cu dizabilităţi să se simtă mult mai bine

Kea îi înapoie foile de hârtie.

— Ce vrei? spuse ea rece. Să spun că-mi pare rău, pentru că acum e moartă? Susţin tot ce-am spus.

Strike nu zise nimic.

— E în regulă să nu fii trist când mor oameni răi, spuse Kea, cu pieptul palpitând de o emoţie despre care Strike era sigur că e reală. E în regulă să te bucuri când mor oameni groaznici. N-o să pretind că-mi pare rău. Mi-a distrus efectiv toată viaţa, fir-ar a dracu'. Aşa am terminat cu căcaturile astea cu vinovăţia şi celelalte. Şi din cauza ei Josh a fost înjunghiat.

— Ce vrei să spui, „din cauza ei”?

— E exclus ca persoana care a făcut asta să fi vrut să-i facă rău lui Josh. Cineva a decis s-o elimine pe ea şi el era pur şi simplu acolo, aşa că a trebuit să-l atace şi pe el.

— De ce crezi asta?

— Pentru că... pentru că nimeni nu-l ura pe Josh. Toată lumea ştia că ea e în spate la tot, că ea face toate chestiile de căcat.

— Ce chestii de căcat?

— Păi — adică —, toate astea, evident, spuse Kea împungând cu degetul în răspunsurile ei la numeroasele postări ale *Condeiului Justiţiei* şi uimită că Strike nu înţelege. Era, pur şi simplu, o fiinţă umană de mare căcat.

— Crezi că Edie a fost omorâtă de o persoană căreia nu-i plăcea desenul?

— Nu e vorba de desen. E vorba de ce înseamnă el.

— Şi cine decide ce înseamnă?

Kea râse gâfâit.

— Oh, Doamne — adică —, toată lumea?

— Ştii cine scrie pe blogul *Condeiul Justiţiei*?

— Credeam că încerci să descoperi cine e Anomie?

— Da, dar e posibil ca în spatele ambelor conturi să fie aceeaşi persoană.

— Nu, nu ştiu cine e.

— *Condeiul Justiţiei* a luat vreodată legătura cu tine în privat?

— Nu. De ce ar fi făcut asta?

— Bine, spuse Strike, băgând înapoi în dosar tweeturile şi scoţând în locul lor ultimele două pagini. Ca să fie clar, în ultimul an ai crezut că tu şi Josh luaserăţi o pauză, în loc să fiţi clar despărţiţi?

— Eu... poate, nu ştiu, spuse Kea tremurat. Trebuie să plec. Chiar trebuie să plec.

— V-aţi întâlnit ca prieteni în perioada asta?

— Am dat unul peste altul de câteva...

— Cât de des aţi vorbit?

— Nu ştiu... din când în când? Ce are asta de-a face cu Anomie?

— Josh te-a sunat în seara dinainte ca el şi Edie să se întâlnească la cimitir, nu-i aşa?

— Cine ţi-a spus asta, poliţia?

— Nu, mama ta.

Kea îl privi lung.

— Super, spuse ea cu voce ascuţită. Mersi, mamă. Uau. Asta e chiar super.

— Nu e mare lucru că te-a sunat, nu-i aşa? întrebă Strike, urmărind-o atent.

— Nu, spuse ea aprig, dar dacă vrei să ştii dacă mi-a spus că se întâlneşte cu ea în cimitir, Josh era beat şi nu se înţelegea ce spune. Bine? Şi, cum sunt sigură că nenorocita de maică-mea ţi-a spus, eu eram în Londra în ziua în care s-a întâmplat, dar eram la metrou când au fost înjunghiaţi şi există confirmarea, apar pe camere. Bine?

— Bine, spuse Strike. Ei, mai am o ultimă...

— M-am săturat, spuse Kea privind în jur după baston. Trebuie să plec.

— Cred că vrei să explici această ultimă chestie, Kea, spuse Strike, înainte să o transmit poliţiei.

Kea încremeni. Strike împinse pe masă spre ea penultima foaie de hârtie.

Acest tweet a fost şters
Acest tweet a fost şters
Acest tweet a fost şters

Wally Cardew @Wally_Cardew
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
şterge asta ce naiba
12:39 12 februarie 2015
Acest tweet a fost şters

Wally Cardew @Wally_Cardew
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
pentru că există modalităţi mai bune
12:42 12 februarie 2015

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către@adevarataAlbacahartia
vaca aia psihotică se pregăteşte să-i omoare
☺ ☺ ☺
12:45 12 februarie 2015

Kea împinse foaia înapoi spre Strike, ca şi cum aceasta ar fi putut s-o muşte.

— Ce spuneau toate tweeturile alea şterse?

— Nu-mi mai amintesc. Eram nervoasă.

— Toate au fost trimise la primele ore ale zilei în care Josh şi Edie au fost înjunghiaţi, nu-i aşa?

Kea nu spuse nimic. Pentru prima oară de la începerea interviului, părea cu adevărat în pragul leşinului. Era palidă şi respiraţia ei devenise superficială.

— Persoana asta, Julius, a interpretat în mod evident tweeturile tale ca fiind ameninţătoare.

— Mă rog, dat fiind că e unul dintre tipii care apar constant pe time- line-ul meu ca să mă facă curvă şi să-mi spună să mă sinucid, ăă, da, nu prea îmi pasă ce crede.

— Aici, Wally Cardew pare să-ţi dea sfaturi ca şi cum te-ar cunoaşte.

— Pe Twitter oamenii îşi spun unul altuia ce să facă tot timpul.

Fără să mai adauge nimic, Strike îi întinse pe masă ultima pagină.

În 2010, contul unei anume Kea Spoonie, al cărei nume de utilizator era @nusuntpapagal, postase un selfie alb-negru în care apărea o Kea mai tânără, zâmbind de pe pat spre aparatul de fotografiat. Părea să fie complet goală, având doar un cearşaf înfăşurat în jurul trupului. Lângă ea se afla un bărbat întins pe burtă, cu faţa întoarsă dinspre aparatul de fotografiat, posibil adormit. Părul lui lung şi blond era răsfirat pe pernă.

Imediat sub imagine era un răspuns.

Wally C @walCard3w
Răspuns către @nusuntpapagal
arăţi bine

Kea Spoonie @nusuntpapagal
Răspuns către @WalCard3w
şi tu ♥

Ultimul mesaj printat era o postare a Keei de pe tumblr, care data tot din 2010.

toţi prietenii îmi spun că „sexul după despărţire nu e răspunsul” şi mie-mi vine să zic „păi, depinde care e întrebarea”.

— Astea sunt vechile voastre conturi de Twitter, al tău şi al lui Wally Cardew, dinainte de *Inimă neagră ca noaptea*, nu-i aşa? spuse Strike. Şi nu negi că ăsta e contul tău de tumblr?

Acum foarte albă, Kea nu spuse nimic.

— Nu ştiu dacă tu şi Cardew aveţi în continuare o relaţie sexuală sau sunteţi doar prieteni, spuse Strike, băgând ultimele pagini înapoi în dosar şi închizându-l, dar dacă te gândeşti să iei legătura cu el după acest interviu, îţi dau trei motive bune pentru care n-ar trebui s-o faci. În primul rând, acea mică discuţie pe Twitter cu doar câteva ore înainte de uciderea lui Edie va părea şi mai incriminatoare dacă voi doi daţi impresia că sunteţi înţeleşi.

— Eu n-aveam cum să... sunt filmată, la metrou. Eu nu aş fi...

— În al doilea rând, Josh Blay zace paralizat în spital. Dacă ţii cât de cât la el...

Kea izbucni într-un plâns zgomotos. Mai mulţi oameni se uitară lung. Strike îi ignoră.

— Cum spuneam, dacă ţii cât de cât la Josh, vei face tot ce poţi ca eu să-mi continui investigaţia, aşa cum îşi doreşte el, fără imixtiuni. Şi, în al treilea rând, de Wally Cardew sunt deja interesaţi nişte oameni mult mai înfricoşători ca mine. Dacă ai minte, o să rupi legătura asta chiar acum.

Suspinând mai departe, Kea se ridică împleticit în picioare şi ieşi din cârciumă, mult mai rapid decât intrase, dar continuând să folosească bastonul.

Perfect conştient că, în acel moment, şi clienţii, şi angajaţii barului îl priveau acuzator, Strike îşi goli paharul de bere, se ridică şi se îndreptă spre baie. Se încruntă la cei care se holbau prea insistent, astfel că atunci când ieşi de acolo nimeni nu mai păru dornic să îl privească în ochi.

50

Iubire, ce eşti mai tare decât ura,
Durabilă şi plină de înţelepciune; —
Oh, slăvită iubire, întoarce-te îndat',
Aprinde flacăra ce arde preacurat.

Christina Rossetti, *Ce ar fi spus Sappho*
dacă saltul ei ar fi vindecat-o în loc s-o ucidă

Robin, care în prezent purta o perucă închisă la culoare şi nişte ochelari obişnuiţi, aşteptase în Harley Street aproape o oră ca Gus Upcott să iasă de la dermatologul lui cu tarife fără îndoială exorbitante. În cele din urmă, la ora 1, Gus apăru şi porni pe stradă. Robin se aşteptase ca el să se întoarcă la metrou, dar Gus începu să se plimbe cu paşi târşâiţi, privind distrat în jur după un loc în care să ia prânzul, presupuse ea.

Gus era înalt şi slab, gârbovit. Pe umărul drept, puţin mai lăsat decât stângul din cauza greutăţii, avea o geantă în care Robin presupuse că se afla un laptop. Anomie nu intrase în joc toată dimineaţa; Demon1 şi VilePechora erau de serviciu ca moderatori.

Cinci minute mai târziu, după ce trecuse de nişte localuri pe care Robin credea că un tânăr ar fi trebuit să le găsească mai atrăgătoare, Gus intră la Fischer, un restaurant cu specific vienez care părea tradiţional şi de calitate. Robin presupuse că tânărul încă afectat de urticarie îl alesese pentru că pe dinafară era slab luminat.

După ce îi dădu timp să se aşeze, Robin intră şi descoperi un restaurant aglomerat cu pereţi de culoarea tutunului, lambriuri cu oglinzi şi tablouri din anii '30. Gus se aşezase pe o banchetă de piele dintr-un colţ îndepărtat. Nu aveai cum să treci nonşalant prin spatele lui şi să atunci o privire la ecranul laptopului pe care şi-l deschisese deja. În timp ce-l privea, Gus îşi puse căştile şi începu să tasteze, complet absorbit. Chipul său neregulat ieşea puternic în evidenţă în

lumina lămpii cu abajur de sticlă de pe peretele de lângă el. Dacă Seb Montgomery era departe de imaginea obişnuită a trolului de internet, Gus, pe care Robin nu se putea abţine să-l compătimească puţin, se conforma poate mai bine stereotipului, cu aerul lui general de timiditate şi cu chipul desfigurat probabil doar temporar.

Chelnerul o conduse la o masă din celălalt capăt al încăperii, dar modificând cu atenţie poziţia scaunului Robin putea să-l ţină sub observaţie pe Gus mai departe. După ce îşi comandă o cafea, Robin îşi examină iPadul şi văzu că Demon1 şi VilePechora se delogaseră amândoi în timp ce ea venea dinspre Harley Street şi fuseseră înlocuiţi de Inimoasa şi de Albacahartia.

Juca jocul de doar un minut când Strike o sună.

— Poţi vorbi?

— Da. Sunt într-un restaurant, îl supraveghez pe Gus Upcott. Unde eşti?

— Stau în maşină. Tocmai m-am despărţit de Kea. Anomie a apărut?

— Nu. Cum a fost cu Kea?

— Foarte interesant. Ea crede că Anomie e Pez Pierce.

— Serios? De ce?

Strike îi relată motivele Keei.

— Presupun că e plauzibil, într-o anumită măsură, zise Robin. Ce ţi-a spus despre Wally Cardew?

— Practic nimic. L-am lăsat la sfârşit, pentru că m-am gândit că ar putea-o face să plece. Aşa a şi fost.

— Hm, spuse Robin, mutându-şi privirea de la joc la Gus, care continua să tasteze, imun datorită căştilor la discuţiile şi clinchetele din jur.

Dacă nu-şi dorea ca lumea să ştie că s-a culcat cu un simbol al extremei drepte, Kea ar fi trebuit să-şi şteargă vechiul cont, nu-i aşa? Sau poate că are mai multe conturi şi nu se mai poate ocupa de toate?

— E o greşeală obişnuită, spuse Strike. Uită-te la prietenul nostru, Thurisaz. Ce face Gus?

— Tastează la laptop, spuse Robin, privind iar spre colţul încăperii. Din păcate, e într-un colţ. Nu pot vedea ce are pe ecran.

În timp ce-l privea, Gus îşi întinse degetele lungi de la mâna stângă pe masă, părând să cânte distrat la o coardă invizibilă, după care fu din nou absorbit de ecran.

— E posibil să compună, spuse Robin, privindu-l pe Gus pe furiş prin lentilele ochelarilor.

— Cum mai e urticaria?

— Nu mult mai bine. Şi zi cu Kea. Ţi-a arătat acea conversaţie cu Anomie pe care noi bănuim că a avut-o prin mesaje directe?

— Nu, spuse Strike. A spus că nu mai e vizibilă, pentru că l-a blocat.

— Hm, făcu Robin iar. Crezi că spunea adevărul?

— Nu sunt sigur. A spus povestea foarte cursiv şi nu dădea niciun semn evident că ar minţi, deşi în general aş zice că e o mare actriţă... Susţine că Josh a

recunoscut că îi furaseră ideile, în timpul celei de-a două perioade cât au fost împreună, dar nu sunt convins. Susţine şi că nu a jucat niciodată *Jocul lui Drek* şi nici n-a încercat să intre, ceea ce e o abureală. Am reuşit să fac o poză cu istoricul ei de internet în timp ce eram la ea acasă.

— Cum naiba?

— Îşi lăsase laptopul deschis pe canapea. Mama ei tocmai fugise după ea pe uşa din spate, aşa că am riscat.

— Bine lucrat, spuse Robin impresionată.

— Fie a intrat în joc, fie a încercat să intre în dimineaţa asta.

— Uau, exclamă Robin. Dar nu poate fi Albacahartia, moderatoarea, nu-i aşa? Numele de utilizator al Keei pe Twitter e adevarataAlbacahârtia.

— Tu să-mi spui. Tu ai vorbit cu Albacahartia.

— Nu am interacţionat direct prea mult, dar Vierme28 mi-a spus ceva interesant acum câteva seri. Se pare că Anomie poate să respingă userul celor care se înregistrează. Nimeni nu are voie să fie un personaj pur în *Jocul lui Drek* — adică, numele tău nu poate fi pur şi simplu Inimioara sau Lordul Wyrdy-Grob şi aşa mai departe.

— Presupun că un user pur îţi conferă un anume statut, spuse Strike, o marfă probabil preţioasă pentru Anomie.

— Exact — dar Albacahartia a avut voie să folosească acest nume fără alte adăugiri.

Căzură amândoi pe gânduri, până când Strike spuse:

— Dacă Kea e Anomie, atunci evident că tot ce mi-a spus despre faptul că Anomie a flirtat cu ea şi că apoi a devenit agresiv sunt abureli. Dar dacă nu e Anomie, am mai aflat ceva despre el: nu e chiar atât de asexuat cum ţi s-a părut ţie.

— Nu, spuse Robin. Presupun că nu... Dar să zicem că Albacahartia e Kea... crezi că Anomie ştie cine e ea în realitate şi că de asta a lăsat-o să folosească numele? Când te înregistrezi, trebuie să-ţi dai adresa de e-mail, deci există posibilitatea ca Anomie şi poate şi Morehouse să cunoască identităţile reale ale oamenilor.

Robin îl auzi pe Strike căscând.

— Scuze, m-am trezit devreme. Cred că mănânc ceva şi o iau din loc.

— Înainte să închizi, spuse Robin repede, trebuie neapărat să ne gândim la costume, să ştii.

— Costume?

— Pentru Comic Con. Dacă e să mergem.

— Ah, da. Bine, mă ocup de asta după ce ajung la birou.

După ce Strike închise, Robin jucă jocul timp de cinci minute, privind din când în când spre Gus Upcott, care nu făcea ceva mai interesant decât să ia cu mâna dintr-o farfurie cartofi prăjiţi şi, ocazional, să tasteze, absorbit de ecran sau de ce auzea în căşti.

Apoi pe ecranul din faţa lui Robin se deschise un canal privat.

<Albacahartia MOD invită pe LabuteleluiBuffy>
Albacahartia: salut
<LabuteleluiBuffy s-a alăturat canalului>
LabuteleluiBuffy: salut, care e treaba?
Albacahartia: Anomie vrea să ştie dacă mergi la Comic Con
LabuteleluiBuffy: m-a întrebat deja asta
LabuteleluiBuffy: şi Inimoasa m-a întrebat în dimineaţa asta
LabuteleluiBuffy: voi lucraţi pe comision?
Albacahartia: lol nu
Albacahartia: moderatorii fac doar ce le ordonă şeful, ca de obicei
LabuteleluiBuffy: păi da, sper să vin
LabuteleluiBuffy: încă nu mi-am luat tricou
Albacahartia: super
Albacahartia: că vii vreau să spun
Albacahartia: şi o să porţi mască?
LabuteleluiBuffy: Anomie vorbea serios cu masca?
Albacahartia: absolut
Albacahartia: gen, nu cred că o să lase pe nimeni să reintre în joc dacă nu-şi ascunde faţa
LabuteleluiBuffy: uau bine

În jocul principal, Robin observă explozia obişnuită de entuziasm care însoţea întotdeauna sosirea lui Anomie. Îi văzu mantia fluturând la punctul de intrare în joc, apoi ridică privirea spre Gus Upcott. Tasta ca şi până atunci, cu aceeaşi expresie pe chip. Robin le trimise SMS lui Nutley, Midge şi Shah să-i anunţe că Anomie tocmai intrase în joc, apoi reveni la canalul privat, unde Albacahartia îi scrisese iar.

Albacahartia: pot să te întreb ceva?
LabuteleluiBuffy: da bineînţeles
Albacahartia: ai vorbit cu Anomie în seara alegerilor?
Albacahartia: pe un canal privat?
LabuteleluiBuffy: ăă, da cred că da
Albacahartia: cum era?

Robin ezită, gândindu-se.

LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui?
Albacahartia: s-a purtat ciudat cu tine? Mi s-a părut că e beat sau ceva

Robin se opri, gândindu-se ce să spună. Adevărul ar fi putut să provoace confidenţe din partea Albeicahartia. Pe de altă parte, Albacahartia putea să

verifice, la cererea lui Anomie, dacă Robin sesizase mesajul trimis ei din greşeală.

LabuteleluiBuffy: nu prea îmi amintesc. Mi-a cerut să merg la Comic Con
LabuteleluiBuffy: se poate să fi fost beat, dar dacă era nu se vedea.
Albacahartia: doar atât ţi-a spus? Despre Comic Con?
LabuteleluiBuffy: da, voia să merg acolo
LabuteleluiBuffy: dar a trebuit să mă duc să mă ocup de ceva în mijlocul discuţiei şi când m-am întors canalul privat se închisese
LabuteleluiBuffy: deci e posibil ca el să mai fi spus ceva, dar dacă a spus mi-a scăpat
Albacahartia: a bine
Albacahartia: nu neapărat ciudat mi s-a părut doar că e beat şi nu l-am mai văzut niciodată aşa
Albacahartia: e un maniac al controlului, nu mă aşteptam să bea, ştii?
LabuteleluiBuffy: lol da
LabuteleluiBuffy: ei presupun că şi geniile au voie să se relaxeze puţin
Albacahartia: lol i-ar plăcea la nebunie să audă că l-ai făcut geniu
Albacahartia: hei, l-ai văzut cumva pe Morehouse pe aici în ultima vreme?
LabuteleluiBuffy: nu, nu l-am văzut deloc

În pauza care urmă, Robin ridică privirea spre Gus Upcott, care continua să tasteze. Se uită iar spre iPad. Anomie se mişcase din punctul de intrare în joc, dar nu vorbea, cel puţin nu în jocul public.

Albacahartia: am dat-o în bară
LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui?
Albacahartia: am făcut ceva extrem de stupid
LabuteleluiBuffy: ?
Albacahartia: lui Morehouse
LabuteleluiBuffy: ce s-a întâmplat?
Albacahartia: am amintit un lucru la care făcuse cândva aluzie Demon1
Albacahartia: fără să vreau deloc să-l rănesc
Albacahartia: încercam să-i spun că pentru mine nu contează deloc
Albacahartia: dar când am spus asta el s-a delogat din joc şi de atunci n-am mai putut vorbi cu el
Albacahartia: tot sper că o să apară la Comic Con ca să ne putem împăca
LabuteleluiBuffy: ştii cine e Morehouse în realitate?
>
>
Albacahartia: da
Albacahartia: dar la naiba, nu-i spune asta

Albacahartia: el nu ştie că eu ştiu
LabuteleluiBuffy: bineînţeles că nu-i spun
Albacahartia: la început m-a urmărit pe net
Albacahartia: aşa că n-ar trebui să dea vina pe mine, dar e sensibil ca dracu
Albacahartia: pot să am încredere în tine, nu?
LabuteleluiBuffy: da, bineînţeles
Albacahartia: ascultă, dacă apare şi eu nu sunt aici, vrei te rog să-i spui că îmi pare extrem de rău. Şi că vreau foarte, foarte mult să vorbesc cu el.
LabuteleluiBuffy: sigur
Albacahartia: ha de ce-ţi spun toate astea?
LabuteleluiBuffy: pentru că eram aici şi simţeai nevoia să spui cuiva
Albacahartia: lol da
>
>
Albacahartia: crezi că te poţi îndrăgosti de cineva cu care nu te-ai întâlnit niciodată?

Robin privi lung întrebarea. Îşi putea imagina că simţi o atracţie, o conexiune sau o dorinţă puternică de a cunoaşte pe cineva mai bine după o întâlnire online, dar iubire? Iubire, aici în *Jocul lui Drek*, unde singurul lucru posibil era să tastezi aceste mesaje către o altă persoană, fără măcar o fotografie care să-ţi alimenteze fantezia?

LabuteleluiBuffy: poate
Albacahartia: n-ai cunoscut niciodată pe cineva pe internet?
LabuteleluiBuffy: dar n-a funcţionat. Ne-am despărţit
Albacahartia: îmi pare rău
LabuteleluiBuffy: nu e în regulă

Robin ridică iar privirea. Gus Upcott făcea semn după notă. Reveni la Albacahartia.

LabuteleluiBuffy: va trebui să plec, îmi pare rău
LabuteleluiBuffy: dar categoric îi zic lui Morehouse, dacă îl văd
Albacahartia: mersi xxx
<Albacahartia a părăsit canalul>
<LabuteleluiBuffy a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

Anomie continua să plutească în joc, probabil vorbind pe unul sau mai multe canale private, dar altfel inactiv. Gus îşi scosese căştile, lăsându-le să-i atârne la gât, şi acum îşi închidea laptopul. Robin ridică şi ea mâna să ceară nota

pentru cafea, cu un ochi la joc, pentru că, dacă Anomie spunea ceva în timp ce laptopul lui Gus era în geantă, putea să elimine încă un suspect. Însă Anomie rămase tăcut în timp ce Gus, evitând să o privească în ochi pe chelneriţa tânără şi drăguţă, îşi achita nota. Peste câteva minute ieşi din restaurant, cu Robin după el.

51

Ce lucru de minune
Ca o mare despărţire să urmeze unei mari apropieri
Acum apropiaţi de ură, cândva printr-o puternică iubire.

Augusta Webster, *Medeea în Atena*

Perspectiva de a o lua pe Madeline de la lansarea de bijuterii, de a o duce să bea ceva tare şi apoi de a se culca cu ea nu era lipsită de atractivitate, dar piciorul lui Strike era iritat după lunga deplasare cu maşina spre şi dinspre King's Lynn şi, exceptând situaţia în care ar fi ajuns direct în dormitorul lui Madeline, ar fi preferat foarte mult să meargă singur acasă. Dar acceptase acest aranjament de prea mult timp să mai dea înapoi acum, aşa că băgă BMW-ul înapoi în garaj, se duse să mănânce un kebap cu cartofi prăjiţi şi îşi petrecu orele până la 9 străduindu-se să ignore o vagă presimţire de care nu reuşea să scape că urma să se întâmple ceva rău.

Când ajunse în Bond Street, începuse să plouă şi Strike se îndreptă, şchiopătând uşor, spre showroomul lui Madeline. În timp ce trecea pe lângă vitrinele întunecate şi stropite de ploaie, în care imaginea lui mergea târşâit odată cu el, observă în faţă un grup de oameni adunaţi în faţa unei vitrine luminate orbitor. Fotografii pozau două femei aflate sub o umbrelă mare. Judecând după lungimea picioarelor lor bine conturate, erau modele, fără îndoială purtând câteva bijuterii de-ale lui Madeline şi pozând pe fundalul întunecat al străzii. Era evident că lansarea era încă în desfăşurare, iar presa nici nu plecase.

Strike se adăposti rapid de ploaie într-un intrând şi îi trimise un SMS lui Madeline.

Întârzii puţin. Caut un bar şi ne întâlnim acolo?

Indiferent de ce-i răspundea Madeline, Strike avea de gând să rămână acolo până când presa se va împrăştia, iar râsetele celor adunaţi în stradă se vor potoli.

Simţi un miros puternic de canabis. Se întoarse şi îşi dădu seama că nu era singur în nişa întunecoasă: Henry, fiul lui Madeline, şi un prieten stăteau acolo în tăcere, amândoi la costum şi împărţind un joint.

Când văzu faţa lui Strike, Henry lăsă jointul să cadă, şoptind „căcat". Prietenul lui, care habar nu avea cine e Strike, îl privi confuz, în mod evident încercând să-şi dea seama dacă era mai bine să pretindă că nu ştie de unde vine mirosul sau să recupereze cuiul care ardea mocnit acum la picioarele lui.

— E în regulă, îi spuse Strike lui Henry. Nu te spun.

Henry râse nervos.

Lui Strike îi trecu prin cap să-i ceară să-i întoarcă favoarea şi să n-o informeze pe mama lui că, departe de a fi fost reţinut, el pândea într-un intrând aflat la mai puţin de 100 de metri de petrecerea ei. Una peste alta, decise că asta ar însemna să pună o povară nedreaptă pe umerii adolescentului, aşa că îşi văzu de ţigara lui mai departe, ignorându-i pe cei doi băieţi.

— Vrei şi tu? întrebă prietenul lui Henry.

Luase de pe jos jointul şi acum îl întinsese spre Strike, în mod evident părându-i-se că măcar atât putea să facă şi el.

— Nu, mersi, spuse Strike. Încerc să mă las.

Prietenul râse şi trase un fum lung.

— N-ar trebui să fii înăuntru? îl întrebă Henry pe Strike.

Arătă în direcţia magazinului, în faţa căruia modelele continuau să glumească şi să râdă cu fotografii.

— Mama ta e încă ocupată, după câte se pare, spuse Strike. O las să termine înainte să mă bag şi eu.

— Ah, spuse prietenul către Henry, căscând ochii. Stai puţin... el e detectivul?

Strike îl văzu cu coada ochiului pe Henry cum dă din cap.

— Căcat, spuse prietenul, alarmat.

— E în regulă, spuse Strike. Am plecat de la divizia antidrog acum mulţi ani. Continuaţi.

O maşină cu şofer trase în faţa magazinului lui Madeline. Una dintre fetele care râdeau se repezi în interiorul showroomului, după ce termină de făcut fotografii, probabil ca să-şi scoată bijuteriile. Cealaltă continua de sub umbrelă să discute cu fotograful. În timp ce Strike şi cei doi adolescenţi priveau, fotograful atinse braţul fetei.

— Escaladare sexuală, spuse prietenul lui Henry, care făcuse un pas în faţă să vadă mai bine.

Henry râse.

— Ba da, spuse prietenul. Aşa se face.

— Cine zice?

— Kosh.

— E vrăjeală.

— E ştiinţă, spuse prietenul, trăgând încă un fum lung din joint şi întinzându-i-l lui Henry. Serios. Escaladare sexuală şi minimalizare. Peste o clipă el o să-i spună că are picioare mari sau ceva.

— Pe dracu', zise Henry râzând.

— Ba da. Jocul pe timp de zi.

— E seară.

— Dar sunt pe stradă, nu într-un club sau ceva.

— Mănânci căcat.

— Ar trebui să-l citeşti pe Kosh. Uită-te...

Fotograful şi modelul continuau să vorbească. O nouă explozie de râs pluti spre ei pe strada întunecată când modelul îl lovi în joacă pe fotograf peste braţ. Vocea ei ajunse până la ei.

— Obraznicule!

— Minimalizare, zise triumfător prietenul lui Henry. Ţi-am spus, ce dracu'.

Apoi îşi miji ochii spre Strike.

— Nu e aşa, spuse el cu vocea uşor neclară, că, dacă insulţi o fată — gen, nu s-o insulţi, dar s-o critici puţin —, o să se străduiască să-ţi câştige iar aprobarea?

— N-aş fi aşa de sigur, spuse Strike. Cine ţi-a dat sfatul ăsta?

— Kosh, zise Henry.

— Prieten de-al vostru?

— Maestru al agăţării, spuse Henry. American.

Modelul şi fotograful continuau să vorbească şi să râdă. Bărbatul îi atinse iar braţul.

Mobilul lui Strike sună. Convins că era Madeline, îl scoase din buzunar, dar numărul era ascuns. Răspunse.

— Strike.

Urmă o scurtă pauză. Apoi o voce gravă, hârşâită şi distorsionată spuse:

— Uită-te la scrisoarea din coşciugul ei.

Timp de câteva secunde, Strike fu prea surprins să spună ceva.

— Cine e?

Auzea o respiraţie profundă.

— Citeşte scrisoarea, spuse vocea.

Convorbirea se întrerupse.

— Vezi? spuse prietenul lui Henry, continuând să privească spre fotograf şi model. Escaladare sexuală. Acumulezi, gen, cât de mult le atingi. Funcţionează — uite.

— Mănânci căcat, chicoti Henry, care acum reintrase în posesia jointului.

Strike îşi privi mobilul. Apelul nu fusese redirecţionat de la birou. Apelantul anonim avea numărul lui direct. Îi trimise lui Robin un SMS.

Tocmai am primit un al doilea apel de la persoana care a spus s-o dezgropăm pe Ledwell. De data asta a zis „uită-te la scrisoarea din coşciugul ei”.

Băgă telefonul înapoi în buzunar.

— Încerc acum jocul digital şi funcţionează, spunea prietenul lui Henry.

— Cum faci escaladarea asta online?

— Online faci altceva.

O altă femeie tocmai ieşise din magazinul lui Madeline, ducând ceea ce părea a fi o pungă de cadouri. Se opri şi privi într-o parte şi în alta pe stradă. Când se întoarse în direcţia lui, Strike o recunoscu în lumina care se revărsa pe geam, din magazin: Charlotte. Se trase în spate în penumbră.

— ...spui chestii gen „dacă asta e poza ta reală, probabil eşti sătulă de tipi care te bat la cap, aşa că acum plec”...

Printre hohotele de râs ale lui Henry, se auzi ţăcănitul tocurilor pe ciment. Iminenta întâlnire fusese aproape inevitabilă; Strike avu impresia că ştiuse asta de la bun început.

— Mi s-a părut mie că eşti tu.

Charlotte părea amuzată. Stătea în faţa lui într-o haină gri de mătase pe sub care se vedea o rochie neagră şi strâmtă. Îşi lăsase părul liber şi îşi completase ţinuta cu o pereche de pantofi stiletto.

— Tocmai am văzut faţa lui Mads când s-a uitat la telefon şi m-am gândit că întâlnirea a fost contramandată. O să fie încântată că doar te ascunzi. V-aţi certat?

Privea tăietura de pe fruntea lui Strike, pe care i-o făcuse cacaduul.

— Nu, spuse el.

Strivi chiştocul ţigării cu călcâiul. Henry şi prietenul lui se holbau la Charlotte într-o tăcere înfiorată. Strike n-avea cum să nu-i înţeleagă.

— Îmi dai şi mie una? îl întrebă Charlotte pe Strike, privind în jos spre chiştocul strivit.

— Scuze, le-am terminat, minţi Strike.

— E aproape gata, spuse Charlotte privind în spate spre lansare. Un imens succes. E foarte talentată prietena ta. Am cumpărat ăsta —, e fabulos, nu-i aşa?

Întinse o mână subţire. Strike văzu pe degetul ei mijlociu ceva ce părea a fi un cuarţ neşlefuit. Nu spuse nimic.

— Chiar mă întrebam pe unde sunteţi voi, băieţi, spuse Charlotte, netulburată de tăcerea lui Strike şi privind peste umărul lui spre adolescenţi. Presupun că era cam plictisitor pentru voi.

Prietenul lui Henry bâlbâi ceva. Continuând să zâmbească, Charlotte se întoarse din nou spre Strike.

— Ce mai face fiica lui Pru?

— Cine?

— Fiica lui Pru, dragul meu, spuse Charlotte. Nepoata ta.

Strike îşi dădu seama că persoana despre care era vorba era sora lui vitregă, Prudence.

— Habar n-am.

— N-ai ştiut? zise Charlotte, începând să zâmbească. Ah, căcat. Probabil n-ar fi trebuit să-ţi spun.

— Păi, dacă tot ai început, replică Strike, amintindu-şi că Prudence vorbise de o urgenţă familială, ai putea să termini.

— Gaby mi-a spus.

Gaby era o altă soră vitregă a lui Strike. El abia o cunoştea, dar Gaby şi Charlotte se mişcau în aceleaşi cercuri exclusiviste de ani întregi.

— Sylvie a căzut de pe un perete de căţărat, continuă Charlotte. Hamul nu era asigurat sau ceva.

— Ah, spuse Strike. N-am ştiut.

— Credeam că zilele astea tu şi Prudence ţineţi legătura?

— E clar că Gaby vorbeşte mult.

— Nu te enerva, spuse Charlotte.

Strike simţi o aromă de Shalimar, chiar şi prin mirosul greu de canabis.

— N-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat.

Maşina care aşteptase în faţa magazinului lui Madeline se desprinse în sfârşit de trotuar, cu ambele top modele înăuntru. Fotograful dispăru în întuneric. Ultimii câţiva întârziaţi ieşiră din magazin, dar se opriră în faţa uşii, continuând să vorbească şi să râdă.

— Henry? strigă o voce din mijlocul grupului.

— Căcat, spuse Henry.

El şi prietenul lui se precipitară la chemarea mamei, abandonând jointul pe jos.

— Îmi cam face cu ochiul, spuse Charlotte privind în jos spre joint. Dar mai bine nu... Probabil că Jago a pus să fiu urmărită, cum am făcut şi eu...

Se uită din nou în susul şi în josul străzii în timp ce spunea asta, strângându-şi mai bine haina subţire în jurul trupului.

— Am fost la McCabes, îi spuse ea lui Strike, privindu-l din nou în ochi. Au pus pe cineva să facă asta, dar până acum n-a aflat nimic. Jago e foarte atent. Pun pariu că tu ai fi obţinut rezultate mai devreme.

— McCabes sunt buni, spuse Strike.

— Sper, zise Charlotte.

Strike ar fi vrut să plece, dar nu voia să se alăture grupului care continua să se agite în faţa magazinului, făcând selfie-uri cu Madeline.

— Am vrut să merg la Pru pentru terapie, spuse Charlotte visător.

— Poftim? făcu Strike, luat prin surprindere, aşa cum intenţionase, de altfel, Charlotte.

— Se spune că e foarte bună. A ajutat-o mult pe o prietenă de-ale mele. Dar nu vrea să mă ia. Spune că ar fi conflict de interese.

— Dintre toţi psihoterapeuţii din Londra, ai vrut să mergi la sora mea?

— La momentul ăla nu aveam habar că voi doi ţineţi legătura.

— Dar tot era sora mea şi la momentul ăla, dacă nu cumva toate astea s-au întâmplat într-un univers paralel.

— Pur şi simplu, am auzit că e foarte bună, spuse Charlotte impasibilă. Tot cochetam cu ideea de a vorbi cu cineva a cărui familie era la fel de distrusă ca a mea. M-am plictisit de psihoterapeuţi de clasă mijlocie şi de ideile lor anoste de clasă mijlocie despre ce e normal.

Madeline îi conducea acum pe Henry şi pe prietenul lui spre un taxi negru. Grupul de invitaţi se împrăştia, în sfârşit. Madeline rămase singură, privind spre Strike şi Charlotte. Aceasta se uită spre Madeline, apoi se întoarse din nou, zâmbind, spre Strike.

— Ei, te las să o feliciţi pe Mads.

Plecă prin ploaie, cu tocurile cui ţăcănind pe trotuar şi părul închis la culoare fluturând în urma ei.

52

Ca o porumbiţă pereche mă gătesc,
Mă încarc toată cu mătase şi bijuterii;
Lumea îmi laudă penele şi nu vede
Că inima mea tânjeşte după iubire...

Christina Rossetti, *L.E.L.*

Madeline, care purta o rochie strâmtă din mătase mov, la care asortase un colier greu de ametiste şi tocuri ameţitoare, stătea nemişcată pe trotuar, cu braţele încrucişate. Avea jumătate din faţă în umbră, iar cealaltă jumătate — în lumina orbitoare care continua să se reverse pe geam, din magazin. În timp ce ieşea din intrândul întunecos şi se îndrepta spre ea, Strike îşi dădu seama că erau pe punctul de a atinge acel prag important al fiecărei relaţii: prima ceartă aprinsă.

— Salut, spuse el. Arăţi minunat. Cum a fost?

Madeline se întoarse fără un cuvânt şi intră în magazin, trecând pe lângă un agent de pază la fel de mare ca Strike care stătea chiar lângă uşă.

Două tinere drăguţe despre care Strike presupuse că erau vânzătoare, ambele îmbrăcate în rochii negre, îşi luară hainele şi priviră curioase spre el când intră. Trei angajaţi ai firmei de catering, îmbrăcaţi în sacouri albe, strângeau paharele de şampanie goale de pe măsuţe şi de pe vitrine. Magazinul, pe care Strike nu îl mai vizitase până atunci, semăna cu interiorul tapiţat al unei cutii de bijuterii. Pereţii erau îmbrăcaţi în catifea bleumarin, din tavanul ca de baldachin se răsuceau frânghii aurite împodobite cu ciucuri, iar podeaua era acoperită de un covor persan.

— Arată..., începu el.

Dar Madeline îşi luă la revedere de la vânzătoare, apoi se duse după un chelner într-o cameră din spate, unde el o auzi spunându-i să ia paharele şi să plece, să nu-şi mai bată capul cu ştergerea vitrinelor — avea să le pună ea pe fete să facă asta a doua zi dimineaţa.

Pe nişte socluri aurite se înălţau patru fotografii imense ale manechinelor folosite în campania publicitară. O negresă cu părul lung purta cercei cu diamante atât de lungi, că îi atingeau umerii goi; o roşcată privea printre

degetele împodobite fiecare cu câte un inel cu safir; o blondă ţinea o broşă cu rubine în dreptul unui ochi, ca pe un petic; iar Charlotte îl privea cu un zâmbet de Mona Lisa pe buzele-i roşii ca focul, purtând o zgardă groasă de aur incrustată cu smaralde neşlefuite.

Madeline reapăru, în urma angajaţilor firmei de catering, care cărau câte o cutie mare plină cu pahare murdare.

— Poţi să pleci, Al, îi spuse ea bodyguardului. Încui eu şi activez alarma.

— Eşti sigură? întrebă el.

— Da, du-te, îi spuse Madeline scurt.

Izbi cu mâna într-un buton de lângă un birou greu de lemn aflat într-un colţ. Peste vitrina magazinului începură să coboare automat obloanele de oţel.

Strike îşi dădea seama că Madeline băuse mult. Era congestionată la faţă, iar vocea îi era uşor neclară. Evită cu hotărâre privirea lui Strike până când chelnerii, angajaţii firmei de catering şi agentul de pază plecară. Când rămaseră în sfârşit singuri, în spatele geamurilor acoperite, Madeline se întoarse către el.

— Ştiam că o să faci asta.

— Ce anume?

— N-ai putut să intri nici măcar câteva minute la sfârşit.

— Mai era un fotograf afară.

— Tu te-auzi ce spui?! zise Madeline cu un râs ascuţit. Cine te crezi? Tatăl tău?

— Adică?

— Dacă Jonny Rockeby ar fi apărut aici, da, presa s-ar fi luptat pe viaţă şi pe moarte să obţină o poză cu el. Ce dracu'! Nu eşti atât de celebru. Încearcă să-ţi revii.

— Ideea e că eu nu vreau să fiu fotografiat, spuse Strike calm. Ţi-am spus de mai multe ori. Nu vreau să fiu uşor de identificat.

— Şi unde e paranoia ta nenorocită în legătură cu paparazzii când discuţi cu Charlotte Campbell într-un gang întunecat? Mi-a spus în seara asta că Jago vrea să invoce numele tău la divorţ...

— Ce drăguţ din partea ei, spuse Strike, care, în ciuda eforturilor, începea să-şi iasă din sărite.

— .. .ceea ce ar fi fost plăcut să aud de la tine, în loc să aflu în faţa a 20 şi ceva de oameni la lansarea mea...

— Ce dracu', tu crezi că eu am vrut ca ea să facă asta?

— ...şi a trebuit să mă prefac că ştiam despre asta — deci când te-ai despărţit de fapt de ea?

— Exact când ţi-am spus, replică Strike. Acum aproape cinci ani...

— Şi atunci de ce vrea să ţi-o tragă Jago?

— Pentru că mă urăşte din suflet.

— Charlotte spune că Jago v-a găsit SMS-urile.

— SMS-urile alea erau încercarea ei de a reaprinde relaţia. Eu nu le-am cerut.

— Tu chiar crezi că eşti Jonny Rockeby, spuse Madeline cu un alt hohot de râs. Femeile ţi se aruncă pur şi simplu la picioare fără invitaţie, nu-i aşa?

— Nu, tu ai fost prima.

Madeline apucă la nimereală o cutie de bijuterii goală şi aruncă în el. Ţinta ei era atât de proastă, că ar fi trecut pe lângă Strike şi s-ar fi izbit de vitrină dacă el n-ar fi întins mâna s-o prindă. Madeline se apropie.

— Nu vrei să ştie nimeni că eşti cu mine!

— Nu mă interesează cine ştie că sunt cu tine.

— Charlotte spune altceva!

— Când o să pricepi că nu poţi avea încredere în nimic din ce spune Charlotte Campbell?

— I-ai spus dragei tale Robin că suntem împreună?

— Da.

— Înainte sau după ce i-a spus Charlotte? Pentru că ea zice că a părut destul de şocată când a aflat.

— Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, Charlotte spune orice ca să provoace cel mai mult...

— Charlotte a spus că, dacă apari la lansarea mea, sigur vrei să dai o şansă relaţiei noastre pentru că...

— Charlotte mănâncă rahat, Madeline, ce dracu'!

— ...le-ai închis gura tuturor iubitelor tale după ce...

— Ţie nu ţi-am închis gura!

— De ce te-ai ascuns trei case mai încolo şi mi-ai spus că întârzii?

— Tocmai ţi-am spus...

— Sperai s-o prinzi pe Charlotte la ieşire?

— Încearcă să te hotărăşti cu care te înşel, cu Charlotte sau cu Rob...

— Poate cu amândouă — tatăl tău nu s-a limitat niciodată la o singură femeie...

— Dacă îl mai pomeneşti o singură dată pe tatăl meu, m-am cărat de-aici.

Se uitară furios unul la celălalt, de la un metru şi jumătate distanţă.

Fotografia mare cu Charlotte purtând zgarda incrustată cu smaralde îi privea cu un zâmbet uşor pe buzele-i roşii ca focul.

— Am impresia că pentru tine contează mai mult ce crede Charlotte despre noi decât ce cred eu, spuse Strike. De asta trebuia să vin să te iau de aici? Ca să-i dovedeşti lui Charlotte că mă ai la degetul mic?

— Nu mi-ai spus niciodată că te-ai culcat cu Ciara Porter!

— Ce? zise Strike descumpănit.

— Ai auzit ce-am spus!

— De ce dracu' ţi-aş fi spus? A fost o aventură de-o noapte!

— Sau că ai fost cu Elin Toft!

— Dumnezeule mare, eu ţi-am cerut o listă cu toţi...?

— Sunt amândouă cunoscute de-ale mele!

Strike simţi că mobilul îi vibrează în buzunar şi băgă mâna după el.

— Sper că nu răspunzi, fir-ar al dracu'! strigă Madeline în timp ce el privea în jos spre SMS-ul de la Robin.

Cum era vocea?

Strike începu să tasteze un răspuns.

— Ai auzit ce-am spus?

— Da, am auzit, zise el rece, continuând să tasteze.

La fel ca data trecută. Darth Vader. Cred că e o app de schimbare a vocii

Îşi băgă mobilul înapoi în buzunar şi ridică privirea spre Madeline, care acum respira greu, cu o grimasă de furie pe faţă.

— Ce spuneai? întrebă Strike.

— Spuneam că am crezut că Charlotte a fost o anom...

Beată, Madeline bâlbâi cuvântul.

— ...malalie. Valentine a spus că ai cunoscut-o la facultate — eu am crezut că nu te interesează banii, celebritatea şi aşa mai departe, apoi aflu că ţi-ai croit drum printre jumătate dintre femeile celebre din Londra!

— Şi cum se împacă faptul că fut vedete cu nemulţumirea ta că nu vreau să fiu fotografiat cu tine?

— Poate că aşa ţi-e mai uşor să mai păcăleşti o femeie bogată, să o faci să creadă că o placi pentru ea!

Strike se întoarse şi porni spre uşă.

— Cormoran!

Dar el deschisese deja cu o smucitură uşa grea şi pornise prin ploaie.

— Cormoran! ţipă Madeline.

Telefonul lui vibră iar în buzunar. Strike îl scoase şi citi noul SMS de la Robin. Stropii de ploaie împroşcau ecranul. O auzea pe Madeline cum fuge după el pe tocurile cui, însoţită de ceea ce părea să fie clinchetul unui mănunchi greu de chei.

E posibil să fie un trol oarecare?
Câţi oameni ştiu că în coşciug au fost nişte scrisori?

Strike tastă răspunsul în timp ce mergea:

Exact

Peste câteva secunde sosi un nou SMS de la Robin.

Tocmai am auzit ceva interesant în joc,

dacă acum e un moment bun să vorbim.
Dacă nu, poate să mai aştepte

Tocmai tastase **e un moment bun** când auzi un ţipăt, un bufnet şi un clinchet metalic în spatele lui. Se întoarse: Madeline alunecase şi căzuse, cheile magazinului îi zburaseră din mână şi rămăsese întinsă cu faţa în jos pe trotuar.

— Dă-o naibii, murmură Strike.

Şchiopătă înapoi spre ea. Madeline încerca să se ridice, dar nu prea reuşea pentru că unul dintre tocuri i se rupsese. Se prinse plângând de mâna lui şi îl lăsă să o tragă în sus. Unul dintre genunchi îi sângera.

— Vino aici, spuse Strike, ajutând-o să se bage sub un alt intrând acoperit, înainte de a se duce să-i recupereze cheile. Ai lăsat uşa descuiată?

Madeline dădu din cap, continuând să plângă.

— Corm, îmi pare rău... îmi pare rău... n-am vrut să spun nimic din toate astea...

— Hai să mergem să încuiem naibii uşa până nu rămâi fără toată marfa.

— Stai...

Madeline se sprijini de braţul lui şi îşi scoase pantofii. Continuând să plângă, desculţă şi acum considerabil mai scundă, îl lăsă să o conducă.

Înapoi spre magazin, oprindu-se doar să-şi îndese pantofii mov cu tocuri cui într-un coş de gunoi.

— Corm, îmi pare rău... a fost atât de stresant şi... n-am vrut să spun asta, sincer...

Ajunşi înapoi în magazinul bleumarin ca de pluş, Madeline se prăbuşi pe un fotoliu, îşi acoperi faţa cu mâinile şi plânse. Strike oftă greoi şi puse cheile pe o vitrină plină de pandantive sclipitoare.

— Când am luat eu un penny de la tine? o întrebă, privind în jos spre ea. Când nu mi-am achitat partea?

— Niciodată... niciodată... nu ştiu de ce am spus asta... tot ce a spus Charlotte... din SMS-uri am descoperit că Jim mă înşela... îi cumpăra ei cadouri din banii mei şi... îmi pare rău, chiar îmi pare rău...

Madeline ridică privirea spre el. Arăta bine chiar şi cu părul care începuse să i se încreţească şi cu rimelul întins.

— Cred că ar fi bine să-ţi cureţi genunchiul.

Madeline se ridică din fotoliu şi îşi aruncă braţele în jurul lui. După câteva clipe, Strike făcu la fel, sărutând-o pe părul umed.

— Îmi pare rău, repetă ea la pieptul lui.

— Eu nu sunt Jim.

— Şt-ştiu, suspină ea. Ştiu asta. N-ar fi trebuit să beau atât de multă şampanie.

— Ce n-ar trebui să faci e s-o asculţi pe nenorocita aia de Charlotte Campbell, spuse Strike energic.

— N-o s-o mai ascult... Ştiu că n-ar fi trebuit...

Strike se desprinse blând şi privi în jos spre ea.

— Du-te şi spală-ţi genunchiul. Trebuie să o sun pe Robin legat de muncă. Asta nu înseamnă că mi-o trag cu ea.

— Ş-ştiu, repetă Madeline pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

— Bine atunci. O să stau aici lângă uşă, încercând să arăt ca bodyguardul tău.

Madeline porni spre baia din spatele magazinului, încă trăgându-şi nasul. Strike se duse la uşă şi se postă drept în faţa ei, unde putea fi văzut de trecători, apoi o sună pe Robin.

— Salut, spuse ea. Nu era grabă.

— E în regulă. Zi.

— Vierme28 — adică Zoe — tocmai mi-a spus că s-a certat aseară cu Yasmin Weatherhead — ştii, Inimoasa — pe canalul moderatorilor. Yasmin a spus ceva în sensul că „nu putea să-i înjunghie un fan, pentru că un fan nu l-ar fi atacat pe Josh". Zoe s-a înfuriat şi a întrebat-o dacă nu cumva vrea să spună că Edie a primit ce-a meritat. în orice caz, Zoe mi-o făcea varză pe Yasmin şi i-a scăpat că ea crede că Yasmin şi Anomie au împreună un fel de combinaţie secundară. Una prin care fac bani.

— Serios?

— Se pare că în dimineaţa asta el i-a spus lui Yasmin pe canalul moderatorilor că aşteaptă să afle care o să fie procentul lui. Yasmin n-a răspuns de faţă cu ceilalţi moderatori, dar Zoe crede că probabil s-au dus să discute pe un canal privat.

Madeline ieşi din camera din spate, cu faţa curată. îi aruncă lui Strike un zâmbet slab, apoi începu să treacă de la o vitrină la alta, verificând să fie toate încuiate.

— Foarte interesant, spuse Strike. Asta înseamnă că e posibil ca Morehouse să nu fie, până la urmă, singurul care ştie cine e Anomie.

— Nu-i aşa? Mă întreb dacă există vreo modalitate prin care am putea s-o abordăm pe Yasmin, la fel cum l-am abordat pe Tim Ashcroft.

— Ca jurnalişti?

— Exact. Pretindem că scriem un articol despre *Inimă neagră ca noaptea*. „I-ai cunoscut încă de la început" etc.

— E, cu siguranţă, o idee, spuse Strike. Eu va trebui să închid, dar hai să discutăm mâine despre asta.

— Super, spuse Robin. Vorbim atunci.

Robin închise. Strike se întoarse spre Madeline, care acum îşi lua haina.

— O să avem nevoie de un taxi, spuse el privindu-i picioarele desculţe.

— Îmi pare rău, şopti ea din nou.

— Te-am iertat, spuse Strike, forţându-se să zâmbească.

În timp ce Madeline îşi scotea mobilul să cheme un taxi, Strike se strecură afară să fumeze o ţigară. Seara aceasta îi trezise o mulţime de amintiri din perioada petrecută cu Charlotte; ţipete şi obiecte aruncate, izbucniri de

gelozie iraţională şi acuzaţii de vicii cu care ea era familiarizată din propria-i familie. Diferenţa fusese că, în ciuda tuturor acestor lucruri, el o iubise pe Charlotte. Fără iubire, un astfel de comportament nu-l atrăgea în niciun fel. Poaia continua să cadă şi el fumă, simţind durerea din picior şi dorindu-şi să se afle la sute de kilometri distanţă de Bond Street.

53

Dulce e mlaştina cu secretele ei,
Până când dăm de un şarpe...

Emily Dickinson, *XIX*: *Un şarpe*

Chaturi din joc între patru moderatori ai
Jocului lui Drek

<Un nou canal privat a fost deschis>
<20 mai 2015 17:38>
<Anomie invită pe Morehouse>
Anomie: ne-a fost dor de tine, bua
>
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Morehouse: zău
Anomie: da
Anomie: Albacahartia a fost aici 24/7, întreba oamenii dacă nu te-au văzut
Morehouse: m-am întors să văd dacă LordDrek şi VilePechora au dispărut, dar văd că nu

<Un nou canal privat a fost deschis>
<20 mai 2015 17:40>
<Albacahartia invită pe Morehouse>
Albacahartia: omg eşti aici
>
>
>
Albacahartia: Mouse, te rog vorbeşte cu mine
>

Anomie: nu
Anomie: dar o să dispară până la sfârşitul Comic Con-ului
Morehouse: baneazăi acum, fir-ar al dracu
Anomie: am un plan bine?
Morehouse: cum a fost planul de a-i „cerceta”?
Anomie: jur că o să dispară curând. La asta lucrez acum
Morehouse: cred că încerci doar să tragi de timp
Morehouse: pentru că sunt „buni moderatori” şi „au făcut-o doar pentru lol-uri”
Anomie: nu e adevărat
>
Anomie: ai avut dreptate, bine?
Anomie: sunt nazişti, fir-ar al dracu
Morehouse: şi cum ai avut revelaţia asta, mai exact?
>
Anomie: m-am răzgândit, atâta tot
Morehouse: o întoarcere cu 180 de grade care a coincis, uimitor, cu faptul că ţi-am cerut să alegi între mine şi ei

Albacahartia: te rog
>
>
>
>
>
>
>
>
>
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Morehouse: salut
>
Albacahartia: Mouse, vreau să-mi cer scuze. N-am dormit, nu mă gândesc decât la asta. îmi pare foarte, foarte rău, n-ar fi trebuit să spun asta
Morehouse: e în regulă
Albacahartia: nu e
Morehouse: eram doar nervos pe Demon1 că a dat din gura aia mare a ei
>
Albacahartia: stai puţin, ce?
Albacahartia: Demon1 e fată?
Morehouse: da. îi place să se dea tip pe net
>
>
>
>
>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<20 mai 2015 17:42>
<Demon1 invită pe Morehouse>
Demon1: vreau să vorbesc cu tine
>
>
>
>
>

Anomie: şi ce dacă? obţii ce-ai vrut, nu?
>
Morehouse: tu tot nu pricepi, nu-i aşa?
>
Morehouse: pare să te lase complet indiferent faptul că sunt fascişti
>
>
Anomie: şi cică eşti om de ştiinţă. Ai dovezi?
>
>
>
>
>
Anomie: lasă-mă să ghicesc, vorbeşti cu Albacahartia pe alt canal
>
>
>
>
>
>
>
>

Morehouse: şi ce dacă? Care e problema ta cu mine şi Albacahartia?
Anomie: nicio problemă, bua
Morehouse: cred că îţi place de ea şi ţie
Anomie: cum ar funcţiona asta, bua?
Morehouse: ce mai face mama ta?
Albacahartia: nu prea bine
Albacahartia: a început să-i cadă părul
Morehouse: căcat
Albacahartia: da
>
Albacahartia: dar măcar să funcţioneze
Morehouse: da
>
Albacahartia: mă bucur atât de mult să vorbesc iar cu tine
Albacahartia: mi-a fost foarte dor de tine
>
Morehouse: şi mie mi-a fost dor de tine
>
Albacahartia: deci suntem în regulă?
>
>
>
>
Morehouse: da, suntem în regulă x
>
>
>
Albacahartia: atunci, auzi, mergi la Comic Con?
>
>
Albacahartia: alo?
>
Morehouse: nu pot să merg la Comic Con
>

<Morehouse s-a alăturat canalului>
Demon1: eu NU i-am spus lui Albacahartia că ai dizabilităţi, bine
Demon1: dacă a auzit asta de la cineva a auzit de la Anomie nu de la mine
Demon1: aşa că verifică înainte să-mi mai trimiţi e-mailuri din astea
Morehouse: ok cum spui tu
Demon1: „cum spun eu”?
Morehouse: eşti sigură că îţi aminteşti întotdeauna ce le-ai spus oamenilor?
Demon1: du-te dracu
Demon1: ştiu la ce faci aluzie
>
Morehouse: ştiu cum eşti cu jumate de sticlă de votcă în tine
Demon1: dispari

Demon1: eu nu i-am spus niciodată că ai dizabilităţi
Morehouse: poate nu explicit
>
Demon1: bun, atunci ce am spus?
>
>
>
>
>

Morehouse: ştii cine e. De la înregistrare.
Anomie: crezi că mă excită adresele de e-mail?
Morehouse: poate e-mailul conţine numele ei real şi ai căutat-o
Anomie: ei te înşeli. Mă doare în cur cine e
Anomie: dacă vrei să începi ceva cu ea, n-ai decât
>
Morehouse: şi regula 14?
Anomie: dă-o dracu de regulă, eşti cocreator, fă ce vrei
Morehouse: da, păi, nu pot să fac ce vreau
Morehouse: nu cu ea, cel puţin
>
Anomie: de ce?
Anomie: e clar că e moartă după tine
>
Morehouse: ştii de ce
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Anomie: bua?
>
>
>
>
Morehouse: dar tu poţi să mergi cu iubitul tău.
>
Albacahartia: ce?
>
Morehouse: cu iubitul tău
>
>
>
>
>
>
>
Morehouse: tricou fără mâneci, musculos, blond
>
Albacahartia: deci nu te mai prefaci că nu ştii cine sunt
>
>
>
Albacahartia: chestia aia nici n-ar fi început dacă ai fi fost de acord să ne întâlnim sau dacă măcar mi-ai fi trimis o poză
Albacahartia: eram băută într-o seară şi el era acolo
Albacahartia: nu sună prea frumos, dar e adevărat
Morehouse: pari destul de mulţumită de asta pe pagina ta de Instagram
>
>
>
>
>
Morehouse: probabil ai făcut una dintre glumele tale amuzante cu scaune cu rotile
Demon1: asta a fost acum mai mult de un an şi ţi-am spus cam de un milion de ori că mi pare rău ce dracu
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Morehouse: ai făcut singurul lucru pe care ţi-am cerut să nu-l faci
Morehouse: căcat, eu am încercat să te ajut
Demon1: nu mă lua de sus
Morehouse: nu te iau de sus, măcar o dată te tratez ca pe un adult
Demon1: ce vrei să spui „măcar o dată”?
Demon1: uite, ai fost foarte drăguţ cu mine când aveam problemele alea şi n-am vrut deloc să te rănesc sau jignesc

>
>
>
>
>
>
>
>
>
Morehouse: ce vrei?
>
Anomie: dacă îi dau afară pe LordDrek&Vile rămâi, nu?
Morehouse: fir-ar al dracu, nu eşti deloc atent la ce-ţi spun. Ce mă deranjează e că pe tine pare să te doară în cur cine sunt sau ce ar fi putut să facă
Anomie: ţi-am spus deja că nu aveau cum s-o omoare pe Ledwell
>
Morehouse: cum poţi să fii atât de sigur?
Anomie: pentru că eu am omorât-o, evident
Morehouse: ce naiba e în neregulă cu tine?
Morehouse: mai am puţin şi te cred, ştii?
Morehouse: Spui asta întruna în joc
Morehouse: Ce faci dacă cineva te ia în serios şi sună la poliţie?
Anomie: glumesc, ce dracu
Albacahartia: păi poate speram că o să vezi şi o să fii gelos
Albacahartia: toată chestia asta a fost atât de unilaterală. Eu trimit poze, tu nu. Eu vreau să ne întâlnim, tu nu.
Albacahartia: ce avem noi e mai frumos de atât
>
>
>
Albacahartia: dar de unde ştiu eu că nu păcăleşti încă 100 de fete?
>
>
Morehouse: nu fac asta
Morehouse: uite ce e, m-am gândit mult cât n-am intrat în joc
>
>
Albacahartia: Mouse, te rog nu spune că pleci
Albacahartia: te rog
>
Albacahartia: bun ei dacă pleci atunci nu mai am nimic de pierdut nu-i aşa?
>
>
>
Morehouse: ?
>
>
Demon1: ştiu că te-am supărat şi am încercat totul ca să-mi cer scuze dar când cineva îţi ignoră toate e-mai- lurile şi nu vrea să vorbească nici aici e greu să te revanşezi
Demon1: dar eu nu am spus niciodată nimănui că ai dizabilităţi, nimănui
Demon1: de ce aş face asta?
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Morehouse: poate ca să agiţi apele între mine şi Albacahartia?
Demon1: asta e o minciună absolută
Demon1: eu nu te-am vrut niciodată ca iubit, dacă asta vrei să sugerezi.
Demon1: am crezut doar că suntem prieteni
>
>
>
>
>

Anomie: înainte ne distrăm împreună
Morehouse: da aşa e
Morehouse: dar acum câteva zile i-am spus lui Albacahartia că parcă nu te mai recunosc, sincer
Morehouse: Ledwell e moartă, Blay e tot în spital şi pe tine pare să te doară în cur
Morehouse: pentru tine e o glumă
>
>
>
Anomie: şi ce dacă îmi place umorul negru, dă-mă în judecată
>
>
>
>
>
>
Anomie: vrei să spun că e o tragedie, bineînţeles că e o tragedie
Anomie: dar lumea ştie că o uram pe Ledwell, aşa că n-o să fac pe ipocritul
>
Morehouse: măcar dă dovadă de puţin bun simţ ce naiba
>
>
>
>
Albacahartia: ştiu exact cine eşti, V****.
Albacahartia: şi să nu îndrăzneşti să faci scandal, dat fiind că te-ai apucat să afli cine sunt eu
Albacahartia: Chiar mă urmăreşti pe Twitter ca tine însuţi
Albacahartia: şi, ca să ştii, acum că ştiu cine eşti mi se pare că eşti încă şi mai incredibil ca înainte
>
>
>
>
Albacahartia: azi i-am spus lui LabuteleluiBuffy că te iubesc
Albacahartia: poţi s-o întrebi dacă nu mă crezi
>
>
>
Morehouse: tu vorbeşti serios?
>
Albacahartia: în ce privinţă?
Albacahartia: căcat, niciun tip nu m-a făcut să plâng la fel de mult ca tine, Muci peste tot.
Morehouse: crezi că ştii cine sunt?
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Morehouse: am fost prietenul tău
Morehouse: dar mi-ai trădat încrederea
Morehouse: aveam motive foarte bune să nu vreau ca lumea să ştie că am cocreat acest joc
Morehouse: aşa că nu asta voiam, ca o adolescentă beată de 16 ani să arunce aluzii peste tot, crezând că e amuzantă/ inteligentă
Demon1: am spus că-mi pare rău, ce altceva pot să fac
Morehouse: nimic
<Demon1 a părăsit canalul>
<Morehouse a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

>
>
>
>
>
Anomie: bine, o să dau dovadă de puţin bun simţ, îi dau afară pe LordDrek şi Vile, tu i-o tragi lui Albacahartia după pofta inimii şi jocul merge mai departe, bine?
>
>
>
>
>
>
>
>
Anomie: Morehouse?
>
Morehouse: ce?
>
Anomie: dacă fac toate astea, rămâi?
>
>
>
>
>
>
>
>
Morehouse: o să mă gândesc
>
Anomie: căcat, nu-mi fă vreun favor
>
Albacahartia: în mijlocul pozei, tricou verde, ochelari, scaun cu rotile, zâmbet extraordinar, dantură excelentă
>
>
>
>
Morehouse: şi i-ai spus lui LabuteleluiBuffy că mă iubeşti?
Albacahartia: am întrebat-o dacă ea crede că te poţi îndrăgosti de cineva cu care nu te-ai întâlnit niciodată
Albacahartia: pentru că cred că m-am îndrăgostit de tine
>
Albacahartia: nu trebuie să ţi se pară că trebuie s-o spui şi tu sau ceva
Morehouse: lol
Morehouse: păi
Morehouse: ba da
Albacahartia: serios?
Morehouse: da
Albacahartia: <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3
Albacahartia: deci, dacă mutăm discuţia asta pe Twitter pot să-ţi trimit telefonul meu, nu
Morehouse: nu, nu vreau să vorbim la telefon

>
>
>
Anomie: mai eşti aici?
>
>
>
>
Morehouse: spune-mi un lucru
Morehouse: când crezi tu că o să se termine jocul?
>
Anomie: adică?
>
>
>
>
>
Morehouse: păi nu poate să continue la nesfârşit, nu?
>
Anomie: de ce nu?
>
>
>
>
>
>
>
Morehouse: pentru că oamenii se maturizează, ce dracu. Se plictisesc.
Anomie: de asta trebuie să îmbunătăţim jocul încontinuu

Morehouse: nu prima oară când vorbim
>
>
>
Albacahartia: ai probleme cu vorbirea sau ceva?
Morehouse: da
Albacahartia: nu poate fi aşa de rău
Albacahartia: săptămâna trecută ai vorbit la telefon cu Anomie
Morehouse: aia a fost o urgenţă
Morehouse: dar el mă înţelege pentru că am vorbit mult pe Facetime când am creat jocul
Albacahartia: atunci să vorbim pe Facetime
Morehouse: uite, mi-e greu să fac asta
Albacahartia: înţeleg
Morehouse: nu înţelegi, n-ai cum, când arăţi aşa cum arăţi tu
Morehouse: poza pe care ai văzut-o nu spune întreaga poveste
Albacahartia: ce, aia e dublura ta?
Morehouse: lol
Morehouse: nu
Morehouse: dar nu se vede cum vorbesc sau cum mă mişc eu

>
Morehouse: nu poate să dureze la nesfârşit
Anomie: o să dureze atât cât vreau eu să dureze
>
>
Anomie: acum noi suntem la conducere, noi facem regulile
Morehouse: ce reguli?
Anomie: noi deţinem puterea. Ne putem asigura că INN va rămâne cum vrem noi
Morehouse: tu îţi dai seama că vorbeşti ca un megaloman
Anomie: voinţa de putere pune lumea în mişcare
Morehouse: credeam că iubirea
Anomie: iubirea e pentru pămpălăi
Albacahartia: la naiba, nu-mi pasă
>
Morehouse: uşor de spus
Albacahartia: atunci nu ne putem întâlni şi nu putem vorbi niciodată în viaţa reală?
>
>
>
>
Morehouse: te duci la Comic Con pe 24?
>
Albacahartia: da, dacă mergi şi tu
Morehouse: o să încerc
>
Albacahartia: <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3
Albacahartia: te iubesc
Morehouse: şi eu

54

...mulţimi de măşti la rând;
Măşti înceţoşate, fără carne şi oase, înconjoară acolo,
Cioburi şi stâlpi tremurând...

Christina Rossetti, *Lumea unui făuritor de castele*

A doua zi dimineaţă după lansarea lui Madeline, Strike şi Robin se întâlniră la birou, unde conveniră că, dacă tot îşi bătuseră capul să creeze un site şi un cont de Twitter pentru jurnalista Venetia Hall, ar fi irosit o ocazie dacă nu ar fi apelat la ea din nou, pentru a o aborda pe Yasmin Weatherhead. Prin urmare, Robin modifică biografia contului de Twitter al Venetiei pentru a scoate în evidenţă realizările de jurnalistă ale acesteia şi petrecu trei ore scriind câteva articole despre *Inimă neagră ca noaptea* pentru Medium.com în numele Venetiei.

— Sunt groaznice, îi spuse ea lui Strike la telefon mai târziu.

Strike trebuise să se ducă în Sloane Square, unde îl supraveghea pe Degete, care lua din nou prânzul la The Botanist.

— Le-am încropit dintr-o grămadă de alte articole.

— Pe Medium nu poate să scrie oricine?

— Ba da, dar Venetia ar trebui să fie o jurnalistă adevărată.

— Ei, cu puţin noroc, standardele literare ale lui Yasmin nu sunt atât de înalte.

Că era aşa sau nu, Yasmin Weatherhead se dovedi la fel de nerăbdătoare ca Tim Ashcroft să vorbească cu Venetia Hall. După doar 24 de ore, Robin primi un răspuns promiţător la e-mailul ei.

Bună, Venetia,

A fost un mic şoc să primesc e-mailul tău! Da, eu sunt acea Yasmin Weatherhead care a lucrat pentru Josh şi Edie. Cum îţi poţi imagina, sunt încă şocată de ce s-a întâmplat. Cred că toţi fanii sunt zguduiţi. A fost îngrozitor. Cu toţii ne rugăm că Josh să-şi revină complet.

Da, sunt încă o mare fană a *Inimii negre ca noaptea* şi, de fapt, în prezent scriu o carte despre desen şi despre fani! Nu ştiu dacă ştii de *Jocul lui Drek*, locul în care mulţi fani se strâng ca să discute despre desen şi despre întreaga franciză? Cartea mea acoperă şi jocul, şi rolul central pe care a ajuns să-l aibă în păstrarea entuziasmului pentru *Inimă neagră ca noaptea*.

Aşa că da, m-aş bucura să vorbesc cu tine! Când ai vrea? După cum e clar că ştii, în prezent lucrez pentru Lola June Cosmetics, dar pot seara şi în orice weekend în afară de următorul, pentru că o să fiu la Comic Con, ca toţi fanii!

Cele bune,
Yasmin

— De ce să n-o rog să ne vedem la Comic Con? îl întrebă Robin pe Strike la telefon, după ce îi trimisese e-mailul lui Yasmin.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, spuse Strike, care acum îl urmărea pe Preston Pierce pe Swain's Lane din Highgate. Bună idee.

— Ţi-a sosit costumul, apropo, îi spuse Robin. Când am spus că ai fi un Darth Vader minunat, nu m-am gândit că tu chiar o să...

— Nu mi-a venit nicio altă idee, spuse Strike. Sper doar că e suficient de lung.

— Îmi place că ţi-ai luat şi sabie laser, zise Robin. Culoare corectă şi aşa mai departe.

— Comic Con e exact locul în care s-ar prinde că sunt dubios din cauză că sabia mea e verde, spuse Strike, făcând-o pe Robin să râdă.

Îi răspunse lui Yasmin, spunându-i că era entuziasmată să audă despre cartea ei şi fascinată de *Jocul lui Drek* şi întrebând-o dacă n-ar vrea să se întâlnească la Comic Con, ceea ce ar crea un context minunat pentru articolul ei despre *Inimă neagră ca noaptea*. Îi oferi şi numărul mobilului temporar pe care îl folosise pentru a-l aborda pe Tim.

Trecură mai multe ore fără nicio veste de la Yasmin, dar între timp pe canalul moderatorilor se întâmplau lucruri interesante care îi fură raportate lui LabuteleluiBuffy de mereu săritoarea Vierme28.

Vierme28: Inimoasa tocmai i-a spus lui Anomie că până la urmă nu poate să meargă la comiccon
LabuteleluiBuffy: omg după ce i-a hărţuit pe toţi să meargă!
Vierme28: da ştiu. Anomie e foarte nervos pe ea.

Robin bănui că Yasmin renunţase să se mai alăture grupului mascat „Păstraţi Jocul” ca să se poată întâlni cu Venetia Hall şi să-şi promoveze cartea,

fără mască. Şi într-adevăr, peste jumătate de oră sosi un al doilea e-mail de la Yasmin.

Bună, Venetia,
Da, ar fi minunat! Aveam de gând să fiu acolo sâmbătă, dacă îţi convine?

Robin răspunse că îi convenea de minune şi aranjară să se întâlnească la ora 11, în interiorul ExCeL, chiar în dreptul intrării principale.

— Ceea ce ar putea să însemne că ea şi Anomie nu s-au întâlnit niciodată, deci el n-o va recunoaşte sau mizează pe faptul că-l poate evita într-un loc atât de mare, îi spuse Robin lui Strike la telefon în seara aceea.

— Sau, zise Strike, Yasmin ştie că Anomie n-o să fie acolo.

— Trebuie să meargă: de săptămâni întregi se străduieşte să-i convingă pe toţi să meargă.

— Afacerea pe care o au împreună pare să fie cartea asta, nu-i aşa?

— Asta trebuie să fie, spuse Robin. Anomie ar putea să furnizeze detalii din interior în schimbul unui procent.

— Cred că o să fie un interviu foarte interesant.

— Înainte să închizi, spuse Robin repede, pentru că din tonul lui deducea că e pe punctul de a face asta, mă gândeam: ar trebui să mergem la Comic Con cu trenul, nu cu maşina.

Pauza care urmă nu fu deloc o surpriză pentru Robin.

— Vrei să mă urc în tren îmbrăcat în Darth Vader?

— Ştiu cum ţi se pare, dar din ce spune Vierme28, grupul de la *Jocul lui Drek* o să călătorească toţi cu transportul în comun. Sunt tineri — mă îndoiesc că au maşini. Ştiu că Demon1 ia autobuzul. Dacă avem la noi ceva să ne putem schimba înfăţişarea — mă rog, tu n-ai nevoie, e suficient să-ţi scoţi costumul —, putem fi foarte flexibili dacă va fi nevoie să ne ţinem după unul sau mai mulţi posibili Anomie.

Îl auzi pe Strike cum oftează.

— Da, bine. Dar va trebui să mă ajuţi să urc şi să cobor scările rulante, pentru că tocmai am probat masca aia nenorocită şi nu-mi văd picioarele cu ea.

Aşa că în dimineaţa Comic Con-ului, Strike şi Robin se întâlniră devreme la birou. Ea se transformase în Venetia Hall, punându-şi iar peruca de un blond-cenuşiu, lentilele de contact gri-deschis şi ochelarii cu rame pătrate, în timp ce Strike îşi luase costumul de Darth Vader, care îi era într-adevăr prea scurt.

— Ar fi trebuit să mai coşi o bucată de stofă, spuse Robin uitându-se la picioarele lui, din care se vedeau aproape zece centimetri de pantalon.

— Merge, spuse el în timp ce băga baterii în mânerul săbiei laser. Nu e ca şi cum m-aş duce la vreo audiţie, ce naiba.

Înfăţişarea lui provocă deopotrivă interes şi amuzament pe stradă, aşa că, oricât de cald i-ar fi fost cu masca şi oricât ar fi transpirat, Strike era recunoscător că nu i se vedea faţa. Însă când urcară în Docklands Light Railway

dădură în vagon peste o mână de oameni costumaţi, inclusiv două adolescente îmbrăcate amândouă în Harley Quinn, o femeie în costumul lui Poison Ivy, împreună cu partenerul ei Batman, şi un grup de tineri dintre care unul era la pieptul gol pe sub mantie şi purta un coif spartan. Nemaifiind persoana cu cel mai excentric aspect din tren, Strike se simţi ceva mai relaxat.

La următoarea staţie văzură prima mască gri-închis de Drek, cu imensul cioc de doctor al ciumei şi cu capul chel. Deopotrivă fantastică şi sinistră, masca era făcută dintr-un latex cu o textură care imita tulburător de realist pielea, desăvârşită de negi şi pori. Masca acoperea în întregime capul şi gâtul purtătorului, ai cărui ochi clipeau prin găurile prevăzute special. Restul costumului consta într-o mantie neagră care acoperea hainele purtate pe dedesubt.

Robin stătea vizavi de Strike, uitându-se în tăcere la ceva pe telefonul ei. Strike presupuse că se logase în joc, acum că aveau din nou semnal, însă la scurt timp după ce persoana costumată în Drek intrase în compartiment, Robin se ridică şi se aşeză lângă el.

— Mă auzi? întrebă ea cu voce scăzută.

— Da, cu greu.

— Bun, nu ştiu dacă asta duce undeva sau nu, dar Midge mi-a zis că Jago Ross încă nu a făcut nimic incriminator, spuse ea încet.

— Corect, spuse Strike.

Evitase orice discuţie despre cazul Ross cu Robin, în parte pentru că se simţea vinovat că sporise volumul de muncă al agenţiei, în parte pentru că nu îşi dorea conversaţii care ar fi putut avea ca subiect nesatisfăcătoarea lui viaţă amoroasă.

— Am tot amânat să-ţi arăt asta, pentru că putea să nu ducă nicăieri, dar uite.

Îi dădu lui Strike telefonul, pe care el trebui să-l ridice până în dreptul găurilor pentru ochi ale măştii. Robin deschisese Reddit; mai exact, o subcategorie intitulată r/parintinarcisisti, pe care fuseseră postate capturile de ecran ale unei conversaţii prin SMS.

Postat de u/ChrisWossyWoss cu 11 zile în urmă

O plăcută conversaţie cu tatăl meu narcisist

Hei, tată, e ok dacă mă duc la Milly weekendul ăsta în care avem învoire de la şcoală? E ziua ei. Mama zice că e în regulă.

Vii în Kent, cum am vorbit. Bunica ta vine special să te vadă. Lucru pe care doar o nesimţită răsfăţată şi egoistă îl putea uita

N-am uitat dar m-am gândit că dacă vin Ari şi Tatty şi gemenii la fel n-o s-o deranjeze că nu vin şi eu

Vii în Kent şi dacă te prind că nu pari încântată că eşti acolo, ştii ce primeşti. Răspunsul e nu.
Se pare că e nevoie de încă o discuţie cu mama ta

Nu te rog nu da vina pe mama

Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să mă deranjezi la serviciu cu viaţa ta socială

Te rog nu da vina pe mama, dă vina pe mine. A spus că pot să merg doar dacă erai şi tu de acord.

Vorbesc cu ea mai târziu.

Strike ridică din sprâncene, dar îşi dădu seama că Robin nu îl putea vedea, aşa că spuse:

— Să înţeleg că Chris e...?

— Christabel, fata cea mare a lui Ross, da. Are 14 ani şi e la Benenden. O urmăresc online de două săptămâni, pentru că posta întruna comentarii despre un părinte narcisist dar, neavând alte detalii, evident că nu ne erau de mare folos. În orice caz, i-am tot cercetat activitatea online şi aseară i-am descoperit postările pe Reddit.

— Bine lucrat, spuse Strike, iritat că nu se gândise şi el la asta. Cât de greu e să fii părinte în epoca internetului, nu? Copiii pot să intre pe internet şi să distribuie tot ce tu credeai că e ascuns în spatele uşilor închise.

— Păi, tocmai, spuse Robin, luându-şi înapoi telefonul, accesând o altă pagină şi întinzându-i-l iar. Acum uită-te la asta. A postat asta când încă eram în metrou.

Postat de u/ChrisWossyWoss cu 20 de minute în urmă
Am nevoie de sfaturi referitor la un tată violent

> Nu mai pot continua aşa dar nu văd nicio ieşire şi mă simt extrem de neajutorată. Am 14 ani aşa că vă rog nu-mi spuneţi să întrerup legătura, să mă mut sau să plec de acasă sau aşa ceva pentru că încă nu pot să fac asta.

Deci tatăl meu a fost întotdeauna violent cu mine, cu surorile mele şi cu mama mea, ne împingea şi ne plesnea şi o dată a dat-o pe sora mea cu capul de podea atât de tare că după aceea avea semne de comoţie. când eram mică l-am văzut o dată cum o târăşte pe mama pe scări în jos. El şi maică-mea au divorţat, slavă domnului, dar încă trebuie să ne vedem cu el. Mama nu a spus niciodată nimănui că e violent, cred că i-era frică să nu afle lumea şi probabil că a obţinut un acord financiar mai bun dacă n-a luptat împotriva lui. el îmi plăteşte şcoala şi chiar dacă îmi place şcoala mea sincer aş pleca oriunde altundeva dacă asta ar însemna că nu trebuie să-l mai văd.

Weekendul ăsta stau cu el şi cu bunica şi toţi copiii sunt aici (are încă doi cu a doua soţie şi singurul de care îi pasă cu adevărat e fratele meu, toate celelalte suntem fete). Deja mi-a făcut scandal pentru că voiam să merg la ziua unei prietene în loc să vin aici.

A fost o ceartă imensă pentru că azi-dimineaţă sora mea mai mică a lăsat deschisă din greşeală o uşă de la grajd şi calul de vânătoare al tatălui meu a scăpat. Când a aflat că e pe stradă şi-a ieşit din minţi, a lovit-o pe soră-mea atât de tare că are un ochi închis din cauza umflăturii şi când i-am spus să înceteze, pentru că chiar credeam că o s-o rănească serios m-a lovit şi pe mine şi acum mi s-a umflat buza, dar nu-mi pasă de asta.

Tocmai a intrat bunica în camera unde stau cu surorile mele şi a spus că dacă ne ducem să ne cerem scuze (nu ştiu pentru ce dracu mi-aş cere scuze, şi nici sora mea cea mai mică, care nici măcar nu era acolo când s-a întâmplat) e sigură că totul o să fie în regulă.

Dacă aţi vedea casa tatălui meu aţi crede că nimeni n-are cum să fie nefericit aici vreodată, în această locuinţă mare şi minunată de la ţară cu animale şi toate celelalte, ceea ce arată că oamenii habar n-au. Urăsc casa asta mai rău decât oricare alt loc de pe pământ.

Cum pot scăpa din această situaţie oamenii ca mine şi surorile mele. îl urăsc atât de mult. Trebuie neapărat să mă văd cu el în continuare? Sunt sigură că, dacă spun cuiva cum ar fi un profesor o să fie de zece ori mai rău, chiar dacă o să mă creadă, şi cei ca noi nu au asistenţi sociali. Am încercat s-o sun pe maică-mea dar nu răspunde.

vă rog orice sfat, orice, mi-e sincer frică de ce o să se întâmple când coborâm la parter.

Sub postarea ei erau patru răspunsuri.

u/evelynmae31 cu 15 minute în urmă
comportamentul tatălui tău constituie un abuz asupra copilului. Sunt uimită că bunica ta nu vă protejează. Mama ta vitregă nu poate interveni pentru voi?

u/ChrisWossyWoss cu 11 minute în urmă
mama mea vitregă nu e aici, tata s-a despărţit şi de ea. E la fel de rea ca el. Vreau doar să aflu ce putem face ca să nu ne mai vedem cu el. Pare că nu există nicio posibilitate ca situaţia să nu se agraveze. Sunt sigură că o s-o pedepsească cumva pe mama mea.

u/evelynmae31 cu 9 minute în urmă
N-ar trebui să te preocupe protejarea mamei tale. Ea ar trebui să vă protejeze pe voi.

u/ChrisWossyWoss cu 7 minute în urmă
în familia asta lucrurile nu funcţionează aşa, dar mersi pentru că ai fost atât de amabilă.

Strike privi ecranul atât de mult timp, că Robin se aplecă în faţă să verifice dacă e în continuare treaz, dar ochii lui erau, într-adevăr, deschişi. Dându-şi seama că ea îl studiază, Strike îi înapoie mobilul.

— Scuze, spuse el. Dumnezeule! Ar fi trebuit — bineînţeles că îşi pocneşte fetele. Ştiam că a bătut-o pe cel puţin una dintre fostele lui prietene. Charlotte mi-a spus pe vremuri. A râs de asta.

— A râs?

— Oh, da, spuse Strike. Din punctul de vedere al lui Charlotte, cealaltă fată se combinase cu Ross doar pentru banii şi titlul lui şi a primit puţin mai mult decât se aştepta. Pe ideea de „aşa îi trebuie”.

Robin nu spuse nimic.

— Aşa că atunci când s-a logodit la rândul ei cu Ross, pe asta s-a şi bazat, continuă Strike, cu ochii aţintiţi din nou asupra persoanei cu mască de Drek.

— Ce vrei să spui?

— A crezut că eu o să vin în galop la biserică, pe un cal alb, s-o salvez...

Strike întoarse privirea dinspre Drek pentru a arăta cu un deget înmănuşat spre telefonul lui Robin.

— Întrebarea e cum putem folosi împotriva lui Ross informaţia că îşi bate copiii fără să le agravăm lor situaţia. Îmi pot imagina ce ar fi în stare să facă dacă ar şti că ea divulgă totul pe internet, fie şi sub pseudonim.

— Trebuie să existe o cale, spuse Robin. Am putea da un pont serviciilor sociale?

— Posibil, spuse Strike. Deşi, dat fiind că ea ascunde toate numele proprii, nu ştiu cât de în serios ar lua-o... Aici coborâm, nu?

Coborâră din tren în mijlocul unei mulţimi de vizitatori însufleţiţi ai Comic Con. În faţa lor se înălţa ExCeL, un edificiu gigantic din oţel, beton şi sticlă care domina grupurile de oameni îngrămădiţi la intrare. Unii erau îmbrăcaţi în personaje din desene animate, filme, benzi desenate şi jocuri video.

— Ah, te rog, scheună o mamă entuziasmată, alergând să-l prindă din urmă pe Strike în timp ce el şi Robin se îndreptau spre intrare. Am putea să facem o poză cu tine?

Un băieţel îmbrăcat în Boba Fett fu împins în faţă pentru a sta zâmbind lângă Strike, în timp ce Robin se dădea la o parte din cadru, încercând să-şi ascundă zâmbetul. Tocmai îşi imaginase faţa lui Strike, dacă i-ar fi scos cineva masca. În timp ce familia recunoscătoare se grăbea după altcineva îmbrăcat în Chewbacca, Strike spuse:

— Bun, ar fi mai bine să ne despărţim. Yasmin trebuie să creadă că ai venit aici doar pentru ea, nu pentru că ai în grijă un nebun îmbrăcat în Darth Vader.

— E abilitist să spui „nebun”, îi aminti Robin cu o expresie serioasă.

— Nu mi-am dat seama că ai venit în rolul de *Condeiul Justiţiei*. Dă-mi SMS după ce termini cu Yasmin. Mă duc la vânătoare de Anomie.

Strike o lăsă pe Robin să aştepte lângă intrarea principală şi pătrunse în sală.

Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Având în vedere că el se putea considera doar fanul lui Tom Waits şi al Clubului de Fotbal Arsenal, fenomenul pe care îl observa acum îi era complet străin. Senzaţia că intrase într-o nouă şi stranie dimensiune era sporită de faptul că nu recunoştea prea multe dintre francizele care păreau să fi dat naştere acestui entuziasm de masă. Da, ştia cine erau Batman şi Omul Păianjen şi o recunoştea pe Cenuşăreasa, deoarece crescuse cu o soră care iubea prinţesele Disney, dar avea o idee extrem de vagă ce era creatură micuţă, în formă de capsulă galbenă, cu un singur ochi, care tocmai îi atinsese genunchiul. Cât despre multitudinea de tinere cu părul roz sau mov, influenţate de anime, care se fâţâiau de colo-colo, ar fi putut să le explice costumele la fel de puţin ca în cazul bărbatului din faţa lui, îmbrăcat în ceea ce părea a fi un exoschelet alb şi albastru din metal.

Nu mai ieşea în evidenţă pentru că era îmbrăcat în Darth Vader, ci pentru că era singur. Majoritatea oamenilor veniseră în grup. Când Strike începu să se deplaseze încet pe coridoarele acoperite cu mochetă portocalie dintre standuri, înţelese cu adevărat dimensiunea enormă a sălii. Tocmai decisese să încerce să găsească o hartă, când doi oameni îmbrăcaţi în personaje din *Inimă neagră ca noaptea* trecură pe lângă el: o Albăcahârtia, cu faţa şi părul complet albe şi care purta o cămaşă de noapte lungă şi albă de bumbac, şi un partener a cărui faţă era neagră ca tăciunele. Capul lui ieşea dintr-o inimă gigantică şi neagră, care era străbătută de vene realiste şi care, presupuse Strike, avea pe partea din faţă

zâmbetul lui Inimioară. Cei doi păreau că se îndreaptă spre ceva anume, aşa că Strike îi urmări, cu sabia laser în mână.

Trecură pe lângă maşina lui Mad Max, un bărbat într-un costum mov care mergea într-o maşinuţă electrică pentru copii şi mai mulţi Stormtrooperi cu căştile lor, pe care Strike se simţi dator să-i salute, şi, în cele din urmă, după un colţ apăru un stand dedicat *Inimii negre ca noaptea*.

Strike încetini, privind mica mulţime care se învârtea în jurul standului. O recunoscu pe Zoe imediat. Mică şi fragilă, cu părul lung şi negru desfăcut, Zoe purta o mască ieftină din carton alb pictată cu măiestrie, probabil de ea însăşi, presupuse Strike, pentru a semăna cu Albăcahârtia. Lângă Zoe era o fată mai înaltă, cu un aspect mult mai sănătos, îmbrăcată în blugi şi având părul şaten prins într-o coadă de cal. Purta, ca şi Zoe, un tricou cu „Păstraţi Jocul lui Drek” şi o mască Lady Wyrdy-Grob, pe care ea însă şi-o cumpărase. Ambele tinere împărţeau broşuri care, presupuse Strike, aveau legătură cu mesajul de pe tricourile lor.

Strike îşi schimbă poziţia, continuând să-i urmărească prin găurile măştii pe fanii *Inimii negre ca noaptea*. Standul în jurul căruia se strânseseră aceştia fusese în mod evident creat de Netflix. Existau personaje decupate din carton, lângă care oamenii îşi făceau poze, şi o mulţime de produse de vânzare. Una peste alta, lui Strike i se păru că firma reuşise destul de bine să creeze un echilibru între nevoia de a împlini aşteptările fanilor şi păstrarea unui nivel de decenţă având în vedere că unul dintre cocreatori tocmai fusese ucis. Într-adevăr, când îşi schimbă poziţia să vadă grupul dintr-un alt unghi, observă ceea ce părea a fi o carte de condoleanţe, în spatele căreia stătea o femeie purtând un tricou oficial *Inimă neagră ca noaptea* şi deasupra căreia se aplecaseră trei adolescente înlăcrimate.

Un tânăr trecu pe lângă detectiv. Ca şi Strike, părea să fie singur. Purta o geacă neagră, blugi şi nişte tenişi de firmă foarte curaţi, care păreau să fie parţial din piele întoarsă şi ale căror tălpi roşii ieşeau în evidenţă. Strike se uită cum bărbatul cu tălpi roşii se apropie încet de fanii *Inimă neagră ca noaptea* şi ia o broşură de la Zoe. Apoi ieşi din câmpul vizual al lui Strike, pierzându-se în mulţimea de la stand, în spatele unui Captain America şi al unui Thor cu pieptul gol şi o perucă blondă şi lungă.

Strike se mai mută un metru, să vadă mai bine grupurile de fani care roiau continuu. Erau acolo cel puţin cinci-şase Dreki, toţi purtând aceleaşi măşti de latex care acopereau complet capul şi gâtul, dar având constituţii corporale foarte diferite. Unii aleseseră mantia lungă şi neagră cu glugă pe care o purta Drek, alţii aveau tricouri oficiale şi, în două cazuri, tricouri cu „Păstraţi Jocul lui Drek”.

Dintr-odată, în timp ce se uita la un Drek care împărţea broşuri, îi pică fisa. În sfârşit, ştia ce era Drek. Nasul sinistru, ca o coasă, mantia lungă şi neagră cu glugă, insistenţa voioasă cu care juca jocuri cu final dezastruos: Drek, bineînţeles, era Moartea.

55

...nu, inimă obtuză, ai fost meschină,
Vrând să ascunzi urâta îndoială după un zâmbet încurcat şi prea pripit:
Doar umbra-ntrezărind din el, aşa-i? Dar totuşi umbra a ceva ticăloşit...

Charlotte Mew, *Ne Me Tangito*

— Venetia?

Yasmin Weatherhead apăruse prompt, la minut. În mod evident, îşi dăduse multă silinţă cu părul, cea mai frumoasă trăsătură a ei, pe care acum îl lăsase să-i cadă peste un ochi stil Veronica Lake, ascunzându-i parţial faţa palidă şi plată. Zâmbetul larg lăsa să i se vadă dinţii mici şi albi, ca de pisică. La fel de înaltă ca Robin, dar mult mai lată, Yasmin era îmbrăcată toată în negru: tricou, colanţi, pantofi fără toc şi acelaşi cardigan lung de lână pe care Robin îl văzuse în timp ce supraveghea casa familiei Weatherhead din Croydon.

— Yasmin! spuse Robin, dând mâna cu ea. Mă bucur foarte mult să ne vedem.

Yasmin păru să privească în jur după o a doua persoană. Robin se întrebă pentru o clipă dacă nu fusese deconspirată, apoi îşi dădu seama de greşeala ei.

— Ah, n-am putut să aduc un fotograf, spuse ea pe un ton de scuză, adresându-se ochiului vizibil al femeii. Mă tem că avem un buget mic, dar dacă ne poţi oferi tu o poză portret...

— Ah, bineînţeles, spuse Yasmin, arătându-şi din nou dinţii de felină.

— Să găsim un loc în care putem sta jos? sugeră Robin. Cred că sunt cafenele în partea aia...

Avură nevoie de peste 10 minute să-şi croiască drum prin mulţimea tot mai numeroasă, izbite din toate direcţiile de pungi, puşti de plastic şi costume matlasate. Robin şi Yasmin schimbau din când în când replici cu voce tare, abia putând să audă ce spunea cealaltă. În sfârşit, ajunseră la Costa Coffee în mijlocul sălii şi reuşiră să se strecoare pe două locuri care tocmai fuseseră eliberate.

— Sper ca reportofonul meu să te poată auzi cu tot zgomotul ăsta, spuse Robin tare. Ce vrei să bei?

— Un latte ar fi minunat, spuse Yasmin.

În timp ce aştepta la coada lungă de la tejghea, Robin se uită la Yasmin, care îşi pieptăna întruna părul blond-închis cu degetele, privind spre mulţimea de vizitatori şi zâmbind, i se păru lui Robin, destul de complezent. Îşi aminti ce spusese Katya Upcott, că Yasmin i se păruse drăguţă şi sinceră când se întâlnise cu ea, şi se întrebă care dintre aceste prime impresii era greşită sau dacă aerul plin de sine al lui Yasmin fusese adoptat după ce devenise moderatoare a jocului.

— Poftim, spuse ea zâmbind, în timp ce punea pe masă latte-ul lui Yasmin şi se aşeza în faţa ei. Bun, să ne pregătim.

Scoase reportofonul pe care îl folosise cu Tim Ashcroft, îl porni şi îl împinse pe masă spre Yasmin.

— Poţi spune ceva la el, ca să verific dacă te aud?

— Ah... nu ştiu ce să spun? răspunse Yasmin cu un râs uşor.

Îşi dădu părul pe spate, se aplecă puţin şi spuse:

— Ăă... sunt Yasmin Weatherhead, autoarea cărţii *Inimi negre: călătorie printre fanii Inimii negre ca noaptea?*

Ambele replici ale lui Yasmin se încheiaseră cu o inflexiune ascendentă. Robin se întrebă dacă aşa vorbea ea sau această intonaţie era un rezultat al nervozităţii.

— Perfect, spuse Robin redând fragmentul.

Într-adevăr, vocea vioaie de fetiţa a lui Yasmin se auzea foarte bine.

— Bun atunci... apăsăm pe înregistrare şi... am pornit! Te deranjează dacă iau notiţe?

— Nu, te rog, spuse Yasmin.

Geanta pe care Yasmin o ţinea în poală era din piele lăcuită şi părea nouă-nouţă. Manichiura ei era impecabilă. Robin îşi aminti în treacăt de o altă geantă, mult mai scumpă, distrusă de pete de cerneală şi ţinută de nişte degete murdare pe care era mâzgălit un tatuaj.

— Suntem încântaţi că ai fost de acord să vorbeşti cu noi, spuse Robin. Scriu un articol mai lung pentru site-ul nostru şi o variantă concentrată pe care sper să o plasez într-un ziar din presa centrală. Pot să te întreb dacă ai găsit deja un editor?

— Multă lume e interesată de noi, spuse Yasmin zâmbind larg.

Robin se întrebă dacă Yasmin folosea plurarul imitând-o pe Venetia sau dacă se referea la alţi oameni implicaţi în proiectul cărţii.

— Îmi poţi spune pe scurt despre ce e vorba în ea?

— Păi, despre fani? răspunse Yasmin.

De data aceasta, intonaţia ascendentă o făcu să pară uimită că Robin putuse să întrebe aşa ceva. La acel moment, pe lângă ei trecu o fată cu părul roşu aprins, care purta tricou cu „Păstraţi *Jocul lui Drek*”.

— Da, iată! spuse Yasmin cu un râs uşor, arătând spre ea. Deci *Inimă neagră ca noaptea* a atras, gen, nişte fani incredibili şi pasionaţi? Şi eu, ca fostă fană, dar care a avut acces şi în interior, presupun că am o perspectivă unică?

— Sigur, spuse Robin, dând din cap.

Apoi adăugă:

— Bineînţeles, ce li s-a întâmplat lui Josh şi Edie...

— Groaznic, spuse Yasmin.

Zâmbetul îi dispăru instantaneu, ca şi cum ar fi fost scos din priză.

— Groaznic şi şocant, chiar a trebuit să-mi iau două zile libere, atât de distrusă m-am simţit. Dar... ei, ştiu că va trebui să vorbesc despre asta, când va fi publicată cartea, şi e un lucru pe care, pur şi simplu, trebuie să-l accept şi, ăă, să-i fac faţă?

— Sigur, spuse Robin.

Se străduia din răsputeri să nu se lase distrasă de intonaţia ascendentă, care părea deosebit de deplasată când se discuta despre o crimă.

— Pentru că am fost la Josh, ca să-l avertizez? Cu doar câteva săptămâni înainte să se întâmple?

— Să-l avertizezi?

— Nu că avea să se întâmple ceva de genul ăstal spuse Yasmin în grabă. Nu, ca să-i avertizez pe el şi Edie că umblau nişte zvonuri foarte neplăcute printre fani? Despre Edie?

Robin observă uşoara ajustare a faptelor. La urma urmei, în dosarul lui Yasmin existase un singur zvon despre Edie. Cu toate acestea, acceptă imaginea pe care şi-o construia Yasmin, de sol trist, dar conştiincios care anunţă o multitudine de falsuri neplăcute. Bănui că Yasmin, ca şi Tim Ashcroft, voia ca Venetia Hall să audă de la ea despre discuţia purtată cu poliţia, şi nu de la alţii.

— Aşa că am întocmit un dosar, gen? Ca Edie şi Josh să poată, ăă, să pună oamenii de PR să se ocupe de asta sau ceva? Şi i l-am dus lui Josh şi el a fost foarte recunoscător, pentru că nu-şi dăduse seama ce se spunea? Aşa că, după ce am... am auzit ce s-a întâmplat, m-am oferit să fiu intervievată? De poliţie? Am crezut că aşa trebuie? Şi am spus unui poliţist cât de groaznic mă simţeam, chiar dacă eu încercasem doar să-i ajut pe Josh şi Edie, pentru că ei s-au întâlnit la cimitir să discute despre zvonurile pe care eu i le arătasem lui Josh? Şi unul dintre poliţişti a fost foarte drăguţ şi mi-a spus *Nu e vina dumitale* şi să nu mă mai învinovăţesc? A spus că oamenii ca mine să simt de multe ori, gen, vinovaţi fără să fie cazul?

Întrebându-se dacă acest sensibil poliţist exista şi în realitate, nu doar în imaginaţia lui Yasmin, Robin spuse, cu toată sinceritate de care era în stare:

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine.

— A fost, zise Yasmin scuturând din cap, atentă să nu-şi deranjeze coafura. Poliţia voia să ştie dacă eu, gen, spusesem şi altcuiva că ei urmau să se întâlnească la cimitir? Şi eu nu spusesem nimănui, pentru că Josh avea încredere că eu nu o să spun asta? Chiar am crezut că eu eram singura care ştia unde se întâlnesc? Dar Edie trebuie să fi spus cuiva sau să fi spus cuiva care a spus cuiva, presupun? Dacă nu cumva a fost un atac la întâmplare? Ceea ce, evident, este posibil?

Robin, care decisese deja că toate întrebările referitoare la *Înjumătăţirea* trebuiau să aştepte până la sfârşitul interviului, spuse:

— Nu ţi s-a cerut să oferi un alibi sau alt lucru îngrozitor? Vreau să spun, din cauză că ştiai unde se întâlnesc?

— Ăă — ba da, mi-au cerut, zise Yasmin, dând primele semne de stânjeneală. Eram la sora mea. Pentru ziua de naştere a nepoatei mele? Aşa că, evident...

— Oh, te rog, spuse Robin grăbit, să nu crezi cumva că eu...!

— Nu, nu, bineînţeles că nu, zise Yasmin râzând uşor.

Apoi coborî puţin vocea şi spuse:

— De fapt, poliţia mi-a zis să fiu foarte atentă pe viitor. Vreau să spun, în privinţa propriei siguranţe? Sunt — ei...

Yasmin dădu uşor din umeri, cu modestie.

— ...sunt o figură destul de bine-cunoscută în rândul fanilor? Şi se ştie că am fost prietenă cu Josh şi poliţia mi-a zis ceva de genul „fii foarte atentă şi prudentă”. Înţelegi, în caz că a fost un fel de vendetă împotriva tuturor celor implicaţi?

— Uau, spuse Robin. înspăimântător.

— Da, zise Yasmin, dându-şi pe spate părul de pe umăr. Chiar m-am întrebat dacă să continui cu cartea? Gen, dacă e înţelept să devin şi mai cunoscută, înţelegi? Dar, de fapt, e bine să am un proiect care, gen, să-mi transforme toate emoţiile negative în ceva pozitiv? Ştiu că asta crede şi Phil — logodnicul lui Edie? El a aprobat proiectul şi chiar a lucrat puţin cu mine la el? O să ia 30% din drepturi. Şi ne gândim să dăm nişte bani la o fundaţie? Poate la ceva care are legătură cu infracţiunile cu cuţitul?

— Absolut minunat, spuse Robin. Sărmanul om, prin câte trebuie să fi trecut logodnica lui.

— Phil e distrus... dar vrea să ajute la carte pentru, gen, moştenirea lui Edie?

— Minunat, da, spuse Robin dând din cap.

— Chiar mi-a împărtăşit cum vedea ea povestea mai departe? Cred că fanii o să fie foarte emoţionaţi să ştie ce plănuia ea? A fost absolut minunat să-l ascult vorbind.

— Sunt convinsă, spuse Robin, continuând să dea entuziasmată din cap. Uau. Ce resursă extraordinară!

— Da. Adică, la câte ştie, Phil e cea mai bună sursă în afară de Edie însăşi? Nu vreau să dezvălui prea mult, dar Edie crea două personaje complet noi pentru film, care sunt incredibile. Phil îşi aminteşte atâtea detalii. Evident, nu ştiu dacă Maverick le va folosi sau nu, dar ştiu că fanilor le-ar plăcea la nebunie să citească, în cuvintele lui Edie, cum vedea ea aceste personaje şi ce idee avea pentru intriga filmului? Pentru că ea schiţase şi asta?

— Toate astea şi le scrisese ea pe undeva sau...?

— Nu, nu au existat notiţe concrete, dar Phil are o memorie extraordinară.

— Fantastic, repetă Robin, care rămânea fără superlative. Deci, explică-mi structura cărţii tale. Cum...?

— Păi, mă ocup de desenul animat încă de la început, evident, de când a apărut prima oară pe YouTube? Dar cartea e, de fapt, centrată pe noi, fanii? Şi ce am oferit noi desenului şi cum am modelat toată chestia şi presupun că e un fel de fenomen unic, gen?

Spuse asta fără nicio ironie evidentă, în timp ce fanii devotaţi ai altor 100 de francize tropăiau pe lângă bariera care separa măsuţa lor de coridor.

— Ce ai spune că e deosebit de atrăgător la *Inimă neagră ca noaptea*? întrebă Robin. Ce te-a făcut pe tine să te îndrăgosteşti de el?

— Păi, umorul, evident? spuse Yasmin zâmbind, dar şi această lume nebună, fantomatică, romantică? Pare atât de minunată şi toate personajele, înţelegi, merg pur şi simplu mai departe în ciuda a orice? Ştii replica emblematică de la sfârşitul primului episod?

Robin scutură din cap. Nu se uitase niciodată până la sfârşitul primului episod.

Yasmin îşi desfăcu cardiganul gros şi lăsă să se vadă cuvintele inscripţionate cu alb pe un tricou negru strâmt: SUNTEM MORŢI. SITUAŢIA POATE DOAR SĂ SE AMELIOREZE.

Robin râse amabil.

— Presupun că, dacă te-ai simţit vreodată puţin exclus sau, ştii, ca şi cum ai fi nepotrivit sau dacă ai atins limita de jos, găseşti în desen ceva care ţi se potriveşte?

— Şi tu te-ai simţit aşa? întrebă Robin, simţindu-se ca un psihoterapeut.

— Da, puţin, spuse Yasmin dând din cap. În şcoală am fost tiranizată destul de rău, gen?

— Îmi pare foarte rău, zise Robin.

— Nu, e în regulă, adică, acum sunt adultă, totul a rămas în urmă? Dar presupun că m-am comparat întotdeauna mult cu sora mea mai mare? Ea a fost întotdeauna cea drăguţă şi ştii cum Albăcahârtia din desen vorbeşte o grămadă despre sora ei? Care e încă vie şi merge la petreceri şi aşa?

— Da, bineînţeles, spuse Robin dând din cap.

— Şi, evident, mai e şi Inimioară? zise Yasmin, cu cel mai larg zâmbet al ei de până atunci. Toţi îl iubim pe Inimioară. Josh a făcut ceva extraordinar când i-a făcut vocea? Cu toţii sperăm că, atunci când o să se facă bine, să se întoarcă şi să facă iar vocea lui Inimioară?

Din nonşalanţa cu care vorbea Yasmin, Robin înţelese cât de puţin ştia aceasta, de fapt, despre rănile făcute de maceta care străpunsese gâtul lui Josh Blay. În ciuda uşurinţei cu care vorbea despre oroare şi frică, Yasmin îi părea lui Robin straniu de detaşată de ceea ce se întâmplase în cimitir.

— Deci, da, în carte mă ocup cu atenţie de primele zile? De reacţiile fanilor faţă de diverşii actori de voce, pe care i-am cunoscut...

— Da, bineînţeles, i-ai cunoscut pe toţi! Putem reveni la momentul în care te-ai întâlnit prima oară cu Josh şi Edie?

— Eu am fost, gen, o superfană încă de la început, gen? Şi nu fusesem niciodată în Cimitirul Highgate? Aşa că într-o zi m-am dus să-l văd. Şi apoi probabil că m-am pierdut sau ceva? Pentru că am ajuns lângă North Grove. Nici nu mi-am dat seama că acea clădire e North Grove, unde stăteau ei — mi s-a părut doar că magazinul arată cumva interesant? Şi, sincer, nu mi-a venit să cred când am dat peste Josh, gen! Lucra la casa de marcat şi agenta lui, Katya, era acolo şi vorbea cu el?

Robin, care ştia foarte bine că magazinul de la North Grove nu se vedea din exteriorul clădirii, dădu din cap, zâmbi şi îşi notă.

— Aşa că am încremenit, gen? spuse Yasmin, râzând în timp ce îşi pieptăna din nou părul cu degetele, şi apoi am spus ceva gen „Oh, Doamne, te iubesc” — voiam să spun că iubesc desenul —, m-am simţit mortificată! Dar Josh a fost foarte drăguţ şi vorbăreţ? Apoi a trebuit să plece să facă ceva şi eu am rămas cu Katya? Era minunată, o iubesc pe Katya. Am întrebat-o cum li se părea lui Josh şi Edie toată atenţia de care aveau parte şi celelalte? Şi Katya şi-a notat numărul meu, pentru că eu am spus că dacă pot să ajut cu ceva, orice, cum ar fi să scriu la calculator sau ceva, nici n-aş vrea să fiu plătită? Şi aşa s-a întâmplat?

— Incredibil... acum, jocul ăsta, spuse Robin prefăcându-se că-şi consultă notiţele, *Jocul lui Drek*, era deja online la acel moment?

— Da, zise Yasmin, fără niciun semn de stinghereală. Era o modalitate extraordinară prin care fanii să ţină legătura, gen? Ca o cameră de chat mare, unde vorbeam toţi despre personaje, intrigi şi aşa se întreţinea tot entuziasmul? Chiar a fost în beneficiul serialului, ştii, încă de la început?

— Şi *Jocul lui Drek* o să apară şi el în cartea ta?

— Da, am obţinut permisiunea din partea principalului creator să-i dedic o secţiune şi am primit de la el şi nişte detalii? Cred că fanii o să fie încântaţi să afle mai multe despre joc.

— Acest principal creator e cumva celebrul Anomie? întrebă Robin.

Yasmin scoase un chicotit uşor.

— Să nu mă întrebi cine e.

— Deci ştii?

— N-ar trebui să dezvălui.

— Înţeleg că răspunsul e „da”, spuse Robin zâmbind. Dacă ai obţinut permisiunea lui de a da detalii despre joc în carte, e evident că sunteţi în contact direct?

— Ăă...

Yasmin chicoti iar.

— E ceva foarte în stilul Watergate, gen?

— Dar e un „el”?

— Oh, da, toată lumea ştie asta, spuse Yasmin.

— Anomie a fost uneori puţin... presupun că „abuziv” ar fi termenul potrivit... pe internet faţă de Edie, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Yasmin se stinse.

— Ăă... adică, Anomie poate fi cumva direct, dar e cumva... adică —, îmi pare rău să spun asta acum? Dar fanii s-au simţit foarte desconsideraţi? De Edie?

— În ce fel? întrebă Robin.

— Păi, gen, când a jignit jocul? Gen, toţi îl iubim, ştii? Deci tu spui, gen, că noi nu înţelegem desenul sau ceva? Aşa că, da, oamenii au fost foarte supăraţi din cauza asta?

— Înţeleg, spuse Robin dând din cap.

— Şi după ce ea a făcut asta, Anomie a devenit... un fel de lider? În rândul fanilor? E foarte inteligent, gen, şi... e o persoană cultivată? Şi cred că fanilor li se părea că Edie ar fi trebuit să recunoască meritul lui Anomie pentru toată munca pe care a depus-o pentru noi? Şi, poate, şi o anumită recompensă financiară pentru ceea ce a creat? Pentru că... adică, e un om care a trecut cu bine, gen, printr-o grămadă de probleme personale, înţelegi?

Robin se gândi că, pentru cineva care până nu de mult credea că Ledwell însăşi fusese Anomie, Yasmin părea surprinzător de ataşată de noua ei teorie.

— E evident că ştii cine e Anomie, îi spuse ea lui Yasmin, păstrându-şi o expresie glumeaţă de aşteptare inchizitorială, ceea ce o făcu pe Yasmin să chicotească iar.

— Bun, ei, am pus cap la cap câteva lucruri şi, da, dacă le aduni e cumva evident? Şi pentru mine e o inspiraţie că el a făcut asta, din cauza situaţiei lui personale? Şi poate că ar fi contat mult pentru Anomie şi familia lui dacă Edie ar fi sprijinit puţin jocul? Şi să-l lase şi pe el să se bucure de norocul ei, ştii? Pentru că Edie nu i-a plătit...

Yasmin se opri cu o bruscheţe aproape comică. Robin se întrebă cum s-ar fi putut termina propoziţia: salariul? Factură? Chiria?

— L-a dezamăgit într-un anumit mod, nu-i aşa?

Yasmin ezită.

— Nu vreau să mai spun nimic despre Anomie, dacă e în regulă.

— Bineînţeles, zise Robin, gândindu-se că, la momentul potrivit, puteau să se întoarcă la faptul că Edie nu se achitase de obligaţiile financiare.

— Presupun că, după ce desenul a ieşit de pe YouTube, lucrurile au devenit destul de corporatiste?

— Da, spuse Yasmin cu fervoare. Exact aşa a fost, gen. Corporatist. Şi toţi oamenii care fuseseră acolo la început au fost cumva... adică, în cazul meu, a fost cumva o uşurare când Edie a spus că nu mai au nevoie de mine? Gen, începeam să fiu foarte ocupată la Lola June? Şi să merg tocmai în Highgate să

mă ocup de corespondenţa lor, nu mai puteam să fac asta şi ei nu... adică, cu ce mă plăteau ei abia acopeream banii de metrou? Asta nu era din cauza lui Josh...

Yasmin zâmbi afectuos.

— ...el e cumva detaşat de bani. Era mai degrabă... spun totul în carte? Pentru că eu cred că trebuie să fii complet sinceră dacă vrei să faci ceva de genul ăsta...

— Categoric, spuse Robin.

— Edie s-a schimbat? A devenit... ei, foarte superioară şi crispată? Gen, a început să creadă că toată lumea vrea să profite de ea? Şi eu vedeam asta de aproape, în ce se transformă? Şi nu a mai vrut să lucreze cu Katya? Începuse să se răstească la ea, încă dinainte să plec eu? Iar Katya e minunată. Chiar o iubesc pe Katya, care a avut şi ea probleme personale, aşa că ai crede... dar Edie s-a schimbat, ştii?

— Acum, întorcându-ne puţin, doar să clarificăm cronologia, spuse Robin, cât ai lucrat pentru Josh şi Edie?

— Puţin peste un an? spuse Yasmin. Din august 2011 până în noiembrie 2012.

— Deci trebuie să fi cunoscut toată distribuţia iniţială?

— Da, spuse Yasmin toată un zâmbet din nou. Josh, Tim, Bong, Lucy, Catriona, Wally şi Pez — chiar dacă Pez, Preston Pierce — nu mai era în desen când am început eu să lucrez pentru Josh şi Edie? N-a crezut niciodată că *Inimă neagră ca noaptea* o să aibă succes. Putea să fie foarte sarcastic cu...

Yasmin se întrerupse, cu o expresie neliniştită.

— Te rog, nu scrie asta. Nu vreau ca Pez să fie furios pe mine.

— Bineînţeles, nu scriu, o asigură Robin. De fapt...

Închise reportofonul.

— ...hai să vorbim neoficial.

Yasmin părea că nu ştie dacă să fie entuziasmată sau alarmată.

— Ştii că se zvoneşte că Preston Pierce e Anomie? spuse Robin, urmărind reacţia lui Yasmin.

— Pez? spuse Robin cu un uşor râs uimit. Ah, nu, categoric nu e Pez.

— Anomie nu are accent de Liverpool la telefon? întrebă Robin zâmbind.

— Nu, deloc, spuse Yasmin.

Robin se întrebă dacă Yasmin auzise vreodată vocea lui Anomie. Tonul ei era nesigur.

— De ce spui că nu vrei ca Preston să fie furios pe tine?

— E unul dintre acei... spuse Yasmin. E... e ca băieţii care mă tiranizau la şcoală?

Amintindu-şi cât de agresiv fusese Pez la cursul seral cu fata cu păr albastru, Robin crezu că înţelege ce vrea să spună Yasmin.

— E în regulă să continuăm? o întrebă ea, cu degetul pe butonul de înregistrare.

— Da, super, spuse Yasmin, sorbind din latte.

— Cartea ta o să trateze, presupun, şi unele dintre controversele din jurul *Inimii negre ca noaptea*? zise Robin, cu reportofonul din nou pornit.

— Da, bineînţeles, răspunse Yasmin dând din cap. E important să rămâi critic, chiar şi cu lucrurile pe care le iubeşti?

— Bineînţeles, spuse Robin.

— Deci... da, mă ocup, gen, de dezamăgirea fanilor faţă de Edie? Privind o parte a conţinutului, unele glume?

— Am citit un blog numit *Condeiul Justiţiei*, pentru context, spuse Robin urmărind-o atent pe Yasmin, dar nesesizând niciun semn de stânjeneală.

— Da, l-am citit şi eu, spuse Yasmin. E destul de bun, dar eu nu sunt de acord cu totul, gen. Era un articol care se plângea de faptul că inima neagră fugăreşte fantoma albă? Şi mi s-a părut puţin exagerat, înţelegi? Să spui că asta e rasist sau ştiu eu... De fapt, te-ar deranja să nu scrii nici asta?

Dintr-odată, Yasmin păru din nou neliniştită.

— Adică, eu sunt total antirasistă. M-a dezgustat când am aflat că Edie a folosit ca sursă de inspiraţie pentru Albăcahârtia o negresă.

— Ştiai despre asta? spuse Robin tăios.

Îşi regretă imediat cuvintele. Tonul nu fusese al Venetiei Hall: fusese acuzator. Yasmin părea înmărmurită.

— Cred că era, ăă, un lucru destul de cunoscut? spuse ea ezitant.

— Îmi pare rău, zise Robin cu un zâmbet de scuze. Cred că primul care a făcut public acest lucru a fost Anomie şi mă întrebam dacă el ţi-a spus.

— Ah, nu, eram la North Grove într-o zi? Actualizam, gen, site-ul lor? Şi Josh m-a întrebat dacă voiam să bem ceva după aia? În camera lor, la etaj, pentru că tocmai terminaseră de înregistrat un episod?

Yasmin roşi în timp ce spunea asta. În mod evident, era o amintire importantă pentru ea.

— Haios, spuse Robin, încercând să-şi recupereze tonul lejer anterior.

— Da, zise Yasmin. Eram eu, Josh, Edie, Seb — care ajuta la animaţie? — şi Pez şi Wally. Toţi fumau, ăă, gen, canabis, ştii?

Yasmin scoase un uşor râs nervos.

— Adică, făceau ăsta cumva pe faţă, deci nu e, gen, un mare secret. Eu n-am fumat niciodată, nu mă...

Dintr-odată, lui Robin îi răsări în minte o imagine foarte vie cu Yasmin pe un scaun cu spătar tare dintr-o cameră înghesuită şi plină de fum, cu creatorii şi membrii distribuţiei tolăniţi peste tot, luaţi, şi asistenta part-time încântată să se afle acolo şi totuşi simţindu-se inconfortabil, râzând la glumele lor, dar ascultând cât putea de atent.

— Şi, da, am auzit-o pe Edie spunându-i lui Seb, gen, că folosise ca sursă de inspiraţie pentru acel personaj o fată cu care stătuse în apartament sau ceva? Gen, după fata aia umblau o grămadă de tipi şi Edie a spus că avea un fel de tehnică de a-i trata urât? Ceea ce, gen, dacă ai văzut desenul, Albăcahârtia e

întotdeauna rea cu Inimioară, care e îndrăgostit de ea? Dar uneori există, gen, mici raze de speranţă sau ceva care îl fac să insiste?

— Sigur, spuse Robin dând din cap. E fascinant. Fanilor o să le placă la nebunie genul ăsta de informaţii.

— Da, dar eu nu mi-am dat seama decât când a spus Anomie mai târziu, pe Twitter, că era neagră colega de apartament? Şi mi s-a părut — ei, cum a spus Anomie — mi s-a părut că e ca şi cum ai da în ăia mai slabi? Gen, de ce ai descrie aşa o prietenă? Gen, s-o descrii ca pe un fel de...ştii, tachinatoare sau ceva?

— Deşi, ca să fim corecţi, spuse Robin, nu Edie a făcut publică sursa inspiraţiei, ci Anomie.

— Cred că Anomie s-a săturat pur şi simplu de ipocrizia ei, gen? Edie se dădea, gen, drept o persoană foarte woke şi în spatele scenei nu era, de fapt, aşa?

— Da, înţeleg ce vrei să spui. Dacă tot ai vorbit de politică — îmi imaginez că te ocupi în cartea ta de toată afacerea Wally Cardew / Drek?

— Da, am un întreg capitol despre asta, spuse Yasmin, a cărei expresie deveni sumbră. A fost o nebunie? Cine ar fi crezut că extremei drepte o să-i placă ceva din *Inimă neagră ca noaptea*? Toţi am fost furioşi, gen, când ei au început să dea năvală şi, ştii, să aproprieze personajul, pentru că toţi îl iubeau pe Drek, era atât de amuzant, şi apoi Drek a devenit ceva complet diferit, gen?

— L-ai cunoscut pe Wally, evident?

— Da, spuse Yasmin, acum sfâşiată. Evident, acel video „Prăjiturele” pe care l-a făcut a fost... adică, nici nu mai aveau ce să facă decât să-l dea afară? Dar mulţi fani au fost foarte supăraţi din cauza plecării lui? Gen, dacă ar fi ieşit cu nişte scuze? Asta a provocat multe conflicte în rândul fanilor. Dar Michael David, care a preluat rolul, a fost extraordinar.

Când rosti numele lui Michael David, Yasmin se îmbujoră uşor, ceea ce nu scăpă neobservat, având în vedere paloarea ei obişnuită.

— Da, spuse Robin. Dar şi el a plecat, nu-i aşa?

— Ăă... da, a primit un rol în *Pacienţii*. Şi apare într-o piesă nouă din West End, o să fie lansată luna viitoare.

Îmbujorarea i se răspândea pe gât.

— Dar a ţinut mereu legătura cu fanii? continuă ea. Încă face parte din comunitatea *Inimă neagră*, ceea ce e foarte drăguţ, gen? Cred că i-a plăcut foarte mult sprijinul primit din partea fanilor? Pentru că, atunci când a fost distribuit prima oară ca Drek, au existat multe insulte, pentru că unii îl voiau în continuare pe Wally? Şi el a fost atât de recunoscător şi de drăguţ cu oamenii care spuneau că ar trebui să-i dăm o şansă şi aşa?

— Absolut minunat, spuse Robin cu căldură.

Dar era interesată de informaţie. În toate orele în care studiase conturile de Twitter ale lui Anomie şi ale altor fani ai *Inimii negre ca noaptea*, nu văzuse

niciun semn al acestei conexiuni dintre Michael David şi fani, nici vreo indicaţie că acesta ar fi continuat să se considere legat de desen după ce plecase.

— Da, spuse Yasmin, în continuare îmbujorată. Eu, ah, am ajuns să-l cunosc puţin? Pentru că el m-a abordat să-mi mulţumească pentru sprijin când a plecat de la desen? Am bilete la piesa lui şi mi-a promis un autograf după aceea?

— Uau, spuse Robin.

— De fapt, zise Yasmin, din nou îngrijorată, te rog, dacă poţi, să nu bagi nici asta? Gen, prietenia mea cu Michael e privată?

— Bineînţeles, spuse Robin. N-o să amintesc... Acum, treaba cu *Înjumătăţirea*.

Se aşteptase ca Yasmin să pară îngrijorată, şi aşa se şi întâmplă.

— Vrei să spui, gen, acel grup neonazist sau ceva?

— Exact, zise Robin. Presupun că analizezi şi posibilitatea ca ei să-i fi manipulat pe fani? În carte?

— Eu... ei, nu neapărat. Nu... nu cred că fanii s-ar fi lăsat păcăliţi, dacă *Înjumătăţirea* ar fi încercat, gen, să planteze poveşti false sau ceva?

Dar petele de pe gâtul ei semănau acum cu urticaria lui Gus Upcott. Cum Robin se mulţumi s-o privească pe Yasmin prin ochelari, tăcută şi fără să zâmbească, aceasta păru să devină şi mai neliniştită.

— Da, şi am spus poliţiei asta? Gen, da, unii dintre fani, după ce a apărut articolul în ziar, ziceau: „Dacă ai spus vreodată ceva de rău despre Edie Ledwell trebuie să fii un nazist care încearcă s-o omoare”, ceea ce era, gen, ridicol?

— Dar ai observat o multiplicare a zvonurilor urâte despre Edie? Ai fost atât de îngrijorată că te-ai dus la Josh cu un dosar plin cu ele, nu-i aşa?

— Eu... ce i-am dus lui Josh nu era în niciun caz emis de *Înjumătăţirea*, categoric, spuse Yasmin. Ştiu asta cu certitudine, pentru că, mă rog, cei care spuneau lucrurile alea categoric nu sunt din *Înjumătăţirea*.

Urmă o scurtă pauză. Yasmin îşi trecu nervoasă mâna prin păr.

— Adică, ce spuneau ei putea să fie adevărat? Dar nu era. Pur şi simplu, făcuseră o greşeală. Şi oricum, unul dintre cei care spuneau asta era negru, deci evident că el nu putea fi în *Înjumătăţirea*.

Acum, lui Robin îi veni o idee absurdă, pe care ar fi respins-o din start dacă roşeaţa femeii din faţa ei n-ar fi devenit şi mai puternică.

Nu cumva Yasmin credea că Michael David joacă anonim *Jocul lui Drek*? Era oare suficient de amăgită să creadă că un actor de succes şi-ar dedica ore întregi din viaţă ca să dovedească faptul că Edie Ledwell era Anomie, în loc să-şi vadă mai departe de o carieră în film şi teatru care părea înfloritoare? Iar dacă Yasmin credea într-adevăr o minciună atât de gogonată, cine anume o pregătise cu atâta măiestrie de ajunsese să considere că se conversează cu Michael David?

— E negru? Ştii asta cu certitudine?

În pauza care urmă, Robin fu sigură că Yasmin e ţintuită de scaun de o frică crescândă. Poate că îndoiala pe care reuşise s-o reprime atât de mult timp începea în sfârşit să iasă la iveală, ca un scorpion, din subconştientul ei. Poate că începea să bănuiască, de asemenea, că Venetia Hall, care punea atât de tăios unele întrebări, nu era ceea ce crezuse ea că e. Culoarea pierise din obrajii lui Yasmin, acum de un galben nesănătos, dar gâtul era în continuare desfigurat de acele pete. Cu cât tăcerea dintre ele se prelungea, cu atât Yasmin părea mai îngrozită.

— Da, spuse ea în sfârşit. Ştiu asta cu certitudine.

— Ah, mă rog, dacă e cineva cu care te-ai întâlnit faţă în faţă, spuse Robin zâmbind. Deci nu crezi că *Înjumătăţirea* ar fi avut ceva de-a face cu moartea lui Edie?

— N-nu, se bâlbâi Yasmin. Nu cred.

— Sau că Anomie a făcut asta?

Robin aruncase întrebarea pentru că nu mai avea nimic de pierdut. Era posibil ca Yasmin să fie deja îngrijorată că Venetia Hall nu era, de fapt, jurnalistă, dar peruca de un blond-cenuşiu, lentilele de contact şi ochelarii o ajutau în continuare să nu poată fi recunoscută drept Robin Ellacott.

— Ce vrei să spui?

— Păi, ai fost foarte convingătoare când ai justificat nemulţumirea lui Anomie faţă de Edie Ledwell, spuse Robin zâmbind.

— Anomie nu avea cum să facă asta, spuse Yasmin. Nu avea cum.

— Ei, cred că asta e tot, spuse Robin oprind reportofonul. Mulţumesc foarte mult că ai acceptat să ne întâlnim, a fost fascinant. Şi mult noroc cu cartea!

Yasmin părea în stare de şoc. Uită până şi să intoneze ascendent în timp ce schimbau câteva ultime amabilităţi de complezenţă. Robin o urmări cu privirea pe femeia care se îndepărta de cafenea, cu capul plecat, şi nu fu deloc surprinsă să o vadă că îşi scoate mobilul şi că începe să tasteze. Între timp, îi trimise şi ea un SMS lui Strike.

Am aflat nişte chestii interesante. Unde eşti?

56

În vrajba muritoare s-a pierdut înţelepciunea:
Ca turnul de veghere-al unui sat
Pe care un cutremur dur l-a spulberat,
Precum catargul doborât de fulger...

Christina Rossetti, *Târgul spiriduşilor*

— Păi, te-ai descurcat mult mai bine ca mine, spuse Strike 20 de minute mai târziu, din spatele măştii de Darth Vader.

În ultima oră făcuse în mod repetat turul standurilor de lângă expoziţia *Inimă neagră ca noaptea*, privind mulţimea agitată, dar exerciţiul se dovedise a fi în mare parte zadarnic. Acum, ca să uşureze povara asupra ciotului, stătea sprijinit de marginea unui stand care vindea perne pe care fuseseră imprimate animale în stil anime.

— Ştiu că era puţin probabil ca Anomie să facă ceva care să-l dea de gol, continuă Strike, cu ochii aţintiţi mai departe asupra mulţimii strânse în jurul standului *Inimii negre ca noaptea*, dar am crezut că există o mică şansă să recunosc din spate vreunul dintre suspecţi. Nimic, în afara lui Zoe.

— Unde e? întrebă Robin.

Înainte de a se întâlni cu Strike se strecurase la toaletă, îşi scosese peruca şi ochelarii şi îşi schimbase tricoul. Deşi nu credea că Yasmin şi-ar mai dori să zăbovească în ExCeL după interviul pe care tocmai îl suportase, nu voia să rişte să dea iar peste ea. De asemenea, se logase din nou în joc, unde, pentru prima oară, părea că toţi moderatorii sunt absenţi.

— S-a dus la o cafea cu altă fată care are tricou cu „Păstraţi *Jocul lui Drek*”. Amândouă, în continuare cu măştile puse. Nu le-am urmărit, pentru că la acel moment era acolo cineva care mă interesa.

— Cine?

— A plecat, spuse Strike. Se plimba de unul singur şi părea să supravegheze acelaşi grup ca şi mine. A abordat câţiva Dreki şi a vorbit cu ei... îmi mai spui o dată ce-a zis Yasmin despre Anomie?

— Păi, ea zice că e categoric bărbat şi a făcut aluzie că Edie îi datora nişte bani. A spus că ar fi contat pentru familia tipului dacă ea l-ar fi lăsat să monetizeze jocul. Şi a mai fost chestia cu faptul că e inteligent şi cultivat.

— Cultivat, repetă Strike. Ai fi zis că Anomie e cultivat, din ce-ai văzut în discuţiile lui?

— Nu, spuse Robin. Cum am spus, în joc e cumva neruşinat. Poate că pe canalul moderatorilor e altfel.

— Dar ai spus că tu crezi că în joc interpretează cumva un rol?

— Păi, uneori mi se pare că se străduieşte puţin prea mult să fie ca băieţii, înţelegi? Cumva de o cruzime inutilă.

— N-aş putea spune că am văzut prea multă cultură nici în feed-ul lui de Twitter, spuse Strike.

— Dar presupun că ştie acel aforism latin, spuse Robin. Chestia aia cu „oderint dum".

— Yasmin părea uşor impresionabilă?

— Păi, spuse Robin, trebuie să spun că da. Mi s-a părut puţin...

— Înceată?

— Păi, categoric credulă. Adică, chestia cu Michael David...

— Da, spuse Strike, dar cel care a reuşit s-o convingă că e Michael David trebuie să fie destul de şmecher. Yasmin nu mai e un copil. Are o slujbă. Dacă îi spui cuiva că vorbeşte cu o vedetă TV într-un joc anonim, nu cred că te crede din prima.

— Nu, ai dreptate, spuse Robin. E o treabă care necesită multă măiestrie.

— Şi ea spune că Anomie n-ar fi capabil să omoare pe nimeni. Din cauza unui cod moral strict, a slăbiciunii fizice sau a unei naturi sensibile?

— Habar n-am.

— Nu crezi că a spus „el" ca să te inducă în eroare?

— Sincer, nu. Impresia mea e că are o nouă teorie de care e foarte încântată şi mi-a spus atât cât a îndrăznit să-mi spună... Dar cred că s-a fixat asupra acestei noi persoane dintr-un motiv.

— Crezi că s-a dat de gol în faţa ei într-un fel sau altul?

— Poate, spuse Robin, dar am avut impresia că ei i-ar plăcea foarte mult să fie o persoană care să aibă motive să poarte pică, care nu a avut noroc şi e cultivată şi incapabilă să omoare pe cineva. A investit în ideea că Anomie e un tip bun? Nu — acum fac şi eu la fel.

Robin spusese ultimele cuvinte pe un ton exasperat.

— Ce anume?

— Intonez ascendent. A făcut aşa tot interviul.

— El e, spuse Strike brusc. S-a întors.

Robin se întoarse să se uite în aceeaşi direcţie cu el.

Bărbatul tânăr cu geacă de piele, blugi şi tenişi scumpi cu tălpi roşii reapăruse. Părul des şi închis la culoare îi cobora mult pe frunte. În timp ce Strike şi Robin îl priveau, Tălpi Roşii ocoli un tânăr în scaun cu rotile care

vorbea cu o fată veselă cu fustă mini, apoi abordă încă o persoană cu mască de Drek şi începu o conversaţie.

— E interesat doar de Dreki, observă Strike.

— Ciudat, spuse Robin, privind şi ea.

Tălpi Roşii râdea acum la ceva ce spusese Drek.

— Scuzaţi-mă, îi spuse iritat lui Strike proprietarul standului. Vreţi să vă mutaţi? Îi împiedicaţi pe cei care vor să se uite.

Strike şi Robin se îndreptară spre următorul stand, care vindea cărţi de benzi desenate.

— Tu te mutai, îi spuse Strike lui Robin dintr-odată.

— Ce?

— Te mutai. Cu casa. Ce s-a mai întâmplat?

— Am amânat. Mă mut mâine —, de asta îmi iau liber.

— Căcat, spuse Strike. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte. Ar fi trebuit să întreb. Scuze.

— E în regulă, spuse Robin.

Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Ai pe cineva care să te ajute?

— Maică-mea şi taică-meu vin în seara asta.

Tălpi Roşii şi Drek se despărţiseră. Tălpi Roşii îşi scoase telefonul, păru să trimită un SMS, apoi se îndepărtă de standul *Inimii negre ca noaptea*.

— Poţi să-mi ţii sabia laser?

Strike îşi scoase masca de Darth Vader şi se dezbrăcă de costum.

— Ce fa...?

— Îl urmărim pe tipul ăla. E ceva în neregulă cu el.

Strike făcu ghemotoc costumul, luă sabia laser de la Robin şi puse totul pe cărţile de benzi desenate.

— Dă-le gratis, îi sugeră el proprietarului uimit al standului.

Apoi porni după Tălpi Roşii cât de repede îi permitea piciorul dureros, cu Robin grăbindu-se în urma lui. Din fericire, era atât de mare înghesuiala, încât bărbatul nu ajunsese departe.

— Nu arată a fan obişnuit al *Inimii negre ca noaptea*, îi spuse Strike lui Robin în timp ce îşi croiau drum cu dificultate prin mulţimea care se mişca încet. Încerca să afle ceva... poate acelaşi lucru ca noi.

Tălpi Roşii avu nevoie de 20 de minute să ajungă la ieşire. Uşurat că a scăpat de îmbulzeală, îşi scoase telefonul şi sună pe cineva, continuând să meargă. Era imposibil să se apropie de el suficient să audă ce spune, pentru că mulţimea continua să intre şi să iasă din ExCeL.

Strike simţi că îi vibrează mobilul şi îl scoase, în speranţa că primea veşti de la vreun subcontractor.

— Midge? întrebă Robin.

Aruncă o privire grăbită spre joc, dar Anomie nu era prezent.

— Nu, spuse Strike băgând telefonul înapoi în buzunar. Pru.

— Cine?

— Prudence. Sora mea.

— V-aţi întâlnit deja?

— Nu, spuse Strike, care se străduia să-şi ignore tendonul dureros. Urma să ne întâlnim, dar fiica ei a căzut de pe un perete de căţărat.

— Dumnezeule, e bine?

— Da. Fractură de femur... N-a venit cu maşina.

În mod evident, Tălpi Roşii se îndrepta spre gară, unde continuau să vină şi să plece enorm de mulţi oameni.

Un Batman solid îşi făcu loc cu cotul pe lângă Robin. Un grup care flecărea, îmbrăcat după moda steampunk, trecu în direcţia opusă. Tălpi Roşii continua să vorbească la telefon.

Când ajunseră pe peron, văzură că Tălpi Roşii aştepta trenul, la marginea peronului. Unii bombăniră când Strike îşi folosi masivitatea ca să dea oamenii deoparte. Voia să ajungă suficient de aproape de Tălpi Roşii ca să se asigure că urcau în acelaşi compartiment.

Strike şi Robin se opriră la un metru de ţinta lor, exact când el îşi termină conversaţia şi îşi băgă mâinile în buzunare, săltând pe călcâiele tenişilor scumpi şi părând nerăbdător.

Auziră şuierul trenului apropiindu-se.

Strike simţi în spatele lui cum cineva se poticneşte de el. Întoarse privirea la timp ca să vadă cum o siluetă întunecată îşi croieşte drum cu forţa spre partea din faţă a peronului şi îl loveşte pe Tălpi Roşii.

Şi totul păru să încetinească, aşa cum se întâmplă când asişti la dispariţia aproape inevitabilă a unei vieţi.

Tălpi Roşii căzu de pe peron, răsucindu-se uşor în aer şi scoţându-şi prea târziu mâinile din buzunare. Se lovi cu partea laterală a capului de şină şi, chiar şi cu mugetul trenului care venea, mulţimea auzi plesnetul de os şi carne pe lemn.

Iar Robin făcu trei paşi mari şi sări.

Auzi în spatele ei ţipete. Un bărbat imens cu pielea închisă la culoare, îmbrăcat în Superman, sărise pe şine în acelaşi timp cu ea. În timp ce încercau să ridice trupul inconştient al lui Tălpi Roşii, alţii din mulţime întinseră braţele să-i ajute.

Două mâini o găsiră pe Robin, una apucând-o pe sub braţul ei şi alta trăgând-o de tricou. Ea continua să smucească de trupul inert împreună cu alţi zece oameni, apoi trenul ajunse la ei. În ultima clipă, Strike o ridică pe Robin în siguranţă, dar se auzi încă un trosnet puternic, apoi alte ţipete, deoarece capul bărbatului inconştient alunecase înapoi şi se lovise de partea laterală a trenului.

— Fir-ar al dracu'! ţipă Strike.

Dar nimeni nu-l auzi, în afară de Robin, pentru că toată lumea striga şi urla, şi cuvântul „intenţionat” era repetat, şi izbucnise o ceartă despre cine anume se izbise de cine, şi un bărbat care părea beat se simţi ofensat de acuzaţia

că el fusese cel care îl răsturnase pe bărbatul inconştient de pe peron. Tălpi Roşii zăcea unde fusese întins pe peron, cu sângele scurgându-i-se din ureche. Un oficial încerca să ajungă prin mulţime la el. Trenul rămase pe loc.

— Fir-ar al dracu'! strigă iar Strike la Robin. Cum dracu' ai crezut că o să-l ridici?

— N-am ştiut că şi-a pierdut cunoştinţa, spuse ea, tremurând din cauza adrenalinei care continua să-i străbată corpul. Am crezut că pot să...

— A fost împins! ţipa o femeie. Cineva s-a izbit de el intenţionat!

Oamenii urcau în tren ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Oficialul de la căi ferate vorbi în staţia de emisie-recepţie, iar colegii lui veniră în grabă pe peron şi eliberară locul în jurul siluetei nemişcate de pe jos. Strike, care luase rucsacul scăpat de Robin, o trase din înghesuială. O simţea cum tremură. Robin îşi dădu seama că frigul nu se datora doar şocului: Strike îi sfâşiase tricoul. Printr-o gaură mare de la subraţ i se vedea sutienul. Luă rucsacul de la partenerul ei, scoase bluza pe care o purtase ca Venetia şi şi-o trase peste tricoul sfâşiat.

— Cine a văzut ce s-a întâmplat?

Doi poliţişti îşi făcuseră apariţia.

— Eu, spuse Strike tare, acoperind cu vocea lui larma.

O poliţistă îi luă pe Strike şi pe Robin într-o parte, în timp ce colegul ei şi oficialii de la căile ferate încercau să facă puţină ordine în mulţimea agitată. Trenul nu plecase. Oamenii se holbau pe geam la bărbatul rănit.

— Spuneţi, îi zise poliţista lui Strike, cu carnetul pregătit.

— Un bărbat cu mască de Batman, spuse Strike. Şi-a croit drum prin mulţime, s-a prefăcut că e împins ca să creeze o diversiune, apoi l-a împins cu umărul pe bărbat pe şine. A făcut-o intenţionat.

— Unde e bărbatul ăsta? Îl vedeţi?

— Nu, spuse Strike, aruncând o privire peste mulţimea de pe peron.

— Aţi văzut unde s-a dus după ce bărbatul a căzut?

— Nu, repetă Strike. Eram ocupat s-o trag pe prietena mea de pe şine.

— Bun, va trebui să mai rămâneţi, avem nevoie de o declaraţie.

Auziră o sirenă. Sosi o ambulanţă. Poliţista se îndepărtă.

— Bine, spuse Robin când Strike deschise gura iar. A fost instinctiv. Ştiu că n-a fost inteligent.

Simţea locul de la subsuoară care avea să se învineţească, de unde o trăsese Strike în sus din calea trenului. Strike îşi scoase ţigările şi bricheta din buzunar, în timp ce privea lung silueta inertă de pe jos. Bluza lui Tălpi Roşii fusese trasă în sus, lăsând să se vadă un mic tatuaj sub inimă. Semăna cu un Y cu o linie verticală pe mijloc.

Trenul tot nu plecase din gară. Acum, oamenii încercau să plece, dar poliţia insista ca ei să rămână acolo, probabil pentru a-i chestiona.

— Nu poţi să fumezi aici, arătă Robin cu degetul.

— Ce nu înţeleg eu e de ce dracu' tu nu fumezi, spuse Strike suflând fumul.

Robin, care se străduia să nu tremure prea evident, se forţă să zâmbească.

57

Întoarceţi-vă furişat în locul infamiei voastre.
Nu ştiţi cine sunt eu, şi nici nu mă vedeţi.

Adah Isaacs Menken, *Iudita*

Chat din joc între Anomie şi moderatorul LordDrek

<Un nou canal privat a fost deschis>
<25 mai 2015 22:57>
<LordDrek invită pe Anomie>
LordDrek: vino aici ca să nu te oblicg eu să vii, dboitocule
>
<Anomie s-a alăturat canalului>
Anomie: pot să te ajut cu ceva?
LordDrek: ai încercatt să-l omori pe fratele meu sunt sigur că tuj ai fost
Anomie: sunt sigur că mi-aş aminti aşa ceva
LordDrek: nyu fă jocuri cu mine boule ai încercat săi împingi pe dratele meu sub un tren nenrocit
Anomie: tastează mai încet, n-o să mai faci atâtea greşeli
LordDrek: nu ştii cu cinje te ai pus, dobitocule, o să venim după tine
Anomie: ştiu exact cu cine m-am pus, Charlie băiete
Anomie: fratele tău mai mic nu e la fel de atent ca tine
Anomie: „VilePechora" a fost o greşeală
LordDrek: dobiotcule o să vin după tine
Anomie: ba nu, n-o s-o faci
Anomie: spre deosebire de tine, eu nu las urme
Anomie: stăteam aici şi derulam înapoi înregistrarea de la ştiri
Anomie: amuzant ca dracu cum dă cu capul de marginea trenului
LordDrek: o să te hăituiecs şi o să te onmor
Anomie: transmite-le celorlalţi băieţi din *Înjumătăţirea* dragostea mea
Anomie: şi un sărut afectuos pentru fratele tău legumă

Anomie: dacă ai noroc la Crăciunul următor o să-şi ţină singur cana din care bea
LordDrek: o să vezi tu dobitoc pertvers o să te
<LordDrek a fost banat>

Partea a Patra

Fibrele Ventriculelor. —
Acestea sunt aranjate într-un mod extrem de complex,
iar descrierile oferite de diverşi anatomişti diferă
considerabil.

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

58

Ah, ocara!
De a vărsa gândul în flacără
Ce-ţi arde sufletul.

Elizabeth Barrett Browning, *Blestem pentru o naţiune*

Chat din joc între doi moderatori ai
Jocului lui Drek

<Un nou canal privat a fost deschis>
<23 mai 2015 11:18>
<Morehouse invită pe Albacahartia>
Morehouse: Albacahartia, trebuie să vorbim
>
>
>
<Albacahartia s-a alăturat canalului>
Albacahartia: deci ce scuză ai? Accident de maşină? Răpit de extratereştri? Mama ta a avut nevoie de o operaţie de urgenţă?
Albacahartia: nu, asta n-ai zice, ar fi cumva de prost gust cu maică-mea care e bolnavă
Morehouse: îmi pare rău
Morehouse: îmi pare foarte rău
Morehouse: mi-am pierdut curajul
Albacahartia: ţi-ai pierdut curajul
Albacahartia: ştii câte ore am stat în autobuzul ăla nenorocit?
Albacahartia: ce vrei mai mult de la mine?
Albacahartia: ai primit poze, empatie, discuţii nesfârşite şi îmi stric o relaţie din viaţa reală doar ca să petrec ore întregi în joc cu tine
Morehouse: merit tot ce spui
Morehouse: dar te rog ascultă-mă pentru că sunt îngrijorat ca dracu, pentru tine şi pentru noi toţi
Albacahartia: ce vrei să spui?

Morehouse: l-ai văzut pe tipul ăla împins în faţa trenului după Comic Con?
Albacahartia: nu, ţi-am spus, am luat autobuzul
Albacahartia: de ce?
Morehouse: era VilePechora
Albacahartia: ce?
Morehouse: VilePechora era cel care a fost împins în faţa trenului
>
Albacahartia: stai puţin, ce
Albacahartia: e mort?
Morehouse: poate că acum da. La ştiri ziceau că a fost rănit grav la cap
Morehouse: asta voia să spună Anomie când zicea că are un plan să-i facă să plece în weekendul cu Comic Con-ul
Albacahartia: pur şi simplu nu ştiu despre ce vorbeşti
Morehouse: ştia că o să-l omoare pe VilePechora
Albacahartia: mă sperii, sincer, wtf?
Morehouse: acum câteva săptămâni, VilePechora a spus ceva de genul „Anomie ştie totul despre Bitcoin, noi credem că aşa a cumpărat taserul” pe canalul moderatorilor
Morehouse: cred că asta e ce s-a întâmplat. VilePechora ştie despre Bitcoin şi i-a spus lui Anomie cum să-i folosească. Aşa a făcut Anomie rost de un taser ilegal şi de un cuţit imens fără că vreuna dintre arme să poată fi urmărită, VilePechora i-a dat ideea
Morehouse: n-a vrut să-l enerveze pe VilePechora dacă îl bana, pentru că Vile putea să depună mărturie că i-a spus lui Anomie cum să cumpere arme pe dark web cu cripto
Morehouse: mi-a spus că Vile şi LordDrek o să dispară în ziua Comic Con-ului
Morehouse: voia să spună că VilePechora o să fie mort & LD banat
>
Albacahartia: eşti nebun
Albacahartia: de unde ar fi ştiut Anomie pe cine să împingă sub tren?
Morehouse: ştiam amândoi care e numele real al lui VilePechora şi cum arată
Albacahartia: de unde?
Morehouse: a început să ne intereseze numele „VilePechora”
Morehouse: e o anagramă
Morehouse: am rezolvat-o şi am căutat pe google numele găsit
Morehouse: i-am găsit locul de muncă, tot. Părea cam dobitoc cum poza cu maşina lui. Dar lui Anomie i-a plăcut. îi plăcea să ştie că un tip de genmul ăsta e în jocul nostru
Morehouse: mie mi s-a părut întotdeauna ciudat ca dracu că un tip ca ăsta e aici.
Albacahartia: cum puteai şti că tipul pe care l-ai căutat pe google era cu adevărat VilePechora? Dacă erau mai multe persoane cu numele ăsta?

Morehouse: n-am ştiut sigur decât când am văzut înregistrarea cu tipul care cade în faţa trenului
Albacahartia: caut acum înregistrarea
>
>
>
Albacahartia: e foarte neclară, eşti sigur că e el?
Morehouse: o să ştim când o să-i dea numele nu-i aşa
Albacahartia: care e numele lui real?
Morehouse: cu cât ştii mai puţin cu atât mai bine. înainte să întrebi, acelaşi răspuns e valabil şi dacă mă întrebi cine e Anomie
Morehouse: în seara asta părăsesc jocul. Vreau să ies şi ar trebui să ieşi şi tu. Apoi trebuie să mă gândesc cum e mai bine. Poliţiştii ar putea crede că sunt nebun dar cred că trebuie să vorbesc cu ei
Albacahartia: nu poţi pleca
Albacahartia: dacă toate astea sunt adevărate
Albacahartia: şi Anomie crede că ai plecat din cauză că ai bănuieli, tu o să urmezi. Anomie ştie totul despre tine. ştie unde stai
Morehouse: nu-mi pasă
Albacahartia: dar de MINE îţi pasă vreun pic?
Morehouse: bineînţeles, de ce spui asta?
Albacahartia: pentru că Anomie ştie şi cine sunt eu
Morehouse: ce? cum?
Albacahartia: am făcut o prostie
Morehouse: vrei să spui că i-ai trimis poza aia?
Albacahartia: asta a fost a doua prostie
Albacahartia: prima prostie a fost că numele meu real era în e-mailul de înregistrare
Morehouse: eram sigur fir-ar a dracu
Morehouse: eram sigur că ştie cine eşti
Morehouse: căcat
Albacahartia: bun, hai să privim totul raţional
Albacahartia: gândeşte-te o clipă la ceea ce spui
Albacahartia: persoana asta pe care o ştii dintotdeauna, care iubeşte *Inimă neagră ca noaptea*
Albacahartia: chiar crezi că a fost în stare să-i înjunghie pe Ledwell şi Blay?
Albacahartia: crezi serios că ar fi putut să împingă pe cineva în faţa trenului?
>
Morehouse: asta e conversaţia pe care o port întruna în mintea mea
Morehouse: şi de cele mai multe ori răspunsul e „nu”, dar e tot mai greu şi când am văzut ştirile şi apoi am văzut că VilePechora şi LordDrek sunt banaţi m-am gândit „la dracu, el e. El a făcut toate astea.”
>

Albacahartia: nu poţi părăsi jocul într-un mod care să-l facă să creadă că ai putea să te duci la poliţie.
Morehouse: Da, ai dreptate. Dacă plec, o să bănuiască clar asta.
Albacahartia: trebuie să te prefaci foarte, foarte fericit că s-a debarasat de VilePechora şi de LordDrek şi să-l faci să rămână mulţumit cât ne dăm seama ce avem de făcut.
Morehouse: Şi ce se va întâmpla când o să fie dat publicităţii numele real al lui VilePechora şi el o să ştie că eu ştiu cine e?
Albacahartia: prefă-te că tu crezi că a fost un accident, cineva l-a îmbrâncit pe peron
Albacahartia: sau spune că tipul probabil că a supărat pe cineva
>
Albacahartia: uite, ştiu că tu crezi că sunt laşă
Albacahartia: ai vrut să spui poliţiei despre dosarul ăla pe care LordDrek şi VilePechora ni l-au plantat şi eu am spus nu
Albacahartia: mi-era groaznic de frică
Albacahartia: dar asta e mult mai rău
Albacahartia: am lăsat să se întâmple toate astea fără să mergem la poliţie
Morehouse: ştii care e faza cea mai tare?
Morehouse: eu aş suna la poliţie şi aş da un pont anonim dar ar crede că sunt beat sau că mă ţin de poante din cauza felului în care vorbesc
Albacahartia: nu face glume din astae
Morehouse: prespun că aş putea scrie o scrisoare
Morehouse: dar cât de în serios ar lua-o?
>
Albacahartia: aş putea suna eu anonim, dacă îmi spui numele lui real
Morehouse: mi-e frică să fac asta. Dacă Anomie află că o femeie a dat din gură o să-şi dea seama că tu ai fost. Şi dacă ştie cine eşti poate afla şi unde stai
>
Morehouse: e doar vina mea
Albacahartia: de ce?
Morehouse: eu sunt cel care l-a ajutat să construiască acest imperiu nenorocit, nu-i aşa?
Albacahartia: Vikas, te rog, te rog nu mă lăsa singură aici
Albacahartia: hai să aşteptăm să vedem dacă chiar era VilePechora
Morehouse: şi dacă era?
Albacahartia: atunci o să facem un plan.
Albacahartia: dar sper că o să ai curaj să ne întâlnim faţă în faţă dacă va trebui să facem asta.
Morehouse: bine
Albacahartia: promiţi?
>
Morehouse: promit

59

Presentimentul e umbră lungă de pe pajiştea
Pe care soarele se va lăsa;
Semnul către iarba înfiorată
Că întunericul va să treacă.

Emily Dickinson, *XVI*

Strike, care se numărase printre cei care dădură declaraţii despre ce se întâmplase în gara Custom House, întârzie puţin la cina cu Madeline de sâmbătă seara. Madeline făcuse rezervare într-un restaurant otoman numit Kazan, alegere pe care Strike o aprobă, dat fiind că era pregătit pentru o masă sănătoasă după ce nu mâncase la prânz şi îi plăcea bucătăria turcească. Însă masa fu umbrită de la bun început de evenimentele zilei.

Ştiind că incidentul din gară nu avea cum să nu apară la ştiri şi bănuind că numele lui Robin avea să fie dat publicităţii la un moment dat, Strike se simţi obligat să-i spună lui Madeline ce se întâmplase, dar fără să-i dea informaţii despre caz. Madeline fu deopotrivă fascinată şi alarmată că el se aflase la doar un metru de ceea ce credea că fusese o tentativă de crimă şi reveni neîncetat asupra subiectului de-a lungul cinei. Asta nu ajută cu nimic senzaţia de nelinişte care îl chinuia pe Strike nu numai în legătură cu lucrurile la care asistase, ci şi cu consecinţele pe care le-ar fi putut avea informarea telespectatorilor că Robin fusese prezentă la locul faptei.

Când Madeline se duse în sfârşit la toaletă, Strike îşi scoase telefonul, căută simbolul Y cu trei dinţi tatuat sub cutia toracică a tânărului cu tenişi scumpi şi văzu, având o presimţire tot mai rea, că reprezenta runa Algiz. Deschise apoi Twitter-ul să se uite la contul @Gizzard_Al, doar ca să descopere că acesta nu mai exista. Se uită la BBC News, care dăduse deja ştirea despre tentativa de crimă, dar fără să funizeze niciun nume. În absenţa unor informaţii care să susţină contrariul, Strike se văzu nevoit să presupună că Tălpi Roşii era încă în viaţă, dar sângerarea de la ureche i se păruse de rău augur, indicând probabil un traumatism cerebral.

— Voiai să vezi ce mai face Robin? întrebă Madeline voioasă, în timp ce se aşeza în faţa lui.

— Nu, spuse Strike. Încercam să aflu cum se simte tipul care a căzut.

— A fost atât de curajoasă, spuse Madeline, care în seara aceea bea doar apă minerală şi părea decisă să fie generoasă cu partenera lui.

— Se poate spune şi aşa, zise Strike sumbru, strecurând telefonul înapoi în buzunar.

Când au ajuns acasă la Madeline, la ştiri începuseră deja să fie difuzate trei imagini cu individul care îl îmbrâncise cu umărul pe Algiz, iar un comisar-şef apăruse în uniformă la televizor şi lansase un apel către populaţie pentru informaţii. Deoarece fuseseră obţinute dintr-o înregistrare făcută de o cameră alb-negru cu circuit închis, Strike se aşteptase că imaginile cu atacatorul să nu fie foarte clare, cu toate acestea puse televizorul lui Madeline pe pauză şi o examină pe fiecare cu atenţie.

Prima înfăţişa momentul impactului: Tălpi Roşii căzând în faţă, cu mâinile în buzunare, masca de Batman care acoperea tot capul foarte vizibilă şi trupul atacatorului ascuns de mulţime. În a doua imagine se vedea parţial cineva cu mască de Batman urcând în tren. Din nou, era imposibil să-ţi faci o idee despre fizicul lui din cauza tuturor acelor oameni care se repeziseră spre tren odată cu el. Strike ştia că marea majoritate nici măcar nu observase încercarea de asasinare a lui Tălpi Roşii, vederea fiindu-le blocată de cei aflaţi pe peron.

A treia imagine îl înfăţişa din spate pe un bărbat care părea chel şi foarte musculos şi urca în fugă scările, îndepărtându-se de locul faptei. După cum spunea comisarul-şef, se credea că atacatorul urcase în tren, unde se amestecase printre ceilalţi pasageri care stăteau în picioare şi îşi scosese masca de Batman, sub care purta o altă mască de latex care-i acoperea complet capul şi gâtul. Apoi coborâse din tren şi urcase în fugă scările prin care se ieşea din gară, amestecându-se cu oamenii care plecau ca să găsească alte mijloace cu care să ajungă acasă. Această imagine era singura în care se vedea cât de înalt era atacatorul, iar musculatura lui masivă semăna cu un costum căptuşit. Fie nu se ştia, fie era în continuare ţinut secret faţă de public ce se întâmplase cu atacatorul deghizat după ce acesta părăsise gara.

— Dumnezeule, spuse Madeline, sărmanul om. A încasat întreg impactul cu capul, nu-i aşa? E de mirare că nu şi-a rupt gâtul.

Multiplele reluări ale acelei părţi din înregistrarea făcută de cameră cu circuit închis în care Tălpi Roşii se lovea de şine, iar Robin şi Mo săreau după el (Mo era numele bărbatului în costum de Superman căruia îi revenea, de fapt, meritul salvării lui Tălpi Roşii şi cu care Strike şi Robin începuseră să vorbească în timp ce aşteptau să dea declaraţii complete) nu atenuară cu nimic senzaţia rău prevestitoare a lui Strike. Presupunând că tatuajul cu rună al lui Tălpi Roşii avea conotaţia pe care i-o atribuia el, Strike se gândea că şansele ca *Înjumătăţirea* să nu facă legătura între Robin Ellacott şi bărbatul care îl pocnise pe unul dintre membri la Ship&Shovel erau mici spre inexistente.

— Robin merită categoric o medalie, spuse Madeline. Adică, amândoi merită.

Se duseră în pat şi făcură sex cu un entuziasm deosebit, cel puţin din partea lui Madeline. Strike îşi aminti din nou de Charlotte, al cărei libido fusese, de obicei, stimulat de drame şi conflicte, deşi bănuia că manifestările ostentative ale lui Madeline veneau mai mult din dorinţa de a şterge amintirea scandalului pe care îl făcuse după lansare. Nefiind băută, Madeline nu adormi imediat după aceea, ci continuă să discute despre ceea ce se întâmplase în gară, părând să creadă că, dacă manifesă interes fată de munca lui Strike din acea zi, el avea să fie încântat. În cele din urmă, acesta îi spuse că e epuizat şi adormiră.

A doua zi dimineaţă, Madeline îl trezi cu o cană de cafea proaspăt făcută, apoi se strecură înapoi în pat şi, la iniţativa ei, făcură sex din nou. Deşi n-ar fi putut pretinde că nu îi făcea plăcere ca o femeie goală să coboare încet pe trupul lui şi să îi ia penisul în gură, Strike scăpă doar în momentul orgasmului de acea senzaţie rău prevestitoare, care apoi se lăsă cu şi mai mare greutate asupra lui. În timp ce murmura cuvintele standard de apreciere şi afecţiune, se întreba cât de curând putea să plece.

Era duminică: în mod evident, Madeline se aştepta să petreacă întreaga zi împreună, ceea ce el nu credea că ar fi putut suporta. Deşi ştia foarte bine că nu putea să facă nimic pentru a preveni o potenţială ameninţare din partea *Înjumătăţirii*, obligaţia subînţeleasă de a o asigura pe Madeline că o iertase complet îi provoca un stres mult mai mare decât i se părea rezonabil pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o zi liberă. Îşi spuse că tânjea după liniştea şi pacea apartamentului său de la mansardă, dar, de fapt, simţea o dorinţă puternică de a lua legătura cu Robin, deşi nu avea vreun motiv anume. Astăzi, Robin se muta, era ocupată cu părinţii ei şi, cum el nu-i atrăsese atenţia asupra tatuajului de pe trunchiul bărbatului căzut, exista posibilitatea ca ea să nu înţeleagă deocamdată cât de nesigură devenise poziţia lor.

O oră mai târziu ieşi din duşul lui Madeline ca să găsească un apel pierdut din partea lui Dev Shah. Cum aproape orice era preferabil unei discuţii cu Madeline despre cum aveau să petreacă acea frumoasă dimineaţă de primăvară, Strike îi spuse, cu tot regretul de rigoare, că trebuia să-l sune înapoi pe Dev şi se retrase în dormitor.

— Salut, spuse Dev. Noutăţi despre Jago Ross.

— Zi, spuse Strike.

— Stăteam pe drumul din faţa casei lor de la ţară, prefăcându-mă că repar un cauciuc spart de la bicicletă. Ross a ieşit pe poartă cu maşina în care erau cele trei fete mai mari, apoi a oprit. Cea mijlocie a coborât. Uitase ceva. El ţipa la ea. „Mizerabilă mică şi proastă”, chestii de genul ăsta. Părea să-l doară în cot că pot să-l aud.

— Ai înregistrat?

— Am început să înregistrez imediat, dar nu se aude foarte bine. Ross i-a spus că trebuie să meargă pe jos ca să ia ce uitase. Aleea casei are aproape jumătate de kilometru. Fata avea vânătăi la ochi.

— Cred că ştiu ceva despre asta, spuse Strike. Sora ei cea mare a dat detalii în online despre cum a fost weekendul.

— Bun, în timp ce aşteptau să se întoarcă faţa mijlocie, el ţipa la cea mare. Din ce am putut auzi, ea îi lua apărarea celei mijlocii. Cred că a plesnit-o, dar nu se vede pe înregistrare din cauza luciului geamurilor maşinii. Apoi cea mijlocie reapare, în sfârşit, târând o geantă. M-am prefăcut că-mi încerc bicicletă, ca să ajung într-o poziţie mai bună. Ross s-a dat jos din maşină, ţipând la ea că a durat atât de mult. Deschide portbagajul, aruncă geanta înăuntru. Apoi, când ea era pe punctul de a urca în spate, o loveşte cu piciorul în noadă, ca să o grăbească. Asta am înregistrat, cât se poate de clar.

— Excelent, spuse Strike. Vreau să zic...

— Nu, am înţeles, zise Dev pe un ton gânditor. Nemernic absolut. Dacă asta s-ar fi întâmplat pe o stradă normală...

— Fata cea mare a spus pe internet „cei ca noi nu au asistenţi sociali”. Unde eşti acum?

— Merg cu maşina spre Londra, îi urmăresc. De obicei, le lasă pe cele două mai mici la mama lor, apoi o duce pe cea mare la Benenden.

— Unde sunt gemenii?

— Au rămas acasă, cu bona.

— Bun, foarte bine lucrat, Dev... sigur, avocatul lui o să susţină probabil o pierdere temporară a discernământului şi o să-l bage la un curs de gestionare a furiei, s-o ia înaintea judecătorului. Dar dacă mai obţinem câteva incidente ca ăsta, demonstrăm un tipar comportamental...

— Da, spuse Shah. Te anunţ dacă se întâmplă ceva dincolo.

— Mersi. Vorbim mai târziu.

Strike, care purtase această conversaţie în tricou şi chiloţi, îşi trase pantalonii, gândindu-se în tot acest timp la Robin şi la *Înjumătăţirea*. Luă, în sfârşit, o decizie, îşi compuse o expresie care să exprime un amestec adecvat de regret şi iritare şi se duse din dormitor în sufragerie, unde aştepta Madeline.

— Probleme? întrebă ea, văzându-i chipul.

— Da, spuse Strike. Soţia unui subcontractor a căzut de pe o scară afurisită. Şi-a rupt încheietura.

Minciuna îi venise uşor în minte, pentru că asta chiar i se întâmplase cândva soţiei lui Andy.

— Ah. Asta înseamnă că...?

Mobilul îi sună iar. Strike privi în jos şi văzu numărul Katyei Upcott.

— Scuze, trebuie să răspund şi la ăsta. Încerc să rezolv situaţia.

După ce ajunse din nou în dormitor, răspunse.

— Strike.

— Da, bună, spuse vocea uşor gâfâită a Katyei. Sper că nu te deranjează că te sun duminica?

— Nicidecum, zise Strike.

— Ieri m-am dus să-l văd pe Josh şi doctorii cred că peste aproximativ o săptămână o să se simtă suficient de bine să te primească, dacă mai vrei să-l intervievezi. Limitează numărul de vizitatori, iar tatăl şi sora lui se duc de multe ori în timpul săptămânii, dar dacă ai putea să ajungi sâmbăta următoare...

— Sâmbătă ar fi minunat, spuse Strike. Stai să iau un pix.

Găsi unul pe noptiera lui Madeline.

— Dacă vrei, putem să ne întâlnim la spital la ora 2? El e la Centrul pentru Leziuni ale Măduvei Spinării din Londra. Ar trebui să fiu şi eu acolo, pentru că... ar trebui să fiu şi eu acolo. E încă într-o stare groaznică.

După ce-şi notă în carnet coordonatele salonului lui Blay şi programul de vizitare, Strike băgă absent pixul în buzunar, îi ură Katyei bună ziua şi se întoarse la Madeline.

— Îmi pare foarte rău. Trebuie să rezolv asta. Se pare că va trebui să preiau supravegherea de la nenorocitul ăsta.

— Căcat, spuse Madeline, dezamăgită.

Dar Strike ştia că n-o să facă scandal, când amintirea certei lor din Bond Street era încă proaspătă.

— Sărmanul de tine, continuă ea. Şi sărmana de ea.

— Sărmana de cine? spuse Strike, gândindu-se încă la Robin.

— Femeia care a căzut de pe scară.

— Ah, spuse el. Da, presupun că da. Ei, mi-a stricat duminica, în orice caz.

Păstră o expresie decentă de regret în timp ce îşi lua haina şi rucsacul. Madeline îi înconjură gâtul cu braţele şi îl sărută lung de rămas-bun, apoi, în sfârşit, fu liber să plece.

Parcurse strada ei şi dădu colţul înainte să-şi aprindă o ţigară. Apelul Katyei Upcott îi oferise un pretext să o sune pe Robin, aşa că apăsă pe numărul ei, iar ea răspunse aproape imediat.

— Salut, stai o secundă, spuse ea.

Strike îşi dădu seama imediat, după tonul ascuţit şi înlăcrimat, că ceva nu era în regulă, ceva ce nu avea legătură cu mutarea, oricât de stresantă era, cu siguranţă, aceasta. Diverse scenarii — îşi dăduse seama că Tălpi Roşii era aproape sigur membru al unui grup terorist de extremă dreaptă sau, cel mai rău, că deja avusese loc o acţiune represivă, fără ca el să ştie — îl făcură să aştepte revenirea ei cu o anumită trepidaţie, mai ales că auzea pe fundal o voce masculină furioasă.

— Am revenit, spuse ea, în continuare cu o voce care o trăda că e în pragul lacrimilor. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Ce vrei să spui?

— Ai o voce de parcă ai plâns.

— Păi, am...

— Ce s-a întâmplat? spuse Strike, mult mai energic decât intenţionase.

— Taică-meu — ştii că ar fi trebuit să vină aseară? —, ei, se pare că şi-a pierdut cunoştinţa pe alee, chiar înainte să urce în maşină. Maică-mea l-a dus la spital şi acolo au spus că a avut un episod cardiac, ce-o mai fi şi asta, nu părea să fie cine ştie ce, dar acum cinci minute m-a sunat maică-mea ca să-mi spună că îl bagă...

Strike îşi dădea seama că Robin abia se abţinea să nu plângă.

— ...îl bagă în operaţie — scuze —, sunt sigură că o să fie bine — căcat, Strike, trebuie să închid, trebuie să mut Land Roverul...

Robin închise.

60

Ah, prietenul acela ce din pieptul cald şi credincios
Respiră în acelaşi pas cu mine...

Mary Tighe, *Un prieten credincios e leacul vieţii*

Tatăl ei nu considerase că are rost ca Robin să angajeze pe cineva care s-o ajute cu mutatul. Cea mai mare parte a conţinutului casei pe care ea şi fostul soţ o împărţiseră cândva se vânduse sau, în cazul patului mare de mahon în care el o înşelase cu Sarah, actuala lui soţie, fusese luat de Matthew. Robin nu avusese loc în camera închiriată pentru obiectele pe care le păstrase, aşa că fuseseră duse într-un depozit. De la fostul proprietar al noului ei apartament cumpărase canapeaua, fotoliile şi patul dublu pentru care comandase şi o saltea nouă. Astfel, nu-i mai rămâneau de transportat decât câteva piese de mobilier care se asamblau. Michael Ellacott o asigurase pe fiica lui că era cât se poate de capabil să ajute la încărcarea Land Roverului cu obiectele din depozit şi la transportarea lor pe scări. Ajuns academician după ce crescuse la o fermă, încă tânjea după satisfacţia muncii manuale, iar Robin, conştientă că ratase Crăciunul în familie, decisese să-i facă pe plac.

Asta însemna că acum trebuia să scoată tot ce era în depozit şi să încarce Land Roverul de una singură. În primele câteva ore fusese prea ocupată ca să fie abătută sau să plângă, dar totul se schimbase când bărbatul neplăcut şi agresiv care închiriase depozitul de alături ţipase şi înjurase, cerându-i să mute Land Roverul ca să-şi poată aduce el camioneta mai aproape. Lucrul acesta împreună cu vocea lui Strike la telefon, o făcuseră în sfârşit să cedeze. După ce îi închise lui Strike şi îşi mută Land Roverul să-i facă loc bărbatului furios în camioneta lui albastră şi mare, Robin se retrase în depozitul ei să plângă încet, aşezată pe o cutie de carton plină cu cărţi. O parte din ea ar fi vrut să abandoneze mutarea, să urce în Land Rover şi să pornească spre nord, în Yorkshire, ca să-şi vadă tatăl. Linda o asigurase că procedura pe care avea să o suporte acesta era de rutină, dar Robin auzise teama din vocea ei.

În cele din urmă, îşi recapătă stăpânirea de sine şi continuă, încordându-se leoarcă de transpiraţie, să golească depozitul, până când, în cele din urmă,

aproape fiecare centimetru pătrat al părţii din spate a Land Roverului fu plin şi plecă spre Walthamstow, cu trei ore mai târziu decât prevăzuse.

în sfârşit, Linda o sună din nou la 4 şi jumătate, chiar când Robin aştepta la semafor. Cum străvechiul Land Rover nu avea bluetooth, înşfăcă mobilul şi îl lipi de ureche.

— E bine, se auzi vocea Lindei. Stentul a fost montat. Au zis că, dacă totul merge bine, mâine o să fie acasă.

— Slavă Domnului, spuse Robin.

Se făcu verde. Pentru prima oară de când era proprietara Land Roverului, lui Robin i se opri motorul, ceea îi atrase claxoane furioase de la şoferul din spatele ei.

— Mamă, scuze, trebuie să închid, sunt în maşină. Te sun imediat.

Deşi acum era conştientă că tatăl ei depăşise pericolul, lui Robin nu-i trecuseră emoţiile şi încă se străduia să nu plângă când ajunse, în sfârşit, pe Blackhorse Road.

Abia când intră în parcarea de lângă blocul în care se află noul ei apartament îl zări pe Strike stând lângă intrarea principală, cu un ghiveci cu o plantă într-o mână şi o pungă plină de cumpărături de la Tesco în cealaltă. Priveliştea era atât de neobişnuită şi totuşi atât de binevenită, că Robin scoase un mic icnet de râs, care se transformă imediat în suspin.

— Ce s-a întâmplat? spuse Strike venind spre ea. Cum e tatăl tău?

— E bine, răspunse Robin, încercând să-şi reţină lacrimile. Tocmai m-a sunat maică-mea. I-au pus un stent.

Îi venea să-şi arunce braţele pe după gâtul lui Strike, dar gândul la Madeline, hotărârea de a lupta împotriva oricăror sentimente mai puternice decât prietenia faţă de partenerul ei şi faptul că era conştientă că e foarte transpirată o descurajară s-o facă.

— Păi, asta e o veste bună, nu-i aşa?

— Da, ev-evident... doar că a fost o dimineaţă de căcat...

— Vrei să mâncăm înainte să descărcăm Land Roverul? Eu vreau, n-am mâncat de prânz. Presupun că nu e la îndemână ceainicul?

— Ba da, spuse Robin, acum pe jumătate râzând. E în stânga, în spaţiul pentru picioare, cu nişte căni. Strike, nu trebuia să faci asta.

— Ia astea, zise el.

Îi întinse ghiveciul cu planta şi punga de cumpărături, după care deschise portiera Land Roverului şi scoase cutia cu ceainicul.

— De unde ai ştiut adresa?

— Mi-ai arătat tu acum câteva săptămâni coordonatele apartamentului.

Această dovadă că Strike nu era chiar atât de indiferent şi de nepăsător pe cât părea uneori ameninţa să o facă pe Robin să dea frâu liber lacrimilor, dar reuşi să se stăpânească şi, încercând să-şi tragă nasul încet, îl conduse la intrarea principală într-un hol de cărămidă şi apoi, ţinând cont de piciorul lui, cu liftul la etajul doi.

— Foarte drăguţ, spuse Strike după ce Robin deschise uşa unui apartament plăcut, luminos şi aerisit, doar puţin mai mare decât mansarda lui şi în stare mult mai bună. Ai cumpărat canapeaua de la fostul proprietar?

— Da, spuse Robin. Se desface, m-am gândit că o să prindă bine.

Duse în bucătărie planta cu frunze verzi şi mari în formă de inimă.

— Îmi place foarte mult, îi spuse lui Strike, care venise după ea cu o cutie de lucruri de primă necesitate, printre care un ceainic, căni, pliculeţe de ceai, lapte şi hârtie igienică. Mulţumesc.

— Îmi făceam griji că se pune la flori, spuse el cu o privire piezişă.

Cândva avuseseră o ceartă în care venise vorba despre predilecţia lui de a-i oferi flori şi nu ceva mai imaginativ. Robin râse şi ochii ei se umeziră iar.

— Nu. O plantă într-un ghiveci nu e totuna cu un buchet de flori.

Strike umplu ceainicul, apoi se întoarse şi-o văzu pe Robin că-şi scoate iPadul din geantă.

— Doar nu te loghezi în jocul ăla nenorocit? spuse el în timp ce băga ceainicul în priză. Ia-ţi liber o zi, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu, doar vreau să văd dacă l-au prins pe Bat — stai, spuse ea uitându-se pe site-ul BBC Bews. Au dat publicităţii numele tipului împins pe şine.

— Şi? spuse Strike, încremenind cu pliculeţele de ceai în mână.

— Îl cheamă Oliver Peach. E... uau. E fiul lui Ian Peach... ştii, ciudatul ăla care a candidat la Primăria Londrei? Miliardarul?

— Tipul din IT, da, spuse Strike. Zice cum se simte fiul?

— Nu, doar că e în continuare spitalizat... tatăl lui a oferit o recompensă de 100 000 de lire pentru orice informaţie despre atacator...

— Apare şi numele tău? întrebă Strike, încercând să pară nonşalant.

— Nu, replică Robin privind spre el. Uite, chiar îmi pare rău. Ştiu că a fost...

— Curajos, al naibii de curajos, zise Strike întrerupând-o.

Nu era momentul să pomenească de temerile lui din ultimele 24 de ore.

— Hai să mâncăm un sendviş şi să bem un ceai, apoi putem să descărcăm maşina, continuă el.

— Eşti sigur că poţi să...?

— Nu-ţi face griji. Te las pe tine să cari chestiile grele.

Mâncară sendvişurile de la supermarket stând în picioare în bucătărie, apoi, în timp ce Strike se ducea cu cana de ceai în pragul uşii, să savureze o ţigară, Robin îşi sună mama să ceară noi detalii despre operaţia tatălui.

— Dar cum rămâne cu mutarea ta? întrebă îngrijorată Linda după ce discutară amănunţit despre starea lui Michael Ellacott şi Robin se convinse că mama ei nu minimiza gravitatea acesteia. Ai reuşit s-o amâni?

— Mă mut acum, spuse Robin. Strike mă ajută.

— Ah, făcu Linda, reuşind să încarce monosilaba cu o cantitate impresionantă de surprindere, curiozitate şi dezaprobare.

Suspiciunea ei faţă de Strike avea rădăcini încâlcite, dar rănile suferite de Robin în timp ce lucra pentru agenţie, împreună cu faptul că fugise de la primul dans al nunţii sale după partenerul de muncă erau probabil cele mai adânci. Robin decise să nu menţioneze că fusese cât pe ce să fie lovită de tren cu o zi în urmă, întâmplare care, cu siguranţă, ar fi fost pusă tot în cârca lui Strike. Spera că grija mamei ei faţă de sănătatea tatălui să o mai tină la distantă de ştirile de la televizor.

După ce convorbirea luă sfârşit, Robin coborî la parter şi începu să-şi care lucrurile împreună cu Strike, a cărui hotărâre de a ajuta întrecu preocuparea faţă de efectul pe care ar fi putut să-l aibă asupra tendonului lui.

— Jur că nu păreau atât de multe când le-am scos din depozit, gâfâi Robin, cu o cutie de cărţi în braţe, când se încrucişă cu el pe palier.

Strike, de asemenea transpirat şi cu răsuflarea tăiată, se mulţumi să mormăie.

În cele din urmă, pe la ora 8, Land Roverul era golit şi aproape toată mobila asamblată.

— Ce zici de nişte cartofi prăjiţi? întrebă Strike, aşezându-se greoi pe canapea.

Robin îşi dădea seama că îl doare piciorul.

— Nu poţi considera un loc drept casă până nu ştii unde e cel mai apropiat fast-food.

— Mă duc eu, spuse ea imediat, ridicându-se şi lăsând o mică bibliotecă neterminată. Măcar atât pot să fac. Strike, nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru...

— Suntem chit. Tu ai lucrat nonstop cât eu am fost la pat.

Strike scoase din buzunar o bancnotă de 10 lire.

— Ai putea cumva să iei şi nişte bere?

— Sigur, dar eu plătesc, spuse Robin, respingându-i printr-un gest banii.

Aşa că porni spre Bonner's Fish Bar, unde, după ce comandă două porţii de cod cu cartofi prăjiţi, se logă, absentă, în *Jocul lui Drek* de pe telefon. Anomie nu era acolo. După ce se salută cu câţiva jucători constanţi, se întoarse la noul apartament, oprindu-se să ia din drum o sticlă de vin şi şase cutii de bere. Când ajunse înapoi acasă, Strike terminase de asamblat biblioteca.

— Nu trebuia să faci asta, îi spuse ea sprijinindu-şi telefonul de o veioză, ca să poată urmări jocul. Serios, ia o pauză. Ai tot dreptul... Ce s-a întâmplat?

Strike, care avea o expresie nefericită, ezită puţin înainte de a răspunde:

— Au dat publicităţii numele tău. Tocmai am văzut.

— Ah, spuse Robin. Căcat.

Îi dădu berea şi se duse în bucătărie după un tirbuşon. Când se întoarse cu un pahar de vin, spuse:

— Uite, chiar îmi pare rău, ştiu că am dat-o în bară.

— Ai încercat să salvezi o viaţă, spuse Strike care, cu o cutie de Tennent lângă el, deja înfuleca din cartofii prăjiţi cu furculiţa de lemn primită la meniu. Nu e o infracţiune, ce dracu'. Eşti iar în joc?

Arătă spre ecranul mobilului ei.

— Da, spuse Robin, aşezându-se în fotoliu şi străduindu-se să păstreze un ton normal, chiar dacă se simţea foarte neliniştită. Ar fi bine să mă uit după Anomie. Midge e cu Cardew şi Nutley cu Pierce. Ar fi atât de bine să mai eliminăm un... de ce-ai sunat mai devreme, apropo?

— Katya Upcott spune că Blay se simte suficient de bine ca să vorbim cu el la spital. Am zis că mergem sâmbătă.

— Super, o să... stai, spuse Robin, ai cărei ochi zvâcniseră spre joc. A venit Anomie.

Îşi puse jos cartofii prăjiţi şi luă mobilul.

Anomie: bună seara, copii
LabuteleluiBuffy: salut Anomie!

— Mă dau bine pe lângă el, îl informă ea pe Strike. Când sunt prietenoasă, Anomie nu se ia de mine la fel de mult şi nu-şi trimite lacheii după mine dacă stau nemişcată...

Apoi le trimise SMS lui Midge şi Nutley: **Anomie e în joc, vedeţi ţintele?** după care se uită iar la ecranul telefonului, unde Anomie continua să vorbească:

Anomie: Morehouse n-a intrat?
DrekPlictirit: nu
DrekPlictirit: dă-l afară pe leneşul ăla
Anomie: lol
DrekPlictirit: ştiu să programez pot prelua eu
Anomie: mai întâi tre să treci testul de moderator
Anomie: acum chiar recrutăm oameni
Anomie: avem nevoie de înlocuitori pt LordDrek şi VilePechora

— Ce naiba? spuse Robin cu voce tare.

Până să apuce ea să pună întrebarea, alţi jucători i-o luară înainte.

Cotofeni7: ce, nu mai sunt?
WyrdyGemma: ceeeee?
Inimalnimioara: omg ce s-a întâmplat?
Anomie: au fost concediaţi

— Strike, uită-te la asta, spuse Robin ducându-se să se aşeze lângă el pe canapea. Anomie s-a debarasat de LordDrek şi de VilePechora.

NegruPtTotdeauna: omfg de ce i-ai concediat?
Altahartie: căcat ce-au făcut?

DrekPlictirit: de ce dracu i-ai concediat bua?
Anomie: erau doi dobimernici
Anomie: aşa că luaţi asta drept avertisment

Peste ecranul cu jocul apărură simultan două SMS-uri.

Cardew e la crâşmă tastează la telefon
Nu-l văd pe Pierce e acasă

Robin glisă mesajele, să poată urmări în continuare discuţia dintre Anomie şi jucători.

BaiatuDr3k: da erau haioşi
Anomie: au crezut că-l pot păcăli pe Gamemaster
Anomie: dar Gamemaster ştie totul
FataSingurica: lol cum ştii totul?
Anomie: v-am pus la toţi microfoane

— „V-am pus la toţi microfoane”, spuse Strike. Cine a pomenit recent de microfoane?

— Tu, zise Robin. Ai spus că, dacă Gus Upcott e Anomie, a pus microfoane la el acasă, la etaj.

— Nu, spuse Strike, care tocmai îşi amintise. Un tip de pe Twitter. Discipolul lui Lepine.

— Ah, el, zise Robin sumbru. E oribil. Apare tot timpul. Şi mai e unul, Eu sunt Evola, la fel de rău, dacă nu mai rău... Las jocul deschis. Dacă intră Vierme28, pot s-o întreb ce s-a întâmplat cu LordDrek şi VilePechora.

Robin se mută înapoi în fotoliu, îşi sprijini iar telefonul de veioză şi îşi luă porţia pe jumătate mâncată de peşte cu cartofi prăjiţi. Din apartamentul de deasupra începu să bubuie un sunet de bas. Robin ridică privirea.

— Şi apartamentul tău e la fel de zgomotos?

— Da, spuse Strike deschizând încă o cutie de Tennent, dar m-am obişnuit. La o adică, poţi încerca nişte dopuri pentru urechi.

Robin nu răspunse. Nu-şi acoperise niciodată urechile noaptea cu căşti şi nici dopuri nu folosise, pentru că îi era frică de incapacitatea de a auzi pe cineva care s-ar fi mişcat prin întuneric.

— În ultima vreme, Anomie n-a părut să aibă prea multe informaţii din interior despre *Inimă neagră ca noaptea*, ai observat? întrebă Strike.

— S-ar putea să nu fie prea multe de aflat. Mă îndoiesc că Maverick face mare lucru cu filmul în clipa asta sau că sunt dispuşi să comunice mai pe larg ce fac. Nu cât Josh e încă în spital.

— E şi asta, fu de acord Strike. O altă posibilitate e ca după moartea lui Edie să fi rămas fără sursa de informaţii.

— Anomie e în continuare foarte grosolan faţă de Grant şi Heather Ledwell, zise Robin.

— Da. Dar tot ce ştie despre ei ar fi putut proveni de pe pagina de Facebook a lui Heather. Am verificat; singurul detaliu pe care nu l-ar fi putut lua de acolo e că fosta soţie a lui Grant are lupus...

— Uite-o pe Vierme28, spuse Robin brusc, cu ochii din nou asupra jocului. Stai, o s-o întreb ce s-a întâmplat...

În timp ce Robin tasta, Strike îşi întinse ciotul, străduindu-se să nu facă o grimasă.

— Ea crede că Anomie s-a debarasat de ei să-i facă pe plac lui Morehouse, citi Robin răspunsul lui Vierme28.

— Crezi că Morehouse i-a suspectat că sunt de extremă dreaptă? întrebă Strike, care tânjea să fumeze o ţigară afară, dar nu-i plăcea deloc ideea de a o lua iar pe scări.

— Poate... nu mă deranjează dacă fumezi aici, adăugă ea, dar te rog să deschizi fereastra.

Îl văzuse pe Strike ducându-şi fără să-şi dea seama mâna spre buzunar.

— Mersi, spuse Strike.

Se ridică în picioare împingându-se cu mâinile şi făcu ce îi ceruse ea, ţinând în mână o cutie goală pe post de scrumieră. Când privi în jos spre stradă, observă că Blackhorse Road era aglomerată şi bine luminată, dar intrările comune în clădiri prezentau întotdeauna un risc pentru siguranţă. Pe de altă parte, Robin abia se mutase: dacă cineva ar fi vrut să se răzbune pe agenţie, i-ar fi fost cu atât mai greu s-o găsească.

— Ai alarmă antiefracţie? o întrebă el după ce îşi aprinse ţigara.

— Da, spuse ea, cu ochii în continuare asupra jocului.

— Şi uşa de la intrare are încuietoare dublă, nu?

— Da, răspunse ea absentă, continuând să citească pe telefon. Vierme spune că Morehouse credea că LordDrek şi VilePechora sunt „de rău”, încerc să aflu mai multe detalii...

— VilePechora, repetă Strike. Bizar nume. Peciora nu e un loc?

— Habar n-am, spuse Robin.

— Da, zise Strike, care tocmai căutase numele pe Google. E un oraş şi râu din Rusia... şi Peciora 2M sunt nişte rachete antiaeriene sol-aer cu rază scurtă de acţiune.

Avea o senzaţie familiară: din nou, subconştientul încerca să-i spună ceva.

— VilePechora, repetă el.

Îşi înfipse ţigara în gură, scormoni în buzunar după pixul pe care îl luase de la Madeline şi îşi scrise „VilePechora” pe dosul mâinii. După ce se holbă aproape un minut la cuvântul inscripţionat pe pielea lui, spuse dintr-odată „căcat”.

Robin ridică privirea.

— Ce e?

— VilePechora e anagrama lui Oliver Peach.

Robin icni. Strike căuta deja pe Google familia Peach. Tatăl, care făcuse milioane cu ajutorul companiei lui de IT, dobândise multă notorietate după candidatura lipsită de succes la Primăria Londrei. Ieşea în evidenţă cu fruntea lui îngustă şi apetenţa pentru costume cu dungi late.

— Căcat, exclamă Strike din nou. Sunt fraţi!

— Cine?

Robin se duse lângă Strike la fereastră. Cei doi fii adulţi ai lui Ian Peach, Oliver şi Charlie, îl încadrau pe acesta în imaginea de pe telefonul lui Strike, amândoi cu părul închis la culoare, amândoi având fruntea îngustă a tatălui. În mod evident, bărbatul mai tânăr era purtătorul tenişilor cu tălpi roşii care căzuse în faţa trenului. Fiul mai în vârstă purta sacoul de velur pe care Strike îl întrezărise la Ship&Shovell, purtat de bărbatul care încerca să-l recruteze pe Wally Cardew.

61

Astfel alungi fantomele; şi cureţi al meu suflet!
Tu dulce zână, cu misterioase vrăji!

Mathilde Blind, *Către speranţă*

Chaturi din joc între patru dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Un nou canal privat a fost deschis>
<26 mai 2015 22:02>
<lnimoasa invită pe Anomie>
Inimoasa: Anomie
>
<Anomie s-a alăturat canalului>
Anomie: care e treaba?
Inimoasa: ai văzut ştirile?
Anomie: a spus Maverick ceva despre film?
Inimoasa: nu
>
Inimoasa: mă refer la femeia care a sărit pe şinele de tren ca să-l salveze pe tipul care căzuse
Inimoasa: chiar lângă Comic Con?
Inimoasa: a fost la ştiri, nu se poate să nu fi văzut
Anomie: nu m-am uitat la ştiri. Am fost ocupat
Inimoasa: ei, a fost difuzat numele ei. O cheamă Robin Elcott
Inimoasa: şi e detectiv particular
>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<26 mai 2015 22:07>
<Albacahartia invită pe Morehouse>
Albacahartia: Mouse?
>
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Morehouse: hei
Albacahartia: ai văzut ştirile de azi?
Morehouse: nu, am fost în laborator
Morehouse: de ce, ce s-a întâmplat?
>
Albacahartia: ştii femeia aia care a sărit pe şine ca să-l salveze pe VilePechora?

Inimoasa: te rog nu te înfuria. N-am spus nimic care să poată dezvălui cine eşti.
Inimoasa: categoric nu, bine?
Anomie: asta nu sună a ceva ce ar spune o persoană nevinovată, Inimoaso
Inimoasa: jur că n-am spus.
Anomie: atunci de ce-mi spui să nu mă înfurii pe tine?
Inimoasa: păi am fost la Comic Con pentru că m-a contactat o femeie care a spus că e jurnalistă şi vrea să scrie ceva despre *Inimă neagră ca noaptea* şi despre cartea mea şi aşa mai departe
Inimoasa: purta perucă când am vorbit cu ea dar ea era, am recunoscut-o de la ştiri. Robin Elcott
Inimoasa: îmi pare foarte rău, Anomie, totul părea pe bune, avea un site şi scrisese articole şi aşa mai departe
Inimoasa: dar nu i-am spus nimic despre tine
Inimoasa: nici n-aveam cum, nu ştiu nimic, nu-i aşa?
>
Anomie: asta e o minciună
Inimoasa: nu e minciună!
Inimoasa: dacă m-ai fi auzit vorbind despre tine, practic i-am spus ce geniu eşti.
Inimoasa: Nu i-am spus decât că eşti foarte talentat şi cultivat
Inimoasa: N-am spus absolut nimic privat sau care ar putea să te identifice, jur! Nici măcar nu ştiu aşa ceva!
Morehouse: da
Albacahartia: o cheamă Robin Ellacott şi e detectiv particular
Morehouse: vorbeşti serios?
Albacahartia: da
Morehouse: uau
>
Morehouse: asta e ciudat
Albacahartia: crezi că urmărea pe cineva?
Morehouse: cu siguranţă nu pe VilePechora
Morehouse: credeam că poliţia o să urmărească *Înjumătăţirea*, nu un detectiv particular
Albacahartia: Mouse, poate e o nebunie, dar crezi că există şanse ca Maverick să încerce să afle cine e Anomie, ca să-l oprească să mai arunce cu căcat în film?
Albacahartia: e posibil să-l fi urmărit pe Anomie?
Morehouse: să fiu al naibii, asta e o idee
Albacahartia: păi asta ar putea fi şansa noastră!
Morehouse: ce vrei să spui?
Albacahartia: am putea să mergem la agenţie şi să vorbim cu ea
Morehouse: unde e?
Albacahartia: Denmark Street din Londra, am căutat
Albacahartia: n-ar fi nevoie să spunem că noi credem că a omorât pe cineva
Albacahartia: putem spune că suntem supăraţi că răspândeşte atât de multă negativitate în rândul fanilor

Inimoasa: Dar m-am gândit că ar fi foarte bine pentru cartea noastră dacă se scrie despre ea!
Inimoasa: Şi dacă se vinde bine cartea, or să vrea şi alţii să intre în joc, nu-i aşa?
Inimoasa: N-am făcut-o doar pentru mine!
>
Inimoasa: Anomie, mai eşti aici?
Anomie: deci ai fost practic binefăcătoarea mea, nu-i aşa?
Anomie: şi ce vrei să spui că sunt „cultivat”?
Inimoasa: vreau să spun că eşti inteligent şi ştii latină şi aşa mai departe
>
>
Anomie: tu crezi că ştii cine sunt
Inimoasa: nu, cum aş putea să cred aşa ceva?
Anomie: ba da, aşa crezi. „Cultivat”. Crezi că ştii fir-ar al dracu
Anomie: ei, vrei să-ţi spun ceva?
Anomie: eşti într-un mare căcat
Anomie: poate i-ai păcălit pe sticleţi să creadă că n-ai avut contacte cu teroriști, dar eu ştiu că nu e aşa. Ştiu cine ţi-a dat dosarul ăla şi ştiu că de luni întregi îţi uzi chiloţii din cauza unuia dintre ei. Dacă vreau, vă bag la pârnaie pe toţi 3.
Anomie: mi-am ţinut gura doar pentru că n-am vrut ca jocul să fie închis. Dar dacă mi-ai deconspirat identitatea, te bag la închisoare pentru terorism
Inimoasa: Anomie, pentru numele lui dumnezeu, categoric n-am dezvăluit cine eşti, îţi jur că nu.
Anomie: o să îndrepţi lucrurile
Inimoasa: vreau s-o fac, dar cum?
Albacahartia: Dacă ea încearcă să afle cine e Anomie, probabil ar fi foarte mulţumită să se întâlnească cu noi. Şi tocmai am citit despre agenţia ei. Lucrează cu poliţia, au soluţionat cazuri de crimă.
Albacahartia: Ar fi ca şi cum ne-am duce la poliţie, dar fără niciunul dintre dezavantaje.
Albacahartia: nu crezi?
Morehouse: am ajunge să fim intervievaţi de poliţie, pun pariu
Morehouse: aş zice că în clipa ăsta sunt interesaţi de orice fan care se comportă ciudat
>
>
Albacahartia: dar nu l-am acuza că a omorât pe cineva
Albacahartia: am fi doar doi oameni îngrijoraţi cărora nu le place ce face el online
>
Morehouse: ştii ce
Morehouse: de fapt e o idee genială
>
>
>
Morehouse: singurul dezavantaj pe care îl pot vedea e că dacă ea n-a auzit niciodată de Anomie, suntem doi ciudaţi care apărem din senin — în cărucior, în cazul meu — ca să batem câmpii despre un joc online
>
>
>
>
Morehouse: deşi, dacă mă gândesc mai bine, chiar dacă ea nu ştie despre ce dracu vorbim noi, tot lăsăm un semn, demonstrăm că suntem îngrijoraţi din cauza lui.

Anomie: o să-ţi spun
Anomie: şi când o să-ţi spun ce să faci, o să faci cum îţi spun, dacă nu vrei să ajungi la zdup
<Anomie a părăsit canalul>
<Inimoasa a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<26 mai 2015 22:20>
<Anomie invită pe Morehouse>
Anomie: ai o clipă, bua?
>
>
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Morehouse: hei, care e treaba?
Anomie: trebuie să discutăm despre noi moderatori acum că LordDrek şi VilePechora au dispărut
Morehouse: şi dat fiind că au existat deja trei atacuri în jurul Inimii negre ca noaptea, ea ar putea să transmită poliţiei numele lui oricum, aşa că ne-am atins obiectivul.
Morehouse: Nicole, eşti, eşti un geniu
>
Albacahartia: dar vii cu mine, aşa-i? N-o să-ţi pierzi iar curajul?
Morehouse: nu
Morehouse: oricum o să am nevoie să mă ajuţi să ajung acolo
Morehouse: dar, căcat
Morehouse: când?
Morehouse: am o cercetare
Morehouse: dacă nu respect termenul o să am probleme mari
Albacahartia: şi eu am examene dar putem să facem asta după.
Albacahartia: la urma urmei, dacă avem dreptate, Anomie s-a debarasat de toţi cei de care avea nevoie să se debaraseze
Albacahartia: adică, de toţi cei pe care îi vedea ca pe un pericol la adresa lui sau a jocului
Albacahartia: ar mai fi cineva de care să vrea să scape?
Morehouse: de mine, probabil
Morehouse: i-am făcut zile fripte cu LordDrek şi Vile
>
>
Morehouse: căcat, el e, mă cheamă pe un canal privat
Albacahartia: la dracu
Albacahartia: spune-mi ce zice
>
>
>
>
>

Morehouse: da
Anomie: ai vreo idee?
Morehouse: DrekPlictirit e în regulă
Anomie: da, mă gândeam la el
Morehouse: şi InimaInimioara a fost aici o grămadă în ultimul timp
>
Anomie: e enervantă ca dracu
Anomie: ar fi ca şi cum am avea încă o Vierme28
Morehouse: lol da înţeleg ce vrei să spui
Anomie: ce crezi despre LabuteleluiBuffy?
Morehouse: nu prea am vorbit cu ea
Morehouse: vrei să-i abordez eu sau o faci tu?
Morehouse: ar însemna mai mult dacă vine din partea ta
Anomie: ce te-a apucat de mă lingi aşa în cur?
Morehouse: lol eram doar mulţumit că VilePechora şi LordDrek au dispărut, bua
Morehouse: le-ai spus de ce sau le-ai tras pur şi simplu preşul de sub picioare când se aşteptau mai puţin?
Anomie: lol puţin din ambele
Morehouse: excelent
Anomie: mă bucur că eşti mulţumit. Pe bune. Vreau doar să revenim la cum era înainte.
Morehouse: de acord 100%
Anomie: bine atunci îi întreb pe ăia doi
Anomie: ne vedem mai târziu
Morehouse: vorbim, bua
<Anomie a părăsit canalul>
<Morehouse a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

>
>
Morehouse: zice că avem nevoie de moderatori noi
Albacahartia: prefă-te vesel!
Morehouse: lol
>
Albacahartia: a zis ceva de VilePechora şi de tren?
Morehouse: nu, se face că nu ştie nimic despre asta
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Morehouse: când se poartă aşa încep să mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat eu totul.
>
>
>
Albacahartia: eu mă străduiesc de o veşnicie să cred că te înşeli
Albacahartia: dar e puţin probabil

62

Abandonată, ea se duse după el —
Crezând că lui nu i-ar veni uşor,
Când ea şi-ar părăsi căminul pentru el,
Să vad-al ei neajutor.

Letiţia Elizabeth Landon, *Stând singură lângă căminul ei*

Când îl sună pe Ryan Murphy pentru a-l identifica pe Oliver Peach drept jucător al *Jocului lui Drek* şi pe Charlie Peach drept candidat pentru bărbatul care încercase să-l recruteze pe Wally Cardew, Strike fu recompensat pentru efortul lui cu un *căcat!* zgomotos.

— Eraţi prieteni?

— I-am intervievat pe amândoi acum trei luni, spuse Murphy.

Strike auzi o uşă trântindu-se şi presupuse că acesta se ducea să vorbească într-un loc mai retras.

— Sunt amândoi în Frăţia Ultimei Thule — presupun că ştii de Frăţie?

— Tabere odiniste şi repatrierea evreilor?

— Exact, dar n-am găsit nicio probă care să-i pună în legătură cu bombele sau cu hărţuirea online. Deci erau în jocul ăla nenorocit, nu-i aşa?

— Oliver, spuse Strike. De Charlie nu sunt sigur, dar aş spune că e foarte probabil, dat fiind că doi moderatori au plecat imediat după ce Oliver a ajuns pe şinele de tren, iar acei moderatori păreau foarte apropiaţi, din ce a aflat Robin.

— Avem un jucător în jocul ăla de atâtea săptămâni, dar n-a aflat nimic. Regula aia a anonimatului e al naibii de convenabilă.

— Le vine mănuşă teroriştilor, fu de acord Strike.

Două zile mai târziu, Murphy îl sună ca să se revanşeze. Fratele cel mare, Charlie, fusese intervievat din nou, după ce i se citiseră drepturile.

— Neagă tot, spuse Murphy. Ne-a predat laptopul şi telefonul şi nu e nimic pe ele. Trebuie să aibă altele, mai bine ascunse. Tipul e deştept, orice s-ar spune.

— Pe Oliver l-a intervievat cineva? El mi se pare veriga slabă. A fost o mare prostie să folosească o anagramă a numelui lui.

— E încă în spital şi doctorii nu ne lasă să vorbim cu el. A fost supus unei operaţii de urgenţă ca să oprească hemoragia de la creier. Bătrânul a intrat în acţiune, a vorbit mult despre prieteni sus-puşi şi intentări de procese.

— Sunt convins.

— Tatăl e un ciudat. Soţia pare mumificată. În orice caz, vă ţin la curent — trebuie să recunosc, ajutorul vostru a fost de nepreţuit. Apropo, ea e bine? A scăpat ca prin urechile acului.

— Robin? Da, e bine. I-am spus să stea ascunsă în casă.

— E cel mai înţelept lucru în momentul acesta, spuse Murphy. Transmite-i urările mele de bine.

— Bine, spuse Strike.

Dar uită rugămintea imediat ce închise.

După ce numele lui Robin apăru în mass-media, telefonul agenţiei fusese asaltat de ziarişti care îi solicitau interviuri în legătură cu ceea ce făcuse în gara Custom House. După cum o învăţase Strike, Pat le răspundea tuturor la fel: „Domnişoara Ellacott se bucură că a putut contribui la salvarea domnului Peach, dar nu are niciun alt comentariu de făcut”. Vocea gravă a lui Pat îi făcuse pe câţiva jurnalişti să presupună că vorbeau cu Strike şi să insiste să-i afle opinia despre oferirea unei medalii pentru curaj lui Robin, ca şi lui Mohammed „Mo” Nazar. Fără a fi surprins, Strike era nemulţumit că în tabloide majoritatea ştirilor despre incident începeau cu imaginea tinerei albe şi drăguţe. Putea doar să spere că interogarea lui Charlie Peach avea să ducă la oprirea temporară a activităţilor grupului terorist şi încercă să uite, sau măcar să ignore, propriile preocupări legate de o posibilă răzbunare. Îl ajută oarecum faptul că miercuri agenţia, care părea să aştepte de o veşnicie o breşă în vreunul dintre cazurile curente, avu parte de două.

Mai întâi, menajera din South Audley Street întreprinse o nouă căutare minuţioasă după dispozitive de supraveghere şi găsi camera neagră cu obiectiv de tip ochi de peşte. Nereuşind să găsească butonul care o oprea, o băgă în geantă şi se duse cu ea la un restaurant unde o aştepta Degete, supravegheat pe ascuns de Nutley. Ca şi cum a o scoate pe menajeră la masă n-ar fi fost suficient de suspect, dat fiind că de regulă se întovărăşea doar cu alţi copii de oameni superbogaţi, Degete luă geanta femeii şi, bâjbâind în interiorul acesteia, reuşi să închidă camera fără să-şi dezvăluie faţa.

— Deci evident că e băgată şi ea, spuse Nutley, care îl sunase pe Strike să-l informeze despre ceea ce se întâmplase.

Ca de obicei, avea un ton extrem de îngâmfat. Strike se strădui să nu se simtă iritat de enunţarea unui fapt al dracului de evident, ceea ce se dovedi o adevărată provocare, având în vedere că următoarele cuvinte care ieşiră din gura lui Nutley fură:

— Ar trebui să punem pe cineva s-o urmărească şi pe ea.

— Bună idee, spuse Strike, străduindu-se să nu pară sarcastic. Ei, bine lucrat, Nutley, era şi timpul să avem ceva să-i spunem clientului.

Peste o oră, Barclay sună din Hampstead.

— Upcott cel mic e tăiat de pe listă.

— De unde ştii?

— Tocmai l-am urmărit până la farmacie şi înapoi. Niciun telefon, niciun iPad, şi-a ţinut mâinile în buzunare până acolo şi înapoi, iar Robin zice că Anomie a fost activ în joc în ultima oră.

— Nici că se putea un moment mai bun, spuse Strike.

îi explică apoi rezultatele supravegherii lui Degete din acea dimineaţă.

— ...aşa că aflu adresa menajerei de la client şi poţi trece la ea.

Aceste evoluţii îi induseră lui Strike o dispoziţie ceva mai optimistă, care îl susţinu de-a lungul întâlnirii de joi seară cu Madeline. Nu-i scăpă faptul că acum se gândea la cum să facă să treacă mai repede orele petrecute cu ea, când doar cu câteva săptămâni în urmă aceste întâlniri fuseseră o variaţie plăcută faţă de o viaţă dominată de muncă. În continuare, îi făcea plăcere sexul, dar altfel îi venea greu să-i acorde lui Madeline mai mult de o mică parte din atenţia lui, concentrată asupra unor preocupări pe care nu putea sau nu voia să i le împărtăşească. Dacă Madeline simţi uşoara lui retragere, nu dădu niciun semn. Continua să se abţină să bea alcool în prezenţa lui.

Sâmbătă, după ce nu se mai văzuseră de o săptămână, Strike şi Robin urmau să se întâlnească la garajul în care Strike îşi ţinea BMW-ul, ca apoi să meargă la Centrul pentru Leziuni ale Măduvei Spinării din Londra. În timp ce se îndrepta prin soarele de primăvară spre locul de întâlnire, Strike primi un apel redirecţionat de pe telefonul agenţiei.

— Strike.

— Bună, spuse o voce profundă şi sonoră.

Timp de câteva secunde, Strike crezu că va avea parte de încă un apel anonim în care o voce modificată îl va sfătui să o dezgroape pe Edie Ledwell.

— Sunt Grant Ledwell.

— Ah, făcu Strike uşor surprins. Cu ce pot să te ajut?

— Mă întrebam dacă aş putea afla ce-aţi mai descoperit.

Vorbea aproape furios, de parcă Strike i-ar fi promis, dar nu se ţinuse de cuvânt. Cum Grant nu plătea pentru serviciile agenţiei, Strike consideră că tonul ranchiunos şi faptul că Grant îl sunase în weekend indicau un nivel de suficienţă pe care relaţia lor nu îl justifica.

— Credeam că Allan Yeoman şi Richard Elgar te ţin la curent.

— Rareori. Din câte am auzit, s-au făcut puţine progrese.

— Eu n-aş spune asta, răspunse Strike mai politicos decât i se părea că ar fi meritat tonul lui Grant.

— Păi, mă întrebam dacă am putea vorbi faţă în faţă. La mine s-au întâmplat câteva lucruri despre care aş vrea să discutăm. Oricum, în calitate de cea mai apropiată rudă a lui Edie, aş vrea să aud ce se mai întâmplă.

Lui Strike îi veni să-i reamintească lui Grant că nu el era clientul că să-i dea peste nas, dar fu incitat să afle care erau acele „câteva lucruri”. Prin urmare,

acceptă să se întâlnească cu Grant miercuri seară la restaurantul The Gun din Docklands, care era aproape de locul de muncă al directorului din domeniul petrolier.

— Puţin obraznic, comentă Robin când Strike — care acceptase recunoscător oferta ei de a conduce, dat fiind că tendonul continua să-l doară — o puse la curent cu solicitarea lui Grant. Pariez că e nervos din cauza tweetului lui Anomie de aseară. De asta te-a sunat azi.

— E posibil, fu de acord Strike.

După o perioadă de relativă inactivitate, Anomie le dezvăluise fanilor pe Twitter că Maverick intenţiona să aducă modificări majore personajului Inimioară, eroul, în viitorul film.

Anomie
@AnomieGamemaster
Veşti proaste, fani ai INN. Maverick vrea să-l schimbe pe Inimioară din inimă în om şi Grant şi Heather îi lasă.
#iabaniisifugi @gledwell101
20:40 29 mai 2015

Tweetul declanşase o explozie previzibilă de insulte din partea Inimilor negre, care îi acuzau pe soţii Ledwell de lăcomie şi trădare, apoi ameninţau cu boicoturi şi violenţă fizică. Fusese dezvăluit locul de muncă al lui Grant, imagini cu Heather fuseseră descărcate de pe pagina de Facebook şi desfigurate, iar Discipolul lui Lepine îşi exprimase speranţa ca bebeluşul lor să se nască mort. Robin, care urmărise izbucnirea de furie în timp real, verificase deja în dimineaţa aceea contul de Twitter al lui Grant şi pagina de Facebook a lui Heather. Ambele deveniseră acum conturi private.

— Crezi că e adevărat că Maverick are de gând să-l facă pe Inimioară om? îl întrebă Robin pe Strike.

— În general, Anomie a avut dreptate în privinţa *Inimii negre ca noaptea*, spuse Strike. Oricum, asta înseamnă că sursa lui de informaţii din interior n-a secat.

Merseră o vreme în tăcere, până când Strike spuse:

— Ai citit raportul lui Dev despre Ross şi fiicele lui?

— Da, spuse Robin. Sărmanii copii.

— Da. Evident, dintr-un punct de vedere uman, nu vreau că Ross să facă asta din nou, dar dacă o face, aş vrea să fie filmat. Câteva incidente de genul acesta mi-ar oferi un avantaj serios.

Robin se întrebă, dar fără să spună nimic, cum intenţiona Strike să folosească această înregistrare, dacă reuşea s-o obţină. I-ar fi dus-o direct lui Ross sau i-ar fi predat-o lui Charlotte, ca s-o ajute să câştige procesul pentru custodie?

Călătoria de o oră se încheia cu o lungă porţiune de drum mărginită de copaci. În cele din urmă, Robin pătrunse în parcarea spitalului şi văzu, chiar în faţa intrării, un grup de patru persoane care păreau să aibă o altercaţie. Într-adevăr, după ce parcă şi opri motorul, vocile ascuţite puteau fi auzite chiar şi prin geamurile închise ale maşinii.

— Alea sunt Katya şi Flavia? întrebă ea privind prin parbriz spre femeia şatenă care purta o haină gri largă.

— Da, spuse Strike scoţându-şi centura de siguranţă, cu ochii aţintiţi asupra grupului. Iar celelalte două sunt Sara şi Kea Niven.

— Glumeşti?

— Nu. Par că se ceartă pentru dreptul de a-l vizita pe Blay.

— Dar de ce a adus-o Katya pe Flavia? întrebă Robin.

Fata de 12 ani avea o expresie complet nenorocită.

— Poate că Inigo crede din nou că e contagioasă.

Când se dădură jos din maşină, vocile celor trei femei deveniră mai zgomotoase, dar cum strigau să se acopere una pe cealaltă, era în continuare dificil să auzi exact ce-şi spun.

— Mergem? spuse Strike.

Fără să aştepte un răspuns, porni cu paşi mari spre grupul care se certa, nerăbdător să vadă despre ce e vorba.

Când se apropiară suficient, o auziră pe Katya strigând, aprinsă la faţă:

— Nu vrea s-o vadă!

— Cine spune asta? ţipă Kea, care se sprijinea în baston. Nu eşti mama sau soţia lui, fir-ar al dracu' — du-te şi întreabă-l pe Josh ce vrea!

— Am venit din Norfolk! adăugă Sara, care astăzi purta o rochie magenta la fel de lălâie că haina Katyei. Ne-au spus că poate primi vizitatori...

— Păi, ar fi trebuit să mă sunaţi pe mine mai întâi! spuse Katya furioasă. Are deja vizitatori programaţi pentru astăzi, oameni pe care vrea să-i vadă...

Katya se întoarse spre Strike şi Robin, pe care îi auzise apropiindu-se, şi strigă triumfător:

— ...şi iată-i!

— Oh, Doamne, nu! exclamă Kea, cu ochii asupra lui Strike. Nu el!

Robin, care nu o mai văzuse pe Kea în carne şi oase, o privi cu interes. Fata purta un pulover albastru-deschis şi blugi. Părul ei negru sclipea în soarele de primăvară, iar pielea ca porţelanul şi buzele roşii nu păreau rezultatul unui machiaj. În mâna cu care nu strângea bastonul, Kea ţinea o scrisoare.

— 'Neaţa, spuse Strike, privind de la Kea la Sara.

— Doamne, Doamne, spuse Kea copleşită de lacrimi. Nu-mi vine să cred că...

În timp ce Katya şi Sara începeau să ţipe iar una la cealaltă, din clădire ieşi încruntat un bărbat în salopetă albastră, scund şi grizonant.

— Vă rog, doamnelor, vreţi să nu mai ţipaţi?

Intimidate, Katya şi Sara amuţiră. După ce se uită urât la fiecare dintre femei şi apoi îi aruncă o privire apăsată lui Strike, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca singurul bărbat din grup să păstreze mai bine ordinea, omul în salopetă dispăru înăuntru.

— Josh îl aşteaptă pe domnul Strike, spuse Katya într-o şoaptă furioasă. Aşa că ar fi bine să plecaţi.

Continuând să suspine, Kea întinse plicul.

— Atunci poţi t-te rog măcar să-i dai...

— Nu-i dau asta, spuse Katya trăgându-se înapoi, ca şi cum scrisoarea ar fi fost un pistol.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi refuza să-i duci un bilet! spuse Sara pe un ton aprins.

— Te rog, suspină Kea, avansând spre Katya în timp ce se sprijinea în baston. Te rog, dă-i scrisoarea mea.

— Bine, spuse Katya scurt, smulgând scrisoarea din mâna Keei.

Apoi, către Strike şi Robin:

— Intrăm?

În timp ce intrau în urma Katyei şi Flaviei pe uşile de sticlă, Robin privi înapoi. Sara şi Kea se întorseseră şi se îndreptau încet spre maşina lor. În timp ce le privea, Sara îşi luă fiica pe după umeri, dar Kea îi îndepărtă mâna.

— Ce tupeu, spuse Katya pe un ton feroce în timp ce pornea pe un coridor lung, conducându-i spre salonul lui Josh. Ce tupeu pot să aibă. Slavă Domnului că eram aici...

— Eşti răcită iar? o întrebă Robin pe Flavia încet, deoarece fata tocmai îşi suflase nasul.

— Nu, spuse fata. Am...

— A făcut un lucru foarte prostesc, zise Katya înainte ca Flavia să apuce să răspundă, ceva ce i se spusese să nu facă.

— N-a fost...

— Flavia, ţi s-a spus să nu aduci căţelul ăla în casă, se răsti Katya. Nu vreau să mai aud un cuvânt despre tati, Gus sau câini, ori că nu e corect, auzi ce-ţi spun?

— Tu întotdeauna îi iei partea lui...

— Flavia! mârâi Katya, întorcându-se puţin ca să se uite urât la fiica ei şi continuând apoi către Strike: A trebuit s-o aduc. Inigo e turbat de furie.

În timp ce Katya îi conducea mai departe, în mod evident cunoscând fiecare cotitură a coridorului către salonul lui Blay, Flavia spuse cu înverşunare, dar încet:

— Eu merg tot timpul la spitale.

— Da? spuse Robin, căreia îi fusese adresată remarca.

Ea şi Flavia rămăseseră mai în urmă.

— Da. Odată, când pielea îi arăta foarte rău, Gus a trebuit să meargă la spital, apoi tati s-a îmbolnăvit a doua zi şi a trebuit să se interneze şi el. Dar în

spitale diferite. Tati merge la unul mult mai frumos decât Gus. E privat. Gus merge de obicei la NHS.

Flavia adăugă încet:

— Chiar mi-a plăcut când erau plecaţi amândoi.

Lui Robin nu-i veni în minte niciun răspuns potrivit, aşa că nu spuse nimic.

— Mă uitam la televizor la ce voiam eu. Am văzut la ştiri despre un bărbat din America care a împuşcat mai multe persoane pentru că n-a putut să convingă nicio fată să facă sex cu el.

— ...de parcă n-ar fi suficient că îl bombardează cu scrisori care îl stresează complet, îi spunea Katya lui Strike, trebuie să apară şi în persoană...

— Am vrut să-mi fac proiectul pentru şcoală despre bărbatul care împuşcase fete, dar mami a spus că nu pot. Tati crede că e dezgustător că mami m-a lăsat să aflu despre el, dar...

Flavia privi cu ochii îngustaţi spre mama ei.

— ...ea a vorbit la telefon cu Josh toată seara, aşa că nu-i păsa la ce mă uit eu.

Robin, care avea impresia că Flavia era foarte conştientă de felul în care îşi prezenta viaţa de acasă, păstră o tăcere diplomatică. În faţa lor, Katya spunea:

— ...eram doar îngrijorată că în vreo după-amiază eu n-o să fiu aici şi ea o să intre cu forţa...

— Mami şi tati s-au certat în dimineaţa asta, spuse Flavia foarte încet, privind precaută spre mama ei, pentru că tati consideră că e evident cine e Anomie şi mami zice că nu are cum să aibă dreptate şi că spune asta doar ca să fie dezgustător.

— Serios? spuse Robin, străduindu-se să păstreze un ton nonşalant. Şi cine...?

Dar se întrerupse. Katya se oprise brusc în dreptul unui container pentru gunoi dintr-o nişă a coridorului. Cu o expresie sălbatică pe faţă, Katya rupse scrisoarea Keei în două şi o aruncă înăuntru.

— Poftim, spuse ea.

Porni iar, cu Strike lângă ea, iar Robin şi Flavia în ariergardă.

— Credeam că e ilegal să deteriorezi corespondenţa, spuse Flavia.

— Cred că se aplică doar la ceea ce trece prin oficiile poştale, spuse Robin, a cărei minte lucra rapid.

După câţiva paşi, se opri şi ea.

— Ah, la naiba, strigă ea în urma lui Strike şi a Katyei. Scuze, mi-am lăsat notiţele în maşină.

— Păi, ar fi bine să te duci după ele, spuse Strike, întorcându-se să se uite la ea.

— Da, care e numărul salonului Josh? o întrebă Robin pe Katya.

— E la 51, răspunse ea cu o expresie neliniştită. Dar, de fapt, nu lasă să intre decât două persoane în salon — nu mi-am dat seama că o să veniţi amândoi. M-am gândit că n-o să-i deranjeze dacă o iau pe Flavia cu mine, fiind atât de mică.

— Aş putea sta afară cu Flavia, dacă tu vrei să intri cu Cormoran? întrebă Robin.

Spera din suflet că oferta ei să fie acceptată: era foarte interesată de părerea lui Inigo despre Anomie. Iniţial, Katya păru să fie de acord, dar, după ce privi de la fiica ei la Robin şi înapoi şi se gândi, probabil, la ce s-ar fi putut întâmpla dacă-şi lăsa fiica să vorbească fără ca ea s-o poată controla, spuse:

— Nu, nu-ţi pot cere asta, ar fi un deranj prea mare. Stau eu cu Flavia, dar o să intru cu Cormoran doar la început, ca Josh să ştie că sunt în preajmă dacă are nevoie de ceva.

— Bine, atunci mă duc să-mi iau notiţele din maşină şi vă ajung din urmă, spuse Robin.

— Pot să vin cu tine? întrebă Flavia cu nerăbdare.

Dar Katya spuse tăios:

— Nu, tu stai cu mine.

Aşa că Robin se întoarse la containerul de gunoi în care Katya aruncase scrisoarea Keei. Containerul avea o fantă ca de cutie poştală suficient de mare să poată băga mâna, dar, din nefericire, coridorul era departe de a fi pustiu: vizitatori, dar şi personalul medical treceau dintr-o parte în alta. Robin pândi un moment când nimeni nu se uita la ea, îşi scoase telefonul din buzunar şi îl strecură în container.

— Ah, la naiba, spuse ea tare, exasperată.

— Eşti în regulă? o întrebă o asistentă, care împingea un bărbat în cărucior.

— Mi-am scăpat din greşeală telefonul odată cu gunoiul, spuse Robin, râzând în timp ce băga mâna.

— Cumnatul meu a făcut asta o dată cu o cutie poştală, spuse asistenta.

— Nu, îl simt, minţi Robin, bâjbâind în container. Ah, aici e... Aşteptă ca asistenta să dispară, apoi scoase telefonul şi cele două jumătăţi ale scrisorii Keei, rămase în continuare în plicul secţionat, şi le băgă în buzunar. Făcu cale întoarsă până când ajunse la o toaletă pentru femei şi intră. După ce se încuie într-o cabină, puse jumătăţile rupte una lângă cealaltă şi citi.

Josh,

Sper din suflet să pot să te văd azi şi să-ţi dau asta personal, pentru că nu ştiu dacă am puterea să-ţi spun totul faţă în faţă. Dacă te văd, probabil că o să cedez. Ştiu că asta e jalnic.

Nu ştiu dacă ai primit celelalte scrisori ale mele. Mă gândesc că ai fi trimis un răspuns dacă le-ai fi citit. Poate Katya le-a rupt şi nici nu ştii

că am încercat să iau legătura cu tine. Ştiu că ea crede că sunt antichristul, sau acum vorbeşte doar ura mea de sine?
De când s-a întâmplat lucrul ăsta abia am putut mânca sau dormi. M-aş sinucide chiar acum dacă asta te-ar face bine. Uneori mă gândesc că ar trebui s-o fac oricum. Nu spun asta ca să te fac să te simţi prost. Dar nu ştiu cât mai pot trăi cu acest gen de durere.
Am fost intervievată de un detectiv particular. Susţinea că tu vrei ca eu să vorbesc cu el, aşa că am vorbit. A fost atât de agresiv că după aceea efectiv m-am dus acasă şi am vomitat, dar am făcut-o pentru că aşa voiai tu.
Cred sincer că, dacă ne-am putea întoarce în timp şi tu ai înţelege puţin mai bine poziţia mea, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Totul a început să meargă prost când te-ai mutat la North Grove. Anomie trebuie să fie cineva de acolo, cu citatul de pe vitraliu şi desenul furat şi celelalte. Dar tu n-ai vrut niciodată să mă crezi că locul ăla e de rău augur, din cauza ei.
Circulă nenumărate zvonuri despre cum te simţi. Detectivul a încercat practic să mă îngrozească tot interviul, aşa că poate minţea că eşti paralizat ca să mă facă să vorbesc. Sper că minţea, chiar dacă a fost oribil să aud asta şi sincer m-a făcut să mă simt atât de neliniştită şi bolnavă că am început iar să mă automutilez.
Nu ştiu ce altceva să spun decât că o lungă vreme tu nu ai văzut sinele meu real pentru că eu am fost atât de rănită şi furioasă. Dacă întărâţi suficient un animal în cuşcă o să te atace şi el şi asta nu e vina animalului, pur şi simplu nu e.
N-am vrut să spun nimic din ce ţi-am zis la telefon în seara aia.
Am fost atât de fericită să văd numărul tău şi apoi când tu ai spus că a doua zi te întâlneai cu ea sincer am simţit că mi se frânge inima. Părea o cruzime atât de mare, să mă suni ca să-mi spui că te întâlneşti cu ea acolo. Oricine s-ar fi simţit aşa cum m-am simţit eu, dar n-am vrut niciodată ca ea sau tu să muriţi, a fost doar o explozie a suferinţei mele.
Sper foarte, foarte mult că eşti bine. Orice s-ar întâmpla şi fie că o să fiu vie sau moartă când o să ieşi tu din spital, aminteşte-ţi cât de mult te-am iubit şi încearcă să-ţi aminteşti sinele meu real.
Kiki

Robin citi scrisoarea de două ori, o băgă înapoi în buzunar şi porni iar. La sosirea ei, Flavia stătea sprijinită de peretele din faţa salonului lui Blay, jucându-se pe mobil. Părea îmbufnată, dar se înseninã când o zări pe Robin.

— Te-ai întors să iei scrisoarea Keei din container? întrebă ea.

— Nu, minţi Robin zâmbind. Doar să-mi iau notiţele.

— Trebuie să aştepţi până iese mami, pentru că el nu poate avea decât doi vizitatori deodată.

— Bine, spuse Robin. Deci, spune-mi. Cine crede tatăl tău că...?

Uşa se deschise şi Katya ieşi.

— Poţi intra, îi spuse ea lui Robin cu voce înăbuşită. Eu mă duc cu Flavia la cafenea timp de jumătate de oră, dar dacă Josh are nevoie de mine mă suni, da?

— Da, bineînţeles, spuse Robin.

În timp ce deschidea uşa salonului lui Blay, o auzi pe Flavia spunându-i mamei:

— De ce n-am putut sta cu Robin?

— Taci din gură, Flavia...

63

Priveşte chinul
Din cea mai secretă cameră a inimii,
Unde căinţa zace sumbră...

Felicia Hemans, *Arabella Stuart*

Mica încăpere care dădea spre sud era încălzită prea tare, cum tind să fie toate spitalele. Pe noptiera de lângă pat erau câteva cartoline cu „însănătoşire grabnică”, împreună cu un balon auriu uşor dezumflat.

În cele câteva minute petrecute în salonul lui Josh, Strike îşi amintise de Selly Oak, spitalul militar în care fusese tratat după ce îi fusese spulberat piciorul în Afganistan. Josh Blay stătea într-un scaun cu rotile, îmbrăcat în pijama, cu picioarele în nişte papuci bleumarin care păreau foarte noi şi cu antebraţele nemişcate pe cotiere. Cineva îi pusese telefonul în faţă, pe o tavă ataşată de scaun. Expresia neutră şi rezervată a lui Blay îi era familiară lui Strike; o mai văzuse pe feţele celor a căror atenţie era concentrată în interior, unde se chinuiau să ajungă la o acomodare cu noile şi straniile realităţi ale vieţii lor. Poate că avusese el însuşi acea expresie, în timp ce zăcea noaptea în pat asaltat de durerea-fantomă din partea de jos a piciorului, dispărută pentru totdeauna, şi contempla sfârşitul carierei lui militare.

Pomeţii înalţi, maxilarul pătrat, ochii albaştri mari, sprâncenele drepte închise la culoare şi nasul şi gura fin desenate ale lui Josh erau încă şi mai frapante acum, când părul lui, care cândva îi trecuse de umeri, fusese tuns foarte scurt. Lumina necruţătoare a soarelui care se revărsa în cameră, abia atenuată de jaluzelele crem lăsate, scotea în evidenţă cicatricea proaspăt vindecată pe care traheotomia o lăsase la baza gâtului lui Blay. Avea cearcăne vineţii sub ochii inexpresivi, pe care Strike îi asocia cu febra.

— Partenera mea, Robin, spuse Strike în timp ce ea se aşeza pe al doilea scaun de plastic din faţa lui Josh.

— Bună, spuse Robin.

— Salut, murmură Josh.

— Ai luat notiţele? o întrebă Strike, ştiind foarte bine după ce se întorsese ea.

— Da, replică Robin, dar nu cred că o să avem nevoie de ele.

— Bun, spuse Strike.

Apoi se întoarse din nou spre Josh:

— Scuze, ce spuneai?

— Da... Simt ceva pe partea paralizată, da' partea pe care o pot mişca e amorţită. Nu simt nimic.

Vorbea încet, ca şi cum cuvintele ar fi fost grele, ridicate de la o mare adâncime.

— Doctorii zic că s-ar putea ameliora puţin, dar n-o să... n-o să mai revin la normal niciodată.

— Păi, vătămarea nervilor e stranie, spuse Strike. Durează mult ca inflamaţia să scadă. Piciorul meu s-a stabilizat abia după doi ani. Probabil o să treacă ceva timp până când o să ştii câtă funcţionalitate o să ai.

Josh nu răspunse nimic.

— Deci, spuse Strike scoţându-şi carnetul, hai să vorbim despre Anomie.

— El ne-a înjunghiat.

Josh o spusese categoric, neacceptând contrazicere.

— Ce te face să spui asta?

— Ce mi-a şoptit după ce a terminat, spuse Josh.

— „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ţi face griji”, cită Strike.

— Da. Plus că...

Josh inspiră adânc.

— ...m-a avertizat că o să facă ceva şi eu l-am ignorat.

— Ce vrei să spui că te-a avertizat?

— E totu' aici, spuse Josh privind în jos spre mobilul din tavă, cu braţele şi mâinile nemişcate. Parola e doi de şase, doi de şapte, cinci, doi. Dacă te duci la fotografii, e un fişier numit „Anomie”.

Robin luă mobilul, îl deschise şi căută fişierul.

— Îmi trimite mesaje directe pe Twitter de ani întregi, continuă Josh. Ed mi-a spus să-l blochez, Yeoman la fel, dar mie nu-mi plăcea să-mi spună nimeni ce să fac, aşa că nu l-am blocat.

Ochii lui albaştri, sticloşi din cauza febrei, îi sfredeliră pe cei ai lui Strike.

— Atât de nemernic pot fi.

— Nu mi se pare o crimă, spuse Strike.

— Şi am crezut toate porcăriile pe care mi le-a dat Yasmin în dosaru' ăla, continuă Josh continuând să-l privească lung pe detectiv, ca şi cum ar fi vrut să-l silească pe Strike să-l condamne. Toate tâmpeniile că Ed era Anomie.

— O grămadă de oameni inteligenţi reuşesc să creadă lucruri mult mai stranii în fiecare zi, comentă Strike. Cei care au întocmit dosarul ăla aveau o grămadă de experienţă. Sunt buni.

— L-am găsit, spuse Robin, care tocmai depistase fişierul plin de capturi de ecran.

Strike se trase lângă ea, frecând de gresie picioarele scaunului care aveau capetele îmbrăcate în cauciuc, ca să poată citi amândoi mesajele pe care Anomie i le trimisese lui Josh în privat pe Twitter.

Idee: Inimioara ar trebui să înceapă să ucidă iar
15 august 2012

Ar trebui să înceapă să înjunghie turişti în cimitir. Răsturnare de situaţie amuzantă şi imprevizibilă.
15 august 2012

Idee: Albacahartia să fie închisă din nou în coşciugul ei dacă nu acceptă o întâlnire romantică cu Inimioara.
12 septembrie 2012

Drek ar putea-o păcăli să intre înapoi. Latura de zeu farsor a personajului. Albacahartia îşi primeşte recompensa cuvenită pentru hybris.
12 septembrie 2012

Soţii Wyrdy-Grob sunt monotoni. Idee: Lordul WG ar trebui s-o îngroape definitiv pe Lady WG. S-o zidească în mausoleu şi să caute oase proaspete de călărit (<-replică bună, amuzantă)
4 ianuarie 2013

Idee: personaj nou. Creierul proprietarului lui Inimioara evadează din mormânt. Personaj machiavelic, contrast frumos cu Inimioara. Luptă continuă între partea raţională şi cea emoţională a ucigaşului.
26 august 2013

Pierzi tot ce făcea din asta ceva bun. Nu mai trăda. Nevoia de intrigi noi şi de personaje noi devine din ce în ce mai evidentă. Vezi mesajele anterioare. 20 ianuarie 2014

Ai nevoie de mine. Eu ştiu ce vor fanii.
18 martie 2014

Dacă vrei să recâştigi fanii ai nevoie de mine, Josh.
22 mai 2014

Idee: un vagabond bătrân moare de infarct în cimitir şi devine o fantomă scârboasă care concurează cu Inimioara pentru

Albacahartia. Ea începe să aibă o părere mai bună despre Inimioară, dar el o respinge.
29 iulie 2014

Am crezut că eşti mai puţin obtuz decât Ledwell dar încep să mă tem că nu.
19 septembrie 2014

Devine din ce în ce mai clar că de fapt nu înţelegi Inimă neagră ca noaptea, josh. Eu îţi ofer ajutor pentru a-l corecta şi îmbunătăţi, ofertă pe care nu ar fi deloc înţelept s-o refuzi.
1 octombrie 2014

Idee: anunţi plecarea lui Ledwell în cadrul unui episod al desenului. Anomie intră în ultimele secunde ale lui. Asta i-ar înnebuni pe fani.
29 octombrie 2014

Anomie: o fiinţă de care până şi Drek se teme. Vizual: vezi aspectul meu din joc. Practic o creatură asemenea vidului în care dispar toate personajele nesatisfăcătoare.
29 octombrie 2014

Pretenţiile tale că eşti erou-creator sunt acum complet distruse. Eram dispus să-ţi recunosc meritul pentru germenii a ceea ce, în mâinile potrivite, ar fi putut să fie nişte idei interesante. Acum i-ai trădat pe fani şi eu îmi dau seama că am greşit când m-am oferit drept colaborator. Nu poate să existe decât un singur Ἀρχηγέτης.
12 noiembrie 2014

Înţelege asta: un acord pentru film va fi sfârşitul. Ai fost avertizat.
10 februarie 2015

— Ce înseamnă cuvântul ăla grecesc? îl întrebă Robin pe Strike.

— Cred că are legătură cu eroii Archegetes, spuse Strike, care continua să examineze şirul de mesaje. Grecii antici care au întemeiat coloniile.

— Tonul mesajelor e interesant, spuse Robin.

— Narcisismul, vrei să spui? întrebă Strike, în timp ce ochii febrili ai lui Josh se plimbau de la unul la altul. Să sugereze să devină personaj al jocului...

— Şi asta, da, dar limbajul e mai intelectual şi mai matur, nu-i aşa? Fără înjurături, fără băieţeală — folosirea cuvântului grecesc...

— Da, mesajele astea se corelează puţin mai bine cu comentariul lui Yasmin că e „cultivat”, nu-i aşa?

Strike privi spre Josh.

— Asta e tot ce ţi-a trimis Anomie?

— Nu, spuse Blay. Au fost mai multe pe care nu m-am obosit să le fotografiez. Dar erau la fel: idei tâmpite pentru desen.

— Ai arătat mesajele astea poliţiei?

— Da, spuse Josh.

— Şi? întrebă Strike.

— Nu cred că le-au luat în serios. Erau fixaţi pe grupul ăla de extremă dreapta.

— E în regulă dacă le copiem? întrebă Strike.

Josh aprobă din cap şi Robin trimise mesajele lui Anomie pe telefonul ei.

— Katya zice că încercaţi să aflaţi cine ar fi putut să ştie toate chestiile din interior, spuse Josh cu voce dogită. Eu nu pot să vă ajut. Nu-mi amintesc cine ce ştia şi când. Mi-am petrecut mare parte a ultimilor cinci ani beat sau luat... Amândoi băgam multă iarbă. Ed uita şi ea uneori cui spusese chestii... Şi-a băgat în cap că Anomie era Seb, pentru că îi spusese că Albăcahârtia e inspirată de o fostă colegă de apartament... dar mie mi-a spus asta pe vremea când făceam personaju' şi a spus probabil şi altora...

Tonul lui Josh deveni patetic.

— Şi ea uită chestii.

Robin simţi un junghi aproape dureros de milă în stomac.

— Katya spune că tu ai crezut mult timp că Anomie e Bram de Jong, spuse Strike.

— Probabil credeţi că sunt un cretin, după ce-aţi citit mesajele alea, spuse Josh monoton, dar Bram are un IQ de 140. A fost testat la şcoală. Uneori se poartă de parcă ar avea trei ani, dar alteori, dacă i s-ar fi îngroşat vocea, ai crede că are 40... Aţi auzit de mama lui?

— Ştim că a murit, spuse Robin.

— A fost omorâtă, în Amsterdam, spuse Josh.

— Căcat, spuseră Strike şi Robin simultan.

— Da... era dependentă, făcea chestii sexuale ca să cumpere droguri. Bram avea şase ani sau pe acolo când a murit ea... îl încuia în camera lui când veneau bărbaţi la ea. Un client a sugrumat-o şi a plecat din apartament. Bram a stat închis în dormitorul lui timp de două zile sau ceva... A venit mătuşa lui pe acolo, pentru că maică-sa nu răspundea la telefon, şi a găsit cadavrul şi pe Bram în continuare încuiat.

— Dumnezeule, spuse Robin încet. Groaznic.

— Da, rosti Josh cu greutate. Nu-i de mirare că e tulburat. Când m-am mutat la North Grove, mi s-a părut că e amuzant, dar după o vreme... Cred că el a dat foc camerei mele în timp ce dormeam, cu o zi înainte... înainte să se întâmple toate astea. Mariam a dat vina pe mine. Credea că mi-a scăpat cuiul. M-am trezit că ţipau oamenii la mine şi aruncau cu apă peste tot. Perdelele ardeau... Mariam ţipa — eu băusem o grămadă de bere şi fumasem o grămadă de iarbă, aşa că, înţelegeţi, nu-mi dădeam seama prea bine ce se întâmplă. Nu

m-am împotrivit când Mariam m-a dat afară şi abia când am rămas acolo în întuneric am pus lucrurile cap la cap şi m-am gândit: Bram. E genul de chestie pe care o face el.

— Încearcă să omoare oameni? interveni Strike, privindu-l pe Josh cu atenţie.

— Nu ştiu dacă vrea cu adevărat să omoare pe cineva, zise Josh pe un ton inexpresiv şi detaşat. Pare că-l interesează doar să vadă până unde poate să meargă. Probabil că Nils ar putea să-l oprească, dacă ar încerca, dar lui nu-i pasă... Nu cred că voia cu adevărat să-şi asume responsabilitatea pentru Bram... V-a spus Katya că Bram ne-a spionat pe mine şi pe Ed săptămâni la rând printr-o gaură din peretele camerei?

— Da, ne-a spus, răspunse Strike.

— Asta mi-a dat ideea că el e Anomie. Ah... a văzut unele lucruri când stătea cu maică-sa, înţelegeţi? Lucruri pe care un copil mic n-ar trebui să le vadă... E cumva distrus şi are un IQ de geniu, aşa că... da, am crezut o grămadă de timp că e Bram... dar probabil ăsta era răspunsul cel mai uşor.

Robin putea să-şi dea seama cât de mult i se uscase gura lui Josh. Ar fi vrut să-i ofere ceva de băut, dar se sfia s-o facă: Josh nu putea ţine paharul şi ea se întreba dacă nu cumva oferta ei i s-ar fi părut intruzivă.

— De ce spui că era „răspunsul cel mai uşor”? întrebă Strike.

— Păi, presupun că... dacă era un copil distrus care nu înţelegea cât rău face, însemna că nu era unu' dintre prietenii noştri. Dar nu Bram ne-a înjunghiat. Chestia aia pe care a spus-o că „de acum încolo se ocupă el de tot” era prea... nu era genul de lucru pe care îl spune Bram.

— De ce? insistă Strike.

Josh se uită iar lung în direcţia detectivului, dar fără să se concentreze pe acesta, părând că se gândeşte. În cele din urmă, spuse:

— Dacă Bram ar băga cuţitul în cineva, ar face-o să vadă ce se întâmplă după aceea. Cum arată victima sau cum e să omori pe cineva... Ar face-o pentru asta, în sine, nu pentru că ar vrea să ia ceva. Bram nu e creativ. Nils vorbeşte o grămadă despre asta. Îi spune întruna să stea jos şi să facă ceva sau să picteze ceva... Nils crede că artă e totul.

— Dar ai crezut, atâţia ani, că Bram ar putea s-o atace pe Edie online?

— Da, dar asta... ar fi... ca un experiment. Cum ar smulge aripile unei muşte. Doar ca să vadă cât rău poate să-i facă... Dar persoana care ne-a înjunghiat... Când vrei să preiei controlul, vrei... vrei să creezi, nu-i aşa? Bram vrea doar să spargă ceva.

— Deci, cât s-a întâmplat asta, ai crezut că persoana care o agresa online pe Edie făcea asta doar ca s-o vadă că suferă?

Urmă o nouă pauză, apoi Josh spuse, trezit brusc din toropeala lui deprimată:

— Nu e nevoie să-mi spui că sunt un căcat. Ştiu că ar fi trebuit s-o apăr...

— Eu nu...

— Ştiu că ar fi trebuit să-i spun lui Anomie să se ducă dracu' şi să-l blochez. Crezi că acum nu stau aici zi şi noapte şi mă gândesc la asta?

Înainte ca Strike să apuce să răspundă, uşa salonului se deschise şi Katya băgă capul înăuntru, zâmbind timid.

— E totul în regulă? şopti ea.

— Da, spuse Josh, făcând un efort.

— Ai nevoie de ceva, Joshy?

— Nu, sunt bine, mersi.

— Pari încins, spuse ea. Să deschid...?

— Nu, repetă Josh. Sunt bine.

— Atunci ţi-aduc doar nişte apă cu gheaţă, spuse Katya retrăgându-se.

Josh, care era într-adevăr mai aprins la faţă decât atunci când vizitatorii intraseră în încăpere, se uită din nou spre Strike, care spuse:

— Te asigur că nu te învinovăţesc pentru...

— Ştiu ce ar fi trebuit să fac, spuse Josh respirând greu. Ştiu asta acum.

Katya reapăru cu un pahar mare cu apă cu gheaţă, din care ieşeau două paie.

— Să...? se oferi ea, aplecându-se să ţină paharul că Josh să poată bea.

Dar el scutură din cap.

— O să beau puţin imediat. Mersi.

Katya ieşi iar.

— Katya e minunată, spuse Josh după o scurtă pauză.

Tonul lui era puţin defensiv, ca şi cum ar fi încercat să prevină orice discuţie despre relaţia lor. Strike făcu un gest spre paharul cu apă şi spuse:

— Vrei să ţin eu...?

— Nu.

Urmă o tăcere tensionată, întreruptă de Robin.

— În noaptea dinainte să fiţi atacaţi ai fost acasă la Katya, nu-i aşa?

— Da, spuse Josh. M-am dus pentru că nu aveam niciun ban la mine când Mariam m-a dat afară... L-am trezit pe Inigo, m-am dus la etaj... L-aţi cunoscut pe Inigo?

— Da, spuse Strike.

— Presupun că a zis că sunt un ratat, nu-i aşa? Dacă te iei după el, Inigo ar fi putut să ajungă orice: artist, muzician, scriitor... ce vrei tu, el ar fi fost campion mondial la asta dacă nu s-ar fi îmbolnăvit... Aşa că acum fiul lui tre' să facă ce n-a putut el. De asta a făcut sărmanul urticarie. Şi...

Josh se întrerupse.

— „Şi”? îl îmboldi Strike.

— Nu e relevant... Vorbesc prea mult. Ed îmi zicea tot timpul că spun orice oricui. Ea credea că aşa a aflat Anomie totul, pentru că eu nu ştiam niciodată să-mi ţin gura. Şi probabil avea dreptate. Dar nu mai suportam când totul a devenit atât de... profesionist. La început era extraordinar de amuzant, apoi a trebuit să ne comportăm altfel.

— Altfel cum? întrebă Strike.

— De exemplu... nu mai puteam să le cerem sugestii fanilor, ca la început. Tatăl unui copil de 12 ani a vrut bani. A zis că folosisem ideea copilului, când noi nu făcusem asta, nici măcar nu văzusem comentariul... Totul s-a complicat, foarte rapid.

— Păi, spuse Strike prudent, ne interesează cei apropiaţi de tine şi Edie, cei care ar fi putut să vă cunoască ideile şi să ştie detalii despre vieţile voastre.

— I-am trecut pe toţi în revistă, în mintea mea, spuse Josh, privind fix tava din faţa lui. Nu pot să cred că vreunul i-ar fi făcut asta lui Ed.

— Nu-ţi vine în minte nimeni care avea pică pe ea?

— Păi...

Josh îşi înghiţi cuvintele. Ce moment îşi găsise Josh Blay să înveţe discreţia, reflectă Strike.

— Lui Inigo îi plăcea de ea? întrebă Strike.

Josh ridică privirea, surprins.

— Nu urma să zic „şi Inigo e Anomie”, spuse el vrând parcă să zâmbească, dar nereuşind. Urma să zic „şi se poartă ca un căcat cu Flavia”.

— Da, am asistat la ceva de genul ăsta, spuse Strike, mulţumindu-se să-l ţină pe Josh în priză. De ce crezi că face asta?

— Presupun că Flavia nu face nimic pentru egoul lui, ca Gus.

— Cât de fidel ai spune că e Inigo?

— Ce?

— Ai auzit ce-am spus. Dacă Inigo are o amantă, persoana aceea prezintă interes pentru ancheta noastră. Ar fi putut să afle detalii despre desen şi despre Edie, prin intermediul lui.

— Eu... căcat... spuse Josh. Ştiţi de prietena lui, nu?

— Spune-mi ce ştii tu, şi putem să vedem dacă ştiam deja.

— Încerc... încerc s-o rup cu trecutul, spuse Josh. Să-mi ţin gura. Nu vreau să mai creez probleme.

— Nu creezi probleme, zise Strike. Ne ajuţi să eliminăm oameni de pe lista suspecţilor. Cum ai aflat despre aventura lui?

Josh ezită, apoi spuse:

— Mi-a spus Katya. Ea făcea cursuri la North Grove de câteva luni şi dintr-odată Inigo a început să-i pună şi pe copii să meargă la cursurile ei. Ca să-i scoată din casă. Îşi făcea de cap cu o femeie pe care o cunoscuse pe internet... se ducea acasă la el în fiecare joi seara.

— Biata Katya, spuse Robin încet.

— Da... Flavia s-a prins ce se întâmpla. Într-o seară s-au întors acasă şi Flavia a observat ruj pe un pahar de vin pus pe uscătorul de vase; Katya nu se rujează niciodată. Era încă ud după ce îl spălase Inigo. Cred că de asta e aşa de nemernic cu Flavia, pentru că l-a turnat. N-a iertat-o. Dar aventura nu mai continuă, nu? Asta a fost... acum trei-patru ani cred. I-a zis Katyiei că i-a pus capăt.

— Ce ştii despre cealaltă femeie?

— Era căsătorită şi o chema... Mary, cred. Katya şi-a... vărsat cumva amarul în faţa mea.

Josh părea uşor stânjenit.

— ...şi cred că Inigo ştie că ştiu, ăsta fiind unul dintre motivele pentru care nu mă place... Eu nu prea înţeleg de ce mai stă Katya cu el, ca să fiu sincer. Inigo e plin de bani. Probabil ar obţine un acord de divorţ bun, dar presupun că e cumva epuizată... N-o să-i spuneţi că v-am spus?

— Nu, zise Strike, dar s-ar putea să trebuiască să avem o mică discuţie cu Inigo. Nu-ţi face griji. El nu trebuie să ştie de unde avem informaţia.

— Nemernic viclean, spuse Josh. Şi mai e şi fiu de episcop...

Dar tonul de interes şi uşor amuzament dispăru la fel de rapid pe cât apăruse.

— Presupun că sunt un mare ipocrit că îl fac viclean. Şi eu am făcut destule pe ascuns.

— Kea Niven? întrebă Strike pe un ton practic. Probabil ştii că există o teorie că ea e Anomie?

Din nou, omise să amintească faptul că iniţiatoarea teoriei stătea lângă el.

— Da, câţiva oameni de pe net au crezut cândva că e ea, spuse Josh fără căldură. M-am întrebat şi eu, dar n-are cum. Mult timp, când eu şi Edie eram împreună, Kea n-avea cum să ştie nimic despre Ed sau desen, iar Anomie părea că ştie totul.

— Kea a vizitat North Grove, nu-i aşa? întrebă Robin.

— Da, când m-am mutat acolo prima oară, pentru că eram încă împreună. Ea nu voia să stau acolo. Cre' că se simţea ameninţată de întreaga scenă şi nu-i plăcea că Ed era, cumva... fata de acolo care le plăcea tuturor.

— Cui îi plăcea de Edie, mai exact? întrebă Strike, cu pixul pregătit.

— Păi, lui Pez, spuse Josh. Pe atunci credeam că şi lui Nils îi plăcea puţin. Şi mie... Kea îşi dădea seama de asta şi era mai simplu să ponegrească tot ansamblul... Am futut totu' rău de tot.

Acum, Josh privea fix în podea.

— Ed a zis întotdeauna că eu nu voiam niciodată să supăr pe cineva, dar dacă enervezi oamenii, ei preferă să le zici în faţă decât să-i minţi... Ar fi trebuit s-o părăsesc pe Kea, dar am ţinut-o aşa o vreme pentru că... pentru că sunt un laş nenorocit, presupun... Aţi cunoscut-o?

— Da, spuse Strike.

— V-a spus că am luat-o iar de la capăt o vreme? După ce eu şi Ed ne-am despărţit?

— Ne-a spus, da, răspunse Strike.

— Asta a fost o prostie imensă, spuse Josh încet. O prostie imensă... nu ştiu ce-o fi fost în capul meu. Kea m-a... urmărit cumva după ce ne-am despărţit prima oară, aşa că ştiam cum e ea. Ce dracu' o fi fost în capul meu, să mă împac cu ea? Într-o seară, am intrat într-un bar din Camden şi am ştiut că nu e o

coincidenţă că e şi ea acolo, dar eram beat, nefericit că se terminase cu Ed şi... ei, e sexy.

— Toţi am trecut prin asta, spuse Strike, în timp ce în minte îi pâlpâia o amintire de la Annabel.

Niciunul nu observase uşoara ridicare din sprâncene a lui Robin.

— A doua oară a fost şi mai rău cu Kea. Geloasă ca dracu', îmi zicea întruna că, dacă o părăsesc iar, se sinucide. Deci au fost cinci sau şase luni în care am încercat să ţin asta secret, pentru că nu voiam să afle Ed. Ştiam că ea ar crede că asta e, gen... ştiţi... trădarea supremă sau ceva, să mă culc iar cu Kea, după toate tâmpeniile pe care le zisese ea, că Ed o furase.

— Kea susţine că tu ai confirmat unele dintre acuzaţii, când ai început să ieşi iar cu ea.

— Niciodată, spuse Josh privindu-l în ochi pe Strike. Cel mult i-am spus că nu ştiam că pot vorbi coţofenele înainte să-mi spună ea. Tot restul era, gen: „Jură pe mormântul mamei tale că nu i-ai spus niciodată lui Edie Ledwell despre inima lui Margaret Read". Şi eu ziceam „nu jur pe mormântul maică-mii, dar nu i-am spus". Avea o manie nenorocită să mă facă să jur chestii pe mormântul maică-mii. Când ne-am cunoscut, ăsta a fost un lucru pe care îl aveam în comun, că amândoi pierduserăm un părinte... Mi-a scris nişte scrisori după ce s-a întâmplat totu'. În care îmi spune că se automutilează şi aşa mai departe... Ce dracu' se aşteaptă să fac eu în privinţa asta, acum? Când Ed a aflat că mă văd iar cu Kea, totul s-a dus dracului între noi. Nu mai puteam discuta fără să-i spunem celuilalt ce nemernic nenorocit era... Apoi, în timp ce eu încercam să-mi dau seama cum s-o termin cu Kea fără ca ea să se sinucidă, Ed a făcut supradoză.

Josh continua să se uite în podea.

— M-a sunat în timp ce înghiţea mai departe paracetamol şi whisky. A spus că o să fie plecată o vreme şi... şi voia să am pinul telefonului ei, pentru că lăsase nişte idei acolo... Era foarte incoerentă... Mi-am dat seama că luase ceva.

— A vrut să-ţi spună că în telefonul ei sunt nişte idei, în timp ce făcea supradoză? întrebă Strike.

— Da, spuse Josh, care nu părea să găsească nimic ciudat în acest comportament. N-aţi cunoscut-o pe Ed. *Inimă neagră ca noaptea*... era totul pentru ea — pe vremea aia, cel puţin. Cred că spre sfârşit se săturase de el... dar pe vremea aia, n-ar fi suportat ideea că noi îl stricăm după ce ea nu mai e. Probabil s-a gândit că, dacă nu-mi zice unde să caut ideile ei, o să fac echipă cu Kea ca să scriem continuarea...

Josh amuţi, holbându-se iar în podea, apoi continuă:

— După ce a făcut supradoză, m-am dus s-o vizitez la spital şi Ormond era acolo, de pază la salonul ei. L-aţi cunoscut?

— L-am cunoscut, da.

— Mi-a spus că Ed nu vrea să mă vadă şi situaţia a devenit puţin violentă, ştiţi. Un asistent ne-a despărţit şi mi-a cerut să plec. În noaptea aia mi-am băgat în cap ideea că Ormond era Anomie. Eram luat.

Josh vorbea greu.

— La momentu' ăla mi s-a părut logic. M-am gândit, poate că Ormond o persecuta pe Ed s-o facă să creadă că are nevoie de cineva ca el, înţelegeţi, un fost poliţist cu Ford Fiesta, şi după ce o fezandase apărea la North Grove ca s-o prindă în plasă... dar a doua zi, când m-am trezit, mi-am dat seama că sunt tâmpenii... De unde putea să obţină Ormond informaţii în toate lunile alea dinainte să facă cunoştinţă cu noi? Noi îi ziceam geograful, pentru că era genul de labagiu care crede că a şti să citeşti o hartă e o... o mare realizare umană. Am aflat că pradă informatică abia când ne-a rugat să mergem să vorbim la clasa lui. N-am înţeles niciodată ce căuta la North Grove... el e genul „fă singur acasă", înţelegeţi? Voia să se apuce de sudat...

— Să vorbim puţin despre apartamentul tău din Millfield Lane, zise Strike. Kea a avut vreodată cheie?

— Nu, spuse Josh. De ce?

— Ţi-a spus poliţia că telefonul lui Edie a ieşit din cimitir după ce aţi fost înjunghiaţi şi a ajuns în Hampstead Heath, foarte aproape de apartamentul tău?

— Nu, spuse Josh, vag surprins.

— Avea altcineva în afară de tine cheie?

— Constructorii au avut singura cheie de rezervă.

— Aveai la ţine cheia când ai fost atacat?

— Nu. Cum ziceam, am fost dat afară doar cu telefonul la mine. Probabil cheia e încă în camera mea de la North Grove.

— Bun, asta e util, spuse Strike, notându-şi. Acum, când anume te-ai despărţit de Kea a doua oară?

— După ce Ed a făcut supradoză. I-am spus Keei că am nevoie de o pauză să-mi pun ordine în gânduri. Am implorat-o, fir-ar al dracu', să nu pună pe internet că fusesem din nou împreună... Ştiam că toţi fanii ar fi spus că faptul că mă întorsesem la ea demonstra că povestea ei e adevărată... Ce dobitoc pot fi.

Blay spusese asta pe un ton înverşunat.

— Nu-i aşa? De ce dracu' am făcut toate astea? De ce am ieşit iar cu Kea? De ce am crezut ce mi-a arătat Yasmin?

— Toţi ne întrebăm de ce am făcut anumite lucruri, spuse Strike. Fiecare dintre noi.

— Lucrurile tale n-au omorât pe nimeni, spuse Josh.

— Nici ale tale, zise Strike.

— Ba da, spuse Josh, în timp ce chipul lui slăbit se colora din nou. Nu l-am blocat pe Anomie niciodată, nu am apărat-o pe Ed niciodată — am lăsat să se întâmple totul, pentru că sunt slab. Sunt slab.

Josh îşi încleştă dinţii.

— N-am vrut să mă porcăiască fanii. N-am vrut să ascult sfaturile nimănui în afara Katyei, pentru că ea îmi spune ce vreau să aud. Sunt ca nenorocitul de Bram, numai că eu nu dau foc oamenilor şi nu arunc cu pietre în ei. Le fac mult mai mult rău pentru că vreau să am o viaţă uşoară... Eu n-ar trebui să fiu acum în viaţă. Eu eram ăla care merita să moară, fir-ar al dracu', şi eu am fost ăla care a purtat o geacă care a oprit cuţitul să îmi intre în gât atât cât ar fi vrut Anomie. Şi am ceva care se cheamă *situs inversus*. Toate organele mele sunt invers, ca o imagine în oglindă, gen. Am inima pe dreapta. Anomie a crezut că mă înjunghie în inimă, dar în schimb mi-a străpuns plămânul. Nici n-am ştiut că sunt inversat, n-am avut nevoie niciodată de radiografie înainte să se întâmple asta. *Situs inversus*... e genul de chestie care i-ar fi plăcut foarte mult lui E...

Robin se gândi că ar fi trebuit să-şi dea seama ce avea să urmeze. Josh izbucni în lacrimi. Nasul îi curgea şi capul i se lăsă în jos, dar nu putea să-şi acopere faţa cu mâinile sau să se aplece: trupul lui rămase la fel de nemişcat ca o statuie de ceară.

Strike se ridică, se duse la noptieră şi luă de pe ea o cutie cu şerveţele. Se întoarse la locul lui şi scoase din cutie câteva şerveţele.

— Nu, icni Josh.

— N-ai decât să te îneci în muci, spuse Strike, dar dacă vrei să ne ajuţi să-l prindem pe nemernicul ăsta...

— Mă laşi pe mine să...? nu se putu abţine Robin.

— Nu, spuse Josh sugrumat, apoi suspină. Bine.

Strike şterse faţa şi nasul lui Josh la fel de pragmatic de parcă ar fi curăţat un parbriz, aruncă şerveţelele ude la gunoi, apoi se aşeză iar şi puse şerveţelele pe tava din faţa lui Josh.

— E vina mea că Ed e moartă, suspină Josh. E doar vina mea.

— E vina nenorocitului care v-a înjunghiat pe amândoi, spuse Strike ferm. Nu-ţi face singur asta. Nu tu eşti autorul.

— Nu vreau decât să trăiesc suficient să-l văd pe nemernicul de Anomie prins şi băgat la puşcărie. După asta... Dau colţu'.

— Nu, nu dai colţu', spuse Strike calm.

— Nu-mi spune tu mie ce o să fac sau n-o să fac, se răsti Josh. Tu încă poţi să mergi!

— Şi tu încă poţi să gândeşti şi să vorbeşti. Peste şase luni, e posibil să-ţi mai recapeţi din funcţionalitate. Peste încă un an, poate vor găsi o modalitate prin care să-ţi repare coloana. Fac progrese tot timpul cu chestiile astea. Celule stem. Cipuri implantate.

— Şi între timp...

— Da, păi asta e partea grea, nu-i aşa? Acceptarea prezentului. O vreme trebuie să încetezi să mai gândeşti pe termen lung.

— Sper că nu-mi ţii o predică cu *mindfulnessul* ăla nenorocit, spuse Josh furios, mi-ajunge cât îmi zice despre asta psihiatrul. La dracu' cu trăit clipa. Nu vreau să trăiesc aşa. Nu vreau să trăiesc deloc. Nu merit să trăiesc.

— Nu tu ai provocat atacul cu cuţitul, spuse Strike energic. O altă fiinţă umană a cumpărat un pistol cu electroşocuri, o macetă şi, sunt aproape sigur, nişte lucruri cu care să se deghizeze, cu intenţia de a lua două vieţi. Dacă ai nevoie de un motiv să mergi mai departe în clipa asta, ar trebui să te agăţi de faptul că o să fii martorul principal la procesul nenorocitului ăstuia şi, dacă ai nevoie de un motiv să trăieşti după aceea, ar trebui să-ţi aminteşti că tu ai fost cel pe care l-a sunat Edie când a crezut că e în faţa morţii, pentru că avea în continuare încredere în tine cu lucrul care conta mai mult decât orice pentru ea.

— Mă doare în cur de desenul ăla nenorocit, spuse Josh, începând să suspine iar.

— Păi, n-ar trebui, zise Robin încet. Am cunoscut de curând o fană căreia *Inimă neagră ca noaptea* i-a salvat viaţa la propriu. Mi-a spus că a decis să trăiască mai departe doar ca să continue să-l vadă. Ce aţi făcut tu şi Edie e extraordinar. Cormoran are dreptate: eşti singurul, acum, care poate să facă ce ar fi vrut Edie. Ea n-ar vrea să dai colţul. Ar vrea să faci ceea ce doar tu poţi să faci.

— Nenorocitul ăla i-a luat telefonul, spuse Josh, cu lacrimile curgând mai repede ca oricând. Acolo sunt toate ideile ei.

— Lasă-ne pe noi să ne batem capul cu găsirea telefonului, zise Strike, scoţând alte şerveţele din cutie şi ştergând din nou faţa lui Blay. Suflă nasul şi bea nişte apă.

Josh îl lăsă pe Strike să-i şteargă faţa şi îi permise lui Robin să încline paiul din pahar spre gura lui. După ce el bău pe săturate, iar Strike aruncase al doilea rând de şerveţele ude, detectivul spuse:

— Aş vrea să ştiu cine ştia că tu şi Edie vă întâlneaţi în cimitir în ziua aia.

— Doar Mariam, răspunse Josh răguşit. Vorbeam cu ea în timp ce gătea când a sunat Edie. Mariam a crezut că e o idee bună că ne întâlnim, să discutăm despre tot. Dar nu se pune problema ca Mariam...

— E posibil să fi tras cineva cu urechea?

— Nu ştiu... poate. Lângă bucătărie e o cămară mare. Dar n-am auzit pe nimeni acolo.

— Cine altcineva mai locuia la North Grove la momentul ăla?

— Nils şi Bram.

— Crezi că e posibil ca Mariam să-i fi spus lui Nils că tu te întâlneai cu Edie?

— Da.

— Vorbeşte-mi despre Nils.

— E... puţin nebun, spuse Josh. Excentric. Nu ştii niciodată ce o să creadă despre ceva. E plin de bani. Taică-său a fost un industriaş multimilionar şi Nils a moştenit tot. A vrut întotdeauna să trăiască aşa — să facă artă, să

locuiască într-o comună, poliamorie... el şi Mariam au o relaţie deschisă. Nils se culcă uneori cu Freyja, altă femeie de la North Grove. Partenerul ei pare să fie în regulă cu asta...

— Ai spus mai devreme că lui Nils îi plăcea de Edie.

— Da, aşa cred, dar n-a reuşit nimic cu ea.

— Ei îi plăcea de el?

— Nu cine ştie ce, spre sfârşit, spuse Josh. Nils e cumva libertarian... a votat cu tâmpitul ăla ciudat, Ian Peach, la Primăria Londrei.

Strike şi Robin evitară să se privească.

— Ce abilităţi informatice are Nils? întrebă Strike.

— Bune, spuse Josh. Ce e ciudat e că Nils ar fi fost probabil foarte bun în IT, dar el nu vrea decât să fie artist — dar nu poate fi el Anomie. De ce dracu' ne-ar face asta? Sau lui Edie?

— Vorbim doar despre cei care ar fi putut să ştie că voi vă întâlniţi la cimitir, spuse Strike. Deci: Mariam, Nils şi Bram. Mai era cineva prin preajmă?

— Freyja, Al şi Star erau plecaţi, se duseseră să viziteze nişte prieteni... Presupun că era şi Pez.

Expresia lui Josh se întunecă.

— A venit să mă vadă săptămâna trecută. M-am bucurat să-l văd, mi-a plăcut întotdeauna Pez. Dar am avut cumva impresia că nu venise ca să... Ei, a spus direct ce voia: să-i găsesc un rol în film. Deci... da.

Josh înghiţi în gol.

— A fost ciudat. Pez vorbea dacă poate să imite stilul meu artistic şi aşa...

— E posibil ca Pez să fi fost în cămară când ai vorbit cu Mariam? întrebă Strike. La uşa bucătăriei? La fereastră?

— Presupun că da. Dar Pez nu poate fi Anomie, n-are cum...

— Încă vorbim doar despre oameni care ar fi putut să ştie că voi vă întâlneaţi la cimitir, spuse Strike. Cine altcineva?

— Păi, zise Josh încet, chestia cu North Grove e că... oamenii intră şi ies tot timpu' de acolo. Elevi, oameni care vizitează magazinul... a, zilele astea e o fată care dă o mână de ajutor. Zoe. O fată micuţă cu braţul plin de tatuaje. Presupun că ar fi putut să se ascundă după colţ...

În timp ce Strike îşi notă numele, ca şi cum ar fi fost nou pentru el, Robin spuse:

— Josh, apropo de North Grove şi de faptul că oamenii intră şi ies — ştii ceva despre un desen care a fost furat?

— Desenu' meu, vrei să spui? întrebă Josh, surprins. Cu vampirul? Ţi-a spus Kea?

— Da, zise Robin.

Nu era chiar o minciună: tocmai citise despre furt în scrisoarea Keei.

— Da... asta a fost când Maverick a vrut să inventăm mai multe personaje pentru film. Eu am vrut să bag vampirul. În anii '70 lumea chiar credea că e un vampir în cimitirul real. Lui Edie i s-a părut răsuflat, să bagi un vampir, dar l-

am desenat ca să vadă la ce mă gândeam. Voiam ca vampirul să fie incompetent, gen, încearcă să omoare turişti, dar nu reuşeşte niciodată să obţină suficient sânge ca să trăiască, aşa că era, gen, slab şi debil...

— Ţi-ai făcut însemnări pe desen, despre cum vedeai tu personajul?

— Da, spuse Josh, am scris. Pe spate. Dar am lăsat schiţa la parter, într-unul dintre ateliere, şi a dispărut.

— Când a fost asta? întrebă Robin.

— Nu-mi amintesc exact. Cândva anul trecut. Când Kea şi cu mine ieşeam împreună, a doua oară. I-am spus şi ei, pentru că eram foarte supărat că îl luase cineva. A dispărut într-o seară când erau cursuri, deci putea fi oricine... un elev, cineva care venea să-i ia... când sunt multe cursuri e cumva intrare liberă, oamenii intră şi ies. Ar fi trebuit să duc desenul la etaj.

— Bun, mersi, spuse Robin, notându-şi. Dacă tot vorbeam de personaje noi, Edie ţi-a spus despre două personaje pe care le plănuia pentru film? Phillip Ormond spune că lui i-a povestit totul despre ele, în detaliu.

— Mi-a spus că are câteva idei, dar nu mi-a spus niciodată care erau. Nu-i plăcea niciodată să vorbească despre ceva până când nu gândea totu' în mintea ei. Dar poate cu Ormond era altfel... Ai crede că Ormond ar vrea să-mi zică mie, dacă vrea să vadă chestiile ei pe ecran... numai că mă urăşte, aşa că nu-mi zice.

Şi nu poate să facă bani de pe urma lor dacă ţi le dă ţie, se gândi Robin.

— Deci ai plecat de la North Grove pe întuneric în noaptea dinaintea atacului cu cuţitul, reluă Strike, fără bani, dar cu mobilul şi dosarul pe care ţi-l adusese Yasmin?

— Da.

— Şi odată ajuns afară, ai sunat la..?

— Kea, spuse Josh nenorocit. Da. Din greşeală. Eram beat şi numele ei e imediat sub cel al Katyei în telefon. I-am zis că mă întâlneam cu Edie a doua zi în cimitir şi că aveam nevoie de un pat în noaptea aia, apoi Kea a început să-mi ţipe în ureche şi mi-am dat seama că vorbisem cu ea, nu cu Katya...

— Eşti sigur că i-ai spus Keei unde vă întâlneaţi? întrebă Robin.

— Da, pentru că din cauza asta şi-a ieşit din minţi, spuse Josh. Că am sunat-o şi i-am dat detalii despre „întâlnirea" mea cu Edie. Înţelegeţi, când am fost prima oară împreună, Kea şi cu mine am făcut un tur din acelea cu ghid prin partea veche a cimitirului? Şi ăsta era un punct sensibil, că m-am dus cu Edie după aceea şi am vorbit despre asta în interviuri...

— E posibil să fi auzit cineva apelul tău accidental către Kea? întrebă Strike. Îţi aminteşti să fi fost cineva pe stradă? Te-a urmărit, te-a depăşit cineva?

— Din câte îmi amintesc, nu, spuse Blay. N-am observat pe nimeni... dar eram destul de dus.

— Ai vorbit cu altcineva în drum spre Katya, fie la telefon, fie în persoană?

— Nu, zise Josh.

— Ai spus că l-ai trezit pe Inigo când ai intrat în casa lor. I-ai spus ce urma să faci a doua zi?

— Nu, era foarte nervos că eram acolo. M-am dus direct la culcare, în camera de oaspeţi.

— Şi a doua zi dimineaţă?

— Am discutat despre toate cu Katya. I-am arătat dosarul.

— Inigo ar fi putut să te audă?

— Nu. El era la etaj. Katya şi cu mine eram la parter, în bucătărie.

— Cine mai era acasă?

— Flavia era la şcoală, iar Gus era la el în cameră.

— Ar fi putut Gus să audă ce vorbeaţi voi?

— Nu. Uşa era închisă la el. Îl auzeam cum repetă.

— Ai mai vorbit cu cineva înainte de a pleca din casa familiei Upcott?

— Nu, spuse Josh. N-am mai vorbit cu nimeni...

Josh se albi atât de tare, încât până şi buzele i se goliră de sânge, iar cearcănele mov din jurul ochilor părură mai întunecate.

— ...până când m-am trezit la spital cu capul ras.

— Poţi să ne spui ce-ţi aminteşti despre atac? întrebă Strike.

Josh înghiţi iar.

— Am întârziat. Mă grăbeam, mi-era că Ed o să plece. Se enerva mereu că întârziam peste tot.

Josh încercă să mai spună ceva, dar nu mai reuşi să scoată niciun sunet. După ce îşi drese vocea, continuă:

— Mă îndreptam spre locul unde urma să ne întâlnim. E acolo unde ne drogam în ziua în care ei i-a venit ideea pentru desen.

— Unde anume e asta?

— E o zonă cu morminte unde n-ai voie să intri. E lângă alee şi unele monumente sunt instabile. Lângă un mormânt care i-a plăcut lui Edie întotdeauna. Are un pelican pe el. În spatele lui. Nu puteai să ne vezi de pe alei din nicio parte. E o mică scobitură.

— Ai trecut pe lângă cineva până acolo?

— Un tip solid, aplecat deasupra unui mormânt. Probabil lucra acolo, întârziasem şi mă grăbeam. Apoi am auzit în spatele meu paşi alergaţi.

— Ce fel de paşi?

— Rapizi. Nu foarte uşori, dar totuşi prea uşori să fie tipul aplecat peste mormânt pe lângă care trecusem. Poliţia m-a întrebat asta. Tipul pe care l-am văzut era mare. Masiv. Apoi am simţit ceva ca... a fost ca şi cum m-ar fi lovit un cal cu copitele în spate. Am căzut imediat la pământ, cu faţa în jos. Apoi... apoi mi-a înfipt cuţitul în spate şi gât. Era o durere atroce ca... nu poţi... apoi mi-a luat telefonul din buzunar şi dosarul cu... dosarul pe care-l adusesem cu mine şi a spus chestia cu „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ţi face griji” şi a fugit. După asta nu-mi mai amintesc nimic până când m-am trezit la spital. Nu-mi

amintesc de tipul care m-a găsit în cimitir, sau ambulanţa, sau ceva. M-am trezit cu tot părul ras şi... şi aşa.

Uşa se deschise din nou, lăsându-le să se vadă pe Katya, Flavia şi o asistentă blondă micuţă.

— Îmi pare rău, spuse asistenta, dar orele de vizitare s-au terminat.

— Bine, spuse Strike, pot să mai pun o întrebare şi apoi am terminat?

— Doar una, spuse ea.

Se retrase, luându-le pe Katya şi Flavia cu ea. Strike aşteptă până când uşa se închise, apoi se întoarse din nou spre Blay.

— Tipul solid aplecat peste mormânt, pe lângă care ai trecut, în timp ce te îndreptai spre îngerul adormit. Era chel?

Josh deschise gura, având în ochi o privire nefocalizată, gândindu-se la acel ultim moment când putuse să-şi mişte liber trupul tânăr şi sănătos.

— Cred... cred că da. Da... da, era chel.

— Ne-ai fost de mare ajutor, Josh, spuse Strike închizându-şi carnetul şi ridicându-se în picioare. O să te ţinem la curent.

— De unde ai ştiut că era chel? întrebă Josh.

— N-am ştiut, spuse Strike. Dar cred că, probabil, capul chel a fost o mască de latex, iar trupul care ţi s-a părut solid şi musculos era un costum căptuşit. Aşa se explică de ce paşii nu ţi s-au părut pe potriva greutăţii.

— Era Anomie? întrebă Josh, privindu-l fix pe detectiv.

— Da, spuse Strike. Cred că da.

64

...se bucura că are cui
Se tângui, şi oarecum în glumă să deplângă
Soarta moştenitorilor opriţi de la succesiune,
Ca şi nenorocirea unei moşii bune...

Jean Ingelow, *Fraţii, şi o predică*

Robin nu putea să-şi scoată din cap imaginea lui Josh Blay paralizat, plângând în salonul de spital supraîncălzit, în faţa unui pahar cu apă cu gheaţă pe care nu-l putea ridica. În următoarele zile, gândurile ei reveniră de mai multe ori la tânărul în cărucior, întrebându-se cum se simte, care era probabilitatea să-şi recupereze, fie şi într-o mică măsură, capacitatea de a simţi şi de a se mişca şi când, sau dacă, era rezonabil să se aştepte ca acesta să se împace cu viaţa în care fusese aruncat într-un mod atât de traumatic.

Se gândea şi la Strike, pentru că la spital văzuse o latură până atunci necunoscută a partenerului ei. Strike o lăsase adesea să preia conducerea când era nevoie de empatie în abordarea suspecţilor şi angajaţilor. Tendinţa lui de a lăsa în seama lui Robin ceea ce ea îl auzise uneori că numeşte „chestii sentimentale" declanşase cea mai aprinsă ceartă a lor de până atunci, în care, printre altele, fusese vorba şi despre flori luate pe ultima sută de metri. Înaintea interviului cu Blay, Robin considerase că, dacă era nevoie ca un nas sau o faţă să fie şterse, Strike s-ar fi aşteptat ca ea să facă asta: într-adevăr, când Josh izbucnise în cele din urmă în lacrimi, lui Robin i se păruse cumva că asta e treaba ei, căci era singura femeie din încăpere, idee probabil accentuată de priveliştea asistentelor în imensa lor majoritate femei pe lângă care trecuseră în drumul lor prin spital. În schimb, Strike fusese cel care se ocupase de asta şi o făcuse exact cu acea eficienţă masculină nedemonstrativă pe care Blay putuse să o accepte.

Curând, Robin se înfurie pe sine însăşi pentru că zăbovea asupra acelei neaşteptate manifestări de empatie: nu aşa te dezîndrăgosteai, prin urmare apelă din nou la elementele pe care se putea baza că o vor irita, cum ar fi noua iubită a lui Strike şi ambigua lui implicare în procesul de divorţ al fostei logodnice.

Şi amintirile lui Strike despre vizita lor la spital erau presărate cu gânduri despre Robin, deşi dintr-o perspectivă mai puţin sentimentală. Nu era prima dată când avea motive să se minuneze că femeia care venise la el ca secretară temporară se dovedise a fi cea mai importantă resursă a agenţiei. Poate că recuperarea scrisorii Keei din containerul de gunoi, parcurgerea conţinutului ei în viteză, înţelegerea faptului că acolo există un aspect care trebuia clarificat cu Josh şi obţinerea acestei clarificări fără tam-tam sau ostentaţie nu constituiau cea mai spectaculoasă mostră de muncă detectivistică îndeplinită până la acel moment de Robin, dar întâmplarea rămase în mintea lui Strike drept exemplul perfect pentru tipul de iniţiativă pe care ajunsese să-l aştepte de la partenera lui. Dacă era nevoie de ceva care să-l facă să preţuiască şi mai mult acea calitate rară şi preţioasă, acest lucru era prezenţa mereu iritantă a lui Nutley, a cărui mulţumire de sine faţă de mediocra lui prestaţie contrasta izbitor cu eficienţa modestă a lui Robin.

Josh Blay nu era primul tânăr mutilat de acţiunea violentă a altei fiinţe umane pe care îl întâlnise fostul ofiţer al DIS. De fapt, Strike bănuia că, dacă l-ar fi cunoscut pe Blay întreg şi sănătos, probabil l-ar fi considerat antipatic. Ştia că are prejudecăţi împotriva anumitor moduri de viaţă şi mentalităţi, din cauza experimentării timpurii şi nefericite a exact acelui tip de existenţă care sfida limitele şi convenţiile îmbrăţişată cu atâta entuziasm la North Grove. Deprinderile lui de autodisciplină şi preferinţa pentru curăţenie şi ordine, în defavoarea mizeriei şi haosului, apăruseră mai ales ca reacţie la modul de viaţă al mamei sale. Strike îşi petrecuse prea multe ore din copilărie suportând apatia celor permanent drogaţi ca să i se pară plăcută sau palpitantă atmosfera de alcool, droguri şi muzică rock care fusese habitatul natural al Ledei. Josh Blay, drogat, beat, superb şi cu părul lung, ar fi fost exact tipul de tânăr pe care Leda îl considera cel mai atrăgător; alt motiv pentru obişnuita antipatie a lui Strike faţă de acel gen de bărbat.

Dar, spre surprinderea lui, Strike găsise motive să-l admire pe tânărul pe care îl cunoscuse la spitalul pentru leziuni ale măduvei spinării. Mustrările de conştiinţă ale lui Blay se bazau pe o evaluare imparţială a comportamentului său din trecut care îl impresionase pe detectiv. Nimeni nu ar putea fi învinovăţit dacă şi-ar plânge de milă într-o situaţie precum cea a lui Blay, dar Strike fusese impresionat de faptul că suferinţa cea mai intensă exprimată de acesta avea legătură cu moartea fostei lui iubite şi colaboratoare. Detectivul, care continua să fie vizitat uneori în vis de trunchiul retezat al sergentului Gary Topley, sfârtecat în două de explozia care-i smulsese şi lui piciorul, înţelegea vinovăţia supravieţuitorului şi ruşinea care se infiltra în cele mai sumbre gânduri ale celor rămaşi în viaţă, oricât de afectate le-ar fi fost şi lor trupurile. Poate şi mai surprinzător, deoarece din investigaţia lor de până atunci părea că Blay ar avea mai degrabă un rol de umplutură în parteneriatul care crease *Inimă neagră ca noaptea*, lui Strike i se păruse că unele dintre comentariile acestuia denotă subtilitate şi perspicacitate. Avea impresia că niciun interviu anterior nu îl

ajutase să progreseze atât de mult în înţelegerea psihologiei lui Anomie, iar gândurile animatorului fuseseră la fel de preţioase ca acele mesaje private.

În această stare de spirit şi având impresia că încă mai simte mirosul de dezinfectant al spitalului, Strike porni miercuri seară spre cina timpurie cu Grant Ledwell, preferând să meargă în Docklands cu transportul în comun decât să conducă, dată fiind starea în continuare vulnerabilă a tendonului său.

Restaurantul ales de Ledwell, The Gun, se afla pe malul Tamisei. Firma de afară avea în ea o gaură de glonţ falsă de mărimea unui grepfrut, iar decorul dinăuntru era tradiţional. Strike, care părea să fie primul client al serii, fu condus pe lângă un perete cu arme de tir sportiv într-o încăpere goală cu lambriuri de lemn, la o masă de două persoane care oferea o panoramă clară spre Millennium Dome, construcţia albă şi curbată în formă de cort de pe celălalt mal.

Ca şi Robin în Colchester, Strike avu timp să reflecteze la ce spunea alegerea acelei locaţii despre bărbatul cu care urma să se întâlnească. Lăsând la o parte faptul că Grant ceruse ca detectivul să vină în Docklands, unde era locul lui de muncă, sediul Shell, în loc să se întâlnească în centrul Londrei, ceea ce ar fi fost mult mai comod pentru Strike, micul gastro-bar emana, de la meniurile legate în piele şi până la puşti, un fel de masculinitate englezească idealizată.

Considerând că nu era, strict vorbind, în timpul serviciului, Strike îşi comandă o bere, care tocmai sosise când îi sună mobilul. Se aştepta cumva să fie Grant, care să anunţe că urma să întârzie, consolidându-şi astfel jocul de putere, dar văzu că apelul fusese deviat de la birou, de unde Pat probabil plecase deja.

— Strike.

— Ah, spuse o voce masculină pe care nu o cunoştea şi care părea surprinsă. Nu, ăă, nu mă aşteptam să răspundă cineva. Voiam doar să las un mesaj pentru Robin.

— Pot să preiau eu mesajul, spuse Strike, băgând mâna în buzunarul de la piept după pix.

— Bine. Ei, dacă ai putea s-o rogi să-l sune înapoi pe Hugh Jacks, ar fi minunat. Nu sunt sigur că mesajele mele anterioare i-au fost transmise.

— Are numărul tău? întrebă Strike.

— Ăă, da, îl are, spuse Jacks. Dacă poţi s-o rogi să mă sune înapoi. Mersi, atunci. Salut.

Jacks închise.

Strike lăsă mobilul jos, încruntându-se uşor. Presupusese că Hugh Jacks „Ciocanul” intrase şi ieşise din viaţa lui Robin fără să lase nicio urmă. Deci ea avea numărul omului, dar nu-i răspundea la mesaje? Ce însemna acest lucru? O hărţuia Jacks ca să obţină o întâlnire? Sau Robin refuza să-i răspundă la apeluri pe mobilul ei pentru că se certaseră, Jacks nemaiputând să facă altceva decât să-i lase mesaje vocale la birou?

— N-am întârziat, nu-i aşa?

Strike ridică privirea. Grant Ledwell sosise, purtând un costum gri şi o cravată mov şi semănând, ca şi ultima oară când se întâlniseră, cu un buldog cu zgarda prea strânsă, cu părul tuns foarte scurt, sprâncenele joase şi maxilarul inferior proeminent.

— Nu, exact la timp, spuse Strike băgând mobilul înapoi în buzunar.

Fie din cauză că uitase că Strike era mai solid decât el, fie din alt motiv, agresivitatea pe care Grant o manifestase în timpul convorbirii telefonice nu mai era la fel de evidentă acum, când se aflau faţă în faţă. După ce dădu mâna şi se aşeză pe scaunul din cealaltă parte a mesei, Grant spuse morocănos:

— Ai fost amabil că ai acceptat întâlnirea. Mulţumesc.

— Nicio problemă, spuse Strike.

— Scuze dacă am fost prea abrupt când te-am sunat. Am, ăă, trecut prin multe de când ne-am văzut ultima oară.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Strike, făcând un efort să şi-l alunge din minte pe Hugh Jacks.

— Da... pe Heather o afectează. Toate chestiile de pe internet... eu îi spun să nu se uite la ce spun nemernicii, dar ea continuă s-o facă, apoi devine isterică. Eşti căsătorit?

— Nu, spuse Strike.

— Copii?

— Nu, spuse Strike din nou.

— Ei, femeile însărcinate...

Grant îşi drese vocea.

— Îşi face tot felul de idei despre oameni care vin să-i facă rău ei şi fetelor. I-am spus că sunt doar nişte laşi care se ascund în spatele tastaturii, dar...

Grant bătu darabana pe masă cu degetele lui groase, impacientat.

— Mi-ar prinde bine o băutură, continuă el.

Chemă un chelner şi comandă un pahar de vin roşu. După ce chelnerul plecă, Grant spuse:

— Ai văzut ce a postat Anomie pe Twitter sâmbătă seara? Despre faptul că Maverick vrea să-l transforme pe Inimioară în om? Încep să cred că Elgar şi Yeoman ar trebui să-şi mai cerceteze o dată angajaţii.

— Deci era adevărat, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Da, e adevărat, spuse Grant. Fii serios. Cine o să se uite la un film în care o inimă nenorocită ţopăie de colo-colo, fugărind o fantomă?

— Oamenilor le plăcea asta în desen.

— Dar asta e altceva, nu-i aşa? spuse impacientat directorul din industria petrolului. Acum e vorba de cinematograf, un public mai mainstream. Ăă, cum îi zice? Modul de abordare mie mi se pare bun. Ca să fiu sincer, nu înţeleg ce au văzut toţi oamenii ăştia la... E amuzant, bineînţeles. Foarte, ăă... creativ. Dar poate fi transpus în film aşa cum e?

— Eu n-aş...

— Maverick nu crede asta şi ei sunt profesioniştii.

Sosi vinul. Grant sorbi îndelung şi păru să se mai calmeze.

— După tweetul lui Anomie s-a dezlănţuit iadul. Am stat treaz jumătate de noapte cu Heather. Ea voia să ne facem bagajele şi să mergem undeva unde nu ne pot găsi. Un dobitoc pervers a spus că speră că bebeluşul nostru să se nască mort, dacă îţi vine să crezi. Te-aş fi invitat la noi, în loc să ne întâlnim aici, dar Heather a chemat-o pe maică-sa să stea cu ea.

Grant luă încă o gură de vin, apoi continuă:

— Eu i-am spus: „O grămadă de oameni ar vrea să aibă problemele noastre”. I-am spus: „Cu banii pe care ar trebui să-i obţinem, dacă lucrurile merg bine, putem să ne mutăm şi într-un cartier cu acces controlat, dacă asta vrei”. Am cerut să văd cifrele de vânzări imediat ce am preluat partea lui Edie şi, ei bine...

Grant râse uşor.

— ...eu lucrez în petrol, nu-mi sunt tocmai străine bilanţurile solide, dar am fost surprins să văd câte venituri s-au strâns deja.

Grant adăugă imediat, că nu cumva Strike să-l creadă prea norocos:

— Sigur, totul trebuie gestionat. Chestiile de genul ăsta sunt mult mai complicate decât îşi imaginează oamenii. Descopăr asta. Mă gândesc să auditez Neflix, să mă asigur că îmi transmit totul. N-au mai fost auditaţi până acum. Nu ştiu ce a făcut Allan Yeoman pentru cele 15 procente ale lui, sincer... Dar trebuie să descoperim cine e Anomie. Nu putem accepta ca porcăria asta să continue, de fiecare dată când trebuie luată o decizie în legătură cu produsul. Deci, da. De asta te-am sunat. Să aflu ce se întâmplă.

— Păi, am eliminat câţiva oameni de pe lista suspecţilor, spuse Strike, şi am reuşit să discutăm cu Josh Blay sâmbă...

— Pe el îl interesează doar să îngreuneze lucrurile pentru noi, spuse Grant distant. Comandăm?

Deschise meniul şi, înainte ca Strike să apuce să întrebe în ce mod Josh Blay îngreuna lucrurile pentru soţii Ledwell, Grant zise:

— N-am vrut să spun asta la telefon, dar mai e ceva. Am primit două apeluri — şi ăsta e unul dintre principalele lucruri care au îngrijorat-o pe Heather, ca să fiu sincer —, două apeluri ciudate. Anonime.

Strike îşi scoase carnetul.

— Continuă.

— Pe mobilul meu. Prima oară a răspuns Heather, pentru că eu eram la baie. Vocea de la celălalt capăt al firului i-a spus s-o dezgroape pe Edie.

— Doar atât?

— Păi, nu e suficient?! Ce fel de pervers...? se aprinse Grant.

— Am vrut să spun, doar atât i-a spus?

— Ah, înţeleg, păi, nu ştiu.

Chelnerul reveni. Bărbaţii comandară friptură cu cartofi prăjiţi. Când chelnerul nu mai putea să-i audă, Grant continuă:

— E posibil să fi spus mai mult, dar Heather a ţipat când a auzit asta şi... mă rog, a scăpat telefonul ăla afurisit. I-a crăpat ecranul.

Tonul lui Grant devenise arţăgos.

— Până am ajuns eu să văd ce o speriase, respectivul închisese.

— Când s-a întâmplat asta?

— La puţin timp după prânzul la care aţi fost angajaţi.

— La ce oră a zilei?

— Seara.

Strike îşi notă.

— Şi al doilea apel?

— Acum vreo zece zile. Din nou seara. Numărul apelantului era ascuns, dar am răspuns.

Grant mai bău nişte vin.

— Sunt destul de sigur că folosea o chestie din ăia care modifică vocea — aplicaţie —, vocea era foarte profundă şi robotică... şi...

Grant privi în jur şi coborî vocea.

— ...a spus: „Dezgroap-o pe Edie şi uită-te la scrisoare”, apoi a închis. Heather crede că e Anomie. Poate că e, dar atunci Dumnezeu ştie de unde are numărul meu.

— Cât de dificil ar fi să obţină cineva numărul de la biroul tău?

— Păi... presupun că e posibil.

Ca şi soţia lui, cu pagina de Facebook, Ledwell părea să nu fi luat în considerare cea mai prozaică explicaţie.

— Dar asistenta mea n-ar da numărul meu cuiva care vorbeşte aşa, ca un cyborg care respiră greu. Ar trebui să născocească o poveste destul de bună.

— Ai întrebat-o pe asistentă, să vezi dacă a dat cuiva numărul tău?

— Nu, spuse Grant ţâfnos, nu prea — nu vreau să discut despre genul ăsta de lucruri la birou. A existat deja suficientă curiozitate faţă de... faţă de ceea ce s-a întâmplat. Ei, Edie folosea numele familiei noastre, aşa că au făcut în mod inevitabil legătura...

Îşi termină vinul, uşor încruntat, lăsându-i lui Strike timp să reflecteze că Ledwell fusese numele de familie al lui Edie în exact aceeaşi măsură ca şi al lui Grant.

— ...nu e deloc genul de lucru despre care aş vrea să bârfească oamenii. Nu, până când voi afla cât... vreau să spun, nu ştiu ce îmi rezervă viitorul, în ce priveşte cariera. Aşa că nu vreau să duc chestiile astea la muncă.

Grant îi făcu semn chelnerului şi comandă un al doilea pahar de vin, iar Strike se întrebă cât din disconfortul acestuia că oamenii de la locul lui de muncă ştiau despre Edie era provocat din faptul că aveau habar şi că ea îşi dusese viaţa în sărăcie, în adopţie, în timp ce unchiul ei se bucurase de un venit frumos în Oman.

— Ai idee cine anume ştia că în coşciug există nişte scrisori?

— Habar n-am. Heather şi cu mine n-am răspândit chestia asta. A fost o pacos... vreau să spun, aveam o grămadă de organizat, cu înmormântarea şi telefoanele de la presă, aşa că asta era tot ce ne lipsea, să-i spunem angajatului de la pompe funebre să amâne închiderea coşciugului pentru că ăia doi voiau să arunce scrisori înăuntru. Evident, cioclul ştia, pentru că l-am rugat să pună scrisoarea acolo, dar el are acord de confidenţialitate sau cel puţin aşa ai crede, iar femeia aceea, Upcott, ştia, pentru că ei i-a dictat Blay scrisoarea. Ormond ştia, evident. Probabil că el a spus tuturor la înmormântare. La cum se purta, i-am spus lui Heather că ar trebui să-l căutăm în buzunare să vedem dacă n-are ceapă. Deci, da, deja mai mulţi oameni ar putea şti că în coşciug e o scrisoare, dar ce aş vrea eu să aflu e cine e suficient de nebun să le sune pe rudele lui Edie şi să le sfătuiască s-o dezgroape şi cine încearcă să sugereze că Ormond a omorât-o? Pentru că, dacă nu face asta doar de distracţie, ca să ne tulbure, asta e ideea pe care vrea s-o implanteze, nu-i aşa? Nu pot spune că Blay e autorul, pentru că... ei, doar nu s-a înjunghiat singur în gât, nu?

Lui Strike i se păru că sesizează în vocea lui Grant o urmă de dezamăgire că trebuise să-i recunoască lui Blay acest merit.

Sosi al doilea pahar de vin, din care Grant bău o treime înainte de a-şi scoate sacoul şi a-l atârna pe spătarul scaunului.

— Ai pomenit mai devreme că Blay îngreunează lucrurile pentru voi, spuse Strike.

— Bineînţeles. Luni a luat legătura cu Maverick să le spună că nu vrea ca Inimioară să fie schimbat. A spus că Edie n-ar fi vrut asta. E foarte evident ce urmăreşte.

— Da?

— Sigur. E o tactică de negociere, nu? Vrea mai mulţi bani înainte de a accepta alte modificări.

Strike se întrebă dacă ceea ce îi spuseseră el şi Robin lui Blay în timpul vizitei îl scosese pe animator din indiferenţa lui faţă de ce se întâmpla cu *Inimă neagră ca noaptea.*

— Cu siguranţă, afurisita de Katya Upcott îl încurajează. Revoltătoare femeie.

— „Revoltătoare”? repetă Strike.

— Tu nu trebuie să faci afaceri cu ei. Ăştia doi au o etică de pisici vagaboande. Amândoi ştiu că studioul nu vrea să facă nimic care ar putea fi considerat că nu respectă dorinţele lui Blay cât timp acesta e spitalizat, aşa că au ajuns să considere că Maverick şi noi suntem la cheremul lor. Un tweet din partea domnului Josh Blay despre faptul că Maverick îi distruge preţioasa poveste şi se dezlănţuie iadul, iar Heather şi cu mine ajungem iar ţinta tuturor atacurilor. Dar îţi garantez: doar peste cadavrul meu o să câştige mai mult decât noi. Dacă ai şti ce ştiu eu, ai fi de acord că e absolut dezgustător că Blay încearcă s-o folosească pe Edie ca instrument de negociere.

Grant mai bău nişte vin.

— Ce ştii, mai exact? întrebă Strike.

— Ce?

— Ce ştii? repetă Strike, de ce consideri că e „dezgustător” din partea lui Josh să spună că Edie n-ar fi vrut schimbările astea?

— Păi, nu cred că îi pasă deloc de moartea ei. Lucrurile au ieşit al naibii de bine pentru domnul Blay.

— Da, ai spus asta când ne-am întâlnit ultima oară, zise Strike.

Grant nu era clientul lui; nu era obligat să trateze cu respect opiniile omului.

— Dar nu văd cum au putut să iasă lucrurile „al naibii de bine” pentru un om care e paralizat de la gât în jos.

— Ei, partea asta — evident, asta e foarte regretabil, dar, uite —, Blay ar fi putut să-l oprească pe Anomie oricând. Mie mi se pare că toţi au fost mulţumiţi să lase situaţia asta să se coacă şi acum familia mea plăteşte preţul. Ai observat că nimeni nu-l atacă pe Josh Blay. Nimeni nu-i spune lui Blay că vine după el şi după copiii lui. Ei, eu spun: „Dacă merge ca o raţă şi măcăne ca o raţă, atunci e o raţă”. Când o să se trezească oamenii şi o să înceapă să se întrebe de ce Blay scapă basma curată tot timpul?

— Doar nu sugerezi, spuse Strike, că Blay e Anomie?

— Păi... nu, zise Grant fără tragere de inimă. Înţeleg că Anomie e în joc de când a fost înjunghiat Blay şi el nu poate să facă asta în starea lui actuală, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike, nu poate.

— Dar trebuie să recunoşti că e al naibii de suspect modul în care coincid interesele lui Anomie şi ale lui Blay. Niciunul nu vrea ca Inimioară să fie transformat în om, amândoi voiau ca Edie să plece de la desen...

Sosiră două farfurii cu friptură şi cartofi prăjiţi. Deşi nu-şi terminase al doilea pahar de vin, Grant îl comandă pe al treilea, după care îşi descheie nasturele de sus şi îşi slăbi cravata.

— Ce te face să crezi că Blay voia ca Edie să plece? întrebă Strike.

Grant îşi tăie o bucată de friptură şi o mâncă înainte de a răspunde:

— Păi, dacă ţii neapărat să ştii, mi-a spus Edie.

— Serios?

— Da. M-a... sunat anul trecut. A spus că Blay voia ca ea să dispară. Voia sfaturi. Ei, asta e familia, nu-i aşa? Presupun că s-a gândit că poate să aibă încredere în mine.

Grant îşi termină paharul de vin, continuând să păstreze contactul vizual, apoi spuse:

— Poate că nu e modul în care Blay ar fi vrut să preia el, dar... ei, trebuie să ai grijă ce-ţi doreşti, nu?

Chelnerul aduse al treilea pahar.

— Mulţumesc, spuse Grant.

Mobilul lui Strike vibră în buzunar, iar el îl scoase. Robin îi trimisese un SMS.

Wally Cardew nu e Anomie. În prezent în spatele unei ambulanţe. Sună când poţi

Strike lăsă să-i cadă cuţitul şi furculiţa.

— Scuză-mă, trebuie să dau un telefon, îi spuse el lui Grant.

Se ridică de la masă şi apăsă numărul lui Robin, în timp ce mergea cât de repede putea spre uşa cârciumei.

— Salut, spuse ea, răspunzând la al doilea ţârâit. Nu era nicio grabă.

— De ce naiba eşti într-o ambulanţă? spuse Strike, cât pe ce să răstoarne o femeie când ieşi în stradă.

— Ce? Scuze — nu eu sunt în ambulantă, Cardew e.

— Dumnezeule mare, Robin, spuse Strike, în acelaşi timp uşurat şi iritat. Am crezut... ce s-a întâmplat?

— Destul de multe, de fapt, spuse Robin.

Strike o auzea cum merge pe stradă. Îşi aprinse o ţigară, în timp ce asculta.

— Am venit la 4 să preiau de la Dev. El mi-a spus că pe la mijlocul după-amiezii se auziseră strigăte din apartamentul lui Wally. MJ a ieşit afară, furios, şi Dev spune că părea să fi fost lovit. Îi sângera nasul. Apoi din apartament a ieşit sora lui Wally, fugind după MJ, şi au dispărut amândoi în zonă. Dev spune că i-a văzut pe bunică şi pe Wally certându-se în dreptul ferestrelor. După ce am ajuns eu, a fost linişte câteva ore, dar am observat vreo cinci-şase bărbaţi că încep să se adune la colţ. Câţiva dintre ei păreau adolescenţi. Nu m-ar surprinde să fie rude de-ale lui MJ. Ţineau uşa lui Wally sub supraveghere. Apoi Anomie a intrat în joc şi cam peste cinci minute Wally a ieşit din apartament vorbind la mobil. Nu era atent şi...

— Au sărit pe el.

— Da, n-a avut nicio şansă. L-au doborât la pământ şi l-au lovit cu picioarele în faţă, în boaşe — practic oriunde puteau să ajungă. Oamenii se uitau de la ferestre şi probabil cineva a chemat poliţia, pentru că au ajuns acolo rapid. Atacatorii au fugit când au auzit sirena şi cred că poliţia a solicitat ambulanţa. Wally părea destul de grav rănit. Am plecat de acolo.

Robin ghicise următoarea întrebare a lui Strike.

— N-au nevoie de mine, au fost o grămadă de martori. Dar Anomie vorbea în joc în timp ce Wally era la pământ, cu poliţişti în jurul lui, aşa că din punctul meu de vedere...

— Da, ăsta e sfârşitul lui Wally Cardew, spuse Strike, dându-se la o parte să lase alţi oameni să intre în The Gun. Eu n-am crezut niciodată că e el. Dacă nu e suficient de deştept să se uite pe geam după rude puse pe răzbunare, nu e suficient de inteligent să fie Anomie.

— Cum e Grant?

— Destul de interesant. A primit aceleaşi apeluri anonime ca şi mine. „Dezgroap-o şi citeşte scrisorile”.

— Serios?

— Da, ar fi bine să intru înapoi, spuse Strike, pregătindu-se să-şi stingă ţigara. Ah, a sunat Hugh Jacks la birou. Vrea să-l suni înapoi.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Robin pe un ton iritat.

Strike aşteptă ca ea să elaboreze, dar Robin nu făcu asta.

— Bun, te las să te întorci la Grant. Vorbim mâine.

Robin închise, iar Strike, după ce trase un ultim fum din ţigara lui Benson&Hedges, se întoarse la Grant Ledwell.

— Vreo veste nouă? întrebă Grant, în timp ce detectivul se aşeza la loc.

— Încă un suspect eliminat, spuse Strike, luând iar cuţitul şi furculiţa. Deci, în afara acestor două apeluri anonime şi a hărţuirii online, au mai existat şi alte mesaje care v-au îngrijorat? S-a mai întâmplat şi altceva ieşit din comun?

— Doar la înmormântare, spuse Grant neclar, cu gura plină de friptură.

Aşa cum observase Strike la prânzul de la Arts Club, bărbatul mesteca zgomotos: auzea cum îi pocnesc fălcile lui Grant. Directorul înghiţi, apoi spuse:

— Parada ciudaţilor.

— Serios?

— Oh, da. În faţa bisericii era o mulţime întreagă de ciudaţi care plângeau şi se tânguiau. Purtau tricouri cu inimi negre şi ţineau lumânări negre. Plini de tatuaje. Un idiot a venit îmbrăcat în fantomă. Când a sosit coşciugul, au încercat toţi să arunce flori negre spre el. Din pânză, evident — dar ce lipsă totală de respect — o floare l-a lovit în ochi pe unul dintre cei care duceau sicriul. Apoi, în biserică, era un copil, un băiat imens — cineva mi-a zis după aceea că stă la colectivul ăla artistic — care nu mai tăcea din gură. Comentarii zgomotoase, întreba ce face pastorul — la un moment dat micul nemernic se ridică în picioare şi se duce în faţă, plin de neruşinare. Se îndrepta spre coşciug. Mama lui — presupun că era mama lui — a alergat după el pe culoar şi l-a tras înapoi în strană. Apoi, când m-am ridicat în picioare să ţin necrologul, un nemernic a huiduit. N-am văzut cine era.

Deşi amuzat în sinea lui, Strike păstră o expresie impasibilă.

— Deci, da, apoi am pornit spre cimitir şi mulţimea aia de scursuri de la circ de afară ne-a urmat. Eu am vrut să fie incinerată, dar Blay şi Ormond au insistat amândoi că Edie ar fi vrut să fie îngropată în Cimitirul Highgate, ceea ce costă o av... în fine, mie mi s-a părut de prost gust, dat fiind că acolo fusese... dar am cedat, pentru că... am cedat. Deci stăm acolo în jurul mormântului şi o sută şi ceva de oameni care păreau nişte actori de Halloween privesc de la distanţă şi plâng de parcă ar fi cunoscut-o personal. Mă rog, măcar erau în negru. Pentru că unii dintre aşa-zişii îndoliaţi erau în galben, fir-ar al naibii. „Era culoarea ei preferată.” Dumnezeule mare. Eu mă bucuram că nu luasem

copiii — dar Rachel a insistat să vină. Fiica mea cea mare. Ea nu o cunoscuse pe Edie, dar orice pretext e bun pentru o zi liberă de la şcoală.

Grant îşi atacă din nou friptura şi spuse:

— Deci apoi, la pomană — trebuie să spun, artiştii ăştia reuşesc să consume o grămadă de mâncare şi alcool — doi au fost aproape să se bată. Rachel mi-a povestit despre partea asta, pentru că, la momentul ăla, Heather şi cu mine eram într-o cameră alăturată — ştii că e însărcinată, şi stătuse o grămadă în picioare. Şi eu mă gândeam că, dacă cineva vrea să vină să ne spună condoleanţe, n-are decât să ne găsească.

Strike bănuia că şi huiduiala de la biserică era de vină pentru această reticenţă de a socializa.

— Rachel era în camera principală, vorbind cu copiii familiei Upcott. Un băiat şi o fată. Băiatul are o boală de piele oribilă.

Grant o spusese de parcă Gus o făcuse intenţionat.

— ...dar cel puţin Katya îi pusese să poarte doliu şi Rachel a spus că un tip înalt şi chel pe care îl chema — nu-mi mai aduc aminte — poate Jim...

— Tim? Tim Ashcroft?

— A făcut vocea unui personaj?

— Da. Viermele.

— Atunci el e, spuse Grant, mai bând nişte vin. Deci Jim — Tim — în fine — se apropie de Rachel şi de copiii Upcott şi face conversaţie, apoi vine şi un tip din Liverpool.

— Pez Pierce?

— Ce?

— Cred că aşa îl chema pe tipul din Liverpool.

— Ei, nu ştiu cum îl chema, spuse Grant nerăbdător, dar i-am auzit accentul când stătea în spatele meu la cimitir. Nu mi-a plăcut niciodată accentul de Liverpool. Sună întotdeauna ca şi cum ar face mişto, nu? Şi el era unul dintre cei care purta galben. O cămaşă galbenă şi o cravată lată galbenă, fir-ar ale naibii. În fine, Rachel zice că era puţin băut. Ei, toţi băuseră, îi auzeam cum vorbesc şi râd. Ziceai că suntem la vreo nenorocită de petrecere. Şi Rachel ne-a spus că acest Fez, sau cum îl cheamă, s-a împleticit spre Jim şi i-a spus: „Ştiu ce urmăreşti şi ar fi bine să încetezi în clipa asta”. Şi Jim a spus că nu ştie despre ce vorbeşte Fez şi, potrivit lui Rachel, Fez l-a împins pe Jim în piept şi a spus ceva de genul „faci asta la înmormântarea ei, fir-ar al dracu'“, apoi Ormond a observat ce se întâmplă şi a intervenit. Dacă aş fi fost acolo, le-aş fi dat câte una după ceafă. Apoi Fez i-a spus lui Ormond să se ducă dracului — asta la o înmormântare, înţelegi — şi a plecat, iar Jim a plecat şi el la puţin timp după aceea. Trebuie să spun, el a avut decenţa de a trece prin camera noastră să ne spună cât de rău îi pare. Cam singurul care a făcut asta. Ba nu, mint...

Acum, ochii lui Grant erau injectaţi şi la subsuorile lui se întinseseră pete mari de transpiraţie.

— Chiar la sfârşit, un olandez gigantic care conduce comuna sau ce e... păr lung... purta un fel de halat galben, cu blugi.

Grant spusese asta dispreţuitor.

— A venit împleticit spre noi, în timp ce toată lumea pleca, şi ne-a dat un pachet. Puţea a iarbă. Era evident că fusese afară să fumeze un joint. Şi a spus: „A fost o moarte triumfătoare”.

— „Triumfătoare”? repetă Strike.

— Da. Apoi îmi pune pachetul ăsta în braţe şi spune: „Deschide-l mai târziu. M-am gândit că ar trebui să aveţi un exemplar”. Apoi pleacă. Niciun „Îmi pare rău pentru pierderea suferită”, nimic. Am deschis pachetul în maşină. N-ai mai văzut aşa ceva. A făcut o... o... nu ştiu cum s-o descriu. Dacă asta e ideea lui de artă... Unele părţi erau vopsite, dar altele erau fotografii. Nu există cuvinte pentru asta. Chestii în greacă. Versuri şi monumente funerare în fundal şi Edie în mijloc, îngenuncheată, arătând ca şi cum...

Pentru prima oară, lui Strike i se păru că vede un licăr de suferinţă la bărbatul care stătea în faţa lui. Grant mai luă o gură de vin, dar rată puţin paharul, aşa că o parte din băutură căzu pe masă, în stropi închişi la culoare.

— ...în fundal siluete ciudate şi un... mă rog, nu contează. Dar chestia era o oroare.

— O mai...?

— Nu, n-o mai am, mârâi Grant Ledwell. A doua zi au luat-o gunoierii.

65

Pe lângă buruieni triumfătoare,
Necunoscuţi alene urmăresc
Ortografia singuratică
A morţilor bătrâni.

Emily Dickinson, *XLI: Mormântul uitat*

În e-mailul pe care i-l trimise lui Robin după cina cu Grant Ledwell şi pe care ea îl citi a doua zi dimineaţă, în timp ce stătea pe o bancă din Sloane Square, Strike constată:

> Suspecţii iniţiali se împuţinează: au mai rămas doar Tim Ashcroft, Kea Niven şi Pez Pierce. Mă întreb întruna pe cine am fi putut trece cu vederea. Câteva idei pentru noi direcţii de investigaţie:
>
> **Cine ştia despre transformarea lui Inimioară în om?**
> Azi-dimineaţă l-am sunat pe Allan Yeoman. El susţine ferm că doar zece oameni ştiau că Maverick se gândeşte să-l transforme pe Inimioară din inimă în om: şase de la compania cinematografică, care au toţi acorduri de confidenţialitate, aşa că riscă să-şi piardă slujbele foarte bine plătite dacă discută despre scenariu în afara studioului, Yeoman însuşi, dar el nu i-a spus nici măcar soţiei şi susţine că a ţinut secret faţă de toţi de la agenţia lui, tocmai ca să nu răsufle, Josh Blay, Grant Ledwell şi Katya Upcott.
>
> **1) Josh**
> I-am trimis Katyei un SMS în care o rugam să-mi dea o listă cu cei care l-au vizitat pe Josh la spital. Răspuns: în afară de ea şi de tatăl, fratele şi sora lui Blay, doar doi: Mariam Torosyan (care l-a vizitat de trei ori) şi Pez Pierce. Îl sun pe Josh mai târziu să aflu dacă a discutat cu vreunul schimbarea propusă. Dacă da, vestea ar fi putut să ajungă la North Grove şi, probabil, la un grup destul de mare de oameni.

Dintre cei pe care îi suspectăm noi, Pez Pierce continuă să mi se pară cel mai plauzibil Anomie. Are abilităţile artistice / digitale necesare, avea acces la toate chestiile personale despre Edie pentru că a locuit cu ea la colectiv şi există o probabilitate rezonabilă că Josh să-i fi spus despre propunerea Inimioară / om. Dacă Pierce te invită din nou în seara asta să beţi ceva, cred că ar trebui să accepţi şi cât eşti cu el preiau eu sarcinile lui LabuteleluiBuffy.

De asemenea, aş vrea să îl cercetez puţin pe Nils de Jong. „Moarte triumfătoare" e un mod al naibii de ciudat de a descrie o crimă, chiar dacă eşti drogat. Nu avem suficienţi oameni pentru a-l supraveghea pe Nils până nu mai tăiem pe cineva de pe listă, dar orice poţi afla despre el cât eşti la North Grove ne-ar fi de ajutor. NB: se pare că tabloul pe care i l-a dat lui Grant era o copie. M-ar interesa să văd originalul.

2) Grant
Mi-e foarte greu să-mi imaginez că Grant ar fi lăsat să-i scape această informaţie. Heather mi se pare genul de bârfitoare, dar acum e paranoică şi înspăimântată, aşa că probabil e mai discretă ca de obicei.

Totuşi, mi s-a părut bizar că fata cea mare a lui Grant, Rachel, a insistat să meargă la înmormântarea lui Edie. Are 16 ani şi nu a cunoscut-o niciodată pe Edie. Grant crede că Rachel voia doar să se învoiască o zi de la şcoală, dar cum ea locuieşte în afara Londrei cu fosta lui soţie (Grant n-a precizat unde, o să fac nişte săpături pe internet), aş zice că ar fi obţinut acelaşi rezultat cu mult mai puţin efort dacă se prefăcea că o doare burta. La momentul ăsta, orice adolescent care are vreo legătură cu familia Ledwell / familia Upcott / North Grove şi care se comportă ciudat trebuie verificat.

3) Katya
Nu mi-o imaginez pe Katya discutând ceva atât de important cu persoane din afara casei, dar dacă a vorbit despre asta acasă, oricare dintre membrii familiei ar fi putut să transmită mai departe informaţia, deliberat sau nu. Prietenii Flaviei sunt prea mici să se potrivească profilului lui Anomie, dar ar trebui să-i verificăm pe prietenii lui Gus. De asemenea, cred că ar trebui să încercăm să aflăm cine e „draga copilă" a lui Inigo.

4) Tim Ashcroft şi Kea Niven
Mi se par din ce în ce mai puţin probabili să fie Anomie. Niciunul nu are vreo legătură (în acest moment) cu North Grove / familia Ledwell / familia Upcott despre care să ştim, aşa că nu-mi dau seama cum ar fi putut afla despre transformarea Inimioară / om.

Aş vrea să aflu de ce există o ranchiună între Pez şi Ashcroft, doar să fiu sigur că nu are vreo legătură cu Anomie. Altfel, propun să începem să o supraveghem ca lumea pe Kea, pentru a o elimina de pe lista suspecţilor, şi să menţinem supravegherea lui Ashcroft din acelaşi motiv.

După ce termină de citit e-mailul, Robin îşi băgă telefonul înapoi în geantă şi îşi verifică iPadul, unde jocul era pornit ca de obicei. Anomie nu era prezent, aşa că ridică privirea spre ferestrele lui Degete de la etajul trei. În timp ce privea lung pătratele de sticlă, care se transformaseră în argint viu în soarele de primăvară, medită la posibilitatea ca Anomie să fie cineva pe care nici măcar nu-l luaseră în calcul. Dacă nu te concentrai pe detalii, se gândi ea, Anomie putea fi oricine din milioane de oameni, o persoană anonimă de pe internet, dar când priveai mai de aproape — setul de abilităţi necesare realizării jocului, cunoaşterea intimă a trecutului lui Edie şi a ceea ce se întâmpla în desenul animat, fără a mai menţiona animozitatea adânc înrădăcinată care trebuie să fi motivat toţi acei ani de hărţuire —, părea uluitor că vinovatul rămăsese ascuns atât de mult timp.

Robin nu era entuziasmată de niciuna dintre sugestiile partenerului ei referitoare la posibili noi suspecţi şi bănui că şi Strike considera asta mai degrabă un exerciţiu de verificare decât urmărirea unor piste semnificative.

După încă o jumătate de oră de supraveghere zadarnică a apartamentului lui Degete, Nutley sosi să preia de la ea, apropiindu-se cu mersul uşor ţanţoş care îi era caracteristic. Nutley părea că nu poate rezista impulsului de a se preface că ştie mai multe decât dădea de înţeles, iar Robin ajunsese să aibă impresia, la predarea turei, că acesta ar putea să-i dea un ghiont în coaste şi să-i facă cu ochiul şi o irita că îi revenea ei sarcina de a face ca schimbul să pară firesc.

— Puţin trecut de 1, îi spuse ea, uitându-se la ceas.

— Ce? spuse Nutley.

— Tocmai m-ai întrebat cât e ceasul. Nu sta unde am stat eu.

Nutley dăduse să facă exact asta.

În timp ce se îndrepta spre metrou, Robin se linişti spunându-şi că, dacă Degete privea pe geam, probabil presupunea că ea se îndepărtează de un bărbat care o deranjase şi care, după plecarea ei, se răzgândise şi nu se mai aşezase pe bancă. Chiar şi aşa, şi-ar fi dorit că agenţia să găsească pe cineva mai bun decât Nutley sau ca volumul de muncă să devină mai uşor de gestionat pentru a-l putea da afară.

Chiar dacă teoretic avea liber în acea după-amiază, Robin decisese să se transforme în Jessica Robins mai devreme, pentru că voia să viziteze Cimitirul Highgate înainte de a se duce la cursul de seară de la North Grove, şi i se părea riscant să cutreiere atât de aproape de colectivul artistic nedeghizată. Avea mai multe motive să viziteze cimitirul. Era curioasă să vadă locul în a cărui reprezentare virtuală trăia practic de câteva săptămâni şi voia să ajungă acolo

unde fuseseră înjunghiaţi Edie şi Josh. De asemenea, deşi nu prea-i venea să recunoască, dorea să viziteze mormântul lui Edie Ledwell. Nu spusese nimănui, cu atât mai puţin lui Strike, ce intenţiona să facă, deoarece se temea să nu i se spună că e macabră sau prea sentimentală. Pe de altă parte, se gândi ea în timp ce îşi potrivea peruca în toaleta de la birou, nu era ca şi cum irosea timpul agenţiei: ar fi putut să-şi petreacă puţinele ore libere făcând ceva plăcut, cum ar fi... dar lui Robin nu-i veni în minte niciun alt lucru pe care ar fi preferat să-l facă în loc să viziteze Cimitirul Highgate. În timp ce se uita în oglinda crăpată ca să-şi verifice lentilele de contact căprui, îşi aminti cuvintele Lisei de la cină: *Sincer, eşti exact ca el... Slujba e pe primul loc*. Dar, cum făcea un efort conştient să nu stăruie asupra compatibilităţii ei cu Cormoran Strike, Robin îşi alungă energic din minte acel gând şi se întoarse în birou.

— Îţi stă bine, spuse Pat, privind cu un ochi critic peruca brunetă, codiţele accentuate cu eyelinerul, rujul roşu şi sacoul negru de velur ale lui Robin.

— Mersi, spuse Robin în timp ce intra în birou, unde îşi lăsase iPadul şi geanta. Sper să mă aleg cu o invitaţie în oraş.

— Serios? strigă Pat în urma ei. De la cine?

Dar Robin nu răspunse imediat. Tocmai îşi zărise iPadul. În timp ce ea fusese la baie, Anomie nu doar că se logase în joc, dar deschisese un canal privat cu LabuteleluiBuffy.

— Stai puţin, Pat, trebuie să mă ocup de ceva.

<Un nou canal privat a fost deschis>
<4 iunie 2015 14:13>
<Anomie invită pe LabuteleluiBuffy>
Anomie: bună ziua
>
>
>
>
>
>
Anomie: alo?
>
>
>
>
Anomie: n-am toată ziua la dispoziţie, fir-ar al dracu
>
>
<LabuteleluiBuffy s-a alăturat canalului>
LabuteleluiBuffy: salut, pare foarte rău, vorbeam cu şeful meu

Anomie: zău?
Anomie: ei, asta ar putea fi o problemă
LabuteleluiBuffy: poftim?
Anomie: ce poftim
Anomie: mă gândeam să-ţi fac o ofertă
Anomie: dar dacă o să absentezi mereu ca să-ţi vezi de slujbă, n-o să meargă
LabuteleluiBuffy: ce fel de ofertă?
Anomie: moderator
Anomie: în locul lui LordDrek

Robin scoase un icnet atât de puternic, că Pat strigă din anticameră:
— Eşti bine?
— Da! strigă înapoi Robin.

LabuteleluiBuffy: omg mi-ar plăcea la nebunie
Anomie: lol da mă gândeam eu
Anomie: dar trebuie să câştigi asta
LabuteleluiBuffy: cum?
Anomie: test
Anomie: ţi-l dau pe un canal privat
Anomie: toate răspunsurile în mai puţin de 15 secunde, ca să fiu sigur că n-ai timp să cauţi chestii
LabuteleluiBuffy: pare greu
Anomie: e
Anomie: aşa ţinem normalii la distanţă
Anomie: ai o săptămână să recapitulezi
Anomie: Inimă neagră ca noaptea, episoadele 1-42
Anomie: plus jocul
Anomie: plus, întrebare bonus: ghiceşti cine sunt eu
LabuteleluiBuffy: lol
LabuteleluiBuffy: a răspuns cineva corect până acum?
Anomie: nu
LabuteleluiBuffy: dacă răspund corect, îmi spui?
Anomie: n-o să răspunzi corect
Anomie: dar mă amuză să văd cât de tare se înşală oamenii.
Anomie: deci, săptămâna viitoare joi, da?
Anomie: ora 14
LabuteleluiBuffy: bine
LabuteleluiBuffy: mersi mult!
<Anomie a părăsit canalul>
<LabuteleluiBuffy a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

Entuziasmată, Robin îi trimise un SMS cu vestea lui Strike, care în prezent o supraveghea pe menajeră din South Audley Street, apoi băgă iPadul în geantă şi reveni în anticameră.

— Ai primit invitaţia aia la băut? o întrebă asistenta agenţiei, observând expresia voioasă a lui Robin.

— Ceva mult mai bun.

— Cină?

— Nu, am fost invitată undeva unde speram să merg de câteva săptămâni.

— Cu Hugh Jacks? insistă Pat, care se interesa îndeaproape de viaţa amoroasă a lui Robin sau de lipsa acesteia.

— Ah, căcat, spuse Robin, oprindu-se şi pocnindu-se peste frunte cu mâna. Hugh Jacks.

După ultimul mesaj al lui Jacks, decisese că trebuie să-l sune înapoi şi să-şi exprime clar dezinteresul faţă de el, dar a doua zi, când se trezise, hotărârea îi zburase complet din minte. Avea tendinţa naturală de a proteja sentimentele oamenilor şi, în timp ce cobora scara metalică, cu iPadul în geantă, simţi un amestec de groază şi de ciudă că trebuia să-i spună lui Jacks ceea ce, fără îndoială, ar fi trebuit să fie absolut evident după lipsa de reacţie atât de îndelungată la numeroasele lui avansuri.

Jumătate de oră mai târziu, exact când ieşea din staţia Highgate, îi sună mobilul.

— Canalul moderatorilor, hm? începu direct Strike. Al naibii de bine lucrat.

— Încă n-am intrat, spuse Robin, îndreptându-se spre cimitir. Trebuie să iau un test despre desen şi joc pe care Anomie o să mi-l dea de azi într-o săptămână. Ultima întrebare e să ghicesc cine e Anomie, aşa că ar fi bine să mă gândesc la cel mai măgulitor răspuns.

— A răspuns cineva corect până acum?

— L-am întrebat asta. Se pare că nu, dar pe Anomie îl amuză să audă răspunsurile.

— Dobitoc egoist, mormăi Strike.

— Ce face menajera noastră?

— În prezent, îşi face cumpărăturile la Aldi. Nu are nicio cutiuţă Faberge asupra ei, din câte îmi dau seama. Nutley l-a preluat pe Degete în regulă?

— Păi, a sosit la timp, spuse Robin, dar mi-aş dori să fie mai puţin...

— ...bou? Şi eu. Crede-mă, vreau să dispară cât mai curând posibil. Eşti pregătită pentru diseară la North Grove?

— Da, spuse Robin.

— Să sperăm că lui Pierce încă îi mai sfârâie călcâiele după Jessica. În altă ordine de idei, Midge l-a pierdut pe Tim Ashcroft.

— Căcat, pe bune?

— Se poate întâmpla oricui. Îl fila cu maşina la ieşirea din Colchester şi a rămas blocată în spatele unui camion care s-a oprit într-un giratoriu, aşa că în prezent Ashcroft e nesupravegheat. Ea crede că se îndreaptă spre Londra, dar... mi-ai citit e-mailul?

— L-am citit, da, şi sunt de acord: nu e cel mai bun candidat pentru Anomie. Dar tot ar fi bine să fim siguri când îl eliminăm.

— Exact. Ei, te las să te întorci la după-amiaza ta liberă. Noroc la North Grove diseară. Să-mi spui cum a mers.

Strike închise, iar Robin îşi băgă mobilul înapoi în geantă şi îşi continuă drumul spre cimitir.

În timp ce intra pe Swain's Lane, strada lungă şi mărginită de ziduri care urcă într-o pantă uşoară tăind în două cimitirul, văzu în faţa ei un grup de tineri: patru femei şi un bărbat, doi purtând tricouri cu *Inimă neagră ca noaptea*. Bărbatul avea pe spatele tricoului o expresie a lui Drek: *Eu e singuric şi plictirit*, iar pe tricoul uneia dintre feţe erau cuvintele Albeicahârtia: *trist, atât de trist*. Grupul se opri între cele două intrări care duceau în secţiunea estică şi în cea vestică a cimitirului, privind când la una, când la alta şi discutând însufleţit. Robin era sigură că încercau să-şi dea seama care ducea la partea vestică, mai veche, unde era îngropată Edie şi unde avusese loc crima, dar pentru care era nevoie să se înscrie într-un tur ghidat. Rămase în urmă, uitându-se la ei cum fac la dreapta.

Când ajunse şi ea în dreptul intrării, îi văzu cum îşi cumpără bilete şi se adună într-o curte mărginită de arcade unde un grup mic aştepta deja un ghid. Părea că mai durează puţin până începe următorul tur, prin urmare, cu stomacul strâns de nelinişte, dar spunându-şi că era mai bine să termine odată, se duse unde nu putea fi văzută sau auzită de grup, ascunse identitatea apelantului şi îl sună pe Hugh Jacks.

Jacks răspunse după câteva ţârâituri, impacientat.

— Alo?

— Bună... salut, Hugh, spuse Robin. Ăă... sunt Robin Ellacott.

— Robin! spuse el pe un ton surprins şi încântat. Stai puţin, lasă-mă să ajung undeva unde pot vorbi...

Robin îl auzi cum merge, probabil îndepărtându-se de colegi.

— Ce mai faci?

— Bine, spuse Robin. Tu?

— Nu prea rău. Mai bine, acum că te aud. Începeam să cred că te desparţi de mine fără să-mi spui nimic.

Robin, care nu înţelegea cum ar fi putut să se despartă dacă nu existase nicio relaţie, nu spuse nimic. Îşi dădea seama că Jacks se aşteptase să primească asigurări, pentru că atunci când continuă păru puţin mai sigur pe el.

— Da, deci, mă întrebam dacă vrei să ieşim la cină cândva.

— Ăă, spuse Robin, nu... nu cred, Hugh. Dar mersi.

Când el nu răspunse, Robin adăugă, oripilată:

— Chestia e că încă nu sunt pregătită — înţelegi —, pregătită să ies cu cineva.

Tăcere.

— Sper că eşti bine, spuse ea grăbit, şi, ăă...

— Păi, de fapt, nu, spuse Hugh.

Trecerea lui bruscă la ceea ce părea a fi o furie rece o şocă pe Robin.

— Nu sunt bine, de fapt. M-am întors la muncă abia săptămâna asta, după ce mi s-a terminat concediul medical pentru depresie.

— Ah, spuse Robin, îmi pare rău să aud...

— Am discutat despre tine cu psihoterapeuta mea, dacă vrei să ştii. Da. Am pierdut o grămadă de timp vorbind despre tine şi cum e să suni pe cineva în mod repetat şi acea persoană să nici nu catadicsească să te sune înapoi.

— Nu... nu ştiu ce să răspund la asta.

— Ştiai că sunt într-o stare foarte fragilă...

— Hugh, spuse Robin din nou, acum prinsă între vinovăţie şi o iritare crescândă, dacă ţi-am dat cumva impresia că sunt interesată...

— Psihoterapeuta mea spunea că ar trebui să renunţ la tine, dar eu îi spuneam întruna ce persoană drăguţă eşti, dar acum se dovedeşte că şi tu eşti doar o...

— Rămâi cu bine, Hugh...

Dar nu reuşi să-i taie suficient de repede ultimul cuvânt:

— ...vacă.

Lui Robin îi bătea inima atât de tare, de parcă ar fi sprintat 100 de metri. Privi instinctiv peste umăr, dar Hugh nu alerga după ea pe alee şi se înfurie pe sine însăşi că e atât de iraţională.

E un dobitoc, îşi spuse ea, dar tot avu nevoie de câteva secunde să-şi recapete stăpânirea de sine înainte de a se apropia de poarta gotică, de unde-şi cumpără un bilet pentru tur.

Acum, în curte se strânseseră vreo zece oameni. În afara fanilor *Inimii negre ca noaptea*, mai erau doi turişti americani şi un cuplu în vârstă, cu ochelari de baga identici. Robin se apropie de grup, străduindu-se să nu se gândească la Hugh Jacks sau la ultimul cuvânt pe care acesta i-l scuipase la ureche. Vacă. Îşi aminti dintr-odată modul politicos şi aproape la fel de stânjenit în care detectivul-inspector Murphy de la DIC primise refuzul ei stângaci de a ieşi să bea ceva şi simţi o simpatie crescândă faţă de el, deşi abia îl cunoştea.

Ghidul turului, care sosi la câteva minute după ce Robin se alăturase grupului, era un bărbat de vârstă mijlocie cu ochelari şi hanorac, ai cărui ochi se îndreptară automat spre cei doi tineri care purtau tricouri cu *Inimă neagră ca noaptea*. Lui Robin i se păru că încearcă să se îmbărbăteze singur.

— Bună ziua! Eu sunt Toby şi voi fi ghidul vostru astăzi. Turul nostru durează aproximativ 70 de minute. Câteva chestiuni organizatorice, înainte să pornim: dacă vă interesează să vizitaţi mormântul lui Karl Marx, să ştiţi că

acesta este în secţiunea estică. Intrarea e liberă, cu biletul pe care tocmai l-aţi cumpărat.

Robin ştia deja asta. Josh şi Edie, ulterior Anomie şi Morehouse, îşi luaseră unele libertăţi când creaseră cimitirul, comprimând cele două jumătăţi într-una singură şi punând laolaltă morminte care în realitate erau separate de Swain's Lane.

— Dacă vă interesează să vedeţi un mormânt anume...

Femeia tânără cu tricou cu Albăcahârtia şi o femeie mai în vârstă cu ochelari vorbiră în acelaşi timp.

— Noi vrem, de fapt, să vedem locul în care Edie Ledwell...

— Christina Rossetti e inclusă în tur?

Ghidul răspunse mai întâi femeii în vârstă.

— Da, cu siguranţă putem vizita mormântul lui Rossetti. E în capătul unei alei. O vom vizita la sfârşit, să nu facem drumul înapoi.

Apoi ghidul se adresă tinerei cu tricou cu Albăcahârtia:

— Dar mă tem că nu vom vizita mormântul domnişoarei Ledwell. E pe o parcelă privată, înţelegeţi. Acesta este încă un cimitir funcţional şi familiile...

— Familiei ei i se rupea de Edie, şopti destul de tare tânărul cu tricou cu Drek, iar ghidul se prefăcu că nu-l aude.

— ...au dreptul la intimitate, aşa că îi rugăm pe vizitatori să manifeste respect. Aparatele de fotografiat sunt permise, dar fotografiile sunt doar pentru uz personal — şi, vă rog, nu mâncaţi, nu beţi şi nu fumaţi cât sunteţi în cimitir şi rămâneţi pe alei. Unele morminte sunt nesigure.

— Dar vom vedea mormântul lui de Munck, nu-i aşa? spuse o tânără solidă cu păr violet, care făcea parte din grupul *Inimii negre ca noaptea*.

Robin nu avea habar cine era de Munck sau de ce mormântul lui ar fi trebuit să-i intereseze pe fani.

— Trecem pe lângă de Munck, da, spuse ghidul.

— Ei, asta e ceva, spuse fata prietenilor ei.

Grupul porni, nu pe scările principale ale cimitirului, ci pe lângă un monument mare în cinstea eroilor din Primul Război Mondial, urcând apoi pe o cărare îngustă. Din bombănelile şoptite ale fanilor *Inimii negre ca noaptea* care se aflau chiar în faţa ei, Robin deduse că ghidul nu-i ducea pe ruta lor preferată. Rămase în mod intenţionat în spatele grupului şi se uită în geantă la iPad, unde jocul era în continuare pornit. Singurul moderator prezent era Inimoasa şi, din fericire, nimeni nu aştepta să vorbească cu LabuteleluiBuffy pe un canal privat.

Ghidul îi conduse pe o cărare îngustă de pământ mărginită de ambele părţi de morminte. în dreapta se înălţa un zid de cărămidă. Totul era în umbră, din cauza frunzişului des al copacilor, iar în aer se amestecau mirosuri grele de descompunere, verdeaţă umedă şi pământ acoperit cu ciuperci. Ghidul vorbea, dar Robin nu auzea prea multe din ce spunea, deoarece chiar în faţa ei fanii *Inimii negre ca noaptea* discutau în şoaptă.

— N-aveau cum să intre pe aici, spuse femeia tânără cu tricou cu Albăcahârtia, privind spre zidul de patru metri înălţime.

— Cred că e în partea cealaltă, zise bărbatul cu tricou cu Drek, privind în stânga printre copaci şi mormintele acoperite de plante agăţătoare. Nu recunosc nimic.

Dar când grupul ajunse la capătul cărării, fata cu tricou cu Albăcahârtia scoase un mic icnet, iar cea cu păr violet duse mâna la inimă. Robin le înţelese reacţia: şi ea avea o senzaţie stranie de déjà-vu.

Iată cărarea şerpuită care cotea printre copacii plini de iederă, pe care sălta micul Inimioară în neîncetata şi tragicomica urmărire a frumoasei Albăcahârtia, iată pădurea de coloane clasice sparte, cruci, urne de piatră, morminte de marmură şi obeliscuri printre care pândea umbra sinistră a lui Drek, gata să sară la alţi jucători şi să-i îndemne să joace jocul lui.

Ghidul se opri lângă un mormânt care arăta ca un piedestal şi pe care se înălţa statuia unui cal, explicând cuplului în vârstă şi turiştilor americani că acesta aparţinea casapului de cai al reginei Victoria. Însă atenţia lui Robin fusese atrasă de un obelisc de piatră în vârful căruia se formase un nod imens de plante agăţătoare groase şi fibroase, ai căror lujeri coborâseră în jurul monumentului, creând impresia unui parazit extraterestru ca un păianjen care încerca să înghită întreg mormântul.

Era mormântul pe care stătea de obicei Coţofeni, personajul a cărui voce fusese făcută la început de Pez Pierce. Fanii *Inimii negre ca noaptea* făceau poze, însufleţiţi.

Grupul merse mai departe, în timp ce Robin se întreba dacă cimitirul i se părea mai degrabă frumos sau sinistru. Pe ambele părţi ale aleii, iedera, iarba, ferigile, mărăcinii şi rădăcinile copacilor îşi făcuseră de cap, bătându-şi parcă joc de grandoarea solemnă a monumentelor. Plantele agăţătoare mutaseră capacele grele de piatră ale criptelor, ferigile răsăriseră pe morminte pe care nu mai fuseseră puse flori de un secol, iar rădăcinile copacilor ridicaseră unele pietre funerare care stăteau acum strâmbe, înclinându-se spre pământ.

Fanii *Inimii negre ca noaptea* fură străbătuţi de un nou fior de însufleţire când ajunseră la mormântul lui Mary Nichols, care reprezenta un înger adormit în mărime naturală. Robin ştia că acesta era mormântul din desen al Albeicahârtia. De obicei, fantoma putea fi găsită prăbuşită deasupra lui, jelindu-şi moartea, şi fanii *Inimii negre ca noaptea* îl rugară pe unul dintre turişti să facă o poză cu ei toţi în faţa mormântului.

Apoi trecură printre nişte coloane egiptene imense şi intrară în Cercul Libanului, un amfiteatru de piatră în care două rânduri de mausolee se înşirau de-a lungul zidurilor. Fata cu tricou cu Albăcahârtia ţipă când zări mormântul gotic somptuos care semăna cu cel al lui lord şi lady Wyrdy-Grob din desen. În timp ce ghidul vorbea despre preferinţa victorienilor pentru iconografia egipteană, fanii *Inimii negre ca noaptea* îşi făcură selfie-uri şi poze în faţa mausoleului.

Părăsiră Cercul Libanului şi trecură pe lângă mormântul lui William Wombwell, care, le spuse ghidul, fusese un proprietar de menajerie victorian, ceea ce explica leul mare de piatră de deasupra criptei. Apoi ghidul îi conduse înapoi pe o alee lungă de ciment mărginită de alte morminte şi copaci, care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Dintr-odată, tânărul cu tricou cu Drek din faţa lui Robin se opri şi arătă spre o piatră funerară de pe o movilă care se înălţa abrupt lângă alee, înconjurată de tufişuri dese. Spre uşoara ei surprindere, Robin văzu din nou imaginea pe care Păianjenul i-o explicase lui Picioare la Galeria William Morris: mama pelican care îşi sfâşie pieptul, lângă cuibul plin de pui înfometaţi cu ciocurile întinse, aşteptând să fie hrăniţi cu sângele ei.

Fetele care îl înconjurau pe tânărul cu tricou cu Drek se agăţară acum una de cealaltă.

— Ăsta e, ăsta trebuie să fie!

— Oh, Doamne, şopti fata cu tricou cu Albăcahârtia, cu mâna la gură. O să plâng.

Ghidul se oprise şi el. Se întoarse cu faţa spre grup, ignorând agitaţia fanilor *Inimii negre ca noaptea*, şi spuse:

— Această piatră funerară neobişnuită îi aparţine lui Elizabeth, baroneasă de Munck. Simbolul pelicanului reprezintă sacrificiul. Acest mormânt a fost înălţat de fiica lui Elizabeth, Rosalbina...

Dar Robin nu-l mai asculta. Tocmai îşi amintise ce spusese Josh Blay despre locul unde le veniseră primele idei pentru desen — locul în care fusese omorâtă Edie. „Lângă un mormânt care i-a plăcut lui Edie întotdeauna. Are un pelican pe el.”

— Fă-mi poză, îi spuse o fană a *Inimii negre ca noaptea* alteia, întinzându-i telefonul cu mâini tremurătoare.

Tânărul cu tricou cu Drek privi spre ghid; Robin era sigură că se întreba cum să facă să urce panta să vadă scobitura unde fusese găsit cadavrul lui Edie. Fanii *Inimii negre ca noaptea* rămaseră în urmă când grupul porni mai departe, dar o privire în spate a ghidului îi făcu să avanseze fără tragere de inimă, uitându-se întruna peste umăr.

Robin, care închidea ariergarda, se mustră uşor pentru repulsia pe care o simţea faţă de fanii *Inimii negre ca noaptea*, care voiau fotografii cu locul în care fusese înjunghiată Edie. Ea cu ce era mai brează? Acum, când văzuse locul, înţelese cât de abil — sau norocos — fusese ucigaşul. În mod evident, ştiuse drumul către acea porţiune izolată de morminte dintre alei, despre care se presupunea că este închisă publicului. De asemenea, evitase grupurile de vizitatori şi reuşise să iasă din cimitir nedepistat. Robin privi în jur: nu era nicio cameră de supraveghere nicăieri. Se gândi la cele două măşti pe care le purtase cel care încercase să-l omoare pe Oliver Peach. Aici, printre copacii şi monumentele foarte înghesuite, ar fi fost o joacă de copii să-şi dea jos una şi să

rămână cu cealaltă. Poate că ucigaşul aşteptase un grup de vizitatori şi se amestecase discret printre ei sau poate că plecase pe unde venise.

Căzută pe gânduri, Robin rămăsese uşor în urma grupului, care acum se îndrepta spre mormântul Christinei Rossetti. Tocmai se întreba unde fusese găsit Josh, când auzi un psst zgomotos.

Tresări şi privi în jur. Printr-un petic de vegetaţie crescută sălbatic se vedeau doi ochi melancolici şi un smoc de păr cârlionţat. Pe jumătate ascuns de verdeaţă, Pez Pierce stătea cu un caiet de schiţe în mână şi îi zâmbea larg.

— Ce...?

Pez îşi duse un deget la buze şi îi făcu semn să se apropie. Robin privi spre grupul care ajunsese la un cot al aleii. Nimeni nu se uita în spate, aşa că îşi croi drum cu atenţie printre tufişuri. În timp ce ghimpii îi sfâşiau hainele, Robin dezbătu rapid dacă să continue sau nu cu accentul londonez pe care îl simulase când vorbise cu Pez data trecută, având în vedere că era posibil ca Zoe să-i fi spus acestuia că Jessica era din Yorkshire. Intră în micul luminiş în care stătea Pez şi decise să facă un compromis.

— Credeam că aici se intră doar cu ghidul, şopti ea cu accentul ei natural.

— Nu şi dacă ştii drumul secret, spuse Pez zâmbind.

Ţinea în mână un caiet de schiţe.

— Cum ai ajuns tu, o dependentă de muncă, să faci tururi prin cimitire?

— Aveam programare la dentist şi mi-am luat liber toată după-amiaza, spuse Robin. N-am mai fost niciodată aici. E incredibil, nu-i aşa?

— Da, acum îl aud.

— Ce auzi?

— Accentul de Yorkshire. Zoe mi-a spus. Mi-a spus şi că tocmai te-ai despărţit de prietenul tău.

— Păi... da, zise Robin, cu o tentativă de zâmbet curajos. E adevărat şi asta.

Înconjuraţi de vegetaţia udă care le ajungea până la talie, erau nevoiţi să stea foarte aproape unul de celălalt, pe o porţiune neregulată de pământ acoperit cu muşchi dintre morminte şi copaci. Robin simţea mirosul lui Pez prin tricoul mototolit şi subţire al acestuia: un miros animalic puternic, nu foarte neplăcut, şi brusc îi năvăli în minte amintirea penisului lui.

— Dacă îţi spun un al treilea lucru adevărat despre tine, primesc un premiu?

— Zi, spuse Robin.

— Nu ţi-ai verificat e-mailurile în după-amiaza asta.

— Ce, eşti mediu?

— Nu, dar cursul tău de desen a fost anulat.

— Ah, la naiba, spuse Robin, simulând dezamăgirea. Mariam e bine?

— Da, e foarte bine, doar prea ocupată. Are o chestie politică de care uitase. Chestiile de genul ăsta se întâmplă tot timpul la North Grove. N-o să fii singura care nu şi-a dat seama. Oamenii o să apară ca de obicei şi o să bea ceva

în bucătărie sau o să deseneze de unii singuri. Aşa facem noi. Sau tu eşti genul de persoană care o să facă reclamaţie?

— Nu, bineînţeles că nu! spuse Robin prefăcându-se ofensată, aşa cum ar fi fost cu siguranţă Jessica dacă ar fi fost considerată îngustă la minte şi înţepată.

— Mă bucur să aud asta, spuse Pez, privind spre grupul de vizitatori. Unde se duc?

— La Christina Rossetti.

— Vrei să-l vezi?

— Nu ştiu, zise Robin. E interesant?

— Pot să-ţi spun eu singura poveste interesantă despre mormânt, zise Pez. Apoi putem merge să bem ceva, cum vorbiserăm.

— Aha, spuse Robin, cu o timiditate, spera ea, convingătoare, da, bine. De ce nu?

— Super. Atunci haide. Va trebui să o luăm pe drumul mai lung, să nu dăm peste alte grupuri. Şi mai întâi trebuie să las asta acasă.

Ridică în aer caietul de schiţe.

Porniră printre copaci şi morminte, evitând aleile pe care cutreierau grupurile de vizitatori. De mai multe ori, Pez o ajută pe Robin să păşească peste rădăcinile copacilor şi peste fragmentele de lespezi împrăştiate pe pământul pietros, iar ea îl lăsă s-o ia de mână. A treia oară, Pez nu-i dădu imediat drumul la mână, ci după câţiva paşi.

— Deci care e povestea despre mormântul lui Rossetti? întrebă Robin.

Simţea o dorinţă posibil paranoică de a-l face pe Pez să continue să vorbească în timp ce mergeau pe sub copacii întunecoşi, departe de ochii altor persoane.

— Ah, spuse el, păi, Rossetti nu e singură înăuntru.

— Nu?

— Nu, mai e o femeie pe nume Lizzie Siddal. A fost soţia fratelui Christinei. A făcut supradoză şi când au îngropat-o, Dante a băgat singurul manuscris al poeziilor lui în coşciug, cu ea. Un gest grandilocvent, gen.

— Foarte romantic, comentă Robin, eliberându-şi glezna de nişte iederă.

— Şapte ani mai târziu, spuse Pez, Dante s-a răzgândit, a pus s-o dezgroape şi a scos manuscrisul. Paginile aveau găuri de viermi şi tot ce vrei... dar arta e mai importantă ca fufele, nu?

Lui Robin Ellacott nu i se păru o replică deosebit de amuzantă, dar Jessica Robins chicoti amabilă.

66

Unul dintre copiii din jur
Arătă spre mormanul teribil, zâmbitor...
Un copil are în el ceva înfiorător.

Charlotte Mew, *În Cimitirul Nunhead*

— Ce desenai? îl întrebă Robin pe Pez, după ce ieşiră din cimitir şi se îndreptau spre North Grove.

— Mi-a venit o idee pentru o chestie cyberpunk, spuse Pez. E şi cu un cioclu victorian care călătoreşte în timp.

— Ah, uau, sună minunat, spuse Robin.

Cât timp dură drumul scurt până la colectivul artistic, Pez îi explică povestea, care, spre uşoara ei surprindere, suna într-adevăr deopotrivă elaborată şi incitantă.

— Deci scrii şi în acelaşi timp desenezi?

— Da, puţin, spuse Pez.

Holul plin de culoare al colectivului artistic părea ameţitor după umbra melancolică a cimitirului.

— Durează o clipă, doar duc asta la etaj, zise Pez arătând spre caietul de schiţe.

Dar, înainte să apuce să pună piciorul pe scara spiralată, din direcţia bucătăriei apăru Nils de Jong. Imens, blond şi ciufulit, purta vechii lui pantaloni cargo cu buzunare duble şi un şorţ crem stropit ici şi colo cu vopsea.

— Ai un musafir, îl informă el pe Pez cu voce scăzută. Tocmai s-a dus la baie.

Era greu să-ţi dai seama dacă Nils zâmbeşte sau nu, gura lui lată, cu buze subţiri, având colţurile îndreptate în sus de la natură.

— Cine? spuse Pez, cu mâna pe balustradă.

— Phillip Ormond, spuse Nils.

— Ce dracu' vrea de la mine? întrebă Pez.

— Crede că ai ceva care îi aparţine, spuse Nils.

— Cum ar fi?

— Uite-l, zise Nils mai tare, în timp ce Ormond apărea de după colţ.

Robin, care nu-l mai văzuse niciodată, îi remarcă înfăţişarea ordonată şi îngrijită, atât de nelalocul ei aici, la North Grove. Ormond purta costum şi cravată şi ducea o servietă, ca şi cum ar fi venit direct de la şcoală.

— Salut, îi spuse el lui Pez fără să zâmbească. Mă întrebam dacă putem vorbi puţin.

— Despre ce?

Ormond privi spre Robin şi Nils, apoi spuse:

— E mai delicat. E vorba de Edie.

— Bine, spuse Pez, deşi nu părea fericit. Vrei să mergem în bucătărie?

— În bucătărie e Mariam cu ai ei, zise Nils.

— Bine, spuse Pez uşor iritat. Vino la etaj.

Apoi se întoarse spre Robin.

— Poţi să...?

— Da, bineînţeles, aştept aici, spuse Robin.

Cei doi bărbaţi începură să urce în tăcere scara spiralată şi dispărură, lăsând-o pe Robin singură cu Nils.

— N-ai văzut o pisică, nu-i aşa? întrebă olandezul, privind în jos spre ea prin bretonul lui blond şi încâlcit.

— Nu, îmi pare rău.

Nils privi absent în jur, apoi din nou spre Robin.

— Zoe mi-a spus că eşti din Yorkshire.

— Da, aşa e.

— E bolnavă azi.

— Îmi pare rău. Sper că nu e ceva grav?

— Nu, nu, nu cred.

Urmă o pauză în care Nils privi prin holul altfel gol, ca şi cum pisica lui ar fi putut să se materializeze din senin.

— Îmi plac foarte mult scările astea, spuse Robin, ca să întrerupă tăcerea.

— Da, zise Nils, întorcându-şi capul imens să privească spre ea. Un vechi prieten ni le-a făcut... Ştii că a fost anulat cursul de desen din seara asta?

— Da, ştiu, mi-a spus Pez.

— Dar poţi să faci un desen, dacă vrei. Mariam a aranjat nişte ferigi şi chestii. Cred că e şi Brendan acolo.

— Ar fi minunat, dar am spus că beau ceva cu Pez.

— Vrei să stai jos cât îl aştepţi?

— Mulţumesc foarte mult.

— Vino, zise Nils, indicându-i să-l urmeze în direcţia opusă bucătăriei.

Picioarele lui imense încălţate cu sandale lipăiau pe podea în timp ce mergeau. Când trecură pe lângă atelierul în care se ţinea de obicei cursul de desen, Robin îl văzu pe mai vârstnicul Brendan, lucrând silitor la schiţa lui cu ferigi.

— Bucătăria e plină de revoluţionari armeni, spuse Nils oprindu-se în dreptul unei uşi închise şi scoţând din buzunar un morman de chei. Nu e linişte acolo. Politică... te interesează politica?

— Destul de mult, spuse Robin prudent.

— Şi pe mine, dar îi contrazic mereu pe toţi şi Mariam se enervează. Atelierul meu privat.

Nils intră primul într-o încăpere mare, cu miros puternic de terebentină şi canabis.

Termenul de „haos” nu era de ajuns. Podeaua era plină de cârpe, tuburi de vopsea golite, hârtii mototolite şi gunoaie de tipul ambalajelor de ciocolată şi cutii goale. Pe pereţi, rafturile şubrede din lemn nu erau ticsite doar cu vase cu pensule, tuburi de vopsea şi diverse palete pentru artişti, ci şi cu cărţi zdrenţuite, sticle, piese ruginite de aparate, sculpturi din lut pline de cocoloaşe, măşti din tot felul de materiale, de la lemn la stofă, un tricorn prăfuit, diferite modele anatomice, o mână de ceară, diverse pene şi o maşină de scris foarte veche. Peste tot erau sprijinite teancuri de pânze, cu spatele la încăpere.

Din gunoaiele în care picioarele se afundau până la glezne se înălţau, ca nişte excrescenţe fungice stranii, câteva mostre ale artei lui Nils de Jong. Toate erau urâte într-un mod atât de agresiv, că Robin decise, în timp ce-şi croia drum printre resturile de pe podea spre unul dintre cele două fotolii joase, că erau fie opera unui geniu, fie pur şi simplu groaznice. Un bust din lut al unui bărbat cu roţi dinţate în loc de ochi şi bucăţi din ceea ce părea a fi cauciuc de maşină în loc de păr o privi cu ochi goi în timp ce trecea pe lângă el.

Se aşeză pe fotoliul tapiţat pe care i-l indicase Nils şi care mirosea destul de urât şi zări un colaj pe un şevalet din faţa ferestrei. Tabloul, în care predominau nuanţele de galben şi de verde-maroniu, înfăţişa chipul fotografiat al lui Edie Ledwell suprapus peste o siluetă îngenuncheată pictată.

— Îmi pare rău pentru pisica ta, spuse Robin, luându-şi ochii de la colaj. A dispărut de mult?

— Se fac deja cinci zile, oftă Nils, prăbuşindu-se pe celălalt fotoliu, care scoase un geamăt scârţâit când i se ceru să-i suporte greutatea. Sărmanul Jort. Nu a mai dispărut niciodată atât de mult.

Având în vedere ceea ce spusese Josh despre relaţia deschisă a lui Nils şi Mariam, Robin se întrebase dacă interesul acestuia de a o duce în atelierul lui nu era unul de natură sexuală, dar Nils părea mai degrabă somnoros, cu siguranţă fără nicio aplecare spre seducţie. În scrumiera de pe măsuţa cu un singur picior de lângă el se afla un joint pe jumătate fumat de mărimea unui morcov, stins, dar continuând să umple aerul cu mirosul lui înţepător.

— Îmi place foarte mult aia, minţi Robin, arătând spre colajul cu faţa lui Edie.

Edie era înconjurată de o varietate ciudată de fiinţe: două siluete umane cu mantii lungi, un păianjen gigantic şi un papagal roşu, care ducea o frunză de marijuana în cioc şi care părea să-i aterizeze în poală. Pe hârtia crem groasă

fuseseră scrise, dintr-o parte în alta a pânzei, două propoziţii, una în greacă şi cealaltă în latină: Thule ultima a sole nomen habens şi ö μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε φοϊβος Απόλλων

— Da, spuse Nils, examinându-şi tabloul cu o satisfacţie somnoroasă. Am fost mulţumit de el, a ieşit bine... Au început să mă intereseze posibilităţile colajului anul trecut. A fost o retrospectivă Hannah Hoch la Galeria Whitechapel. Îţi place Hoch?

— Mă tem că nu-i cunosc opera, spuse Robin sincer.

— A făcut parte din mişcarea dadaistă berlineză. Ştii desenul *Inimă neagră ca noaptea*? Ai recunoscut modelul meu?

— Ah, spuse Robin, prefăcându-se surprinsă, nu cumva e animatoarea? Edie nu mai ştiu cum?

— Ledwell, da, exact. Ai recunoscut sursa de inspiraţie a compoziţiei?

— Ăă..., spuse Robin.

— Rossetti. *Beata Beatrix*. Un tablou cu amanta moartă.

— Ah, făcu Robin. Trebuie să mă duc să-l văd.

— În original, spuse Nils privind spre tabloul lui, e un cadran solar, nu un păianjen. Ăsta e un păianjen ţesător orb.

Nils arătă spre creatură.

— Detestă lumina. Până şi noaptea e prea strălucitoare pentru ei. Au fost găsiţi într-o criptă din Cimitirul Highgate. Singurul loc din Anglia în care au fost descoperiţi.

— Uau, făcu Robin iar.

— Ai recunoscut simbolismul? Păianjenul reprezintă hărnicia şi măiestria, dar urăşte lumina. Nu poate supravieţui la lumină.

Nils observă acum ceea ce părea a fi un fir de tutun în barba lui răvăşită şi îl scoase. Robin, care speră să-i abată atenţia suficient cât să facă o poză cu colajul cu Edie, ca să-l vadă şi Strike, arătă spre bustul bărbatului cu roţi dinţate în loc de ochi şi spuse:

— E fabulos.

— Da, spuse Nils.

Din nou, era greu să-ţi dai seama dacă zâmbeşte cu adevărat sau nu, din cauza gurii lui, curbată în sus, care te ducea cu gândul la o mască.

— E taică-meu. I-am amestecat cenuşa în lut.

— Ai...?

— Da. S-a sinucis. Acum peste un deceniu.

— Ah, îmi... îmi pare foarte rău.

— Nu, nu, n-a însemnat foarte mult pentru mine, spuse Nils dând uşor din umeri. Nu ne înţelegeam. El era mult prea modern pentru mine.

— Modern? repetă Robin.

— Da. Era industriaş... în petrochimie. Un om important în Olanda. Plin de acel liberalism social-democrat găunos, înţelegi... comitet manageri-muncitori, creşă... ca micile lui roţi dinţate să fie mulţumite.

Robin dădu din cap neutru.

— Dar fără să fie ancorat în ceva real sau important, spuse Nils, privind lung spre bustul grotesc. Tipul de om care cumpără un tablou ca să se asorteze cu covorul, înţelegi?

Nils râse încet şi Robin zâmbi.

— La o săptămână după ce a murit mama, taică-meu a aflat că are cancer, un cancer tratabil, dar el a decis să se sinucidă oricum. Ai citit cumva Durkheim?

— Nu, spuse Robin.

— Împrumut-o, zise Nils, făcând un gest cu mâna lui imensă. Emile Durkheim. Despre sinucidere. Avem o mică bibliotecă de împrumut în baie... Durkheim descrie perfect nemulţumirea lui taică-meu. Anomie. Ştii ce e asta?

— Absenţa, răspunse Robin, care spera ca tresărirea ei de surprindere să treacă neobservată, standardelor etice sau sociale normale.

— Foarte bine, zise Nils zâmbindu-i leneş. Ştiai deja sau ai căutat cuvântul după ce l-ai văzut pe vitraliul nostru din bucătărie?

— L-am căutat după ce am văzut vitraliul, minţi Robin, zâmbindu-i şi ea.

Din experienţa ei, bărbaţilor le făcea plăcere să ofere informaţii femeilor. Nils râse uşor, apoi spuse:

— Tata nu avea viaţă interioară. Era gol, gol... profit, achiziţii şi bifarea micilor căsuţe social-democrate... a murit aşa cum a trăit. Sinucidere anomică: Durkheim o descrie foarte bine. Moartea fiecăruia e o împlinire, de fapt. Nu crezi?

Răspunsul sincer al lui Robin ar fi fost nu, dar Jessica Robins spuse:

— Nu m-am gândit niciodată din perspectiva asta.

— E adevărat, spuse Nils, dând din cap gânditor. Nu cunosc pe nimeni a cărui moarte să nu fi fost inevitabilă şi complet potrivită. Ştii ce sunt chakrele?

— Sunt zone ale trupului, nu-i aşa?

— Ceva mai mult de atât. Tantrism hindus, spuse Nils luând jointul stins şi arătându-i-l. Te deranjează dacă...?

— Nu, te rog.

Nils îl aprinse cu un Zippo vechi şi ponosit. Din joint ieşiră vălătuci imenşi de fum.

— Cancerul tatălui meu era la prostată, spuse Nils din interiorul norului de fum albastru. Chakra a doua: *svadhishthana*. Bolile chakrei a doua provin din lipsă de creativitate şi izolare emoţională. Am ceva aici...

Se ridică în picioare, cu greutate. În timpul de care avu nevoie să străbată încăperea, Robin îşi scoase mobilul, făcu o poză cu colajul, apoi îl ascunse înapoi în geantă.

— ...unde e? murmură Nils.

Scormoni prin rafturile aglomerate, dând în lături obiecte, dintre care unele căzură pe podea, fără ca el să manifeste prea mult interes faţă de starea lor.

— Atenţie! strigă Robin, brusc alarmată.

O sabie cu lama curbată căzuse de pe raft, ratând sandalele lui Nils cu câţiva centimetri. Nils se mulţumi să râdă şi se aplecă s-o ridice.

— *Klewang*-ul bunicului meu. Am gravat puţin pe ea, vezi? Ştii ce spune?

— Nu, replică Robin, privind literele greceşti uşor tremurate de pe lamă.

— κληονομιά. „Moştenire”... Unde e cartea aia?

Puse sabia la loc pe raft, dar după încă un minut de căutări buimace spuse „nu e aici” şi se întoarse la Robin cu mâna goală. Fotoliul scund gemu din nou sub greutatea lui.

— Deci, în cazul cuiva ca... mă rog, spuse Robin, arătând spre tabloul cu Edie, cum a fost moartea lui Edie Ledwell o împlinire?

— Ah, spuse Nils, clipind înceţoşat spre tablou, păi, asta a fost provocată de ceea ce eu aş numi perspectivă aristocratică.

Trase încă un fum adânc din joint şi îl suflă afară, astfel încât Robin abia îi putea distinge trăsăturile feţei:

— Nu vreau să spun „aristocratic” în termeni înguşti de clasă... Mă refer la o dispoziţie anume a minţii... O natură aristocratică dispune de detaşare... adoptă o viziune largă şi generoasă asupra vieţii... rezistă în faţa schimbărilor, bune sau rele, pe care le aduce soarta... dar Edie avea o mentalitate burgheză... posesivă faţă de realizările ei... îngrijorată pentru drepturile de autor, supărată din cauza criticilor... şi succesul a distrus-o, în cele din urmă...

— Crezi că arta ar trebui să fie gratuită?

— De ce nu? spuse Nils, întinzând jointul. Vrei?

— Nu, mersi.

Se simţea deja ameţită doar inhalând fumul.

— Dar, continuă ea, atenuând întrebarea cu un râs uşor, doar nu crezi că grijile faţă de drepturile de autor au ucis-o, nu-i aşa?

— Nu drepturile de autor neapărat... nu, Edie a fost ucisă din cauza a ceea ce devenise.

— Devenise?

— Un obiect al urii. S-a făcut detestată... dar a fost o artistă.

Nils privi lung silueta îngenuncheată neclară şi verde peste care era lipit capul lui Edie şi spuse:

— Şi ce omagiu mai mare poate fi adus puterii pe care o deţine opera unui artist decât distrugerea acestuia? Aşa că, în sensul ăsta, ştii, Edie a triumfat în moartea ei... i-au recunoscut puterea... a fost sacrificată pentru arta ei... dar dacă ar fi ştiut cum să... cum să îşi *locuiască* forţa... atunci totul i-ar fi mers mai bine...

Nils trase încă un fum lung din joint. Vocea lui devenea din ce în ce mai somnoroasă.

— Oamenii nu au cum să fie altfel decât sunt... e înnăscut... Prietenul tău Pez... e tipul vestic clasic...

Acum, Robin auzi în depărtare vocea lui Bram, care cânta în olandeză, apoi strigă „Nils?” Nils duse la buze un deget gros, zâmbindu-i lui Robin.

— Nils?

Auziră paşii lui Bram alergând pe coridor şi apoi un pumn care bătea în uşă. Robin presupuse că Nils o încuia de obicei când era în atelier, pentru că Bram nu încercă clanţa.

— Ştiu că eşti înăuntru, papa, simt mirosul de iarbă!

Robin bănui că Nils s-ar fi prefăcut că nu-şi aude fiul dacă n-ar fi fost ea de faţă. În schimb, Nils râse şi spuse:

— Bine, băiete...

Se ridică în picioare, puse jos jointul şi se îndreptă spre uşă. Bram apăru, cu ochii măriţi când o văzu pe Robin acolo, şi râse înfundat.

— Papa, încercai să...?

— Ea e prietena lui Pez, spuse Nils, acoperind sfârşitul propoziţiei lui Bram. Ce vrei?

— Pot să duc la şcoală sabia lui *overgrootvader*?

— Nu, băiete, dacă faci, asta te exmatriculează sigur. Acum, ieşi afară. Du-te să te joci.

— *Drek e singuric şi plictirit*, zise Bram. *Drek e singuric şi plictirit. Drek...*

— Nils? se auzi o voce feminină.

Acum apăru femeia tunsă foarte scurt pe care Robin o mai văzuse, cu copilul ei mic în braţe.

— A venit un tip pentru boiler.

— Aştept pe hol, îi spuse Robin amabilă lui Nils, ridicându-se în picioare. Probabil vrei să încui iar camera asta dacă nu eşti aici.

Spera că, pomenind de încuierea atelierului, îl va determina pe Nils s-o şi facă. Nu îi plăcea prea mult ideea ca Bram să pună mâna pe *klewang*-ul străbunicului său şi fu uşurată să audă în spatele ei clinchetul cheilor, în timp ce se îndrepta spre hol.

Pez tot nu se vedea nicăieri, dar un bărbat în salopetă albastră privea uimit gigantica *Monstera deliciosa*, scara spiralată şi sutele de desene şi tablouri atârnate pe pereţi. Nils trecu greoi pe lângă Robin, învăluit într-un miros puternic de canabis, ca să-l întâmpine pe meseriaş şi să-l conducă spre bucătărie. Femeia cu părul tuns scurt îi zâmbi lui Robin, apoi urcă scara spiralată, şoptindu-i copilului mic din braţele ei, care chicotea.

Rămasă singură, Robin îşi scoase mobilul ca să-i trimită lui Strike fotografia pe care o făcuse colajului. Însă, înainte să apuce s-o facă, o voce ascuţită se auzi puternic, ca un fluier, chiar la urechea ei.

— DREK VREA SĂ JOCI JOCUL, BUA!

Robin tresări şi se întoarse, cu un icnet de surpriză. Bram se furişase în spatele ei, ţinând un dispozitiv mic de plastic la gură. Când văzu spaima lui

Robin, începu să râdă în hohote. Robin băgă mobilul înapoi în geantă, cu inima mai să-i sară din piept, şi se forţă să zâmbească.

— Îţi *place Inimă neagră ca noaptea*, nu-i aşa?

— Îmi place Drek, spuse Bram, continuând să vorbească prin dispozitivul care îi transforma vocea într-un vaiet asurzitor.

— Face şi alte voci? întrebă ea, o bănuială încolţindu-i brusc în minte.

— Poate, spuse Bram.

Apăsă pe un buton şi vocea lui deveni răguşită şi hârşâită.

— Pot s-o fac şi pe asta.

— De unde ai luat-o? Pare amuzantă.

— De la Muzeul Ştiinţei, spuse Bram cu vocea hârşâită.

Apoi lăsă jos dispozitivul de modificare a vocii şi zise:

— Tu cine eşti?

— Jessica, spuse Robin. Fac cursuri de desen aici.

— Credeam că eşti prietena lui Pez?

Suspiciunea din vocea lui şi agerimea cu care o privea o făcură pe Robin să înţeleagă de ce spusese Josh că Bram părea uneori să aibă 40 de ani.

— Sunt amândouă, răspunse Robin, arătând apoi spre modificatorul de voce. Cu ăsta ai putea foarte uşor să faci farse la telefon. Ai făcut-o vreodată? Eu făceam asta cu fratele meu, minţi ea.

Bram se mulţumi să zâmbească afectat.

— Vrei să vezi o lucrare de-a lui Pez?

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Robin, presupunând că urma să fie condusă la unul dintre tablourile de pe pereţii din jurul lor.

— E la etaj, zise Bram zâmbind larg, în timp ce îi făcea semn să îl urmeze pe scări.

— Nu sunt sigură că ar trebui să merg acolo, spuse Robin.

— Nu-i pasă nimănui, zise Bram. Toată lumea are voie să facă orice aici.

— Unde anume este lucrarea? întrebă Robin, fără să se mişte.

Nu avea de gând să se lase condusă de Bram în camera lui Pez. Oricât de mult ar fi vrut să afle ce îşi spuneau el şi Ormond, credea că ar avea mai multe şanse să afle informaţia de la Pez la un pahar decât dacă dădea buzna în camera lui împreună cu Bram.

— E în fosta cameră a lui Edie şi Josh, spuse Bram.

Tentaţia de a o vedea era irezistibilă, aşa că Robin urcă scările spiralate în urma lui Bram la următorul etaj.

Bram părea ciudat de însufleţit în timp ce o conducea pe coridorul îngust, mochetat şi întrerupt din loc în loc de două sau trei trepte. Clădirea ar fi dus-o pe Robin cu gândul la un hotel mic, dacă majoritatea uşilor n-ar fi fost deschise neglijent, lăsând să se vadă camere dezordonate.

— Asta e a mea, spuse Bram inutil despre o cameră plină de jucării stricate. Asta e a lor.

Spre deosebire de celelalte, uşa de după camera lui Bram era închisă. Robin fu surprinsă să-l vadă pe băiat că se uită în dreapta şi în stânga pe coridorul gol, apoi scoate o cheie din buzunar şi descuie uşa.

Camera era orientată spre nord. Mirosea a lemn şi stofă carbonizate, cu un iz de putreziciune umedă. Lustra de deasupra nu avea bec. După ce ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, Robin îşi dădu seama că încăperea fusese lăsată în starea în care o părăsise Josh cu câteva luni în urmă. La fereastră continuau să atârne perdele înnegrite, ale căror margini zdrenţuite se legănau uşor în curentul produs de deschiderea uşii. Pe patul dublu nu mai rămăsese decât o saltea parţial arsă. Din schiţele de pe perete nu mai rămăseseră decât nişte fragmente, încă susţinute de piuneze care-şi pierduseră strălucirea, dar cea mai mare lucrare de artă — dacă putea fi numită astfel — supravieţuise, deoarece fusese pictată direct pe perete. Spre acest graffiti arăta Bram, urmărind avid reacţia lui Robin.

Cineva — Pez, dacă era să-i dea crezare lui Bram — pictase un tablou de doi metri, care înfăţişa în cele mai mici detalii un penis care intră într-un vagin. Deasupra lui fuseseră pictate aceleaşi cuvinte inscripţionate pe vitraliul lui Mariam din bucătăria de jos.

Starea de anomie e imposibilă
acolo unde organele solidare
sunt în contact suficient unele cu altele,
şi în contact suficient de îndelungat.

— Cum ţi se pare? întrebă Bram abia stăpânindu-şi chicotele.

— Foarte bun, spuse Robin pe un ton practic. Cu siguranţă, cineva se pricepe să deseneze organe genitale.

Bram păru uşor frustrat de răspuns.

— Pez l-a făcut. Când ei erau plecaţi. Lui Edie nu i-a plăcut.

— Nu? zise Robin pe un ton indiferent.

— Ştiu cine a omorât-o, spuse Bram.

Robin se uită la el. Bram era atât de înalt, că aproape îi ajungea la nivelul ochilor. Îşi aminti ce i se întâmplase mamei lui şi nu putu să nu-i pară rău pentru băiat, dar nici expresia lui avidă şi nici dorinţa evidentă de a inspira şoc sau frică nu erau atrăgătoare.

— Atunci ar trebui să spui unui adult, zise ea.

— Tu eşti adultă. Dacă îţi spun, atunci va trebui să faci ceva, nu-i aşa?

— Am vrut să zic un adult cum ar fi tatăl tău sau Mariam.

— De unde ştiai că nu e mama mea?

— Mi-a zis cineva, spuse Robin.

— Ştii ce s-a întâmplat cu mama mea adevărată?

— Nu, spuse Robin.

— Un bărbat a strâns-o de gât şi a omorât-o.

— E groaznic, spuse Robin serios. Îmi pare foarte rău.

Bănuia că Bram se aşteptase ca ea să-l acuze că minte. Timp de o fracţiune de secundă, zâmbetul lui şovăi. Apoi Bram spuse tare:

— Mie nu-mi pasă. E mai bine să stau cu Nils. Îmi dă orice.

— Eşti norocos, spuse Robin zâmbindu-i.

Se întoarse să se uite la restul camerei.

Nu putea fi, se gândi ea, locul în care Josh şi Edie înregistraseră acel video de la început, pe vremea în care erau atât de evident îndrăgostiţi, deoarece camera aceea avusese un pat de o persoană. Nu vedea portofelul lui Josh sau vreo cheie. O tablă pentru darts supravieţuise focului, deoarece era atârnată în celălalt capăt al camerei. Pe ea era prins un desen din care ieşeau trei săgeţi. Curioasă, Robin se apropie de tablă şi, cu un uşor freamăt de surpriză, văzu că era un desen în creion destul de prost al lui Inigo Upcott, pe care îl identifică mai ales deoarece Katya îi scrisese numele deasupra propriei semnături.

— Cine a pus desenul bietului om pe tablă? îl întrebă ea pe Bram.

Neprimind răspuns, Robin se întoarse şi se trezi privind drept în faţa unui şobolan mort.

Ţipă, se împletici înapoi spre perete şi simţi cum aripioarele săgeţilor o înţeapă în ceafă. Şobolanul, parţial putrezit, nu avea ochi: dinţii lui erau galbeni, iar coada care semăna cu un vierme era ţeapănă. Puţea a alcool, iar Bram îl împingea spre ea, râzând. Pe podea, lângă pat, se afla acum un borcan mare, cu capacul scos, plin cu un lichid tulbure.

— Nu, strigă Robin.

Îl dădu pe Bram la o parte şi ieşi din cameră aproape alergând pe coridorul pustiu. Se întoarse în grabă pe drumul pe care venise, străduindu-se să reziste imboldului puternic de a fugi, chiar dacă nu-l auzea pe Bram venind după ea.

Când ajunse în capul scărilor, îl văzu pe Pez stând singur în holul de dedesubt. Părea iritat, dar expresia i se înseninã când Robin începu să coboare scările.

— Credeam că ai fugit.

— Nu, spuse Robin, încercând să se adune. Bram a vrut să-mi arate ceva sus.

— Doamne, spuse Pez, pe jumătate amuzat. Ce?

— Ceva pictat de tine pe un perete, spuse Robin, străduindu-se să afişeze o expresie la fel de amuzată.

— Căcat, ţi-a arătat aia? spuse Pez, căruia părea că îi căzuse cerul în cap. A fost o glumă şi uşa aia ar trebui să fie încuiată.

Robin tocmai ajunsese în hol când Bram coborî bubuind scările, în urma ei.

— De unde ai cheie la camera lui Josh? vru să afle Pez de la băiat.

Bram dădu din umeri insolent, apoi o privi pe Robin direct în ochi.

— Zoe a fost, spuse el zâmbind larg.

Apoi dădu colţul în fugă, îndreptându-se spre bucătărie.

67

Acum mă ia de supărată.
Cred că mândria de femeie-am-mbrăcat,
Pentru un ţel desăvârşit.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

— Ce-i cu Zoe? întrebă Pez.

— Habar n-am, minţi Robin. E un... un băiat ciudat, nu-i aşa?

— Poţi să spui şi aşa, răspunse Pez pufnind. Haide. Mergem la The Gatehouse.

Buna dispoziţie anterioară a lui Pez părea să fi fost afectată de conversaţia cu Ormond, dar când ieşiră în aerul blând al serii se mai însenină. În timp ce mergeau spre cârciumă, Pez o întrebă despre cariera ei în marketing, pe care, din fericire, Robin o născocise la detaliu, astfel încât îi putu furniza răspunsuri deja pregătite.

— Dar nu ţi se pare plictisitor? întrebă Pez.

— Bineînţeles că da, spuse Robin.

Pez râse.

— Scuze că am stat la etaj atât.

— E în regulă. Am vorbit cu Nils.

— Da? făcu Pez zâmbind. Ce părere ţi-a făcut?

— E interesant.

Pez râse iar.

— E-n regulă, poţi să spui că e ciudat. Nu e ca şi cum ar fi taică-meu. Despre ce vorbea, gen?

— Ăă... Tantrism hindus, capitalism, sinucidere, anomie...

Robin se uită cu coada ochiului, dar nu văzu nicio reacţie.

— ...perspectiva aristocratică, moartea ca împlinire...

— I-ai auzit cele mai tari numere, spuse Pez zâmbind. E inofensiv, doar excentric, gen... crede că e un aristocrat natural pentru că a supravieţuit milioanelor pe care i le-a lăsat taică-său.

— Cred că a fost o mare provocare, spuse Robin.

De data aceasta, când râse, Pez întinse mâna şi o atinse uşor pe braţ.

— Eşti amuzantă, spuse el uşor surprins.

— Mi-a arătat şi nişte lucrări de-ale lui.

— Da? Cum ţi s-au părut?

Înainte ca Robin să apuce să răspundă, Pez continuă:

— Absolut groaznice, nu? Nu-ţi face griji, toţi ştim că-s un căcat. Nils a trecut prin toate: pictură, sculptură, gravură, grafică, chestii digitale — şi săptămâna trecută zicea că se apucă de xilogravură.

— A vândut vreodată ceva? Nu, stai — el crede că arta trebuie să fie gratuită, nu?

— Da, zise Pez. Uşor de spus dacă ai deja milioane la bancă, gen. Uneori susţine mici reprezentaţii individuale la North Grove şi toţi vechii adepţi, elevii care îşi fac veacul pe acolo de ani întregi, vin şi beau vin şi îi spun că e un geniu. Cred că unii dintre ei chiar sunt convinşi de asta. Cumva drăguţ, de fapt... Ţi-a spus ce rasă eşti?

— Ce rasă? repetă Robin. Ce vrei să spui?

— Cred că avem nevoie de o bere înainte să abordăm subiectul.

The Gatehouse se vedea acum: o clădire mare, în alb şi negru, cu grinzi de lemn şi mese cu scaune afară.

— Vrei să stăm înăuntru sau afară? întrebă Pez.

— Înăuntru.

Acum, când ea şi Pez nu se mai aflau sub coroanele umbroase ale copacilor din cimitir, se temea de o examinare atentă a perucii şi lentilelor de contact colorate.

— Ce vrei? întrebă Pez.

Intrară într-o zonă de bar foarte mare, cu pereţi de cărămidă şi podele de lemn, unde se aflau multe mese, o treime dintre ele deja ocupate.

— Un pahar de vin roşu, te rog, spuse Robin. Mă reped până la baie.

Tapetul de la toaleta femeilor înfăţişa rododendroni şi papagali. Robin se închise într-o cabină, îi trimise lui Strike fotografia cu colajul cu Edie, apoi îl sună. Strike răspunse aproape imediat.

— Nu eşti la curs?

— A fost contramandat, aşa că în loc de asta beau ceva cu Pierce. Ascultă, tocmai ţi-am trimis o poză cu tabloul pe care Nils de Jong i l-a dat lui Grant Ledwell — o copie a lui, vreau să spun — şi acum vreau să-ţi notezi ce s-a întâmplat, cât încă îmi amintesc tot, pentru că eu n-am timp să fac asta. Pez mă aşteaptă la bar.

— Zi, spuse Strike.

Robin turui despre vizita lui Ormond la Pez, tot ce-şi putu aminti despre divagaţiile lui Nils despre moartea lui Edie, descrise în detaliu camera lui Josh şi termină cu o scurtă relatare despre comportamentul lui Bram, culminând cu acuzaţia lui la adresa lui Zoe. În tot acest timp, auzea scrâşnetul rapid al pixului lui Strike.

— Dumnezeule mare, e suficient deocamdată, spuse Strike după ce ea termină. Bine lucrat.

— Deci trebuie să te loghezi în joc imediat, continuă Robin. Ultima oară când m-am uitat Anomie nu era acolo, dar asta a fost acum peste trei ore.

— Devin chiar acum LabuteleluiBuffy, spuse Strike.

Robin îi auzi degetele tastând.

— Bun, te sun după ce terminăm de băut.

— Sigur. Noroc.

Robin închise, ieşi din cabină, îşi verifică imaginea în oglindă, să se asigure că peruca şi lentilele de contact erau la locul lor, setă mobilul pe înregistrare, îl băgă înapoi în geantă, sperând că acesta avea să prindă spusele lui Pez peste zgomotul din cârciumă, apoi ieşi din toaletă.

Pez se aşezase la o masă rotundă de două persoane dintr-un colţ îndepărtat, lângă geam, cu un pahar de vin roşu şi o halbă de bere în faţă. îşi apropiase scaunul de cel al lui Robin, aşa că în loc să stea unul în faţa celuilalt erau practic alături.

— Deci, spuse Robin zâmbind, în timp ce se aşeza.

Când îşi scoase sacoul de velur negru, ochii lui Pez se deplasară automat spre sânii ei, apoi din nou spre ochii ei.

— Ce ziceai, că Nils le spune oamenilor ce rasă sunt?

De aproape, Robin putea să simtă iar mirosul trupului lui Pez. Braţele lui goale erau musculoase, iar unghiile murdare. Dacă i-ai fi îndepărtat blugii şi tricoul, ar fi arătat ca un sfânt al lui Caravaggio, cu ochii lui mari, trişti şi închişi la culoare şi părul negru, cârlionţat şi răvăşit.

— Nils împarte oamenii pe care îi cunoaşte în rase, spuse Pez.

Apoi, văzând expresia lui Robin, adăugă:

— Doar europenii albi, gen. A luat asta dintr-o carte veche. Da, şase rase de europeni albi. Citeşte chestii ciudate de care n-a mai auzit nimeni şi îi plac disputele, chiar dacă e luat. Îi place să fie în opoziţie, gen.

— Deci, când mi-a spus că eşti un bărbat vestic tipic, asta era chestia cu rasa?

— Ha, ţi-a spus asta? întrebă Pez, dându-şi uşor ochii peste cap. Da. Sunt un bărbat vestic. Mic şi tuciuriu.

Lui Robin îi veni să zică „Nu eşti mic”, dar îşi înghiţi cuvintele: ea se referea la înălţime, dar cuvintele ei puteau fi interpretate într-un mod diferit.

— Dar toţi sunt scunzi în comparaţie cu Nils.

— Da, dar vesticii au aspect latin şi sunt emoţionali, le place spectacolul.

— Şi ce rasă crede Nils că e el?

— Nordic, spuse Pez. Războinic-creator mare şi blond. Cea mai bună rasă, evident.

— Deci totul e o glumă, dar Nils provine din rasă superioară?

Pez râse.

— Da. Mariam se enervează foarte tare când el începe cu chestiile cu rasa, dar Nils spune că se enervează doar pentru că e tipul dinaric, inferior nordicilor.

Robin râse împreună cu el, deşi nu i se părea foarte amuzant.

— Odată, Nils i-a spus unui tip în cărucior — era o petrecere de sfârşit de semestru, ţinem petreceri tot timpul, orice pretext e bun — că e un alpin clasic. Asta e o glumă internă a celor de la North Grove, pentru că Nils spune despre oricine nu-i place că e alpin, gen. Alpin e practic un cod pentru „dobitoc plictisitor”. Mic-burghez, obtuz.

Robin, care se întreba dacă posibilul alpin nu fusese cumva Inigo Upcott, râse la momentul potrivit.

— Dar amuzant a fost că bătrânul ăsta ştia de cartea din care luase Nils astea, ha-ha-ha, aşa că a ştiut că Nils spunea că e convenţional şi încet la minte şi cum mai sunt alpinii. De ce nu-ţi bei vinul?

— Beau, spuse Robin luând o gură. Şi bărbatul în cărucior a spus: „Cum îndrăzneşti să mă faci încet la minte şi obtuz”?

— Nu, a spus...

Pez simulă o indignare pompoasă.

— „Teoriile rasiale ale domnului Cum-îl-chema-pe-vechiul-fascist au fost respinse în totalitate” şi a plecat în cărucior. M-am certat cu acelaşi tip mai târziu despre Beatles şi după asta i-a spus nevesti-sii că era timpul să plece, a ieşit cu căruciorul şi nu l-am mai văzut niciodată, ha-ha.

— Cui îi plăcea Beatles şi cui nu? spuse Robin.

— Ne plăcea la amândoi, spuse Pez. E Beatles, nu? Nu-mi mai amintesc acum cum a venit vorba, dar am ajuns să ne certăm care album are doar cântece de McCartney şi de Lennon. Eu am avut dreptate. Hard Day's Night. E cam clişeu să fii din Liverpool şi să-ţi placă Beatles, dar...

Îşi trase în jos gulerul tricoului, lăsând să se vadă cercul fin de litere de la baza gâtului lui puternic. Robin se aplecă puţin să citească şi, cu o coborâre rapidă a capului, Pez o sărută.

În întreaga ei viaţă, Robin Ellacott avusese în gură limbile a doar doi bărbaţi: cea a soţului ei, cu care începuse să iasă la 17 ani, şi cea a băiatului cu care ieşise la 15 ani, ale cărui săruturi fuseseră mai vâscoase decât cele ale labradorului familiei. Timp de o fracţiune de secundă Robin se tensionă, dar Jessica Robins nu era Robin Ellacott: avusese toţi iubiţii pe care Robin nu îi avusese, fusese pe Tinder şi vizitase cluburile din Londra cu prietenele ei, aşa că Robin răspunse la sărut cu un entuziasm simulat, în timp ce Pez îi punea mâna în păr ca să-i ţină capul nemişcat, cu buzele apăsându-le puternic pe ale ei şi limba lucrând în interiorul gurii ei, astfel că Robin simţi gustul unei beri pe care nu o băuse şi respiraţia fierbinte a lui Pez pe buza de sus.

Când consideră că fusese suficient pentru Jessica — care avea toată experienţa care îi lipsea lui Robin, dar nu era o fraieră —, se desprinse de Pez, iar el îi dădu drumul, trecându-şi mâna prin peruca ei, care din fericire era

făcută din păr uman. Robin trebuise să justifice cheltuiala când o cumpărase, dar îi spusese lui Strike că de aproape cele sintetice nu erau la fel.

— Eşti absolut superbă, spuse Pez cu voce răguşită.

— Eu încercam doar să-ţi citesc tatuajul, spuse Robin sfioasă.

— „It's getting hard to be someone, But it all works out, It doesn't matter much to me”[1] cită Pez. *Strawberry Fields Forever*. Îmi ajunge până pe ceafă.

— Chiar nu contează prea mult pentru tine? întrebă Robin, gândindu-se cum să introducă Strokes în conversaţie.

— Nu cine ştie ce. De ce? Îţi plac bărbaţii care au maşini mari şi câştigă mult?

— Nu, mă plictisesc ca dracu'.

Pez izbucni în râs. Dacă ar fi fost o întâlnire reală, se gândi Robin cu pulsul mărit de un amestec de agitaţie şi euforie, s-ar fi descurcat extraordinar de bine.

— Deci, cum ai ajuns să stai la North Grove?

— Eram aici într-o seară şi am cunoscut un tip care stătea acolo, când eu aveam probleme să plătesc chiria. El a plecat acum, dar mi-a zis că au o cameră liberă. Am mers cu el şi l-am cunoscut pe Nils, care m-a plăcut şi a spus „Da, vino la noi”, gen. De atunci stau acolo. Tu unde stai?

— În Kentish Town, îi dădu Robin răspunsul pregătit.

— Da, Zoe mi-a zis că stai lângă ea. Singură?

— Nu, cu două colege, spuse Robin, pentru a preveni orice sugestie de a se retrage în apartamentul ei pentru puţină intimitate. Nils zice că Zoe e bolnavă azi.

— Da? spuse Pez, fără prea mult interes. Păi, e anorexică, gen. Nu mănâncă niciodată. Fan tipic *Inimă neagră ca noaptea*.

— Ce vrei să spui?

— Sunt toţi nişte distruşi, cei cărora le place desenul cu adevărat. Caută ceva, gen. Automutilare şi aşa mai departe. De ce nu-ţi bei vinul?

— Îl beau, spuse Robin, deşi într-adevăr luase doar trei guri, în timp ce Pez aproape că îşi terminase halba. Eu nu prea beau.

— Va trebui să facem ceva în privinţa asta.

— A sunat-o cineva pe Zoe să vadă dacă e bine?

— Probabil Mariam, spuse Pez şi îşi goli restul halbei dintr-o înghiţitură. Simţeam nevoia.

Robin se întrebă dacă nu cumva discuţia cu Ormond fusese cea care îl făcuse să tânjească după alcool.

— Îţi mai iau una, se oferi Robin.

— Tu nici n-ai...

— Nu e un concurs, nu-i aşa? întrebă Robin zâmbind.

[1] „E tot mai greu să fii cineva, Dar totul se rezolvă, Nu contează prea mult pentru mine", în limba engleză în original.

Pez îi zâmbi înapoi.

— Bine, mersi.

Robin se ridică în picioare şi se duse la bar, simţind ochii lui Pez pe spatele ei. Ignorase în mod deliberat prima lui referire la *Inimă neagră ca noaptea* şi avea de gând să reintroducă subiectul abia după ce Pez mai băuse ceva.

Când se întoarse cu halba lui, Pez o prinse de mâna liberă, în timp ce ea se aşeza.

— Nu eşti aşa cum credeam eu, spuse Pez, studiind-o cu un zâmbet uşor pe faţă.

— De ce, ai crezut că sunt o alpină? zise ea, lăsându-l să-şi împletească degetele cu ale ei.

— Nu, spuse el zâmbind larg, dar am crezut că eşti mai înţepată, gen.

— Sunt foarte înţepată, zise Robin. Probabil ai trezit ceva în mine.

Pez râse. Mâna lui era caldă şi uscată.

— Şi, te duci des în Liverpool? întrebă ea.

Se gândea la pagina lui de Instagram, care trăda sejururi de câteva luni în oraşul natal.

— Da, spuse el. Bătrânul are boala Lou Gehrig. E văduv, gen. De unul singur.

— Ah, ce trist, zise Robin descumpănită.

— De obicei, are grijă de el soră-mea, dar ea are doi copii autişti, aşa că uneori mă duc acasă să preiau eu. S-o las să ia o pauză, gen.

— Foarte frumos din partea ta. Uau... nici tu nu eşti cum credeam eu.

— Da? făcu Pez, privind-o cu un zâmbet uşor, strângându-i degetele cu degetele lui calde. Ce înseamnă asta, gen?

— Eşti bun, spuse Robin. Cumsecade. Eu am crezut că eşti... nu ştiu... un artist playboy.

— De ce? Pentru că mi-am dat jos hainele pentru cursul de desen?

— Ah, asta a fost în regulă, spuse Robin, făcându-l să râdă iar. Deci, ce muzică îţi place în afară de asta?

— Orice e bun, nu-mi pasă, zise Pez dând din umeri. Deci, când te-ai despărţit de prietenul tău?

— Cam acum şase luni, spuse Robin. Tu?

— N-am mai avut o relaţie adevărată de peste un an. Dar mă descurc.

— Sunt convinsă.

Pez o trase spre el ca s-o sărute din nou. În timp ce simula entuziasmul, iar Pez îşi ciocnea dinţii de ai ei şi îi lipea faţa de a lui ţinând-o din nou cu mâna de ceafă, Robin îşi dori ca el să nu-i mai atingă peruca, şi nu se putu abţine să presupună că era folosită, ca şi berea, pentru atenuarea grijilor lui. Această tehnică lipsită de reţineri avea o anumită nesăbuinţă. Din nou, ea fu cea care întrerupse contactul, şi atunci Pez scoase un mic geamăt.

— În mod normal, nu fac lucruri de felul ăsta la lumina zilei, şopti ea, privind în jur la ceilalţi clienţi.

Doi bărbaţi de vârstă mijlocie de la bar urmăriseră fără nicio jenă momentul de pasiune, zâmbind de plăcere. Pez, care îşi trăsese scaunul şi mai aproape, îşi strecură braţul în jurul ei, mângâindu-i omoplatul cu degetul mare.

— Nicio problemă, spuse el. Curând o să fie noapte.

— Bea-ţi halba şi povesteşte-mi despre ce faci. Mariam a spus că eşti foarte bun.

— Sunt. Doar că nu pot să mă ţin de ceva anume. În parte din cauză că trebuie să merg acasă să am grijă de taică-meu. A rezistat mult mai mult decât au crezut, când l-au diagnosticat. Dar am câteva chestii în pregătire... poate. Vedem.

— Mai arată-mi lucrări de-ale tale. Pun pariu că eşti pe Instagram.

— Sunt, da.

Fu nevoit să-şi ia mâna din jurul ei ca să scoată mobilul şi să deschidă Instagramul.

— Uite.

Împinse telefonul spre ea.

— Uau, făcu Robin.

De data asta, entuziasmul ei era sincer: tablourile erau toate extrem de bine realizate. În timp ce ea derula desenele în creion, lucrări de artă fantastică, animele şi clipurile scurte de animaţie în diverse stiluri, Pez se aplecă din nou, îşi puse braţul pe spătarul scaunului ei şi îi vorbi despre fiecare.

— Asta a fost o comandă pentru o carte de benzi desenate... Asta a fost pentru o reclamă, dar nu i-a plăcut clientului. Dar tot m-au plătit... Asta a fost pentru un producător de jocuri independent care a dat faliment, încă încerc să aflu dacă îmi pot recupera lucrarea...

— Ai făcut toate astea la North Grove?

— Mare parte, da. Nils are cea mai nouă tehnologie.

— E frumoasă, spuse Robin, oprindu-se asupra unui chip familiar.

Faţa în formă de inimă a Keei Niven privea dintr-un tablou realizat în stilul desenelor animate care înfăţişa o femeie cu păr negru, într-o rochie verde, lungă şi strâmtă, care-i lăsa sânii aproape dezgoliţi. Pe cerul nocturn din spatele ei răsărise o lună nouă imensă.

— E nebună, spuse Pez pufnind iar. Ieşea cu un tip de la colectiv. Eu aveam nevoie de un model pentru o vrăjitoare sexy, aşa că am rugat-o să pozeze. Ea a acceptat doar ca să-l facă gelos pe prietenul ei. Când el n-a vrut să vină să se uite, s-a atacat. El şi-o punea cu altă fată, în timp ce ea era cu mine la parter, în atelier.

— Au, făcu Robin.

— Da, spuse Pez zâmbind ironic. După ce el a părăsit-o, a venit la North Grove „să recupereze ceva” şi a găsit uşa de la camera lui încuiată şi i-a auzit

cum şi-o trag, aşa că a dat buzna în camera mea, isterică. După 20 de minute s-a aruncat pe mine — dar mie nu-mi plac femeile nebune.

Observând că era exact opusul poveştii pe care Kea i-o spusese lui Strike, în care Pez se dăduse la ea şi ea îl respinsese, Robin continuă să deruleze pagina de Instagram, căutând ceva care să-i folosească drept pretext pentru a aduce iar vorba despre *Inimă neagră ca noaptea*.

— Asta e pisica lui Nils? Cea care a dispărut?

— Da, spuse Pez, privind desenul cu pisica tărcată adormită. Încercam să obţin o comandă pentru ilustrarea unei cărţi pentru copii despre animale. Mie nu-mi plac pisicile, sunt alergic. Poate că şi-au dat seama, şi de-asta n-am primit lucrarea. Fiinţa aia are un singur ochi, dar nu-ţi dai seama când doarme.

— Cum şi-a pierdut ochiul?

— Nu ştiu, n-am întrebat... A dispărut de aproape o săptămână. A fugit sau a strâns-o Bram de gât.

— Ce? spuse Robin, prefăcându-se şocată.

— E un mic dement. Cum ajunge la 1 metru 80, eu unul mă mut. Probabil marţea viitoare, la ritmul în care creşte... Da, ajunge cu asta, spuse el brusc, punându-şi mâna peste a ei, chiar când pe ecran apăruse imaginea alb-negru a unei siluete ascuţite într-un frac victorian lung.

— Îmi plăcea să mă uit la ele!

— Şi mie îmi plăceau alte chestii şi tu m-ai oprit, spuse Pez, zâmbind în timp ce strecura mobilul înapoi în buzunarul blugilor.

— Deci, zise Robin, în timp ce Pez începea să o mângâie din nou pe spate cu degetul mare, i-ai înapoiat bărbatului aceluia lucrul pe care îl căuta?

— Nu.

Zâmbetul i se stinse imediat.

— Ce era?

— Nimic. L-am pierdut. Dar nu era al lui.

După o scurtă ezitare, Pez adăugă:

— Prietena lui mi-l dăduse.

— Ah, dar atunci, de ce a...?

— Prietena lui era Edie Ledwell. Fata care a făcut *Inimă neagră ca noaptea*. Cea care a fost omorâtă.

— Ah, făcu Robin iar. Sărmanul om!

— Ce? spuse Pez. Ah, da, sigur.

Pez sorbi îndelung din halbă, în timp ce mintea lui Robin lucra rapid.

— Uite, spuse ea, după ce luă o decizie pe loc, ăă... dacă tot ai amintit de ea, eu... n-am ştiut dacă ar trebui să-ţi spun asta, dar mi-a cam dat fiori.

— Ce anume?

— Păi, de fapt ştiu ce a vrut să spună băiatul ăla, la colectiv.

— Cine, Bram?

— Da. Mi-a spus că Zoe a omorât-o pe fata aia. Edie.

O clipă, Pez se holbă pur şi simplu la Robin.

— Bram a spus că Zoe a omorât-o pe Edie?

— Da. Adică, evident că nu l-am crezut. Dar era ciudat ca un copil să spună asta.

— Dumnezeule mare, murmură Pez.

Îşi luă braţul de pe spătarul scaunului lui Robin şi îşi trecu mâinile prin părul cârlionţat şi negru, după care îşi termină a doua halbă.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun, zise Robin încet.

— Îmi doream doar să treacă o seară fără să mă gândesc la asta, gen.

— Îmi... îmi pare rău că am vorbit despre asta.

Tonul ei sugera vag că se simţea nedreptăţită. Nu era vina Jessicăi Robins că fusese dusă în camera incendiată de un copil tulburat şi nici că fusese nevoită să discute despre o crimă. Jessica Robins era şocată de brusca schimbare de atitudine şi începea să considere că Pez nu era un bărbat amuzant şi fermecător, cum crezuse ea.

— Nu, nu, spuse Pez repede, nu e vina ta. Doar că a fost oribil. De când s-a întâmplat. Toţi vor să vorbească despre asta tot timpul, fir-ar al dracu', şi ce dracu' de rost are? Adică, Edie e moartă, nu? N-o să învie pentru că vorbim tot timpul despre asta... Lui Bram nu-i place de Zoe, asta-i tot. Are grijă de el uneori. Nu-i place de nimeni care îi spune ce să facă. Ai văzut-o: nici n-ar putea să ridice o macetă, cu atât mai puţin s-o folosească... O să termini vreodată vinul ăla?

— Da, spuse Robin, atentă să se arate potrivit de rezervată.

— Scuze, zise Pez, în parte mâhnit, în parte iritat. A fost... am trecut toţi prin asta, de când s-a întâmplat. Am vorbit şi cu poliţia.

— Serios?

— Da. Au vorbit cu toţi care îi ştiau pe Josh şi pe Edie, gen. Chiar şi cu Mariam.

— Glumeşti!

— Nu. Ea ştia că Josh şi Edie se întâlnesc în cimitir în după-amiaza aia, înţelegi. Dar era la un curs de după-amiază când s-a întâmplat. Pentru copii cu nevoi speciale. Eu eram în atelier, lucram la cartea mea de benzi desenate.

— Cu cioclul care călătoreşte în timp?

— Da, spuse Pez, deşi nu părea foarte flatat că Robin îşi amintise. În fine, oamenii m-au văzut cum treceam prin dreptul uşii, gen, deci nu am fost suspectat de crimă. Dar apoi sticleţii au vrut să ştie dacă eu eram nu ştiu ce trol care o persecuta pe Edie pe Twitter.

Pez pufni dispreţuitor.

— Am stat în aceeaşi clădire cu ea trei ani, ce dracu' — dacă voiam s-o hărţuiesc nu trebuia să intru pe internet. Oricum, ştiu cine era trolul, nu e greu să-ţi dai seama.

— Cine era? spuse Robin, străduindu-se să păstreze un ton nonşalant.

— Un tip pe care îl cheamă Wally Cardew, zise Pez fără să stea o clipă pe gânduri.

— Le-ai spus asta poliţiştilor?

— Da. Le-am zis că ştiam că el fusese de fapt. Anomie — aşa se numeşte trolul...

— Anomie? spuse Robin. Ciudat. Nils tocmai...

— Da, numele a fost unul dintre motivele care m-au făcut să-mi dau seama că e Wally. L-am auzit pe Nils cum i-l explica lui Wally — probabil îl văzuse pe vitraliul din bucătărie.

— Îl cunoşti personal pe tip?

— Da, am fost amândoi în *Inimă neagră ca noaptea*, gen. Am făcut vocea unor personaje. Eu am fost doar în două episoade, pentru că a trebuit să mă duc acasă şi să am grijă de taică-meu o vreme, şi când m-am întors îmi luase altcineva locul, făcea un accent de Liverpool fals că dracu'.

După expresia lui, Robin deduse că Pez nu fusese deloc mulţumit de asta.

— Wally are un prieten care ştie să programeze — îmi amintesc că mi-a zis că tipul încerca să convingă un producător să-i facă un joc — şi trolul ăsta, Anomie, are un joc online inspirat de desen, împreună cu un prieten — deci nu trebuie să fii chiar un geniu să te prinzi, nu? Mă duc să-mi mai iau o halbă. Sigur nu mai vrei un vin?

— Nu, mai întâi îl termin pe ăsta.

Pez se duse la bar, în timp ce mintea lui Robin zbârnâia. Mai multe dintre lucrurile pe care Pez tocmai i le spusese despre el se potriveau cu profilul lui Anomie pe care ea şi Strike încercaseră să-l creeze, dar îşi imaginase că, dacă ar fi stat faţă în faţă cu Anomie, ar fi simţit asta, şi-ar fi dat seama instinctiv, pentru că răutatea şi sadismul manifestate de el în timpul îndelungatei persecutări a lui Edie Ledwell tot ar fi răbufnit, oricât de viclean ar fi încercat el să le ascundă. Poate că Pez Pierce nu era tovarăşul ideal cu care Robin să iasă la băut, dar nu şi-l putea imagina dedicându-şi ore întregi din viaţă jocului său unei campanii asidue de hărţuire pe Twitter. Era un artist talentat, avea succes la femei şi iubea muzica: lui Robin i se părea că duce o viaţă extrem de satisfăcătoare în lumea reală şi că nu are nevoie de plăcerile dubioase ale unui personaj online anonim.

Când Pez se întoarse la masă şi se aşeză, Robin spuse:

— De ce te-au înlocuit în desen? N-ar fi fost mai bine să folosească pe cineva care chiar e din Liverpool decât pe cineva care simulează accentul? Nu suport pe cineva să-mi imite accentul. La muncă e un tip care crede că e foarte amuzant să înceapă să mă maimuţărească de fiecare dată când vorbesc la o şedinţă.

— Londonezi tâmpiţi, nu? zise Pez bând din halba plină. Edie a spus că nu ştiau când mă întorc de la taică-meu, aşa că au continuat fără mine. Să nu mai vorbim de desenul ăla nenorocit. Ţi-am spus, vreau o seară liberă.

— Bine, spuse Robin, având grijă să pară din nou descumpănită şi puţin jignită.

— Nu — uite, îmi pare rău, zise Pez, înmuindu-se imediat în faţa răcelii ei. Doar că... încă nu reuşesc să-nţeleg. Ce s-a întâmplat.

— Păi, nu mă surprinde, spuse Robin. E îngrozitor.

Pez îşi puse iar braţul pe spătarul scaunului ei.

— Ţi-am spus cumva că eşti absolut superbă?

Robin îl lăsă să-şi lipească din nou gura de a ei. Acest sărut fu mai blând, nu o ciocnire prelungă de dinţi, limbi şi salivă, ceea ce păru nimerit la doar câteva secunde după o discuţie despre crimă. După ce Pez îi dădu drumul, Robin spuse încet:

— Poate că ar fi util dacă ai vorbi despre asta.

— Te oferi să fii terapeuta mea? întrebă el, privind-o în ochi în timp ce o mângâia pe omoplat.

— Păi, n-am autorizaţie, spuse Robin, dar partea bună e că ofer servicii pe care nu le poţi obţine de la NHS.

Pez scoase un nou hohot de râs şi, înainte ca el să apuce s-o întrebe la ce se referea mai exact, Robin adăugă pe un ton serios:

— Poate ar trebui să vorbeşti cu cineva. Probabil a fost ceva foarte traumatizant pentru tine şi ai parte de suficient stres în viaţă, nu-i aşa, cu tatăl tău bolnav şi aşa mai departe?

Pez păru uşor surprins.

— De ce v-aţi despărţit tu şi prietenul tău?

— M-a înşelat cu o prietenă. De ce mă întrebi?

— Pentru că eşti superbă şi drăguţă. Probabil e un mare bou.

Ah, nu din nou, se gândi Robin în timp ce Pez se apropia pentru un nou sărut. Fu cel mai lung de până atunci: cel puţin nu-i atingea părul, dar în timp ce gura lui o frământa pe a ei, mai tare ca oricând, şi limba lui avansa în gura lui Robin, Pez o înconjură cu amândouă braţele şi aproape o ridică de pe scaun.

— Controlează-te, şopti ea lângă gura lui, pe jumătate râzând, în timp ce se desprindea de el cu oarecare dificultate. Dumnezeule. Se uită lumea la noi.

— Voiam doar puţină terapie din aia din care nu are NHS-ul.

— Ai uitat partea cu vorbitul, spuse Robin.

Şi, mai ales ca să-l împiedice s-o sărute din nou, îşi goli paharul de vin, în timp ce Pez continua să o mângâie sus pe spate.

— Aşa te vreau, spuse el privind-o cum bea.

— Nu glumeam, zise Robin degajată. Ai trecut prin ceva oribil. Îmi dau seama că eşti tulburat.

— Ei, nu te apuca să crezi că mi-am pierdut cel mai bun prieten, spuse Pez aspru. M-am îndepărtat de ea cu mult înainte să se întâmple asta.

— De ce? întrebă Robin.

— Nu vrei să auzi lucrurile astea, spuse Pez. Crede-mă. Nu vrei să ştii.

— Bine, spuse Robin, din nou cu ceva mai multă răceală în voce şi o nuanţă de ofensă.

Jessicăi Robins nu-i plăcea să fie tratată ca şi cum ar fi fost doar puţin deasupra unei halbe de bere în materie de distracţii. Îi plăcea să facă puţină conversaţie înainte de a fi convinsă să se bage în pat. După câteva secunde de tăcere tensionată, Pez spuse:

— Bine, dar să nu zici că nu ţi-am spus. Bun, ei, unul dintre tipii care făceau vocea personajelor din desen era în camera calculatoarelor de la North Grove, îşi aştepta scena sau ceva. Am intrat şi am observat că închide chestia la care se uită foarte repede, gen, şi am fost curios, gen. Nu mi-a plăcut niciodată tipul ăsta. Şcoală particulară, părinţi bogaţi, încerca să le spună celorlalţi cât de favorizaţi erau. Odată, Wally a găsit o poză cu şcoala tipului. A luat-o de pe internet, gen. A mărit-o şi a lipit-o pe perete, cu faţa lui Tim lipită peste unul dintre dobitocii ăştia cu bonete roz, şi a scris pe ea „Tim învăţând să dispreţuiască privilegiul alb cis-hetero”.

Robin râse.

— Lui Tim nu i-a plăcut asta, spuse Pez cu o anumită satisfacţie. Deloc. Am cunoscut oameni ca el când eram angajat. Nesimţiţi din clasa mijlocie care îţi poartă pică pentru că te-ai ridicat din clasă muncitoare. Ca şi cum ar crede că te dai mare. Că încerci să obţii un avantaj incorect în competiţia pentru oprimare sau ceva.

Robin râse iar.

— În fine... ştii ce e lolicon?

— Nu, ce?

— Desene animate cu fetiţe. Desene cu ele făcând chestii. Ştii, chestii sexuale. E ceva japonez, sau cel puţin acolo a început. Acum e peste tot pe net.

— Ah, făcu Robin, cu mintea zbârnâind. Vreau să spun... scârbos.

— Da... deci la asta se uita Tim cel Corect Politic când am intrat eu. N-a avut timp să şteargă istoricul, pentru că Edie a intrat imediat după mine şi i-a spus că are nevoie de el pentru scenă, gen. M-am dus imediat şi am verificat ce căutase. În fine, i-am spus lui Edie la ce se uitase Tim, după ce au plecat toţi acasă, gen, şi ne-am certat. Nu m-a crezut. Îl venera pe tipul ăsta, era eroul ei. Voia întotdeauna să o placă oamenii inteligenţi. Nu a dat niciodată bacul sau altceva. Nu avea facultate. Nu putea să înţeleagă că Tim era un dobitoc. Credea că e inteligent doar pentru că avea tipul ăla de accent, gen. Dar s-a dus şi l-a întrebat despre ce spusesem eu. El a zis că eu minţeam şi ea l-a crezut. Atunci ne-am certat cu adevărat, pentru că eu i-am spus că, dacă lui Tim îi plac copiii, n-ar trebui să-l aducă la North Grove s-o ajute la cursurile pentru copii, gen. Ştiu că erau doar desene, dar unele dintre ele erau destul de hardcore. Edie mi-a zis că eram ranchiunos şi tot felul de alte tâmpenii.

— De ce credea că ai fi ranchiunos? întrebă Robin, pe un ton corespunzător de indignat în numele lui Pez.

— Pentru că ei avuseseră deja succes, presupun, spuse Pez sumbru. Aşa că după asta nu prea am mai vorbit.

Pez mai bău nişte bere, cu o expresie posomorâtă, apoi continuă:

— Înţelegi, înainte ca Edie să-l cunoască pe Josh — ăsta e tipul cu care a făcut desenul —, noi aveam o chestie. Nimic serios. Şi lucram împreună la cev...

Pez se întrerupse.

— Şi acum prietenul ei vine şi încearcă să mă convingă să-i dau ce e al meu. Ei, n-are decât să se ducă dracu'.

Însă lui Robin i se păru că simte o anumită nelinişte sub furia şi bravada lui Pez.

— E al meu şi îl păstrez, încheie el.

Deci nu l-ai pierdut, se gândi Robin. Însă drăguţa şi amabila Jessica Robins îşi exprimă doar înţelegerea pentru resentimentul justificat al partenerului ei de întâlnire, după care se oferi să-i cumpere a patra halbă.

68

Geloasa îndoială, durerea arzătoare,
Ce inima şi mintea-ndrăgostitului le doare,
Frica neacceptată de voinţă,
Speranţa care ia întruna fiinţă...

Letiţia Elizabeth Landon, *Trubadurul, Cântul 2*

Sătul de birou şi de apartamentul de la mansardă, Strike decisese să-şi petreacă seara la The Tottenham, unde putea savura câteva halbe în timp ce îşi continua investigaţiile online. Însă The Tottenham fusese neobişnuit de aglomerat pentru o seară de joi, aşa că Strike se îndreptase spre The Angel, doar ca să dea peste un semn la bar care anunţa că utilizarea telefoanelor mobile şi a laptopurilor în local era interzisă.

Cum pofta lui de bere sporea pe măsură ce fiecare încercare de a o obţine eşua, se oprise în sfârşit la The Cambridge, o cârciumă mare şi zgomotoasă situată la marginea Theatreland, unde, imediat după ce se aşezase, cu prima lui halbă de Doom Bar, fusese sunat de Robin, care îl rugase să preia rolul de LabuteleluiBuffy în *Jocul lui Drek*. În consecinţă, se văzuse nevoit să-şi abandoneze investigaţiile pe care le avusese în vedere şi îşi petrecuse ultimele două ore prefăcându-se că e LabuteleluiBuffy în compania halbelor succesive şi a unui burger cu cartofi prăjiţi. În afara unei conversaţii pe un canal privat cu Demon1, nu se mai întâmplase nimic în joc, iar Anomie lipsise cu desăvârşire.

La 10 fără un sfert, era în continuare la The Cambridge şi jocul începea să-l plictisească tot mai tare, când îi sună mobilul.

— Strike.

— 'Seara, spuse Nutley. Am aflat ceva despre Kea Niven.

Strike îl trimisese pe cel mai nou subcontractor al lor în King's Lynn, în speranţa de a o elimina, în sfârşit, pe Kea din investigaţie. Alegerea lui Nutley fusese dictată în mare parte de dorinţa de a nu-l avea prin preajmă.

— Zi, spuse Strike, luând un pix şi trăgând carnetul aproape.

— A ieşit să bea ceva cu nişte prieteni, spuse Nutley. La un bar din oraş.

— Deci atunci merge bine, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Are un baston cu ea, spuse Nutley, şi prietenii ei se duc la bar pentru ea.

Nutley aştepta să fie îmboldit. Era unul dintre numeroasele lui obiceiuri pe care Strike le găsea extrem de iritante.

— Asta e tot?

— Nu, spuse Nutley, amuzat că Strike putea să creadă aşa ceva. Acum vreo 20 de minute i-a sunat mobilul şi a ieşit afară din bar să vorbească. Am ieşit şi eu. M-am prefăcut că vreau să fumez.

Nutley făcu o pauză, ca să fie lăudat pentru acest spirit de iniţiativă. Cum singurul răspuns al lui Strike fu tăcerea, continuă:

— Da, deci vorbea cu cineva la telefon şi şi-a ieşit din minţi. Voia să ştie de ce respectivul n-o sunase înapoi mai devreme şi aşa. Spunea că trebuie să-i transmită un mesaj lui Josh şi voia ca persoana respectivă să aranjeze asta. Se plângea că oamenii de pe Edit spun lucruri groaznice despre ea şi că nu e adevărat şi că totul a fost falsificat sau ceva. Şi...

Nutley vorbea de parcă era pe punctul de a scoate un iepure dintr-o pălărie.

— ...spunea că ea crede că Anomie e în spate. În spatele chestiilor de pe Edit.

— Eşti sigur că nu spunea „Reddit”? întrebă Strike, fără să se mai obosească să-şi ascundă exasperarea din voce.

— Ce?

— Reddit, repetă Strike.

— Da, se poate, spuse Nutley, după ce reflectă câteva secunde asupra ideii, dar cum spuneam, îşi ieşise cumva din minţi, era greu să auzi exact despre ce vorbea. Dar sunt toţi genul artistic, nu-i aşa, aşa că m-am gândit că Edit ar putea fi un fel de...

— Ai prins numele persoanei cu care vorbea?

— N-am auzit-o rostind un nume.

Bineînţeles că nu, fir-ar al dracu’.

— Bun, bine lucrat, Nutley, spuse Strike pe un ton care îi contrazicea cuvintele. Scrie totul pentru dosar şi sună-mă dacă se mai întâmplă ceva.

După ce Nutley închise, Strike reveni la *Jocul lui Drek*, dorindu-şi foarte mult să aibă şi el pe cineva pe care să-l trimită la bar în locul lui. Mesele din jur erau pline de oameni care vorbeau şi râdeau: el era singurul client solitar, un excentric de 40 de ani cu un laptop la care se juca singur, în timp ce tânjea după o ţigară. Tocmai evitase să fie atacat de un vampir digital, apoi reuşi s-o conducă pe LabuteleluiBuffy pe lângă un leu de piatră, cu ajutorul fiţuicii lui Robin („scrie <Eşt' un dobimernic rău de piatră, bua>“), când primi un SMS de la sora lui vitregă, Prudence.

Încă nu se întâlnise cu ea, desigur. Cât timp el fusese ţintuit la pat din cauza piciorului şi nu-şi văzuse capul de muncă, Prudence se îngrijise de fiica ei rănită.

Salut. Sylvie se simte mult mai bine, aşa că mă întrebam dacă eşti cumva liber joia viitoare să bem ceva rapid?

Strike decise că nu trebuia să răspundă imediat şi îşi îndreptă iar atenţia spre ecranul laptopului. Cinci minute mai târziu, mobilul bâzâi din cauza unui al doilea SMS, apoi sună înainte ca el să apuce să-l vadă: îl apela Robin, aşa că răspunse imediat.

— Salut, spuse ea. Tocmai m-am despărţit de Pez. Anomie a fost în joc?

— Nu, spuse Strike.

Robin gemu.

— Dar am avut un chat direct cu Demon1, care, trebuie să spun, se pricepe la fotbal. Cea mai normală persoană pe care am întâlnit-o aici până acum. Dar ar fi trebuit să-mi spui că LabuteleluiBuffy e suporter Man U.

— Căcat, nu era în notiţe? Scuze. A fost prima echipă care mi-a venit în minte.

— E OK, m-am descurcat, spuse Strike. Credeam doar că ar fi fost politicos să zici Arsenal. Cum a fost Pez?

— Tocmai ţi-am trimis înregistrarea interviului. N-am ascultat-o, aşa că nu ştiu cât a prins mobilul meu. Cârciuma era destul de zgomotoasă.

— Şi eu am aceeaşi problemă, spuse Strike, ridicând vocea să acopere o gaşcă deosebit de gălăgioasă care tocmai sosise la masa alăturată.

— O să-mi notez imediat ce pot, în caz că nu s-a înregistrat. Am scos nişte chestii interesante de la Pez.

— Unde eşti acum? întrebă Strike, căruia i se părea că aude trafic.

— Mă îndrept spre Junction Road, spuse Robin. Încerc să opresc un taxi.

— De ce naiba te duci în Junction Road?

— S-ar putea să nu fie nimic, dar am senzaţia — Strike, văd un taxi. Vorbim mâine la birou.

Robin făcu semn taxiului care se apropia. Maşina încetini, Robin îi dădu şoferului adresa şi urcă.

Deşi făcuse tot posibilul să vorbească pe un ton cât mai natural la telefon, se simţea categoric tulburată. Ultima oră a presupusului ei interviu cu Pez, pe care ea o tăiase din înregistrarea trimisă lui Strike, constase în principal din lungi sesiuni de sărutat şi încercările lui tot mai hotărâte de a o convinge să meargă la North Grove „doar să mai bem ceva, gen”. Robin era pregătită să facă multe pentru Agenţia de Detectivi Strike şi avea pe antebraţ o cicatrice de 20 de centimetri care dovedea asta, dar nu credea că Strike chiar se aştepta ca ea să se culce cu Pez Pierce, deşi petrecerea unei nopţi cu acesta i-ar fi dat posibilitatea de a-l elimina de pe lista de posibili Anomie.

În timp ce taxiul avansa pe Highgate High Street, Robin se gândi că în ultimul timp strângea un spectru apreciabil de reacţii masculine la respingere. Pez fusese undeva la mijloc, între furia rece a lui Hugh Jacks şi retragerea

imediată şi stânjenită a lui Ryan Murphy. Încercase manipularea („Ce, crezi că nu poţi să ai încredere în mine, gen?”), agresivitatea pasivă („Nu, mi s-a părut doar că mă placi, gen”) şi, în cele din urmă, îi ceruse numărul de telefon. Robin îi dăduse numărul telefonului cu cartelă pe care îl folosise cu Tim Ashcroft şi Yasmin Weatherhead şi, după încă un moment pasional în faţă la The Gatehouse, în timpul căruia Pez o lipise cu atâta putere de trupul lui că Robin îi simţise fiecare muşchi prin tricou, în sfârşit plecase.

În timp ce taxiul o ducea spre apartamentul lui Zoe, în capul ei se ciocneau gânduri derutate şi derutante, pe jumătate vinovate, pe jumătate plăcute. Pez Pierce nu era tipul de bărbat pe care Robin să-l găsească atrăgător: nu era o admiratoare a unghiilor murdare sau a mirosului puternic de nespălat, nu îi plăcea în mod deosebit de el şi nu uitase, nici măcar pentru o clipă, că se afla acolo pentru a obţine informaţii de la el. Cu toate acestea, în timp ce limba lui îi sondase cele mai adânci cotloane ale gurii, iar mâinile lui îi mângâiau spatele, trupului ei, care se abţinuse timp de trei ani de la orice formă de contact sexual, nu îi păsase prea mult ce face creierul. Adevărul uşor inconfortabil era că reacţia ei fizică faţă de Pez nu fusese complet simulată. Robin nu era sigură dacă se simţea mai degrabă jenată sau mândră că Pez Pierce, un bărbat cu un amplu palmares sexual (bănuia ea), nu păruse să detecteze în reacţiile ei nimic care să trădeze lipsa de experienţă. Acest ultim gând o făcu să-şi amintească imediat de acel moment cu Strike din fată de la Ritz; din fericire pentru liniştea ei interioară, taxiul îşi încheie atunci cursa scurtă, oprind pe Junction Road, aproape de clădirea părăginită de pe colţ în care stătea Zoe Haigh.

La una dintre ferestrele de la etajul doi, la care atârna o perdea roz subţire, era aprinsă lumina. Robin dădu colţul spre Brookside Lane şi examină soneriile de lângă uşa pe care văzuse că intrase Zoe. Numele ei nu era lângă niciuna, aşa că Robin riscă şi apăsă pe cea de sus.

Nu răspunse nimeni. Robin apăsă iar. Trecu încă un minut. Desigur, clădirea era într-o stare atât de proastă, că era foarte posibil că soneria să nu funcţioneze. Robin apăsă a treia oară.

— Alo? se auzi vocea lui Zoe, căreia interfonul îi dădea o tonalitate metalică.

— Zoe, salut, spuse Robin, întărindu-şi din nou accentul de Yorkshire. Sunt Jessica, de la North Grove? Tocmai mă duceam acasă şi voiam să văd dacă eşti bine. Mi-au spus că eşti bolnavă.

— Aaaa, spuse Zoe. Da, sunt bine. Doar... doar un stomac deranjat.

— Ai nevoie de ceva?

— Eu... nu. Dar mersi mult.

— Bun, sper să te faci bine cât mai repede.

— Da, zise Zoe. Mulţumesc.

Robin traversă pe trotuarul de vizavi, cu ochii aţintiţi asupra ferestrei lui Zoe. O siluetă trecu prin spatele perdelei roz. Părea prea mare să fie Zoe. Robin privi în jur, să se asigure că nu o vede nimeni, îşi scoase cu atenţie peruca

brunetă şi o băgă în geantă, apoi îşi scoase şi lentilele de contact căprui. Acum, dacă cineva s-ar fi uitat pe strada întunecată, ar fi văzut doar o femeie blondă care părea să aştepte o maşină.

Trecu o oră întreagă. Nimeni nu intră sau ieşi din clădire. Robin continuă să aştepte.

La 12 fără 10, un negru tânăr se apropie de uşă şi o descuie. Robin traversă în fugă.

— Scuze, te superi dacă intru şi eu? Mi-am lăsat cheile de la uşa de la intrare în apartamentul prietenei mele şi nu răspunde la sonerie.

Tânărul nu avu nimic de obiectat.

Holul era murdar, iar treptele de beton fără mochetă erau pline de chiştoace şi de ambalaje de mâncare. Casa scărilor mirosea de parcă cel puţin o persoană o folosise drept pisoar.

Robin urcă pe treptele înguste în spatele chiriaşului, care dispăru printr-o uşă de pe primul palier, şi îşi continuă drumul singură până la etajul doi. Opri din mers volumul mobilului.

Când ajunse pe ultimul palier, zări, la lumina unui bec fără abajur care atârna din tavan, două uşi, una închisă, una întredeschisă. Ultima lăsa să se vadă o baie de dimensiunea unui dulap. Pereţii erau acoperiţi cu o faianţă murdară şi crăpată, iar capul de duş atârna deasupra veceului. Robin se îndoia că apartamentul creat acolo avea autorizaţie.

Uşa închisă arăta de parcă o lovitură zdravănă cu piciorul ar fi fost suficientă pentru a o deschide. Perfect conştientă de riscul pe care şi-l asuma, Robin se furişă spre ea şi îşi lipi urechea de fanta dintre lemnul ieftin şi toc.

Auzi o voce de bărbat. Părea furios, dar, conştient probabil de cât de departe putea să ajungă sunetul în interiorul acestei clădiri construite ca vai de ea, nu ridica vocea, astfel că Robin prinse doar câteva cuvinte.

— ...prefăcătorie... alegere liberă... presiuni la adresa mea...

Robin se uită iar la telefon. Era deja trecut de miezul nopţii. Poate că musafirul lui Zoe avea de gând să rămână peste noapte, dar tonul lui era departe de cel al unui iubit. Robin rămase unde era, cu urechea lipită de fanta uşii.

— ...să-mi faci rău...

Acum, vocea lui Zoe urcă, ascuţită şi înlăcrimată, mult mai uşor de auzit decât cea a bărbatului.

— Niciodată n-am vrut să-ţi fac rău, niciodată!

— Vorbeşte naibii mai încet!

Zoe făcu întocmai. Deşi nu îi putea distinge cuvintele, Robin îşi dădu seama, după cum îi urca şi îi cobora vocea, că îl imploră pe bărbat.

Apoi din cameră se auziră paşi care păreau să se apropie de uşă.

Se furişă în jos pe scările de beton şi ajunsese la etajul unu când auzi uşa lui Zoe deschizându-se.

— Nu, te rog, o auzi pe fată spunând. Te rog nu pleca...

— Dă-te la o parte. Dă-te. Începi să mă ameninţi...

— Nu e adevărat, nu te ameninţam, voiam doar...

— Cine a început chestia asta?

— Eu, eu am început, ştiu...

— Ţi-am spus la momentul ăla, eu eram cel care-şi asumă riscul, fir-ar al dracu'...

Robin continuă să coboare, străduindu-se să nu facă niciun zgomot, până când ajunse la parter, unde se lipi de perete, astfel încât să nu poată fi văzută dacă Zoe sau companionul ei privea în jos pe casa scărilor.

— Te rog rămâi, te rog, n-am vrut, voiam doar...

— E târziu. Trebuie să plec. Am multe la care să mă gândesc.

— Nu, se tângui Zoe, cu vocea ricoşând din pereţii murdari.

— Am spus vorbeşte dracu' mai încet!

Se auzi o încăierare. Profitând de zgomot, Robin deschise încet uşa către stradă şi rămase acolo, continuând să asculte, pregătită să fugă.

— Dă-te la o parte. M-ai pus într-o poziţie oribilă şi acum mă şantajezi...

— Nu e adevărat, se tângui Zoe.

Paşi grei coborau acum scările. Robin se strecură pe uşă, îşi dădu jos sacoul pe care Jessica Robins îl purtase de fiecare dată la North Grove, se îndepărtă în grabă vreo zece metri şi îşi lăsă capul în jos, prefăcându-se că se uită la telefon.

Printre şuviţele de păr care îi acopereau faţa, îl văzu pe Tim Ashcroft ieşind cu paşi mari din clădire şi îndreptându-se spre un Fiat parcat. Peste câteva secunde, Zoe îl urmă desculţă, suspinând. Încercă să-l împiedice să urce în maşină, dar el o îndepărtă cu uşurinţă, îi trânti portiera în faţă şi porni, nu înainte ca Robin să apuce să facă o poză cu maşina lui.

Zoe rămase pe stradă, tremurând şi plângând, până când maşina dispăru. Era atât de plăpândă, că părea o fată de 12 ani. Robin îşi plecă iar repede capul când Zoe se întoarse în clădire, fără a privi măcar o dată spre femeia blondă.

După ce uşa se închise, Robin îşi scoase carnetul şi pixul, se lăsă pe vine, sprijini carnetul pe genunchi şi scrise puţinele lucruri pe care reuşise să le audă din ceartă lor. Şantaj... cine a început chestia asta?... m-ai pus într-o poziţie oribilă... Eu am fost cel care şi-a asumat riscul...

Se ridică iar în picioare şi se uită la telefon să vadă cât e ceasul. I-ar fi plăcut să-l sune pe Strike imediat, dar era cu siguranţă prea târziu: probabil că deja dormea.

Robin nu avea de unde să ştie cât de tare se înşela. La acel moment, partenerul ei, care plecase de la The Cambridge cu o oră în urmă, era perfect treaz şi fuma la măsuţa din bucătăria lui. Avea în faţă mobilul şi carnetul deschis la cele două pagini pe care le umpluse cu întrebări şi observaţii despre interviul lui Robin cu Pez, care se înregistrase destul de bine pe telefon, având în vedere zgomotul de fundal al cârciumei.

În timp ce Robin oprea un taxi care s-o ducă înapoi în Walthamstow, Strike se încrunta uşor tot pornind şi oprind înregistrarea, în căutarea acelor părţi care îl interesau în mod deosebit.

O tăcere lungă, după care Pez spunea cu voce răguşită:

— *Eşti absolut superbă.*

— *Eu încercam doar să-ţi citesc tatuajul, spuse Robin cu o voce uşor şireată.*

Strike dădu înainte.

— *Eşti bun. Cumsecade. Eu am crezut că eşti... nu ştiu... un artist playboy.*

— *De ce? Pentru că mi-am dat jos hainele pentru cursul de desen?*

— *Ah, asta a fost în regulă*, spuse Robin.

Pez râse. Strike dădu iar înainte.

— *N-am mai avut o relaţie adevărată de peste un an. Dar mă descurc.*

— *Sunt convinsă*, spuse Robin râzând uşor.

O nouă tăcere lungă, urmată de ceea ce părea a fi un geamăt al lui Pez. Apoi Robin şopti ceva ce Strike nu înţelese. Redă de trei ori înregistrarea şi, în cele din urmă, decise că ceea ce spunea Robin era:

— *În mod normal, nu fac lucruri de felul ăsta la lumina zilei.*

Ceea ce explica replica lui Pez:

— *Nicio problemă. Curând o să fie noapte.*

Strike dădu iar înainte.

— *Ţi-am spus cumva că eşti absolut superbă?*

O nouă pauză lungă. Apoi Robin spuse:

— *Poate că ar fi util dacă ai vorbi despre asta.*

Strike dădu iar înainte.

— *Păi, n-am autorizaţie, dar partea bună e că ofer servicii pe care nu le poţi obţine de la NHS.*

Nu o mai auzise niciodată pe Robin vorbind aşa, nu-şi imaginase că poate flirta atât de bine. Crezuse... ce? Că era un fel de şcolăriţă inocentă?

Strike îşi spusese că Robin avea motive să se panicheze în faţa iniţiativei lui nefericite de la Ritz, dar acum află că Robin era perfect pregătită să accepte avansuri sexuale, dacă asta folosea unui caz... sau, poate, dacă erau iniţiate de un artist tânăr şi musculos pe care se părea că ea îl văzuse deja dezbrăcat.

— *Pentru că eşti superbă şi drăguţă. Probabil e un mare bou.*

Altă tăcere lungă. Apoi vocea lui Robin:

— *Controlează-te... Dumnezeule. Se uită lumea la noi..*

— *Voiam doar puţină terapie din aia din care nu are NHS-ul.*

Strike rămase fumând şi încruntându-se la peretele bucătăriei încă 20 de minute înainte să se hotărască să se ducă la culcare. Era conştient că nu avea niciun motiv rezonabil să fie nemulţumit — din contră, departe de a se simţi ofensat sau tulburat, ar trebui să-şi felicite partenera pentru misiunea îndeplinită cu succes —, dar asta nu îl ajută cu nimic să-şi recapete calmul.

69

Ea îl servea umilă şi neliniştită,
Cu dragoste — încredere şi frică-n părţi egale.

Letiţia Elizabeth Landon, *Stând singură lângă căminul ei*

Chaturi din joc între cinci moderatori iniţiali şi unul nou ai Jocului lui Drek

<Canal al moderatorilor>
<4 iunie 2015 23:57>
< Vierme28, Demon1, lnimoasa>
<Anomie s-a alăturat canalului>
<DrekPlictirit s-a alăturat canalului>
Anomie: deci iată-l, noul nostru moderator
Vierme28: a uau salut!!
Demon1: *aplaudă*
Inimoasa: felicitări, DrekPlictirit
DrekPlictirit: salut oameni buni
Demon1: ce scor a luat la test?
>
>
>
Anomie: 64%
Anomie: respectabil
Vierme28: mlut mai bine ca mine
Vierme28: Demon1 a luat 83 %
DrekPlictirit: uau
Vierme28: Anomie, când dă testul LabuteleluiBuffy ?

<Un nou canal privat a fost deschis>
<5 iunie 2015 00:02>
<Anomie invită pe lnimoasa>
<lnimoasa s-a alăturat canalului>
Anomie: Vreau să faci asta din nou mâine. La aceleaşi ore
Inimoasa: Anomie, nu pot. Am o prezentare la muncă
Anomie: atunci va trebui să spui că eşti bolnavă, nu-i aşa
Inimoasa: te rog, Anomie
Inimoasa: lucrez la ea de săptămâni
Anomie: presupun că n-ai lucrat la prezentarea ta nenorocită cât am lucrat eu la jocul ăsta

>
>
Anomie: de azi într-o săptămână
Vierme28: hei DrekPlictirit cine ai zis că e Anomie?
DrekPlictirit: fratele lui Josh Blay
Demon1: lol
Demon1: e un răspuns obişnuit, nu?
Demon1: Inimoasa a zis asta, nu-i aşa Inimoaso?
>
>
>
>
Demon1: Inimoaso, eşti la budă?
DrekPlictirit: lol
<Anomie a părăsit canalul>
DrekPlictirit: e atât de mişto să mă aflu aici
Demon1: îţi place covorul?
DrekPlictirit: lol da e superb
DrekPlictirit: deci voi cine aţi zis că e Anomie?
Demon1: Luciano Becchio?
DrekPlictirit: fotbalistul?
Demon1: da, nu mi-a venit nicio altă idee
DrekPlictirit: lol
DrekPlictirit: deci când pot să încep să banez oameni?
Demon1: fă-ţi de cap
Demon1: dar de obicei aşteptăm până greşesc cu ceva
DrekPlictirit: lol
>
>
>
>
>
>
>
>
>

Anomie: şi ai fost foarte mulţumită să-l pui în pericol, nu-i aşa? Să vorbeşti cu ziarişti nenorociţi despre mine
Inimoasa: Anomie, nu i-am spus nimic care să te poată identifica
Anomie: „cultivat”
Inimoasa: oricum, de ce vrei să fac eu asta?
Anomie: dă-ţi seama, nu e greu
Anomie: şi o să faci ce ţi se spune dacă nu vrei să ajungi la puşcărie, domnişoară complice a teroriştilor
<Anomie a părăsit canalul>
<lnimoasa a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<5 iunie 2015 00:06>
<Demon1 invită pe Vierme28>
<Vierme28 s-a alăturat canalului>
Vierme28: hei care e treaba ?
Demon1: crezi că Inimoasa e bine?
Vierme28: ce vrei să spui ?
Demon1: e foarte tăcută

<Albacahartia s-a alăturat canalului>
Albacahartia: 'seara
DrekPlictirit: salut
Albacahartia: a uau, moderator nou!
DrekPlictirit: lol da
Albacahartia: Morehouse a fost?
DrekPlictirit: de când am venit eu nu
Albacahartia: deci am auzit că eşti programator bun
DrekPlictirit: am voie să răspund?
Albacahartia: ce, din cauza Regulii 14? ai spus că ştii să programezi în faţa lui Anomie şi nu te-a banat, deci suntem în regulă
Demon1: lol ok
DrekPlictirit: da sunt un programator destul de bun
DrekPlictirit: dar nu la fel de bun ca ei
DrekPlictirit: Anomie şi Morehouse
DrekPlictirit: jocul ăsta e absolut incredibil
Albacahartia: nu uita să le spui, o să le placă la nebunie
<Vierme28 a părăsit canalul>
DrekPlictirit: i-am spus deja lui Anomie
Albacahartia: nu e de mirare că te place;)
DrekPlictirit: lol
>
Albacahartia: un dobitoc încearcă iar să afle de la fete vârsta / sexul / locaţia
Albacahartia: lângă Pietricel
Albacahartia: Drekkk5, îl vezi?
Albacahartia: Vrei să-l elimini? Prima ta banare?
DrekPlictirit: haha minunat

Vierme28: cred că e încă tristă că LordDrek nu mai e

Demon1: da poate
Demon1: a ce surpriză
Demon1: înălţimea ei a început să flirteze cu băiatul cel nou
Vierme28: nu face nimic în neregulă
Demon1: îi place să agite apele
Vierme28: a fost drăguţăcu mine aseară
Vierme28: mă simţeam ca dracu & am intrat aici şi ea mi-a zis că o să fie în regulă
Demon1: fir-ar a naibii Vierme ce standarde joase ai
Vierme28: ce vvrie să spui cu asta ?
Demon1: oricine poate să spună „o să fie în regulă”
Vierme28: deci eu sunt panibilă sau ceva nu ?
Demon1: bineînţeles că nu, voiam doar
<Vierme28 a părăsit canalul>
Demon1: ah fir-ar al naibii
<Demon1 a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<5 iunie 2015 00:15>
<Demon1 invită pe lnimoasa>
>
<lnimoasa s-a alăturat canalului>
Demon1: eşti bine?

>
>
>
>
>
>
DrekPlictirit: DA!
Albacahartia: hahaha
DrekPlictirit: e extraordinar!
Demon1: ce s-a întâmplat?
Demon1: ţi-a trimis Albacahartia un nud?
DrekPlictirit: ce?
DrekPlictirit: nu
Demon1: mai aşteaptă puţin
<Demon1 a părăsit canalul>
Albacahartia: ca să ştii, nu împart nuduri
Albacahartia: are o problemă cu mine pentru că sunt cu tipul pe care îl place ea
DrekPlictirit: omg canalul moderatorilor e plin de intrigi!
Albacahartia: habar n-ai
Demon1: eşti foarte tăcută
Inimoasa: nu, sunt ok
Inimoasa: doar ocupată la muncă
Demon1: a ok
Inimoasa: dar mersi că ai întrebat xx
<Inimoasa a părăsit canalul>
<Demon1 a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

.

70

Lucrul de care mă temeam a venit...

Emily Dickinson, *XCVIII*

Strike, care stătuse treaz până la 1:30 noaptea, luându-şi notiţe pe marginea interviului lui Robin cu Pez, fu trezit la ora 5 de fenomenul cunoscut drept „spasticitate a ciotului”.

Suferise de spasme mioclonice în porţiunea rămasă din piciorul drept în lunile de după amputare şi această recidivă neaşteptată nu era deloc binevenită. Nereuşind să adoarmă la loc, din cauza smuciturilor şi zvâcnetelor incontrolabile, se dădu în cele din urmă jos din pat şi ţopăi până la baie, folosindu-se de tocul uşii şi de pereţi să-şi ţină echilibrul.

Spasmele piciorului continuară la duş. În timp ce se săpunea, Strike se trezi gândindu-se mai serios ca oricând la sănătatea lui. Avea 40 de ani şi câteva zeci de kilograme în plus; dieta lui era proastă şi îşi rupsese tendonul de două ori, rămânând apoi cu o sensibilitate. Ştia că circulaţia şi starea lui generală erau afectate de fumatul împătimit şi că vagile lui hotărâri de reluare a exerciţiilor zilnice recomandate de fizioterapeut erau uitate imediat după ce erau luate. Cel puţin o dată pe săptămână îşi spunea că ar trebui să se lase de fumat, dar continua să dea gata un pachet de ţigări pe zi; cumpăra pungi cu salată şi apoi le arunca fără să le fi deschis. În timp ce ciotul continua să-i zvâcnească, Strike văzu asta ca pe un apel mut: trebuia făcută o schimbare.

Se şterse şi îşi puse proteza, sperând ca greutatea ei să împiedice mişcările involuntare ale ciotului, apoi îşi făcu o cană de ceai şi, în ciuda severului monolog interior de la duş, îşi aprinse o ţigară. În timp ce se aşeza la măsuţa din bucătărie, pe care rămăseseră de noaptea trecută laptopul şi carnetul, îşi aminti că în seara aceea trebuia să ia cina cu Madeline.

Această perspectivă nu îi făcu deloc plăcere: dimpotrivă, simţi în stomac greutatea ca de plumb a obligaţiei şi iritării. Îşi bău ceaiul, privind pe fereastră la porumbeii de pe acoperişul de vizavi, profilaţi pe cerul cristalin din primele ore ale dimineţii, şi se întrebă cum de se băgase în încurcătura asta. Mai fusese acuzat şi până atunci că-şi sabotează relaţiile fără să-şi dea seama, din cauză că nu voia, de fapt, să-şi ia un angajament: îşi amintea predica pe care i-o ţinuse

Lisa despre nevoia de compromis şi iertare, după ce se despărţise de o iubită cu care avusese o relaţie scurtă în timpul uneia dintre numeroasele despărţiri de Charlotte. Bineînţeles că Lisa, ca absolut toţi ceilalţi prieteni ai lui, avea un ţel superior: să-l vadă aşezat la casa lui cu oricine în afară de Charlotte. Iar el încercase, nu-i aşa? Chiar încercase să dea o şansă relaţiei cu Madeline. Sexul era bun; în unele privinţe, Madeline era atrăgătoare, chiar admirabilă, dar Strike nu mai avea cum să evite concluzia: lipsea ceva esenţial.

Piciorul lui încerca în continuare să salte, chiar şi cu proteza pusă; talpa falsă se deplasa enervant pe podea. Strike căscă şi îşi deschise laptopul, să verifice orarul zilei. În dimineaţa aceea, Robin trebuia s-o urmărească pe menajera din South Audley Street. Strike îşi luă mobilul şi îi trimise un SMS.

Ar fi bine să recapitulăm despre Anomie azi. Nutley a aflat ceva despre Kea aseară. Poţi s-o laşi pe menajeră nesupravegheată. Dev e cu Degete, o să ştie dacă se întâlnesc

După ce trimise mesajul, Strike îşi făcu nişte terci pe care îl mâncă, în loc să-şi prăjească şunca preferată, se îmbrăcă şi coborî cu atenţie scările spre birou, în parte şi pentru că asta îl ţinea departe de ţigări: încerca să nu fumeze la birou.

Scoase din fişet dosarul tot mai gros al lui Anomie, apoi se instală la calculator hotărât să continue investigaţiile online pe care le abandonase cu o seară în urmă, în timp ce juca rolul lui LabuteleluiBuffy în *Jocul lui Drek*.

Trecu o oră, dar încercările lui Strike de a descoperi vreun prieten de-al lui Gus Upcott eşuară. Nu reuşi să găsească pe internet nici urmă din muzica studentului, în afara unui clip vechi de şapte ani de la un concert susţinut la şcoală, în care Gus, adolescent, cânta ceea ce lui Strike i se păru a fi un solo de violoncel extraordinar de dificil. Dacă Gus folosea Twitter, Instagram sau Facebook, o făcea sub pseudonim, iar viaţa lui socială rămase la fel de misterioasă ca atunci când Strike îşi începuse cercetările.

Dădu un chix similar şi cu fiica lui Grant Ledwell, Rachel, reuşind să găsească doar o fotografie veche de un an pe Instagram. Imaginea înfăţişa un grup de adolescenţi care râdeau, în spatele unui autobuz. O fată cu părul închis la culoare îşi trăsese căciula tricotată peste faţă, astfel că i se vedea doar bărbia. Făcea salutul rock 'n' roll cu ambele mâini, ţinând degetele mici şi arătătoarele ridicate, iar tagul era @RachLedwell. Însă când Strike căută contul de Instagram @RachLedwell, descoperi că acesta fusese şters. Reveni la pagina cu poza din autobuz şi studie cu atenţie restul fotografiilor, până când, în sfârşit, luându-se după câteva repere şi comparând uniforme şcolare, deduse că proprietara paginii (@ ShellyPinker) locuia în Bradford, ceea ce însemna că după încă o oră de muncă se alesese doar cu cuvintele „Rachel Ledwell — Bradford?” în carnet.

Căscă iar şi se duse să-şi facă încă o cană de ceai, recunoscător că măcar piciorul lui încetase să zvâcnească.

Întors la birou, văzu că Robin îi răspunsese la SMS.

Super, pentru că am o grămadă să-ţi spun. Te deranjează dacă vin la 10? Am stat trează toată noaptea, am lucrat

Strike privi mesajul timp de un minut, în timp ce o multitudine de posibilităţi îi treceau prin cap. Robin spusese că se ducea în Junction Road; Strike presupusese că asta însemna că, din motive necunoscute, voia s-o viziteze pe Zoe sau să-i supravegheze apartamentul. „Ţi-am spus cumva că eşti absolut superbă?" Ce anume o ţinuse trează toată noaptea? „Controlează-te... Dumnezeule. Se uită lumea la noi." Doar Pez Pierce nu avea cum s-o fi însoţit în Junction Road? Îi promisese ea că se întoarce la North Grove după Junction Road? „În mod normal, nu fac lucruri de felul ăsta la lumina zilei."

Acum încruntat, Strike răspunse OK, îşi reîndreptă atenţia asupra calculatorului şi tastă „Kea Niven Reddit" în Google.

Obţinu imediat un rezultat. Încă şi mai enervat pe Nutley, care ar fi putut să facă singur pe telefon această cercetare suplimentară, Strike deschise o pagină de Reddit intitulată:

r/UrmarireaCurvelorCriminale

Strike derulă încet pagina. Era surprins că nu fusese închisă, deoarece părea să fie un lung îndemn la justiţiarism, scopul ei fiind de a expune datele personale, adresele şi angajatorii femeilor care fuseseră condamnate pentru infracţiuni împotriva bărbaţilor sau (în opinia celor care le postau profilurile) minţiseră susţinând că fuseseră victime ale unor infracţiuni comise de bărbaţi. Pentru a fi identificate mai uşor, erau publicate şi fotografiile tuturor acestor femei. Deasupra unei poze cu o blondă cu o expresie obosită de 30 şi ceva de ani scria:

baba_yaga Melanie Jane Strong a emis o acuzaţie falsă de violenţă domestică împotriva fostului soţ, pentru a-l priva de accesul la copii. O judecătoare a înghiţit gogoaşa. În prezent locuieşte pe Parteger Avenue nr 3, Cheam, SM1 2PL. Lucrează pentru un birou de avocatură din oraş, Miller, May & Bricknell, tel: 020 8443 8686

Iar deasupra unei fotografii cu o fată foarte frumoasă cu păr închis la culoare, care părea să aibă 20 şi ceva de ani:

john_baldwin Curva mincinoasă Darcy Olivia Barrett a adus acuzaţii false de agresiune sexuală împotriva iubitului ei. Stă pe Lancaster Drive nr 4b, Hoxteth. Instagram: @ViolaD97 Twitter: @DarkViola90 copii pe

Raglan Road nr 98, Barneţ, EN4 788 ţel: 020 8906 4359 Sunaţi ca să spuneţi familiei ce pizdă e.

În numai câteva minute, Strike găsi numele Keei. Articolul fusese postat în urmă cu zece zile.

DrekBw88h Curva asta nebună a amenințat că-i omoară pe fostul ei iubit şi pe prietena lui în noaptea dinainte ca ei să fie înjunghiaţi pe bune: http://dailymail.co.uk/news/uciderea-unei-anirnatoare-in-cimitirul-highgate.html Acum a şters tweeturile. Distribuiţi cât puteţi capturile astea.
Twitter: @adevarataAlbacahartia
tumblr: http://picioarestrambesispoonie. tumblr.corn
https://www.instagram.com/keaniven

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
când descoperi din greşeală cât de mare e trădarea şi că ai fost minţită luni întregi @adevaratulJoshBlay @EdLedDeseneaza
12:10 12 februarie 2015

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Sunteţi pe punctul de a afla că există consecinţe când înjunghii oamenii în inimă şi pleci @adevaratulJoshBlay @EdLed Desenează
12:25 12 februarie 2015

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
dacă tratezi oamenii cu dispreţ suficient de mult timp ei se vor răzbuna. Violenţa generează violenţă @adevăratulJoshBlay @EdLed Desenează
12:26 12 februarie 2015

Wally Cardew@Wally_Cardew
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
şterge asta ce naiba
12:39 12 februarie 2015

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @Wally_Cardew
de ce dracu să şterg
12:40 12 februarie 2015

Wally Cardew@Wally_Cardew
Răspuns către @adevarataAlbacahartia

pentru că există modalităţi mai bune
12:42 12 februarie 2015

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @Wally_Cardew
mă doare în cur
12:42 12 februarie 2015

Wally Cardew@Wally_Cardew
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
păi, n-ar trebui

Strike deschise dosarul Anomie şi scoase lista printată cu site-urile vizitate de Kea înaintea interviului cu ea. Până atunci se uitase pe ea doar în treacăt, dar acum, când aflase că aceasta îi ameninţase abia voalat cu violenţa pe Josh şi Edie cu mai puţin de 24 de ore înainte ca ei să fie înjunghiaţi, i se păru că ar trebui să-i acorde Keei ceva mai multă atenţie.

Examină lista şi decise să ignore chestionarul Buzzfeed dacă eşti cis sau nu, site-urile de cumpărături, căutarea pe Google a numelui lui şi al lui Josh. În cele din urmă, atenţia i se opri asupra unui site numit „Tribulationem et Dolorum”. Îl deschise pe calculator.

Site-ul se dovedi a fi un grup de sprijin pentru cei care sufereau de boli cronice, cel mai adesea encefalomielită mialgică. Părea realizat de amatori, iar pe alocuri avea erori. Totuşi, după ce studie forumurile timp de jumătate de oră, Strike găsi în sfârşit ceva interesant care data din 2013.

Arke: Salut, sufăr de oboseală cronică (SOC) şi voiam doar să iau legătura cu alţii care trec prin asta. Tocmai am împlinit 24 de ani, ar trebui să-mi închei studiile la şcoala de arte, dar a trebuit să abandonez din cauza mai multor probleme de sănătate.

John: Bine ai venit, Arke! Mă bucur că ni te-ai alăturat. Sper să te ajute informaţiile noastre. Noi suntem o comunitate prietenoasă şi sunt convins că vei găsi sprijinul pe care îl cauţi!

Arke: Mulţumesc foarte mult! E un site minunat, unul dintre cele mai bune pe care le-am găsit x

John: Ne străduim! Pot să te întreb dacă numele tău se referă la zeiţa greacă care se cheamă la fel?

Arke: Da, nu pot să cred că ştii asta! Din mai multe motive, are o semnificaţie specială pentru mine — curcubeul înceţoşat. Nu străluci la fel de tare ca mine! Pot să te întreb dacă tu ai făcut site-ul ăsta?

John: Da, eu.

Arke: Oh, uau, e super! Cum am spus, sunt artist. Site-ul are un aspect super. Îmi place paleta coloristică şi vibe-ul general. Mi-am dat seama de când l-am văzut că nu e opera unui amator!

John: O apreciere preţioasă din partea unui artist! Făceam puţin web design înainte să mă lovească encefalomielita mialgică, care, din nefericire, m-a obligat să renunţ la lucru.

Arke: Ah, îmi pare foarte rău. De cât timp ai EM?

John: 12 ani

Arke: Aah, groaznic. Ai un doctor care te sprijină?

John: Zilele astea am avut norocul să merg în privat şi am găsit un doctor care mi se potriveşte. Înainte de asta a fost un chin şi de asta am creat acest site.

Arke: Mi s-a spus să încerc Terapia Activităţii Fizice Graduale, dar pe internet am auzit lucruri neplăcute despre TAFG.

John: Nu-ţi recomand. Mie mi-a agravat dramatic oboseala.

Arke: Da, asta am auzit şi eu. Şi când mi s-a spus că ar trebui să încerc terapia cognitiv-comportamentală a fost ca şi cum mi-ar fi spus că îmi imaginam eu totul.

John: Da, mă tem că prea mulţi doctori habar n-au ce înseamnă boala asta. Dacă nu te deranjează să-mi trimiţi mesaj privat, îţi împărtăşesc cu plăcere medicaţiile şi tratamentele care mi-au fost cât de cât de folos.

Arke: a sigur, eşti foarte amabil!

John: Trebuie doar să apeşi pe bula de dialog din dreapta sus.

Strike se întoarse acum la pagina de start.

Despre Fondatorul Tribulationem et Dolorum

John este un artist a cărui carieră înfloritoare în editare (plus încercări de succes în artă şi muzică!) a fost retezată când a făcut encefalomielită mialgică (EM), în urmă cu peste un deceniu. În ciuda limitărilor impuse de starea lui, continuă să creeze artă şi muzică. O selecţie a compoziţiilor lui John poate fi auzită la www.IJU.Creeaza Sunete şi, de asemenea, John poate fi găsit pe Twitter ca @BillyShearsEM susţinându-i pe bolnavii cronici (şi împărtăşindu-şi opiniile politice!).

— Zău? murmură Strike, în timp ce se ducea la contul de Twitter @BillyShearsEM.

Acesta conţinea mai ales atacuri la adresa personalului medical, critici dispreţuitoare şi despre Partidul Conservator, şi despre Partidul Laburist şi, din când în când, link-uri către www.IJU.CreeazaSunete.

Uşa anticamerei se deschise. Strike ridică privirea şi o văzu intrând pe Pat, cu braţele pline de scrisori şi colete şi cu ţigara electronică deja prinsă între dinţi.

— Ai venit devreme, mormăi ea.

— Urmăream o pistă, spuse Strike.

Peste cinci minute, găsi ceea ce căuta.

Kea Niven
@adevarataAlbacahartia
când eşti prea deprimată că să faci altceva decât să te holbezi în tavan şi ţi-ai dori pur şi simplu să mori, dacă asta n-ar presupune un efort
13:50 4 septembrie 2014

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
ce-a spus curva narcisistă şi plângăreaţă?
13:51 4 septembrie 2014

Drepturile EM @BillyShearsEM
Răspuns către @D1scipolulluiLepine
Nu ştii nimic despre încercările prin care a trecut această tânără, iar ea nu merită să i se vorbească aşa.

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @BillyShearsEM @adevarataAlbacahartia
Bunicului era să i se scoale ☺ ☺ ☺
13:59 4 septembrie 2014

Drepturile EM @BillyShearsEM
Răspuns către @D1scipolulluiLepine @adevarataAlbacahartia
văd că pe aici discursul este la aceleaşi standarde înalte ca întotdeauna
14:03 4 septembrie 2014

Înainte să apuce să înţeleagă în totalitate ceea ce citise, Strike auzi pe cineva alergând. Ridică privirea: Pat fugea spre el. Imediat după ce asistenta agenţiei trânti uşa anticamerei, se auzi un bubuit asurzitor şi uşa explodă în interior, rupându-se în două. Balamaua de jos rezistă, dar partea de sus căzu şi o lovi pe Pat în spate; ar fi aruncat-o la pământ dacă n-ar fi prins-o Strike. Peste tot zburau resturi; Strike simţi cum ceva ascuţit îi crestează gâtul, în timp ce o trăgea pe Pat în jos, în spatele biroului. Din anticameră se auzea zgomot de sticlă spartă şi bucăţi din pereţi căzând, iar aerul se umplu de un miros înţepător de fum şi chimicale.

— Un pachet, strigă Pat la urechea lui Strike. Am început să-l desfac — şi mi-am dat seama că şuieră...

Un sunet metalic reverberă, iar Strike simţi podeaua cutremurându-se când ceva greu căzu în anticameră. Fumul devenea mai dens. Ochii îi lăcrimau. Din stradă se auzeau strigăte.

— Mi-am pierdut ţigara aia afurisită, spuse Pat supărată, privind în jos.

— Stai acolo, îi ordonă Strike.

Se ridică încet în picioare, mijind ochii prin fum. Dincolo de uşă, praful de ipsos continua să cadă din tavan. Monitorul lui Pat era pe jos, cu ecranul spart. Biroul ei se rupsese în două şi încă scotea fum. Podeaua era plină de bucăţi de lemn şi moloz.

— Poliţia, vă rog, spuse Pat, care, în ciuda ordinului lui Strike de a rămâne jos, se ridicase în picioare să folosească telefonul de pe biroul lui. Aici Agenţia de Detectivi Strike, Denmark Street. Ne-a fost trimis un dispozitiv exploziv care a detonat. Nu, nu sunt răniţi... Da?... Bun...

Pat puse jos receptorul.

— Sunt deja pe drum. Probabil a sunat cineva.

— Nu mă mir, spuse Strike.

Deşi urechile continuau să-i ţiuie, mulţimea de voci agitate din stradă începea să se audă tot mai clar.

— Îmi vreau ţigara înapoi, spuse Pat uitându-se la podeaua anticamerei.

— Ia una de la mine, zise Strike întinzându-i pachetul de Benson&Hedges şi bricheta. Nu te duci acolo până nu ştim că e sigur.

După cinci minute în care nu mai căzu nimic din tavan, Strike decise că era timpul să iasă afară.

Luă dosarul Anomie, apoi insistă să o ţină pe Pat de braţ, ca s-o îndrume peste resturi în timp ce îşi croiau drum cu grijă spre uşa de la intrare, a cărei sticlă fusese spulberată. Pereţii erau afumaţi din loc în loc, fişetele aveau

adâncituri mari, iar prin crăpăturile din canapeaua de imitaţie de piele ieşea umplutură. Din două găuri mari din tavan, una dintre ele părând să ajungă aproape până în apartamentul lui de deasupra, atârnau cabluri. Pe Strike îl cuprinse furia.

Laşi nenorociţi.

— Abia o dădusem la curăţat, bodogăni Pat, studiindu-şi haina plină de praf care, în mod surprinzător, continua să atârne în cuier.

Geanta ei fusese aruncată pe podea, iar conţinutul — împrăştiat peste tot. În timp ce ea se aplecă să-şi adune lucrurile, Strike auzi o sirenă apropiindu-se.

— A venit cavaleria. Haide.

— Doar o clipă, vreau să găsesc...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pat, îţi cumpăr o ţigară electronică nouă. Hai să mergem.

Strike nu voia să se gândească în ce stare e apartamentul lui. Simţindu-se recunoscător măcar pentru obiceiul de a-şi lua mereu cu el la birou telefonul, cheile de la maşină şi portofelul, pentru a reduce la minimum deplasările la etaj, o scoase pe Pat pe palier şi coborâră împreună în Denmark Street.

71

Monştrii aceştia, în plină lumină aşezaţi,
Desigur că aruncă umbre monstruoase: cei ce gândesc
Greşit, cu greu se vor purta conform dreptăţii.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

La 10 fără 10, Robin ieşi, cu ochii oarecum înceţoşaţi, din staţia de metrou Tottenham Court Road şi se strecură printre şantierele stradale permanente spre birou. Dormise doar două ore, aşa că mesajul lui Strike că nu trebuia s-o urmărească în ziua aceea pe menajera din South Audley Street fusese o uşurare.

Când se apropie de Denmark Street, văzu o maşină de poliţie şi o mică mulţime adunată, în care recunoscu câteva persoane care lucrau în magazinele de muzică din jurul biroului. Cuprinsă de cele mai negre presimţiri, grăbi pasul, iar când ajunse lângă oamenii care se uitau lung spre birou şi le urmări privirea, văzu o bandă de poliţie alb-albastră care bloca intrarea în clădirea agenţiei şi un poliţist în uniformă în faţa ei.

Cu mâinile tremurânde, Robin îşi căută telefonul. Cât fusese în metrou, primise un SMS de la Strike.

Pachet cu bombă trimis la birou. Pat şi cu mine OK. La Starbucks

— Slavă Domnului, icni ea, traversând strada în fugă.

Strike şi Pat se aşezaseră în partea din spate a cafenelei. Pe gulerul lui Strike era sânge, iar Pat părea mai palidă ca de obicei.

— Dumnezeule, spuse Robin, grăbindu-se spre ei.

Apoi, negăsind altceva de spus, repetă:

— Dumnezeule!

— Acum o oră a fost categoric de partea noastră, spuse Strike. Ni s-a spus să stăm aici. Mai vor să ne pună nişte întrebări. Cred că aşteaptă DIC-ul.

— Ce... cum...?

— Un pachet, spuse Pat cu vocea ei gravă şi hârşâită. Am început să-l desfac şi am auzit că şuieră. Apoi — bum.

— Biroul e distrus, spuse Strike. Au căzut bucăţi din tavan. Avem noroc că nu mi-a căzut patul prin plafon.

— Sunteţi...?

— Ne-au examinat paramedicii, spuse Strike, aruncând o privire spre Pat. Suntem în regulă. Le-am spus lui Barclay şi celorlalţi ce s-a întâmplat.

— Cred că mă reped până la Boots, spuse Pat întinzând mâna după geantă, care, observă Robin, era pârjolită.

— Stai acolo unde eşti, spuse Strike ferm.

Opinia lui destul de competentă era că Pat se afla în stare de şoc. Chiar dacă ţâfna ei practică fusese complimentată de paramedicul care îi examinase rapid, Strike observase cât de tare îi tremurase mâna când luase o gură de cafea.

— Ce-ţi trebuie, Pat? spuse Robin.

— Nu mă lasă să mă întorc să-mi iau ţigara electronică, se plânse Pat, aruncând o privire înverşunată spre Strike.

— Mă duc eu şi-ţi iau una nouă, se oferi Robin imediat.

— Nu ştii de care să iei, spuse Pat iritată, şi eu nu-mi amintesc cum se numea.

— Ia una din fiecare tip pe care-l au, o sfătui Strike pe Robin, punându-i în mână câteva bancnote de 20 de lire. Şi, dacă n-au, ia gumă şi plasturi.

În timp ce Robin pleca, Strike o întrebă pe Pat:

— Ai mâncat de dimineaţă?

— Bineînţeles că am mâncat de dimineaţă, ce întrebare stupidă mai e şi asta?

— Cred că ai nevoie de nişte zahăr, spuse Strike, ridicându-se în picioare.

Nu-i purta pică asistentei pentru arţagul ei; de fapt, empatiza cu ea.

Şi reacţia lui la şoc tindea să ia forma irascibilităţii. Se întoarse la masă cu două pateuri şi cafea proaspătă, iar Pat, după ce se uită urât la farfuria pe care Strike o puse în faţa ei, catadicsi să rupă o bucată şi să o mănânce.

— Îţi dai seama că ne-ai salvat viaţa amândurora? îi spuse Strike, aşezându-se la loc. Dacă nu te-ai fi prins şi nu ai fi închis uşa aia...

Strike îşi ciocni încet paharul de plastic cu cafea de al ei.

— Eşti o minune, Pat. Plus că faci o prăjitură cu fructe excelentă.

Pat strânse din buze şi se încruntă. Ochii ei deveniseră neobişnuit de umezi. Strike se gândi să o înconjoare cu braţul, dar parcă o şi vedea cum îşi scutură umerii osoşi să-l îndepărteze.

— Presupun că e grupul ăla terorist pe care l-ai enervat tu, spuse ea.

— Trebuie să fie. Asta n-a fost treabă de amatori.

— Nenorociţi.

— Clar.

— Unchiul meu a murit într-o explozie IRA dintr-o crâşmă. Woolwich, '74.

— Căcat, îmi pare rău, spuse Strike uimit.

— Locul nepotrivit. Momentul nepotrivit. Greu să pricepi aşa ceva. Ei...

Pat aruncă o privire spre blatul mesei, sub care era ascuns piciorul fals al lui Strike.

— ...nu trebuie să-ţi spun ţie asta.

Pat mai mâncă nişte pateu. Strike văzu o Toyota Avensis albastră trecând prin dreptul geamului şi i se păru că recunoaşte profilul lui Ryan Murphy, ofiţerul care le mai vizitase biroul.

— S-ar putea să ne ducă la New Scotland Yard, spuse Strike. Să dăm declaraţii.

— Eu nu merg nicăieri. De ce nu putem să dăm declaraţii aici?

— Poate putem, spuse Strike împăciuitor.

— Unde e Robin? întrebă Pat, frustrată.

Strike aproape că simţea nevoia ei de nicotină. Primul poliţist sosit la locul faptei le ceruse să rămână în cafenea, să nu stea afară, pe trotuar. Asta îi convenea lui Strike, pentru că, fără îndoială, apariţia presei era doar o chestiune de timp.

Când se întoarse Robin, cu o pungă de plastic plină cu diverse ţigări electronice, lui Strike şi Pat li se alăturaseră doi oameni de la DIC: Murphy şi un negru mai în vârstă, cu păr grizonant. Robin era atât de îngrijorată de ceea ce se întâmplase, încât abia dacă o trecu un fior când îl văzu din spate pe Ryan Murphy. Ajunse la masă la timp s-o audă pe Pat insistând cu încăpăţânare că nu vrea să meargă la New Scotland Yard, nu greşise cu nimic şi de ce nu putea să spună ce avea de spus chiar acolo?

Strike îşi dădu seama că Murphy conştientizase starea de şoc în care se afla Pat după răspunsul lui calm.

— Voiam doar să discutăm cu dumneavoastră într-un loc mai retras, doamnă Chauncey.

Când Robin li se alătură, Murphy spuse:

— Bună.

— Bună, răspunse Robin. Poftim, Pat. Sper ca una dintre ele să fie ce trebuie.

În timp ce Pat lua punga şi scormonea neconsolată prin ea, Strike le spuse ofiţerilor:

— Puţin mai încolo e un bar care are o cameră la subsol. Cred că ne-ar lăsa să o folosim vreo jumătate de oră. Suntem clienţi de-ai casei.

Aşa că grupul parcurse scurta distanţă până la The Tottenham, iar Strike şi Pat profitară amândoi de ocazie pentru a fuma pe drum o ţigară adevărată. Robin se trezi în spatele lor, prinsă între Murphy şi colegul lui, pe care i-l prezentă drept Neal Jameson, după care o întrebă:

— Eşti bine?

— Eu nu eram acolo.

În mod absurd, se simţea vinovată pentru că nu fusese la birou când explodase bomba.

— Tot e un şoc, spuse Murphy.

— Da.

Barmanul de la The Tottenham se arătă foarte amabil. După numai câteva minute, cei doi ofiţeri DIC, Strike, Robin şi Pat stăteau în jurul unei mese din camera cu mochetă roşie de la subsol, altfel pustie.

— Bun, doamnă Chauncey, spuse ofiţerul mai în vârstă.

Îşi deschise carnetul, în timp ce Pat încerca să desfacă una dintre ţigările electronice. Îi tremurau în continuare mâinile, aşa că Strike luă pachetul de la ea, îl deschise şi începu să monteze dispozitivul dinăuntru.

— Dacă ne puteţi spune, în cuvintele dumneavoastră, ce s-a întâmplat, continuă ofiţerul.

— Păi, poştaşul a urcat scările imediat în urma mea, zise Pat.

— Poştaşul obişnuit?

— Da, spuse Pat. Mă cunoaşte. Am luat corespondenţa de la el pe palier.

— Cât de mare era pachetul? întrebă omul de la DIC.

Pat indică din mâini dimensiunile unei cutii de pantofi.

— Greu?

— Da, spuse Pat, privindu-l nerăbdătoare pe Strike care umplea ţigara electronică cu lichid.

— Ce scria pe el, vă amintiţi?

— Numele lor, spuse Pat, făcând semn din cap spre Strike şi Robin.

— Vă amintiţi ceva despre scris?

— Educat, spuse Pat. Uneori ne scriu nebuni. Îţi dai seama întotdeauna după scris.

— Cerneală verde? întrebă Murphy zâmbind.

— Cea mai rea dintre toate a fost cu cerneală mov, spuse Pat, aproape zâmbind şi ea.

Avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru bărbaţii atrăgători şi Murphy era cu siguranţă arătos, după cum îşi dădu seama acum Robin, oricât de zguduită era: pomeţi înalţi, buza de sus plină şi păr ondulat oarecum asemănător cu al lui Strike, dar mai deschis la culoare.

— Un tâmpit credea că Familia Regală fusese înlocuită cu impostori, continuă Pat.

Cei doi ofiţeri DIC râseră amabili.

— Dar scrisul ăsta nu era de nebun? întrebă colegul lui Murphy.

— Nu, spuse Pat. Cerneală neagră şi totul ortografiat corect. Nu scriu întotdeauna bine „Ellacott” şi lui cei mai mulţi oameni îi spun „Cameron”.

— Nu cumva aţi observat ştampila poştei?

Pat primi de la Strike ţigara electronică plină şi gata de funcţionare, trase un fum lung de parcă ar fi fost oxigen, apoi spuse:

— Kilburn.

Apoi explică:

— Acolo stau. Observi când e locul tău, nu-i aşa?

— E adevărat. Deci aţi luat pachetul...

— L-am dus în birou şi l-am pus pe masă. Mi-am scos haina, am deschis o scrisoare, apoi am început să deschid pachetul. Cu scrisul ăla frumos şi aşa, am crezut că e un cadou de mulţumire.

Tonul lui Pat devenise defensiv.

— Uneori clienţii ne trimit bomboane de ciocolată şi de băut, continuă ea. L-am desfăcut într-o parte şi atunci am auzit cum şuieră. Şi... şi pur şi simplu mi-am dat seama.

Pat se albise puţin. Fără să scoată o vorbă, Robin se ridică în picioare şi ieşi din cameră.

— Am alergat în biroul lui, continuă Pat, arătând spre Strike, am trântit uşa şi bomba a explodat.

— Ei, dacă ar avea toată lumea simţul dumneavoastră de observaţie şi reacţii la fel de rapide, doamnă Chauncey, spuse ofiţerul mai în vârstă, misiunea noastră ar fi mult mai uşoară.

— Criminaliştii o să aibă nevoie de cel puţin 24 de ore, îi spuse Murphy lui Strike. Tu locuieşti deasupra biroului, nu-i aşa?

— Da, zise Strike. Presupun că îmi recomanzi să plec de-acolo.

— Da, într-adevăr, spuse Murphy. Din ce am auzit, s-ar putea să fie afectată structura de rezistenţă. Şi...

— Da, zise Strike din nou.

Nu voia că Pat să audă că, după ce *Înjumătăţirea* îşi va da seama că tentativa de asasinat la adresa lui şi a lui Robin eşuase, ar putea să caute alte modalităţi de a le face rău.

Robin se întoarse cu un pahar în care părea a fi porto, pe care îl puse în faţa lui Pat.

— N-am nevoie, zise Pat.

— Bea-l, spuse Robin ferm, aşezându-se la loc.

— Puteai să-mi aduci şi mie o halbă dacă tot te-ai dus, zise Strike. Şi la mine a bubuit, să ştii.

Cei doi ofiţeri râseră iar.

— Bun, spuse Neal Jameson. O să scriu tot şi o să vă rog să semnaţi, doamnă Chauncey.

În timp ce el scria declaraţia lui Pat, Murphy se întoarse spre Robin.

— Tocmai îi spuneam şefului tău...

— E partenerul meu, zise Robin, în acelaşi timp în care Strike spunea „E partenera mea”.

— Scuze. îi spuneam partenerului tău că ar fi înţelept să nu se apropie de birou o vreme. Care e — n-aş vrea să sune personal — situaţia ta locativă? Stai...?

— Singură, spuse Robin. Tocmai m-am mutat. În Walthamstow.

— Chiar lângă mine: eu stau în Wanstead. Ar putea fi util că abia te-ai mutat. Totuşi...

— Mi-am luat toate măsurile de siguranţă, îl întrerupse Robin.

Colegul lui Murphy terminase de scris. Pat, căreia îi revenise culoarea în obraji după câteva guri de porto, citi declaraţia până la capăt şi o semnă.

— Bun, îi spuse Strike lui Pat în timp ce se ridica în picioare, te conduc acasă.

— Nu e nevoie, replică Pat irascibilă.

— Nu-ţi face griji, nu o fac pentru că îmi place de tine, spuse Strike, privind în jos spre ea. Dar nu cred că mai găsesc o asistentă la fel de capabilă.

Robin văzu cum ochii lui Pat se umplu de lacrimi. În timp ce Strike se îndrepta spre scări, cu Pat alături, Robin strigă după el:

— Cormoran, am canapeaua aia, dacă ai nevoie.

Nu era sigură dacă o auzise, pentru că Strike nu răspunse, şi peste o secundă îşi dori să nu fi spus nimic: bineînţeles, el putea să stea la Madeline Courson-Miles.

Cei doi ofiţeri discutau acum cu voci scăzute. Robin îşi luă geanta, pregătindu-se să plece.

— Vrei să te duc undeva? spuse Murphy întorcând capul.

— Adică... în Walthamstow? întrebă Robin uimită.

— Da, spuse Murphy. Eu trebuia să fiu liber azi, dar Neal m-a chemat pentru chestia asta. El se duce înapoi la birou. Nu mă abat prea mult de la drumul meu; oricum merg în direcţia aia.

— Sigur, da, bine atunci.

72

Ascultă-mă... azi vezi nu o femeie
Ce vrea să fie apărată. Ca unui bărbat,
Vădeşte bărbăţie şi vorbeşte-mi clar
Cu adevăruri şi date.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

De ce naiba acceptase, se întrebă Robin. Din cauza şocului? A somnului de două ore? Rămăsese cu o aplecare spre nesăbuinţă de aseară, când jucase rolul experimentatei Jessica Robins? În timp ce ieşea din cârciumă în urma lui Murphy şi a colegului lui, se întrebă dacă nu cumva era o dovadă de paranoia să pună la îndoială afirmaţia lui Murphy că avea zi liberă. Se gândi să spună „de fapt, iau metroul”' sau „am uitat, am ceva de făcut în oraş”, dar tot amână până când ajunseră la Avensisul albastru, unde cei doi ofiţeri DIC conveniră ce aveau de făcut mai departe. Robin auzi numele Angelei Darwish. Ofiţerul mai în vârstă traversă strada şi trecu pe sub banda care bloca acum capătul lui Denmark Street, iar Murphy şi Robin se urcară în maşină.

— Ce nebunie, spuse Murphy, desprinzându-se de trotuar.

— Da, zise Robin.

— Poate ai putea să te duci să stai la o prietenă?

— O să fiu în regulă acasă, spuse Robin.

Probabil că Murphy punea paloarea ei pe seama şocului, dar era doar din cauză că stătuse trează practic toată noaptea. Vrând să evite alte sugestii utile, Robin spuse:

— Nu e prima oară când ni se trimite ceva oribil. Odată am primit prin poştă un picior tăiat.

— Da, îmi amintesc că am citit despre asta în presă, spuse Murphy.

Urmă o pauză în care Robin căută subiecte neutre de conversaţie, dar, fiind atât de obosită, nu reuşi să găsească niciunul. Murphy întrerupse tăcerea.

— Cum merge cazul Anomie?

— Nu atât de bine pe cât am vrea.

O nouă tăcere. Din nou, Murphy îi puse capăt.

— În seara asta plec în vacanţă.

— Serios? spuse Robin politicoasă. Unde te duci?

— Sâa Sebastian, acolo locuieşte sora mea, cu familia ei. De fiecare dată când îi vizitez mă întreb de ce stau în Londra. Abia aşteptam să mă duc — n-am mai avut vacanţă de doi ani —, dar aseară am făcut un progres important în cazul de crimă. M-am gândit să-mi amân călătoria în Spania, dar poimâine sora mea împlineşte 40 de ani. Dacă îi ratez ziua de naştere, s-ar putea să fiu eu următoarea victimă.

— Ce caz de crimă? întrebă Robin, convinsă că ştie răspunsul.

— Al vostru. Animatoarea.

— L-aţi prins pe ucigaşul lui Edie Ledwell? spuse Robin, privind direct spre Murphy.

— Aşa credem. Probele arată toate într-o singură direcţie — dar nu pot să spun cine e. Nu înainte să-l arestăm.

Murphy se uită la ceasul de pe bord.

Mintea obosită a lui Robin începu dintr-odată să zbârnâie de întrebări.

— A vorbit cu cineva? A recunoscut?

— Nu, spuse Murphy.

Urmă încă o tăcere scurtă, în timpul căreia Robin încercă să se gândească la alte modalităţi de a scoate de la el informaţii, chiar dacă, după expresia lui, îşi dădea seama că Murphy ştie exact ce-i trece prin cap. În cele din urmă, Murphy spuse:

— Telefonul a fost. Telefonul lui Ledwell.

— E la el?

— Acum nu, spuse Murphy. L-a aruncat într-un iaz din Writtle.

— Unde e asta?

— Pe drumul spre Chelmsford.

Îşi dădea seama că Murphy avea de gând să-i spună mai multe, ştia că el vrea să-i explice cum îl prinseseră pe făptaş, chiar dacă identitatea acestuia nu putea fi dezvăluită. În locul lui, Robin ar fi simţit aceeaşi tentaţie. Cunoştea şi ea satisfacţia de a aranja piesele puzzle-ului pentru cineva care putea să aprecieze de ce eforturi fusese nevoie pentru a ajunge acolo.

— Cam la două săptămâni după ce ea a fost omorâtă, spuse Murphy, cineva a pornit telefonul lui Ledwell timp de 15 minute, apoi l-a închis iar. Am detectat semnalul în parcarea unui centru comercial Westfield din Stratford. Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Cel mai mare centru comercial din Europa. Îţi imaginezi mărimea parcării. Am strâns înregistrările camerelor cu circuit închis. Peste 1 000 de maşini, o grămadă de oameni care îşi foloseau telefonul. Am luat toate plăcuţele de înmatriculare şi fotografiile cu toţi cei pe care îi puteam vedea cu un mobil şi am început să le cernem. La cinci zile după asta, telefonul a fost pornit iar timp de 10 minute, apoi închis. Semnalul ducea pe un câmp din Kent. Nu era nicio cameră acolo, dar am luat totuşi înregistrările de pe o cameră din apropiere —

care nu era însă chiar atât de aproape. Am început să ne uităm la numerele maşinilor care treceau prin zonă, la pietoni, la biciclişti, căutând o potrivire cu vreuna dintre maşinile sau cu oamenii care apăreau în imaginile de la Westfield. O muncă migăloasă, îţi imaginezi.

— A ales destul de atent locurile în care a folosit telefonul, spuse Robin.

— Foarte. Ne-a îngreunat viaţa cât mai mult posibil. N-am găsit nicio potrivire între cele două locaţii. Încă nu suntem siguri de ce a pornit, de fapt, telefonul. Ai crede că e suficient de deştept să nu se atingă de el. N-a sunat pe nimeni. Noi credem că în telefon existau informaţii pe care ucigaşul le voia.

— Ştiţi că Edie Ledwell îşi ţinea ideile pentru desen în telefon? întrebă Robin.

— Da, ne-a spus Blay. În fine, acum trei săptămâni, un bărbat se dă jos din maşină la un iaz din Writtle, la primele ore ale dimineţii, cu faţa ascunsă de o eşarfă, şi aruncă ceva în apă. A fost văzut de un adolescent care fuma pe ascuns la fereastra camerei lui, în timp ce părinţii dormeau. Puştiului i s-a părut foarte interesant, aşa că a doua zi dimineaţă intră în iaz, scoate un iPhone şi îl duce acasă. După vreo oră, îşi dă seama că e ceva dubios cu ce s-a întâmplat, aşa că se duce la parter şi le spune părinţilor. Mama duce telefonul la secţia de poliţie din zonă. Ne contactează pe noi, ne punem criminaliştii şi tehnicienii să lucreze la telefon — evident, a stat sub apă toată noaptea, aşa că a fost ceva foarte dificil —, dar după ce au terminat cu el, s-a dovedit că e, într-adevăr, telefonul lui Ledwell. în imaginile de pe cameră se vede un Ford Fiesta care intră şi iese din zonă la momentele potrivite. Numere de înmatriculare false. Ne întoarcem şi ne uităm la imaginile din Westfield şi...

— Şi acolo e un Ford Fiesta cu număr care se termină cu CBS, spuse Robin.

Murphy întoarse capul spre ea atât de brusc, că Robin spuse „Semafor!”, temându-se că o să lovească maşina din faţă. În timp ce încetinea, Murphy spuse:

— Cum...?

— L-am văzut cu maşina, spuse Robin.

În capul ei era un haos total. Era uluită şi derutată şi aproape că i se făcuse rău din cauza acestei senzaţii stranii de... ce era? Neîncredere? Anticlimax?

— Şi am reţinut literele de pe plăcuţa de înmatriculare.

— Din cauza televiziunii de ştiri americane? întrebă Murphy.

— Da, minţi ea. Nu-ţi face griji, n-o să anunţ presa. Dar telefonul lui Blay: el a fost folosit vreodată?

— Nu, el n-a fost pornit de când a dispărut. Presupunem că Ormond îl are acasă, dacă nu cumva s-a debarasat de el în altă parte. Am dragat iazul din Writtle şi nu era acolo.

— Tocmai l-am văzut aseară, spuse Robin pentru a doua oară în dimineaţa aceea, cuprinsă de uluire.

— Unde?

— La Colectivul Artistic North Grove. Încerca să recupereze ceva de la unul dintre cei care stă acolo.

— Serios? Ce?

— Nu ştiu. Cred că un desen sau un text scris de Edie... nu — nu-mi vine să cred. Nu ştiu de ce — deşi, presupun că...

Nu-şi termină fraza, dar Murphy îi urmărise şirul gândurilor.

— Prima persoană la care te uiţi e partenerul. Tu ai fost cea care a observat vânătăile de pe gâtul ei.

— Dar parcă rămăsese la şcoală, pentru o sancţiune disciplinară când a fost omorâtă Edie?

— A plecat mai devreme şi i-a zis elevei să nu spună nimănui, dacă nu vrea să fie sancţionată o săptămână.

— Dumnezeule... deci ştia unde se întâlnesc ei?

— Da. Fie vorba între noi, avem motive să credem că a instalat o aplicaţie de urmărire pe telefonul ei, fără ca ea să ştie. Încă încercăm să-l deparolăm. Apple nu ne ajută. Libertăţi civile. Dar e evident că Ormond ştia parola, dacă l-a deschis de două ori.

— O să-l aresteze azi?

— Da. S-a dus la serviciu ca de obicei. Îl înhăţăm imediat ce pleacă de la şcoală. Arestarea unui tip în faţa a nenumăraţi copii nu e o idee bună. Am prefera ca presa să nu afle până când îl ducem la interogatoriu.

Deci Phillip Ormond fusese, fostul poliţist şi profesorul despre care Edie crezuse că o s-o apere de toate ameninţările şi hărţuirile. Un partener gelos, care o urmărise când ea se dusese să se întâlnească cu fostul iubit, îi înjunghiase pe amândoi şi apoi plecase cu telefoanele lor... Bineînţeles, asta explica unele lucruri. Ucigaşul ştiuse exact unde era Edie, utilizase telefonul doar în locuri unde ar fi fost cel mai dificil de depistat cine îl folosise, de unde rezultă cunoaşterea metodelor poliţieneşti, şi, dacă te luai după ce spusese Yasmin despre Ormond, era la curent cu cele mai mici detalii despre cele două personaje noi pentru film.

Murphy o întreba acum despre planurile ei de vacanţă. Robin se adună ca să-i descrie cum învăţase să schieze de Anul Nou. Conversaţia devenise puţin personală, dar era plăcută şi lejeră. Murphy o făcu să râdă descriindu-i accidentarea unui prieten pe pârtia de schi, unde dusese o femeie pe care voia s-o impresioneze. Nu aminti nicio clipă de invitaţia lui în oraş, nici n-o făcu să se simtă inconfortabil în acel spaţiu mic şi Robin îi fu recunoscătoare pentru ambele.

Se apropiau de Blackhorse Road, când Robin, uimită de propriul curaj, spuse brusc:

— Ştii, când m-ai sunat să ieşim să bem ceva, motivul pentru care am fost atât de... nu sunt obişnuită să fiu invitată în oraş.

— Cum e posibil? întrebă Murphy, fără să-şi ia ochii de la drum.

— Abia am divorţat — mă rog, s-a făcut un an deja — de cineva cu care am fost de la 17 ani. Aşa că... oricum, eram atentă la ce lucram când ai sunat, şi de asta am fost puţin... ştii... aiurită.

— Ah, făcu Murphy. Eu am divorţat acum trei ani.

Robin se întrebă câţi ani avea Murphy. I se părea că e cu câţiva ani mai mare.

— Ai copii? întrebă ea.

— Nu. Fosta mea nu voia.

— Înţeleg, făcu Robin.

— Tu?

— Nu.

Vorbiră din nou abia după ce se opriseră în faţa apartamentului ei. În timp ce Robin îşi luă geanta şi se pregătea să deschidă portiera, Murphy spuse:

— Deci... dacă, după ce mă întorc din vacanţă, te sun iar şi te invit în oraş...?

Doar ieşiţi să beţi ceva, auzi Robin în minte vocea Lisei. *Nu spune nimeni că trebuie să sari în pat cu el*. În faţa ochilor îi pâlpâi o imagine a lui Madeline Courson-Miles.

— Ăă... spuse Robin, a cărei inimă bubuia. Da, bine. Ar fi super.

Crezuse că Murphy o să fie încântat, în schimb el părea tensionat.

— Bine.

Murphy îşi frecă nasul, apoi continuă:

— Dar mai întâi trebuie să-ţi spun ceva. Aşa se spune, nu-i aşa, „mergem să bem ceva”? Dar, ah, eu sunt alcoolic.

— Ah, făcu Robin iar.

— Nu mai beau de doi ani şi nouă luni, spuse Murphy. N-am nicio problemă ca oamenii să bea lângă mine. Dar trebuia să o spun. Asta trebuie să faci. Aşa sunt regulile AA.

— Ei, asta nu are nicio... adică, mulţumesc că mi-ai spus, răspunse Robin. Aş vrea în continuare să ieşim cândva. Şi mersi că m-ai adus, apreciez foarte mult.

Acum, Murphy păru voios.

— Cu plăcere. Ar fi bine să mă întorc la bagajele mele.

— Da, distracţie plăcută în Spania!

Coborî din maşină. În timp ce Avensisul albastru pornea, Murphy îi făcu cu mâna, iar Robin îi răspunse la fel, în continuare uimită de ea însăşi. Fusese o dimineaţă ieşită din comun.

Abia îşi descuiase uşa de la intrare, când îi sună mobilul.

— Salut, spuse Strike. Mai e valabilă oferta canapelei?

— Da, bineînţeles, răspunse Robin, deopotrivă derutată şi încântată, intrând în apartament şi închizând uşa cu piciorul. Ce face Pat?

— Morocănoasă ca naiba. Am dus-o acasă fără incidente. I-am spus să-şi facă o programare de urgenţă la doctor. Jumătate de uşă a zburat şi a lovit-o în

spate. Se vedea că o doare: e posibil să-şi fi fisurat ceva. Mi-a spus să dispar, chiar dacă nu exact în cuvintele astea. Probabil crede că o acuz că e prea bătrână să supraviețuiască impactului unei uşi.

— Strike, tocmai am aflat ceva. O să-l aresteze pe Phillip Ormond pentru crimă.

Cuvintele ei fură urmate de tăcere. Robin intră în bucătărie şi puse geanta pe blat.

— Ormond? repetă Strike.

— Da, spuse Robin avansând spre ceainic.

Îi povesti cum telefonul lui Edie fusese pornit şi oprit, iar Ormond fusese văzut aruncându-l în iazul din Writtle.

Urmă o nouă tăcere lungă.

— Păi, spuse Strike în sfârşit, înţeleg de ce cred ei că au prins făptaşul, dar eu tot am unele întrebări.

Robin simţi o uşurare stranie. După ce îi spuse că avea să ajungă până în 6, pentru că trebuia să-şi cumpere nişte articole de primă necesitate, Strike închise.

73

Rivalul meu îşi crede răutatea —
Ce importanţă are? Trădarea îi e nulă.
Are dispreţul meu, căci ştiu a cui e recompensa.

May Kendall, *Ultima reprezentaţie*

Chaturi din joc între patru moderatori ai
Jocului lui Drek

<Canal al moderatorilor
<5 iunie 2015 15:58>
<DrekPlictirit, Anomie>
<Morehouse s-a alăturat canalului>
DrekPlictirit: Hei, Morehouse!
Morehouse: salut
DrekPlictirit: nu intri prea des după-amiaza
Anomie: e un om ocupat
Morehouse: exact
>
>
>
>
>
>
>
>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<5 iunie 2015 16:00>
<Anomie invită pe Morehouse>
Anomie: ţi-ai terminat examenele, bua?
Morehouse: nu e un examen, e o chestie de cercetare

DrekPlictirit: cifrele au scăzut
Anomie: nu pentru mult timp
DrekPlictirit: ?
>
>
>
>
Anomie: când Maverick o să facă următorul anunţ, jocul ăsta o să explodeze
DrekPlictirit: ştii ce-o să spună???

Anomie: Gamemaster-ul ştie tot
DrekPlictirit: frate, de unde ştii toate chestiile astea??
DrekPlictirit: eşti în interior, nu? La Maverick?
>
>
>
>
DrekPlictirit: scuze te-am ofensat?
>
>
>
>
>
>
Anomie: lol nu, nu m-ai ofensat
Anomie: primesc informaţii injectate direct în venă, prietene
Anomie: a da, ştiam asta
Morehouse: Albacahartia a fost pe aici?
Anomie: nu cred că mai durează mult acum că eşti aici
>
>
>
>
>
Anomie: şi iat-o. Telepatie sau coincidenţă?
Morehouse: telepatie, evident
Anomie: eşti fizician ce dracu, doar nu crezi în tâmpeniile astea
Morehouse: atunci a fost coincidenţă
Anomie: bine, du-te pe un canal privat cu ea
Morehouse: ştii că tu eşti numărul meu 1
Anomie: lol
Anomie: poponarule
Morehouse: du-te şi vorbeşte cu DrekPlictirit, crede că eşti un zeu
Anomie: aşa e. Pe de altă parte, chiar sunt
<Anomie a părăsit canalul>
<Morehouse a părăsit canalul>
<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>
<5 iunie 2015 16:03>
<Albacahartia invită pe Morehouse>
Albacahartia: Mouse?
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Albacahartia: alo?
>
>
>
>
>
Albacahartia: vrăjeşti o colegă savantă sexy?
>
>

DrekPlictirit: atunci spune-mi
DrekPlictirit: ce o să facă?
DrekPlictirit: hai, spune-mi, n-o să spun la nimeni
Anomie: îţi spun după ce preiei de la Morehouse
DrekPlictirit: ?
Anomie: dacă Morehouse are un accident vreau să spun
DrekPlictirit: lol
DrekPlictirit: vrei să ştii teoria mea?
DrekPlictirit: cred că eşti un prieten al lui Josh Blay
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Anomie: poate că ai dreptate
DrekPlictirit: ai cunoscut-o şi pe Ledwell?
>
Anomie: da
Anomie: dar ea mi-a tras-o
DrekPlictirit: serios?
>
>
>
>
<Morehouse s-a alăturat canalului>
Morehouse: scuze, încercam să-l ţin mulţumit pe Anomie
Morehouse: ai văzut? Chestia cu bomba?
Albacahartia: Da!!! wtf?
Morehouse: se spune că *Înjumătăţirea* a fost
Albacahartia: ştiu, am văzut
Morehouse: păi se potriveşte, totul se potriveşte, nu-i aşa?
Morehouse: tipa aia, Ellacott, a sărit să-l ajute pe VilePechora
Morehouse: aşa că ei probabil au crezut că îl urmărea pe el, nu pe Anomie
Albacahartia: e logic.
Albacahartia: dar dacă Ellacott nu e la birou, cum o găsim?
Morehouse: sunăm la numărul lor de telefon, găsim noi o modalitate
Morehouse: câte examene mai ai?
Albacahartia: 2
Morehouse: atunci nu mai durează mult până ne întâlnim
Morehouse: dacă nu cumva te-ai răzgândit şi nu mai vrei
>

>
>
>
>
Anomie: da era o mare curvă

Albacahartia: dispari, Morehouse
Albacahartia: de cât timp te implor să te întâlneşti cu mine?
Morehouse: lol

74

Însă în jur roiesc spionii, îmi spui tu...
Se poate ca al nostru sânge-mpreunat
Să înroşească în vreun crâng uitat
Cuţitul necredinţei?

Charlotte Bronte, *Crângul*

Dacă există o parte bună când erai nevoit să-ţi părăseşti casa şi biroul din cauza unei bombe, se gândi Strike în timp ce mergea pe Kilburn High Road ca să-şi cumpere chiloţi, ciorapi şi articole de toaletă, inclusiv alifie pentru ciot, câteva cămăşi şi o pereche de pijamale (nu mai avusese pijamale din adolescenţă, dar se gândea că acasă la Robin ar trebui să poarte), aceasta era că îi oferea un pretext beton pentru a nu lua cina cu Madeline în seara aceea, mai ales că site-ul BBC News relata acum despre explozie.

— Ce? spuse Madeline, când Strike o sună de la intrarea în Superdrug să-i spună ce se întâmplase. Oh, Doamne, cine, de ce...?

Strike o auzi cum icneşte.

— Tocmai am văzut pe internet — e Corm! o auzi el strigând cuiva, probabil una dintre vânzătoarele ei. I-au trimis un pachet cu o bombă care a explodat!

Din motive care-i scăpau, lui Strike nu-i plăcea faptul că Madeline spunea asta angajatelor ei, chiar dacă bomba nu mai era deloc o informaţie personală, acum că ajunsese la BBC.

— Vino să stai cu noi! spuse Madeline, reîndreptându-şi atenţia spre Strike.

— Nu pot, spuse el, întinzând mâna după o ţigară. Poliţia spune că mai bine mă dau la fund o vreme. Nu vreau să vă aduc pe cap chestia asta, ţie şi lui Henry.

— Crezi că...? Adică, nu ştie nimeni despre noi, nu-i aşa?

Nu că tu nu te-ai fi străduit să ştie, se gândi imediat Strike ţâfnos.

— Sunt terorişti, spuse el. Urmăresc oameni.

— Terorişti? repetă Madeline, acum cu adevărat speriată. Credeam că e un dement oarecare?

— Nu, e acelaşi grup care a trimis bombe artizanale la parlamentarele alea. Cei care au atacat-o pe prietena ta, Gigi.

— Oh, Doamne, spuse Madeline iar. Nu mi-am dat seama că investigaţi...

— Nu-i investigăm. Li s-a pus pata pe noi din cauza altui caz. Nu-ţi pot da detalii. E mai bine să nu ştii.

Având în vedere că le-ai transmite imediat vânzătoarelor tale.

— Nu, presupun că nu... dar atunci unde o să stai?

— La un Travelodge sau undeva, mă gândesc, minţi Strike. Te sun după ce aflu ce se întâmplă.

— Sună-mă oricum, spuse Madeline, fie că ştii ce se întâmplă sau nu. Vreau să ştiu că eşti bine.

După ce închise, Strike observă că se simţea mult mai uşurat, ştiind că nu trebuia să meargă în Pimlico în seara aceea. Ca să sărbătorească, băgă automat mâna în buzunar după o ţigară, dar când scoase pachetul auriu familiar, rămase câteva secunde uitându-se la el, apoi îl băgă la loc şi intră iar în Superdrug.

După ce-şi făcu toate cumpărăturile urgente, plus un rucsac ieftin în care să le ducă, se îndreptă spre McDonald's, unde, amintindu-şi starea în care fusese ciotul lui în dimineaţa aceea, refuză cu părere de rău burgerul şi-şi luă o salată de care nu avea niciun chef. Apoi, încă înfometat, îşi cumpără o plăcintă cu mere şi o cafea şi o consumă pe prima în timp ce se străduia să nu le poarte pică celor trei adolescenţi slăbănogi de la masa alăturată, care se îndopau toţi cu Big Mac-uri.

Deşi obosit, se simţea agitat. Adrenalina îi furnica venele, îndemnându-l să se răzbune în vreun fel. În schimb, îşi mâncă plăcinta, privind în gol în timp ce oamenii vorbeau tare şi râdeau în jurul lui. Acum, că nu mai trebuia să aibă grijă de Pat şi nu mai existau chestiuni de ordin practic care să-i distragă atenţia, începea să înţeleagă cu adevărat consecinţele exploziei. Nu avea acces la laptopul lui, la vreun calculator sau la imprimantă. Tot ce avea, ca material de lucru, erau carnetul, dosarul Anomie şi telefonul.

Îl luă pe acesta din urmă, cu intenţia de a deschide Twitter-ul să vadă ce face Anomie, şi observă că avea două SMS-uri noi, unul de la sora lui vitregă, Prudence, altul — de la Shanker, un prieten din adolescenţă cu care păstrase legătura, în ciuda aplecării infracţionale incurabile pe care o manifestă acesta. Îl deschise mai întâi pe cel de la Prudence.

Tocmai am văzut că în biroul tău a explodat o bombă. Sper din tot sufletul că eşti bine

Strike răspunse:

Sunt bine. Dar e posibil să amânăm întâlnirea noastră. Poliţia mă sfătuieşte să mă dau la fund. Sper că totul e bine cu Sylvie

Apoi îl deschise pe cel de la Shanker.

Pe cine dracu ai mai enervat de data asta tâmpitule

Înainte să apuce să răspundă, îi sună telefonul. Ezită când văzu că e sora lui, Lucy, dar apoi decise că era mai bine să termine odată cu asta.

— De ce nu m-ai sunat? începu ea pe un ton aprins.

— Tocmai urma să te sun, spuse Strike, întrebându-se câte femei mai trebuia să mintă până la sfârşitul acelei zile. Eram cu poliţiştii.

— Păi, puteai să-mi trimiţi un SMS! Era să fac infarct când m-a sunat Greg să-mi spună!

— Sunt bine, Luce. Am scăpat cu o zgârietură.

— Unde eşti? BBC-ul spune că imobilul a fost grav avariat! Vino la noi!

Strike repetă povestea pe care i-o spusese lui Madeline, subliniind pericolele la adresa celor cu care s-ar fi asociat, şi, insistând asupra riscurilor pentru fiii ei, reuşi s-o convingă că era mai bine să se retragă într-un hotel anonim şi ieftin. Totuşi, Lucy vorbi timp de 20 de minute, implorându-l s-o asigure că avea să fie atent, până când Strike o minţi spunându-i că poliţia se aştepta să-i aresteze pe cei responsabili în câteva zile. Ceva mai liniştită, Lucy închise în sfârşit, lăsându-l pe Strike iritat şi încă şi mai obosit.

Acum deschise Twitter-ul. Nu existau tweeturi recente ale lui Anomie, dar atenţia îi fu atrasă de unul dintre hashtagurile aflate în tendinţe: #LaDracuCuWallyCardew.

Până să descopere în dimineaţa aceea că Wally luase legătura cu Kea în noaptea dinaintea atacului cu cuţitul, poate că Strike nu ar fi fost foarte interesat de ce făcuse acesta de-şi atrăsese dezaprobarea Twitter-ului. Acum însă, apăsă pe hashtag să afle ce se întâmpla.

Aoife @aoifeconz
Lol era şi timpul #LaDracuCuWallyCardew
www.tubenewz.com/youtube-renunta-la-Wally-Cardew-din-cauza-acuzatiilor-de-rasism/html

---

Sammi @Sammitch97
Răspuns către @aoifeconz
omg l-a bătut pe MJ??? #LaDracuCuWallyCardew #AlaturiDeMJ

Drew C @_drewc^{A}rtis
Răspuns către @Sammitch97 @aoifeconz
de ce l-a bătut pe MJ?

SQ @#F_R_U_L_TQuince
Răspuns către @ydderina @_drewc^{A}rtis @Sammitch97 @aoifeconz

pentru că arăbetele i-o trăgea soră-sii

SQ @#F_R_U_L_TQuince
Răspuns către @ydderina @_drewc[A]rtis @Sammitch97 aoifeconz
şi apoi nişte pakistanezi l-au băgat pe Wally în spital

SQ @#F_R_U_L_TQuince
Răspuns către @ydderina @_drewc[A]rtis @Sammitch97 @aoifeconz
şi unii prieteni or să aibă ceva de spus în privinţa asta
@Heimd&1188

Strike îşi strecură telefonul în buzunar, întrebându-se când se va putea întoarce în mansarda lui. I se părea că nu poate sta la Robin mai mult de câteva nopţi, dar, în acelaşi timp, nu-i plăcea ideea de a o lăsa singură în acel apartament mic şi ordonat, nu înainte ca ameninţarea reprezentată de *Înjumătăţirea* să fie eliminată. În mod evident, suprematiştii albi nu simţeau niciun fel de recunoştinţă faţă de ea pentru că încercase să salveze viaţa unuia dintre ei: singurul lucru care conta era că ea şi Strike păreau să le urmărească membrii. Bomba nu fusese o simplă ameninţare: dacă n-ar fi fost reacţia rapidă a lui Pat, Strike ar fi putut acum să zacă la spital cu încă o parte a trupului spulberată, învinovăţindu-se pentru moartea asistentei agenţiei.

Trecând în revistă aspectele practice de care trebuia să se ocupe imediat, gândurile i se îndreptară spre BMW-ul lui, care stătea în garajul scump. Din câte îşi amintea, pe strada lui Robin erau multe locuri de parcare. Deşi tendonul continua să-l doară, se gândi că ar putea să se întoarcă la garaj, să ia BMW-ul şi să-l ducă în Walthamstow, să aibă maşina la dispoziţie dacă avea nevoie de ea. Îşi termină cafeaua, se ridică de pe scaunul de plastic, îşi puse pe umăr rucsacul în care, deocamdată, erau aproape toate bunurile lui lumeşti şi plecă şchiopătând.

75

Când ştiu că nu doar singură pornesc
Din nou la luptă împotriva lumii,
Puterile blestemelor-mi sporesc,
Şi frigu-mi iese imediat din oase.

Emily Pfeiffer, *Ultima călătorie a vrăjitoarei*

În timp ce Strike se întorcea în centrul Londrei, Robin, la fel de obosită şi de îngrijorată, se învârtea prin supermarketul din cartier. Ştia cât de viguros e apetitul lui Strike, prin urmare conţinutul frigiderului ei nu avea să se ridice la înălţimea sarcinii de a-l hrăni fără întăriri substanţiale. În timp ce punea un pui întreg în cărucior, se întrebă de ce se hotărâse Strike să stea la ea, şi nu la Madeline. Îl credea în stare să fie preocupat de siguranţa ei: uneori manifestase instincte protectoare care, deşi exasperante câteodată, aveau şi ceva agreabil. Dacă era să fie complet sinceră faţă de sine însăşi, era foarte zguduită de ceea ce se întâmplase în dimineaţa aceea şi se bucura că Strike vine să stea la ea. La urma urmei, pe bombă fuseseră scrise numele amândurora şi Robin simţea nevoia de a fi împreună cu singura persoană care o putea înţelege cu adevărat.

În timp ce stătea la coadă la casă, îi sună mobilul. Era mama ei. Aşa cum făcuse şi Strike cu Lucy, Robin răspunse doar pentru că ştia că ignorând apelul n-ar fi făcut decât să agraveze lucrurile.

— Robin? Tocmai am văzut la ştiri! De ce, Dumnezeu...?

— Eu nu eram acolo când a explodat, mamă, spuse Robin, avansând cu coada.

— Şi de unde am fi putut noi să ştim asta?

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să vă sun, spuse Robin obosită. A trebuit să dăm declaraţie la poliţie şi aşa mai departe, abia am...

— De ce să dai declaraţie dacă n-ai fost acolo?

— Păi, pentru că a fost un atac la adresa agenţiei noastre, spuse Robin, aşa că...

— La ştiri spun că a fost un grup terorist de extremă dreaptă!

— Da, spuse Robin, ei aşa cred.

— Robin, de ce vizează un grup terorist de extremă dreaptă agenţia voastră?

— Pentru că ei cred că suntem interesaţi de ei, zise Robin, ceea ce nu e adevărat... Ai de gând să mă întrebi cine era la birou când a explodat sau...?

— Nu mă poţi învinovăţi că mai întâi îmi fac griji pentru fiica mea!

— Nu te învinovăţesc, spuse Robin, avansând iar şi începând să aşeze cu o mână cumpărăturile pe banda mobilă. Mă gândeam doar că te-ar putea interesa.

— Deci cine...?

— Pat şi Strike. Dar sunt bine, mulţumită vitezei de reacţie a lui Pat.

— Ei, mă bucur, spuse Linda băţoasă. Evident că mă bucur. Şi acum? Vrei să vii acasă?

— Mamă, zise Robin cu răbdare, sunt acasă.

— Robin, spuse Linda, evident în pragul lacrimilor, nimeni nu vrea să te împiedice să faci ce-ţi place...

— Tu vrei, o întrerupse Robin, neputând să se abţină. Tu vrei să mă împiedici să fac asta. Ştiu că e un şoc, a fost un şoc şi pentru mine, dar...

— De ce nu aplici pentru poliţie? Cu experienţa pe care o ai acum, sunt sigură că ar fi bucuroşi să...

— Sunt mulţumită aici, mamă.

— Robin, spuse Linda, acum plângând, cât o să mai treacă până când una dintre ratările astea la mustaţă...

Robin simţi că i se umezesc şi ei ochii. Era epuizată, stresată şi speriată. Înţelegea panica şi durerea mamei ei, dar acum era o femeie matură de 30 de ani care lua singură decizii, indiferent pe cine supărau ele, după toţi anii aceia în care făcuse ceea ce alţii — părinţii ei, Matthew — doriseră ca ea să facă: ceva nepericulos, monoton şi previzibil.

— Mamă, spuse ea din nou în timp ce casieriţa îi scana cumpărăturile, iar Robin încerca să le bage într-o pungă de plastic cu o mână, te rog nu-ţi face griji, o să...

— Cum vrei să nu-mi fac griji? Tatăl tău abia a ieşit din spital şi dăm drumul la ştiri...

Robin avu nevoie de încă 15 minute ca să poată încheia convorbirea, moment în care se simţi şi mai epuizată şi nefericită. Perspectiva sosirii lui Strike era singurul lucru care o mai înveseli în timp ce se întorcea pe stradă, încărcată cu pungi grele cu mâncare şi băutură.

Ajunsă în apartament, puse cumpărăturile la locul lor, scoase lenjerie de pat curată pentru canapea şi, ca o sfidare la adresa mamei sale, se logă în *Jocul lui Drek* pe iPad. Lăsă jocul să meargă în timp ce trebăluia, verificând periodic dacă apăruse Anomie. De asemenea, puse printurile pe care le făcuse la primele ore ale dimineţii pe măsuţa de lângă canapea, la care încăpeau cel mult trei scaune.

În mod atipic pentru el, Strike veni exact când spusese că avea să sosească. Robin abia băgase puiul în cuptor când se auzi soneria. Îi deschise uşa de la intrarea în bloc prin interfon şi îl aşteptă în pragul apartamentului.

— 'Seara, spuse el când ajunse în capul scărilor, gâfâind uşor.

Când intră în apartament, îi întinse o sticlă de vin roşu.

— Mulţumesc că mă laşi să stau. Apreciez.

— Nicio problemă, spuse Robin închizând uşa în urma lui.

Strike îşi scoase haina şi o atârnă în cuierul care nu fusese acolo în ziua mutării. Era tras la faţă, ceea ce însemna că are dureri, iar în timp ce urca scările, Robin văzu că se foloseşte de balustradă să se tragă în sus.

Strike, care nu văzuse apartamentul după ce Robin terminase de despachetat totul, privi în jur prin living. Pe poliţa şemineului erau nişte fotografii înrămate care nu fuseseră acolo în ziua mutării, iar deasupra lor atârna o reproducere după Raoul Dufy care înfăţişa un peisaj marin văzut prin două ferestre deschise.

— Deci, spuse Strike, întorcându-se să se uite la Robin. Ormond.

— Ştiu... Am luat bere, vrei?

— Stai puţin, spuse el, căci Robin se îndreptase spre bucătărie, considerând acceptul lui ca de la sine înţeles, care are mai multe calorii, berea sau vinul?

Robin încremeni în uşă, uluită.

— Calorii? Tu?

— Trebuie să mai dau jos din kilograme, spuse Strike. Piciorul nu face faţă.

Amintea atât de rar de ciotul lui, că Robin decise că nu era momentul de glume.

— Vinul, spuse ea. Vinul are mai puţine calorii.

— Mă temeam eu că o să spui asta, răspunse Strike mohorât. Atunci vrei să-mi dai un pahar din ăla?

Făcu semn din cap spre sticla din mâinile ei, apoi adăugă:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, stai jos. Nu e nimic de făcut. Tocmai am băgat un pui şi nişte cartofi la cuptor.

— Nu trebuia să găteşti. Puteam să comandăm ceva.

— Şi caloriile?

— Aşa e, admise Strike, lăsându-se pe canapea.

Când se întoarse, Robin îi întinse un pahar de vin, apoi se aşeză pe un fotoliu din faţa lui, îşi poziţionă iPadul ca să poată vedea jocul, din care Anomie continua să lipsească, şi spuse:

— Deci, da. Ormond.

— Păi, spuse Strike, care luase o gură binevenită de vin, pot să înţeleg de ce l-au arestat. Avea telefonul.

— Dar tu nu crezi că e el, zise Robin.

— Ar putea să fie el, dar am câteva dubii. Sunt sigur că şi poliţia s-a gândit la ele.

— Murphy a spus că e posibil ca telefonul să fi avut o aplicaţie de urmărire. Pusă acolo de Ormond.

— Dacă susţine asta, pun pariu că ştie sigur că e acolo. Ei, dacă Ormond i-a pus pe telefon o aplicaţie de urmărire fără ca ea să ştie, lucrurile arată destul de rău pentru el, nu-i aşa? Avea posibilitatea s-o localizeze şi un mobil puternic să-i fure telefonul după crimă, ca să şteargă aplicaţia.

Strike puse vinul pe masa de lângă canapea, deschise rucsacul şi, spre surpriza lui Robin, scoase un pachet pe care ea îl recunoscu drept o ţigară electronică, după ce scormonise în dimineaţa aceea prin Boots după aşa ceva.

— Doar nu încerci să te laşi de fumat? întrebă ea uimită.

Presupusese că Strike avea să moară cu un Benson&Hedges strâns între dinţi.

— Mă gândeam, spuse el rupând celofanul în timp ce vorbea. N-am mai fumat din astea...

Începu să monteze ţigara electronică şi reveni la ideea principală:

— Să spunem, de dragul discuţiei, că Ormond stă la şcoală cu eleva pedepsită, verifică aplicaţia de urmărire şi vede că Edie se îndreaptă spre cimitir. E suspicios. E sigur că Edie se întâlneşte cu Blay. Îi spune fetei că trebuie să plece şi o ameninţă cu o săptămână de sancţiuni, ca s-o împiedice să spună cuiva că a plecat mai devreme... Ei, în primul rând că e un alibi al naibii de şubred. Eu n-aş vrea să-mi agăţ speranţele de a scăpa nepedepsit pentru crimă de o elevă pe care am sancţionat-o.

— Poate că nu plănuia s-o omoare pe Edie când a plecat după ea.

— Dar şi-a pus o macetă în servietă pentru orice eventualitate?

— OK, bună observaţie, spuse Robin înăbuşindu-şi un căscat. Unde e şcoala lui Ormond faţă de cimitir?

— Aproape de The Flask, unde l-am intervievat. Foarte puţin de mers pe jos. Dacă a luat Fiesta, putea să ajungă la cimitir în câteva minute.

Rămaseră amândoi pe gânduri. Strike îşi umplu ţigara electronică cu lichidul cu nicotină, iar Robin verifică jocul: Anomie tot nu apăruse. În cele din urmă, Robin spuse:

— E posibil ca bărbatul pe lângă care a trecut Blay în cimitir — tipul solid cu chelie despre care credem că era deghizat — să fi fost Ormond?

— Teoretic e posibil, spuse Strike, în timp ce înşuruba capătul ţigării, dar există câteva probleme logistice. Şi-a luat cele necesare deghizării la muncă, în eventualitatea puţin probabilă că avea să comită o crimă? Şi unde s-a deghizat? Ar fi al naibii de riscant să facă asta la şcoală. Dacă stătea cu o elevă pedepsită, probabil că mai erau şi alţi angajaţi prin preajmă.

— Ormond stă în Highgate?

— Nu. În Finchley.

— Deci trebuie găsită o explicaţie şi pentru telefonul care se mişca prin Hampstead Heath, spuse Robin. Cu siguranţă că, dacă tocmai i-a înjunghiat pe Edie şi Josh, Ormond s-ar urca în maşină şi ar pleca de acolo cât mai rapid posibil, fără să mai facă un ocol pe la Iazul Numărul Unu. Dar e ciudat, nu-i aşa? Pentru că poliţia a crezut iniţial că persoana la care era telefonul s-a dus la Iazul Numărul Unu să-l arunce, iar Ormond chiar a ajuns să arunce telefonul într-un iaz — dar într-unul diferit.

— Ceea ce e interesant, sunt de acord, spuse Strike. Ce l-a făcut să decidă să se debaraseze de telefon într-un iaz? Poate faptul că l-a găsit lângă un iaz. Poate că aşa i-a venit ideea fără să-şi dea seama.

— Crezi că a localizat telefonul în Heath şi l-a găsit în iarbă?

— E o posibilitate. Cealaltă e că s-a trezit faţă în faţă cu cel care îl luase.

— De ce n-ar spune poliţiei asta?

— Poate s-a panicat? sugeră Strike. Nu vrea să recunoască faptul că era în apropierea cimitirului când s-a întâmplat sau că o urmărea pe Edie?

Strike băgă ţigara electronică în gură şi trase din ea, încruntându-se.

— Dar dacă a ajuns faţă în faţă cu ucigaşul, spuse el pufăind abur, cum a luat telefonul de la el? A existat o luptă?

— Poate că ucigaşul a pretins că a găsit telefonul — ştii, în iarbă — şi i l-a dat lui Ormond, pentru că Ormond a spus că e al lui?

— Cred că e mai plauzibil decât ca Ormond să se lupte cu el pentru telefon, spuse Strike dând din cap. Presupunând că tipul solid şi chel aplecat peste mormânt era ucigaşul, e posibil să-şi fi dat jos deghizarea până atunci, aşa că putea fi luat drept un trecător obişnuit... Totuşi, dacă Ormond s-a întâlnit cu ucigaşul când acesta era încă mascat, asta explică multe din ce mi-a spus mie când l-am intervievat. Nu mai ştiu dacă ţi-am spus, dar când a vorbit despre faptul că Anomie se ascunde în spatele tastaturii a făcut un gest care sugera o mască. Dacă Ormond crede că persoana mascată cu care s-a întâlnit era Anomie? Dacă e aşa, Anomie l-a văzut pe el în apropierea locului crimei şi a văzut că Ormond ţine în mână telefonul lui Edie, şi iată ce frumos ajungem la „Anomie ar arunca suspiciuni asupra oricui să-şi salveze pielea”. Ar putea explica şi „n-am niciun motiv să spun că a fost el”. Lui Freud i-ar fi plăcut la nebunie asta. Dacă ipoteza mea e corectă, Ormond a avut un motiv al naibii de bun să creadă că ucigaşul a fost Anomie, pentru că a ajuns faţă în faţă cu el, aşa că s-a apărat de acuzaţii pe care eu nu i le adusesem: că fusese martor ocular şi că refuză să depună mărturie.

— Se leagă, spuse Robin. Deci Ormond a ajuns în posesia telefonului lui Edie...

— ...dar n-a găsit-o pe ea. Se urcă în maşină şi se duce acasă. Aşteaptă. Ea nu se întoarce. Sună la poliţie şi îşi dă seama destul de rapid că a fost omorâtă. Ia rapid decizia să mintă unde a fost, speriat că aplicaţia aia şi faptul că mobilul ei se află în posesia lui îl vor incrimina.

Robin verifică jocul din nou, văzu că Anomie era în continuare absent, apoi arătă spre ţigara electronică.

— Cum e?

— Nu la fel de bună ca una adevărată, spuse Strike privind în jos spre ţigară. Dar presupun că m-aş putea obişnui. Cel puţin n-o să-ţi împut apartamentul.

— Mai vrei vin?

— Mersi, spuse Strike întinzând paharul. Deci, Nils de Jong pare un adevărat personaj.

— E foarte ciudat. Cum ţi-am spus, e un fel de... mă rog, un hipiot cu nuanţe fasciste. Toată acea „perspectivă aristocratică” şi chestiile cu rasă: nu mă aşteptam deloc la asta. Şi ţi-am spus că a zis că moartea lui Edie a fost o „împlinire”, nu-i aşa?

— Trebuie să fi fost o împlinire pentru ucigaş. Şi ce-ai mai făcut toată noaptea trecută? Ai spus că ai lucrat.

— Da, spuse Robin. Am fost pe Junction Road până după miezul nopţii, apoi am stat aproape până în zori pe reţelele de socializare. Pe scurt, iubitul misterios al lui Zoe e Tim Ashcroft. L-am văzut plecând din apartamentul ei noaptea trecută.

— Ashcroft? spuse Strike şocat. Nu i-aş fi văzut pe ăştia doi împreună nici într-un milion de ani.

— Păi, Zoe are — sau a avut — ceva ce lui Ashcroft îi place foarte mult, spuse Robin fără să zâmbească.

Se ridică în picioare să ia printurile pe care le făcuse înainte de venirea lui Strike şi i le întinse.

— Cam asta am făcut aproape toată noaptea. Uită-te pe ele, până fac eu sosul.

Robin se duse în bucătărie. Paginile pe care i le întinsese lui Strike conţineau discuţii de Twitter, unele datând din urmă cu mai mulţi ani. Strike începu să citească.

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
La Mulţi Ani, InimiNegre! Cu dragoste din partea Viermelui
11:10 1 ianuarie 2011

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
E ziua Viermelui (mă rog, a mea) #InimaNeagraCaNoaptea
9:14 1 noiembrie 2011

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @Viermele Transformat
Mersi Timothy ! Şi ţie la fel, îl iubesc pe Vierme !!!!♥♥♥

DnaInimioara @carlywhistler_*
Răspuns către @Viermele Transformat
La Mulţi Ani, îl iubesc pe Vierme atât de mult, e atât de drăguţ!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @inimaneagra28
Mersi, dar nu eşti prea mică pentru desenul ăsta?!

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @ViermeleTransf
☺ Am aproape 14 ani!!!!!!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @inimaneagra28
a ok mă temeam că te corupem!

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @ViermeleTransf
☺ nu, nu sunt atât de inocentă ☺

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @inimaneagra28
mai spune-mi despre asta...

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @Viermele Transf
☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @inimaneagra28
Ei ţi-am dat şi eu follow, aşa că poţi să-mi spui în privat dacă ţi-e prea ruşine aici!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Tocmai am terminat de înregistrat episodul următor, un moment important pentru personajul Viermelui!
21:32 23 decembrie 2011

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @inimaneagra28
Răspuns către @carlywhistler_*
Şi tu eşti drăguţă, dar cum se face că eşti pe Twitter dimineaţa la ora asta? N-ar trebui să fii la şcoală?!

DnaInimioara @carlywhistler_*
Răspuns către @Viermele Transformat
Stau acasă, sunt bolnavă

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @carlywhistler_*
Ei, ţi-am dat şi eu follow pentru că ai fost suficient de drăguţă ca să-mi spui la mulţi ani x

Laura H @InimaNeagra<3
Mi-aş da viaţa pentru Vierme 9$ #InimaNeagraCaNoaptea
19:13 30 noiembrie 2011

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @InimaNeagra<3
Şi Viermele şi-ar da viaţa pentru tine!
Câţi ani ai?

Laura H @InimaNeagra<3
Răspuns către @ViermeleTransformat
omg nu pot să cred că ai văzut asta!!!!!! 13

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @InimaNeagra<3
Ei, Vierme tocmai ţi-a dat follow!

Orla Moran @OrlaInimaNeagra
Răspuns către @ViermeleTransformat
spune-ne acum!!!!!!!!!!!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @OrlaInimaNeagra
Cam autoritară! Câţi ani ai?

Orla Moran @OrlaInimaNeagra
Răspuns către @ViermeleTransformat
☺ ☺ ☺ 14 de ce?

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @OrlaInimaNeagra
Dă-mi follow şi poate îţi trimit mesaj privat cu detalii!

Orla Moran @OrlaInimaNeagra
Răspuns către @Viermele Transf
omg ☺

Condeiul Justiţiei
@condjustscrie

Când negru = rău şi alb = cel mai dezirabil, ce ne spune asta? Perspectiva mea asupra paletei problematice a #InimaNeagraCaNoaptea www.CondeiulJustitiei/PoliticaCulori...
9:38 9 februarie 2013

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @condjustscrie
e foarte bun, nu mă gândisem la asta

Condeiul Justiţiei
@condjustscrie
Răspuns către @inimaneagra28
mersi superbo

Strike dădu pagina, fără nicio expresie pe faţă.

Condeiul Justiţiei
@condjustscrie
Favoritul inofensiv al fanilor sau stereotip antisemit?
Perspectiva mea asupra personajului problematic Drek www.CondeiulJustitiei/Un Desen AnimatAntisemit...
11:02 28 februarie 2012

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie Dar Edie Ledwell a spus că Drek a fost inspirat de o mască din timpul ciumei

---

Netflix UK&Irlanda
@N£tflix
Suntem încântaţi să anunţăm că imensul succes de YouTube #Inima NeagraCaNoaptea va avea premiera pe Netflix în iunie 2013, cu un nou conţinut şi un al doilea sezon deja în producţie. Citiţi întreaga poveste aici: www.NetflixUK/InimaNeagra CaNoaptea...

Ester Cohen @£epuras_fer£c£t
Răspuns către @N£tflix Minunate veşti, mă bucur pentru aceşti doi creatori foarte talentaţi!

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau
Nu e vorba doar de nas! Câţi ani ai?

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie
14, de ce?

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau
uau, pari mai mare. dacă citeşti tot articolul o să vezi că Drek îi manipulează pe toţi şi trăieşte în cel mai mare mausoleu, adică e cel mai bogat

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie
Nu el trăieşte în cel mai mare mausoleu, ci lordul şi lady WG.

Penny Paun @rachledrau Răspuns către @condjustscrie
Şi nu manipulează oamenii, ei îi fac pe plac pentru că Drek e plictisit

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau
hei, îmi plac dezbaterile inteligente! Ţi-am dat follow!

DnaInimioara @carlywhistler_*
deci vin la Londra, care sunt lucrurile care merită cel mai mult văzute?
19:45 . 14 martie 2012.

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @carlywhistler_*
Eu

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @N£tflix
Sper foarte mult că @N£tflix va ţine cont de îngrijorarea manifestată de fani privind conţinutul problematic înainte ca INN să ajungă la un public mai larg

Caitlin Adams @CaitAdumsss
Răspuns către @condjustscrie @N£tflix
există o singură modalitate de a rezolva asta #ConcediatioPeLedwell

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @CaitAdumsss @condjustscrie @N£tflix
nu vreau să fie concediată, ea vine cu toate ideile bune

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau @CaitAdumsss @N£tflix
de acord e f talentată, dar cred că unele schimbări ar îmbunătăţi desenul

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie @CaitAdumsss @N£tflix
dar eu nu vreau să scap de Drek, să-l fac pe Inimioară roz sau să o împiedic pe Albacahartia să fie fantomă, cum vrei tu

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau @CaitAd- umsss @N£tflix
lol, se vede că mă citeşti! câţi ani ai?

Dnalnimioara @carlywhistler_*
Răspuns către @condjustscrie
☺♥

DnaInimioara @carlywhistler_*
deci taică-meu nu mă lasă la londra
20:02 . 20 martie.

Zozo @inimaneagra28 E ZIUA MEA Şl SUNT LA LONDRA!!!!!!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
N-o să mint, am fost distrus că am fost eliminat de la #InimaNeagraCa Noaptea, dar urmează noi proiecte!
„Suntem morţi. Situaţia poate doar să se amelioreze.”
11:14 25 martie 2013

Ruby Nooby @rubynooby*_*
Răspuns către @Viermele Transformat
Sunt foarte tristă te-am iubit în rolul viermelui

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat Răspuns către @rubynooby*_* faţa ta minunată mi-a făcut ziua mai frumoasă ♥

Ruby Nooby @rubynooby*_*
Răspuns către @ViermeleTransformat
o uau n-aş fi crezut niciodată că o să răspunzi!!!!!!!! ♥ ♥ ♥

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat Răspuns către @rubynooby*_*
lol câţi ani ai?

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie @CaitAdumsss @N£tflix
m-ai întrebat deja asta. de ce vrei să afli întotdeauna câţi ani au fetele?

DrewBwah14 @DrewBwah14
Răspuns către @rachledrau @condjustscrie @CaitAdumsss @N£tflix
Pentru că e pedofil

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @DrewBwah14 @rachledrau @CaitAdumsss @N£tflix
De ce insulta la care apelează automat fasciştii e „pedo”? Block.

DrewBwah14 @DrewBwah14
Răspuns către @condjustscrie @rachledrau
tot un pedofil nenorocit rămâi

Zozo @inimaneagra28
când crezi că îi pasă cuiva de tine şi mama ta a murit
şi nu-ţi răspunde nu trimite mesaj direct sau SMS
şi te întrebi de ce continui să fii loială
9:05 14 mai 2012

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @inimaneagra28
verifică-ţi telefonul ţi-am trimis SMS

Condeiul Justiţiei
@condjustscrie
Doamne cât urăsc să împachetez cadouri.
21:32 23 decembrie 2014

Ruby Nooby @rubynooby*_*
Răspuns către @Viermele Transformat
12

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat Răspuns către @rubynooby*_* n-ar trebui să fii pe Twitter, fată rea ce eşti!

Ruby Nooby @rubynooby*_*
Răspuns către @ViermeleTransformat am vrut să spun 13!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @rubynooby*_*
lol ei ţi-am dat follow

Andrew Whistler @andywhistler8
Răspuns către @rubynooby*_*
tot cu asta te ocupi, nu-i aşa?

Andrew Whistler @andywhistler8
Răspuns către @rubynooby*_*
Răspuns către @ViermeleTransformat @rubynooby*_*
ah, m-ai blocat, nicio surpriză.

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @juiceeluce
îmi place foarte mult căţelul tău! Câţi ani ai?

Condeiul Justiţiei
@condjustscrie
Răspuns către @carla_mappin5
Chiar înţelegi chestiunile astea! Câţi ani ai?

Darcy Barrett @ViolaBruneta90
Răspuns către @condjustscrie
şi eu e un căcat

Discipolul lui Lepine @D1scipolul luiLepine
Răspuns către @ViolaBruneta90 @condjustscrie
doar un căcat recunoaşte alt căcat

Condeiul Justiţiei
@condjustscrie
Răspuns către @D1scipolullui Lepine @ViolaBruneta90
du-te şi mai fă o labă, incelule

Discipolul lui Lepine @D1scipolul luiLepine
Răspuns către @condjustscrie @darkling_b
e prea bătrână pentru tine, pedofilule

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @D1scipolullui Lepine @ViolaBruneta90
blocat, nenorocitule

Ellen Richardson @e_r_inima neagra
Răspuns către @condjustscrie îmi place foarte mult cum interpretezi totul pentru noi ♥

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @e_r_inimaneagra Mulţumesc! ♥ Câţi ani ai?

Ellen Richardson @e_r_inima neagra
Răspuns către @condjustscrie
13

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @e_r_inimaneagra
Ţi-am dat follow pentru că ai fost atât de drăguţă!

_____

Ellen Richardson @e_r_inima neagra
Răspuns către @condjustscrie
O uau ♥

_____

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @mollydeverill1
Bună observaţie! Câţi ani ai?

_____

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @annaffOrbes
Drăguţă poză! Câţi ani ai?

_____

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @tash&&&rgh
Eşti amuzantă! Câţi ani ai?

Robin reveni în cameră exact când Strike termină de citit. Expresia de pe faţa lui era ameninţătoare.

— Ai citit tot?

— Da.

— Cred că a creat contul *Condeiul Justiţiei* ca rezervă. Voia să păstreze legătura cu fanii *Inimii negre ca noaptea* chiar dacă pierdea Viermele. între timp, putea să le ademenească pe fanele sincere fiind Tim, iar pe cele critice, fiind *Condeiul*.

— Şi a început s-o pregătească pe Zoe când ea avea... 14 ani?

— Nu, 13, spuse Robin. Zoe l-a minţit, a pretins că e cu un an mai mare. A venit prima oară la Londra când a împlinit 14 ani. Am verificat documentele online. Acum are doar 17 ani. L-ai văzut pe tatăl care s-a prins ce face Ashcroft? „Tot cu asta te ocupi, nu-i aşa?”

— Tipul care a împiedicat-o pe fiică-sa să meargă la Londra? Da. A fost deştept... iar acum Ashcroft merge prin şcoli cu grupul lui de teatru. Dumnezeule mare.

Robin îşi luă carnetul de pe masă şi îl deschise la ce-şi notase în grabă după ce trăsese cu urechea în Junction Road.

— Zoe şi Ashcroft se certau aseară. Am intrat în clădire şi am ascultat la uşă. Ashcroft părea s-o acuze de şantaj, ceea ce ea a negat. I-a spus „cine a început chestia asta?” şi „m-ai pus într-o poziţie oribilă”, şi a spus că el era cel care îşi asumase riscul — fără să detalieze care era acel risc, dar evident că era posibil să se refere la relaţia lor. În afară de asta, n-au mai zis mare lucru. Doar Zoe care îl imploră să nu plece şi el zicând că „trebuie să se gândească”.

Robin închise carnetul.

— Bineînţeles, acum Zoe nu mai corespunde preferinţelor lui sexuale, nu-i aşa? Par să-i placă cel mai mult fetele de 13 sau 14 ani. Mă întrebam dacă nu cumva ăsta e motivul pentru care ea se înfometează, ca să arate cât mai mică posibil.

— Nu suport pedofilii, fir-ar ai dracu', murmură Strike, în timp ce vecinul de deasupra al lui Robin punea o melodie rap tare.

— E cineva căruia îi place de ei? întrebă ea.

— Da, altor pedofili. Seamănă foarte mult între ei, din experienţa mea. Ei, asta explică de ce prietenul tău, Pez, s-a luat de Ashcroft la înmormântare, nu-i aşa? Parcă Ashcroft vorbea cu nişte fete minore?

— Nu ştiu dacă Rachel Ledwell e minoră, spuse Robin, dar Flavia Upcott cu siguranţă e.

Apoi, pentru că în vocea lui Strike se strecurase o nuanţă care nu-i plăcuse deloc, adăugă:

— Şi ce vrei să spui prin „prietenul meu”?

Strike ridică din sprâncene şi zâmbi un pic superior, iar Robin, spre propria ei iritare, simţi că începe să se înroşească.

— Am făcut ce trebuia să fac ca să obţin informaţii de la el, spuse ea distantă.

Apoi părăsi camera iar, chipurile pentru a mesteca în sos, dar, de fapt, pentru a se linişti şi a scăpa de roşeaţa din obraji.

Regretându-şi obrăznicia, care, de fapt, fusese o încercare neîndemânatică de a afla cât de mult îi plăcuseră lui Robin acele părţi ale interviului care implicaseră săruturi şi, poate, pipăieli din partea lui Pez Pierce, Strike se gândi să strige după ea că-şi cere scuze. Dar înainte să apuce să facă asta, îi sună mobilul. Era Madeline.

Strike ezită, privind lung ecranul. Madeline îi ceruse s-o sune înapoi, ceea ce bineînţeles că el nu făcuse. Strike ar fi trebuit să fie singur, într-un Travelodge anonim. Presupuse că, dacă ignoră apelul lui Madeline, ea avea să sune din zece în zece minute până când îi răspundea.

— Salut, răspunse el.

— Ce faci? Ţi-ai luat cameră la hotel?

— Da, tocmai m-am cazat, spuse Strike cu voce joasă. Nu pot vorbi mult, aştept noutăţi de la un subcontractor.

— Sunt îngrijorată pentru tine, spuse Madeline. La naiba, Corm. O bombă. E înfricoşător.

Robin se întoarse în cameră, în continuare aprinsă la faţă. Neobservând că Strike vorbea la telefon, spuse:

— Uite ce e, nu apreciez deloc...

Se întrerupse, văzând mobilul de la urechea lui.

— Cine era? întrebă Madeline.

— Room-service-ul, spuse Strike.

— Nu e adevărat, zise Madeline, în timp ce Robin îl privea cu ochi acuzatori.

Strike avea convingerea că ambele femei ştiau exact ce se petrece şi, făcând aceeaşi greşeală ca toţi bărbaţii prinşi în ofsaid, încercă să se ţină tare pe poziţie.

— Ba da.

— Corm, spuse Madeline. Nu sunt proastă.

Robin ieşi iar din cameră.

— Nu cred că eşti proastă, spuse Strike.

Închise ochii, ca şi cum ar fi fost un copil pe o bicicletă scăpată de sub control care se năpusteşte spre un zid.

— Deci cine era femeia aia şi ce anume nu apreciază?

Căcat, căcat, căcat. Ar fi trebuit să iasă din apartament înainte de a răspunde, dar era atât de obosit şi îl durea atât de tare piciorul, că nu vrusese să se ridice. Deschise ochii iar şi îi aţinti asupra reproducerii după Raoul Dufy de pe perete. Ar fi dat orice să stea singur la o fereastră cu vedere la Marea Mediterană.

— Beau ceva rapid cu Robin. Ca să discutăm chestii de muncă. Cum o să ne descurcăm în continuare dacă nu avem acces la birou.

Urmă o tăcere lungă, apoi Madeline spuse:

— Stai la ea.

— Nu, nu stau, spuse Strike.

— Dar e în regulă să te întâlneşti cu Robin în seara asta şi să rişti că teroriştii s-o găsească pe ea...

— Sunt deja pe urmele ei, spuse Strike. Bomba ne era adresată amândurora.

— Frumos, spuse Madeline rece. E ca şi cum aţi fi căsătoriţi, nu-i aşa? Ei, vă las să vă vedeţi de ale voastre.

Convorbirea se întrerupse.

Prin mintea lui Strike trecu rapid un roi de gânduri furioase şi neliniştite: *Trebuie să se termine. Cretinule. N-am nevoie de aşa ceva în seara asta. Nu ar fi mers niciodată. Nu are niciun rost să sun înapoi. Trebuie să-i pun capăt. Cere-ţi scuze.*

Se ridică de pe canapea împingându-se cu mâinile şi se duse şchiopătând în bucătărie, unde Robin stătea cu spatele la el, mestecând în sos.

— Scuze, spuse Strike. Am fost nesimţit.

— Ai fost. N-ai folosi tonul ăsta cu Barclay dacă ar trebui să vrăjească o femeie ca să obţină informaţii.

— Crede-mă, lui Barclay i-aş spune lucruri mult mai rele dacă ar trebui să se mozolească cu o femeie ca să scoată ceva de la ea.

Iar când Robin se întoarse să se uite la el, pe jumătate iritată, pe jumătate amuzată fără să vrea, Strike dădu din umeri şi adăugă:

— Caterincă, nu? Asta facem.

— Hmm, spuse Robin, întorcându-se să mai mestece o dată în sos. Ei, aş fi crezut că o să fii încântat că am aflat atât de multe lucruri de la Pierce.

— Eram încântat. Te-ai descurcat foarte bine. Puiul ăla miroase extraordinar.

— Mai are nevoie de jumătate de oră.

Ezită, apoi întrebă:

— Cui i-ai spus că sunt room-service-ul?

— Lui Madeline.

Strike nu mai avea energia să mintă.

— Voia să stau la ea. I-am spus că mă duc la hotel. Era mai simplu.

Robin, care era foarte interesată de această informaţie, continuă să mestece în sos, sperând să audă mai multe, dar nevrând să întrebe. Dar Strike nu elaboră pe această temă, Robin dădu focul mai încet şi se întoarseră amândoi în living.

În timp ce ea verifica jocul şi saluta jucătorii, ca să se asigure că LabuteleluiBuffy nu e complet inactivă, Strike îşi scoase carnetul şi dădu la paginile pe care îşi notase observaţiile despre interviul ei cu Pez.

— Chiar te-ai descurcat extraordinar cu Pierce, spuse el.

— Bine, zise Robin dându-şi uşor ochii peste cap, în timp ce umplea iar paharele amândurora, acum nu e nevoie să exagerăm.

— Îmi imaginez că ai observat cât de multe căsuţe din profilul lui Anomie bifează Pierce? Ştie multe despre Beatles, nu-i plac pisicile...

— Asta a fost doar o presupunere...

— ...are grijă uneori de tatăl lui şi ştie cum să intre în cimitir fără să fie prins...

— Ştiu asta, dar...

— ...şi pare că el şi Edie lucrau la ceva împreună şi ea l-a lăsat baltă, s-a dus cu Josh şi a făcut cu el ceva de mare succes. Asta e motiv serios de ranchiună.

— Dar poate că nu l-a lăsat neapărat baltă, spuse Robin. Poate că nu i s-a mai părut că ce făceau ea şi Pierce era bun de ceva. S-a răzgândit. S-au certat şi în legătură cu Tim. Poate că, până la urmă, nu era o persoană cu care să-ţi facă plăcere să lucrezi.

— E posibil ca Pierce să nu vadă lucrurile aşa. Tu nu crezi că el e Anomie, nu-i aşa?

Strike îi urmări reacţia.

— Păi..., ezită Robin, e în stare să creeze jocul, dar ştiam asta de la bun început. Nu ştiu... Cât am fost împreună nu am simţit asta.

Cu o stăpânire de sine de-a dreptul eroică, Strike se abţinu să rostească cel mai evident comentariu licenţios care îi veni în minte.

— Adică, spuse Robin, care, din fericire, nu observase nicio încordare pe faţa lui Strike, Anomie e violent — sadic. Pez nu mi-a lăsat impresia asta. Cu siguranţă, poate fi grosolan — ţi-am spus despre chestia pe care a pictat-o pe peretele din camera lui Josh şi a lui Edie — şi a fost foarte agresiv cu fana *Inimii negre ca noaptea* care a apărut la primul curs şi a spus că venise ca să se „cufunde în magia" desenului sau cam aşa ceva.

Robin luă o gură de vin.

— Era puţin enervantă, dar nu era nevoie ca el să fie atât de crud. Yasmin Weatherhead părea speriată de el. Mi-l pot imagina făcând glume cu graşi. E genul. Dar, în afara faptului că tatăl lui e bolnav, ceea ce nu e deloc uşor, Pierce nu se descurcă prea rău în viaţă, din câte îmi dau seama. Are succes la femei. Şi-a găsit un loc unde să stea care îi convine. Şi găseşte de lucru, chiar dacă nu atât de constant cum şi-ar dori el. Parcă am avut aceeaşi obiecţie faţă de Gus Upcott. Ca să fie atât de buni în domeniile lor, e nevoie de ore întregi în fiecare zi şi dacă e un lucru pe care îl ştim cu siguranţă despre Anomie e că are o grămadă de timp la dispoziţie.

— E adevărat, spuse Strike. Ei, apropo de oameni care au mult timp la dispoziţie, azi-dimineaţă am aflat şi eu ceva nou. N-am avut timp să printez că a explodat bomba, dar concluzia e următoarea: Kea Niven a postat nişte comentarii foarte ameninţătoare pe Twitter în noaptea dinaintea atacurilor, pe care le-a şters, dar care au apărut după aia pe Reddit. Vorbea despre înjunghierea oamenilor în inimă.

— Aha — asta încerca s-o convingă Cardew să şteargă?

— Exact. Pare că au păstrat legătura după mica aventură pe care au avut-o când ea s-a despărţit de Josh, ceea ce e interesant, ca şi comentariul lui „există modalităţi mai bune". Într-un fel, e păcat că l-am eliminat pe Cardew, pentru că, din punct de vedere al personalităţii, pare mai potrivit ca oricine să fie Anomie şi observ că şi Pierce e de aceeaşi părere.

Strike îşi luă telefonul şi deschise site-ul Tribulationem et Dolorum.

— În orice caz, Kea nu s-a ocupat doar cu emiterea unor ameninţări pe Twitter. Uită-te la asta. E de acum câţiva ani.

Robin luă telefonul şi citi conversaţia dintre Arke şi John pe care Strike o găsise în dimineaţa aceea.

— Acum du-te şi uită-te la pagina „Despre fondator", spuse el.

Robin făcu întocmai, apoi, începând să înţeleagă, citi cu voce tare:

— „O selecţie a compoziţiilor lui John poate fi auzită la www.IJU. CreeazaSunete..." IJU? Doar nu...

— Inigo John Upcott, spuse Strike. Exact.

Robin îl privi lung.

— Dar atunci...

— Îţi mai aduci aminte că Inigo a apărat-o pe Kea cu însufleţire, când am fost la ei? A spus ceva în sensul că „Blay a tratat-o extrem de urât pe acea domnişoară”? Sunt aproape sigur că el şi Kea nu s-au limitat doar la o discuţie online despre oboseala cronică.

— Doar nu crezi...?

— Că ea e „dragă mea copilă”? Ba da, asta cred.

— Uau, făcu Robin încet, uitându-se iar la site-ul Tribulationem et Dolorum. Păi, n-are cum să fie o coincidenţă. Kea n-a apărut pe site fără să ştie cine se ocupă de el.

— De acord. Kea căuta o modalitate ascunsă de a-i ţine sub observaţie pe Josh şi Edie. Nu mă îndoiesc că, după ce l-a convins pe Inigo că intrase acolo pentru personalitatea lui fascinantă, a venit un moment în care „au descoperit” legătura lor comună cu Josh şi Edie şi sunt sigur că şi Kea a fost uimită cum se cuvine de acest bizar capriciu al sorţii. Chiar şi din câte am apucat noi să-l cunoaştem, aş spune că Inigo e un om cu un ego supradimensionat. Nu cred că i-ar fi fost prea greu Keei să-l convingă că păstra legătura cu el pentru că Inigo e un bărbat foarte înţelept şi talentat, şi nu pentru că voia să smulgă informaţii de la el. Şi toate astea o readuc pe Kea în capul listei de posibili Anomie, nu-i aşa? Noi am crezut că nu are cum să afle despre propunerea de a-l schimba pe Inimioară în om, dar dacă avem dreptate, Kea are acces direct în casa Upcott încă din 2013.

— Crezi că ea şi Inigo s-au întâlnit în viaţa reală? întrebă Robin.

— Asta va trebui să-l întrebăm pe Upcott. E evident că fiecare are numărul de telefon al celuilalt, dacă ea e „dragă copilă” pe care el o liniştea şi căreia îi promitea s-o ajute.

— Doar nu crezi că ar fi Kea...? începu Robin, întrerupându-se apoi.

— Cine ştie? spuse Strike, care îi ghicise finalul întrebării. Unii oameni ar face orice să-şi atingă scopul.

Amândoi se gândiră imediat la faptul că Robin îl lăsase pe Pez Pierce să-şi bage limba în gura ei.

— Mâine, eu ar trebui să preiau la Ashcroft, spuse Robin.

— O să rearanjăm orarul, zise Strike luându-şi iar telefonul. Şi mergem la Upcott împreună, la prima oră.

Robin bănuia că Strike sugerase să rămână împreună pentru că era îngrijorat în legătură cu *Înjumătăţirea*, dar cum nu avea nimic împotrivă să-şi petreacă dimineaţa cu el, se mulţumi să spună, în timp ce se ridica în picioare:

— Puiul trebuie să fie aproape gata. Mai uită-te din când în când la joc. Eu pun nişte legume la aburi.

— Aburi, repetă Strike, ca şi cum n-ar mai fi auzit până atunci cuvântul.

— E ceva în neregulă cu aburii?

— Nu. Dar eu n-am făcut niciodată aşa. De obicei, prăjesc totul.

— Păi, ar fi bine să nu mai faci asta dacă te preocupă caloriile.

Se retrase în bucătărie, lăsându-l pe Strike să-i trimită lui Pat un e-mail despre orar şi SMS-uri către Midge, Dev, Barclay şi Nutley. După ce făcu asta, Strike băgă telefonul înapoi în buzunar, se uită la *Jocul lui Drek* să se asigure că Anomie e în continuare absent, apoi privi în jur prin living.

Ce impresie şi-ar fi făcut despre persoana care locuia acolo dacă n-ar fi cunoscut-o? Îi plăcea să citească: cărţile aproape că nu mai aveau loc în bibliotecă la a cărei asamblare ajutase şi el şi observă cât de multe lucrări de criminologie erau înghesuite alături de romane. De asemenea, părea că are o slăbiciune pentru arta fovistă, dat fiind că deasupra mesei din sufragerie era o a doua reproducere după *Natură moartă cu muşcate* a lui Matisse. Şi-ar fi dat seama că ocupanta acestui apartament nu câştiga la fel de mult, sau nu provenea din acelaşi tip de familie precum Charlotte, al cărei apartament, în care Strike stătuse pentru o scurtă perioadă de timp, fusese plin de mobilă de colecţie pe care i-o lăsaseră diverse rude. Perdelele albastru cu crem pe care Robin le atârnase de când fusese el acolo ultima oară nu erau scumpe şi nici nu aveau cordoane groase sau ciucuri la margine, iar abajurul de deasupra era un felinar chinezesc alb ieftin. Strike ar mai fi presupus că are de-a face cu o persoană ordonată şi curată în general, deoarece încăperea nu părea să fi fost aranjată în grabă pentru sosirea lui: pe covor nu era nicio urmă de aspirator, iar în aer — niciun miros de soluţie de curăţat. Îi făcu plăcere să vadă că Robin pusese filodendronul de la el într-un ghiveci de porţelan albastru. Planta stătea acum pe o măsuţă într-un colţ, părând sănătoasă: avea impresia că Robin o şi udă. După ce mai trase un fum din ţigara electronică, Strike se ridică în picioare să se uite la fotografiile de pe poliţa şemineului.

Îi recunoscu pe părinţii lui Robin, zâmbind radios la ceea ce părea a fi, judecând după baloanele argintii din spate, aniversarea lor de 25 de ani. Mama ei, Linda, nu avusese prea des acel zâmbet când se întâlnise faţă în faţă cu Strike; iar apoi, cu fiecare episod periculos în care fiica ei fusese implicată, lucrând pentru agenţie, devenise din ce în ce mai puţin fermecată de el. O a doua fotografie înfăţişa un copil mic într-un costum de baie roz cu picăţele care râdea, sub un aspersor de grădină: Strike presupuse că era nepoata lui Robin. A treia fotografie o înfăţişa pe Robin, adultă, braţ la braţ cu cei trei fraţi ai ei, pe care Strike îi cunoscuse, a patra — un labrador ciocolatiu şi a cincea — un grup de oameni stând la masă, lângă o fereastră mare de unde se deschidea o privelişte spectaculoasă a Matterhorn-ului la apus.

Privi peste umăr, să se asigure că Robin nu era pe punctul să reapară, luă această fotografie şi o examină. Într-un scaun înalt din capul mesei stătea un alt copil mic, cu o lingură de plastic în mânuţa dolofană. Robin zâmbea spre aparatul de fotografiat de pe un scaun aflat cam pe la mijlocul mesei, iar lângă ea stătea un bărbat solid cu o barbă îngrijită de culoarea nisipului şi cu nişte ochi pe care Strike îi găsi dubioşi, cu braţul pe spătarul scaunului ei. Strike încă ţinea fotografia în mână când Robin se întoarse, aducând tacâmuri.

— Matterhorn, spuse el, punând fotografia la locul ei.

— Da, zise Robin. A fost atât de frumos. Anomie a intrat?

Robin arătă spre iPad.

— Nu, spuse Strike. Lasă-mă să te ajut cu alea.

Erau amândoi atât de obosiţi, încât discutară doar sporadic în timpul cinei. Din când în când Robin se întrerupea din mâncat să o mişte pe LabuteleluiBuffy în joc. Anomie nu apăru şi singurii moderatori prezenţi erau Albacahartia şi Morehouse. Niciunul nu o mustră pe LabuteleluiBuffy că avea lungi perioade de inactivitate.

— Dacă e să iau testul de moderator, trebuie să-mi fac timp să trec prin tot desenul săptămâna viitoare, spuse Robin în timp ce strângeau farfuriile după cină.

— Ştiu, zise Strike. Va trebui să prioritizăm asta.

După ce vasele fură spălate, Strike verifică dacă arestarea lui Ormond fusese anunţată, dar niciunul dintre site-urile de presă pe care se uitară nu dădea încă ştirea. La puţin timp după aceea se retrase fiecare în patul său şi dacă amândoi erau conştienţi de intimitatea creată de faptul că Robin îi întinse un prosop de baie şi un aşternut curat şi de folosirea aceleiaşi băi, o ascunseră sub o atitudine practică, aproape aspră.

Întins pe canapeaua lui Robin în pijamaua lui nouă-nouţă, cu capătul ciotului uns cu alifie şi piciorul protetic sprijinit de perete, Strike abia avu timp să constate că aceasta era surprinzător de confortabilă că şi adormi.

În timp ce se pregătea de culcare la doar patru metri distanţă, Robin distingea sforăitul lui Strike chiar şi cu rapul care se auzea de deasupra, ceea ce i se păru amuzant şi uşor liniştitor. De când se mutase pe Blackhorse Road savurase plăcerea de a trăi singură, bucurându-se de independenţă şi de o stare de pace, dar în seara aceasta, după explozia de la birou, prezenţa lui Strike era liniştitoare, chiar dacă el deja dormea dus şi huruia ca un tractor. Ultimul ei gând, înainte de a adormi, fu despre Ryan Murphy. Chiar dacă o întâlnire cu el încă nu avusese loc, şi poate că nici nu avea să aibă loc vreodată, posibilitatea aceasta restabilise cumva echilibrul între ea şi Strike. Nu mai era o neghioabă amorezată dedicată celibatului, în speranţa că într-o zi Strike ar fi putut să vrea ceea ce în mod evident nu voia. În curând, Robin se afundă într-o lume a viselor în care era din nou pe punctul de a se căsători cu Matthew, care îi explica în holul bisericii, ca unui copil, că, dacă l-ar fi întrebat, el ar fi putut să-i spună cine e Anomie şi că eşecul ei de a înţelege ceea ce era atât de evident pentru toţi ceilalţi demonstra că nu era potrivită pentru meseria care fusese cât pe ce să-i despartă pentru totdeauna.

76

Ce han este acesta
Unde peste noapte
Stau stranii călători?

Emily Dickinson, *XXXIV*

Când intră în living, a doua zi dimineaţă la ora 7, Robin îl găsi pe Strike deja îmbrăcat, canapeaua readusă în poziţia obişnuită şi lenjeria de pat frumos împăturită. Făcu ceai şi pâine prăjită pentru amândoi şi, în timp ce le consumau la masă la care mâncaseră cina, Strike spuse:

— Hai să mergem direct la familia Upcott, să aflăm ce i-a împărtăşit Inigo Keei. Apoi, în funcţie de ce ne spune el, mergem în King's Lynn.

— Bine, spuse Robin, deşi nu părea prea fericită.

— Ce e? ’

— Mă întrebam ce o să spună Katya când o să-şi dea seama că Inigo a ţinut legătura cu Kea în tot acest timp.

— Mă gândesc că o să fie foarte supărată, zise Strike dând uşor din umeri. Nu e problema noastră.

— Ştiu, dar tot îmi pare rău pentru ea. Cred că şi copiii ar fi mai fericiţi dacă ei s-ar despărţi...

Telefonul lui Strike zumzăi. Strike îl luă, citi SMS-ul pe care tocmai îl primise şi expresia lui deveni imediat furioasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Robin.

— Nenorocitul de Nutley!

— Ce-a făcut?

— A demisionat, asta a făcut!

— Ce? spuse Robin. De ce?

— Pentru că, zise Strike, care derula rapid textul trimis de Nutley prin care acesta se disculpa, soţia lui nu mai vrea ca el să lucreze pentru noi, acum că ne-a fost trimisă o bombă. „Ştiu că rămâneţi cu puţini oameni şi după ce se rezolvă situaţia cu teroriştii, voi fi fericit să...” Serios, vei fi fericit, căcat inutil ce eşti?

— Ascultă, spuse Robin, care evaluase rapid ce aveau de făcut, acum că rămăseseră fără un subcontractor. Ar trebui să te duci la Inigo singur. Eu îl preiau pe Ashcroft conform planului şi...

— Rămânem împreună, zise Strike. Pe bomba aia nenorocită erau numele noastre împreună, la ştiri apar pozele noastre împreună, iar eu îi iau în serios pe nenorociţii ăştia de la *Înjumătăţirea*, chiar dacă tu nu faci asta.

— Bineînţeles că îi iau în serios, ce vrei să...?

— Atunci nu mai sugera să te plimbi de una singură, spuse Strike furios.

Se ridică de la masă şi, uitând de toate hotărârile din ziua anterioară, coborî la parter să fumeze o ţigară adevărată.

Ştia foarte bine că fusese nejustificat de agresiv faţă de Robin, dar gândul acesta nu făcu decât să-i sporească iritarea, în timp ce fuma două ţigări una după alta şi le trimitea lui Barclay, Midge şi Dev vestea demisiei lui Nutley. Fu total de acord cu Barclay, care îi răspunse: **Dobitoc laş şi nenorocit**.

Când se întoarse în living, Strike găsi micul-dejun strâns şi pe Robin gata de plecare. După cum se aşteptase, atitudinea ei era din nou glacială.

— Scuze că m-am răstit, zise Strike, înainte ca ea să apuce să spună ceva. Sunt doar îngrijorat.

— În mod ciudat, şi eu, spuse ea rece, dar când spui „să te plimbi” ca şi cum aş fi o aiurită care...

— N-am vrut să sune aşa. Nu cred că eşti o aiurită, dar... fir-ar al naibii, Robin, bomba aia a fost pe bune, nu doar ceva care să ne sperie. Plus că ştim că au o chestie specială cu femeile care ajung mai sus decât le este locul.

— Şi atunci, o să te ţii după mine până când o să aresteze *Înjumătăţirea*?

— Nu ştiu. Hai să mergem să vorbim cu Inigo. Dacă dovedim că Anomie e Kea, măcar am rezolva problemele de personal.

Luară BMW-ul lui Strike, cu Robin la volan, şi petrecură cea mai mare parte din cele 20 de minute ale călătoriei în tăcere. Robin nu putu să nu-şi aducă aminte că ultima oară când vizitaseră familia Upcott fusese, de asemenea, furioasă pe Strike: se întâmplase imediat după ce aflase că era împreună cu Madeline. Se întrebă care fuseseră consecinţele minciunii lui despre room-service. Nu părea să mai fi vorbit cu Madeline de atunci, dacă nu cumva sforăiturile puternice de noaptea trecută fuseseră simulate şi Strike trimisese SMS-uri de sub pătură. Şi nu uitase nici de Charlotte. Investigarea lui Jago Ross fusese cea care adusese agenţia aproape de limită, fapt pe care Strike părea curios de reticent să-l recunoască.

Dar, fără ca Robin să ştie, gândurile lui Strike mergeau în paralel cu ale ei. Dacă nu găsea imediat un înlocuitor pentru Nutley, nu aveau cum să acopere toate cazurile curente şi, fără îndoială, cazul Ross era cel mai uşor de abandonat. Chiar dacă viitorul lui de investigator avea să fie periclitat pe vecie de asocierea cu un divorţ atât de proeminent, măcar ceilalţi ar fi continuat să aibă o slujbă. Poate că era datoria lui, se gândi Strike, să revoce supravegherea lui Ross, indiferent de consecinţe.

Ajunsese cu reflecţiile în acest punct deprimant când telefonul îi zumzăi iar. Privi în jos şi văzu un SMS de la Madeline:

Te rog sună-mă când poţi. Cred că trebuie să discutăm serios

Strike băgă telefonul înapoi în buzunar fără să răspundă. Ştia exact încotro se îndreptau lucrurile: în aceeaşi direcţie în care merseseră toate relaţiile lui, locul în care aşteptările se loveau de rezistenţă şi făceau implozie.

Bine, se gândi el încruntându-se pe geam, n-*ar fi trebuit să mint unde îmi petreceam noaptea, dar dacă ţi-aş fi spus adevărul oricum ar fi avut loc o scenă*. Era oare o crimă că se străduise să evite conflictul, că încercase să se scutească şi pe el, dar şi pe Madeline de suferinţă?

Se străduise, nu-i aşa? Apăruse când trebuia să apară, îi dăduse flori când era momentul, ascultase îngrijorările ei legate de muncă şi făcuse sex, o activitate reciproc satisfăcătoare, credea el: ce altceva mai voia Madeline? *Onestitate*, o auzi spunând, cum spuneau întotdeauna femeile, dar onestitatea ar fi însemnat ca Strike să recunoască faptul că începuse acea relaţie deoarece voia ceva care să-i distragă atenţia de la sentimentele complicate faţă de altă femeie şi răspunsul lui Madeline ar fi fost cu siguranţă acela că el o folosise. *Şi ce? Oamenii se folosesc tot timpul unul pe celălalt*, îi spuse Strike unei Madeline imaginare, trăgând fumuri adânci din ţigara electronică pe care o umpluse ca s-o poată folosi în maşină. *Ţin singurătatea la distanţă. încearcă să găsească ce le lipseşte. Arată lumii că au pus mâna pe un premiu*. Şi Strike îşi aminti că Madeline încercase să facă o fotografie cu ei doi pentru pagina ei de Instagram, cearta din seara lansării, şi se auzea deja spunând *Cred că vrem lucruri diferite*. Ar fi trebuit să tipărească asta pe nişte cărţi de vizită pe care să le dea la începutul relaţiilor, astfel ca nimeni să nu poată spune că n-a fost avertizat...

— Căcat, spuse Robin.

Strike întoarse privirea şi văzu un Range Rover care ieşea din şirul de maşini parcate în faţa casei Upcott.

— Cred că Inigo e înăuntru, spuse Robin, privind cu atenţie prin parbriz. Da... e. Gus conduce. Ce facem?

— Îi urmărim, spuse Strike. Probabil e o programare la doctor. Oricum ar fi mai uşor să vorbim cu el dacă nu e şi Katya.

— O să fie furios că l-am filat, spuse Robin.

— Probabil, dar îi va fi mult mai greu să scape de noi când vom fi faţă în faţă. Oricum, o merită, vicleanul naibii.

Însă Inigo şi Gus nu opriră nici la cabinetul unui doctor, nici la spital, ci merseră mai departe spre est. Robin îl vedea pe Inigo întors din profil spre fiul lui. Inigo părea să-l dojenească pe Gus. Din când în când, Robin vedea un deget fluturat.

— Unde naiba merg? se întrebă Strike cu voce tare.

Trecuse o oră întreagă de când începuseră să urmărească Range Roverul şi ajunseseră la Dartford Crossing, podul lung, hobanat, peste Tamisa.

— Inigo nu poate să fie în evidenţa unui spital atât de îndepărtat, nu-i aşa? spuse Robin. Chiar se ia de Gus.

— Da, zise Strike, care urmărea şi el împungerile agresive cu degetul. Inigo pare destul de energic, nu-i aşa?

— Parcă Gus era copilul lui preferat.

— O ipostază foarte stresantă, dacă ne gândim că e plin de urticarie, spuse Strike. Poate tocmai i-a spus lui Inigo că vrea să pună violoncelul în cui.

Range Roverul merse mai departe pe M2 timp de încă o oră.

— Cred că merg în Whitstable, spuse Robin în sfârşit, atunci când Range Roverul intră pe un drum numit Borstall Hill. Ar putea să viziteze pe cineva?

— Sau, zise Strike, căruia îi venise brusc o idee, au o casă de vacanţă. E genul de loc în care londonezii avuţi îşi cumpără o căsuţă la malul mării... comod pentru weekenduri...

Îşi scoase iar telefonul, deschise site-ul 192.com şi căută „IJ Upcott” şi „Whitstable”.

— Da, e aşa cum zic eu, spuse el, au încă o casă aici. Aquarelle Cottage, Island Wall.

Robin urmări Range Roverul prin inima frumosului orăşel, pe lângă case cu grinzi de lemn şi şiruri de vile ale căror culori te duceau cu gândul la îngheţate, apoi pe Harbour Street, mărginită de galerii de artă şi magazine de suvernire. În sfârşit, Range Roverul coti de două ori la dreapta, ceea ce îi aduse în parcarea Keam's Yard. Robin parcă BMW-ul la distanţă de Range Rover şi urmări, împreună cu Strike, în oglinzile laterale şi retrovizoare, cum Gus se dă jos din maşină, scoate scaunul cu rotile al tatălui său din portbagaj, îl ajută pe Inigo să coboare şi apoi îl împinge pe acesta, în cărucior, după colţ, ieşind din câmpul lor vizual.

— Cred că ar trebui să le lăsăm zece minute, spuse Strike uitându-se la ceasul de pe bord. Pun pariu că Gus o să se întoarcă la maşină după bagaje. Nu vreau să le dau de ştire că suntem aici decât după ce au pus de ceai şi şi-au scos pantofii.

Apoi Strike adăugă, imperturbabil:

— Ce e bine e că e foarte greu să fugi cu scaunul cu rotile.

77

Te plângi: „Aveam ţintă atât de-naltă,
Sufletul îmi tânjea după adevărata măreţie.
Şi meritäm o mult mai bună soartă
Decât ca legământul încălcat să-mi fie”.

May Kendall, *Decepţii*

După ce se uitară cum Gus descarcă două valize din spatele Range Roverului şi îi lăsară timp suficient să le ducă în casă, Strike şi Robin se dădură jos din BMW. Dincolo de zidul de piatră al parcării se întindea o plajă cu pietriş, iar Strike, născut în Cornwall, simţi acea uşoară înseninare a dispoziţiei pe care i-o dădeau întotdeauna mirosul mării şi clipocitul valurilor.

Island Wall, aflată imediat după colţ, era o stradă îngustă care cobora în pantă. Casele colorate înşirate pe partea dreaptă aveau vedere directă la marea din spatele lor. Aquarelle Cottage, aflată la câteva case mai încolo, era zugrăvită în vernil, iar vitraliul semicircular de deasupra uşii înfăţişa un galion cu toate pânzele ridicate.

Pentru că nu se vedea nicăieri vreo sonerie, Strike ridică ciocanul metalic în formă de ancoră şi bătu de două ori. După doar zece secunde, Gus deschise uşa.

Când îi recunoscu pe Strike şi Robin, expresia lui deveni una de groază. Robin avu timp să observe că urticaria lui, deşi nu se mai întindea până la ochii injectaţi, era la fel de inflamată.

— Cine e? strigă Inigo din casă.

Gus se întoarse spre tatăl lui care se apropia cu căruciorul. Inigo păru şi el şocat pe moment la vederea celor doi detectivi, dar reveni aproape imediat la atitudinea lui obişnuită.

— Ce nai...?

— 'Neaţa, spuse Strike, cu un sânge-rece care lui Robin i se păru remarcabil, dată fiind expresia de furie de pe faţa lui Inigo. Mă întrebam dacă putem discuta puţin, domnule Upcott?

Inigo se apropie şi mai mult cu căruciorul. Gus se lipi atât de tare de perete, de parcă ar fi vrut să dispară prin el.

— Aţi...? De unde aţi ştiu că eram...? M-aţi urmărit?

Regretând un pic că nu putea, din politeţe, să-i răspundă *Evident, dobitoc afectat ce eşti,* Strike spuse:

— Speram să vă prindem la casa din Hampstead, dar cum tocmai plecaţi când am ajuns acolo, ne-am ţinut după voi.

— De ce? vru să ştie Inigo. Ce... de ce...? E revoltător!

— Credem că e posibil să aveţi informaţii importante pentru investigaţia noastră, spuse Strike.

Ridicase uşor vocea, pentru că pe stradă tocmai treceau două tinere, şi Strike bănuia că Inigo se temea mai tare de vecinii care ar fi putut să-i afle treburile decât de posibilele consecinţe ale primirii lor în casă. Şi într-adevăr, deşi expresia lui deveni, dacă era posibil, şi mai furioasă, Inigo spuse:

— Nu mai strigaţi în pragul uşii! Dumnezeule, e ceva complet... absolut...

Anii petrecuţi de Robin la agenţie o învăţaseră că, oricât de nebinevenită era o vizită din partea unui detectiv particular, aproape oricine voia să afle de ce venise, aşa că nu fu surprinsă când Inigo mârâi:

— Vă acord cinci minute. Cinci.

Încercă să dea în spate în timp ce ei intrau, dar, în agitaţia lui, se izbi de perete.

— Ajută-mă, la naiba! se răsti el către fiul lui, care se grăbi să facă întocmai.

Casa, după cum Strike şi Robin văzură imediat ce intrară şi închiseră uşa, fusese adaptată la standardele înalte ale locuinţei din Hampstead. Parterul fusese transformat într-o zonă deschisă care încorpora bucătăria, livingul şi locul de luat masa, peste tot întinzându-se podeaua netedă din scânduri. În spatele casei, uşile de sticlă dădeau spre o grădină care fusese adaptată şi ea pentru scaunul cu rotile al lui Inigo. O porţiune în pantă a terasei ducea la o platformă cu vedere spre mare pe care erau un parasolar imens, mese şi scaune. În mijlocul unei mici porţiuni de gazon se afla un palmier, care foşnea uşor în briza caldă.

— Du-te şi despachetează, se răsti Inigo la Gus, care păru foarte fericit să se îndepărteze de tatăl lui.

În timp ce zgomotul paşilor lui se stingea la etaj, Inigo îşi manevră scaunul cu rotile pentru a-l aduce lângă o măsuţă de cafea joasă şi îi îndemnă cu un gest grosolan pe Strike şi Robin să se aşeze pe două fotolii tapiţate cu pânză în dungi albastre şi albe.

Pereţii camerei erau decoraţi cu acuarele pe fond alb. Amintindu-şi de site-ul Tribulationem et Dolorum („în ciuda limitărilor impuse de starea lui, continuă să creeze artă şi muzică”), Robin se întrebă dacă erau ale lui Inigo sau ale Katyei şi ce părere ar fi avut Mariam sau Pez despre ele: ei i se păreau insipide şi stângace. Cea mai mare dintre ele, care avea o ramă fantezistă din lemn adus de ape, înfăţişa Island Wall din unghiul în care intraseră ei pe ea, cu

Aquarelle Cottage pe dreapta; perspectiva ieşise puţin strâmb, astfel că, în timp ce strada era extrem de lungă, dispărând în zare, casele păreau mult prea mari în acest decor. Într-un colţ se afla o orgă electronică, iar pe un pupitru — o carte de partituri, *30 kleine Choralvorspiele* de Max Reger, pe coperta căreia era un desen în creion al compozitorului german care semăna perfect, cu burta, ochelarii şi expresia lui supărată, cu gazda lor refractară.

— Deci, spuse Inigo, uitându-se urât la Strike, cărui fapt îi datorez această intruziune în intimitatea mea?

— Keei Niven, răspunse Strike.

Deşi se strădui să-şi păstreze expresia revoltată, Inigo fu trădat de mâinile care strângeau uşor, cu mişcări convulsive, braţele căruciorului şi de zvâcnetul gurii lui strânse.

— Ce Dumnezeu vă imaginaţi că vă pot spune în afară de ce v-a spus soţia mea? zise el după o pauză prea lungă.

— Destul de multe. Noi credem că ai dezvoltat o relaţie personală cu Kea Niven fără ca soţia dumitale să ştie, o relaţie care datează de câţiva ani.

Strike lăsă tăcerea dintre ei să se întindă ca gheaţa: periculos de spart, imposibil de traversat prin alunecare. În cele din urmă, bărbatul mai în vârstă spuse:

— Nu înţeleg în ce fel relaţiile mele personale — şi sunt departe de a recunoaşte că această relaţie anume există — ar putea avea cea mai mică relevanţă pentru investigaţia voastră.

De unde înainte fusese palid, Inigo se înroşi acum:

— Asta presupunând că încercaţi în continuare să descoperiţi cine e această persoană, Anomie. Sau Katya v-a angajat să mă investigaţi în schimb pe mine?

— În prezent îl investigăm doar pe Anomie.

— Şi dovada pe care o aveţi despre această presupusă relaţie este...?

— Domnule Upcott, spuse Strike răbdător, un om cu inteligenţa dumitale ştie că nu o să mă apuc să expun tot ceea ce ştim ca să-ţi poţi ajusta povestea în consecinţă.

— Cum îndrăzneşti să sugerezi că eu aş avea vreun motiv să „ajustez” ceva? explodă Inigo.

Robin îşi dădu seama că Inigo se simţea bine să-şi exprime deschis furia.

— Ţin legătura cu mai mulţi bolnavi cronici prin intermediul unui site de care mă ocup. Da, Kea a vizitat site-ul în căutare de sfaturi. I-am oferit exact ceea ce ofer oricărei persoane care suferă de această boală oribilă a noastră, despre care doctorii nici măcar nu prea cred că există.

— Dar nu i-ai spus soţiei dumitale că te contactase Kea Niven?

— La acel moment nu ştiam cine e Kea. A vizitat site-ul sub pseudonim, cum fac mulţi utilizatori. Dacă vrei să ştii, când ai boli despre care afurisiţii din corpul medical cred că sunt psihosomatice, asta implică ruşine şi stigmatizare!

— Dar a venit un moment când ai aflat cine e Arke?

În scurta pauză care urmă, auziră scările scârţâind. Inigo întoarse capul atât de repede, că Robin nu s-ar fi mirat dacă şi-ar fi scrântit gâtul.

— Ce faci? mugi el, în timp ce Gus cobora iar scările în grabă.

— Am despachetat, spuse el din uşă, cu o expresie temătoare pe chip. Chiar trebuie să plec acum dacă e să merg la...

— Şi eu ar trebui să-mi aduc singur lucrurile de primă necesitate, nu-i aşa? strigă Inigo.

— Scuze, am uitat, spuse Gus. Le aduc acum. Ce...?

— Foloseşte-ţi iniţiativa, fir-ar al naibii.

Se întoarse spre Strike şi Robin şi aşteptă, respirând greu, până auziră uşa de la intrare închizându-se, apoi spuse pe un ton mai controlat:

— Din câte îmi amintesc — şi discut cu o grămadă de oameni pe internet —, după câteva săptămâni Kea a menţionat întâmplător ceva care mi-a dat de înţeles că fusese într-un fel implicată în acel desen animat afurisit, şi, da, am, ah, am descoperit împreună legătura noastră offline destul de îndepărtată.

— Nu ţi s-a părut o coincidenţă ciudată că apăruse pe site-ul dumitale?

— De ce să mi se pară? spuse Inigo, înroşindu-se la faţă. Site-ul meu e vizitat de un număr imens de oameni. E considerat una dintre cele mai bune resurse online pentru cei care suferă de oboseală cronică şi fibro-mialgie.

— Dar nu i-ai spus soţiei dumitale? întrebă Strike din nou.

— Nu ştiu dacă ai auzit despre dreptul pacientului la confidenţialitate!

— Nu mi-am dat seama că eşti doctor.

— Bineînţeles că nu sunt doctor, la naiba, nu trebuie să fii doctor ca să ai o anumită etică în privinţa comunicării datelor personale ale celor care vin să-ţi ceară sfaturi medicale şi sprijin psihologic!

— Înţeleg, spuse Strike. Deci din respect pentru intimitatea Keei nu i-ai spus Katyei că vorbeşti cu ea?

— Din ce alt motiv? încercă Inigo un contraatac, subminat însă de roşeaţa tot mai puternică de pe chipul său. Dacă sugerezi... e complet ridicol. E suficient de tânără să fie fiica mea!

Amintindu-şi afirmaţia Katyei că avusese sentimente materne faţă de Josh Blay, Robin nu se putea decide dacă simţea mai degrabă dezgust sau compasiune faţă de nefericiţii soţi Upcott, care păreau să fi căutat în relaţii cu persoane care aveau 20 şi ceva de ani consolare şi, poate, propria tinereţe pierdută.

— Şi după aceea te-ai întâlnit cu Kea faţă în faţă, bineînţeles, spuse Strike riscând o presupunere.

La asta, Inigo se făcu stacojiu. Robin se întrebă, uşor panicată, cum ar trebui să procedeze dacă el făcea infarct. Inigo arătă cu o mână tremurătoare spre Strike şi spuse răguşit:

— M-aţi urmărit. E o încălcare abjectă — o invadare revoltătoare a... a...

Începu să tuşească, părând, într-adevăr, că se îneacă. Robin sări în picioare şi se duse în grabă în zona de bucătărie, unde luă un pahar de pe raft şi

îl umplu cu apă de la robinet. Inigo încă tuşea când ea se întoarse, dar acceptă apă şi, chiar dacă vărsă destul de multă pe haine, reuşi să ia câteva guri. În cele din urmă, păru să-şi recapete un oarecare control asupra respiraţiei.

— N-am asistat la întâlnirea dumitale cu Kea, spuse Strike.

Apoi adăugă, mai puţin sincer:

— Puneam doar o întrebare.

Inigo se uită urât la el, cu ochi apoşi şi gura tremurând.

— De câte ori v-aţi întâlnit dumneata şi Kea?

Acum, Inigo tremura vizibil de furie şi de indignare. Apa din pahar i se vărsă pe coapsă.

— O dată, spuse el. O dată. S-a întâmplat să fie la Londra şi ne-am întâlnit la o cafea. Se simţea foarte rău şi voia sfatul şi sprijinul meu, pe care, mă bucur s-o spun, i le-am putut oferi.

Încercă să pună paharul cu apă pe măsuţa de cafea, dar acesta îi alunecă din mâna tremurătoare şi se sparse pe podeaua de lemn.

— Fir-ar al DRACU', urlă Inigo.

— Curăţ eu, spuse Robin imediat, sărind iar în picioare şi ducându-se după un prosop de bucătărie.

— Revoltător — revoltător, repetă Inigo respirând cu mare greutate. Toată această... să mă urmăriţi aici, să-mi invadaţi spaţiul, şi totul din cauză că am încercat să ajut o fată...

— ...care o ura fantastic pe Edie Ledwell, spuse Strike în timp ce Robin se întorcea şi se lăsa pe vine lângă Inigo ca să şteargă apa, care susţinea că Ledwell îi furase ideile, care a hărţuit-o pe Ledwell online, care l-a urmărit pe Blay după ce s-au despărţit şi a emis ameninţări cu violenţa la adresa amândurora în noaptea dinaintea atacului cu cuţitul.

— Cine spune că a emis ameninţări? întrebă Inigo furios, în timp ce Robin lua cu atenţie cioburile de sticlă.

— Eu, replică Strike. Am văzut tweeturile pe care Kea le-a şters după ce şi-a venit în fire. Wally Cardew a sfătuit-o să le şteargă. Probabil singurul lucru raţional făcut de el din tot ce am aflat de când am început să investigăm acest caz. Ştiai că încă ţin legătura? Ştiai că s-a culcat cu Wally după ce s-a despărţit de Blay?

Era greu de spus ce efect avură aceste întrebări asupra lui Inigo, deoarece faţa lui era deja acoperită cu pete purpurii, dar lui Strike i se păru că vede pâlpâirea şocului. Intuiţia lui era că Inigo fusese captivat de o fată pe care o vedea drept vulnerabilă şi inocentă şi chiar şi-o imagină pe Kea jucând foarte bine acel rol.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Inigo. Nu am habar cine este această persoană, Cardew.

— Zău? L-a jucat pe Drek până când a fost concediat pentru un video antisemit pe care l-a pus pe YouTube.

— Nu ţin pasul cu toate prostiile din jurul acestui desen afurisit. Tot ce ştiu e că Kea e o tânără vulnerabilă care a ajuns într-o situaţie neplăcută şi o să-ţi spun un lucru, chiar acum: absolut categoric nu e Anomie. Categoric nu.

— Deci n-ai discutat niciodată despre *Inimă neagră ca noaptea* cu ea?

După o scurtă pauză, Inigo spuse:

— Doar în termenii cei mai generali. Fireşte, după ce mi-am dat seama cine e, s-a întâmplat să pomenim acest lucru. Ea credea că fusese plagiată. I-am oferit sfaturi. Ca fost editor, am o anumită expertiză în domeniu.

— Deci ai sprijinit-o în acuzaţiile ei de plagiat?

— Nu i-am sprijinit acuzaţiile, doar i-am oferit posibilitatea s-o asculte cineva, spuse Inigo în timp ce Robin ducea sticla spartă în bucătărie şi o aruncă la coş. Sănătatea ei mintală avea de suferit din cauza sentimentului că se profitase de ea — că fusese folosită şi apoi dată la o parte. Avea nevoie de un prieten care s-o asculte: iar acela am fost eu. Kea şi cu mine avem multe în comun.

Inigo se înroşi şi mai tare.

În timp ce privea chipul umflat al acestui bărbat de vârstă mijlocie, cu pori măriţi şi pungi vineţii sub ochii gri-deschis care-l priveau din spatele ochelarilor, Strike îşi aminti frumuseţea naturală a Keei, stând vizavi de el la Maids Head.

— Întâmplarea face să ştiu exact cum e să ţi se taie aripile când eşti în floarea vârstei, continuă Inigo, să ştii că ai fi putut excela, doar ca să-i vezi pe alţii cum au succes, în timp ce lumea ta se comprimă şi toate speranţele tale de viitor sunt retezate. Când m-a lovit boala asta nenorocită, am fost împiedicat să-mi mai fac meseria. Aveam muzica, dar trupa, aşa-zişii mei prieteni mi-au dat clar de înţeles că nu erau dispuşi să se adapteze la limitările mele fizice, în ciuda faptului că eu eram cel mai bun muzician dintre ei, fir-ar al naibii. Aş fi putut să fac ce a făcut Gus, să intru pe filiera academică, da. Şi aveam o grămadă de talent artistic, dar din cauza acestei boli afurisite n-am putut dedica timpul necesar cultivării lui într-un mod...

Mobilul lui Robin sună. Tocmai dădea să se aşeze la loc, dar, după ce scoase telefonul din buzunar, cerându-şi scuze, şi se uită la numărul apelantului, spuse:

— Ar fi bine să răspund, îmi pare rău.

Cum în zona în care stăteau nu exista niciun loc unde ar fi putut să se retragă şi să vorbească la telefon, Robin ieşi înapoi în stradă. În timp ce ea plecă, Inigo îşi scoase ochelarii şi îşi şterse ochii, care, îşi dădu seama acum Strike, se umpluseră de lacrimi în timpul enumerării diverselor pierderi suferite. După ce îşi puse cu mâini tremurânde ochelarii înapoi la ochi, Inigo îşi trase nasul zgomotos.

Dar dacă se aştepta la compasiune din partea lui Strike, Inigo Upcott fu dezamăgit. Cel care zăcuse cândva pe un drum plin de praf din Afganistan, cu piciorul spulberat şi având alături trunchiul retezat al unui bărbat cu care, cu

doar câteva minute mai devreme, glumise despre o petrecere a burlacilor plină de alcool din Newcastle, nu avea milă de oferit pentru visurile strivite ale lui Inigo Upcott. Dacă colegii de muncă şi tovarăşii din trupă ai lui Upcott nu se arătaseră generoşi, Strike era gata să parieze că de vină era natura tiranică şi megalomană a bărbatului din faţa lui, mai degrabă decât lipsa de compasiune. Cu cât avansa în vârstă, Strike era din ce în ce mai convins că într-o ţară prosperă, în vreme de pace — în ciuda acelor lovituri dure ale sorţii care nu iartă pe nimeni şi a acelor şanse picate din cer de care Inigo, moştenitorul unei averi, în mod evident beneficiase — caracterul era factorul determinant pe parcursul unei vieţi.

— I-ai transmis Keei ceva din ce ţi-a spus soţia dumitale despre negocierile cu Maverick şi aşa mai departe?

— E... e posibil să fi amintit despre asta, spuse Inigo, căruia era evident că nu-i plăcea deloc tonul practic al lui Strike.

Apoi Inigo repetă:

— Însă doar în termenii cei mai generali.

— Ţi-a cerut Kea să-i transmiţi mesaje lui Josh?

— Uneori, spuse Inigo după o scurtă ezitare.

— Dar n-ai transmis acele mesaje?

— Nu ţin legătura cu Blay.

— Şi presupun că nu prea poţi s-o rogi pe soţia dumitale să transmită mesaje din partea Keei.

Singurul răspuns al lui Inigo fu să strângă din buze.

— I-ai promis Keei vreun ajutor, în afară de sfaturile legate de acuzaţiile de plagiat?

— I-am dat unele asigurări.

— Asigurări referitoare la ce?

— Kea e foarte conştientă de aversiunea soţiei mele faţă de ea, spuse Inigo. Şi i-a trecut, cu siguranţă, prin minte că ar putea fi acuzată că e Anomie sau că are ceva de-a face cu moartea lui Ledwell. N-am făcut decât să-i promit că o s-o conving pe Katya să fie rezonabilă.

Tonul lui Inigo deveni energic.

— Repet, Kea nu are cum să fie Anomie.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Păi, în primul rând, e prea bolnavă, spuse Inigo tare. Orice activitate susţinută — crearea şi întreţinerea unui joc online de tipul respectiv — i-ar fi imposibilă, din cauza problemelor ei medicale. Are nevoie de multă odihnă şi somn — nu că ai reuşi repede să adormi când ai boala asta nenorocită. Mai mult, Anomie a atacat-o online pe Kea. Într-adevăr, a fost foarte dezagreabilă faţă de ea. Kea a fost foarte tulburată.

— „Dezagreabilă”? repetă Strike.

— Ce?

— Te-ai referit la Anomie de parcă ar fi o femeie.

Inigo se încruntă la Strike, apoi zise:

— Soţia mea n-a vrut să-ţi spun asta la prima ta vizită. Am fost de acord, pentru că nu voiam să se tânguie şi să se lamenteze după aceea. Există o limită până la care pot face faţă; n-ar trebui să mă stresez. Dar, la urma urmei...

Irascibilitatea lui izbucni iar.

— ...nu poate să se plângă, când eu sunt urmărit şi hărţuit într-un loc care ar trebui să fie un refugiu pentru mine... Yasmin Weatherhead e Anomie. Lucrează în IT, e băgăreaţă, manipulatoare şi a încercat tot timpul să obţină tot ce se putea. Eu mi-am dat seama ce pune la cale fata aia afurisită de cum ne-a trecut pragul. Katya nu vrea să recunoască asta, pentru că, bineînţeles, ea a fost cea care a adus-o pe femeia asta în cercul lor. Încă unul dintre lucrurile stupide făcute de Katya, dar de fiecare dată e surprinsă când îi explodează în faţă.

— Yasmin Weatherhead lucrează în PR, nu în IT, spuse Strike.

— Te înşeli, spuse Inigo, cu toată aroganţa unui bărbat neobişnuit să fie contrazis. E foarte competentă în calculatoare, foarte pricepută. Într-o zi, aveam o problemă la calculator şi mi l-a reparat.

— Ai şi alte motive să crezi că e Anomie, în afară că ar lucra în IT?

— Sigur, am auzit-o recunoscând asta, spuse Inigo cu un aer de triumf răutăcios. Am însoţit-o pe Katya la petrecerea de Crăciun de la acel colectiv artistic afurisit. A trebuit să merg la baie. N-am luat-o pe unde trebuia şi iat-o pe Yasmin înghesuindu-se într-un colţ cu acel bărbat dezgustător care conduce colectivul.

— Nils de Jong? spuse Strike, scoţând pentru prima oară carnetul şi deschizându-l.

— Nu ştiu cum îl cheamă. Un bărbat gigantic cât casa. Puţea a iarbă. Tocmai îmi debitase din Evola.

— Evola? repetă Strike scriind.

Avea impresia că auzise recent numele, dar nu-şi putea da seama unde.

— Julius Evola. Filosof de extremă dreaptă. Teorii rasiste ridicole. Unui coleg excentric de-al meu de la Radley îi plăcea Evola. Umbla cu *Mitul sângelui* la el, din care citea ostentativ la masă. Cei doi nu şi-au dat seama că sunt şi eu acolo. Era întuneric unde stăteau ei şi, evident, eu nu produc zgomot de paşi.

Inigo arătă iar spre scaunul lui cu rotile.

— În orice caz, am auzit-o spunând asta. „Eu sunt Anomie.”

— Eşti sigur? întrebă Strike.

— Ştiu ce-am auzit, spuse Inigo cu maxilarele încleştate. Du-te şi întreabă-i pe ei. Ar putea să fie amândoi implicaţi, ce ştiu eu! El ar putea fi Morehouse, nu-i aşa?

— Ah, ştii numele partenerului lui Anomie?

— Ştiu pentru că n-am avut de ales, se răsti Inigo. Cu Katya şi Blay discutând la nesfârşit despre Anomie şi jocul ăla afurisit şi Kea făcându-şi griji că o să fie acuzată, sunt foarte bine informat, deşi chestiunea nu mă interesează deloc.

— I-ai spus Keei teoria ta despre Anomie? îl întrebă Strike.

— Da.

Tonul lui Inigo se îndulci.

— Ea nu crede asta. E naivă, în unele privinţe. Neexperimentată. E convinsă că Anomie e un artist respingător din Liverpool care locuieşte şi el la acel North Grove afurisit. Cred că îl cheamă Presley nu mai ştiu cum. A fost şi el la petrecerea aceea. E un nemernic arogant şi se pare că odată a agresat-o sexual pe Kea, după ce a convins-o să intre în camera lui. Dezgustător, scuipă Inigo cuvântul. Firește că asta a lăsat urme. Kea spune că acest Anomie s-a dat la ea, sexual, pe internet, ceea ce a făcut-o să creadă că e acest Presley. Kea e o inocentă.

Inigo se aprinsese iar la faţă.

— Nu-şi dă seama ce jocuri fac oamenii. Nu i-ar trece prin cap că o femeie ar încerca să o atragă într-o conversaţie compromiţătoare din punct de vedere sexual.

— Ce crezi că ar realiza Yasmin făcând aşa ceva?

— Ar obţine influenţă asupra ei. Ceva cu care s-o ameninţe, să folosească împotriva ei. Yasmin e foarte manipulatoare, plus că e iscoditoare.

— Ce te face să spui asta?

— Comportamentul ei din casa noastră, spuse Inigo. Crea pretexte să vină pe la noi, dacă Blay sau Ledwell nu erau disponibili, sau uitaseră să transmită mai departe e-mailuri sau mai ştiu eu ce. Ochi peste tot. Mici întrebări. Umbla după informaţii. Înţeleg de ce Katya a fost cucerită la început. Yasmin se prefăcea că e preocupată şi empatică, nimic nu era un deranj prea mare. Apoi, treptat, îţi dai seama că e un parazit, pur şi simplu. Ea e Anomie.

Auziră uşa de la intrare deschizându-se şi Gus reapăru, încărcat cu pungi de mâncare de la Sainsbury, urmat de Robin, care părea tensionată.

— Tată, spuse Gus, va trebui să plec dacă e să ajung la...

— Şi eu ar trebui să pun toate astea la loc, nu-i aşa? vru să ştie tatăl lui.

— Pun laptele şi celelalte, spuse Gus, dar dacă nu plec acum...

Sfâşiat între frică şi dorinţa disperată de a pleca, Gus avea, poate atipic pentru el, o atitudine categorică. Se duse în grabă în bucătărie şi începu să scoată din pungi sticle de lapte şi alte produse perisabile şi să le pună rapid în frigider.

— Şi a cui e vina, strigă tatăl lui cu sălbăticie peste umăr, că ai nevoie de lecţii suplimentare pentru că ai rămas în urmă? A cui e vina, bolnav prefăcut ce eşti?

Gus, al cărui chip era ascuns de uşa frigiderului, nu răspunse. Inigo se întoarse din nou spre Strike şi zise ferm:

— Altceva nu am ce să-ţi spun. Asta e tot ce ştiu.

Apoi, cuprins de un nou val de furie, adăugă:

— Toate astea o să-mi provoace un stres şi o tulburare la nesfârşit.

— Dar a cui e vina..., spuse Strike ridicându-se în picioare.

Se săturase de acest bărbat irascibil, arogant şi veninos şi îi displăcea contrastul dintre modul în care îşi trata copiii şi solicitudinea pe care o manifestă faţă de o tânără drăguţă care îl manipulase cu atâta abilitate.

— ...că ai ascuns faţă de soţia ta faptul că o vrăjeai pe Kea Niven în secret?

Robin îl văzu pe Gus cum întoarce capul, cu ochii măriţi, în timp ce închidea frigiderul. Pentru un scurt moment, Inigo păru să fi rămas fără aer. Apoi spuse cu un mârâit grav:

— Ieşiţi naibii din casa mea.

78

De ce te-aş lăuda, slăvită Afrodita?
Nu îmi serveşti drept călăuză,
Ci mintea mi-o desparţi cu crunte vrajbe...

Katherine Bradley şi Edith Cooper
Ψάπφοι τί τάν πολύολβον Αφρόδιταν

— Cine era la telefon? o întrebă Strike pe Robin când ajunseră înapoi pe trotuar.

Avea senzaţia că expresia ei încordată avea legătură cu apelul pe care tocmai îl primise. Robin se îndepărtă câţiva metri de uşa familiei Upcott înainte de a se întoarce cu faţa spre el.

— Poliţia. Urmăreau un tip despre care ştiu că e în *Înjumătăţirea*. S-a dus acum o oră pe Blackhorse Road şi a făcut fotografii cu blocul în care e apartamentul meu.

— Căcat, spuse Strike. Bun, hai să...

Se întrerupse. Gus Upcott tocmai ieşise din Aquarelle Cottage şi păru alarmat să-i găsească pe cei doi detectivi zăbovind acolo.

— Mă aşteptaţi pe mine?

— Nu, spuseră Strike şi Robin simultan.

— OK, făcu Gus. Ei, eu... eu merg încolo.

Arătă spre parcare.

— Şi noi, spuse Strike.

Aşa că cei trei o luară înapoi pe stradă în tăcere. În timp ce dădeau colţul, Gus spuse dintr-odată:

— Nu e singura cu care vorbeşte.

— Poftim? spuse Strike, care se gândea în continuare la *Înjumătăţirea* şi la apartamentul lui Robin.

— Tatăl meu mai vorbeşte cu o femeie.

Gus avea aerul cuiva hotărât să adopte o conduită nesăbuită. Lumina zilei era crudă cu pielea desfigurată a feţei lui, dar undeva sub toată acea urticarie se ascundea un băiat arătos. Mirosea aşa cum miros bărbaţii tineri nu foarte

dedicaţi igienei; puţin umed şi unsuros, iar tricoul lui negru mototolit arăta de parcă era purtat de zile întregi.

— De pe acelaşi site. Am văzut că îi trimite mesaje. O cheamă Rachel.

Cum niciunul dintre detectivi nu spunea nimic, Gus continuă:

— I-a mai fost necredincios mamei mele şi înainte. Ea crede că s-a terminat.

— Rachel, repetă Robin.

— Da, spuse Gus. Eu nu îi pot spune mamei. Tatăl meu m-ar omorî. În fine, trebuie să plec.

Se îndepărtă, descuie Range Roverul şi urcă în el, lăsându-i pe Strike şi Robin să meargă mai departe spre BMW. Nu spuseră nimic înainte de a intra în el.

— Ce a mai spus poliţia? întrebă Strike după ce ambele portiere fură închise.

În acel moment, era mult mai preocupat de terorişti decât de viaţa amoroasă a lui Inigo Upcott.

— Păi, acum au pus un poliţist în civil să-mi supravegheze apartamentul, spuse Robin, care privea drept în faţă spre zidul parcării, şi nu spre Strike. Şi îl filează în continuare pe tipul care a făcut fotografiile. Nu l-au arestat, pentru că ei cred că e de rang inferior şi speră să-i ducă la cei de sus... sau la cei care au făcut bombele.

Robin coborî acum privirea spre mobilul din mâna ei.

— Poliţistul a spus că o să-mi trimită o... mi-a trimis.

Deschise fotografia care tocmai îi fusese trimisă şi ţinu telefonul astfel încât să se poată uita şi Strike.

— Da, pare genul, spuse Strike. 88 tatuat pe biceps, păr de Tineretul Hitlerist... de fapt, exagerează puţin. Care e recomandarea poliţiei?

— Să mă ţin la distanţă, spuse Robin. În caz că vine ceva prin poştă.

— Bun, spuse Strike. Dacă nu ţi-ar fi zis ei asta, îţi ziceam eu.

— La dracu', spuse Robin sprijinindu-şi fruntea de volan şi închizând ochii. Scuze. Doar că...

Strike întinse mâna şi o bătu pe umăr.

— Ce părere ai dacă rămânem peste noapte în Whitstable? E un oraş frumos. Nu ştie nimeni că suntem aici. Evaluăm situaţia, facem un plan de acţiune. Şi ai pierdut cele mai savuroase părţi cu Inigo. Avem o grămadă de discutat.

— Serios? spuse Robin, ridicând capul.

Îşi dorea ceva care să-i distragă atenţia de la gândul că noua ei casă, care îi fusese atât de scurt timp un refugiu, era acum o ţintă a extremei drepte.

— Da. El crede că Anomie e Yasmin Weatherhead.

— Pe naiba, spuse ea.

Strike se amuză puţin când văzu dispreţul lui Robin la adresa teoriei lui Inigo, chiar şi în faţa noilor şi formidabilelor ei griji.

— Yasmin nu e o actriţă atât de bună, iar cineva atât de naiv încât să creadă că are o aventură online cu un actor TV de succes n-ar fi putut să rămână ascuns atât de mult timp.

— De acord. Dar Inigo susţine că a auzit-o mărturisind că e Anomie în timp ce se mozolea cu Nils de Jong la petrecerea de Crăciun de la North Grove.

— Ce?

— Ştiu. Nu e o imagine la fel de neplăcută ca Ashcroft şi Zoe, dar...

— Nu cred că Inigo a auzit asta, spuse Robin. Scuze, dar nu cred. Dacă episodul chiar a avut loc, pun pariu că erau beţi...

— Nils trebuie să fi fost, cel puţin.

— Nils nu e tocmai o cucerire, replică Robin. Un fascist drogat, la pachet cu un copil care ar putea să-ţi taie gâtul în timpul nopţii?

Strike râse.

— Deşi, adăugă Robin fără să zâmbească, e multimilionar. Şi o potenţială sursă de bârfe despre Josh şi Edie. Şi, evident, Mariam vede ceva în el... şi cealaltă femeie care locuieşte acolo se culcă şi ea cu el... sunt eu pudibondă? Eu n-aş putea sta aşa. Nu înţeleg... Ce spuneam?

Robin avea un aer absent. Capacităţile ei analitice fuseseră tulburate: 88 pe biceps, fotografii cu apartamentul ei, ţine-te la distanţă, nu poţi şti ce-ar putea să vină prin poştă.

— Beat, da, spuse Robin, făcând un efort să se concentreze. Pun pariu că Nils bătea câmpii despre anomie, alpini şi chakre, chestiile lui obişnuite — Pez a spus că sunt numerele lui de succes —, iar Inigo a înţeles greşit unul dintre răspunsurile ei.

— Cred că e foarte posibil să ai dreptate, zise Strike. Inigo n-a spus nici cât băuse el. Putea fi şi el muci. Am avut impresia că e atât de furios pe Katya, că vrea ca Anomie să fie cumva vina ei.

— Crezi că e gelos, din cauză că ea e îndrăgostită de Blay? întrebă Robin.

— Nici măcar, spuse Strike. Probabil că asta îi răneşte orgoliul, dar nu e ca şi cum el n-ar fi călcat strâmb, nu-i aşa? Nu, cred că e, pur şi simplu, furios pe lume pentru că nu-i acordă aprecierea pe care o merită şi se descarcă pe soţia lui. Ai fost acolo la faza cu el ca geniu cu multiple talente căruia i s-au tăiat aripile în floarea vârstei, nu?

— Da, spuse Robin.

Dar apoi adăugă:

— Ca să fim corecţi, este bolnav.

— Are două case foarte frumoase şi se simte suficient de bine să aibă aventuri, să picteze, să cânte la orgă şi să se ocupe de un site, spuse Strike. După câte se pare, tăticul episcop i-a lăsat o grămadă de bani. Ştiu o grămadă de oameni mai demni de compătimire decât Inigo Upcott. Dar ai mai pierdut o idee interesantă. Tocmai mi-a spus de unde şi-a luat Nils toate tâmpeniile rasiste cu alpini. Sunt de la un scriitor pe nume Julius Evola. Filosof de extremă dreaptă.

— Evola? repetă Robin. Parcă am mai văzut numele ăsta undeva...

— Da, şi mie mi s-a părut că l-am auzit recent, dar nu-mi puteam aminti unde.

Robin îşi răscoli puţin memoria, apoi spuse:

— Ah, bineînţeles. Eu ţi-am spus asta. *Eu sunt Evola*.

— Ce? spuse Strike derutat.

— E user-ul unuia dintre trolii care se învârt pe Twitter pe lângă fanii *Inimii negre ca noaptea*. Eu sunt Evola. E practic un al doilea Discipol al lui Lepine, rostul lui e să le spună fetelor să se sinucidă sau că sunt curve urâte.

— Da, mi-aduc aminte... Presupun că trebuie să-ţi cumperi nişte lucruri, dacă ne cazăm la o pensiune? Eu, da. Nu, dă-o naibii.

Strike băgă mâna în buzunar după telefon.

— N-am chef să ne zgârcim. E o cheltuială deductibilă; hai să mergem într-un loc cumsecade.

Când se uită la ecranul mobilului, văzu că îl aştepta un nou SMS de la Madeline. Din cele câteva rânduri vizibile, părea să fie unul lung. Îl glisă fără să-l citească, şi căută pe Google cazări în Whitstable.

— Hotelul Marine pare bun. Trei stele, pe malul mării, puţin mai încolo... îi sun imediat...

Dar înainte să apuce să facă asta, telefonul din mâna lui sună. Era Madeline.

— Vorbesc afară, spuse Strike.

De fapt, nu voia ca Robin să vadă cum lasă apelul să intre în căsuţa vocală. Ieşi din maşină. Gus şi Range Roverul plecaseră: în locul lor era un Peugeot vechi, din care cobora o familie cu doi băieţi mici. Strike se îndepărtă de BMW, în timp ce telefonul continua să sune, şi urcă cele câteva trepte de ciment prin care se ieşea din parcare, oprindu-se în capul scării să privească imensa întindere a mării de dincolo de plajă de pietriş. I-ar fi plăcut să coboare treptele pe partea cealaltă, dar cu siguranţă piciorul lui protetic n-ar fi făcut faţă suprafeţei instabile, aşa că se mulţumi să inspire mirosul sărat familiar şi reconfortant, uitându-se cum marea se încreţeşte în pliuri dantelate în jurul unui dig lung de lemn, în timp ce mobilul îi sună în mână. Când telefonul încetă, în sfârşit, să sune, deschise mesajul pe care, fără îndoială, Madeline se aştepta ca el să-l fi citit înainte de următoarea lor convorbire.

Dacă eşti supărat pe mine, aş prefera să îmi spui asta, în loc să-mi aplici tratamentul tăcerii. Ce nu pot suporta e să fiu minţită şi luată de proastă. Când un bărbat pretinde că femeia cu care lucrează e room-service-ul, n-ar trebui să fie surprins că iubita lui e suspicioasă şi enervată. Sunt prea bătrână pentru jocuri stupide, am trecut prin mizeria asta de prea multe ori şi nu sunt în regulă să mi se spună minciuni străvezii despre unde eşti sau cu cine eşti. Sunt sigură că tu o să consideri că eu sunt posesivă şi nerezonabilă, dar pentru mine e o chestiune de respect de sine elementar. Am fost avertizată că eşti

aşa, n-am ascultat şi acum mă simt ca o proastă că m-am apropiat vreodată de tine. După seara trecută, cred că îmi datorezi o conversaţie reală, în loc să fiu nevoită să te fugăresc prin SMS, aşa că te rog sună-mă.

Fără nicio expresie, Strike apelă căsuţa vocală şi ascultă mesajul pe care Madeline tocmai i-l lăsase, compus din patru cuvinte rostite cu voce rece: „Te rog sună-mă”.

În loc să facă asta, Strike sună la hotelul Marine. După ce rezervă două camere pentru noaptea aceea, se întoarse la BMW şi la Robin, care avea o expresie absentă.

— Ne-am cazat la hotel Marine. Eşti în regulă?

— Da, spuse ea, cu aerul că încearcă să se adune.

— Bun, spuse Strike. Să mergem să mâncăm ceva, să ne cumpărăm pastă de dinţi şi ciorapi, şi după ce ajungem la hotel putem să ne logăm iar în jocul ăla afurisit.

79

Iubirea vine doar la al iubirii strigăt,
În van aleargă milă după el cerşind;
Pentru că nu pot să-ţi dau totul fără preget,
Nimica nu-mi dai tu în schimb.

Mary Elizabeth Coleridge, *O dorinţă nesinceră adresată unui cerşetor*

După ce-şi cumpărară diverse articole necesare având în vedere că rămâneau acolo peste noapte şi mâncară sendvişuri la o cafenea din zonă, Strike şi Robin sosiră la hotelul Marine la ora 2. Clădirea lungă din cărămidă roşie, cu multe frontoane şi uşi care dădeau în stradă, avea balcoane cu grinzi albe pe toată lungimea ei. Separat de trotuar printr-un gard viu scund şi îngrijit, hotelul stătea cu faţa la plaja aflată de cealaltă parte a străzii şi părea elegant şi bine întreţinut.

Lui Strike i se spusese la telefon că avusese noroc că obţinuse ultimele două camere libere pentru acea noapte de sâmbătă, iar când văzu faţada hotelului, în timp ce-l ocoleau să ajungă în parcarea din spate, speră optimist că măcar avea să poarte iminenta convorbire cu Madeline de pe unul dintre acele balcoane cu vedere spre mare, preferabil cu un whisky de la minibar în mână.

Această viziune dulce-amăruie îi fu năruită la recepţie, unde un bărbat mare în costum repetă voios că aveau noroc că luaseră ultimele două camere libere, aflate la ultimul etaj, lipsit de balcoane.

— Numerele 30 şi 32. Urcaţi scările, vă întoarceţi, urcaţi următorul rând de scări şi apoi încă unul până la camerele dumneavoastră.

— Există lift? întrebă Strike, luând cheile şi întinzându-i una lui Robin.

— Există, spuse bărbatul, dar nu la aceste camere.

După care, cu un zâmbet scurt, se întoarse să întâmpine un cuplu din spatele lui Strike.

— Super, mârâi acesta în timp ce urcau primul rând de scări înguste, acoperite cu un covor stil anii '70 care avea un model cu frunze portocalii şi maro. Şi nici nu s-au oferit să ne ducă bagajele.

— Nu avem niciun bagaj, spuse Robin pe un ton just.

Purta fiecare un rucsac mic, nu foarte greu.

— Nu asta e ideea, gâfâi Strike.

Se apropiau de al doilea rând de scări. Tendonul lui se săturase de scări, iar capătul ciotului începea să-l usture iar.

— Trei stele nu înseamnă servicii ca la Ritz, spuse Robin, uitând că după seara pe care o petrecuseră acolo se stabilise un tabu tacit referitor la menţionarea lui. Oricum, cred că asta e maximul pe care ni-l acceptă contabilul.

Strike nu răspunse: ciotul începea să-i tremure din cauza efortului şi se temea să nu-i reapară spasmele din dimineaţa precedentă. Al treilea rând de scări îi duse pe lângă o mică nişă din spatele balustradelor, în care se afla o vitrină cu modele de iahturi şi ceramică. Lui Strike, care acum transpira, i se păru un detaliu mai degrabă iritant decât fermecător: dacă aveau spaţiu liber, de ce nu puseseră încă un lift nenorocit?

În sfârşit, ajunseră pe un mic palier pe care se aflau două uşi alăturate, în mod evident ocupând cele două jumătăţi ale unei singure cornişe.

— Facem schimb, spuse Robin, luând cheia camerei 32 din mâna lui Strike şi întinzându-i-o pe cea a camerei 30.

— De ce?

— Ca să iei tu camera cu vedere spre mare. Ştiu că ai chestia aia a ta din Cornwall.

Strike fu mişcat, dar gâfâia prea tare şi îşi făcea prea multe griji pentru picior ca să înceapă cu efuziuni sentimentale.

— Mersi. Ascultă, am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup. Bat la uşă după ce termin şi putem discuta despre planuri.

— Bine, spuse Robin. Mă duc să mă loghez în joc.

Deschise uşa şi intră într-o cameră de la mansardă plăcută, cu plafon înclinat din lemn alb şi vedere spre parcarea din spatele clădirii. Camera conţinea atât un pat dublu, cât şi unul de o singură persoană, ambele acoperite cu cuverturi albe imaculate. Robin şi-l imagină pe contabil, un bărbat total lipsit de simţul umorului, cum îi întreabă de ce nu putuseră reduce costurile stând în aceeaşi cameră. Comentariul lui Barclay, după singura lui întâlnire cu acesta, fusese: „Arată de parcă se cacă capse”.

Dură doar câteva minute să-şi despacheteze noul rucsac — se simţise stânjenită să apară la hotel cu plase de cumpărături. După ce îşi puse pe umeraş bluza pe care şi-o cumpărase, duse articolele de toaletă în baie, apoi se aşeză pe patul dublu pe care acum se aflau trei dispozitive electronice — telefonul ei, telefonul cu cartelă al cărui număr îl avea Pez Pierce şi iPadul.

În timp ce se cazau, sosise un SMS de la mama ei.

Ce faci? Ai noutăţi de la poliţie?

Perfect conştientă de ironia faptului că SMS-ul de la mama ei era deasupra fotografiei cu tânărul terorist care îi supraveghease apartamentul, Robin răspunse:

Sunt bine! Poliţia ne informează regulat, spun că fac progrese. Te rog nu-ţi face griji, îţi promit că iau toate precauţiile şi sunt perfect OK. Transmite-i tatei dragostea mea xxx

Apoi luă telefonul temporar şi i se strânse inima când văzu că Pez Pierce îi trimisese o fotografie.

Sper să nu fie o poză cu scula lui, se gândi ea deschizând-o. Dar Pez îi trimisese ceea ce putea să fie considerat chiar opusul: un desen cu o brunetă goală, cu o mână acoperind timid sânii şi cealaltă, ascunzând pubisul. Robin avu nevoie de câteva secunde să-şi dea seama că desenul o reprezenta pe ea, sau mai degrabă pe Jessica. Sub el, Pez scrisese un singur cuvânt:

Corect?

Atât imaginea, cât şi mesajul fuseseră trimise în urmă cu două ore. Jessica Robins avea cu certitudine o viaţă socială aglomerată, aşa că Robin decise că un interval de două ore era perfect rezonabil şi răspunse:

La fix. Desenezi umeri MULT mai bine ca mine

Lăsă telefonul cu cartelă deoparte şi luă iPadul, să se logheze în joc. Anomie era absent: singurii moderatori prezenţi erau Inimoasa şi Demon1. Spre surpriza lui Robin, Demon1 deschise imediat un canal privat cu ea.

Demon1: m-am apucat să caut pe YouTube capul ăla al lui Ferdinand
Demon1: absolut incredibil

Robin privi lung acest mesaj, complet derutată. Cine era Ferdinand? Îi era, de fapt, mesajul destinat ei?

Demon1: 18 mii de lire pt transfer par nimic acum lol

Fotbal, se gândi ea, amintindu-şi că Strike îi spusese că el şi Demon1 discutaseră pe un canal privat cu două seri în urmă, în timp ce el juca rolul lui LabuteleluiBuffy. Se gândi o clipă să bată în perete şi să-l întrebe ce vorbiseră, dar cum el spusese că avea nişte lucruri de care să se ocupe, Robin luă telefonul şi căută pe Google „Ferdinand 18 milioane lire transfer”.

În timp ce ea deducea că Demon1 vorbea despre Rio Ferdinand, care înscrisese un gol celebru cu capul pentru Leeds United împotriva lui Deportivo în 2001, Strike stătea la un metru distanţă, în propriul lui pat dublu, într-o cameră care era imaginea în oglindă a camerei lui Robin. Nu despachetase nimic, deoarece prioritatea lui era să-şi scoată proteza, în loc să se bucure de vederea spre mare, se uita cum ciotul îi zvâcneşte incontrolabil în interiorul cracului pantalonului.

O privire superficială prin cameră dezvăluise absenţa minibarului, ceea ce acum presupunea că era de aşteptat — nu erau la Ritz, cum sublimase Robin —, dar asta nu îi îmbună cu nimic sentimentele faţă de hotel. Poate că whisky-ul la mijlocul după-amiezii era un obicei prost de care să se apuce, dar având în vedere bomba, sosirea unui tânăr membru al *Înjumătăţirii* pe strada lui Robin, reapariţia spasmelor şi iminenta „discuţie serioasă” cu Madeline, o doză calmantă de alcool ar fi fost mai mult decât binevenită.

Oricât de puţin şi-ar fi dorit să vorbească cu ea, trebuia să scape de Madeline, cum formula el către sine însuşi, pentru că avea destule pe cap şi fără să fie hărţuit de o iubită furioasă. Perfect conştient că nu se comportase în mod exemplar, era pregătit să-şi ceară scuze, dar apoi? Sprijinit de pernă, Strike nu părea să vadă altceva decât un tunel şi mai sufocant de resentimente reciproce tot mai puternice dacă ar fi continuat acea relaţie. În timp ce ciotul îi tresărea în toate părţile de parcă ar fi fost străbătut de impulsuri electrice, Strike se gândi că ar fi trebuit să-şi dea seama de la început că viaţa lui şi cea a lui Madeline erau fundamental incompatibile. Madeline avea nevoie de un bărbat mulţumit să-i stea alături şi să zâmbească radios în timp ce se declanşau bliţurile aparatelor de fotografiat; merita pe cineva căruia să-i pese suficient de ea ca să treacă cu vederea o scenă produsă de stres şi prea mult alcool, iar el nu îndeplinea niciuna dintre aceste condiţii. Inspiră adânc, luă mobilul şi apăsă numărul ei.

Madeline răspunse după câteva ţârâituri, cu o voce la fel de rece ca în mesajul vocal.

— Salut.

Când deveni clar că Madeline aştepta ca el să spună ceva, Strike întrebă:

— Ce mai faci?

— Ca dracu'. Tu?

— Mi-a fost şi mai bine. Ascultă, vreau să-mi cer scuze pentru seara trecută. N-ar fi trebuit să mint, a fost un comportament mizerabil. Am crezut că o să ne certăm, aşa că...

— ...te-ai asigurat că o să facem asta.

— Nu intenţionat, spuse Strike, dorindu-şi ca piciorul să înceteze să se mai smucească incontrolabil.

— Ai stat la Robin noaptea trecută, Corm? Spune-mi adevărul.

Strike întoarse capul ca să privească în zare, acolo unde azurul cerului se întâlnea cu verdele mării.

— Da.

Urmă o tăcere prelungă. Strike nu spuse nimic, sperând ca Madeline să pună capăt lucrurilor acum, fără alte eforturi din partea lui. Însă următorul sunet pe care îl auzi fu un suspin încet, dar inconfundabil.

— Uite, începu el.

Nu avea habar ce urma să-i spună după „uite”, dar Madeline interveni:

— Cum am putut fi atât de proastă să mă îndrăgostesc de tine? Oamenii mi-au spus, m-au avertizat...

Strike nu avea de gând să cadă în capcana de a întreba cine erau acele persoane, pentru că era sigur că era vorba de una singură: cea a cărei căsătorie în plin proces de dezintegrare îi ameninţa acum mijloacele de trai.

— ...dar nu păreai deloc aşa...

— Dacă prin „aşa” vrei să spui că mă culc cu Robin, să ştii că nu fac asta, spuse el, luându-şi ţigara electronică doar ca să descopere că afurisita era descărcată. Ai fost singura persoană cu care m-am culcat în timpul în care am fost împreună.

— La trecut, suspină ea. Am fost singura persoană.

— Discutăm despre trecut, nu-i aşa?

— Tu îţi doreşti relaţia asta, Corm? întrebă Madeline cu o voce mai ascuţită ca de obicei, înghiţindu-şi lacrimile. Chiar îţi doreşti să fii cu mine?

— Eşti minunată, spuse el — dezgustat în sinea lui de necesitatea acestor cuvinte goale şi formale care nu scuteau pe nimeni de suferinţă, însă ofereau vorbitorului convingerea reconfortantă a bunătăţii lui — şi a fost minunat, dar cred că ne dorim lucruri diferite.

Se aştepta ca ea să-l contrazică, poate să strige, deoarece scena de la lansarea ei îi dezvăluise disponibilitatea absolută de a răni când era rănită, în schimb, după alte câteva suspine, Madeline închise.

80

Nu ştiu ce ar putea să îmi aline suferinţa,
Şi nici ce îmi doresc;
Inima ştie doar ce-i năzuinţa,
Şi un zor nebunesc.

Amy Levy, *Ah, este oare dragoste?*

Trezit brusc din somnul său adânc de câteva ciocănituri în uşa camerei, Strike clipi ameţit spre plafonul înclinat de lemn timp de câteva secunde, întrebându-se unde era, iar când îşi aminti că se afla într-un hotel din Whitstable, se uită la cerul de pe fereastră şi îşi dădu seama că începea să se însereze.

— Strike? se auzi vocea lui Robin de dincolo de uşă. Eşti bine?

— Da, strigă el cu voce răguşită. Imediat.

Spasmele de la picior se mai liniştiseră. Ţopăi spre uşă, ceea ce nu se dovedi chiar atât de dificil, datorită unui scrin plasat convenabil şi a marginii de alamă a tăbliei patului.

— Scuze, fu primul lui cuvânt când deschise uşa. Adormisem. Intră.

Robin ştia că el nu şi-ar fi scos proteza dacă nu ar fi avut dureri mari, pentru că nu suporta comentariile şi întrebările pe care le genera acest lucru. Strike ţopăi stângaci înapoi spre pat şi se lăsă la loc pe el.

— Ce-ţi face piciorul?

— Continuă să se mişte după cum are el chef.

— Ce? spuse Robin.

Privi spre proteza sprijinită de perete, ceea ce îl făcu pe Strike să scoată un râs mormăit.

— Nu ăla. Ciotul. Spasme. Am avut spasme după amputare şi au revenit acum câteva zile.

— Căcat, spuse Robin. Vrei să mergi la doctor?

— N-are niciun rost, zise el, arătând spre un fotoliu de răchită. Stai jos. Arăţi de parcă ai avea noutăţi.

— Am, spuse Robin aşezându-se. Tocmai au anunţat la televizor arestarea lui Ormond. Se pare că poliţia a cerut prelungirea mandatului cu încă 24 de ore.

— Deci încă n-a recunoscut crima.

— N-are cum. Dar mai e ceva...

— Te-ar deranja, spuse Strike, încă năuc de somn, dacă fumez o ţigară înainte să discutăm despre restul?

Îşi trecu mâna prin părul des şi cârlionţat, fără să reuşească să-l aranjeze.

— Va trebui să-mi pun înapoi piciorul. Şi mor de foame... sendvişurile de la prânz nu au fost cine ştie ce, nu-i aşa?

— Vrei să te ajut să cobori la par...?

— Nu, nu, spuse Strike făcând un gest de refuz cu mâna. Mă descurc.

— Să mă duc să ocup o masă la restaurant, atunci?

— Da, ar fi minunat. Ne vedem jos.

Robin coborî la parter, îngrijorată pentru Strike, dar şi abia stăpânindu-şi însufleţirea. Fusese atât de absorbită de pista care se ivise brusc în faţa ei după discuţia cu Demon1 că abia observase cum se scursese după-amiaza şi abia la 6 şi 10 îi trecuse prin cap că Strike nu se întorsese.

O angajată amabilă îi indică restaurantul cu pereţi zugrăviţi în culoarea ardeziei, bovindouri care dădeau spre mare şi bucăţi încreţite de coral alb expuse pe poliţele şemineelor. Un chelner o conduse la o masă de două persoane şi, după ce îşi comandă un pahar de Rioja, Robin alese scaunul cu faţa la mare, ceea ce i se păru echitabil, dat fiind că îi dăduse lui Strike camera cu privelişte marină. Apoi puse iPadul pe masă, în picioare, cu jocul continuând să meargă.

Anomie era în continuare absent, ceea ce începea să o intrige pe Robin. Niciodată nu lipsise atât de mult din joc, cel puţin de când intrase ea, asta dacă nu cumva ratase vreo apariţie a lui în timpul călătoriei spre Whitstable, şi Robin nu putu să nu reflecteze la faptul că în prezent Phillip Ormond era în arest şi, fără îndoială, nu putea folosi niciun dispozitiv electronic.

Între timp, Pez Pierce îi mai trimisese Jessicăi Robins câteva SMS-uri, după ce Robin reacţionase la desenul lui. Robin inventase o seară cu părinţii săi ca să-i dea de înţeles că nu trebuie să se aştepte la SMS-uri regulate, ceea ce nu-l împiedicase însă pe Pez să-i trimită mesaje, ultimul fiind **Deci când o să te văd iar?** — la care Jessica răspunsese rezervat **Să verific când sunt disponibilă. Tre să plec, taică-meu se plânge că stau prea mult pe telefon.**

Chelnerul îi aduse vinul şi, în timp ce sorbea din el, Robin se trezi gândindu-se la fostul ei soţ, Matthew. Nu s-ar fi aflat acolo niciodată dacă ar fi fost în continuare căsătorită. Simpla idee de a-i trimite lui Matthew un mesaj de genul „a explodat o bombă la birou, Strike vine să doarmă pe canapea” era o glumă proastă: Matthew îl antipatizase pe Strike de la bun început şi Robin îşi putea imagina ce-ar fi spus el dacă ea ar fi sunat acasă să anunţe „Cormoran şi cu mine ne petrecem noaptea împreună la un hotel din Whitstable”. Timp de

câteva secunde, savură senzaţia de libertate pe care i-o oferea acest lucru, dar apoi gândurile îi săriră imediat la Madeline şi la minciuna lui Strike despre room-service: bănuia că unul dintre lucrurile pe care el voise să le facă la etaj era să aline sentimentele iubitei lui. Se întrebă cum suna Strike când voia să vrăjească pe cineva. Nu-l auzise niciodată făcând asta.

Nu contează, îşi spuse ea cu severitate. Ai acest lucru — prin asta înţelegând investigaţia, nu hotelul Marine şi vinul — care e mai bun. Mai bine prieteni şi parteneri de muncă. Şi, înainte ca sentimentele ei să apuce să protesteze, Robin îşi luă telefonul, deschise Twitter-ul şi se uită dacă primise vreun răspuns la mesajul lung pe care i-l trimisese cu o oră în urmă unei admiratoare tinere a *Inimii negre ca noaptea*. Dacă teoria ei era corectă — şi Robin era sigură că e —, răspunsul fetei putea fi extrem de important pentru cazul Anomie, dar el încă nu sosise.

Strike avu nevoie de jumătate de oră să ajungă în restaurant, deoarece făcuse un duş, în speranţa că asta i-ar putea calma muşchii dureroşi, înainte de a coborî atent în stradă să fumeze o ţigară. Observă, în timp ce traversa încăperea, că Robin purta bluza albastră pe care şi-o cumpărase. Culoarea vie făcea notă aparte, ieşind puternic în evidenţă pe fundalul pereţilor întunecaţi, şi lui Strike îi trecu prin minte că ar putea să o complimenteze pentru că îi venea atât de bine, dar înainte să apuce să facă asta, Robin spuse:

— Ce-ţi mai face piciorul?

— Nu foarte rău, răspunse el aşezându-se. Spune-mi şi celelalte noutăţi.

— Păi, mai întâi, în după-amiaza asta am avut o discuţie pe un canal privat cu Demon1. Voi aţi discutat foarte detaliat despre fotbal acum câteva zile: a trebuit să caut o grămadă pe Google ca să mă pun la curent. Rio Ferdinand, gol cu capul împotriva lui Deportivo, victorie legendară pentru Leeds etc. etc...

— Scuze, spuse Strike zâmbind, ar fi trebuit să scriu în notiţe. Ce bei?

— Rioja. E bun.

— Super, vreau şi eu ce bea ea, îi spuse el chelnerului care apăruse prompt la masă.

După ce acesta plecă, Strike întrebă:

— Să înţeleg că nu golul cu capul al lui Ferdinand te-a entuziasmat atât de tare?

— Corect, spuse Robin. M-a entuziasmat să aflu că fotbaliştilor de la Leeds United li se mai spune şi Păunii.

— Şi asta te entuziasmează pentru că...?

— Pentru că eu cred că am făcut un progres, unul important. Mă simt ca o proastă pentru că nu mi-am dat seama până acum, dar sunt atâtea milioane de oameni pe Twitter că... Uită-te la astea.

Robin închise Twitter-ul pe telefon, intră la fotografii şi deschise prima captură de ecran pe care o făcuse în după-amiaza aceea şi care înfăţişa ultima parte din îndelungata ei conversaţie cu Demon1.

Demon1: asta e ultima mea zi aici
Demon1: am intrat doar ca să-mi iau la revedere de la Vierme dar nu e aici
Demon1: până la discuţiile cu tine din ultimele zile nu m-am mai simţit bine aici de o veşnicie
LabuteleluiBuffy: doar nu pleci cu adevărat?!
Demon1: trebuie
Demon1: Jocul ăsta m-a îmbolnăvit, nu glumesc
Demon1: ştiu că vrei să fii moderator, dar pe bune, nu te băga. Jocul ăsta e toxic ca dracu

Strike dădu la dreapta şi citi mai departe.

LabuteleluiBuffy: i-ai spus lui Anomie că pleci?
Demon1: nu
Demon1: o să dispar pur şi simplu
Demon1: sunt o grămadă de lucruri despre jocul ăsta pe care nu le ştii
Demon1: sunt atât de anxios că maică-mea a vrut să mă ducă la doctor
Demon1: dar nu de doctor am eu nevoie
LabuteleluiBuffy: dar de ce ai nevoie?
>
>
>
Demon1: să găsesc pe cineva care poate să-l oprească pe Anomie

Sosi vinul lui Strike, dar el era atât de absorbit, că nu observă; Robin fu cea care îi mulţumi chelnerului.

LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui, „să-l oprească pe Anomie”?
Demon1: Nu contează. Dar nu deveni moderator, serios. Mi-e atât de ruşine că am luat parte la asta că nu pot să mă gândesc la altceva. Tre să plec
<Demon1 a părăsit canalul>

Strike ridică privirea spre Robin şi vru să spună ceva, dar ea i-o luă înainte:

— Dă mai departe. Mai e o grămadă.

El făcu întocmai şi se trezi uitându-se la o serie de tweeturi, primul datând de peste trei ani. Poza de profil înfăţişa o adolescentă cu păr castaniu-închis, sprâncene groase şi un zâmbet poznaş. Nu folosise niciun filtru pentru poza ei şi nici nu părea să fie machiată, ceea ce o făcea cu totul specială, având în vedere experienţa pe care Strike o dobândise în ultima vreme cu utilizatoarele tinere ale Twitter-ului.

Penny Paun @rachledrau

m-am certat cu taică-meu la telefon şi el m-a făcut demon
#LaMultiAni
13:58 1 ianuarie 2012

Penny Paun @rachledrau
îmi place asta la nebunie. Joacă jocul, bua!
www. INN/Jocul.corn
19:55 9 februarie 2012

Penny Paun @rachledrau
deci am fost suspendată pentru că am fumat în baie la scoală
☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺
0:49 27 februarie 2012

Penny Paun @rachledrau
s baetă ca dracu
0:49 14 aprilie 2012

Drepturile EM @BillyShearsEM
Cercetări promiţătoare despre disfuncţia mitocondrială şi patofiziologia EM aici: bitly.sd987m
15:49 14 mai 2012

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @BillyShearsEM
Ştii ceva despre lupus?
18:02 14 mai 2012

Drepturile EM @BillyShearsEM
uită-te la secţiunea „autoimune” de pe site-ul meu
www.TribulationemEtDolorum.com
18:26 14 mai 2012

— Penny a luat legătura cu Inigo? întrebă Strike.
— Citeşte mai departe, spuse Robin.

Penny Paun @rachledrau
@Morehou©e ALPHA CENTAURI Bb BABY!
20:51 16 octombrie 2012

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
Da, ştiu! Dar eu încă nu mi-aş face bagajul.

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @Morehou©e
nu strica distracţia

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
ziceam doar... s-ar putea ca de fapt să nu fie acolo.

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @Morehou©e
wtf????

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
e doar o ipoteză de lucru. Unii sunt sceptici.

— Ai ajuns la chestiile cu astronomia ale lui Morehouse? întrebă Robin.

— Chiar acum.

— Mi-am făcut reproşuri pentru că eu observasem unele dintre interacţiunile lor — ţi-am spus, îţi aminteşti? Eleva cu care vorbea Morehouse? Dar n-am pus lucrurile cap la cap.

Văzând că nici Strike nu părea să le pună, Robin zise:

— Citeşte mai departe.

Penny Paun @rachledrau
Abia aştept meciul de mâine, taică-meu ţine cu Albaştrii şi eu, cu Albii şi vreau f mult să văd cum îi ZDROBIM.
17:45 18 decembrie 2012

Ron Briars @ronbriars_1962
Răspuns către @rachledrau
Cum aţi ajuns pe baricade diferite tu şi tatăl tău în acest război de o sută de ani?!

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @ronbriars_1962
A plecat când eu aveam 12 ani şi eu şi maică-mea ne-am mutat în Leeds ca să stăm cu familia ei.

Ron Briars @ronbriars_1962
Răspuns către @rachledrau
Ah, bun. Deci e ceva personal?

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @ronbriars_1962
Puţin, da.

— Stai aşa, spuse Strike ridicând privirea spre Robin, care acum îi zâmbea. Leeds United? Taică-său a făcut-o demon?

— Şi maică-sa are lupus, zise Robin, şi Gus tocmai ne-a spus că tatăl lui vorbeşte cu o femeie pe nume Rachel.

— Ce relevanţă are asta?

— Strike, ignoră „Penny Paun" şi uită-te la numele ei de utilizator. Strike se uită la următoarele două tweeturi.

Penny Paun @rachledrau
Căcat. CĂCAT.
CĂCAAAAAATTTTTTT #LeedsvsChelsea
21:32 18 decembrie 2012

Penny Paun @rachledrau
Super, taică-meu îmi dă SMS. Nu-şi aduce aminte de ziua mea dar îmi dă SMS ca să jubileze că nenorocita de Chelsea a câştigat.

— Rachled... începu Strike. Stai. Rach led rău — spre deosebire de...?

— Rach led well[1] 1, spuse Robin zâmbind radios. Citeşte mai departe.

Penny Paun @rachledrau
Dacă aţi avea o rudă celebră cu care nu v-aţi întâlnit niciodată aţi lua legătura cu ea
21:13 28 ianuarie 2013

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @rachledrau
dacă aş arăta ca tine, nu. S-ar întreba de ce i-a apărut la uşă Ringo Starr îmbrăcat în fustă

— V-aţi hotărât? întrebă voios chelnerul care apăruse din nou la masa lor.

— Nu, scuze, spuse Robin, trăgând în grabă foaia printată spre ea şi alegând la întâmplare spaghete cu pesto.

— Comandă-mi şi mie ceva săţios, dar care nu îngraşă, spuse Strike fără să ridice privirea.

---

[1] Joc de cuvinte cu numele de familie Ledwell: codul de Twitter al lui Rachel este rachledbadly, în original, „badly" şi „well" fiind în antonimie

Era absorbit de o lungă discuţie pe Twitter din care Robin făcuse mai multe capturi de ecran. Cererea lui nu era uşor de îndeplinit: meniul, care conţinea feluri care fără îndoială i-ar fi plăcut foarte mult lui Strike, cum ar fi burtă de porc şi cod în crustă de aluat, nu era foarte dietetic. Robin ceru o friptură cu salată în loc de cartofi prăjiţi şi chelnerul plecă.

— Unde eşti? îl întrebă.

— La ăla lung despre faptul că Ledwell a minţit că ar fi falită, spuse el.

Anomie
@AnomieGamemaster
Cei care cred poveştile lacrimogene cu sărăcia ale Nesătulei de Ledwell ar trebui să ştie că unchiul ei bogat i-a dat de două ori sume mari de bani la începutul anilor 90. #EdieMincinoasa
22:30 26 aprilie 2013

Moonylinguri @monylinguri Răspuns către @AnomieGamemaster
întotdeauna mi s-a părut că e ceva dubios la nemernica aia fără adăpost. #AlaturideJosh #EdieMincinoasa
22:32 26 aprilie 2013

Yasmin Weatherhead @YazzyWeathers
Răspuns către @AnomieGamemaster
Cred că era lefteră dar nicidecum la nivelul la care pretinde.
De ex, eu nu cred că rămăsese pe drumuri.

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către@YazzyWeathers @AnomieCamemaster
nu minte. Chiar era terminată

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @rachledrau @YazzyWeathers @Anomie Gamemaster
Noi am auzit că îi ajută pe alţii să termine pe bani

Max R@mreger#5 Nu sunt mândru de asta, dar am plătit-o pe @EdLed Desenează pentru o muie în 2002

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @D1scipolulluiLepine @rachledrau
@YazzyWeathers @AnomieGamemaster
#LedwellSugeBine ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Johnny B @jbaldw1n1»
Răspuns către @D1scipolulluiLepine @rachledrau
@YazzyWeathers @AnomieGamemaster
#LedwellSugeBine ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Max R@mreger#5
Răspuns către @D1scipolulluiLepine @rachledrau
@YazzyWeathers @AnomieGamemaster
Nu sunt singurul, se pare că i-a supt-o şi proprietarului ei olandez în loc de chirie #AltFeldeJoc

---

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @mreger#5 @D1scipolulluiLepine
@YazzyWeathers @AnomieGamemaster
pe bune duceţi-vă toţi dracului

Moonylinguri @monylinguri
Răspuns către @rachledrau @mreger#5 @YazzyWeathers
@AnomieGamemaster
M-am săturat de Ledwell şi de cei care o apără. E o şovină dezgustătoare şi o mincinoasă dovedită

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @monylinguri @mreger#5 @D1scipolullui
Lepine @YazzyWeathers @AnomieGamemaster
Păi eu îi cunosc familia şi ştiu că spune adevărul aşa că dispăreţi

Exact când Strike ridică privirea şi dădu să spună ceva, Robin, care închisese jocul pe iPad şi deschisese în schimb Twitter-ul, icni uşor.

— Stai puţin, spuse ea, citeşte mai departe. Trebuie să răspund la ceva. Strike făcu ce i se spusese, iar Robin citi răspunsul din două cuvinte al lui Rachel Ledwell la mesajul direct pe care i-l trimisese de pe un cont de Twitter pe care îl crease în acea după-amiază special în acest scop, numit @OpritilpeAnomie

Cine eşti?
Penny Paun

O femeie care crede că Anomie a făcut suficient rău fanilor şi trebuie oprit.
Opriţi-l pe Anomie

Robin aşteptă cu răsuflarea întretăiată, dar nu apăru niciun alt mesaj din partea lui Rachel. Ridică privirea spre Strike.

— Unde ai ajuns?

— La discuţiile dintre ea şi Morehouse despre astronomie, spuse Strike.

Penny Paun @rachledrau
@Morehou©e
26 de găuri negre în Andromeda.
Sau o să-mi spui că nici ele nu există?
22:02 12 iunie 2013

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
Lol, nu, ele există. E cu adevărat entuziasmant.

Penny Paun @rachledrau
@Morehou©e
Kepler – 78b?
20:25 5 noiembrie 2013

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
opusul lui Alpha Centauri Bb: există, dar n-ar trebui

— Par că se cunosc, clar, spuse Strike. Ce e Morehouse, astrofizician?

— Albacahartia mi-a spus că şi-a dat seama cine e Morehouse pentru că Demon1 i-a dat un indiciu pe canalul moderatorilor. Morehouse s-a înfuriat pe Albacahartia că a aflat ce-o fi aflat, dar mă îndoiesc că era vorba de faptul că e astrofizician. Aş fi crezut că asta e ceva de care eşti mândru.

— Ştii, mă interesează tonul lui Morehouse, spuse Strike.

— În ce fel?

— Nu cred că e la fel de tânăr ca ea. De fapt, după cum scrie, ar putea să aibă orice vârstă. Poate fi chiar profesor.

— De acord, spuse Robin, care continua să urmărească cu un ochi mesajele directe ale lui @OpritilpeAnomie. Şi în toate tweeturile pe care I le-am văzut nu înjură aproape niciodată.

— Şi în ăsta cu variabila constantă... întoarse telefonul să vadă şi ea la ce se referă.

Penny Paun @rachledrau
„Daţi un exemplu de folosire a unei variabile constante.”
Este chemat @Morehou©e

22:33 11 noiembrie 2013

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
hai că ştii asta

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @Morehou©e
sunt terminată ca dracu nu poţi să-l faci tu pentru mine?

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
lol nu am treburile mele de făcut

— ...vorbeşte ca un frate mai mare sau... Nu ştiu, un unchi.

— Un unchi destul de mişto, ţinând cont că ea n-are nicio problemă să înjure în faţa lui.

— Pe de altă parte, nu e nimic mizerabil aici. Morehouse nu e Ashcroft.

— Interesant că aminteşti de Ashcroft. Urmează şi el.

Strike dădu la stânga, dar Robin nu mai era atentă, pentru că Rachel tocmai răspunsese la ultimul ei mesaj direct.

De ce apelezi la ajutorul meu?
Penny Paun

Cu inima bătându-i mai tare, Robin tastă răspunsul.

Pentru că eu cred că eşti un om cumsecade care e de aceeaşi părere cu mine şi cred că ai putea să-mi dai informaţii care m-ar ajuta să-l opresc pe Anomie.
Opriţi-l pe Anomie

În timp ce Robin aştepta agitată răspunsul lui Rachel, Strike începu să citească o altă conversaţie de pe Twitter.

Anomie
@AnomieGamemaster
Ultima #trolarepentrucompasiune a Nesătulei de Ledwell.
„Prefer locuinţele mici, aşa am crescut.”
Vouă asta vi se pare o locuinţă mică?
13:53 15 august 2013

Tweetul avea ataşată o fotografie cu o casă dintr-un şir de mai multe clădiri, pe a cărei uşă se vedea clar numărul.

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
@AnomieGamemaster @rachledrau
Oricare ar fi defectele lui Ledwell, nu e în regulă să-i dezvălui adresa. Raportare.
13:56 15 august 2013

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @rachledrau @condjustscrie
Unde am dezvăluit eu adresa, mai exact?
13:57 15 august 2013

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @AnomieGamemaster @condjustscrie
Are dreptate, şterge
13:58 15 august 2013

Condeiul Justiţiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau @AnomieGamemaster
Potoleşte-te, Penny
13:58 15 august 2013

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie @AnomieGamemaster
NU EU SUNT ANOMIE
13:58 15 august 2013

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @EdLedDeseneaza
Dacă vrea cineva adresa completă a acelui apartament, să-mi trimită MD, o am eu
☺ ☺ ☺ ☺ ☺

— Stai puţin — deci Ashcroft credea că Rachel e Anomie?

— Şi acum crede la fel. Dacă citeşti ce urmează, o să vezi de ce mi-a spus că Anomie e o fată tulburată care a avut probleme cu poliţia.

Penny Paun @rachledrau

M-au prins făcut graffitiuri în Hyde Park. Tocmai am plecat de la secţia de poliţie pusă sub acuzare. Maică-mea zice că e cea mai groaznică zi din viaţa ei.
19:19 7 februarie 2014

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @rachledrau
asta a fost o palmă pentru tatăl meu. Se pare că plecarea lui când ea era grav bolnavă a fost mai puţin dureroasă

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @rachledrau
decât faptul că eu am scris pe un perete LUCY WRIGHT E O VACĂ.

Penny Paun @rachledrau
A mai fost cineva prins pentru graffiti? Încerc s-o liniştesc pe maică-mea că n-o să mă spânzure.

Lilian Asquith @LilAsquith345
Răspuns către @rachledrau
poate renunţi la bravada asta. Graffitiul e vandalism. Sincer eu nu înţeleg de ce oamenii fac aşa ceva.

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @LilAsquith345
s'tem singurici şi plictiriţi
19:42 7 februarie 2014

Strike pufni uşor în râs, fără să vrea, dar Robin nu era atentă; Rachel tocmai îi răspunsese la ultimul mesaj direct.

Ce te face să crezi că aş avea informaţii?
Penny Paun

Robin goli restul paharului de Rioja şi tastă:

Cred că ştii cine e în realitate Morehouse — iar Morehouse ştie cine e Anomie.
Opriţi-l pe Anomie

După câteva secunde, Rachel răspunse.

Morehouse n-o să-ţi spună niciodată.

Penny Paun

Cum Rachel nici nu nega că îl cunoaşte pe Morehouse, nici nu refuza să vorbească, însufleţirea lui Robin spori.

S-ar putea să îl pot convinge. Am o anumită experienţă la aşa ceva.
Opriţi-l pe Anomie

În timp ce Robin aştepta ca pe ghimpi, Strike citea ultima captură de ecran de pe telefonul ei.

Penny Paun @rachledrau
Deci am primit citaţie să mă prezint în faţa tribunalului de minori & probabil că va trebui să mă duc să curăţ graffitiul sau ceva.
16:27 8 iulie 2014

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @rachledrau
Maică-mea zice că aşa îmi trebuie şi i-am dat SMS lui taică-meu dar el a uitat că azi merg la tribunal. #ParintideTop

---

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @rachledrau
aşa că acum o să beau nişte vodcă ca să sărbătoresc haha. #numerglainchisoare

---

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @rachledrau
Ar trebui să închidă muierile ca tine doar pentru că sunt atât de urâte

---

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @D1scipolulluiLepine
DU-TE DRACU, bine

— Tot aşteptam să-i spună cineva Discipolului lui Lepine să se ducă dracu', zise Strike, împingând telefonul lui Robin pe masă spre ea. E genul de tip căruia ar trebui să i se spună să se ducă dracu' tare şi des... E totul în regulă?

Robin avea o expresie foarte încordată, în timp ce privea iPadul din mâinile ei.

— Da, spuse ea. Dar mi-ar prinde bine încă un pahar de vin.

În timp ce Strike făcea semn chelnerului, pe ecranul din faţa ei apăru răspunsul lui Rachel.

Eşti jurnalistă?
Penny Paun

Sau poliţistă?
Penny Paun

În timp ce Robin începea să tasteze foarte repede, Strike se întrebă ce Dumnezeu punea la cale. Tăcerea ei sugera ceva personal şi el îşi aminti dintr-odată acel apel al lui Hugh Jacks care fusese redirecţionat de la birou pe telefonul lui, în seara în care se întâlnise la restaurant cu Grant Ledwell. Nu aflase ce se întâmpla între cei doi. Îşi aminti şi de fotografia de pe poliţa şemineului ei cu acel tip cu ochi dubioşi care o înconjura cu braţul în Elveţia. După ce fură aduse la masă două pahare noi de vin, Strike bău în timp ce o urmărea pe furiş, încercând să-şi dea seama dacă Robin arăta mai degrabă a femeie care organizează o nouă vacanţă cu iubitul ei sau care se desparte de el.

De fapt, Robin tasta:

> Nici una, nici alta. Îţi spun totul dacă te întâlneşti cu mine. Îţi pot garanta anonimat total şi ne putem întâlni faţă în faţă într-un loc aglomerat, la lumina zilei, oriunde vrei tu. Dacă nu-ţi place de mine, poţi să pleci imediat. Dacă decizi, când ajungi acolo, că până la urmă nu vrei să vorbeşti cu mine, poţi să pleci pur şi simplu. Nu trebuie să afle nimeni vreodată că te-ai întâlnit cu mine sau că m-ai ajutat, dacă decizi s-o faci.
> **Opriţi-l pe Anomie**

De ce nu vrei să-mi spui acum cine eşti?
Penny Paun

> Pentru că, dacă spui cuiva, asta ar putea să mă împiedice să-l opresc pe Anomie.
> **Opriţi-l pe Anomie**

Chelnerul reveni la masa lor cu mâncarea. Fără să-şi ia ochii de la iPad, Robin îşi schimbă puţin poziţia să-i facă loc să pună bolul cu paste în faţa ei. Strike se uită în farfuria lui: unde ar fi trebuit să fie cartofi prăjiţi era doar salată. Se gândi că el era singurul vinovat pentru asta, aşa că luă cuţitul şi furculiţa şi începu să mănânce în tăcere, în timp ce Robin continua să tasteze.

Vreau să ajut dar mi-e frică
Penny Paun

Înţeleg, dar nu ai niciun motiv să te temi de mine, jur
Opriţi-l pe Anomie

Maică-mea e bolnavă.
N-ar suporta dacă aş avea iar probleme
Penny Paun

N-o să ai probleme. Nu trebuie să ştie nimeni că te întâlneşti cu mine
Opriţi-l pe Anomie

Poţi veni în Leeds?
Penny Paun

Bineînţeles
Opriţi-l pe Anomie

Mâine după-amiază?
Penny Paun

— Strike, spuse Robin ridicând privirea cu o expresie de însufleţire care îl făcu pe acesta să se teamă de ce era mai rău, poate chiar o cerere în căsătorie prin SMS. Putem să mergem mâine în Leeds?

— Leeds?

— Rachel Ledwell a acceptat să vorbească cu mine.

— Ce?

— Îţi explic imediat — putem să mergem?

— Bineînţeles că putem să mergem!

Aşa că Robin tastă:

Da
Opriţi-l pe Anomie

Nu poţi veni la mine acasă din cauza maică-mii
Penny Paun

E în regulă
Opriţi-l pe Anomie

E un parc numit Meanwood
Penny Paun

Intră pe intrarea de lângă cafenea

şi ia-o pe aleea din dreapta
Penny Paun
La stânga e un pod de piatră peste pârâu,
ca nişte lespezi sparte
Penny Paun

Pe celălalt mal al pârâului e un copac
între doi bolovani
Penny Paun

Lângă copac e o bancă pe care scrie Janet Martin
Penny Paun

Ne vedem la banca lui Janet Martin la ora 3
Penny Paun

Minunat. Ne vedem acolo x
Opriţi-l pe Anomie

Robin puse jos iPadul, aproape că-şi goli dintr-o înghiţitură al doilea pahar de Rioja, apoi îi spuse lui Strike totul. El ascultă cu o uimire crescândă, iar când ea termină de povestit zise:

— Să fiu al naibii, Ellacott — adorm trei ore şi tu rezolvi cazul!

— Nu încă, spuse ea, în timp ce emoţia, vinul şi plăcerea de a auzi aceste cuvinte o făcură să se înroşească. Dar dacă ajungem la Morehouse, ajungem la Anomie!

Strike îşi ridică paharul şi îl ciocni de al ei.

— Mai vrei unul?

— Mai bine, nu. Până în Leeds trebuie să fie 500 şi ceva de kilometri. Nu vreau să pic un test cu alcoolmetrul.

Îşi luă, în sfârşit, furculiţa şi începu să mănânce paştele.

— Cum e friptura?

— Foarte bună, de fapt, spuse Strike.

Se întreba dacă să spună ce ar fi vrut să spună şi în cele din urmă se decise s-o facă:

— Credeam că schimbi e-mailuri cu Hugh Jacks.

— Hugh Jacks? spuse Robin uluită, rămânând cu furculiţa de spaghete suspendată la jumătatea drumului spre gură. De ce, Dumnezeu, aş face asta?

— Nu ştiu. Te sună la muncă, am crezut că ar putea să fie ceva...

— Dumnezeule, nu, spuse Robin. Nu e nimic între mine şi Hugh Jacks.

O combinaţie între Rioja şi exuberanţa obţinerii unei întâlniri cu Rachel Ledwell o făcu pe Robin să mai renunţe la rezerva cu care se comportase în

ultimele luni. În clipa aceea, sentimentele faţă de partenerul ei erau mai calde decât fuseseră în toată acea perioadă.

— Spune-mi ceva, continuă ea. Dacă o femeie nu-ţi răspunde când îi ciocăneşti la uşă, apoi îţi ignoră felicitarea de Valentine's Day şi mai multe apeluri telefonice, tu ai crede că e interesată?

Strike râse.

— Una peste alta, aş zice că nu.

— Slavă Domnului, spuse Robin, pentru că n-ai fi cine ştie ce detectiv dacă n-ai putea să citeşti nişte indicii ca astea.

Strike râse iar. Uşurarea pe care o simţea în acel moment îi spunea ceva, ştia asta, dar acum nu era deloc momentul să se afunde într-o reverie introspectivă, aşa că mai bău nişte vin şi spuse:

— E plăcut hotelul ăsta.

— Credeam că eşti enervat că n-are lift la mansardă şi că nu-ţi duce nimeni bagajul imaginar?

— Dar fac friptură bună.

Fu rândul lui Robin să râdă. Când Strike întrebase de Hugh Jacks, îi trecuse prin cap să-l întrebe cum mergeau lucrurile cu Madeline, dar decisese să nu pună o întrebare care ar fi putut să-i strice bună dispoziţie. Restul cinei trecu agreabil, cu discuţii mărunte, glume şi râsete care celorlalţi clienţi ar fi putut să li se pară extraordinare dacă ar fi ştiut că lui Strike şi Robin le fusese trimisă de curând o bombă.

81

...în faţa noastră se înalţă porţi de aur,
Iar ochii ei acuma văd tot adevărul...

Mary Elizabeth Coleridge, *O dorinţă nesinceră adresată unui cerşetor*

Chat din joc între doi moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Un nou canal privat a fost deschis>
<6 iunie 2015 23:29>
<Morehouse invită pe Albacahartia>
<Albacahartia s-a alăturat canalului>
Albacahartia: ai văzut? Depsre prietenul lui Ledwell?
Morehouse: acum 2 minute
Morehouse: am fost la laborator toată după-amiaza
Albacahartia: şi acum?
Morehouse: nu ştiu
Albacahartia: poliţia nu poate să-l fi arestat degeaba
Morehouse: nu
Morehouse: dar încă nu l-au pus sub acuzare
Albacahartia: Mouse, tu VREI ca Anomie s-o fi ucis?
Morehouse: fir-ar al naibii, bineînţeles că nu
Morehouse: dar explică-l pe VilePechora
Albacahartia: poate că n-a avut nicio legătură
Albacahartia: poate că Anomie n-a făcut NIMIC din toate astea!
Morehouse: dacă îl pun sub acuzare pe Ormond, o să ştim doar că A nu i-a înjunghiat pe Ledwell şi Blay
Albacahartia: dar scumpule, dacă nu el i-a înjunghiat, ce motiv ar fi avut să-l atace pe VilePechora?
>
Morehouse: nu ştiu
Morehouse: poate că m-am frământat atâta timp că el a făcut totul că acum mi-e greu să mă adaptez
>

Morehouse: ai observat ceva ciudat la el în ultimul timp pe canalul **moderatorilor**?
Albacahartia: mai ciudat ca de obicei, vrei să spui?
Morehouse: de două ori, în loc să scrie „oderint dum metuant” a scris „oderum dum mentum”
Albacahartia: şi?
Morehouse: şi nu e genul lui
Albacahartia: poate era beat?
Morehouse: iar acum câteva seri, când tu nu erai, a fost de acord cu DrekPlictirit că All-Star Batman and Robin a fost de fapt foarte bun
Albacahartia: şi?
Morehouse: şi asta e ca şi cum Nigel Farage ar spune că ce îi trebuie de fapt Angliei sunt o sută de mii de imigranţi turci
Albacahartia: lol
Morehouse: e ciudat
Albacahartia: poate că încerca să-l aburească pe DrekPlictirit?
Morehouse: Anomie nu abureşte pe nimeni
Morehouse: El crede că noi ne aflăm acolo ca să-l aburim pe el, nu invers
Albacahartia: lol aşa e
Morehouse: ei dacă Ormond e pus sub acuzare, o să fie o imensă uşurare fir-ar al dracu
Morehouse: dar simplul fapt că m-am gândit că Anomie ar putea fi autorul a fost un semnal de alarmă pentru mine
Morehouse: m-am gândit mult în ultimul timp la ce i-a făcut lui Ledwell
Morehouse: s-o hărţuiască şi să-i posteze adresa şi toate celelalte
Morehouse: nu-mi place prea mult de mine când mă gândesc la toate astea
Morehouse: ar fi trebuit să-l opresc, l-am găsit scuze în mintea mea
Morehouse: Nicole, chiar dacă Ormond a omorât-o, eu plec şi cred că ar trebui să pleci şi tu. Anomie şi jocul ăsta sunt de rău
Albacahartia: da
Albacahartia: mă gândeam şi eu la asta
Albacahartia: dar, Dumnezeule, viaţa mea o să fie ciudată fără jocul ăsta
Albacahartia: probabil că în loc de asta o să-ţi dau SMS toată ziua şi noaptea
Morehouse: mie îmi convine
Albacahartia: <3
Morehouse: deci...
Albacahartia: ???
Morehouse: cred că ar trebui să vorbim pe Facetime
Albacahartia: OMFG!!!!!!
Morehouse: acum?

Albacahartia: nu pot să cred
Albacahartia: şi o să-mi spui cine e Anomie?
Morehouse: de ce nu, ce dracu
Morehouse: nu stai puţin
Albacahartia: MOUSE NU POŢI SĂ SPUI ASTA ŞI APOI SA TE RĂZGÂNDEŞTI
Morehouse: nu, e cineva la uşă
Morehouse: lasă-mă o clipă
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>

82

Adesea fetele roşesc doar pentru că sunt vii,
Dorindu-şi poate moartea ca să scape de ruşine...
Prea s-au apropiat de focul vieţii, ca ţânţarii,
Şi ard în el cu aripi şi tot trupul lor.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

În dimineaţa următoare, Robin era atât de îngrijorată să nu piardă ocazia de a vorbi cu Rachel Ledwell, că ea şi Strike porniră iar la drum înainte de ora 8. Cerul era senin şi, în curând, amândoi îşi mijeau ochii în lumina orbitoare a soarelui. Robin regretă că nu-şi cumpărase ochelari de soare în Whitstable.

Strike, care îşi reîncărcase ţigara electronică peste noapte, trăgea din când în când câte un fum, fără niciun entuziasm, în timp ce urmărea *Jocul lui Drek*, în care se logase înainte de urcarea în maşină. Avea unele dificultăţi în a o deplasa pe LabuteleluiBuffy, pentru că trebuia să folosească mâna stângă. De dreapta avea nevoie ca să apese tare pe coapsă, deoarece ciotul îl trezise din nou cu spasmele lui şi încerca în continuare să se smucească după cum avea chef. În consecinţă, Strike evitase micul-dejun englezesc complet oferit de hotelul Marine, alegând în schimb terci şi salată de fructe.

— A intrat Anomie? întrebă Robin.

— Nu, spuse Strike.

— Şi moderatori?

— Albacahartia şi DrekPlictirit. Înţelegi, în clipa asta nu-i supraveghează nimeni pe Kea Niven sau Tim Ashcroft, aşa că, şi dacă apare Anomie, n-o să putem să-l eliminăm sau să confirmăm pe vreunul dintre ei. Nenorocitul de Nutley. Sper să ne ceară referinţe, pentru că o să-i dau una pe care n-o s-o uite prea curând.

Urmă o tăcere de 20 de minute, până când Strike, profund plictisit de joc, se delogă şi îşi luă iar ţigara electronică.

— Cum reuşeşti să nu te îngraşi făcând munca asta? o întrebă el pe Robin.

— Ce? zise Robin, care se gândea mai ales la întrebările pe care voia să I le pună lui Rachel Ledwell, presupunând că aceasta avea să apară. Păi, planific

puţin. Când fac supraveghere, încerc să iau cu mine chestii sănătoase, să nu ajung să înfulec ciocolată ca să mă ţină în funcţiune.

— Chestii sănătoase, cum ar fi...?

— Nu ştiu, nuci? Uneori îmi fac sendvişuri... E rău piciorul?

Observase, dar nu spusese până atunci nimic, că el îşi apasă ciotul pe scaun.

— Nu într-atât de rău încât să ajung să mănânc ca o veveriţă.

— Nu mănânc ca o veveriţă, spuse Robin, dar nu prăjesc totul şi nu mănânc cartofi prăjiţi la fiecare masă — dacă tot ai întrebat.

Strike oftă adânc.

— Speram să aud că există o pastilă magică.

— Scuze, spuse Robin depăşind un Volvo care de-abia se mişca, nu există aşa ceva... înţeleg că ţi-e foame?

— Doar moderat.

— Putem opri la Cambridge Services, dar nu prea mult. Chiar nu vreau să întârzii la întâlnirea cu Rachel, presupunând că o să apară.

Mai merseră câteva minute, până când Strike spuse:

— Treaba asta cu întâlnirea lângă o bancă aduce puţin a Spionul care venea din frig.

— Pun pariu că e o chestie de adolescenţi, spuse Robin. Probabil acolo se întâlneşte cu prietenii... ascultă, sper că e în regulă...

Îi veni greu să spună partea următoare, pentru că nu mai făcuse asta niciodată.

— ...dar cred că ar trebui să mă întâlnesc doar eu cu ea. Nu ştie nimic despre tine şi ai putea fi puţin înfricoşător pentru o adolescentă. Şi se aşteaptă la o singură persoană.

— E logic, spuse Strike, trăgând din palida imitaţie a unei ţigări adevărate. O să aştept în cafeneaua de care a zis... poate au cartofi prăjiţi.

Făcură o scurtă oprire la Cambridge Services, unde Strike bău o cafea şi mâncă un baton insipid cu ovăz, în timp ce verifica e-mailurile de la birou. Robin, care observase o schimbare în expresia lui, întrebă temătoare:

— Ce s-a întâmplat?

— Dev, spuse Strike.

— A demisionat şi el?

— Nu... opusul... să fiu al naibii, a reuşit s-o aburească pe una dintre bonele lui Charlotte şi Jago. Seara trecută, într-o cârciumă din Kensington... era beată... i-a spus că niciunul dintre cei pentru care lucrează nu e apt să fie părinte... „a asistat la mai multe ocazii în care tatăl a fost violent cu fetele”. Căcat, ar putea să meargă.

— Mă bucur că eşti mulţumit, spuse Robin sec.

— Ştii ce vreau să spun. Evident că aş prefera să nu-şi rupă în bătaie copiii, dar dacă face asta, voi fi încântat să fiu eu cel care-l demască.

Dar n-o să-l demaşti, nu-i aşa? se gândi Robin, în timp ce îşi bea şi ea cafeaua. *Dacă îl demaşti, îţi pierzi influenţa asupra lui*. Se miră şi de uşurinţa cu care Strike trecuse peste partea care spunea că niciunul dintre părinţi nu era apt să poarte de grijă copiilor, dar poate că, în adâncul sufletului, lui Strike îi era imposibil să creadă despre Charlotte că e o mamă rea. Cu voce tare, se mulţumi să spună:

— Aş fi crezut că un cuplu ca ăsta are acord de confidenţialitate cu angajaţii.

— Da, probabil, spuse Strike, care încă citea raportul lui Dev. Toţi copiii sunt din nou la casa de vacanţă a lui Ross... Midge e acolo... Dumnezeule, dacă am putea scăpa de Ross, asta ne-ar fi de mare ajutor.

După ce petrecură o jumătate de oră la Cambridge Services, porniră mai departe şi ajunseră în sfârşit în Leeds cu o oră înaintea întâlnirii programate cu Rachel. Îşi croiră drum, cu ajutorul sistemului de navigaţie al BMW-ului, spre parcul Meanwood.

— Nu cred că asta e intrarea despre care vorbea, spuse Robin în timp ce treceau pe lângă o poartă ca un templu miniatural, cu acoperiş de ardezie şi stâlpi de piatră. Probabil, următoarea... da, văd cafeneaua.

— Mai ai încă 55 de minute, spuse Strike uitându-se la ceas.

— Ştiu, zise Robin în timp ce cotea spre o parcare mică unde opri BMW-ul, dar vreau să ajung la locul de întâlnire devreme şi să mă uit după ea. Tu aşteaptă în cafenea şi ne vedem acolo după ce o intervievez — sau după ce e clar că nu vine.

Aşa că Strike intră singur în Cafeneaua Three Cottages. Nu se simţise ofensat de sugestia lui Robin că era mai bine ca el — un bărbat masiv de 1metru şi 90 de centimetri, a cărui expresie obişnuită, Strike o ştia prea bine, era severă spre ameninţătoare — să nu participe la interviul cu o adolescentă speriată, dar în timp ce comanda o cafea şi rezistă tentaţiei de a cere o brioşă, gândurile lui zăboviră asupra modului în care Robin preluase conducerea acestei direcţii de investigaţie. Dacă era să fie absolut sincer, era prima oară când o văzuse că pe un adevărat partener, ca pe un egal. Robin obţinuse interviul datorită ingeniozităţii ei, apoi îşi asumase modul în care avea să se desfăşoare acesta, spunându-i practic că el era cam în plus. Strike nu era supărat; dimpotrivă, era aproape amuzat că fusese trimis să aştepte la o masă dintr-o cafenea spaţioasă care dădea spre pajiştile întinse ale parcului Meanwood.

Între timp, Robin intra în parcul deja aglomerat în această după-amiază însorită de duminică. Urmând instrucţiunile lui Rachel, coti la dreapta când aleea se bifurcă şi merse mai departe, având în dreaptă o fâşie lată de parc presărată cu copaci, iar în stânga un pârâu mărginit pe ambele laturi de şi mai mulţi arbori.

După alte câteva minute ajunse la podul despre care vorbise Rachel, care constă în nişte lespezi sparte şi neregulate aşezate peste pârâu. Zări imediat copacul încadrat de doi bolovani mari şi banca cu plăcuţa de metal:

Janet Martin
(28.02.67 — 04.12.09)
A iubit Yorkshire-ul
A iubit viaţa. A fost iubită.

Născută şi crescută în Yorkshire, Robin se aşeză pe bancă cu un sentiment de afecţiune pentru Janet Martin şi cercetă împrejurimile. Bănuiala ei că Rachel venea în mod regulat în acest loc să se întâlnească cu prietenii fu întărită de ce văzu. Banca se afla pe o alee pe care copacii care creşteau pe ambele maluri ale pârâului care trecea prin faţa ei o ascundeau parţial de zona centrală a parcului. Îşi putea imagina câţiva adolescenţi care beau alcool aici, departe de ochii iscoditori ai celor care jucau frisbee sau făceau plajă pe pături.

Se scurseră 40 de minute, timp în care pe lângă ea trecură trei oameni care îşi plimbau câinele. La puţin timp după ce ultimul se făcu nevăzut, Robin zări de cealaltă parte a pârâului pe cineva care se îndrepta încet spre pod.

În ciuda zilei călduroase, fata purta blugi largi, o bluză groasă şi supradimensionată cu pătrăţele şi o pereche de adidaşi masivi. Părul închis la culoare îi trecea puţin de umeri. Robin rămase perfect nemişcată, ca şi cum fata ar fi fost un animal sălbatic pe care ar fi putut să-l sperie printr-o mişcare bruscă. Fata se opri de două ori, privind-o fix pe Robin, poate evaluând-o sau verificând dacă era, într-adevăr, singură, în sfârşit, traversă podul.

Când putu s-o vadă mai bine pe fată, două lucruri o izbiră pe Robin. În primul rând, semăna puternic cu verişoara ei, Edie Ledwell: avea aceeaşi faţă pătrată şi gură generoasă, chiar dacă Rachel avea ochi închişi la culoare şi nas acvilin. În al doilea rând, se afla în acel stadiu al conştiinţei de sine pe care Robin şi-l amintea cu claritate, când trupul unei fete încetează să mai fie un simplu vehicul pentru dureri şi plăceri senzoriale şi devine ceva care atrage examinări şi aprecieri lascive. În timp ce mergea spre bancă, îşi încrucişă braţele într-un gest de autoprotecţie, privind lung spre Robin şi evident neştiind sigur dacă ea era persoana cu care trebuia să se întâlnească.

— Rachel? spuse Robin, ridicându-se cu un zâmbet despre care spera că e liniştitor. Eu sunt Robin, cunoscută şi ca Opriţi-l pe Anomie.

Întinse mâna. Rachel îşi desfăcu braţele ca să dea mâna cu ea şi Robin simţi palma umedă a fetei.

— îndrumările tale au fost excelente, spuse Robin aşezându-se la loc pe banca Janet Martin. Îmi place foarte mult parcul. Ştii numele tuturor băncilor?

— Nu, doar pe al ăsteia.

Rămase în picioare, jucându-se cu tivul bluzei prea groase, apoi se aşeză lângă Robin pe bancă. Robin se gândi că are cel mult 16 ani.

— Mă întâlneam cu verişoară-mea pe banca asta, înainte să se mute. Stăteam de o parte şi de cealaltă a parcului.

— Unde s-a mutat verişoara ta?

— În Bradford, spuse Rachel.

— Nu e foarte departe, zise Robin.

— Nu.

Pârâul curgea clipocind pe lângă ele, iar pe malul celălalt un labrador lătră vesel, în timp ce se repezea după o minge aruncată de stăpânul lui. Rachel inspiră adânc, apoi întrebă:

— Eşti LabuteleluiBuffy, nu-i aşa?

— Da, răspunse Robin.

— Eram sigură, zise Rachel. Era prea mare coincidenţa ca eu să spun că vreau să găsesc pe cineva care să-l oprească pe Anomie şi tu să-mi trimiţi mesaj direct imediat după. Deci ce eşti, dacă nu eşti poliţistă sau jurnalistă?

Robin băgă mâna în buzunar, îşi scoase portofelul şi îi întinse lui Rachel o carte de vizită.

— Asta sunt eu. Sunt detectiv particular. Partenerul meu şi cu mine am fost angajaţi să aflăm cine e Anomie.

Îşi dădu seama că numele agenţiei de pe cartea de vizită nu însemna nimic pentru Rachel şi deduse că Grant nu-i spusese fiicei lui despre angajarea lor. Şi, într-adevăr, următoarea întrebare a lui Rachel fu:

— Cine vă plăteşte?

— Mă tem că nu pot să-ţi spun asta. Dar sunt oameni buni. Vor să-l oprească pe Anomie şi le pasă de *Inimă neagră ca noaptea*.

Cum Rachel continua să pară temătoare, Robin adăugă:

— Cum ţi-am spus aseară, Rachel, nimeni nu trebuie să afle vreodată că ai vorbit cu mine. Discuţia e complet neoficială. Nici măcar n-o să iau notiţe.

— Ştii şi numele meu de familie? spuse Rachel aproape în şoaptă.

— Da.

Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi.

— Crezi că sunt dezgustătoare?

— Bineînţeles că nu, spuse Robin, încetând să mai zâmbească. De ce aş crede aşa ceva?

— Pentru că a fost verişoara mea şi...

Pe faţa lui Rachel se prelinseră lacrimi, umerii i se lăsară şi ea începu să suspine. Robin scormoni în geantă după un şerveţel şi îl strecură în mâna ei.

— Mersi, suspină Rachel.

— De ce plângi? întrebă Robin încet.

— Pentru că am fost una dintre ei, suspină Rachel. Am fost în *Jocul lui Drek* şi ea probabil credea că toţi o urâm, dar nu era aşa, nu toţi... Aş vrea doar să nu fi avut de-a face cu Anomie... aş vrea să-i fi scris sau ceva ca să-i spun cât de mult iubesc desenul, să ştie că măcar o p-persoană din familia ei e...

Rachel îşi lipi ambele mâini şi şerveţelul pe faţă, astfel că restul cuvintelor deveniră neinteligibile.

— ...şi am fost la înmormântarea ei, suspină Rachel lăsând mâinile jos, şi am intrat pe Twitter în trenul spre casă şi oamenii glumeau despre dezgroparea ei, şi când am ajuns acasă am băut, gen, jumătate de sticlă de vodcă şi aş vrea...

aş vrea să nu fi... şi nu am cu cine să vorbesc despre toate astea, pentru că, dacă maică-mea ar şti că eram în joc — ea crede că fanii sunt de vină şi zice că taică-meu are de câştigat de pe urma crimei şi...

Vocea i se dezintegră în sughiţuri şi suspine.

— Rachel, spuse Robin blând, nu te-am văzut niciodată că eşti rea în joc sau că tiranizezi pe cineva, cu atât mai puţin pe Edie. Nu e o crimă să fii fan.

— Ar fi trebuit să-mi spun părerea mai clar, suspină Rachel. În n-noaptea în care am auzit că a murit, lui Anomie îi păsa doar de câţi o-oameni intrau în jocul ăla nenorocit. De ce am rămas?

— Pentru că erau prietenii tăi. Pentru că te simţeai bine cu ei.

— Eşti drăguţă, spuse Rachel ştergându-şi ochii, dar nu ştii tot ce s-a întâmplat. Anomie glumea întruna despre înjunghieri şi noi toţi am lăsat asta să treacă, apoi au apărut alţi oameni în joc şi eu am ştiut că erau de rău, şi Morehouse la fel, dar el nu mai vorbea cu mine, aşa că n-am putut discuta nici măcar cu el.

Apoi Rachel repetă:

— Nu ştii tot ce s-a întâmplat. Dacă ai şti, ai fi dezgustată de mine.

— Lasă-mă să-ţi spun ce cred eu că s-a întâmplat, zise Robin. Cred că LordDrek şi VilePechora au susţinut că Edie era chiar ea Anomie şi le-au dat unor moderatori un dosar cu probe care se presupunea că dovedesc asta.

Tresărirea lui Rachel fu aproape comică, dar Robin se prefăcu că n-o observase.

— Cred că Inimoasa a spus că îi va duce dosarul lui Josh, ceea ce a şi făcut, şi cred că v-a spus că Josh urma să se întâlnească cu Edie şi să-i ceară socoteală despre faptul că ea e Anomie — dar a doua zi după ce ei trebuiau să se întâlnească aţi auzit că amândoi fuseseră înjunghiaţi.

— De unde ştii toate astea? întrebă Rachel cu o expresie îngrozită.

— Am pus lucrurile cap la cap, spuse Robin îngrijorată de teama de pe faţa lui Rachel, nevrând ca fata s-o ia la fugă. Dar, Rachel, tu ai fost cel mult o spectatoare. N-ai provocat nimic. Nimic din toate astea nu e vina ta.

— Aş fi putut să-i spun lui Edie ce se întâmplă, aş fi putut s-o avertizez de unde provine dosarul ăla...

— Cum? Nu v-aţi întâlnit niciodată. Mă îndoiesc că agentul ei ar fi transmis mai departe apelul tău. Poate că nici nu te-ar fi crezut că eşti verişoara ei. Oamenii foarte cunoscuţi primesc tot felul de mesaje ciudate de la persoane cu care nu s-au întâlnit niciodată.

— Ar fi trebuit să încerc, spuse Rachel cu înflăcărare, în timp ce din ochi începeau să-i curgă din nou lacrimi.

— Nu ştiai la ce o să ducă acel dosar şi te-ai fi expus unui mare pericol dacă LordDrek şi VilePechora aflau că încerci să intervii în planurile lor. Trebuie să fii mai îngăduitoare cu tine, Rachel. Nimic din toate astea nu e din vina ta.

Rachel îşi trase nasul, pârâul clipoci mai departe şi copiii ţipau în parc, alergând şi jucându-se cu mingi. Robin presupuse că ar fi fost neînţelept să o preseze pe Rachel să-i spună numele lui Morehouse înainte de a crea mai multă încredere între ele, aşa că întrebă:

— Cum ai dat *de Inimă neagră ca noaptea*? L-ai găsit pur şi simplu pe YouTube şi ai început să-l urmăreşti sau...?

— Nu, spuse Rachel privind în jos spre şerveţelul pe care îl răsucea în mâini. Am auzit de el de la un tip cu care obişnuiam să vorbesc în Clubul Pinguinilor — site-ul de socializare pentru copii? Era cumva drăguţ. Toţi eram pinguini din desene animate şi vorbeam unii cu alţii.

Rachel scoase un râs încet şi tremurat.

— Da, deci, acolo era un băiat pe nume Zoltan şi am devenit prieteni în Clubul Pinguinilor. îmi povestea despre taică-său, care era foarte abuziv, şi tatăl meu tocmai o părăsise pe maică-mea când ea era foarte bolnavă, fugise cu o femeie de la el de la serviciu, şi maică-mea şi cu mine ne mutaserăm din Londra în Leeds şi eu nu ştiam încă pe nimeni, aşa că intram tot timpul pe Clubul Pinguinilor să vorbesc cu Zoltan şi încercam cumva să ne susţinem unul pe celălalt. Şi Zoltan a găsit pe YouTube primul episod din *Inimă neagră ca noaptea* şi mi-a spus că trebuie să mă uit la el, că e cel mai amuzant lucru pe care îl văzuse până atunci, aşa că m-am uitat şi mi-a plăcut la nebunie. Eram amândoi obsedaţi de el.

Rachel continuă încet:

— Apoi am aflat că era făcut de verişoara mea şi am fost atât de entuziasmată, nu-mi venea să cred. I-am spus lui Zoltan că eram verişoara lui Edie Ledwell şi... Zoltan a devenit ciudat. A început să susţină că o cunoaşte, apoi a spus că ea flirtase cu el. Nu cred că el era mult mai mare ca mine. Erau doar tâmpenii, tâmpenii absolute. I-am spus că ştiu că minte şi ne-am certat, dar eu am dat cumva înapoi pentru că era prietenul meu şi m-am gândit că e atât de nefericit acasă că poate are nevoie să inventeze lucruri, ştii, ca să aibă o impresie mai bună despre el sau să mă impresioneze pe mine sau eu ştiu.

Rachel oftă.

— Dar apoi Zoltan s-a schimbat. A început, ştii, să încerce să se cupleze cu mine. Până atunci nu se dăduse niciodată la mine, nu fusese niciodată vorba de asta, eram doar nişte prieteni foarte buni care vorbeau despre desen şi problemele noastre...

Tonul ei deveni nenorocit.

— Ştiam că încearcă să mă facă prietena lui doar pentru că eram verişoara lui Edie. Eram deja pe Twitter amândoi şi eu mi-am pus poza reală şi el a început să folosească cu mine nişte texte stupide care nu erau deloc genul lui: „Dacă asta e poza ta reală, probabil te-ai plictisit de moarte de tipii care se dau la tine” şi aşa mai departe. „Scuze că n-am mai luat legătura, am dus cu maşina un câine bolnav la veterinar” — era prea mic să conducă, totul era atât de trist şi de stupid.

Pe Robin o mâncau degetele după carnet, pentru că i se părea foarte interesant ceea ce îi spunea Rachel, dar se mulţumi să se concentreze intens, ca să-i poată relata totul cu acurateţe lui Strike mai târziu.

— Când i-am spus să înceteze cu textele false şi mieroase, a devenit foarte, foarte furios şi oribil. M-a... m-a ameninţat că mă violează şi că o omoară pe maică-mea.

— Ce? spuse Robin.

— Da... apoi şi-a şters conturile de pe Twitter şi de pe Clubul Pinguinilor şi n-am mai auzit niciodată de el. Dar ăsta e motivul pentru care am decis să fiu băiat când m-am înscris în *Jocul lui Drek*, pentru că lucrurile deveniseră atât de ciudate şi neplăcute cu Zoltan. Pur şi simplu, e mai uşor să fii tip. Nu trebuie să suporţi toate mizeriile astea.

— Eşti sigură că Zoltan a dispărut? o întrebă Robin. Seamănă cu unii dintre bărbaţii care se tot învârt în jurul comunităţii de fani ai *Inimii negre ca noaptea.*

— Da, ştiu, spuse Rachel. Într-o vreme, pe Twitter era un tip, Scaramouche, care se tot băga în conversaţiile inimilor negre, şi m-am gândit că ar putea să fie Zoltan sub alt nume, pentru că a încercat aceleaşi texte cu Vierme28. Mi-a povestit ea. Scaramouche i-a spus: „L-am raportat pe Discipolul lui Lepine pentru că te-a hărţuit”, apoi, când ea nu i-a mulţumit suficient sau nu i-a oferit o labă — scuze...

Rachel se înroşi.

— E în regulă, spuse Robin.

O amuză gândul că ajunsese la o vârstă la care o adolescentă ar fi putut să creadă că e şocată să audă de labe.

— Deci, da, când Vierme nu a sărit pe el recunoscătoare, gen, şi nu s-a oferit să se culce cu el sau eu ştiu, el a făcut acelaşi lucru pe care îl făcuse Zoltan cu mine: i-a zis că e vacă şi paraşută şi aşa. Sunt un milion de chestii de genul ăsta la fanii *Inimii negre ca noaptea*. Gen, nu eşti fană adevărată a *Inimii negre ca noaptea* până când *Condeiul Justiţiei* nu încearcă să se culce cu tine.

— Face asta des?

— Tot timpul, fir-ar al dracu' — scuze, spuse Rachel iar.

— E în regulă, zise Robin. Poţi să înjuri cât vrei. Ar trebui să-l auzi pe partenerul meu când e nervos pe ceva.

— Da, *Condeiul* se dă tot timpul la fete. E un mizerabil. „Îmi place foarte mult teoria ta despre Coţofeni — câţi ani ai?” „Uau, ce observaţie inteligentă — câţi ani ai?” Face asta aşa de des că nu mai ştie de cine s-a luat. Mie mi-a făcut-o de trei ori. Ultima oară când a încercat asta cu mine i-am spus prin mesaj direct că eu sunt Anomie, doar ca să-mi bat joc de el. Voiam să-l sperii, pentru că, dacă Anomie decide că tu eşti duşmanul, atunci ai probleme mari. Şi *Condeiul* m-a crezut, ha-ha... dar după o vreme a trebuit să-i spun că glumisem, pentru că a început să spună asta pe faţă pe Twitter şi oamenii îl credeau

cumva... Am fost oarecum celebră timp de vreo trei zile... mă rog, în rândul fanilor... dar apoi au găsit altă teorie despre cine e Anomie şi m-au lăsat în pace.

Rachel privi lung spre pârâul învolburat.

— Am fost o inimă neagră adevărată. Hardcore. Am făcut de toate, totul... gen, nu eşti o inimă neagră adevărată până când nu te cerţi la cuţite cu cineva dacă Albăcahârtia e curvă sau nu, sau dezbaţi dacă leul de piatră ascunde în mormântul lui un indiciu despre proprietarul lui Inimioară. Şi am făcut toate lucrurile pe care le fac inimile negre hardcore ca să încerce să obţină informaţii din interior şi aşa.

— Cum ar fi? spuse Robin, atentă să folosească un ton nonşalant.

— Păi, gen, toţi ştiam că soţul agentei lui Josh are un site despre EM, aşa că intrăm toţi acolo sub nume false şi încercam să scoatem chestii de la el. De fapt, a fost destul de drăguţ. încă mai vorbesc uneori cu el despre maică-mea. El e la curent cu tot felul de cercetări medicale şi am printat unul dintre articolele despre care mi-a spus, să-l ducă maică-mea la specialistul ei... a fost foarte drăguţ când l-am întrebat de lupusul maică-mii. La început îmi plăcea totul, era ca şi cum am fi fost toţi detectivi sau ceva, săpam după indicii despre ce urma să se întâmple şi de fiecare dată când ieşea un episod nou îl analizam şi era foarte distractiv... şi la început Anomie era mişto, chiar era. Îmi plăcea de ea.

— „Ea”? repetă Robin.

— Da, spuse Rachel încet. Ştiu că e fată. Am avut o discuţie cu ea, chiar la început, când jocul abia se lansase, doar noi două. Asta era înainte să se supere pe Edie. Da, deci, în timp ce vorbeam, Anomie mi-a spus: „Edie şi cu mine suntem practic aceeaşi persoană”. Gen, ăsta nu e un lucru pe care l-ar spune un băiat, nu? Vorbea la nesfârşit despre cât de mult semănau. La început, Anomie chiar o venera cumva pe Edie... da, îmi dădeam seama că e fată. E adevărat că mi s-a părut puţin... nu ştiu... adică, eu eram obsedată de desen, chiar eram. Dar ea era la alt nivel. Apoi Edie a spus că, de fapt, nu-i plăcea jocul lui Anomie şi Anomie... reacţia ei... eu ştiu cum sunt fetele dacă te pui rău cu ele.

Tonul lui Rachel devenise înverşunat.

— Dacă spui un lucru greşit, dacă nu te conformezi regulilor lor stupide, gata, eşti, gen, diavolul sau ceva. Fetele de la şcoala mea sunt nişte mari vaci.

Rachel se înroşi iar.

— Dacă nu te trezeşti la 5, gen, ca să-ţi pui genele false şi atâta machiaj că seara trebuie să-l scoţi cu dalta şi dacă îţi plac fotbalul, jocurile video şi astronomia în loc să cânţi pe Ariana Grande pe Instagram şi să pozezi cu ţâţele afară, eşti, gen, o mutantă şi o mare lesbiană. E o fată, Lucy Wright — maică-mea a vrut să se ducă la şcoală să reclame că Lucy mă tiranizează, dar nu avea niciun rost. Ar fi şi mai rău...

Rachel rupea acum şerveţelul umed în fâşii. Un cuplu tânăr cu un cocker-kapoo trecu pe alee. Bărbatul ducea în spate un copil într-un portbebe, iar Robin

aşteptă ca ei să se îndepărteze suficient cât să nu mai poată s-o audă, în timp ce capul copilului se legăna cu pălărioara lui, înainte să spună:

— Vorbeşte-mi despre Morehouse.

Rachel înghiţi în gol, şi în ochi îi apărură din nou lacrimi.

— A fost... a fost, gen, cel mai bun prieten al meu din joc. A crezut o eternitate că sunt tip. Aveam o grămadă de lucruri în comun, ne plăceau aceleaşi chestii — ei, de fapt, el nu prea se uită la fotbal, dar era nebun după ştiinţă şi spaţiu, şi amândurora ne plăceau foarte mult jocurile video. Era cumva noul meu Zoltan, dar Morehouse chiar era un tip drăguţ. Şi după ce a aflat că sunt fată nu şi-a schimbat modul în care îmi vorbea, şi cumva...

Rachel inspiră adânc şi se cutremură.

— ...cumva m-a ajutat, pentru că eu începusem să chiulesc de la şcoală, din cauză că eram tiranizată.

Rachel îşi şterse ochii iar.

— Şi am avut probleme cu poliţia pentru că am făcut graffitiuri, şi Morehouse îmi spunea întruna că trebuie să mă adun, pentru că eram prea inteligentă să nu încerc să intru la facultate, că trebuia să nu mai beau şi să învăţ, şi că după ce voi intra la facultate nu voi mai avea de-a face cu toate vacile de la şcoală.

— I-ai spus lui Morehouse că tu crezi că Anomie e fată?

— Da, zise Rachel, şi el a negat, dar eu mi-am dat seama că nu face decât s-o protejeze. La început, am crezut că sunt împreună — ştii, iubit şi iubită, că Josh şi Edie. Mi-a spus: „E sora mea, nu prietena mea” — gen, în glumă, sau a spus că glumeşte. Dar Anomie, aşa cum era ea, ştiind că Morehouse şi cu mine discutăm pe canale private, era geloasă, mi-am dat seama. A fost la fel şi când a apărut Albacahartia. Era posesivă în privinţa lui. Morehouse mi-a spus întotdeauna: „E tip, nu te apuca să spui că e fată în faţa lui pentru că o să fii banată”, dar eu ştiam că ea se preface că e băiat, probabil din acelaşi motiv ca mine. După ce Morehouse a spus chestia cu sora, m-am apucat să caut dacă are aşa ceva, pentru că m-am gândit, ei, de ce nu, poate chiar sunt frate şi soră.

— Şi Morehouse are vreo soră? întrebă Robin, păstrând un ton neutru.

— Da, dar mi-am dat seama că nu poate fi ea Anomie. E avocată. Nu are cum să fie ea.

— Deci, spuse Robin, la momentul ăla aflaseşi cine e Morehouse în realitate?

Urmă o lungă pauză. în cele din urmă, Rachel dădu din cap.

— Şi, spuse ea nenorocită, asta a pus capăt prieteniei noastre. Morehouse mă avertizase să nu încerc niciodată, sub nicio formă, să aflu cine e în realitate. Eu n-am crezut că vorbeşte serios, dar chiar vorbea serios, pentru că, atunci când i-am spus că îl identificasem, a luat-o razna. Eu am fost foarte supărată şi... am încercat să-mi cer scuze, dar el nu voia să vorbească pe canal privat cu mine... Apoi m-am supărat foarte tare, pentru că nu era ca şi cum urma să-l demasc pe Twitter sau ceva, era prietenul meu. Şi apoi, într-o noapte, m-am

îmbătat în camera mea şi eram pe canalul moderatorilor, şi am făcut un fel de glumă despre ceva ce ştiam despre el... şi asta a fost tot. Şi-a ieşit din minţi. A mai vorbit o singură dată cu mine de atunci, când m-a acuzat că i-am spus lui Albacahartia că are dizabilităţi, dar eu nu i-am spus asta. Probabil Albacahartia şi-a amintit, pur şi simplu, gluma stupidă pe care o făcusem eu că Morehouse merge pe o roată... gen, cu căruciorul...

— E în cărucior? spuse Robin, a cărei minte zbură inevitabil la Inigo Upcott.

Rachel dădu din cap, apoi izbucni din nou în lacrimi.

— Îmi pare rău, spuse ea printre suspine. Dacă n-ar fi apărut Albacahartia, poate că ne-am fi împăcat, dar ei au devenit, gen, cei mai buni prieteni foarte repede, şi Morehouse n-a mai avut timp pentru mine...

Robin îi trecu lui Rachel încă un şerveţel şi o aşteptă să nu mai suspine atât de rău înainte de a spune încet:

— Cum ai aflat cine era Morehouse în realitate?

— A făcut o greşeală pe Twitter, spuse Rachel cu voce frântă, în timp ce se ştergea frenetic la ochi. A postat din greşeală un link pe contul Morehouse în loc de contul lui personal. Şi-a dat seama ce făcuse cam după zece secunde şi l-a şters, dar eu apucasem să-l văd şi am căutat link-ul. Ducea la un proiect de cercetare în astrofizică extraordinar de la Universitatea Cambridge. Morehouse îmi spusese câteva lucruri despre el, când vorbeam pe canale private în joc, aşa că aveam cumva nişte indicii. A spus că e mai mare ca mine, dar n-a vrut să-mi spună vârsta lui reală, şi a spus că făcuse jocul cu Anomie de amuzament, pentru că era, gen, o distracţie plăcută faţă de munca lui, care era foarte stresantă. Am ghicit că are pielea mai închisă la culoare, pentru că odată, când eu am zis că mă arsesem la soare, el mi-a zis că are bronz permanent, şi unul dintre numele de familie din proiectul de cercetare era indian. Aşa că după aia am intrat pe site-ul Cambridge-ului şi am căutat facultatea de astrofizică şi diferitele colegii şi aşa şi până la urmă am găsit o fotografie cu el, în scaun cu rotile, pozând cu toţi ceilalţi cercetători.

Rachel se aprinse iar la faţă.

— Arată foarte bine. Înţeleg de ce îi place atât de mult lui Albacahartia... În fine, în acel moment aveam numele lui real, aşa că m-am dus înapoi pe Twitter şi am găsit contul lui personal, unde postează despre spaţiu, pune poze cu Cambridge şi aşa. Are paralizie cerebrală. Cred că trebuie să fie destul de rău, pentru că zicea că fusese nevoit să-şi adapteze calculatorul şi aşa.

Rachel continuă, pe un ton plin de naivitate:

— Cred că trebuie să fie un fel de geniu, pentru că nu pare foarte bătrân... în fine...

Se întoarse s-o privească din nou pe Robin în ochi. În timp ce lumina pestriţă îi cădea pe chipul înlăcrimat, Robin fu iar izbită de puternica ei asemănare cu Edie.

— N-o să-i spui că eu te-am ajutat să-l găseşti?

— Bineînţeles că nu, spuse Robin.

Rachel inspiră adânc, apoi zise:

— Bine. Numele lui e Vikas Bhardwaj şi e doctor în astrofizică la Colegiul Gonville & Caius.

83

Sunt toţi atât de fără de credinţă,
Că e o datorie să îi chinuieşti;
Şi dacă n-ai avut motiv de suferinţă,
Fii tu cea care chin pricinuieşti.

Letiţia Elizabeth Landon, *Idilă bucolică*

— Singurul doctor Vikas Bhardwaj sub 30 de ani pe care mi-l afişează e în Birmingham, spuse Strike trei sferturi de oră mai târziu, în cafeneaua Three Cottages. Accesase de pe telefon 192.com, după ce o felicitase din toată inima pe Robin pentru reuşitul ei interviu. Ar putea fi casa părinţilor lui?

— Poate acolo e înregistrat ca votant, spuse ea, dar hai să sunăm mai întâi, să nu facem drumul degeaba până în Cambridge.

— Sun eu, spuse Strike ridicându-se. Pot fuma repede o ţigară afară.

Se întoarse peste cinci minute.

— Da, e în Cambridge. Cred că am vorbit cu maică-sa. Mi-a spus că e „la colegiul lui”.

După ce el şi Robin se urcară din nou în BMW şi o luară înapoi spre sud, pe MII, Strike continuă:

— Normal. Am trecut pe lângă el în drum încoace. Am fi putut să-l vizităm după ce am băut cafeaua aia şi am mâncat batonul ăla de rumeguş la benzinărie.

Soarele îi orbi iar, în timp ce mergeau spre sud.

— Poate că ar fi cel mai bine să-l prindem în bârlogul lui diseară, spuse Strike. Probabil că e la laborator toată ziua.

— E duminică. Poate iese şi el la o cârciumă.

— Atunci îl aşteptăm. La o adică, eu dorm în faţa camerei lui. Mulţumită ţie, suntem aproape să rezolvăm cazul ăsta.

— Rachel a mai spus ceva ce n-am apucat să-ţi spun. Nu e relevant pentru Vikas sau Anomie, dar tot e ciudat. Mi-a spus că a aflat prima oară de *Inimă neagră ca noaptea* de la un băiat cu care obişnuia să vorbească, online, pe un site pentru copii numit Clubul Pinguinilor. Îşi spunea Zoltan...

Robin îi spuse povestea lui Zoltan, încercările lui de a se combina cu Rachel după ce aflase că e verişoara lui Edie, ameninţările subite şi violente când ea îi spusese s-o lase în pace şi, apoi, ştergerea conturilor lui.

— ...dar ce e ciudat, spuse Robin, e că replicile de agăţat pe care Zoltan a început să le folosească cu Rachel au fost folosite şi cu mine de diverşi tipi din jurul fanilor. Exact aceleaşi. E ca şi cum ar lucra după o schemă.

— Replici, cum ar fi? întreba Strike, pregătindu-se să fie amuzat.

— Păi, una dintre ele a fost „dacă asta e poza ta reală, probabil te-ai plictisit de moarte să primeşti mesaje directe de la tipi, aşa că eu plec". Mi-am setat contul de Twitter astfel încât să-mi poată trimite mesaje oricine, pentru că voiam să vorbesc cu cât mai mulţi fani ai *Inimii negre ca noaptea*. Evident, nu era poza mea reală, am folosit o fotografie de arhivă cu o adolescentă. În orice caz, era mai degrabă autoironie şi paşnic, ştii, dar când n-am răspuns a devenit imediat agresiv. Eram o curvă snoabă care crede că e prea bună pentru el.

— Mai zi o dată replica aceea cu care a încercat să te agaţe, spuse Strike încruntându-se.

— „Dacă asta e poza ta reală, probabil te-ai plictisit de moarte să primeşti mesaje directe de la tipi". Şi Rachel mi-a spus şi despre alt tip, pe care îl bănuia că e Zoltan sub alt nume, care s-a dat la Zoe Haigh pe Twitter, zicând că o apărase de un alt bărbat care o hărţuia şi apoi se aştepta ca Zoe să se culce cu el din recunoştinţă sau ceva. Ei, un tip pe nume Max a făcut exact acelaşi lucru cu mine pe Twitter. A spus: „Ăsta nu e un truc ieftin să te agăţ, voiam doar să zic că tipul ăla Julius a fost deplasat şi l-am raportat". Dar ieri am dat iar de Max când mă uitam prin toate tweeturile astea, ca să mă documentez pentru Rachel, şi categoric nu e un sir Galahad. A fost unul dintre cei care au hărţuit-o pe Edie — de fapt, el a lansat zvonul despre ea că oferă servicii sexuale. Şi, Rachel mi-a spus că Zoltan i-a zis odată că a trebuit să ducă un câine bolnav la veterinar. Nu mi-ai spus tu că Anomie i-a spus Keei Niven că a trebuit să ducă...

— ...o pisică bolnavă la veterinar, da, zise Strike, acum complet intrigat. Ştii, sunt sigur că şi eu am auzit undeva replica aia cu „dacă asta e poza ta reală" — stai puţin.

Strike îşi scoase telefonul. Robin conduse în tăcere, în timp ce Strike căuta ceva pe telefon. Trecură cinci minute. Apoi Strike spuse:

— Am avut dreptate. Sunt pe site-ul unui tip pe nume Kosh, cu K, care se descrie drept „Maestru al Agăţării celebru pe plan internaţional care a învăţat milioane de bărbaţi cum să convingă femeile să facă sex cu ei la doar câteva ore după ce le-au cunoscut! Autor al bestsellerelor S-a făcut! şi Jocul". Tocmai am descărcat e-bookul Jocul Digital. Eşti gata?

— Zi, spuse Robin.

Aşa că Strike citi cu voce tare:

Jocul Digital

Repetă după mine: nu vei găsi o soţie pe internet.

Femeile de pe internet pot găsi oricâte scule vor. Bărbaţii se dau în mod regulat chiar şi la cele de nota 4 sau 5, ceea ce înseamnă că ele...

— E american, intercală Strike această explicaţie.
— Şi deja începe să-mi fie simpatic, spuse Robin.

...s-au obişnuit să-i ia drept jucării de unică folosinţă. Jucând jocul numerelor mari, femeile de pe internet pot avea uneori şi şansa la un alfa.

Dacă o femeie are o metodă deja testată să se cupleze pe internet, nu vei fi niciodată la adăpost de ameninţarea implicită că poţi fi înlocuit, atât timp cât degeţelele ei leneşe pot folosi mouse-ul. Nimeni nu vrea să-şi lase acasă soţia ştiind că ea o să caute alte scule aflate la doar câteva click-uri distantă.

Asta e vestea proastă.

Vestea bună e că asta te eliberează de constrângerile obişnuite ale Jocului în persoană. Jocul Digital e cel mai nemilos şi, în anumite moduri, cel mai plăcut dintre toate Jocurile: efort minim, recompensă maximă — atât timp cât eşti dispus să accepţi păsărici de categorie inferioară.

— Încântător, spuse Robin.

Dar dacă urmăreşti mai degrabă cantitatea decât calitatea păsăricilor, intră pe internet. Prin internalizarea următoarelor reguli de bază şi exercitarea unei cantităţi minime de efort, vei reuşi să te cuplezi regulat şi cu uşurinţă.

— Apoi urmează paşii infailibili pentru obţinerea acestor cuplări, spuse Strike.

1. Bombardamentul în masă

E posibil să trebuiască să te dai la 50-100 de fete ca să obţii una sau două cuplări, pe lângă nuduri / imagini pe cameră.

Dacă urmezi în mod susţinut aceşti paşi, jocul tău digital nu va necesita niciun efort. Un mare avantaj al Jocului Digital e că poţi viza un număr mare de femei simultan. Recomand cu tărie întocmirea unui tabel, să ştii în ce moment al procesului te afli cu fiecare ţintă.

— Asta a fost greşeala lui Tim Ashcroft, spuse Robin. N-a ţinut un tabel. Rachel mi-a spus că s-a dat la ea de trei ori, din greşeală.

2. Cunoaşte-ţi prada

Majoritatea păsăricilor disponibile pe aplicaţiile obişnuite, cum ar fi Twitter, tumblr etc., sunt liberale / stângiste — un alt motiv pentru care nu vei găsi aici o viitoare parteneră de viaţă. Stângistele sunt răsfăţate, egocentrice, arogante şi adesea agresive. De asemenea, sunt uimitor de uşor de Jucat dacă ştii regulile.

Stângistele au un strat suplimentar de falsitate faţă de cele mai multe femei. Vor bărbaţi alfa, dar le e ruşine de asta. Le place foarte mult un cavaler pe un cal alb, dar se prefac că nu e aşa. Vor egalitate, dar şi să fie tratate ca nişte mici prinţese, pentru că în sinea lor asta cred că sunt.

Sensibilitatea, respectul aparent pentru limite şi simularea interesului faţă de opiniile lor sunt esenţiale pentru cuplarea cu o stângistă.

— De unde ştii de tipul ăsta, Kosh? întrebă Robin.
— Mi-a spus despre el un băiat de 16 ani... Dar ascultă asta...

3. Replici de agăţat

Mai jos sunt replici de agăţat garantate, pe care le-am folosit de nenumărate ori ca să obţin cuplări. Unul dintre avantajele Jocului Digital e că nu depinzi de aspect / farmec personal / ton al vocii / limbaj corporal. Pur şi simplu decupezi, lipeşti şi aştepţi.

- Dacă asta e poza ta reală, probabil te-ai plictisit de moarte de tipii din mesajele tale directe, aşa că eu plec.
- Ţinând cont ce femei intră pe platforma asta jalnică, simt nevoia să spun de la început că asta nu e o replică de agăţat ieftină, dar observaţia ta despre [politică / justiţie socială / comportamentul jalnic al bărbaţilor] e la fix.
- Ăsta nu e un truc ieftin de agăţat, voiam doar să zic că [tipul care a contrazis-o / a hărţuit-o / a insultat-o] a fost complet deplasat / l-am raportat.

— Nu pot să cred, spuse Robin privind în lateral. Deci toţi idioţii ăştia folosesc replicile lui Kosh?
— Nu s-a terminat, spuse Strike. Partea asta e interesantă.

4. Minimalizarea

Minimalizarea funcţionează online ca şi în offline. Odată ce i-ai atras atenţia cu falsul tău interes faţă de opiniile / preocuparea ei faţă de bunăstarea / aprecierea aspectului ei, găseşte ceva de criticat sau contestat. Rămâi la ceva mic şi sigur.

Destabilizată, ea se va strădui apoi să-ţi recâştige aprobarea.

- [despre fotografia ei] dar presupun că ai folosit o grămadă de filtre, nu? Aşa face toată lumea.
- Presupun că n-ai citit [inserează un preferat al stângistelor, cum ar fi Noam Chomsky / Ta-Nehisi Coates / Anand Giridharadas, şi fii pregătit cu un singur citat al autorului]
- Ai părut un pic agresivă, dar presupun că e de înţeles.

— Kea a spus că Anomie îi zisese că pare agresivă, dar că era de înţeles, zise Strike, ceea ce, la momentul ăla, mi s-a părut culmea, venind din partea lui Anomie...

5. Promovează frica de abandon

Ea crede că eşti un tip de treabă şi începe să lucreze pentru a-ţi recâştiga aprobarea: acum nu mai spune nimic într-un interval cuprins între o oră şi 24 de ore, în funcţie de ţinta ta. Femeile de nota 8 sau 9 n-ar trebui lăsate să aştepte prea mult, pentru că au şi alte opţiuni. Pentru una de 4 sau 5, 24 de ore vor asigura succesul.
Ea trebuie să ştie că ai o viaţă / alte solicitări la adresa ta, pe lângă o interacţiune online cu o necunoscută.

6. Bărbatul alfa în haine de lingău stângist

Revino fără să-ţi ceri scuze — încă nu-i datorezi nimic, pentru că nu ţi-a dat nimic. Motivul absenţei tale trebuie să dezvăluie faptul că eşti un alfa fără să trebuiască să fii explicit: eşti puternic din punct de vedere fizic / emoţional, popular, solvabil financiar şi competent. Te prezinţi ca un tip de treabă, demn de încredere, fără să o spui textual.

- Tipul care stă vizavi m-a rugat să-i ridic frigiderul să poată scoate de sub el jucăria afurisită a copilului.
- Fostul surorii mele îi face probleme şi ea m-a rugat să dorm la ea peste noapte.
- A trebuit să duc un prieten cu maşina să-şi ia câinele de la veterinar.

- Deci de aici vin toţi câinii şi pisicile astea? spuse Robin. Pare logic.

7. Lărgeşte domeniul discuţiei

Ea se bucură să fie din nou în centrul atenţiei tale, iar motivul absenţei tale temporare ţi-a sporit valoarea în ochii ei. Acum pune-i întrebări despre ea, pentru a adapta mai bine propria ta poveste la agenda ei specifică. Dacă e mamă singură, ai fost crescut de o mamă singură, care a făcut o treabă extraordinară. Dacă o preocupă sărăcia, eşti voluntar la o bancă pentru alimente din oraş. Dacă e îngrijorată de nedreptatea rasială, tocmai discutai chestiunea asta cu cel mai bun prieten al tău care e negru...

- Kea, spuse Strike, mi-a spus că, după ce Anomie a amintit de pisică, i-a spus că nu-i plac pisicile, din cauza efectului pe care îl au asupra populaţiei de păsări. Când i-a spus că mama ei creşte papagali, el a susţinut imediat că are şi el un papagal.

Robin nu spuse nimic timp de câteva secunde, apoi întrebă:

— Deci crezi că Kea ţi-a spus adevărul despre conversaţia asta? Nu ţi-a arătat-o, nu?

— Nu, spuse Strike. Mi-a spus că îl blocase pe Anomie după ce devenise răutăcios, aşa că nu mai putea fi văzută. Ce te deranjează?

— Păi, e evident că o grămadă de bărbaţi sau de adolescenţi se învârt pe lângă fanii *Inimii negre ca noaptea* şi încearcă să agaţe femei sau fete liberale de stânga, nu? Şi toţi folosesc replicile lui Kosh?

— De acord.

— Păi, cu siguranţă unul dintre ei s-a dat la Kea, nu-i aşa? E foarte frumoasă şi în ultimii câţiva ani a fost o grămadă pe Twitter.

— Crezi că a inventat povestea că Anomie s-a dat la ea? Folosind o conversaţie pe care a avut-o cu unul dintre ceilalţi tipi?

— Da, fără să-şi dea seama că totul e o schemă care duce la Kosh. Şi nu înţeleg de ce n-a salvat conversaţia cu Anomie, dacă chiar a avut loc, pentru că îl face să pară cam idiot, nu-i aşa? Mai ales partea cu papagalul. De asemenea, asta confirmă afirmaţia ei că nu e Anomie. „Uite, m-a hărţuit şi pe mine."

— Observaţii corecte, spuse Strike. Deci tu înclini spre teoria lui Rachel că Anomie e femeie?

Robin se gândi o vreme. În cele din urmă, spuse:

— Chiar nu ştiu. Înainte să vorbesc cu Rachel, credeam că ne-am apropiat cel mai mult de adevăratul Anomie prin acele mesaje directe pe care i le-a trimis lui Josh — foarte arogant, aparent educat şi nutrind convingerea evidentă că ar trebui să preia rolul creativ al lui Edie. Dar conversaţia pe care mi-a descris-o Rachel şi care a avut loc atunci când a început totul e ciudată, nu-i aşa? „Edie şi cu mine suntem practic aceeaşi persoană." Rachel e de părere că

un băiat sau un bărbat obişnuit nu vorbeşte aşa şi sunt de acord cu ea. Sunt sigură că Rachel mi-a spus adevărul despre conversaţia aceea: era clar chinuită de regrete că intrase în joc. Nu văd de ce ar fi minţit. Ţi-am spus, chiar la începutul investigaţiei, că mie mi se părea că e ceva cu Anomie şi sexul. Nu flirta, nu încerca să se întâlnească cu niciuna dintre fetele care încercau să-i atragă atenţia. În joc, da, e diferit, poate fi crud şi agresiv, dar cum ţi-am spus, uneori pare puţin forţat — cam la ce te aştepţi de la un bărbat pe internet.

— Păi, mie mi-a plăcut întotdeauna teoria ta „Kea ca Anomie", zise Strike. Dar, de dragul discuţiei, să spunem că Anomie a încercat, într-adevăr, să se dea la Kea, cu ajutorul replicilor lui Kosh. Nu există niciun motiv pentru care Anomie să nu se dea drept unul dintre acei Max sau Zoltan care stau şi încearcă să agaţe fete, nu-i aşa?

— Nu, presupun că nu, spuse Robin, dar de ce şi-ar bate capul cu alte conturi să încerce să agaţe feţe când toate fanele *Inimă neagră ca noaptea* sunt fascinate de Anomie?

— Pentru ca Anomie să rămână curat şi anonim?

— E posibil, spuse Robin sceptică, dar, Dumnezeule, dacă Anomie se ocupă de joc, postează tot timpul pe Twitter şi încearcă să agaţe cât mai multe fete posibil cu sistemul lui Kosh, când mai are timp să doarmă?

— Cu siguranţă, nu i-ar lăsa prea mult timp să mai facă şi altceva, fu de acord Strike. Şi acum mai avem un mister, nu-i aşa? Ce naiba l-a apucat pe Vikas Bhardwaj, astrofizician la una dintre cele mai prestigioase universităţi din lume, să se împrietenească cu Anomie?

— „E sora mea", cită Robin. Ştii, mă întrebam...

Mobilul lui Strike sună şi intră imediat pe Bluetooth. Strike răspunse apelului şi din difuzor se auzi vocea lui Midge.

— Strike?

— Da, sunt aici, şi Robin la fel.

— Am noutăţi... despre Ross...

Midge părea cu răsuflarea tăiată. Strike şi Robin se uitară unul la celălalt.

— E totul în regulă? întrebă Strike.

— Da... e bine... doar că a trebuit să alerg... aproape un kilometru... stai să-mi trag răsuflarea puţin...

— Ai fost la casa de vacanţă a lui Ross, nu?

— Da... am intrat pe proprietatea lui... N-o lua razna, a trebuit... era singurul mod în care puteam obţine ce voiam...

Midge inspiră adânc.

— Bun, deci stăteam pe un deal de unde se vede domeniul şi mă uitam prin binoclu.

— E un deal care îi aparţine lui Ross, înţeleg?

— Da, dar era singurul punct de observaţie din care se vedea bine. Eram în spatele unor copaci. În fine, cam acum o oră au apărut cele două fete mai

mari, ducând nişte ponei spre un... cum îi zice la locul în care călăreşti, dar nu e câmp?

— Manej? sugeră Robin.

— Da, asta, dacă asta e, spuse Midge. Strike, cred că o să te enerveze unele chestii, dar aş face-o din nou, fir-ar al dracu'.

— Dacă nu cumva i-ai lichidat pe copii cu o puşcă cu lunetă, nu-mi permit să te concediez când suntem în aşa criză de personal, spuse Strike. Zi mai departe.

— Bun, ei, fetele făceau nişte sărituri mici şi aşa, apoi a venit Ross să le vadă, aşa că am început să filmez.

— Bun, filmarea pe o proprietate privată e ilegală, dar trecem peste asta...

— Şi fata mai mică s-a pierdut cu firea în timp ce taică-său privea. Poneiul refuza întruna. Aşa că nenorocitu' a intrat în manej şi a ridicat şi mai sus obstacolul şi i-a spus să încerce să-l sară iar. Ea a reuşit să facă poneiul să sară, dar a răsturnat bara de sus. Aşa că el a ridicat bara şi mai sus. Ştiam ce urma să se întâmple. O simţeam cum se apropie. Ştiam că urma să devină violent. Aşa că am coborât dealul, continuând să filmez...

— Te-a văzut? spuse Strike, privind urât spre difuzorul din care ieşea vocea lui Midge.

— Nu atunci, nu, spuse ea. M-am ghemuit în spatele unui tufiş din ăla plin de flori, cum se...

— Lasă dracu' horticultura, ce s-a întâmplat?

— Ea îi spunea că nu poate. Plângea şi tremura — aşa că fata cea mare începe să-i spună tatălui s-o lase pe soră-sa în pace. Ross se duce direct la fata cea mare, o trage jos de pe ponei, o pocneşte peste faţă şi o trimite înăuntru. Ea a încercat să rămână şi el a lovit-o iar, aşa că a plecat. Ar fi trebuit să mă duc la el atunci, pentru că atunci nu s-ar fi întâmplat restul, dar am rămas ascunsă, filmând, apoi el s-a întors la copila mai mică şi i-a spus să facă dracu' săritura, să lovească poneiul cu cravaşa până când el reuşeşte să sară. Bara de sus era mai înaltă ca poneiul. Era absolut ridicol. Copila era îngrozită, dar Ross ţipa la ea, aşa că ea s-a îndreptat drept spre obstacol, lovind poneiul cu cravaşa aşa cum îi spunea el, şi poneiul s-a izbit pur şi simplu de stâlpi şi a căzut. S-a rostogolit şi am auzit-o cum ţipă. Poneiul nu se putea ridica, pentru că îşi prinsese un picior, şi ea era prinsă sub el. Atunci am ieşit în fugă de după tufiş. Ştiu să acord primul ajutor. Nu puteam s-o las pe copilă aşa...

— Şi sunt sigur că Ross a fost încântat să te lase să te uiţi la ea şi nu te-a întrebat nimic despre motivul pentru care te ascundeai în tufişul ăla nenorocit...

— Şi ce-ar fi trebuit să facă? întrebă pe un ton aprins Robin, care era cu totul de partea lui Midge. Să continue să filmeze în timp ce fata era strivită şi omorâtă?

— Săream gardul când Ross a reuşit să tragă poneiul de pe ea, dar cred că fata avea cel puţin un picior rupt. Era albă ca hârtia. Şi atunci Ross mă vede şi strigă „tu cine dracu' eşti?” sau ceva şi... n-o să-ţi placă nici partea asta, Strike...

— I-ai spus că ai filmat totul?

— Da, răspunse Midge. Apoi el m-a atacat cu cravaşa. Credeam că lucrurile astea nu mai există de pe vremea victorienilor.

— Şi-a lăsat fiica să zacă acolo, cu piciorul rupt, să te fugărească pe tine? spuse Robin uluită.

— Bineînţeles, zise Strike. Chiar el e motivul pentru care ea are un picior rupt, fir-ar al dracu', doar n-o să înceapă să-şi facă griji pentru ea acum.

Apoi Strike o întrebă pe Midge:

— Înţeleg că l-ai lăsat în spate?

— Normal, spuse Midge. Nu e foarte în formă. Ei, e dus cu maşina peste tot, nu, nemernicul leneş? Aşa că, da. Am pentru tine un film care conţine o grămadă de manifestări de cruzime faţă de copii şi animale. M-am gândit că o să fii mulţumit măcar din acest punct de vedere.

— Sunt, zise Strike. Să sperăm că Ross o să creadă că eşti vreo nebună care iubeşte caii... Ei, eu n-aş fi recomandat tactica asta, dar ai obţinut rezultate excelente. Bravo!

După ce Midge închise, Strike scoase un lung oftat de uşurare.

— Ei, cu asta, plus filmul făcut de Dev şi bona beată, cred că Ross e complet terminat. Odată ce Bhardwaj ne spune cine e Anomie, rămânem cu două cazuri mai puţin şi ne putem concentra pe Degete şi toată lumea primeşte o primă babană.

Robin nu răspunse. Strike privi în lateral spre ea, îi văzu chipul împietrit şi ghici imediat motivul.

— Nu mă bucur că fata aia a fost rănită.

— Nici n-am crezut asta, spuse Robin rece.

— Atunci de ce privirea de Meduză?

— Mă gândeam doar că pe fetele alea n-o să le ajute cu nimic faptul că tatăl lor a fost filmat în timp ce le făcea rău. Probabil că singurul lucru care o să se întâmple e că Ross o să fie puţin mai atent să nu-l vadă cineva.

Strike îşi scoase din buzunar ţigara electronică, în timp ce întorcea iar privirea spre M11, şi spuse:

— Nu uit că trebuie să încerc să le ajut şi pe ele. Dacă pot să fac ambele lucruri, aşa o să fac.

84

Care a fost păcatul meu, să merit asta?

Christina Rossetti, *Zara*

Era aproape ora 7 când Strike şi Robin intrară, în sfârşit, în suburbiile oraşului Cambridge. Cerul senin de primăvară avea o strălucire de opal şi Robin, deşi obosită, observă, în timp ce se îndreptau spre colegiul lui Vikas Bhardwaj, că treceau pe lângă tot mai multe clădiri clasice minunate.

— Ce ironie, spuse Strike, care citea pe telefon de pe site-ul colegiului. Caius — unul dintre tipii după care a fost numit colegiul, evident — „era renumit pentru regulile neobişnuite de admitere, interzicând accesul celor bolnavi şi infirmi, ca şi al galezilor”... Păi, evident că orice om cu mintea la cap ar susţine colegiul în privinţa galezilor, dar mă îndoiesc că ar fi vrut să-l piardă pe Vikas Bhardwaj... Dumnezeule, şi Stephen Hawking a fost aici... al patrulea cel mai vechi colegiu... unul dintre cele mai bogate...

— Ce ştiu e că nu e uşor să ajungi la el, spuse Robin, care vedea clar colegiul pe sistemul de navigaţie, dar era îndrumată pe o serie de străzi care păreau s-o îndepărteze de el. Poţi să mergi? Nu cred că o să putem parca lângă el, cu toate benzile astea pentru autobuz şi zonele pietonale.

— Da, nicio problemă, zise Strike.

Deschise altă pagină cu fotografia lui Vikas, care era în scaun cu rotile, îmbrăcat într-o bluză verde-deschis şi blugi şi înconjurat de un grup de alţi cercetători. Vikas era, într-adevăr, foarte atrăgător, cu părul lui negru des, maxilarul pătrat şi zâmbetul de un farmec aparte. Lui Strike i se păru că are în jur de 25 de ani. Îşi dădu seama că mâinile chircite în interior ale tânărului erau disfuncţionale şi, în mod evident, şi picioarele, care, ca şi cele ale lui Inigo Upcott, prezentau semne de atrofie musculară. Potrivit explicaţiei de sub imagine, Vikas şi colegii lui studiau stelele neutronice, subiect despre care Strike ştia fix nimic, şi pozau în Tree Court, care oferea ca fundal un gazon verde-albăstrui şi clădiri din piatră aurie.

— Nu pare locul ideal pentru cineva care se deplasează într-un scaun cu rotile, comentă Strike studiind uşile înguste din spatele lui Vikas, care, fără

îndoială, dădeau spre nişte scări încă şi mai înguste şi mai abrupte decât cele de la hotelul Marine.

Câteva minute mai târziu, Robin parcă şi ieşiră din maşină, căutând acum îndrumări pe telefon.

Trecură pe lângă mulţi tineri ieşiţi şi ei în aerul catifelat al serii. Soarele oferea clădirilor vechi de piatră o strălucire aurie. Robin, a cărei viaţă de studentă se încheiase atât de grotesc, se trezi că îşi aminteşte acele scurte luni de fericire şi libertate la care, de obicei, evita să se gândească, din cauza a ceea ce i se întâmplase în casa scărilor din căminul ei. În anii de după aceea, ajunsese să creadă că, dacă violatorul cu mască de gorilă nu ar fi ieşit niciodată din acel spaţiu întunecos şi nu ar fi prins-o, ea şi Matthew s-ar fi despărţit înainte să împlinească 20 de ani, îndepărtaţi de vieţi şi interese rivale. În schimb, Robin abandonase facultatea, se dusese acasă la părinţii ei, în orăşelul din Yorkshire în care crescuse, şi se agăţase de singurul bărbat din lume care părea nepericulos. Cum aceste amintiri rămâneau dureroase, Robin îşi reîndreptă cu hotărâre atenţia asupra împrejurimilor.

— Trebuie să fie un loc minunat în care să studiezi, nu-i aşa? îi spuse ea lui Strike în timp ce traversau podul peste River Cam şi priveau spre apa mărginită de sălcii, pe care doi studenţi mergeau cu barca împinsă cu ghionderul.

— Da, dacă-ţi plac statuile şi bogătanii.

— Uau, făcu Robin zâmbindu-i, nu ştiam că eşti atât de complexat. Şi tu ai fost la Oxbridge, de unde atitudinea asta?

— Am picat de la Oxbridge, o corectă el în timp ce intrau pe Garret Hostel Lane, o străduţă îngustă printre clădirile vechi de piatră.

— Dacă ai plecat pentru că aşa ai vrut tu, nu înseamnă că ai picat, spuse Robin, care ştia că Strike abandonase Universitatea Oxford după moartea suspectă a mamei lui.

— Da, sunt sigur că ăsta le-a spus şi Joan vecinilor, replică Strike, care îşi amintea foarte bine cât de dezamăgită fusese mătuşa lui când el renunţase la Oxford.

— Ce facultate ai urmat? spuse Robin, care nu îl întrebase niciodată asta. Studii clasice?

— Nu. Istorie.

— Serios? Crezusem, din cauză că ştii latină...

— Nu ştiu latină, spuse Strike. Nu ca lumea. Am doar o memorie bună şi am dat bacul la limbi clasice.

Intrară pe Trinity Lane.

— Într-una dintre casele în care ne ducea maică-mea să stăm ilegal, începu Strike să povestească, spre surpriza lui Robin, pentru că el vorbea rareori despre copilăria lui, era un tip care fusese profesor de limbi clasice la o şcoală particulară importantă. Nu-mi mai amintesc acum care, dar ştiu că era celebră. Tipul era alcoolic şi susţinea că avusese o cădere nervoasă. Era destul de

instabil, aşa că poate chiar avusese, dar în acelaşi timp era şi un mare căcănar. Eu aveam 13 ani şi el mi-a spus că n-o să se aleagă nimic de mine, pentru că, printre altele, îmi lipseau elementele de bază din educaţia unui gentleman.

— Cum ar fi?

— Păi, cum ar fi limbile clasice, spuse Strike. Şi mi-a citat un aforism lung în latină, cu un zâmbet batjocoritor pe faţă. Eu nu ştiam ce înseamnă, aşa că, evident, n-am putut să-i dau replica — dar nu-mi plăcea deloc să fiu tratat de sus în copilărie.

Merseră mai departe pe Trinity Lane, printre alte clădiri străvechi de piatră.

— În orice caz, spuse Strike, când am plecat din casa aceea, adică a doua zi, am şterpelit cărţile în latină ale tipului.

Robin izbucni în râs: nu se aşteptase la asta.

— Avea şi un exemplar din Catul, spuse Strike. Ai citit vreodată ceva din Catul?

— Nu, spuse Robin.

— E obscen — mi-am dat seama, pentru că pe o pagină era în engleză şi pe cealaltă, în latină. E vorba practic de sex, pederastie, felaţii, poezii despre faptul că toţi cei pe care Catul nu-i plăcea sunt nişte dobitoci şi dragostea lui pentru o femeie pe nume Lesbia, deoarece era din insula Lesbos.

— Nu cumva era...?

— Nu, îi plăceau bărbaţii, foarte mult, potrivit lui Catul. În orice caz, nu voiam să mă mai ia niciodată de sus vreun nenorocit care îmi recită latină, aşa că am folosit cărţile nemernicului să învăţ suficient cât să iau bacul la clasice doi ani mai târziu, şi am memorat o tonă de citate.

Robin izbucni într-un râs atât de incontrolabil, că Strike începu să râdă şi el.

— Ce e aşa de amuzant?

— Ai învăţat latină să-i dai peste nas unui om cu care nu aveai să te mai întâlneşti niciodată?

— M-a tratat de sus, spuse Strike, care continua să zâmbească, deşi nu înţelegea, de fapt, de ce comportamentul lui i se părea lui Robin atât de neobişnuit. Şi să-ţi mai spun ceva: nimic nu se compară cu latina dacă vrei să-i pui la punct pe ăia care se cred mai buni ca tine. Am folosit-o de mai multe ori, cu mult succes.

— Asta e o latură complet nouă a ta, zise Robin, străduindu-se din greu să nu mai râdă. Ar fi trebuit să-ţi spun că orice gentleman demn de numele ăsta trebuie să înţeleagă perfect reproducerea oilor. Probabil că ai fi alergat să-ţi iei o diplomă în asta.

— Cu tot respectul pentru tatăl tău, spuse Strike zâmbind, dacă îţi trebuie diplomă ca să înţelegi cum se reproduc oile, ai probleme mai mari decât faptul că nu eşti gentleman.

Apoi Strike adăugă pe neaşteptate:

— Am folosit latina cu Charlotte, în seara în care am cunoscut-o.

Robin se opri din râs să asculte.

— Ea credea că eu sunt un mitocan oarecare, evident, dar îmi făcea pe plac pentru că voia să-l enerveze pe Ross, când el a venit s-o caute la petrecere. Ieşeau împreună şi se certaseră — ea încerca să-l facă gelos.

Intrară pe Senate House Passage.

— În fine, ea studia limbi clasice. Mi-a spus că îi plăcea enorm Catul, aşteptându-se ca eu să nu fi auzit de el, aşa că i-am recitat în întregime Catul Cinci, primul lui poem de dragoste pentru Lesbia. Restul e istorie: 16 ani nenorociţi de suferinţă. Foarte adecvat, de fapt, pentru că Lesbia i-a făcut zile fripte lui Catul... Ăsta e?

Colegiul Gonville & Caius se înălţa deasupra lor, cu o intrare boltită închisă cu o poartă neagră de fier şi o faţadă ornamentată cu piatră de un cenuşiu-închis, sfidând lumea modernă reprezentată de magazinele din jur. Trei statui ale unor bărbaţi din secolele al XIV-lea şi al XVI-lea priveau în jos spre Strike din nişele lor. Printre barele porţii se zărea o porţiune de gazon verde strălucitor înconjurat de alte clădiri aurii. Ghereta portarului era goală: nicăieri nu se vedea ţipenie de om.

— E încuiată, spuse Strike încercând poarta. Evident. Căcat.

Dar în timp ce ei continuau să privească printre bare, zăriră o femeie asiatică de 30 şi ceva de ani, îmbrăcată în pantaloni albi de in şi tricou şi ducând o geantă de laptop. Înainte ca ea să dispară, Strike o strigă prin poarta încuiată:

— Nu te supăra? Alo? îl ştii pe Vikas Bhardwaj, nu-i aşa?

Era sigur că o văzuse pe femeie în fotografia lui Vikas cu grupul de cercetători şi, într-adevăr, ea se opri, încruntându-se uşor.

— Da, spuse femeia, apropiindu-se de poartă.

— Suntem nişte prieteni de-ai lui, treceam pe aici şi ne-am gândit să-i facem o surpriză, zise Strike, dar nu răspunde la telefon. Ştii cumva...?

Văzu cum privirea femeii trece de la el la Robin şi înapoi. După cum se aştepta, prezenţa lui Robin păru s-o convingă că Strike e inofensiv.

— Aţi fost la apartamentul lui? întrebă ea.

— Credeam că apartamentul lui e aici, spuse Robin.

— Nu, nu, e în Clădirea Stephen Hawking.

— Bineînţeles, zise Strike, prefăcându-se exasperat de sine însuşi. Mi-a spus asta. Mulţumesc foarte mult.

Femeia zâmbi scurt şi intră înapoi în colegiu. Robin căuta deja Clădirea Stephen Hawking pe telefon.

— E departe pe jos. Mai bine ne întoarcem şi mergem acolo cu maşina.

Aşa că făcură cale întoarsă şi, după o scurtă călătorie cu BMW-ul, ajunseră la o clădire modernă în formă de S, din piatră gri-deschis, înconjurată de o grădină în care trandafiri cu corole grele înfloreau în mijlocul unei oaze de verdeaţă. Un semn le indica vizitatorilor să treacă pe la ghereta portarului, dar

un bărbat cu ochi visători şi păr lung tocmai deschisese uşa de la intrarea principală, aşa că Robin strigă:

— Scuză-mă, suntem prieteni ai lui Vikas Bhardway, putem să intrăm cu tine?

Bărbatul cu păr lung le ţinu uşa, în tăcere. Lui Robin îi făcu impresia unei persoane atât de adâncite în propriile abstracţiuni, că abia conştientiza ce făcea.

— Ştii cumva în ce parte e camera lui Vikas? întrebă ea. Suntem nişte prieteni de-ai...

Bărbatul cu păr lung se mulţumi să arate cu degetul în tăcere, apoi dispăru.

— N-ar fi trebuit să facă asta, spuse Strike în timp ce treceau pe lângă un portret al lui Stephen Hawking. Nu laşi oamenii să intre într-o clădire aşa, pur şi simplu.

— Ştiu, zise Robin.

După atacul asupra ei, paza în jurul fostului său cămin fusese întărită, dar oamenii continuau să lase uşa de la intrare deschisă pentru prieteni.

— Bun, clădirea asta chiar e prietenoasă cu cei în scaun cu rotile, observă Strike.

Podeaua era netedă, iar coridorul uşor curbat pe care intraseră se deschidea larg, cu uşi albe din loc în loc.

În celălalt capăt al coridorului, un bărbat alb înalt şi slab şi o negresă scundă păreau să examineze ceva pe perete.

— Nu sunt nume pe uşi, spuse Strike. Să-i întrebăm pe ei. Dacă nu ştiu, începem să batem.

Când auziră paşii lui Strike şi Robin, bărbatul şi femeia întoarseră imediat capul. Amândoi aveau expresii neliniştite, chiar speriate.

— Ştiţi cumva care e camera lui Vikas Bhardwaj? întrebă Strike.

— Asta, spuse femeia.

Arătă spre uşa din faţa ei, pe care era prins un anunţ scurt, scris la calculator cu litere mari, astfel că Strike şi Robin îl citiră amândoi rapid.

Sunt la Birmingham. Mă întorc luni.

— Cine eşti dumneata? întrebă bărbatul.

— Sunt detectiv particular, zise Strike.

Robin ştia exact de ce spusese Strike asta. Simţea că ceva nu e în regulă: frica de pe feţele celor doi, anunţul care susţinea că Vikas era într-un loc în care ei ştiau că nu e şi mirosul slab şi neplăcut din aer, care îi aminti de fosta cameră a lui Josh şi Edie de la North Grove, unde un şobolan mort se descompusese încet într-un borcan. Inima începu să-i bată mai tare, înţelegând ceea ce mintea ei nu voia să accepte.

— Trebuia să vă întâlniţi cu el? întrebă Strike perechea înspăimântată.

— Da, spuse femeia.

— S-a dus cineva după portar?

— Da, răspunse bărbatul.

Niciunul nu păru să pună la îndoială dreptul lui Strike de a-i chestiona, lucru care confirmă încă o dată că amândoi ştiau că ceva nu e deloc în regulă.

— De obicei îşi scrie biletele la calculator? întrebă Strike.

— Da, spuse femeia din nou, dar ăsta nu e fontul lui. Foloseşte întotdeauna Comic Sans, în glumă.

— Nu răspunde la telefon, zise bărbatul.

— N-a răspuns toată ziua, spuse femeia.

În spatele lor se auziră paşi grăbiţi şi toţi patru se întoarseră şi văzură o altă femeie, blondă şi cu ochelari care se precipită spre ei.

— Portarul nu e aici, gâfâi ea. Nu-l găsesc.

— În maşină, îi spuse Strike lui Robin. În torpedou. E un set de şperacle.

Apoi o întrebă pe femeia blondă:

— Ai putea să te duci cu ea? Ca să poată intra înapoi?

Femeia păru bucuroasă că i se spune ce să facă. Cele două femei plecară în grabă.

— N-aţi sunat la poliţie? îl întrebă Strike pe bărbat.

— Am ajuns aici abia acum zece minute, răspunse el complet speriat. Am crezut că portarul...

— Sună acum, spuse Strike. După ce deschid uşa, nu intră nimeni, decât dacă Vikas e încă în viaţă.

— Oh, Doamne, zise femeia ducând mâna la gură.

Bărbatul îşi scosese mobilul şi sună la 911.

— Poliţia, vă rog, spuse el cu voce tremurătoare.

Strike examina acum biletul de pe uşă, fără să-l atingă. În colţul de sus zări o urmă atât de ştearsă, că abia se vedea: un oval de un roz pal, care părea să fie urma unui deget mare acoperit de latex.

Zgomotul unor paşi alergând şi clinchetul cheilor anunţară reapariţia lui Robin şi a blondei.

— Suntem îngrijoraţi în legătură cu un prieten invalid, spunea poliţiei bărbatul înalt şi slab. Nu răspunde la telefon şi nu deschide uşa... Da... Clădirea Stephen Hawking...

Strike luă şperaclele de la Robin şi, după ce încercă mai multe, reuşi să rotească broasca. Deschise uşa.

Negresa ţipă asurzitor. Vikas Bhardwaj stătea în căruciorul lui cu faţa la uşă şi cu spatele la birou şi la calculator. Cămaşa lui albă era ţeapănă din cauza sângelui uscat de culoare maro, avea ochii şi gura deschise, capul îi atârna într-o parte şi gâtul îi fusese tăiat.

Partea a Cincea

La vârf, fibrele se întorc brusc înăuntru,
în interiorul ventriculului,
formând ceea ce se cheamă vortexul.

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

85

Credeam că spiritul şi inima îmi sunt obişnuite
Cu lipsa de suflare; moarte-s şi ghearele durerii.

Amy Levy, *Vechea casă*

În timp ce criminaliştii îşi vedeau în continuare de treabă la locul faptei, iar ambulanţa aştepta să ia cadavrul lui Vikas Bhardwaj, Strike şi Robin fură separaţi de prietenii lui Vikas şi conduşi de poliţişti într-o cameră micuţă cu o fereastră înaltă. Părea o combinaţie stranie de birou şi debara, căci avea rafturi pline cu dosare pe un perete, două scaune şi o găleată şi un mop într-un colţ. Aici dădură declaraţii unui poliţist în uniformă cu părul de un roşu aprins, care nu făcu niciun efort să-şi ascundă suspiciunea faţă de cei doi şi ale cărui întrebări despre setul de şperacle al lui Strike fură agresive.

Strike descrise clar implicarea lui Vikas în jocul online şi pomeni intenţionat de faptul că acesta fusese infiltrat de *Înjumătăţirea*, în speranţa că asta avea să grăbească sosirea unor oameni competenţi care să se ocupe de caz, dar aceste detalii părură doar să-l irite şi mai tare pe poliţistul roşcat. Un al doilea agent intră în cameră, ţinând un telefon mobil. Poliţistul roşcat ieşi din cameră să răspundă şi, peste zece minute, se întoarse să le spună lui Strike şi Robin să stea pe loc.

Cei doi rămaseră încă o oră în camera ca o cutie, nederanjaţi de nimeni în afară de portarul devastat, care le aduse cafea călduţă în pahare de plastic.

— Era un om minunat, doctorul Bhardwaj, spuse portarul. Unul dintre cei mai drăguţi...

Vocea i se frânse. După ce puse cafeaua pe masă, ieşi cu mâna la ochi.

— Sărmanul om, spuse Strike încet în timp ce uşa se închidea. Nu e vina lui.

Robin, care nu credea că avea să uite vreodată imaginea rănii căscate de la gâtul lui Vikas Bhardwaj, în care se vedeau clar tendoanele şi arterele retezate, spuse:

— De ce crezi că ne ţin aici?

— Ca să ajungă şefii, zise Strike. Sper să vedem nişte feţe familiare. De asta i-am vorbit de *Înjumătăţirea* boului ăla roşcat.

Fereastra înaltă înfăţişa o porţiune de cer negru presărat cu stele atunci când uşa se deschise iar şi Strike văzu uşurat siluetă mică şi îngrijită a Angelei Darwish.

— Ne întâlnim din nou, spuse ea.

Strike dădu să se ridice, pentru a-i oferi scaunul său, dar ea îl opri.

— Mulţumesc, nu. Tocmai am citit declaraţiile voastre. Deci Bhardwaj era în jocul vostru online? Cel infiltrat de *Înjumătăţirea*?

— Nu numai că era în el, era unul dintre creatorii lui, spuse Strike.

— Se ştie de cât timp a murit? o întrebă Robin pe Darwish.

— La o estimare aproximativă, de 24 de ore.

Deci, se gândi Robin, *era deja prea târziu când ea şi Strike se opriseră să bea cafea la Cambridge Services*.

— Sunt o grămadă de camere cu circuit închis aici, spuse Strike, care le observase la intrare. Aş fi zis că e o clădire foarte sigură, dacă nu cumva prostul care ne-a lăsat să intrăm are obiceiul să ţină uşa necunoscuţilor.

— Prostul care v-a lăsat să intraţi e doctor în fizică teoretică, spuse Angela Darwish. Îl intervievează acum. Asta e problema cu clădirile comunale. Securitatea lor depinde de persoana cea mai puţin atentă la siguranţă care locuieşte acolo. Pe de altă parte, nu cred că ne va fi prea greu să-l identificăm pe ucigaş. Cum ai spus, sunt camere peste tot — cineva trebuie să fi fost disperat să scape de sărmanul om, de a riscat să i se vadă faţa pe atâtea camere.

— Am senzaţia că pe cameră o să se vadă o mască de latex, spuse Strike.

I se păru interesantă lipsa de reacţie a lui Darwish faţă de comentariul lui.

— O să încercăm să împiedicăm apariţia numelor voastre în presă, spuse ea. Nu aveţi nevoie de şi mai multă expunere mediatică, după bomba aceea.

— Apreciem, zise Strike.

— Unde staţi?

— Habar n-avem, spuse Strike.

— Ei, când aflaţi, anunţaţi-ne, zise Angela Darwish. Probabil va trebui să vorbim iar cu voi. Vă conduc. Nu vă faceţi griji: am girat eu pentru voi în faţa poliţiştilor.

— Mersi, spuse Strike, tresărind în timp ce se ridica în picioare.

Genunchiul drept îi zvâcnea iar.

— Cred că tipul ăla roşcat nu ne-a plăcut prea mult, continuă el.

— Şperaclele au acest efect asupra unora, spuse Darwish sec.

În timp ce se îndreptau spre stradă prin parcul întunecat, Robin văzu maşinile de poliţie parcate. În faţa clădirii se strânseseră grupuri de studenţi, fără îndoială îngroziţi de ce i se întâmplase unuia dintre ei.

— Păi, drum bun, şi nu uitaţi să ne anunţaţi unde vă putem găsi, spuse Darwish când ajunseră la BMW.

Se îndepărtă, făcându-le semn cu mâna.

— Eşti în regulă? o întrebă Strike după ce urcară în maşină.

— Da, spuse ea, deşi nu era pe de-a-ntregul adevărat. Şi acum?

— Am putea sta la Nick şi Lisa? sugeră Strike fără prea multă convingere.

— Nu putem. Lisa e însărcinată. Nu au nevoie de nişte musafiri urmăriţi de *Înjumătăţirea*.

— Păi, dacă te simţi în stare să conduci înapoi la Londra, putem găsi alt hotel — poate undeva lângă birou, ca să avem acces la lucrurile noastre după ce ne lasă să intrăm? Dar dacă preferi să rămânem aici peste n...

— Nu, spuse Robin, care se săturase până peste cap de Cambridge, aş prefera să mă întorc.

86

Ah, istovita şi nerăbdătoarea mea răbdare! —
Aşa cu mine: însă voi, prieteni, ce mai faceţi?

Christina Rossetti, *Apoi în viaţă: un sonet dublu de sonete*

Asasinarea brutală a lui Vikas Bhardwaj, care intrase la Universitatea Cambridge la vârsta de 16 ani, al cărui geniu precoce îl făcuse să devină doctor în astrofizică la vârsta de 23 de ani şi care câştigase deja un premiu internaţional pentru cercetare, produse pe bună dreptate multă gălăgie în presă. Robin, care citea toate articolele, se trezi cuprinsă de o durere aproape nejustificată pentru soarta unui tânăr pe care nici măcar nu-l cunoscuse. Era oare greşit, se întrebă ea, să considere că acea crimă era în mod special îngrozitoare pentru că Vikas fusese atât de strălucit?

— Nu, spuse Strike la prânz, două zile mai târziu, când ea îi puse întrebarea în cafeneaua hotelului de pe Poland Street unde stăteau acum.

Aşteptau restul echipei la o mult-amânată şedinţă faţă în faţă. Strike decisese că, deoarece la birou explodase o bombă atât de recent, moralul echipei era mai important decât lipsa supravegherii timp de câteva ore.

— Aş accepta bucuros ca Oliver Peach să fie călcat de tren dacă asta l-ar învia pe Bhardwaj. E nenorocitul de Peach de vreun folos cuiva?

— Nu ţi se pare puţin cam... eugenistic? spuse Robin.

— Doar dacă aş începe să arunc cu mâna mea labagiii în faţa trenurilor, zise Strike. Dar cum nu mă apuc să-i omor pe ăia care nu-mi plac, nu cred că e foarte greşit să recunoşti că unii oameni oferă lumii mai mult decât alţii.

— Deci nu eşti de părere că „moartea oricărui om mă împuţinează”[1]? spuse Robin.

— Nu m-aş simţi deloc împuţinat de moartea unor nemernici pe care i-am cunoscut, spuse Strike. Ai văzut ce-a spus familia lui Bhardwaj azi-dimineaţă în The Times?

— Da, răspunse Robin, fără a aminti că declaraţia lor o făcuse să plângă.

[1] *Any man's death diminishes me*, în original, vers din poemul în proză *No Man is An Island* de John Donne.

Pe lângă apelul la ajutor pentru găsirea ucigaşului, familia lui Vikas se declarase extraordinar de mândră de geniul care nu permisese niciodată dizabilităţilor lui să-i stea în cale şi pentru care astrofizica fusese întreaga lui viaţă.

— Asta mi-a lămurit o grămadă de lucruri, spuse Strike.

— În ce fel?

— Un doctor în astrofizică părea un candidat foarte puţin probabil să-şi irosească atât de mult timp cu un joc online. Dar apoi am aflat că a intrat la Cambridge la 16 ani, cu dizabilităţi grave — sunt sigur că se simţea singur ca naiba. Jocul ăla era viaţa lui socială. În interiorul jocului, Vikas nu trebuia să se confrunte cu problemele lui de vorbire şi de mobilitate. Trebuie să fi fost o uşurare pentru el să nu mai fie copilul-minune, ci doar un fan obişnuit care se întâlneşte cu alţi fani.

— Şi să-l aibă pe Anomie cel mai bun prieten.

— Da, spuse Strike, ceea ce e un aspect interesant, nu-i aşa? Cu cine s-ar fi împrietenit cel mai probabil Vikas Bhardwaj, dintre suspecţii care ne-au rămas?

— Şi eu mă întrebam asta.

— Kea arată bine. Îmi pot imagina că un tip tânăr şi singuratic e foarte entuziasmat să devină cel mai bun prieten al ei.

— E adevărat, spuse Robin. Pe de altă parte, dacă n-ai şti de înclinaţiile pedofile ale lui Ashcroft, ai putea crede că e un tip drăguţ.

— Şi din ce am auzit pe înregistrarea ta, Pierce poate fi fermecător când vrea. Plus că îi cunoştea pe Ledwell şi Blay. Locuia cu ei. Asta ar fi palpitant pentru un fan.

Rămaseră pe gânduri amândoi timp de câteva secunde, apoi Strike spuse:

— Ei, presa încă nu s-a prins că am fost acolo, slavă Domnului... Ieri a fost totul în regulă la apartamentul tău?

— Da, toate bune, spuse Robin.

După ce întrebase poliţia dacă poate să facă asta, se întorsese acasă pentru scurt timp să-şi ia la hotel o geantă cu haine curate. În ora petrecută în apartament, udase filodendronul puţin ofilit şi, timp de o nebunească clipă, se gândi să-l ia la hotel cu ea.

Robin bănuia că era posibil să aibă o prejudecată împotriva hotelului Z din cauza stării în care era când intrase prima oară în el — obosită după ce condusese sute de kilometri şi tulburată după descoperirea cadavrului lui Vikas Bhardwaj, dar camera decorată în nuanţe de gri i se părea înghesuită şi anostă. Spre deosebire de Strike, îşi petrecea aproape tot timpul în ea, pentru că trebuia să recapituleze pentru testul de moderator pe care avea să i-l dea Anomie în mai puţin de o săptămână.

Partenerul ei însă era perfect fericit. Anii de armată îl deprinseseră cu schimbarea regulată a locuinţei, prefera ca aceasta să fie curată, neaglomerată şi funcţională, iar spaţiul mic devenea util în perioadele în care nu purta piciorul

protetic. De asemenea, hotelul era ideal amplasat să poată supraveghea lucrările de reparaţie de la birou şi avea acces la toate facilităţile din zona pe care o cunoştea cel mai bine.

Midge şi Barclay fură primii subcontractori care sosiră la şedinţă. Midge purta blugi negri şi o bluză fără mâneci care o făcu pe Robin să devină foarte conştientă de lipsa de tonus a braţelor ei.

— Totul a mers conform planului azi-dimineaţă, fură primele cuvinte ale lui Midge către Strike.

— Ce s-a întâmplat azi-dimineaţă? întrebă Robin, care de la 7 nu făcuse altceva decât să se uite la episoade din *Inimă neagră ca noaptea*, încercând să memoreze intrigile şi replicile importante.

— I-am făcut o vizită primei soţii a lui Jago Ross, spuse Midge. I-am arătat videourile pe care le-am făcut, în care îi bate pe copii şi o forţează pe fetiţă să sară peste gard cu calul.

— Şi? spuse Strike.

— O să ceară custodie unică, răspunse Midge. Dar a promis că nu-l sună pe Ross şi nici pe avocatul ei până diseară.

— Bun, spuse Strike.

— Ai de gând să...? începu Robin.

Dar Barclay spuse în acelaşi timp:

— Ai găsit pe cineva care să-l înlocuiască pe boul de Nutley?

— Lucrez la asta, îi spuse Strike lui Barclay.

Însă adevărul era că nu avusese timp să se ocupe de criza lor de personal după întoarcerea de la Cambridge. Îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii într-o întâlnire cu proprietarul biroului, care, pe bună dreptate, începuse să aibă ezitări în privinţa înnoirii contractului lor după explozia bombei şi care trebuise îmbunat.

— Ei, Midge şi cu mine avem noutăţi despre Degete, spuse Barclay.

— Excelent, zise Strike. Staţi să ajungă şi Dev şi Pat: sunt doar la un minut distanţă.

Robin fu încântată să vadă că Pat arăta exact ca de obicei când sosi împreună cu Dev, mersul ei sprinten indicând faptul că uşa care explodase spre interior nu-i provocase nicio vătămare de durată. Nici atitudinea nu i se schimbase deloc: când Pat aruncă o privire dezaprobatoare spre taburetul triunghiular pe care ar fi trebuit să se aşeze, Strike se ridică să-i ofere locul de pe canapea, la care ea mârâi:

— Pot să stau pe un taburet, încă nu sunt decrepită.

Apoi se aşeză, trăgând aprig din ţigara electronică.

După ce toţi îşi comandară de băut şi mâncat, Strike spuse:

— M-am gândit că ar fi bine să ne vedem faţă în faţă. Ştiu că a fost greu pentru toată lumea după ce eu şi Robin am plecat câteva zile. Voiam doar să ştiţi că apreciem eforturile pe care le-aţi făcut în absenţa noastră şi că aţi rămas la agenţie, după tot ce s-a întâmplat.

— Poliţia a făcut vreun progres în prinderea atentatorului? întrebă Dev.

— Încă n-am primit noutăţi, dar nu poate dura prea mult, dacă s-a implicat MI5, spuse Strike, sperând că nu e exagerat de optimist. Deci, care sunt veştile despre Degete?

— Menajera a demisionat, zise Barclay.

— Interesant, spuse Strike.

— Da. Aseară eram lângă ea în staţia de autobuz în timp ce îi spunea lui Degete că nu vrea nicicum să se mai întoarcă la muncă, niciodată, pentru că i-e frică.

— Frică? întrebă Strike. Frică de ce?

— De KGB, spuse Barclay.

— Nu mai există KGB, zise Robin. Şi ce naiba e asta?

— Din ce am putut auzi, spuse Barclay, Degete i-a spus că tatăl lui vitreg e supravegheat de guvernul rus, aşa că a pus-o să descopere toate camerele ascunse şi să i le dea lui, pentru că el zice că maică-sa nu trebuie să-şi facă griji, că e bolnavă. Da' Midge ştie mai multe despre asta.

— Da, bolnavă un căcat, zise Midge succint. Maică-sa e aici, în Londra. A sosit acum două zile. I-am filat pe ea şi pe Degete ieri şi, printr-un mare noroc, am prins un loc în spatele lor la barul cu şampanie şi caviar de la Harrods.

— O să mă uit după ele în cheltuielile tale lunare, spuse Strike.

— Dacă te consolează cu ceva, a fost groaznic, spuse Midge. Nu mai mâncasem caviar.

— Nu era şi o variantă mai ieftină?

— Ce dracu', Strike, eram într-un bar care serveşte caviar — ce-ar fi trebuit să fac, să-i întreb dacă îmi fac o plăcintă cu carne de porc?

Robin râse.

— În orice caz, spuse Midge, am auzit toată conversaţia. Ea are de gând să divorţeze. Dacă mă întrebi pe mine, Degete a şterpelit chestiile pentru că vrea să ia din casa aia tot ce poate înainte să fie schimbată broasca.

— Sau, spuse Strike, ea l-a pus să şterpelească chestiile pe care i-ar plăcea să le păstreze, în loc să lupte pentru ele la proces — probabil în speranţa că vina o să cadă pe menajeră.

— Nu m-ar mira, zise Midge. Degete şi maică-sa par foarte apropiaţi.

— Bun, ei, excelent lucrat amândoi. Rămânem pe Degete şi poate şi pe maică-sa, cât e aici. Câţi ani are?

— Nu ştiu... 45-50? spuse Midge. Pe întuneric poate părea mai tânără. Şi-a băgat de toate în faţă. La lumină puternică arată de parcă a avut un şoc anafilactic.

— Mă întrebam doar, zise Strike, dacă nu cumva, dat fiind că vrea să divorţeze... Socializează mult de când a venit în Londra?

— Ia toate mesele în oraş, spuse Midge. Acum două seri s-a dus la un bar din Kensington cu două femei care arată la fel ca ea.

Strike privi întrebător spre Dev, care spuse:

— Ce?

— Poate ar merita ca un negustor de artă atrăgător să o vrăjească. Să vedem dacă nu cumva ea îi cere să evalueze sau să vândă chestiile şterpelite de Degete.

— Habar n-am de artă, spuse Dev.

— Trebuie să te specializezi doar în ce ştim că a dispărut din casă, zise Strike.

— De ce nu mă alegi pe mine pentru misiunea asta? spuse Barclay fără nicio expresie.

— Ştii o grămadă despre artă, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Am făcut un curs despre Faberge şi sudură.

Până şi Pat râse.

După ce le sosiră sendvişurile, Strike spuse:

— Deci: Anomie.

Feţele inexpresive ale subcontractorilor îi spuseră că nu erau deosebit de entuziasmaţi de subiect.

— Au mai rămas trei candidaţi convingători, continuă Strike. Până când mai eliminăm pe cineva, o să fie multă muncă de teren.

— În ritmul ăsta ar putea dura ani, interveni Midge.

— Robin e pe punctul de a fi admisă pe canalul moderatorilor din joc, spuse Strike. Cred că intrarea ei acolo o să fie esenţială pentru soluţionarea cazului.

Strike nu-i putea condamna că se arătau sceptici. Agenţia avea cinci investigatori, dintre care unul era actualmente scos din funcţiune pentru că încerca să ia testul lui Anomie, iar ei trebuiau să urmărească şase oameni.

— Uite, spuse Strike, ştiu că suntem suprasolicitaţi, dar în seara asta probabil că închidem cazul Ross.

— Te duci să te întâlneşti cu el? întrebă Robin.

— Da, spuse Strike fără să detalieze.

Cum nu-şi dorea o discuţie cu întreaga echipă despre Ross, complicaţiile lui îndelungate cu Charlotte sau sentimentul de vinovăţie că adăugase acel caz la volumul lor de muncă, readuse conversaţia la Anomie, repartizând fiecărui subcontractor un suspect pe care aceştia trebuiau să reînceapă să-l urmărească din acea după-amiază.

87

Măreţele iubiri au sânge roşu toate;
Măreţele iubiri ce-au fost au murit fulgerate.

Helen Hunt Jackson, *Moarte fulgerătoare*

În seara aceea, la 8 şi jumătate, oră la care de obicei Jago Ross se întorcea de la serviciu, Strike sosi în Kensington şi se îndreptă spre clădirea imensă şi solidă din cărămidă roşie, cu finisaje din piatră albă, în care Jago avea un apartament. Şi, într-adevăr, toate luminile de la etajul doi erau aprinse, aşa că Strike sună la soneria de lângă uşa de la intrare, care era parţial din sticlă şi prin care se putea întrezări un hol luxos. Un portar cu livrea neagră deschise, dar nu-l lăsă pe Strike să intre.

— Am venit să mă întâlnesc cu Jago Ross, spuse Strike. Sunt Cormoran Strike.

— O să sun la dânsul, domnule, zise portarul care vorbea cu vocea şoptită a unui cioclu.

Închise încet uşa în faţa lui Strike. Detectivul, care era sigur că Ross avea să-l primească, fie şi numai pentru şansa de a fi jignitor şi ameninţător în persoană, aşteptă fără să-şi facă griji. Şi, într-adevăr, portarul reveni după câteva minute, deschise uşa şi-l lăsă să intre.

— Etajul doi, apartament 2B, spuse el cu vocea şoptită şi pioasă a cuiva care prezintă condoleanţe unui demnitar important. Liftul e drept în faţă.

Cum Strike putea să vadă şi singur acest lucru, nu i se păru că informaţia merită un bacşiş, aşa că traversă holul cu mochetă albastru-regal şi apăsă pe butonul de alamă de lângă uşile liftului, care se deschiseră dezvăluind un interior cu lambriuri de mahon şi oglindă cu margini teşite şi ramă aurită.

Când uşile se deschiseră iar, Strike se trezi pe palierul etajului doi, unde văzu aceeaşi mochetă în nuanţa albastru-regal, crini proaspeţi pe o măsuţă şi uşile de mahon de la trei apartamente. Pe o plăcuţă de metal de pe uşa din mijloc era gravat numele ROSS, aşa că Strike sună la încă o sonerie de alamă şi aşteptă.

Ross avu nevoie de aproape un minut să deschidă. Era la fel de înalt ca Strike, dar mult mai slab şi semăna, ca întotdeauna, cu o vulpe polară, cu părul

lui alb, faţa îngustă şi ochii albaştri strălucitori. În continuare îmbrăcat în costumul pe care îl purtase la birou, îşi slăbise cravata bleumarin, iar în paharul de cristal din mână părea să aibă whisky. Se dădu înapoi, cu o expresie impasibilă, şi îl lăsă pe Strike să intre în hol, apoi închise uşa apartamentului şi trecu în tăcere pe lângă vizitatorul lui spre ceea ce părea a fi un salon. Strike îl urmă.

Ştia că apartamentul e deţinut de părinţii lui Ross şi decorul semnala aproape ostentativ o avere moştenită, de la draperiile de brocart uşor decolorate, dar în continuare strălucitoare, la candelabrul de colecţie şi covorul Aubusson. Pe pereţi erau tablouri în ulei, întunecate, înfăţişând câini, cai şi, presupuse Strike, strămoşi. Dintre fotografiile cu rame de argint de pe masa din spatele canapelei ieşea în evidenţă cea a unui Ross tânăr, cu cravată albă şi fracul negru de la Eton.

Ross părea hotărât să-l facă pe Strike să vorbească primul, iar Strike n-avea nimic împotrivă — de fapt, voia să termine cât mai repede cu asta —, dar înainte să apuce să spună ceva, auzi paşi.

Charlotte intră din camera de alături, purtând o rochie neagră pe corp şi pantofi negri cu tocuri cui. Părea să fi plâns, dar când îl văzu pe Strike expresia ei deveni, pur şi simplu, uluită.

— Corm, spuse ea. Ce...?

— Iar Oscarul pentru cea mai bună actriţă..., spuse Jago de pe una dintre canapele, cu braţul întins pe spătarul ei, relaxat în mod ostentativ.

— N-am ştiut că vine! aruncă Charlotte către soţul ei.

— Sigur că nu, spuse tărăgănat Jago.

Dar Charlotte privea spre Strike care văzu, cu adâncă nelinişte, că faţa ei se înroşise de plăcere şi speranţă.

— Am nimerit cumva în plină reconciliere conjugală? întrebă el, cu dublul scop de a reduce aşteptările lui Charlotte şi de a-i aduce pe toţi la subiect cât mai rapid posibil.

— Nu, spuse Charlotte.

Şi, în ciuda ochilor înroşiţi, râse uşor.

— Jago m-a chemat aici şi s-a oferit să-mi cumpere copiii. Dacă nu vreau să fiu zugrăvită ca o paraşută psihopată la proces, pot să iau acum 150 000 de lire, neimpozabili. Probabil crede că aşa iese mai ieftin decât dacă se judecă. 145 000 pentru James şi 5 000 pentru Mary, presupun. Sau poate Mary nu merită nici măcar atât? îi aruncă ea lui Ross.

— Păi, dacă seamănă cu maică-sa, nu, spuse Jago privind spre ea.

— Vezi cum mă tratează? se întoarse Charlotte spre Strike, căutând pe faţa lui un semn de compasiune.

— E oferta mea finală, îi spuse Jago soţiei lui, şi o fac doar pentru că aceşti copii să nu ajungă să citească adevărul despre mama lor, când vor fi suficient de mari să intre pe site-urile de ştiri. Altfel, sunt cât se poate de dispus

să ne judecăm. „Au încredinţat copiii tatălui, pentru că mama era o adevărată Charlotte Ross” o să se spună după ce o să termin cu tine.

Jago se întoarse leneş spre Strike.

— Scuze, adăugă el. Îmi dau seama cât de dureros trebuie să fie să auzi asta.

— Mă doare-n cot care dintre voi obţine custodia, spuse Strike. Am venit aici să mă asigur că nici eu şi nici agenţia mea nu suntem amestecaţi în scandalul vostru de căcat.

— Din nefericire, acest lucru nu va fi posibil, spuse Ross, deşi nu părea deloc nefericit. Fotografii nud. „O să te iubesc întotdeauna, Corm.” I-ai salvat viaţa, deşi pe mine m-ar fi scutit de o grămadă de timp, efort şi bani dacă ea ar fi murit în acel azil de...

Charlotte luă de pe cea mai apropiată masă o sferă lucioasă de malahit de mărimea unui grepfrut şi aruncă cu ea, ţintind oglinda de deasupra poliţei şemineului. Aşa cum Strike ar fi putut prezice, sfera nu-şi atinse nici pe departe ţinta, aterizând cu un bufnet surd pe un morman de cărţi de pe măsuţa de cafea şi apoi rostogolindu-se inofensiv pe covor. Jago râse. Aşa cum Strike ar fi putut, de asemenea, prezice, Charlotte înşfăcă apoi cel mai apropiat obiect, o casetă incrustată din carapace de broască-ţestoasă, şi îl aruncă spre Jago, care pară cu o mişcare a mâinii. Caseta ricoşă în grătarul şemineului şi se sparse cu un trosnet puternic.

— Aia, spuse el fără să mai zâmbească, era din secolul al XVIII-lea şi o s-o plăteşti, fir-ar al dracu'.

— Serios? strigă Charlotte. Serios?

— Da, vacă nebună ce eşti, o s-o plăteşti, spuse Jago. Pentru asta scad 10 000 din oferta mea. 140 000 şi o să-i poţi vizita pe gemeni, sub supraveghere, de şase ori pe an.

Jago se întoarse din nou spre Strike.

— Sper că nu crezi că eşti singurul cu care şi-a făcut de cap, pentru că...

— Nemernic mincinos ce eşti! ţipă Charlotte. N-am făcut nimic cu Landon şi ştii asta, încerci doar să agiţi apele între Corm şi mine!

— Nu există niciun „Corm şi mine”, Charlotte, interveni Strike. Nu mai există de cinci ani. Dacă vă puteţi controla timp de câteva minute, cred că amândoi o să doriţi să auziţi ce am de spus, pentru că e foarte relevant pentru această conversaţie.

La aceste cuvinte, amândoi părură puţin surprinşi şi, înainte ca vreunul să-l poată întrerupe, Strike continuă, adresându-i-se lui Jago:

— Unul dintre subcontractorii mei s-a dus azi s-o viziteze pe fosta ta soţie. I-a arătat probe video în care tu îţi loveşti cu piciorul şi cu palma fiicele în faţa casei din Kent şi pe domeniu. A văzut şi înregistrări în care o obligai pe una dintre ele să facă o săritură cu poneiul, ceea ce a dus la rănirea ei gravă. Fosta ta soţie se gândeşte acum să ceară custodie unică, cu ajutorul probelor strânse de agenţia mea.

Era imposibil să-ţi dai seama dacă Ross pălise, pentru că bărbatul arătase întotdeauna ca şi cum în vine i-ar fi curs antigel, nu sânge, dar, cu siguranţă, împietrise.

— În după-amiaza asta, am trimis copii după aceste filme acasă la tine, îi spuse el lui Charlotte, care, spre deosebire de Ross, se înroşise acum mai tare ca oricând şi avea o expresie exuberantă. Se înţelege de la sine că am păstrat şi eu copii.

Strike îl privi pe Ross drept în ochi:

— Dacă numele meu e amintit la tribunal în timpul procesului vostru de divorţ, o să trimit înregistrările tabloidelor şi o să vedem de care poveste sunt mai interesate: o afirmaţie nefondată că eu am avut o aventură cu o femeie căsătorită sau milionarul aristocrat cu conexiuni în familia regală care îşi rupe în bătaie fetiţele şi le împinge spre accidente din care se aleg cu picioarele rupte, doar pentru că se crede de neatins.

Strike porni spre uşă, apoi se opri.

— Apropo: una dintre numeroasele voastre bone e pe punctul de a demisiona. Evident, agenţia mea nu înregistrează pe ascuns o conversaţie privată, dar un detectiv a luat notiţe detaliate după ce a vrăjit-o la cârciumă. În opinia ei, niciunul dintre voi nu ar trebui să fie lăsat în preajma unor copii. Cu siguranţă, a semnat un acord de confidenţialitate cu voi, dar sunt sigur că ziarele s-ar oferi să-i acopere cheltuielile cu avocaţii în schimbul tuturor detaliilor scabroase. Aşa că nu uitaţi: am numele şi adresa bonei şi notiţele după conversaţia cu ea. Plus toate acele videouri. Un telefon la o redacţie şi vedem atunci al cui nume e târât în noroi. Aşa că gândiţi-vă bine amândoi înainte să mă mai implicaţi vreodată în mizeriile voastre.

Niciun zgomot nu se auzi în urma lui pe hol. Soţii Ross păreau încremeniţi. Strike închise ferm uşa apartamentului după el.

Portarul din hol păru surprins să-l vadă din nou atât de repede şi se ridică să-i deschidă uşa. Cum Strike ar fi putut cu uşurinţă să şi-o deschidă singur, i se păru că nici asta nu merită un bacşiş, aşa că ieşi cu un „bună seara” şi o luă prin întuneric spre Kensington High Street, unde spera să găsească un taxi.

Dar câteva minute mai târziu, în timp ce se apropia de strada respectivă, auzi în spatele lui un ţăcănit de tocuri şi ştiu exact a cui voce era pe cale să o audă.

— Corm — Corm!

Se întoarse. Superbă şi îmbujorată, cu respiraţia tăiată, Charlotte se opri lângă el pe tocurile subţiri.

— Mulţumesc, spuse ea întinzând mâna şi atingându-i braţul.

— N-am făcut-o pentru tine, spuse Strike.

— Nu vinde castraveţi grădinarului, Bluey.

Charlotte zâmbea acum, cercetându-i cu atenţie chipul în căutarea unei confirmări.

— Acesta e adevărul. Am făcut-o pentru mine şi pentru fete.

Strike se întoarse iar, scoţându-şi ţigările din mers, dar ea alergă să-l prindă din urmă şi îl luă de braţ.

— Corm...

— Nu, spuse el fără menajamente, eliberându-şi braţul. N-a fost vorba despre noi aici.

— Mincinos afurisit ce eşti, zise ea pe jumătate râzând.

— Nu mint, minţi el.

— Corm, mergi mai încet, sunt pe tocuri.

— Charlotte, spuse el întorcându-se cu faţa la ea, să-ţi intre bine în cap. Agenţia mea era ameninţată. Dacă aş fi fost târât în procesul tău de divorţ, s-ar fi dus totul dracului, aş fi lucrat cinci ani degeaba. Nu vreau să ajung prin ziare la rubrica de bârfe.

— Da, am auzit că tu şi Madeline v-aţi despărţit, zise ea pe jumătate zâmbind.

Strike îşi dădu seama că nimic din ceea ce spusese nu făcuse vreo impresie asupra ei.

— Corm, hai să bem ceva ca să sărbătorim. Agenţia ta e în siguranţă, eu am scăpat de Jago...

— Nu, repetă Strike.

Se întoarse din nou să plece, dar de data aceasta ea îl prinse de braţ atât de strâns, că, dacă ar fi încercat să se desprindă, Strike risca s-o răstoarne, aşa cum se clătina pe tocurile ei cui.

— Te rog, spuse ea încet.

Strike îşi dădu seama că Charlotte încă mai credea că vechea putere pe care o exercitase asupra lui continua să existe, că sub furia şi nerăbdarea lui se afla iubirea care supravieţuise atât de multor scene neplăcute.

— Te rog. Un pahar. Corm, ţi-am spus când eram pe moarte — când eram pe moarte — puteau fi ultimele mele cuvinte. Te iubesc.

Dar aici răbdarea lui luă sfârşit. Se desprinse cu degetele din strânsoarea ei şi spuse:

— Pentru tine iubirea nu e decât un lung şi nenorocit experiment de chimie. Îţi place pentru sentimentul de pericol şi pentru explozii.

Tonul lui deveni brutal.

— Şi chiar dacă n-aş fi terminat-o cu tine, nimic pe lumea asta nu m-ar putea convinge să cresc copiii lui Jago Ross.

— Păi... acum presupun că va fi custodie comună. N-or să fie la mine tot timpul.

Cu aceste cuvinte, agitaţia nopţii păru să se liniştească din nou în jurul lui Cormoran Strike, iar mârâitul constant al traficului amuţi brusc. De data aceasta, nu privea chipul lui Robin, plin de alcool şi dorinţă: în interiorul lui se produse o schimbare seismică pentru că simţi cum ceva se rupe şi îşi dădu seama, în sfârşit, că acel lucru nu va mai putea fi reparat niciodată.

Nu neapărat că văzuse în acea clipă adevărul despre Charlotte, pentru că ajunsese să creadă că nu exista un adevăr unic şi permanent despre nicio fiinţă umană, dar înţelesese, o dată pentru totdeauna, că ceva ce crezuse că e adevărat nu era.

Crezuse întotdeauna — trebuise să creadă, pentru că, dacă n-ar fi crezut asta, ce Dumnezeu făcea întorcându-se la acea relaţie iar şi iar? — că, oricât de distrusă şi de distructivă ar fi fost Charlotte, oricât de predispusă la a crea haos şi la a provoca durere, ei doi aveau un nucleu similar, care se conducea după anumite principii inalienabile. În ciuda tuturor dovezilor care indicau contrariul — răutatea şi caracterul ei distructiv, setea ei de haos şi conflict —, Strike rămăsese credincios ideii romantice că, având o copilărie la fel de tulburată, haotică şi, uneori, înspăimântătoare ca a lui, Charlotte nutrea dorinţa de a-şi remodela colţul de lume pentru a-l face mai normal, mai sigur, mai bun.

Iar acum îşi dădea seama că se înşelase complet. Îşi imaginase că vulnerabilitatea ei însemna o conexiune instinctivă cu alţi oameni vulnerabili. Chiar dacă nu-ţi doreai copii, cum nu-şi dorea el, de exemplu, pentru că nu era dispus să-şi asume sacrificiile necesare creşterii lor, fără îndoială că trebuia să faci tot ce-ţi stătea în putere ca ei să nu fie nevoiţi să stea jumătate din timp cu Jago Ross. Indiferent ce crezuse despre ea, Strike nu se îndoise nicio clipă că şi Charlotte avea să facă acum ce se pregătea să facă fosta soţie a lui Ross: să lupte pentru a-şi apăra copiii de tatăl lor.

— De ce te uiţi aşa la mine? spuse Charlotte, acum neliniştită.

De fapt, în timp ce-i privea rochia neagră mulată, care fusese ultima lui grijă în apartamentul lui Jago, Strike conştientiză brusc faptul că Charlotte se dusese la înstrăinatul ei soţ îmbrăcată pentru seducţie. Poate că plănuise să-l farmece din nou pe Ross, deşi probabil că un anume Landon aştepta plin de speranţă într-un bar din Mayfair, în timp ce Charlotte se străduia să reaprindă relaţia cu bărbatul la care nu renunţase niciodată.

— Noapte bună, Charlotte, spuse Strike întorcându-se şi îndepărtându-se.

Dar ea alergă după el şi îl prinse de braţ.

— Nu poţi pleca aşa — Corm, haide, spuse ea, din nou pe jumătate râzând, un singur pahar!

Dar pe lângă ei trecea în viteză un taxi gol. Strike ridică braţul, făcând taxiul să încetinească, şi peste doar un minut se îndepărta de trotuarul pe care una dintre cele mai frumoase femei din Londra privea cu ochi goi în urma lui.

88

Iată ce repede s-au făcut dispărute
Obiectele promise ce-ţi păreau nemaivăzute...

Mary Tighe, *Sonet*

Deşi nu avusese niciun chef să iasă la un pahar cu Charlotte, Strike îşi dorea acum enorm să bea, aşa că în drum spre hotel trecu pe la un magazin de băuturi alcoolice de unde, ignorându-şi regimul, cumpără whisky şi bere.

Punga de plastic plină de alcool zăngăni puţin când i se atinse de piciorul fals în timp ce Strike străbătea coridorul hotelului şi trecea pe lângă camera lui Robin, aflată la cinci uşi distanţă de a lui. Tocmai scosese din buzunar cardul, când auzi o uşă deschizându-se în spatele lui. Întoarse privirea şi o văzu pe Robin că scoate capul pe coridor.

— De ce nu răspunzi la SMS-uri? întrebă ea.

Strike îşi dădu seama, după expresia ei, că ceva nu era în regulă.

— Scuze, n-am auzit bâzâitul — ce s-a întâmplat? spuse el întorcându-se spre ea.

— Poţi intra puţin?

Abia când se apropie de ea, Strike observă că Robin purta o pijama compusă din pantaloni scurţi gri şi tricou asortat. Probabil că Robin conştientiză în acelaşi timp cu Strike faptul că se vedea că nu poartă sutien, pentru că, atunci când el ajunse la uşă, îşi luă de pe pat un halat de baie şi îl trase pe ea. În camera încălzită mirosea a şampon şi era evident că Robin folosise un uscător de păr.

— Am veşti bune şi veşti proaste, anunţă ea în timp ce Strike închidea uşa.

— Alea proaste mai întâi.

— Am dat-o în bară, spuse ea, luându-şi iPadul şi întinzându-i-l. Am făcut ultima captură în ultima fracţiune de secundă. Îmi pare foarte, foarte rău, Strike.

Strike puse jos punga cu alcool, se aşeză pe pat, pentru că nu exista niciun scaun, şi examină capturile cu ce se întâmplase în joc în ultima oră.

<Un nou canal privat a fost deschis>
<9 iunie 2015 21:45>
<Anomie invită pe LabuteleluiBuffy>
Anomie: Ce cauţi aici?
Ar trebui să recapitulezi pentru testul de moderator
<LabuteleluiBuffy s-a alăturat canalului>
LabuteleluiBuffy: recapitulez de ore întregi
LabuteleluiBuffy: aveam nevoie de o pauză!
Anomie: l-ai văzut pe Demon1?
LabuteleluiBuffy: nu, pare rău
Anomie: ei, dacă tot eşti pe cale să devii moderator, ar trebui să ştii că o să fie nişte schimbări
Anomie: Morehouse a plecat
LabuteleluiBuffy: omg serios?
Anomie: nu e nicio pierdere
Anomie: dacă o să fie nevoie de updatarea jocului o să mă ajute DrekPlictirit
Anomie: şi pe viitor n-or să mai fie canale private, le închid

<Un nou canal privat a fost deschis>
<9 iunie 2015 21:47>
<lnimoasa invită pe LabuteleluiBuffy şi Vierme28>
Inimoasa: salut
<Vierme28 s-a alăturat canalului>
<LabuteleluiBuffy s-a alăturat canalului>
LabuteleluiBuffy: salut, care e treaba?
Vierme28: Inimoaso Morehouse chiar a plecat ???
LabuteleluiBuffy: ce? Morehouse a plecat?!
Inimoasa: Anomie spune că nu-şi făcea treaba
Vierme28: nu pot să cred
Vierme28: credeam că sunt cei mai buni prieteni ?

Anomie: canalul moderatorilor şi jocul public, doar atât o să fie
Anomie: n-o să se mai vorbească pe la spatele meu
>
>
>

Anomie: vorbeşti pe un alt canal privat în clipa asta?
>
>
>
>

LabuteleluiBuffy: da
LabuteleluiBuffy: vorbesc cu Inimoasa şi Vierme28
Anomie: bun, nu minţi
Anomie: asta e bine
Anomie: trebuie să ştiu că pot să am încredere în moderatori
Anomie: te întreabă dacă ştii unde a dispărut Demon1?
LabuteleluiBuffy: da
LabuteleluiBuffy: dar nu ştiu
>
>
>
>
>
>
>

Vierme28: de ce n-am luat mai mulţi moderatori şi să-l lăsăm pe Morehouse să facă mai puţin ?
Inimoasa: Anomie e mai fericit fără el
Inimoasa: l-aţi văzut pe Demon1?
LabuteleluiBuffy: nu
Vierme28: nu, de ce?
Inimoasa: a dispărut
Inimoasa: a lipsit deja de la două ture de moderare
Inimoasa: Anomie şi-a ieşit din minţi
Inimoasa: i-a trimis e-mail şi aşa mai departe
LabuteleluiBuffy: uau, asta e ciudat
Vierme28: poate că e bolnav ?
Inimoasa: nu poate fi bolnav, toţi trebuie să-l anunţăm pe Anomie dacă nu putem modera
Vierme28: şi dacă a avut un accident sau ceva
Inimoasa: n-are cum
Inimoasa: cred că Anomie ar şti. Sunt destul de sigură că ştie cine sunt toţi moderatorii în viaţa reală.
Vierme28: dar Demon1 n-ar abandona jocul

<Un nou canal privat a fost deschis>
<9 iunie 2015 21:56>
<Albacahartia invită pe LabuteleluiBuffy>
Albacahartia: Anomie vorbeşte cu tine?

>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
Anomie: vorbeşti cu altcineva pe un canal privat în clipa asta?
>
>
>
>
>
>
>
>
LabuteleluiBuffy: scuze, a trebuit să merg la baie
Anomie: răspunde la întrebare
>
>
LabuteleluiBuffy: nu
Vierme28: mi-ar fi spus
Vierme28: exclus să fi plecat pur şi simplu
Inimoasa: aveţi datele lui de contact?
Vierme28: nu bineînţeles că nu. regula 14
Vierme28: ai auzit cumva dacă poliţia l-a pus sub acuzare pe P****** O******?
Inimoasa: nu şi nici n-o s-o facă
Inimoasa: n-a fost el
Inimoasa: oamenii ar trebui să înceteze să dea din gură despre lucruri pe care nu le ştiu
Vierme28: când am dat eu din gură ?
Inimoasa: nu tu, voiam să zic că toate inimile negre spun pe Twitter că el e autorul
Inimoasa: cu siguranţă nu e el
Vierme28: de unde ştii ?
Inimoasa: ştiu
Inimoasa: îîh, uite. S-a întors Albacahartia
Inimoasa: credeam că pleacă şi ea dacă pleacă Morehouse
Inimoasa: ce curvă mincinoasă
Vierme28: de ce ?
Inimoasa: trimite nuduri tuturor bărbaţilor
>
>
>
<LabuteleluiBuffy s-a alăturat canalului>
LabuteleluiBuffy: salut
Albacahartia: spune-mi doar dacă Anomie vorbeşte cu tine
>
>
>
LabuteleluiBuffy: nu în clipa asta dar avem un canal privat deschis
Albacahartia: ce spune?
LabuteleluiBuffy: mă întreabă dacă ştiu unde e Demon1
LabuteleluiBuffy: şi mi-a spus că Morehouse a plecat
Albacahartia: nu-i spune lui Anomie că vorbesc cu tine
Albacahartia: te implor
Albacahartia: te rog nu face asta
LabuteleluiBuffy: bine nu-i spun
Albacahartia: mersi xx
>
>
>
>
>

LabuteleluiBuffy: vorbeam doar cu Vierme28 şi Inimoasa
Anomie: eşti sigură?
Anomie: mica ta excursie la baie a avut loc imediat ce a sosit Albacahartia
LabuteleluiBuffy: n-o ştiu aproape deloc pe Albacahartia
Anomie: şi sigur nu vorbeşti cu ea acum?
LabuteleluiBuffy: tocmai ţi-am spus, nu
Anomie: chestia cu DrekPlictirit e că e suficient de deştept ca să nu facă pe deşteptul
LabuteleluiBuffy: nu ştiu ce vrei să spui
LabuteleluiBuffy: nu încerc să fac pe deşteapta
>
Anomie: eşti doar prietenoasă, nu?
LabuteleluiBuffy: păi am vorbit cu ea, dar nu în seara asta
LabuteleluiBuffy: de asta îmi place jocul, că vorbeşti cu alţi fani.
Anomie: hinc cum hostibus clandestina colloquia nasci
LabuteleluiBuffy: ce înseamnă?
Anomie: asta
<LabuteleluiBuffy a fost banat>

Inimoasa: probabil urmezi tu, Buffy
Inimoasa: trebuie să-şi crească fan clubul
Inimoasa: Demon1 avea dreptate în legătură cu ea
LabuteleluiBuffy: trimite nuduri?
Inimoasa: tuturor tipilor, da
Vierme28: n-ai cum să ştii asta
Inimoasa: ştiu sigur că le-a trimis lui Anomie şi Morehouse
Inimoasa: am văzut unul. Mi l-a arătat Vile
Vierme28: serius?
Inimoasa: da când l-am rugat odată să facă schimb de ture cu mine
Inimoasa: mi-a zis „dacă dovedeşti că arăţi mai bine goală decât asta fac schimb”
Inimoasa: şi eu am zis „cine e fata aia”?
Inimoasa: şi el a zis că e Albacahartia
Inimoasa: Albacahartia i-a trimis nudul lui Anomie „din greşeală” şi apoi Anomie i l-a arătat lui Vile, şi cred că el l-a dat la toţi tipii, de parcă Albacahartia

<LabuteleluiBuffy a fost banat>

LabuteleluiBuffy: nu pot să cred că Morehouse a abandonat jocul
Albacahartia: n-a avut de ales
Albacahartia: plec şi eu
LabuteleluiBuffy: de ce???
Albacahartia: pt că Morehouse era singurul motiv pt care eram aici
Albacahartia: eşti drăguţă, aşa că ia asta în serios
LabuteleluiBuffy: ce să iau în serios?
>
>
>
Albacahartia: nu te pune rău cu Anomie
LabuteleluiBuffy: asta nu sună bine
>
Albacahartia: NICIODATĂ
>
>
>
>
LabuteleluiBuffy: Albacahartia?

<Albacahartia a părăsit canalul>
>
>

<LabuteleluiBuffy a fost banat>

— Anomie ştia, spuse Robin, când Strike termină de citit şi ridică privirea.

Acum stătea pe pat lângă el.

— Ştia că vorbesc cu Albacahartia. N-ar fi trebuit să mint, dar eram îngrijorată pentru ea şi...

— Poate că nu ştia cu certitudine, spuse Strike, deşi presupun că putea găsi o modalitate de a urmări canalele private.

— Căcat, zise Robin luându-şi faţa în mâini. Atâta muncă pentru nimic.

— N-a fost pentru nimic, spuse Strike automat, pentru că Robin părea atât de nenorocită.

Scoase din pungă sticla de whisky, încercând să găsească ceva de spus care să nu fie dar chiar nu aveam nevoie de asta.

— Albacahartia e cea care avea o relaţie cu Morehouse, nu? spuse el, privind în jur după un pahar sau chiar o cană.

— Da, şi susţinea că îi cunoaşte identitatea reală.

— Deci ştie că Morehouse a fost omorât. Nu e deloc surprinzător că pleacă. Întrebarea e dacă nu cumva părăsind jocul nu se va expune unui pericol şi mai mare, pentru că, dacă Morehouse i-a spus cine e Anomie, şi Anomie ştie cine e ea — iar noi ştim că a văzut cel puţin poza ei —, Albacahartia o să aibă noroc dacă nu sfârşeşte cu un cuţit în spate.

— Ce facem?

— O să-i spun mâine lui Murphy ce s-a întâmplat, zise Strike, deşi, cum el şi Darwish par convinşi că în spatele tuturor lucrurilor e *Înjumătăţirea*, nu ştiu cât de interesat o să fie. Cel puţin, o să am un pretext să-l întreb ce au obţinut de pe camerele de supraveghere din Cambridge.

— Ce înseamnă partea aia în latină? întrebă Robin. Chestia pe care a spus-o Anomie înainte să mă baneze?

Strike se uită iar la iPad.

— Tu ai spus „de asta îmi place jocul, că vorbeşti cu alţi fani”, şi răspunsul, tradus aproximativ, e „ceea ce naşte întâlniri secrete cu duşmani”. Deci, da, el o consideră acum pe Albacahartia duşman... Păcat că VilePechora nu ţi-a arătat ţie fotografia aia cu Albacahartia.

— Yasmin a văzut-o. Ea n-o place pe Albacahartia. E posibil să fi păstrat poza ca dovadă că Albacahartia încalcă Regula 14.

— E o idee, spuse Strike, scoţând din buzunar pixul şi carnetul şi notându-şi să nu uite. Am putea să-i facem o vizită lui Yasmin. La disperare... Vrei nişte whisky în timp ce îmi spui vestea bună?

— Ah, zise Robin, care aproape uitase că există şi o veste bună. Kea Niven nu e Anomie în mod cert.

— Ce? spuse Strike consternat.

În ultimul timp, Kea avansase spre vârful listei lui personale de suspecţi.

— A sunat Midge acum jumătate de oră. E ziua de naştere a Sarei Niven, aşa că ea şi Kea au ieşit cu prietenii să ia cina la un bar care serveşte stridii. Kea n-a tastat la telefon deloc şi, după cum am văzut, Anomie a fost foarte activ pe canalele private în seara asta.

— Căcat, spuse Strike, încruntându-se în timp ce scotea dopul whisky-ului. Nu, nu asta am vrut să spun — e bine că am tăiat-o de pe listă, dar aşa mai rămân doar...

— Tim Ashcroft şi Pez Pierce, spuse Robin. Ştiu. Şi a trebuit să răspund toată seara la apelurile lui Pez. Vrea o întâlnire. Poate ar trebui să accept.

Strike scoase un mormăit evaziv.

— Ai un pahar? întrebă el.

— Doar unul. E în baie, ţin periuţa în el.

— Bine, îl iau pe al meu şi mă întorc.

Abia după ce Strike ieşise din cameră, Robin îşi aminti că el tocmai se întorsese de la confruntarea cu Jago Ross: disperarea că fusese banată din joc o făcuse să nu se mai gândească la nimic altceva. Se duse să ia paharul din baie şi când Strike reapăru cu paharul lui în mână spuse:

— Cum a...?

Dar el o întrerupse.

— Tocmai s-a întâmplat iar, fir-ar a naibii! Exact acum, în timp ce îmi luam paharul! Unul dintre apelurile alea cu vocea modificată! Vocea de Darth Vader!

— Vorbeşti serios? spuse Robin.

— „Dacă o dezgropi pe Edie, o să afli cine e Anomie. Scrie totul în scrisoare.” Eu am spus „Cine eşti?” Şi s-a auzit un mârâit ciudat şi a închis.

Se uitară lung unul la celălalt.

— E ceva nou să amintească de Anomie, nu-i aşa? spuse Robin.

— Da, răspunse Strike. Până acum a fost „dacă vrei să afli adevărul” şi „dacă vrei să ştii cine a omorât-o”.

Strike luă whisky-ul şi turnă o porţie dublă în paharul din mâna lui Robin. În timp ce se aşeza la loc pe pat, strângându-şi halatul în jurul trupului, ea spuse:

— Ţi-am zis că Bram are un dispozitiv de modificare a vocii, nu? L-a folosit cu mine la North Grove.

— Îi făcea vocea să semene cu a lui Darth Vader?

— Da, puţin.

Strike, care îşi turnase şi lui un whisky mare, luă o gură considerabilă, se aşeză lângă Robin pe pat, îşi scoase ţigara electronică şi spuse:

— Crezi că Bram dă telefoanele astea?

— Să încerce s-o dezgroape pe Edie e exact stilul lui Bram.

— Ar putea să ştie că în sicriu sunt scrisori?

— E posibil, spuse Robin după o uşoară ezitare. Mariam şi Pez au ţinut amândoi legătura cu Josh, nu-i aşa?

— Bram ar fi interesat de scrisori?

— Nu ştiu... e un copil foarte ciudat. Mult mai deştept decât ai putea crede când strigă expresiile lui Drek. Ai auzit ce-a spus Pez: are un IQ de geniu.

Strike trase adânc din ţigara electronică, apoi zise:

— Grant Ledwell crede că persoana care dă telefoanele astea încearcă să arunce bănuielile asupra lui Ormond şi e greu să-i contrazici logica. Nimeni întreg la minte nu are cum să creadă că Josh a omorât-o pe Edie, aproape că şi-a tăiat capul şi apoi i-a dictat Katyei o confesiune pe care s-o pună în coşciug. Dar Ormond a fost arestat, aşa că de ce se tot insistă cu scrisorile astea?

— Poate că Bram n-a gândit atât de departe. Cum a spus Josh: poate că vrea doar să vadă ce se întâmplă apoi.

— Ai crede că un puşti cu IQ de geniu ştie prea bine că n-o să se întâmple nimic. Nu te apuci să dezgropi cadavre pentru că aşa a zis un anonim care seamănă la voce cu Darth Vader. Oricum, din ce ştim despre el, aş fi crezut că Bram e mai degrabă genul care se furişează noaptea în cimitir şi încearcă s-o dezgroape chiar el.

— Nu spune asta, zise Robin, cutremurându-se fără să vrea.

— Mai e şi faptul că nimeni de la North Grove n-ar trebui să ştie că noi îl investigăm pe Anomie. E evident că persoana care mă sună întruna ştie asta, ceea ce îl situează într-un grup foarte mic de oameni... presupunând în continuare că n-am fost daţi în vileag, bineînţeles. În ultima vreme, ne-au apărut des fotografiile în ziare şi Tim Ashcroft, Pez Pierce şi Yasmin Weatherhead ar fi putut să facă legătura dintre tine şi Jessica Robins sau Venetia Hall.

— Dar apelurile anonime au început înainte de asta, spuse Robin.

— E adevărat, confirmă Strike.

Băură amândoi din whisky, apoi priviră în gol o vreme, analizând această nouă problemă, în timp ce vaporii ţigării electronice a lui Strike pluteau între ei.

— Dacă apelantul vrea cu adevărat ca Edie să fie dezgropată, zise Robin în cele din urmă, de ce nu spune explicit ce ştie sau ce crede că ştie despre scrisori?

— Păi, răspunse Strike încet, evident îi este frică să nu fie identificat. Aş putea să-l întreb pe Murphy dacă poliţia a primit vreun apel din ăsta.

Strike îşi notă iar în carnet, să nu uite.

— Trebuie să mai fie ceva ce noi nu vedem, spuse Robin, care continua să privească în gol. Sau cineva pe care nu-l vedem... Ai dat de vreun prieten de-al lui Gus Upcott?

— N-am găsit nimic despre el pe internet, în afară de un clip vechi de pe YouTube în care cântă la violoncel.

Apoi Strike continuă, fără prea mult entuziasm:

— Am putea să-l punem iar sub supraveghere, să vedem cu cine se întâlneşte. Dar tu ai spus bine încă de la început: Anomie nu are cum să fie prieten al unui prieten al unui prieten al lui Josh sau Edie. Viteza cu care

informaţiile din interior sunt împărtăşite nu sugerează un lanţ de comunicare lung.

— Are vreun rost să încercăm s-o găsim pe fosta amantă a lui Inigo Upcott?

— Am putea face o încercare, dar nu-l văd pe Anomie nici ca femeie de vârstă mijlocie.

— Atunci ne întoarcem la Pez şi Ashcroft, nu-i aşa? spuse Robin. Sunt singurii care ne-au rămas pe listă. Pun pariu că Ashcroft ştie latină. A primit genul ăla de educaţie.

— E adevărat, dar orice ar obţine prin crearea jocului obţine mult mai bine din rolul de *Condeiul Justiţiei*. Jocul nu-l ajută deloc să manipuleze fetiţele — Regula 14. Dacă nu poţi da detalii personale, cum poate el să afle dacă ele aparţin sau nu categoriei de vârstă potrivite?

— Regula aia e atât de ciudată... pentru ce or fi creat-o Anomie şi Morehouse?

— Dumnezeu ştie, dar remarc că Inimoasa crede că Anomie ştie identitatea reală a tuturor moderatorilor. El nu se supune aceloraşi reguli ca toată lumea. Anomie deţine toată puterea.

Urmă o nouă tăcere, iar Strike, care îşi terminase deja whisky-ul, îşi mai turnă unul.

— Revin întruna la North Grove, spuse Robin. în continuare cred că North Grove e... axul tuturor acestor lucruri. Sunt sigură că Anomie e la North Grove sau a fost acolo. Citatul de pe vitraliu. Desenul furat al lui Josh...

— Ăla putea să-l şterpelească oricine.

— Dar vampirul e în joc, spuse Robin, întorcându-se să privească spre Strike. Nu e în desen, dar e în joc. Anomie şi Morehouse au crezut că le-o iau înainte lui Josh şi Edie dacă bagă vampirul, dar în desen vampirul n-a mai ajuns.

— E un raţionament excelent, spuse Strike, care nu se gândise la asta. Atunci ne întoarcem la Pez Pierce, nu-i aşa?

— Care în teorie se potriveşte foarte bine, ştiu, spuse Robin. Are cu siguranţă abilităţile necesare, îi purta pică lui Edie... dar Anomie nu pare să fie Pez. Latină... caracterul obsesiv, veninul... nu spun că Pez nu avea sentimente complicate faţă de Edie, cu siguranţă avea, dar... A purtat galben la înmormântarea ei pentru că era culoarea ei preferată... Dacă joacă teatru, e cea mai bună interpretare pe care am văzut-o vreodată...

Cu ochii la whisky, Robin adăugă:

— Pot să...?

— Bea cât vrei, spuse Strike întinzându-i sticla.

Simţi din nou mirosul de şampon când părul ei se legănă înainte şi, deşi se strădui să-şi păstreze privirea asupra feţei lui Robin, observă cum sânii i se mişcă sub materialul subţire al tricoului.

Urmă o nouă pauză, în care Robin îşi turnă o porţie mare de whisky, puse sticla pe podea şi spuse:

— Evola... Eu sunt Evola... nu ţi se pare că şi asta e o coincidenţă ciudată?

— Ce? zise Strike, care se străduia mai ales să nu se gândească la sânii ei.

— Că există un trol cu numele Evola care se ţine pe lângă fanii *Inimii negre ca noaptea*, când Evola e unul dintre autorii preferaţi ai lui N...?

Robin icni brusc.

— E în baia de la North Grove.

— Cine? spuse Strike derutat.

— Evola! Sunt sigură că am văzut pe raft una dintre cărţile lui! Nils mi-a spus că e o mică bibliotecă de împrumut, să iau ce vreau — avea cotor galben —, stai puţin...

Robin îşi luă iar iPadul şi timp de aproape un minut tăcu. Apoi spuse:

— *Călare pe tigru* de Julius Evola. Cartea asta e în baia de la North Grove.

— Sugerezi că *Eu sunt Evola* şi Anomie sunt aceeaşi persoană?

— Eu... nu... ezită Robin. E doar ciudat...

— Pentru că eu cred că asta chiar ar putea să fie o coincidenţă. Ştim că *Inimă neagră ca noaptea* atrăgea o grămadă de neonazişti şi de adepţi ai extremei drepte. Evola e genul lor de scriitor.

— E adevărat, oftă Robin. Doamne, mi-aş dori ca toţi misoginii şi fasciştii să se dea deoparte.

— Şi eu, dar nu cred că asta o să se întâmple prea curând. Se distrează prea bine.

— Deci ce s-a întâmplat cu Jago Ross?

— Ah, da, spuse Strike, care uitase că încă nu-i povestise. Păi, a fost destul de scurt şi de drăguţ...

îi povesti ce se întâmplase în Kensington, în timp ce sorbea din al treilea whisky mare.

— ...deci prima lui soţie o să ceară custodie unică.

— Mă bucur, spuse Robin cu fervoare. Ah, mă bucur foarte mult, am crezut că doar o să-l ameninţi cu videourile... copiii ăia sărmani... dar mama lor trebuie să fi ştiut. Cu siguranţă, fetele i-au spus ce se întâmplă?

— Probabil îi place pensia alimentară, zise Strike cinic. E mai simplu să nu faci valuri, nu-i aşa? Poate şi-a spus că fetele exagerează. Sigur, să vină copilul acasă cu piciorul rupt trebuie să fi fost un şoc, iar apoi să vadă pe cameră cum s-a întâmplat efectiv... Una peste alta, presupun că o să se ajungă la un acord discret, pentru că Ross n-o să vrea că înregistrarea aia să fie prezentată la tribunal. Nu e ca şi cum i-ar păsa de fiicele lui. Pare obsedat de fiul moştenitor.

— Dar dacă i-ai trimis videourile şi lui Charlotte...

Strike îşi goli al treilea pahar de whisky.

— Charlotte nu pare interesată de o custodie unică. I-ar stânjeni viaţa socială.

Robin nu-l mai auzise niciodată vorbind pe tonul acesta despre Charlotte.

— Ar trebui să te las să te culci, spuse Strike pe neaşteptate.

Se ridică în picioare, apoi luă whisky-ul şi punga cu bere.

— Noapte bună.

Robin rămase privind lung spre uşă, întrebându-se de ce plecase Strike atât de brusc. Oare îl copleşiseră amintirile despre Charlotte? Şaisprezece ani de suferinţă, spusese el în Cambridge, dar trebuie să fi existat şi plăcere, dacă era atras iar şi iar spre ea.

Ei, asta e problema lui Madeline, nu a ta, îşi spuse ea. Termină whisky-ul şi se duse să se spele pe dinţi.

În realitate, motivul pentru care Strike plecase atât de precipitat era acela că, după aproape jumătate de sticlă de Macallan pe stomacul gol, se gândise că era mai bine să nu se afle în preajma lui Robin. Nemachiată, mirosind plăcut şi a curat în pijamaua şi halatul ei, făcând observaţii inteligente despre caz şi exprimându-şi compasiunea pentru nişte copii pe care nici nu-i cunoscuse, Robin oferea un contrast total fată de Charlotte.

Strike se temea să nu-şi piardă controlul — nu să facă vreun avans fizic stângaci, deşi după şi mai mult Macallan şi asta ar fi devenit un risc —, ci să cedeze tentaţiei unei discuţii prea personale, de a spune prea mult, în timp ce stăteau amândoi pe acelaşi pat, într-o cameră de hotel tentant de anonimă.

Era de ajuns că biroul lor era actualmente o ruină şi, în plus, cazul Anomie se dovedea practic impenetrabil: nu era nevoie să strice singura relaţie care îi susţinea în prezent sănătatea mintală.

89

Puternicii sunt doborâţi de multe lucruri
Prea mici pentru a fi numite...

Helen Murphy Hunt, *Pericol*

A doua zi dimineaţă, Strike îşi asumă sarcina de a-i suna pe toţi subcontractorii pentru a le spune că agenţia nu mai avea acces la *Jocul lui Drek*. După cum se aşteptase, fiecare răspunse printr-o singură înjurătură, pe care el se bucură că Robin nu o auzea. Apoi Strike le spuse lui Barclay şi Dev că trebuiau să-i urmărească în continuare pe Pierce, respectiv Ashcroft.

— Ce dracu' rost mai are? întrebă Barclay.

— Anomie ar putea posta pe Twitter, spuse Strike. E singurul lucru pe care-l mai avem acum.

Apoi detectivul îl sună pe Ryan Murphy, doar ca să i se spună că acesta era într-o întâlnire şi avea să-l sune înapoi, aşa că se duse pe Denmark Street pentru prima oară de la explozia bombei, să vadă ce progrese făcuseră constructorii şi ce se putea salva de prin dărâmături.

Când Strike o sună, o oră mai târziu, Robin era din nou în Sloane Square, urmărind ferestrele lui Degete. Având în vedere lipsa lor de personal, Strike fusese de acord ca ea să facă supraveghere pe timp de zi, dar fără să fie prea mulţumit.

— Cum arată biroul? întrebă Robin.

— Mai bine decât mă aşteptam. Plafonul şi pereţii au fost retencuiţi şi au montat o uşă nouă în anticameră. O să avem nevoie de nişte mobilă nouă, un calculator nou şi un birou pentru Pat. Uşa exterioară încă nu are geam, e bătută în scânduri. Apartamentul meu e în regulă, acum că au reparat plafonul biroului. Dar nu de asta te-am sunat. Tocmai am vorbit cu Murphy. L-au eliberat pe Ormond fără să-l pună sub acuzare.

— I-ai spus despre Albacahartia?

— Da. N-aş putea spune că a fost foarte entuziasmat, dar tot vrea să se vadă cu noi la New Scotland Yard cât mai repede.

— Ce? spuse Robin. De ce?

— A fost destul de criptic. Zice că noi putem să-l ajutăm cu ceva şi că s-ar putea ca şi ei să ne poată ajuta pe noi. Am sunat-o pe Midge, preia ea de la tine.

— Strike, n-a avut o zi liberă de săptămâni întregi.

— I-am promis un weekend prelungit. Ne vedem în faţa clădirii.

Strike închise.

Aşa că, după ce îi predă lui Midge, Robin luă un taxi spre New Scotland Yard, o clădire gri-deschis imensă care dădea spre Tamisa. Îl găsi pe Strike fumând la o distanţă mică de intrarea principală.

— E puţin ciudat, nu-i aşa? spuse Robin când ajunse la el.

— Da, fu de acord Strike, strivind chiştocul cu piciorul fals. Murphy nu avea tonul celui care şi-a pierdut principalul suspect. Părea chiar fericit de ceva. I-am spus că-l sun când ajungem.

Murphy veni să-i ia în persoană şi, după ce urcară cu liftul, ajunseră într-o cameră mică mobilată cu o masă rotundă şi mai multe scaune cu picioare de metal. Deja prezentă, Angela Darwish dădu mâna cu Strike şi cu Robin. Pe masă se afla o cutiuţă neagră şi lucioasă, despre care Strike ştia că este un dispozitiv de înregistrare, folosit în supravegheri.

Singura fereastră a camerei dădea spre fluviu, o întindere orbitoare de scânteieri albe, şi lăsa să intre atât de multă lumină, că scaunele de plastic din jurul mesei erau aproape inconfortabil de calde. După ce închise uşa şi se aşeză şi el, Murphy spuse zâmbind:

— Suntem aici din cauza unei pisici.

— O pisică? repetă Robin.

— Da. O să vă pun ceva ce am înregistrat acum o săptămână, graţie câtorva dispozitive de ascultare din locuinţa unei bătrâne.

— De unde eşti, de la consiliul local? o întrebă Strike pe Angela Darwish. De la dezinsecţie?

Angela zâmbi, dar nu răspunse. Murphy apăsă pe un buton al cutiuţei negre.

Se auziră nişte bufnete slabe care lui Strike i se părură a fi paşi pe un covor, ca şi cum cineva ar fi umblat dintr-o parte în alta. Apoi se auzi o voce şi după câteva cuvinte Strike îl recunoscu pe Wally Cardew.

— Uruz?

O scurtă pauză, apoi:

— Da, am intrat, dar n-a folosit la nimic... Mi-au trebuit cinci încercări să-mi amintesc ce parolă am, fir-ar al dracu'... Da... dar totul s-a schimbat, n-am văzut pe niciunul dintre ăia cu care vorbeam eu... Păi, n-am stat atât de mult, pentru că, gen, m-am înscris după ce m-au dat afară, gen, doar ca să încerc să obţin nişte sprijin... Ha-ha, da... nu, e un căcat oricum... da, au un moderator nou, aşa că i-am pus câteva întrebări, dar nimic. Apoi a apărut nenorocitul de Anomie şi m-a întrebat de ce m-am întors, bănuitor, gen; şi a început să-mi pună 1 000 de întrebări, şi eu nu-mi aminteam ce-i spusesem despre mine atunci,

pentru că evident că mă prefăceam că sunt un labagiu oarecare, nu voiam să afle careva că intrasem în joc ca să mă promovez... Ha-ha, da, exact... Dar am greşit un răspuns şi nenorocitul m-a banat... Da... Nu, omule, ştiu că... Vreau să ajut, fac orice... Da, bine... Da... Spune-i că eu tot vreau să ajut... Spune-i că sunt gata să mă întâlnesc cu taică-său oricând... Da, ştiu... Bine... Bun, pe curând.

Murphy apăsă pe pauză.

— Cardew a încercat să afle cine e Anomie în interiorul *Jocului lui Drek*, spuse Strike.

— Exact, zise Murphy. Veţi observa că îşi folosesc numele de cod de fiecare dată când vorbesc la telefon, dar noi l-am identificat de ceva timp pe Uruz. Când l-am ridicat pe Thurisaz, Uruz era la el.

— Thurisaz e Jamie Kettle, îi spuse Darwish lui Strike, bărbatul pe care tu l-ai...

— Lovit, interveni Strike. Da, îmi aduc aminte. Nu fac asta des. Adică, pot să le ţin socoteala.

Darwish chiar râse.

— La momentul acela nu aveam nimic despre Uruz, spuse Murphy, dar tatuajele lui ne-au indicat destul de bine orientarea lui politică.

— Ai crede că cei care încearcă să acţioneze în umbră se gândesc de două ori înainte de a-şi tatua peste tot zvastici, comentă Strike.

— Noi credem, spuse Darwish, că Uruz şi Thurisaz au fost aleşi pentru muşchi, nu pentru creier.

— În orice caz, l-am identificat destul de rapid pe Uruz, zise Murphy, întorcându-se apoi spre Robin. El e cel care îţi fila apartamentul şi după ce bea o halbă sau şapte devine neglijent. Aveam un tip în civil lângă el când le-a povestit prietenilor despre un canal web de extremă dreaptă bine finanţat care urma să fie lansat. Era foarte încântat de sine însuşi pentru că deţinea această informaţie din interior, micul Uruz. A spus că în spatele proiectului e un multimilionar şi că pe el o să fie o vedetă care nu poate să vorbească liber pe YouTube...

— Multimilionarul e cumva Ian Peach?

— N-aş putea să comentez, spuse Murphy făcând cu ochiul abia vizibil. Deci: asta e o a doua înregistrare, pe care am obţinut-o ieri după-amiază.

Murphy apăsă din nou pe buton. De data aceasta, Wally, care părea entuziasmat, se auzea cu un uşor ecou, ca şi cum s-ar fi închis în baie.

— Uruz? Am ceva important... Da. Am aflat cine e Anomie... Da! Mă gândeam să mă duc să mă întâlnesc cu Heimdall ca să-i spun p... Ah, bine... Nu, înţeleg... Căcat, serios?

Murphy apăsă pe pauză.

— Heimdall, care e creierul operaţiunii, e suficient de inteligent să ştie că el şi tatăl lui sunt supravegheaţi, spuse Murphy. De asta îşi foloseşte adepţii ca mesageri, evident.

Apăsă din nou pe redare şi Wally spuse:

— Păi, la mine acasă e sigur...

Murphy scoase un pufnet amuzat.

— ...da, absolut... Nu, diseară oricând...

Pe fundalul înregistrării se auzi neclar vocea unei femei în vârstă care punea o întrebare.

— Lasă-mă puţin, bunico, strigă Wally, care continuă apoi cu voce scăzută. Nu, mai târziu ar trebui să fie plecată... Da, bine... Da... Ne vedem atunci.

Strike presupuse că Wally închisese înainte de a începe să cânte cu voce scăzută:

There is a road an' it leads to Valhalla
where only the chosen are allowed...[1]

Murphy apăsă din nou pe pauză.

— Muzică şi versuri de Skrewdriver, spuse poliţistul. Aud că e popular prin taberele odiniste... Deci, înregistrarea următoare a fost făcută aseară. Fiţi atenţi la pisică.

Murphy apăsă a treia oară pe butonul de redare.

Părea că niciunul dintre dispozitivele de înregistrare instalate în locuinţa doamnei Cardew nu era în hol, pentru că zgomotul unei uşi care se deschidea se auzi îndepărtat, ca şi începutul dialogului dintre cei doi bărbaţi.

— Dagaz, prietene.

— Wally are acum un nume runic? întrebă Robin încet.

Murphy aprobă din cap.

Se auziră câteva râsete, iar uşa se închise. Urmară câţiva paşi înăbuşiţi, de parcă ar fi călcat pe un covor, apoi o femeie în vârstă spuse foarte clar:

— Vrea cineva un ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Nu, mersi, bunico, am bere. Lasă-ne juma de oră, bine?... Nu, e aici, o să fie în regulă... Se uită pe fereastră...

— Pisica e cea care se uită pe fereastră? întrebă Strike.

— Exact.

O nouă uşă se închise.

— Credeam că pleacă, spuse Wally pe un ton de scuze. Mă bucur să te văd, frate. Ce face Algiz?

— Încă nu e bine, sărmanul. E agitat. Dureri de cap urâte...

Se auzi un scârţâit slab şi un foşnet uşor de stofă, de parcă fuseseră ocupate nişte locuri.

— ...ar putea să rămână pentru totdeauna cu creierul afectat, gen, aşa că dacă ştii cine e nenorocitul ăsta...

[1] „Există un drum care duce la Valhalla/ pe care doar aleşii sunt primiți...”, în limba engleză în original.

— Bun, deci sunt, gen, 99% sigur. Serveşte-te.

Urmă zgomotul inconfundabil de capace de cutii de bere smulse.

— Deci, spuse Wally, pe Twitter e un tip pe nume Discipolul lui Lepine...

Robin se uită la Strike.

— ...îmi dă mereu like şi uneori comentează — comenta înainte la emisiunea mea şi a lui MJ. Şi aseară îmi dă tag la o ceartă dintre el şi un dobitoc pe nume *Condeiul Justiţiei* şi zice că el ştie cine e Anomie.

— Cine, *Condeiul*...?

— Nu, Discipolul lui Lepine. Aşa că i-am dat şi eu follow şi i-am trimis mesaj direct, i-am zis: „Îl ştii pe Anomie?" Şi el zice: „Da, e un prieten". Tot felul de tâmpenii că Anomie e un geniu şi aşa şi apoi îi zic: „Păi, şi ce a avut cu Ledwell?", şi el zice că ea i-a tras-o urât — părea că şi-o pun — şi apoi paraşuta şi-a luat tălpăşiţa cu toţi banii şi s-a cuplat cu Josh Blay.

— Ţi-a dat numele?

— Nu era nevoie. Ştiu exact cine e. Un tip pe nume Pe...

Se auzi un trosnet puternic şi vocile se auziră dintr-odată că de la mare depărtare.

— ...ierce — pisică nenorocită — şi stă cu hipioţii ăia...

Un nou trosnet puternic.

— ...cum am zis, sunt 99% sigur...

Noi trosnituri: Robin îşi imagină cum Wally pune la loc obiectul în care fusese ascuns dispozitivul de ascultare şi care, în mod evident, fusese răsturnat pe podea de pisică. Vocile deveniră din nou clare.

— ...era mort după ea, pentru că mi-amintesc că i-am zis lui Josh, boul ăla nu te place, păzeşte-te. Vrea să-ţi ia femeia. Credea că e un artist mai bun ca Josh şi face animaţie — sunt 99% sigur că e el. Una dintre poreclele lui la comună era Calul, pentru că o are imensă...

Uruz râse. Murphy opri înregistrarea.

— Speram, spuse el, că puteţi să ne spuneţi...

— Pez Pierce, zise Robin. Nume complet: Preston Pierce. E din Liverpool şi locuieşte la comuna artistică North Grove din Highgate.

— Excelent, comentă scurt Darwish.

Ea şi Murphy se ridicară în picioare. Cel din urmă le spuse lui Strike şi Robin:

— Vreţi să aşteptaţi puţin aici?

— Nicio problemă, răspunse Strike.

— Mi-a făcut plăcere, spuse Darwish întinzând o mână răcoroasă, pe care Strike şi Robin o strânseră pe rând. Sper că biroul vostru nu e avariat prea rău.

— Putea fi mult mai rău, spuse Strike.

Darwish plecă. Strike şi Robin se uitară unul la celălalt.

— Discipolul lui Lepine e prieten cu Anomie în viaţa reală? spuse Robin.

— Eu n-aş paria pe asta.

— Îi ia des apărarea.

— Ca şi o grămadă de troli de extremă dreaptă.

— Dar povestea aia se potriveşte cu Pez.

— Da... presupun, spuse Strike, care nu părea convins.

— Tu eşti cel care a crezut întotdeauna că Pierce e cel mai bun candidat pentru Anomie.

— Nu crezi că ideea că Ledwell era o paraşută care l-a înşelat pe Anomie e exact genul de poveste pe care ar născoci-o un virgin care urăşte femeile?

— Presupun că da, spuse Robin, dar...

Murphy se întoarse cu un plic maro pe care îl puse pe masă, fără comentarii.

— Dat fiind că la sediul vostru a explodat o bombă şi aţi oferit piste importante pentru cazul ăsta, cred că meritaţi să auziţi cum s-au dat de gol. E mai încolo pe înregistrarea pe care aţi auzit-o.

Murphy dădu înainte, apoi apăsă pe redare.

— ...n-o să-l lovească pe nenorocit, zgârie doar...

Murphy dădu iar înainte.

— ...mi se sculase, aşa că a trebuit să-mi fac o labă cu Insta-ul Keei Niven...

— Şi mai continuă aşa o vreme, spuse Murphy, dând iar înainte şi întrerupând râsul lui Uruz. O fostă iubită stângistă pe care Cardew n-a reuşit s-o convingă să se culce iar cu el.

Apăsă din nou pe redare.

Vocea lui Uruz se auzea acum îndepărtat, ca şi cum cei doi bărbaţi vorbeau iar în hol.

— Aici, spuse Murphy, dând mai tare când din boxă se auzi vocea lui Uruz.

— Nu, Eihwaz... broască nouă... sticleţi nenorociţi... nu, nu Ben...

O nouă conversaţie neclară, nişte râsete, apoi Uruz spuse:

— ...tot mai bun la... ha-ha... nu-i spune asta... Oricum, Charlie o să fie extaziat.

— Oricând, cu plăcere. Transmite-i salutările mele, şi lui Ollie.

— Bine.

— Bingo, spuse Murphy oprind înregistrarea. Nume reale. Labagiii au băut prea multă bere. Heimdall, şeful întregii chestii: Charlie Peach. L-am cercetat acum câteva luni, dar a ieşit curat. Foarte abil, foarte deştept, nu face greşeli.

— Păcat că nu poate să spună acelaşi lucru şi despre fratele lui, zise Strike.

— Da, e un mizerabil arogant, sau era. Trauma aia cerebrală n-o să se vindece prea curând. Iar al treilea tip despre care vorbesc, Ben — ştim deja că Eihwaz a făcut bomba şi faptul că îi spun „Ben” ne-a confirmat că principalul nostru suspect e tipul ăsta. Absolvent de inginerie: arată respectabil, slujbă bună. La prima vedere, n-ai zice că e neofascist.

— Ăsta e avantajul educaţiei superioare, nu? spuse Strike. Te învaţă să-ţi tatuezi numele runic nazist pe fund, nu pe frunte.

Murphy râse.

— E deştept, dar tot infractor. Are avertisment pentru urmărirea unei foste iubite şi o condamnare cu suspendare pentru agresiune fizică în adolescenţă. M-ar mira dacă apărarea nu cere evaluare psihiatrică. Cu cât vorbeşti mai mult cu el, cu atât devine mai ciudat. În orice caz, azi-dimineaţă la 6 am făcut o serie de arestări simultane. Credem că am prins tot nivelul superior al Înjumătăţirii...

— Felicitări, spuseră Strike şi Robin la unison.

— ...ceea ce înseamnă că puteţi să vă întoarceţi acasă în siguranţă.

— Fantastic, zise Robin, uşurată.

Dar Strike spuse:

— Şi Anomie?

— Păi, spuse Murphy, aşa cum aţi auzit, Charlie e convins că Anomie a încercat să-l împingă pe fratele lui în faţa trenului. Tocmai am trimis câţiva oameni la acest North Grove să-l avertizeze pe Pierce că ar putea fi o ţintă. E posibil să fi ordonat eliminarea lui chiar Charlie Pierce şi încă nu putem garanta că am prins toată plevuşca. V-aş recomanda serios să vă ţineţi departe de Pierce până vă spunem noi că e în regulă. Nu cred că vreţi să fiţi văzuţi că vă puneţi iar în calea *Înjumătăţirii*, cel puţin până când suntem siguri că i-am prins pe toţi. Înţelegeţi, chiar dacă am ratat câţiva oameni de jos, o să facă pe ei când văd ştirile.

— Voi nu credeţi că Anomie l-a împins pe Oliver Peach în faţa trenului, nu-i aşa? întrebă Strike, urmărindu-l cu atenţie pe Murphy.

— Nu, spuse Murphy. Nu credem asta.

— Atunci cine?

Murphy se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ben, cel care a făcut bomba, a primit suspendarea pentru că a împins un copil în faţa unei maşini. Copilul a supravieţuit, dar a fost la limită. Acum trei luni, Ben şi Oliver Peach s-au certat rău pe internet, până să-şi dea seama că îi urmărim. La momentul acela, aveam doar suspiciuni în ce priveşte identităţile lor reale. Charlie preferă să creadă că Anomie al vostru l-a împins pe fratele lui de pe peron, nu unul dintre oamenii pe care i-a recrutat el pentru *Înjumătăţirea* — e natura umană, nu? —, dar noi credem că se va dovedi că a fost Ben.

— Folosirea măştilor de latex e ceva obişnuit la *Înjumătăţirea*?

Murphy luă plicul maro şi spuse:

— La drept vorbind, da.

— Serios? zise Robin, care nu se aşteptase la acest răspuns.

Murphy vărsă mai multe fotografii din plicul maro şi împinse două dintre ele peste masă. Ambele fuseseră făcute pe stradă, noaptea, şi înfăţişau o siluetă masculină cu glugă şi o faţă inexpresivă, cu obraji lăsaţi. Bărbatul examina cutia poştală a unui mic birou care dădea în stradă.

— Astea au fost făcute acum un an şi jumătate. Tipul poartă o mască de latex care acoperă tot capul şi gâtul. Există un individ foarte dubios în Germania care le face după orice model şi *Înjumătăţirea* a cumpărat mai multe. Din punctul nostru de vedere, măştile astea devin mult prea realiste. *Înjumătăţirea* nu sunt singurii infractori care le folosesc. De curând, a fost o mare spargere la o bancă în München şi toată banda purta din astea.

Murphy arătă spre fotografiile pe care le examinau Strike şi Robin.

— Ăsta e biroul de circumscripţie al lui Amy Wittstock. La două zile după ce Masca s-a furişat şi a verificat cutia poştală, cu poşta de dimineaţă a sosit o bombă artizanală.

Murphy împinse alte două fotografii peste masă şi continuă:

— Astea au fost făcute în noaptea în care a fost omorât Vikas Bhardwaj la Cambridge.

Fotografia înfăţişa un bărbat cu piele închisă la culoare, care îşi manevra singur căruciorul spre uşa clădirii Stephen Hawking.

— Ăsta e Vikas? întrebă Robin.

— Mai uită-te o dată, spuse Murphy. Căruciorul ăla nu e motorizat. E un cărucior din acelea pliabile, uşoare.

— Stai puţin, zise Robin. Ăsta e...?

— ...ucigaşul, spuse Murphy. Purta o mască de latex care simula o piele închisă la culoare, era seară şi acelaşi idiot care v-a lăsat pe voi să intraţi l-a lăsat să intre şi pe tipul ăsta, crezând că e Vikas.

Şi într-adevăr, în a doua fotografie acelaşi bărbat cu păr lung ţinea săritor uşa bărbatului din cărucior, în timp ce îşi privea distrat mobilul. A treia fotografie îl înfăţişa pe bărbatul cu piele închisă la culoare părăsind parcul în cărucior, cu capul plecat sub glugă. Strike îi înapoie fotografiile lui Murphy.

— Ce s-a întâmplat după ce ucigaşul a ieşit din parc?

— Căruciorul a fost găsit în tufişurile de pe o străduţă, pliat — dar nu şi hard-drive-ul.

— Ce hard-drive?

— Ah... nu v-am spus. Hard-drive-ul calculatorului lui Bhardwaj dispăruse, ceea ce era normal. Dacă Bhardwaj vorbise cu cineva pe internet despre bănuielile lui, ucigaşul n-ar fi vrut să lase aşa ceva în urmă. Pare că a luat-o direct prin nişte grădini, aşa că nu avem imagini cu circuit închis. Încă examinăm fotografiile de pe camerele amplasate cel mai aproape de grădini. N-o să dureze mult până îl identificăm pe individ, dar sunt 90% sigur că îl avem deja în arest. Noi credem că tipul ăsta, Vikas, a devenit suspicios şi s-a prins cine sunt fraţii Peach, aşa că trebuia eliminat.

— E un mod de operare foarte asemănător cu atacul cu cuţitul din Cimitirul Highgate, spuse Strike. Omoară, apoi o ia spre parc sau prin tufişuri, încă deghizat.

— Da. Autorul acestor atacuri are nervi tari şi a plănuit atent. Charlie Peach şi-a antrenat oamenii bine — chiar dacă unul dintre ei a devenit rebel şi a încercat să-l omoare pe fratele lui.

— Şi Ormond a scăpat, spuse Strike.

— Da, zise Murphy. Şi-a îngreunat singur situaţia că nu ne-a spus adevărul de la început, dar în cele din urmă i-am dat de capăt... Strict între noi, a mărturisit până la urmă că a pus o aplicaţie de urmărire pe telefonul lui Edie, s-o ţină sub observaţie. Stătea cu eleva sancţionată şi a văzut că telefonul se îndreaptă spre Cimitirul Highgate, când ea ar fi trebuit să fie acasă, în apartamentul din Finchley. A presupus imediat că Edie se duce să se întâlnească cu Blay, aşa că a renunţat la sancţiune şi s-a dus după ea, înfuriat.

— Deci ea nu-i spusese că se duce să se întâlnească cu Josh?

— Nu, zise Murphy. Varianta lui e că, atunci când el a ajuns la maşină, telefonul ieşea din Cimitirul Highgate şi se îndrepta spre Hampstead Heath. S-a dus acolo, a urmărit semnalul şi a găsit telefonul în iarbă. L-a luat şi susţine că, în timp ce stătea acolo, dintre copaci a apărut o „siluetă stranie” care s-a apropiat de el în fugă.

— În ce fel stranie? întrebă Strike.

— El zice că arăta ca un trol. Trup rotunjit, cap urât cu chelie şi urechi mari. Mască de latex, evident. Persoana a aruncat o privire spre Ormond, care stătea acolo cu telefonul ei — care avea o husă galben aprins, deci sărea în ochi —, apoi a fugit spre copaci şi a dispărut.

— Deci el crede că această persoană mascată a pierdut telefonul, şi-a dat seama că nu mai e la el şi a alergat înapoi să-l recupereze? întrebă Robin.

— Da, spuse Murphy. Şi Ormond s-a panicat când a auzit că Edie a fost omorâtă, pentru că ştia că fusese la un minut distanţă de acel loc. „Am ştiut c-o să mă consideraţi suspect, toţi cred întotdeauna că e partenerul, nu-i aşa, m-am panicat, n-aş fi atins-o nici cu o floare...”

— Probabil că nici n-a atins-o cu o floare, spuse Robin, dar pe gâtul ei...

— Cred că nu există nicio îndoială că era abuziv, dar practic i-am demontat apartamentul. Nici urmă de telefonul lui Blay, arma crimei sau dosarul luat de ucigaş. N-am avut motive să-l mai ţinem, dar sunt cât se poate de sigur că nu el e ucigaşul.

— Crezi că persoana mascată era din *Înjumătăţirea*, spuse Strike.

— Da, zise Murphy, arătând spre fotografiile cu indivizi mascaţi, aşa cred. Acum că i-am arestat putem percheziţiona locurile pe care le frecventau şi cred că avem şanse să găsim telefonul lui Blay şi arma crimei.

Murphy strânse fotografiile.

— În orice caz, ponturile pe care ni le-aţi dat despre joc au fost extrem de utile.

— Pot să mai pun o întrebare? spuse Strike.

— Zi. Nu-ţi pot promite că o să răspund.

— A primit poliţia apeluri telefonice anonime care cereau să fie dezgropat cadavrul lui Edie Ledwell?

Murphy păru consternat.

— Nu. De ce, voi aţi primit?

— Da, spuse Strike.

— Troli, zise Murphy.

— Poate, spuse Strike.

Murphy îi conduse pe scări.

— Am fost destul de ocupat cu cazul ăsta de când m-am întors din Spania, îi spuse el lui Robin cu voce scăzută, în timp ce Strike mergea neatent în faţa lor, uitându-se la Twitter pe telefon. Dar acum când situaţia s-a mai calmat...

— Super, zise Robin cu reţinere.

— Te sun, spuse Murphy.

În timp ce îşi luau la revedere, Murphy repetă:

— Şi ţineţi-vă la distanţă de Pez Pierce. Cum am spus, nu ştim dacă i-am prins pe toţi.

90

Suntem nevolnici, şi ne lipsesc de toate,
Dar poate că ceva totuşi avem.
Vedem acele lucruri ce n-am vrea să le vedem,
În jurul nostru: şi ce vedem privind în spate?

Christina Rossetti, *Apoi în viaţă: un sonet dublu de sonete*

— Hai să bem şi să mâncăm ceva, zise Strike, dar mai departe de aici. Nu vreau ca vreun poliţist rătăcit să audă ce am de spus.

Se îndepărtară de Tamisa luând-o prin centrul Westminster şi, în cele din urmă, intrară în St Stephen's Tavern, o cârciumă victoriană mică şi întunecoasă aflată exact vizavi de Big Ben şi de Camerele Parlamentului. Robin găsi o masă pe colţ în spate şi, cinci minute mai târziu, Strike puse jos o halbă de Badger şi un pahar de vin, se strecură cu oarecare dificultate pe lângă masa mică, cu picioare de metal, şi se lăsă pe bancheta de piele verde de sub lambriurile cu oglinzi.

— E în regulă piciorul? întrebă Robin, deoarece Strike făcuse iar o grimasă.

— A fost şi mai bine.

După ce luă o gură binevenită de bere, Strike adăugă:

— Deci, conform Discipolului lui Lepine, Edie i-a tras-o lui Anomie, posibil după ce şi-a tras-o efectiv cu el.

— Dar tu eşti sceptic.

— Cred că asta i-a spus Discipolul lui Lepine lui Wally, zise Strike uitându-se în meniu şi căutând în zadar ceva ce şi-ar fi dorit să mănânce, dar care în acelaşi timp să-l şi susţină în demersul său de a scădea în greutate. Dar nu ştiu dacă îl cred pe Discipolul lui Lepine. Vorbeşte cu un youtuber pe care e evident că-l admiră. N-ar fi prima oară când un bou de pe internet inventează o poveste ca să se dea mare. Nu l-ar costa nimic să susţină că e prieten cu Anomie şi că îi ştie toate secretele... Câte calorii ai zice că are un cheeseburger cu cartofi prăjiţi?

— O grămadă, spuse Robin, studiind şi ea meniul. Dar au un burger vegetal. Ai putea să mănânci asta, fără cartofi prăjiţi.

— Bine, zise Strike ursuz.

— Comand eu, spuse Robin ridicându-se în picioare, ca să-l scutească de mers.

După ce se întoarse, întrebă:

— Ce nu voiai să audă vreun poliţist rătăcit?

— Păi, spuse Strike coborând vocea, deoarece o familie de patru persoane tocmai se aşezase la masa alăturată, înţeleg de ce poliţia crede că toate atacurile au fost făcute de *Înjumătăţirea*. Măşti în stilul *Înjumătăţirii* folosite de fiecare dată — Edie era pe lista lor de Acţiune Directă —, Vikas ar fi putut să afle în joc ceva despre fraţii Peach şi să devină un pericol pentru ei. Dacă n-am avea decât asasinările lui Edie şi Vikas, aş tinde să fiu de acord cu Murphy că *Înjumătăţirea* e făptaşul probabil, dar tot nu mă convinge ideea că Josh a fost atacat de un terorist şi cred că e foarte tras de păr să sugerezi că Ben, fabricantul de bombe, a decis să-l omoare pe Oliver Peach printr-o metodă atât de riscantă, într-un loc atât de aglomerat. Mie mi se pare că acel atac e mult mai bine explicat dacă atacatorul e Anomie. A fost o mişcare disperată, genul de atac care are loc pentru că făptaşul ştie că are o singură şansă şi nu-şi permite s-o rateze. A fost un risc imens pe care şi l-a asumat şi, oricât de ciudat ar fi Ben, dacă e suficient de inteligent să facă bombe, e suficient de inteligent şi ca să ştie că viaţa lui nu mai face doi bani dacă Charlie crede că el a încercat să-l omoare pe Oliver. Din tot ce ştim despre el, Charlie e inteligent. A scăpat deja o dată din ghearele poliţiei. Nu e omul care să tragă o concluzie pripită. Atunci de ce e atât de sigur că Anomie i-a atacat fratele? Ştia că Anomie aranjase să se întâlnească cu Oliver la Comic Con? Sau bănuia că Anomie îl momise acolo?

— Posibil, spuse Robin.

— Sunt sigur că Oliver s-a dus la Comic Con ca să încerce să-l identifice pe Anomie. Îi aborda întruna pe cei din Drek şi încerca să vorbească cu ei.

Cum Robin dăduse să spună ceva, Strike adăugă:

— Ştiu că asta nu e o dovadă, dar l-am urmărit pe tip o oră. Categoric încerca să găsească pe cineva. Prin urmare, fie chiar l-a găsit pe Anomie, care acum ştia exact pe cine să atace, sau Anomie ştia deja cum arată Oliver, pentru că a făcut ce am făcut şi eu şi l-a căutat pe idiot pe Google. Deci, în timp ce Oliver încearcă să-l găsească pe Anomie, Anomie îl urmăreşte pe Oliver şi aşteaptă o ocazie.

— Dar de ce să-l atace, de fapt, pe Oliver?

Strike mai bău nişte bere, apoi spuse:

— Pornesc de la premisa că, spre deosebire de fratele lui mai mare, Oliver e un prost. Anagrama numelui real în joc, nume runic pe un cont de Twitter plin de poze în care putea fi identificat, apoi îşi ia cele mai bune ţoale de firmă să meargă la Comic Con, unde bănuiesc că se presupunea că trebuie să fie discret. Eşti de acord că e un tip cu gură mare, ego mare şi un simţ periculos al invulnerabilităţii?

— Da, spuse Robin.

— Bun, atunci. Cred că e foarte posibil ca Oliver să se fi dat mare cu cunoştinţele lui despre Bitcoin, dark web şi fabricanţii de măşti de latex cu conexiuni infracţionale pe un canal privat, ca să-l impresioneze pe Anomie. Fraţii Peach trebuie să-l fi linguşit o grămadă pe Anomie ca să fie făcuţi moderatori.

— Cum — deci tu crezi că Anomie a învăţat unele dintre trucurile *Înjumătăţirii* direct de la Oliver?

— Da, asta cred — şi dacă aşa a fost, Oliver era periculos pentru Anomie. Oliver putea să depună mărturie că Anomie ştia acele lucruri pentru că el îi spusese despre ele.

Din nou, Robin dădu să spună ceva şi, din nou, Strike îi citi gândurile.

— Uite, ştiu că e o speculaţie, dar ştim sigur un lucru: odată ce Anomie şi membrii *Înjumătăţirii* au intrat în contact direct, s-a produs o modificare bruscă a modului în care erau atacaţi oamenii. Modul de operare al *Înjumătăţirii* era bine stabilit dinainte ca ei să intre în acel joc: măşti pentru supraveghere, bombe pentru lista de Acţiune Directă şi hărţuire online pentru lista indirectă — modul în care ar fi trebuit să moară Edie. Trebuia să fie hărţuită până se sinucidea. *Înjumătăţirea* nu e o organizaţie de contact. Toate crimele lor au fost făcute de la distanţă: bombe trimise prin poştă, incitarea unor gloate pe internet. Apoi, din senin, avem două crime şi două tentative de crimă care nu respectă modelul: trei înjunghieri şi un brânci de pe un peron, toate comise de cineva care poartă o mască pe care, având în vedere că poliţia vede peste tot numai terorism, presupun că au identificat-o ca fiind opera tipului dubios din Germania afiliat la *Înjumătăţirea*. Apoi avem banarea lui LordDrek imediat după ce Oliver a ajuns pe şinele de tren. De ce s-a întâmplat asta atât de repede după tentativa de crimă? Părerea mea, ca Charlie să nu poată începe să dea din gură despre tentativa de crimă a lui Anomie în interiorul Jocului lui Drek.

— Se potriveşte, recunoscu Robin prudent, dar...

— Revin întruna la întrebarea de ce l-ar fi înjunghiat *Înjumătăţirea* pe Blay. Nu era pe niciuna dintre listele lor şi ştim că nu a fost doar victimă colaterală: nu a fost ucis pentru că a apărat-o pe Edie de atacator, ci pentru că a întârziat şi n-a mai ajuns la ea. Ce înseamnă „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ţi face griji”, cum a spus atacatorul, dacă nu e vorba de joc?

— Nu ştiu, recunoscu Robin.

— De ce ar lua *Înjumătăţirea* telefoanele lui Josh şi Edie? Ar fi fost mai bine pentru ei să le lase exact unde erau. Nu exista nimic care să-i incrimineze. Nu făceau decât să se împovăreze cu obiecte care îi legau de locul faptei. Luarea dosarului ar avea sens, pentru că e uşor de ars — dar de ce mobilele?

— Nu ştiu, spuse Robin din nou. Dar, cu siguranţă, luarea dosarului e mai logică dacă au fost omorâţi de *Înjumătăţirea*.

— Nu neapărat, zise Strike. Poate că Anomie nu ştia ce e înăuntru şi a crezut că şterpeleşte un dosar cu fotografii sau cu noi intrigi din desen. Sau Anomie a prins cumva de veste ce conţine şi n-a vrut ca altcineva să afle că

jocul fusese infiltrat de terorişti. Şi de ce ar vrea *Înjumătăţirea* hard-drive-ul calculatorului lui Bhardwaj? Din nou, se împovărează cu o probă incriminatoare. Ar fi fost prea târziu să repare răul, dacă credeau că Bhardwaj trimisese e-mailuri în care zicea că el crede că i-a identificat drept terorişti. Dar dacă ucigaşul e Anomie, dispariţia hard-drive-ului e logică. Anomie încerca să se asigure că nimeni nu face legătura dintre Morehouse şi Bhardwaj. Acel hard-drive ar fi arătat, cel puţin, că Bhardwaj a făcut programarea jocului. Să nu uităm, poliţia n-a găsit nicio probă solidă că Vikas descoperise identităţile reale ale fraţilor Peach, dar ştim că o cunoştea pe cea a lui Anomie.

— Dar...

— Să zicem, de dragul discuţiei, că Vikas s-a convins că Anomie e în spatele atacurilor împotriva lui Edie, Josh şi Oliver Peach. Dacă Anomie bănuia că Vikas e pe cale să ia legătura cu autorităţile?

— Dar nici despre asta nu avem dovezi că s-ar fi întâmplat.

— Poţi explica modul glacial în care Anomie ţi-a spus aseară că Morehouse a plecat? Anomie ştie că Vikas a fost omorât, a apărut peste tot la ştiri. Unde sunt şocul şi suferinţa? Se presupunea că sunt prieteni. Crezi că modul în care a vorbit Anomie despre Morehouse e firesc, dacă el n-are nimic de-a face cu crima?

— Nu, spuse Robin, nu cred.

Băură amândoi, gândindu-se. Lângă ei, cei doi adolescenţi ai familiei tastau amândoi pe telefon, ignorându-şi părinţii. în cele din urmă, Robin spuse:

— Crezi că merită să îl cercetăm puţin pe Discipolul lui Lepine?

— M-am uitat la contul lui acum ceva timp. Mă îndoiesc că o să aflăm cine ştie ce. E doar un căcat mic şi anonim care nu suportă femeile.

— Dar ca să fim siguri că nu ne scapă ceva...

— Da, spuse Strike oftând, dacă vrei să cercetezi, dă-i drumul. Personal, cred că e mult mai probabil să obţinem ce ne trebuie de la Albacahartia decât de la Discipolul lui Lepine. Cu siguranţă, există posibilitatea ca Morehouse să-i fi spus cine e Anomie. Eu o s-o abordez diseară pe Yasmin. O vizitez acasă, o iau prin surprindere. Dacă încă mai are vreo poză cu Albacahartia, asta o să ne ajute s-o găsim mai repede.

Un barman le aduse doi burgeri vegetali.

— De ce nu ţi-ai luat cartofi prăjiţi? întrebă Strike, uitându-se la farfuria lui Robin.

— Din solidaritate, spuse ea zâmbind.

— Dar aş fi putut să-ţi fur câţiva, oftă Strike, luându-şi cuţitul şi furculiţa.

91

Părul îi era ridicat spre spate
Şi faţa de farmec golită.
Acum nu mai încerca să n-arate
Taina până atunci neghicită.
O aură de spini părea la vedere
De suferinţă grea nesfinţită.

Mary Elizabeth Coleridge, *Cealaltă parte a unei oglinzi*

Strike avea mult mai multe probleme din cauza piciorului decât voia să recunoască în faţa lui Robin. În dimineaţa aceea, fu trezit de un nou episod de spasme şi de fiecare dacă când călca pe proteză o durere ascuţită îi străbătea tendonul, amintindu-i că ar fi preferat să ducă mai puţină greutate şi, la modul ideal, niciuna.

Dacă ar fi avut de ales, ar mai fi rămas la hotel Z încă o noapte, să se odihnească, dar cum Murphy spusese că se puteau întoarce acasă în siguranţă, şi conştient de perspectiva părtinitoare pe care contabilul o avea asupra a ceea ce constituiau cheltuieli deductibile, se întoarse cu Robin la hotel să-şi facă bagajele şi să le ducă înapoi în apartamentul lui de la mansardă din Denmark Street.

Urcarea celor trei etaje spori considerabil durerea de la ciot. Din cauza zgomotului puternic pe care îl făceau constructorii în biroul de dedesubt, îi fu imposibil să aţipească după-amiază înaintea vizitării lui Yasmin Weatherhead în Croydon. Prin urmare, Strike stătu la măsuţa din bucătărie, cu piciorul ridicat pe un al doilea scaun, şi comandă online un birou, un fişet, calculator, scaun de birou şi canapea, care urmau să fie livrate peste câteva zile.

Ştirea arestărilor în rândul *Înjumătăţirii* fusese difuzată cu câteva ore înainte ca el să ajungă acasă. Strike îşi petrecu restul după-amiezii fumând din ţigara electronică, bând cafea şi verificând întruna diverse site-uri de ştiri. Deloc surprinzător, majoritatea relatărilor de presă începeau cu ştirea că ambii fii ai lui Ian Peach, multimilionar IT şi cândva candidat la Primăria Londrei, fuseseră scoşi în cătuşe din casa acestuia de pe Bishop Avenue, care avea coloane greceşti şi un Maserati nou-nouţ parcat pe aleea din faţă. Imaginile cu Uruz, cu

tatuajul lui cu 88 şi părul blond şi lucios, Thurisaz, tuns chel, cu runa vizibilă pe mărul lui Adam, Ben, fabricantul de bombe, nezâmbitor şi cu o privire sticloasă, şi Wally Cardew, descris în explicaţia foto drept „youtuber celebru”, apăreau mai la coada ştirii. Nouăsprezece bărbaţi tineri erau acum în arest, majoritatea din Londra, chiar dacă şi în Manchester, Newcastle şi Dundee avuseseră loc arestări. Strike înţelegea prea bine satisfacţia pe care trebuiau să o simtă Ryan Murphy şi Angela Darwish: o cunoscuse şi el, la încheierea propriilor cazuri, şi îi invidia pentru acea senzaţie de rezolvare.

La ora 5, porni spre Croydon şi peste ceva mai mult de o oră putea fi văzut şchiopătând pe Lower Addiscombe Road, strada rezidenţială adormită pe care stătuse Robin, la cafeneaua Saucy Sausage, pentru a urmări faţada casei familiei Weatherhead.

Decise să tină sub observaţie casa Weatherhead o vreme, înainte de a bate la uşă. Deşi ciotul lui nu aprecie prea mult faptul că i se cerea să-l susţină în timp ce zăbovea 40 de minute în faţa şirului de magazine închise de vizavi, Strike simţi că decizia lui fusese corectă când, în cele din urmă, o zări pe blonda Yasmin venind pe stradă, tastând la telefon din mers, cu o geantă mare de poştaş pe umăr şi purtând acelaşi cardigan lung şi negru din fotografiile primite de la Robin în urmă cu câteva săptămâni. Abia ridicând ochii din telefon, Yasmin coti automat spre uşa de la intrare a casei familiei ei şi dispăru înăuntru.

Strike aşteptă cinci minute, apoi traversă strada şi sună. După o scurtă aşteptare, uşa se deschise şi Yasmin apăru, cu mobilul în continuare în mână şi uşor surprinsă să vadă un necunoscut în prag.

— Bună seara, spuse Strike. Yasmin Weatherhead?

— Da, spuse ea nedumerită.

— Numele meu este Cormoran Strike. Sunt detectiv particular. Speram să-ţi pun câteva întrebări.

Expresia de uşoară confuzie de pe faţa rotundă şi plată a lui Yasmin se transformă instantaneu în frică.

— N-ar trebui să dureze prea mult, spuse Strike. Doar câteva întrebări. Phillip Ormond mă cunoaşte şi poate garanta pentru mine.

Acum, în holul din spatele lui Yasmin apăru o femeie mai în vârstă. Avea păr des, gri-închis, şi aceeaşi faţă plată ca şi fiica ei.

— Cine e?

— E cineva... cineva care vrea să-mi pună nişte întrebări, spuse Yasmin.

— Despre ce? întrebă doamna Weatherhead, clipind la Strike cu nişte ochi ovini.

— Despre cartea mea, minţi Yasmin, întorcându-se iar spre Strike. Eu... bine, intră.

Apoi Yasmin încercă s-o liniştească pe mama ei:

— N-o să dureze mult.

Strike bănuia că, asemenea lui Inigo Upcott, dorinţa lui Yasmin de a şti de ce voia el să vorbească cu ea îi întrecuse frica evidentă. Yasmin îl conduse într-o cameră de zi care dădea spre stradă şi închise ferm uşa în faţa mamei ei.

Spaţiul părea să fi fost redecorat recent: covorul albastru-deschis imaculat emana un miros cauciucat de nou, iar canapeaua şi scaunele din piele crem arătau de parcă nu stătuse nimeni pe ele. Un televizor mare cu ecran plat domina camera. Mai multe fotografii expuse pe o măsuţă înfăţişau, mai ales, două fetiţe cu păr închis la culoare, despre care Strike presupuse, dat fiind că nu semănau cu Yasmin, că erau nepoatele ei.

— Poţi să iei loc, spuse Yasmin.

Strike alese canapeaua, în timp ce ea se aşeză pe un fotoliu şi puse mobilul pe braţul acestuia.

— Când ai vorbit cu Phillip? întrebă Yasmin.

— Acum câteva săptămâni. Agenţia mea a fost angajată să descopere cine e Anomie. Credeam că ţi-a spus.

Yasmin clipi rapid de câteva ori, apoi zise:

— Partenera ta a vorbit cu mine la Comic Con, nu-i aşa?

— Exact.

— Păi, am spus deja poliţiei tot ce ştiam, adică nimic?

Strike observă intonaţia ascendentă de care vorbise Robin.

— Partenerei mele i-ai spus altceva. I-ai spus că ai pus cap la cap nişte indicii ca să descoperi identitatea lui Anomie.

Mâna dreaptă a lui Yasmin se juca cu unghiile perfect manichiurate de la stânga. După ce ajunsese acasă, îşi schimbase pantofii cu o pereche de ghete Ugg, care lăsaseră urme mari şi plate pe covorul nou.

— Eşti Inimoasa din *Jocul lui Drek*, bineînţeles, spuse Strike.

Buzele lui Yasmin păliră. Dacă se gândi cumva să răspundă cu un „Ce sunt?” uimit, era evident incapabilă să rostească acele cuvinte cu o minimă convingere, aşa că se mulţumi să îl privească lung, mută.

— Nu ştiu dacă ai văzut ştirile din după-amiaza asta, spuse Strike. Nouăsprezece membri ai unui grup de extremă dreaptă...

Yasmin izbucni în lacrimi. Părul blond-închis care îi ascundea faţa ca o perdea tremura, în timp ce ea plângea în palme, cu picioarele groase încălţate cu Ugg înfipte în covor. Strike, căruia instinctul îi spunea că putea să scoată mai mult de la Yasmin dacă avea o atitudine pragmatică, în locul uneia pline de compasiune, aşteptă în tăcere ca ea să-şi recapete stăpânirea de sine.

După aproape un minut, Yasmin înălţă iar capul. Faţa şi gâtul ei erau acum pline de pete, iar din cauza lacrimilor, rimelul i se întinsese în dungi gri-deschis sub ochii umflaţi.

— Nu ştiu nimic, spuse ea cu voce rugătoare. Nu ştiu!

Neavând şerveţel la ea, Yasmin se şterse şi la ochi, şi la nas cu mâneca cardiganului negru.

— Amândoi ştim că asta nu e adevărat, spuse Strike fără să zâmbească. De unde ai luat dosarul cu presupusele dovezi că Edie Ledwell e Anomie?

— L-am întocmit eu? zise Yasmin aproape în şoaptă.

— Nu, spuse Strike calm. Altcineva l-a întocmit şi ţi l-a transmis în interiorul *Jocului lui Drek*.

Văzând ochii umflaţi ai lui Yasmin, Strike bănuia că nu era prima oară când plângea pe ziua de azi. Poate că la vederea ştirilor despre arestările în rândul *Înjumătăţirii* fugise în baie la serviciu şi plânsese îngrozită de ceea ce avea să urmeze, înainte de a-şi reîmprospăta cu atenţie machiajul.

— Ştim că doi membri ai *Înjumătăţirii* au infiltrat canalul moderatorilor, spuse el. Poliţia va găsi curând dispozitivele folosite de LordDrek şi VilePechora...

Yasmin icni când auzi numele, ca şi cum Strike ar fi aruncat cu apă rece ca gheaţa peste ea.

— ...pentru a juca *Jocul lui Drek*. MI5 lucrează şi ei la asta. N-o să treacă mult până când o să te găsească şi...

Yasmin începu iar să plângă, cu o mână la gură, în timp ce se legăna înainte şi înapoi pe scaun.

— ...o să te întrebe de ce nu le-ai spus...

— N-am ştiut! zise ea printre degete, n-am ştiut! Chiar n-am ştiut!

— ...de unde provenea dosarul ăla.

Se auzi un ciocănit uşor în uşa sufrageriei, care începu să se deschidă.

— Vreţi o ceaşcă...? începu doamna Weatherhead.

— Nu! spuse Yasmin cu voce sugrumată.

Doamna Weatherhead mai avansă puţin, preocupată. Ca şi fiica ei, purta ghete Ugg.

— Ce se...?

— Îţi spun după aceea, mamă! şopti Yasmin. Te rog, pleacă!

Mama lui Yasmin se retrase, îngrijorată. După ce uşa se închise, Yasmin îşi cuprinse iar faţa în palme şi începu din nou să suspine. Din gura ei ieşeau cuvinte înăbuşite, pe care Strike nu le putea înţelege până când prinse un „atât de... umilitor”.

— Ce e umilitor?

Yasmin ridică privirea, cu nasul şi ochii continuând să şiroiască.

— Am crezut... am c-crezut că LordDrek e... actor? Aşa mi-a spus, era foarte convingător... a-aşa că m-am dus la p-piesa lui... şi i-am spus femeii de la intrarea actorilor că Inimoasa e a-acolo... îmi p-promisese un autograf... în culise?... Şi... El a privit prin mine şi eu spuneam: „Eu sunt! Eu sunt!” şi...

Urmă o furtună de suspine.

— Dacă o să continui să pretinzi că ei n-au fost niciodată în joc, o să pară că eşti de-a lor, spuse Strike fără milă. Oamenii o să creadă că i-ai ajutat în mod conştient.

— N-au cum, zise Yasmin, ridicând privirea cu un fel de sfidare disperată. Adică, gen, toată lumea care mă cunoaşte ştie că sunt super de stânga? Şi toate conturile mele online dovedesc asta?

— Oamenii mint despre ei pe internet tot timpul. Un procuror ar argumenta că te prefăceai că eşti de stânga ca să-ţi maschezi convingerile reale.

Yasmin îl privi fix timp de câteva secunde, cu ochii înotând în lacrimi, apoi izbucni, ceea ce nu îl surprinse pe detectiv foarte tare.

— Parcă trebuia să descoperi cine e Anomie? E treaba poliţiei să cerceteze *Înjumătăţirea*, nu a ta! Sau încerci să devii şi mai celebru sau ceva?

— Dacă preferi să discutăm despre Anomie, hai să facem asta, spuse Strike. Te-ai întrebat vreodată dacă el e cel care a omorât-o pe Ledwell?

— Bineînţeles că nu! spuse Yasmin, icnind slab.

— Chiar dacă el se lăuda că a ucis-o înăuntrul jocului?

— Asta era doar... adică, glumea? spuse Yasmin, încercând să pară uimită.

— Şi nu te-ai gândit niciodată că nu e o glumă? Că Anomie chiar a făcut asta?

— Bineînţeles că nu! repetă Yasmin.

— Cum merge cartea? Anomie o să ia în continuare o parte din încasări?

— Nu e... e în aşteptare? Pentru că...

— Pentru că unul dintre coautorii tăi a fost arestat pentru crimă şi celălalt e posibil s-o fi comis efectiv?

— Pentru că... pentru că nu pare momentul potrivit, spuse Yasmin cu răsuflarea tăiată.

— Îţi dai seama că toate informaţiile detaliate pe care ţi le-a dat Ormond despre noile personaje ale lui Edie şi despre intriga filmului provin din telefonul pe care el l-a luat şi l-a ascuns după ce ea a fost omorâtă?

Strike ştia că, undeva în spatele expresiei înspăimântate şi a ochilor umflaţi ai lui Yasmin, tot ce visase ea despre interviuri de presă şi fotografii măgulitoare, prestigiu sporit în rândul fanilor şi statutul de autor publicat se făcea praf.

— Dacă se dovedeşte că Anomie a omorât-o pe Edie Ledwell şi l-a lăsat paralizat pe Josh Blay...

— Josh nu e paralizat, spuse Yasmin cu o certitudine disperată. Ştiu că oamenii spun asta, dar nu e. Am auzit că e mult mai bine?

— Unde ai auzit asta? De la cineva de pe Twitter, care ştie un tip a cărui soră lucrează la spital? Josh e paralizat pe o parte a trupului şi nu mai simte cu cealaltă — ştiu pentru că l-am intervievat la spital.

Yasmin păli şi mai tare. Degetele ei tremurătoare se jucau cu manşeta.

— Dacă Anomie a fost atacatorul..., insistă Strike.

— Dacă Anomie e cine cred eu că e, nu are cum să fi făcut asta, şopti Yasmin. Nu are cum să fi făcut asta fizic.

— Cine crezi tu că e Anomie?

Yasmin ezită, apoi spuse:

— Inigo Upcott.

Strike nu se aşteptase la asta.

— De ce crezi că e el?

— Pentru că... Anomie vorbeşte ca el? Anomie ştie latină şi Inigo folosea întotdeauna puţină latină? Şi din unele lucruri spuse de Anomie: că are o viaţă grea şi evident Inigo e în scaun cu rotile? Şi Anomie a fost foarte furios când Edie a părăsit-o pe Katya, şi ştiu că Inigo era furios că ea nu era plătită pentru nimic din ce făcea pentru Josh şi Edie, pentru că l-am auzit plângându-se de câteva ori când eram la ei acasă? Şi odată, când eram acolo, l-am văzut jucând jocul?

— Da? spuse Strike.

Yasmin dădu din cap, tamponându-şi cu mâneca puloverului vârful nasului care picura.

— Calculatorul lui se stricase? Şi m-am dus să-l ajut şi am văzut ce făcea înainte să se blocheze? Era în joc. Atunci am crezut că intrase doar să arunce o privire? Pentru că Josh şi Edie fuseseră acasă la Katya şi vorbiseră despre joc şi Anomie? Dar apoi, mai târziu, am început să pun lucrurile cap la cap...

Şi n-ai ajuns nicăieri.

— ...şi era logic, pentru că el e închis în casă şi e tot timpul la calculator? Şi e artist şi ne auzea pe toţi cum vorbim despre *Inimă neagră ca noaptea* tot timpul? Probabil a făcut-o doar de distracţie, ca proiect...

— Crezi că Anomie vorbeşte ca un om de 60 şi ceva de ani?

— Păi... da? spuse Yasmin, din nou sfidătoare. Inigo e... e irascibil? Înjură tot timpul şi nu-i plăcea de Josh? Dar, la început, părea să-i placă de Edie, aşa că atunci când ea a fost răutăcioasă cu jocul probabil el s-a supărat foarte tare? După tot timpul şi efortul pe care le investise?

— Ţie îţi plăcea de Inigo?

— Eu... da. Îmi... îmi părea rău pentru el, pentru că e aşa bolnav? Şi când m-am dus prima oară la ei a fost drăguţ, dar el e... destul de... poate fi puţin tiranic şi presupun... că şi Anomie la fel?

Tonul lui Yasmin deveni defensiv:

— Dar e doar o teorie, atâta tot...

Strike se întrebă dacă Yasmin trăise într-o lume virtuală înconjurată de oameni anonimi atât de mult timp, încât probabilitatea şi plauzibilitatea se evaporaseră din raţionamentele ei. O teorie părea la fel de bună ca oricare alta, cât satisfăcea nevoia ei de a se simţi iniţiată. Aceste calităţi o făcuseră să fie foarte preţioasă pentru *Înjumătăţirea*, dar mult mai puţin utilă ca martor.

— Tu şi Inigo aţi fost amândoi la una dintre petrecerile de Crăciun de la North Grove, nu-i aşa?

— Da? spuse Yasmin, care părea să nu înţeleagă relevanţa întrebării.

— Inigo mi-a spus că te-a văzut acolo pipăindu-te cu Nils de Jong. Yasmin se arătă şocată, dar lui Strike i se păru că vede la ea o uşoară satisfacţie.

— Mi-a... mi-a cerut să ne sărutăm sub vâsc, atâta tot.

— Te-ar surprinde să afli că Inigo susţine că te-a auzit mărturisindu-i lui Nils că tu eşti Anomie?

Yasmin scoase un icnet şocat.

— E o minciună absolută! Adică... e ridicol!

— Îţi aminteşti despre ce vorbeaţi tu şi Nils, înainte ca el să te sărute?

— Am... toţi băusem mult? Şi... cred că Nils mi-a spus că păream nefericită şi că voia să mă înveselească? Şi... şi m-a tras cumva sub vâsc?

Strike era convins că niciun bărbat nu-i mai făcuse aşa ceva lui Yasmin.

— Nils nu vorbea despre anomie în mod abstract?

— Cum adică?

— Anomie, în sensul de stare de amoralitate?

Cum Yasmin păru, pur şi simplu, nedumerită, Strike continuă:

— N-ai observat niciodată că pe vitraliul bucătăriei de la North Grove este gravat cuvântul „anomie”?

— Da? spuse Yasmin cu o surpriză care părea autentică.

— Ai vorbit vreodată cu Anomie — cu persoana, adică — la telefon?

— Nu. Doar prin e-mail.

— Care e adresa lui de e-mail? întrebă Strike, scoţând din buzunar carnetul.

— Nu ţi-o dau.

Ochii ei înroşiţi lăcrimau iar, dar Yasmin era speriată.

— Anomie m-ar omorî.

— S-ar putea să nu te înşeli prea tare, spuse Strike. Îţi dai seama că Morehouse a fost asasinat?

— Ce? Nu, Morehouse a... ce?

Strike văzu cum gândirea ei lentă se străduia să ţină pasul cu ceea ce îi spusese el.

— Nu te cred, şopti ea în cele din urmă.

— Caută pe internet, spuse Strike. Vikas Bhardwaj. Universitatea Cambridge. I-a tăiat gâtul.

Yasmin părea acum pe punctul să vomite.

— De unde ştii că el era Morehouse? spuse ea încet.

— Dacă o să citeşti ştirile, zise Strike, ignorând întrebarea ei, vei observa că asasinatul a avut loc în seara în care Morehouse a dispărut din joc.

— Nu te cred, spuse ea din nou, dar tremurând. încerci doar să mă sperii.

Prin perdeaua de la fereastră, Strike văzu apropiindu-se pe alee un bărbat corpolent cu păr grizonant, cu o servietă în mână. La puţin timp după aceea, auzi dincolo de uşă o conversaţie murmurată şi presupuse că mama neliniştită a lui Yasmin îi spunea tatălui că un necunoscut solid o hărţuia pe fiica lor.

Uşa se deschise şi tatăl lui Yasmin intră, cu servietă în continuare în mână.

— Ce se întâmplă? Cine e acest om, Yasmin?

— Nu e nimic... îţi spun după aceea...

— Cine e? zise tatăl lui Yasmin, care părea pe bună dreptate alarmat de vederea ochilor ei înlăcrimaţi şi umflaţi.

— Cormoran Strike, spuse detectivul ridicându-se nesigur în picioare, în timp ce tendonul lui cerea cruţare, şi întinzând mâna. Sunt detectiv particular şi fiica dumneavoastră mă ajută cu un caz.

— Un det... ce e asta? bolborosi domnul Weatherhead, ignorând mâna lui Strike.

Mama lui Yasmin se strecură în încăpere, în spatele lui.

— E vorba tot de desenul ăla afurisit? continuă domnul Weatherhead.

— Las-o aşa, tată, şopti Yasmin. Te rog. O să ies imediat şi... şi vă explic.

— Eu...

— Te rog, tată, lasă-mă să termin de vorbit cu el! spuse Yasmin puţin isteric.

Părinţii ei se retraseră fără nicio tragere de inimă. Uşa se închise iar. Strike se aşeză la loc.

— Tu eşti conştientă, nu-i aşa, zise Strike luându-i-o înainte lui Yasmin, că atunci când se vor afla toate astea — şi se vor afla, pentru că, aşa cum spuneam, poliţia şi serviciile de securitate ridică telefoanele şi calculatoarele *Înjumătăţirii* chiar acum — publicul, media şi un juriu o să audă că ai intrat de bunăvoie în posesia unui dosar cu probe fabricate împotriva lui Edie Ledwell, dosar inventat de o organizaţie teroristă care o voia moartă, şi i l-ai dus lui Josh Blay, ca să-l întorci împotriva ei? Ce impresie crezi că o să faci, Yasmin, când lumea o să audă că ai continuat să joci veselă jocul după ce ai aflat că fusese infiltrat de terorişti — ai continuat să moderezi jocul, chiar — plănuind o carte bazată pe informaţii furate de la o femeie moartă? Te avertizez acum: şeful *Înjumătăţirii* o să susţină că Anomie e cel care i-a înjunghiat pe Ledwell şi pe Blay şi că Anomie a încercat să-l omoare pe unul dintre membrii organizaţiei, împingându-l în faţa trenului. Şi, indiferent dacă *Înjumătăţirea* sau Anomie a făcut asta, tu eşti băgată până peste cap.

Yasmin se aplecă înainte, cu faţa în mâini, şi începu din nou să plângă.

— Singura ta şansă, spuse Strike tare, ca să se asigure că ea îl aude printre suspinele ei cutremurate, e să faci ce trebuie acum, în mod voluntar. Ieşi din joc, spune poliţiei tot ce ştii şi ajută-mă să-l depistez pe Anomie.

— Nu p-pot să te ajut, cum aş putea? Dacă nu e Inigo...

— În primul rând, îmi poţi da adresa lui de e-mail, spuse Strike. În al doilea rând, mă poţi ajuta să găsesc o moderatoare care îşi spune Albacahartia.

— De ce vrei să afli despre ea?

— Deoarece cred că e în pericol.

— Cum?

— E posibil ca Morehouse să-i fi spus cine e Anomie.

— Ah...

Yasmin îşi şterse faţa cu mâneca, întinzându-şi şi mai tare machiajul, apoi spuse:

— Nu ştiu nimic despre ea.

— Aţi fost împreună în *Jocul lui Drek* timp de câteva luni, trebuie să ştii ceva. Ştim că VilePechora ţi-a arătat fotografia ei.

— De unde ştii...?

— Nu contează de unde ştiu. Ai păstrat fotografia?

— Nu — Albacahartia era...

— Goală?

— Nu, nu complet.

— Descri-o.

— E... frumoasă. Slabă. Roşcată.

— Cam ce vârstă?

— Nu ştiu... 20 şi ceva? Poate mai puţin?

— A făcut vreodată aluzie la locul în care stă?

— Ah... a spus odată că e la kilometri distanţă de Londra, când...

— Când? o îmboldi Strike.

Yasmin se jucă nervoasă cu mâneca udă a cardiganului, apoi zise:

— Când eu le-am spus celorlalţi moderatori că Josh şi Edie urmează să se întâlnească.... ca să discute despre dosar.

— Le-ai spus unde se întâlneau? întrebă Strike tăios.

— Nu. Albacahartia m-a întrebat şi eu am spus că nu-i spun, pentru că Josh nu m-ar fi iertat niciodată dacă ar fi apărut vreun vânător de autografe? Şi ea s-a enervat şi a spus că n-ar fi putut să vină nici dacă ar fi vrut, pentru că era la kilometri distanţă de Londra? Apoi a spus că era evident unde urmau să se întâlnească şi a ieşit ca o furtună.

— Crezi că majoritatea fanilor *Inimii negre ca noaptea* ar fi ghicit că Josh şi Edie urmau să se întâlnească în cimitir?

— Poate? spuse Yasmin. Adică... era locul lor, nu-i aşa? Acolo... s-a întâmplat totul.

— Îţi aminteşti vreun alt lucru pe care l-a spus Albacahartia despre viaţa ei sau despre unde locuieşte?

— Nu. Ştiu doar că toţi bărbaţii păreau s-o placă? Dar ei îi place... îi plăcea cel mai mult de Morehouse.

— Câţi oameni crezi că au văzut această fotografie parţial nud?

— Toţi tipii, probabil? VilePechora mi-a spus că ea intenţionase să i-o trimită lui Morehouse, dar i-o trimisese din greşeală lui Anomie? Probabil că VilePechora le-a arătat-o tuturor celorlalţi bărbaţi...

— Bine, spuse Strike însemnându-şi ceva. Acum dă-mi adresa de e-mail a lui Anomie.

După o scurtă ezitare, Yasmin luă mobilul pe care îl pusese pe braţul fotoliului, îşi deschise contul de e-mail şi spuse:

— E inimainchisaincuscal4@aol.com. Litere mici. Numărul e din cifre.

— Mulţumesc, spuse Strike. Paisprezece... ca în Regula 14?

Yasmin, ocupată să-şi şteargă iar faţa cu mâneca, aprobă din cap.

— De curiozitate, care sunt celelalte 13 reguli? întrebă Strike.

— Nu există, spuse ea cu o voce neclară. E doar regula asta.

— Atunci de ce e numită „paisprezece”?

— E numărul preferat al lui Anomie.

— De ce?

Yasmin dădu din umeri.

— Bine, spuse Strike, închizând acum carnetul şi scoţându-şi portofelul. Ai fost de mare ajutor, Yasmin. Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, ia legătura cu acest om...

Strike îşi deschise portofelul, scoase cartea de vizită a lui Ryan Murphy şi i-o întinse.

— ...şi spune-i tot ce mi-ai spus mie. Tot. Apoi te-aş sfătui să ieşi din joc, permanent.

— Nu pot, zise Yasmin cu buzele albite.

— De ce?

— Pentru că Anomie a spus... că, dacă ies...

Dintr-odată, Yasmin scoase un râs trist, uşor isteric.

— ...a spus că o să spună poliţiei că i-am ajutat pe teroriştii? Dar presupun.. că dacă am spus poliţiei chiar eu... şi cel puţin nu va mai trebui să...

Vocea ei se stinse.

— Cel puţin nu va mai trebui să..., spuse Strike.

Yasmin se şterse iar la ochi, apoi zise plângăreţ:

— Anomie m-a... şantajat cumva?

— Să faci ce?

— Să... m-a obligat să fiu el, în joc?

— Ce vrei să spui? întrebă Strike, asaltat de o bănuială oribilă.

— M-a obligat să mă prefac că sunt el? În joc, în anumite momente? Mi-a dat datele lui de logare şi mi-a spus când să fac asta, altfel spune poliţiei despre dosar?

— De cât timp faci asta? întrebă Strike.

Mintea lui îi trecea rapid în revistă pe toţi suspecţii pe care îi eliminaseră pe baza faptului că nu folosiseră niciun dispozitiv în timp ce Anomie era în joc.

— Nu ştiu, spuse Yasmin cu un nou suspin. De la... După ce i-am spus lui Anomie că m-am întâlnit cu partenera ta? La Comic Con?

— Dumnezeule, spuse Strike.

Străduindu-se să nu lase să i se vadă furia care-l cuprinsese, continuă:

— Nu ţi s-a părut o cerere ciudată?

— Păi, oarecum... L-am întrebat de ce vrea să fac asta şi el mi-a spus pur şi simplu că trebuie.

— Îţi aminteşti când anume, exact, ai „fost” Anomie? Ai ţinut evidenţa?

— Nu, spuse Yasmin nenorocită. S-a întâmplat de o grămadă de ori, nu mi le amintesc pe toate... De ce?

— Pentru că, spuse Strike, care nu mai avea nicio reţinere să sperie o femeie atât de periculos de obtuză, l-ai ajutat pe Anomie să-şi facă alibiuri. Dacă aş fi în locul tău, m-aş strădui din răsputeri să-mi amintesc dacă am jucat rolul de Anomie în seara în care lui Vikas Bhardwaj i-a fost tăiat gâtul. Cred că poliţia o să fie foarte interesată de această informaţie.

Strike se ridică iar în picioare, atât de furios pe ea, că plecă fără să-i mai adreseze niciun cuvânt.

În timp ce el deschidea uşa de la intrare, părinţii lui Yasmin se năpustiră pe hol spre living. Strike trânti uşa în urma lui, nu înainte de a auzi cum vocile lor neliniştite pun întrebări fiicei, iar ea răspunde printr-un tânguit îndurerat.

92

În seara asta al lunii alb covor
Acoperă pe jos tot dormitorul
În timp ce-afară pe întunecosul coridor,
Bântuie ca o rea pisică monitorul,
Vrând să mă-nhaţe, ştiu, cu totul înciudat
Pentru-nvoirea mea să dorm în sat.

Charlotte Mew, *Sărbătoarea*

La început, Robin se bucură să fie acasă, pe Blackhorse Road. I se părea puţin ciudat să se trezească dintr-odată singură — niciun Strike cu care să dezbată situaţia sau cu care să stea într-o tăcere prietenoasă în maşină —, dar uşoara senzaţie de înstrăinare putea fi ignorată, în timp ce băga haine murdare în maşina de spălat, punea la loc articolele de toaletă, uda filodendronul şi dădea o fugă la supermarket să-şi reaprovizioneze frigiderul.

Dar pe măsură ce ziua se scurgea, lui Robin îi veni tot mai greu să pretindă că nu era agitată, că se simţea perfect în siguranţă. Imaginile care o bântuiau şi pe care nu le putea uita — gâtul tăiat al lui Vikas Bhardwaj, măştile de latex groteşti folosite de cel care pusese bomba artizanală, tânărul cu tatuaj cu 88 care îi fotografiase apartamentul — o făcură să tragă draperiile devreme şi să verifice încă o dată dacă pusese alarma antifurt.

Tocmai se aşezase să mănânce omletă pe pâine prăjită când soneria nefamiliară a telefonului cu cartelă din geantă o făcu să tresară. După ce scoase mobilul, văzu un SMS de la Pez Pierce.

N-o să mă crezi ce zi am avut

Robin se gândi câteva secunde cum să-i răspundă, apoi îi trimise SMS:

De ce, ce s-a întâmplat?

Răspunsul lui Pez veni aproape imediat.

A venit poliţia la mine. Nu ştiu ce nenorocit le-a spus că eu sunt tipul care o trola pe Edie. Acum îmi spun că trebuie să mă ascund. Nişte demenţi de extremă dreaptă îl urmăresc pe trol. Tipii care sunt peste tot la ştiri

OMG, răspunse Robin. **Vorbeşti serios?**

Era aproape sigură că urma să fie rugată să-l primească pe Pez pe canapeaua ei, şi într-adevăr:

Aş putea cumva să vin să stau la tine?

Îmi pare foarte rău, răspunse ea, e cineva la noi.

Da, la o grămadă de prieteni „e cineva la ei” acum când mă urmăresc teroriştii

Îmi pare rău, răspunse Robin, e adevărat. Îmi spui unde o să stai? Aş putea veni să te înveselesc.

Nu avea nici cea mai vagă intenţie de a se duce să se întâlnească cu Pez, dar nu îi veni în minte nicio altă modalitate de a-l convinge să-i spună unde era, ca să nu-l piardă din ochi. Însă Pez, probabil iritat din cauză că ea nu-i oferise adăpost, nu răspunse. Într-un fel, Robin se simţi uşurată: nu era sigură că nervii ei ar fi făcut faţă unei seri de flirt prin mesaje cu Pez Pierce, care încă se putea dovedi persoana despre care Strike credea că tăiase gâtul tânărului geniu de la Cambridge, lăsându-l să se înece în propriul lui sânge.

Vecinul de deasupra pusese iar muzică tare şi, pentru prima oară, basul bubuitor o deranjă pe Robin: voia să poată auzi orice zgomot neobişnuit. După ce îşi termină cina şi spălă vasele, încercă să examineze contul de Twitter al Discipolului lui Lepine, dar îi era greu să se concentreze. Când Strike sună, răspunse uşurată.

— Salut, spuse ea. Cum a mers cu...?

— N-o să-ţi vină să crezi, spuse Strike.

— Ce s-a întâmplat?

— Începând de la Comic Con, Yasmin s-a prefăcut că e Anomie ore în şir, dar nu şi-a notat exact când a făcut asta. S-a prins că femeia cu care discutase eşti tu după ce ţi-a văzut fotografia în ziar şi i-a spus lui Anomie că fusese intervievată de un detectiv sub acoperire, şi atunci Anomie a şantajat-o să se dea drept el în joc.

— Ce?

— Deci toţi suspecţii pe care i-am tăiat de pe listă după Comic Con reintră în calcul, fir-ar al dracu'.

— Dar asta înseamnă...

— Cam toţi nenorociţii pe care i-am suspectat de la bun început, în afara lui Seb Montgomery. Va trebui să mă apuc să calculez, dar, Dumnezeule, nu aveam nevoie de asta. Credeam că ajunsesem la doi oameni. Şi în ceea ce-o priveşte pe Albacahartia...

— Ei, spuse Robin după ce Strike termină de povestit tot ce aflase de la Yasmin despre Albacahartia, străduindu-se să găsească o parte bună, ei, e totuşi ceva. Roşcată, frumoasă, tânără, stă la kilometri distanţă de Londra...

— Da, reduce posibilităţile la câteva sute de mii de femei. Dacă-ţi vine vreo idee despre cum s-o identificăm, printre ele, pe Albacahartia, sună-mă.

După ce îşi luară la revedere, Robin rămase pe gânduri câteva clipe, şocată şi consternată de noile evoluţii, până când un bubuit de pe hol o făcu să tresară. Se întoarse pe scaun, privind lung spre palier. Uşa de la intrare era încuiată şi alarma pusă, aşa că era absurd — nu-i aşa? — să-şi facă griji că ar fi încercat cineva să intre. După câteva secunde, în care simţi că inima îi bate mult mai rapid decât era normal pentru o femeie sănătoasă care stătea pe loc, se ridică încet în picioare şi se duse la uşă, lipindu-şi urechea de ea şi dorindu-şi să fi avut vizor. Nu auzea nimic. Fără îndoială, cineva care urca scările scăpase ceva pe jos, dar imaginea lui Vikas Bhardwaj, omorât în căruciorul lui, cu gâtul căscat şi ochii inerţi, îi reapăru brusc în minte.

Pentru prima oară de când descoperiseră cadavrul lui Vikas, gândurile ei se îndreptară spre Rachel Ledwell. Fata trebuia să fi auzit deja că Vikas e mort.

Brusc, o idee o făcu să tresară de parcă ar fi curentat-o. Se întoarse în grabă la laptop, închise feed-ul Discipolului lui Lepine şi intră pe mesajele directe, deschizând conversaţia anterioară cu Rachel. Începu să tasteze.

> Rachel, sunt eu, Robin. Presupun că ai văzut ştirea oribilă despre Vikas. Îmi pare foarte rău.
>
> Acum încerc să mă asigur că nimeni altcineva nu are de suferit.
> Dacă poţi, te rog, răspunde-mi.
> Cred că ai putea să mă ajuţi cu ceva.
> **Opriţi-l pe Anomie**

Robin ştia foarte bine că era posibil ca fata să nu fie pe Twitter în clipa aceea, că putea fi, pe bună dreptate, profund dezgustată de lumea online, încât aveau să treacă ore sau chiar zile până să-i vadă mesajul. Chiar şi aşa, Robin privi fix ecranul, ca şi cum ar fi putut s-o determine pe Rachel să intre pe Twitter cu puterea minţii, apoi văzu cum sub mesajul ei apar trei puncte. Rachel tastă.

Vikas era deja mort când aţi
ajuns acolo?
Penny Paun

Da. E groaznic. Îmi pare foarte rău, Rachel. Îmi imaginez cum te simţi.
Opriţi-l pe Anomie

Robin aşteptă ca pe ghimpi.

Ştii cine e autorul?
Poliţia ştie?
Penny Paun

Încă nu.
Opriţi-l pe Anomie

Urmă o pauză de aproximativ un minut. Robin era pe cale să scrie iar, când văzu cele trei puncte şi, după încă un minut, apăru un mesaj mult mai lung de la Rachel.

Mi-e foarte frică. Am plâns nonstop.
Maică-mea crede că sunt deprimată,
vrea să mă ducă la doctor, dar nu pot
să-i spun despre ce e vorba de fapt.
Crezi că a fost cineva din *Înjumătăţirea*?
Vikas a vrut să-i dea afară din joc pe
LordDrek şi VilePechora, pentru că
era convins că sunt în *Înjumătăţirea*.
Poate că ei l-au omorât drept răzbunare.
Poate că Vikas a aflat cine sunt ei
în realitate, putea să facă asta, era
foarte inteligent, şi a sunat la poliţie?
Am văzut toate arestările alea azi
la ştiri şi am stat şi am citit toate
articolele şi ce spun oamenii pe Twitter.
Mă aşteptam că poliţia o să anunţe
cine l-a omorât pe Vikas, dar n-au făcut-o.
Penny Paun

În clipa asta, nici eu nu ştiu mai multe decât tine, dar vreau să previn rănirea altor oameni.
Opriţi-l pe Anomie

Dar i-au arestat pe toţi
din *Înjumătăţirea*.
Penny Paun

Robin începu să tasteze, dar în acelaşi timp apărură trei puncte, aşa că se opri şi aşteptă noul mesaj al lui Rachel.

Crezi că Anomie e autoarea
Penny Paun

Robin ezită, întrebându-se cum ar fi fost cel mai bine să procedeze.

Nu neapărat, deşi ultima oară când am fost în joc, Anomie s-a purtat foarte ciudat pentru un om al cărui prieten tocmai fusese omorât.
Opriţi-l pe Anomie

Ciudat, în ce fel?
Penny Paun

Foarte rece şi pragmatic. Nu părea firesc.
Opriţi-l pe Anomie

Urmă cea mai lungă pauză de până atunci, dar apoi cele trei puncte reapărură şi, la puţin timp după ele, un nou mesaj lung de la Rachel:

E ca un coşmar. Îmi amintesc
întruna ceva foarte ciudat ce
a spus VilePechora acum o mie
de ani. A fost atunci când
Morehouse a intrat pe canalul
moderatorilor să le spună lui
Vile şi LordDrek să iasă din joc.
Ei au negat că sunt în *Înjumătăţirea*
şi apoi Vile a spus în glumă că
Anomie o omorâse pe Edie şi
folosise bitcoini ca să cumpere
cuţitul şi pistolul cu electroşocuri.
Vile a spus că Anomie ştia totul
despre chestiile astea de pe dark web.
Eu n-am văzut-o niciodată pe Anomie
să vorbească despre criptomonede,

dar acum mă gândesc că poate ea
şi VilePechora au discutat despre
asta pe un canal privat. Eu m-am
înfuriat foarte tare că ei vorbeau
în modul ăsta despre omorârea
verişoarei mele, ca şi cum ar fi fost
ceva amuzant, şi am ieşit. Dar de
când am văzut ce a păţit Vikas reiau
întruna lucrurile în mintea mea, pentru
că Anomie a glumit întotdeauna că
el îi înjunghiase pe Josh şi Edie.
Şi poate să fie o fată care a făcut
toate astea, pentru că Josh şi Edie
au fost împuşcaţi mai întâi cu pistolul
cu electroşocuri, aşa că nu puteau
riposta, iar Vikas nu putea să riposteze
din căruciorul lui, nu-i aşa?
Penny Paun

— Bingo, spuse Robin în şoaptă.
Tastă drept răspuns:

Înţeleg de ce totul e atât de tulburător,
Rachel, chiar înţeleg.
Opriţi-l pe Anomie

Nu înţelegi. N-ai cum.
Penny Paun

Şi-aşa e suficient de rău să te
gândeşti că Edie şi Vikas au
fost omorâţi de *Înjumătăţirea*,
dar dacă a fost Anomie, am
fost prietenă cu o criminală.
Am ajutat la moderarea jocului
unei criminale.
Penny Paun

Chiar dacă Anomie e vinovat, nu aveai cum să ştii că e capabil de crimă. Dacă toţi cei care glumesc că vor să omoare pe cineva chiar ar face asta, niciunul dintre

noi n-am mai putea merge pe stradă în siguranţă.
Acum prioritatea mea numărul 1 e să dau de Albacahartia. Există posibilitatea ca ea să ştie cine e Anomie. De asemenea, poate spune dacă Vikas avea de gând să meargă la poliţie cu suspiciunile referitoare la Anomie sau *Înjumătăţirea*.
Opriţi-l pe Anomie

Nu ştiu cine e Albacahartia,
n-am ştiut niciodată.
Penny Paun

Ştim că pe canalul moderatorilor circula o fotografie cu ea. Anomie i-a dat-o lui VilePechora şi VilePechora i-a arătat-o Inimoasei, aşa că mă întrebam dacă ţi-a arătat-o şi ţie cineva. Ştiu că toţi credeau că eşti bărbat.
Opriţi-l pe Anomie

Urmă o pauză. Inima lui Robin bătea aproape la fel de repede ca atunci când i se păruse că se zgâlţâie cutia poştală.

VilePechora mi-a arătat-o
Penny Paun

El şi LordDrek au crezut întotdeauna
că sunt un bărbat gay
Penny Paun

VilePechora mi-a spus „dacă nu ţi
se scoală la asta o să ştim sigur
că eşti poponar”
Penny Paun

Robin ştia că trebuie să fie delicată în următorul mesaj, deoarece nu uitase că persoanele care o tiranizaseră pe Rachel o făcuseră lesbiană.

Rachel, poţi să te uiţi dacă ai şters-o, te rog? Pentru că, dacă ai uitat cumva să

faci asta, fotografia aia ne-ar putea ajuta s-o găsim.
Opriţi-l pe Anomie

Robin aşteptă, abia respirând. Pauza se prelungi tot mai mult, dându-i speranţă, pentru că, dacă Rachel ar fi şters imaginea, fără îndoială că ar fi spus asta imediat. Cele trei puncte apărură şi Rachel răspunse.

O să mă uit. N-am vrut s-o păstrez, dar
să văd dacă nu cumva am păstrat-o.
Penny Paun

O are, se gândi Robin. Nu ştia şi nici nu-i păsa dacă Rachel păstrase poza de ciudă sau ca să încerce să afle identitatea fetei care îi furase cel mai bun prieten online: singurul lucru care conta era că o păstrase.

Trecură trei minute, care lui Robin i se părură 30. Apoi Rachel reveni.

O am.
Penny Paun

Ţi-o trimit acum.
Penny Paun

Fotografia apăru înainte ca Robin să apuce să-i mulţumească.

Fata din fotografie nu era doar drăguţă: era superbă. Cel mult 20 de ani, slabă, cu păr roşcat lung, piele uşor pistruiată de culoare crem, pometi înalţi şi ochi căprui mari. Purta doar o cămaşă roz-deschis, desfăcută la nasturi, şi pozase apropiindu-şi sânii cu braţele, cu sfârcurile abia acoperite de cămaşă. Se vedea o porţiune de stomac plat şi fotografia se termina imediat sub buric.

Rachel, mulţumesc FOARTE MULT. Asta ne-ar putea ajuta enorm.
Opriţi-l pe Anomie

Te rog, mă anunţi ce se întâmplă?
Nu suport să nu ştiu cum stau lucrurile.
E mai rău decât orice.
Penny Paun

Bineînţeles. Ţinem legătura. Şi te rog, fii îngăduitoare cu tine. Ne-ai fost de un

imens ajutor şi nimic din toate astea nu e din vina ta.
Nimic x
Opriţi-l pe Anomie

x
Penny Paun

Robin salvă fotografia cu Albacahartia pe laptop, deschise Google să caute după imagine şi urcă fotografia acolo.

„Imaginile similare” găsite erau, după cum ar fi trebuit să se aştepte, de tip seminud sau soft porn. Se trezi uitându-se la o mulţime de femei cu sâni goi în cămăşi desfăcute, niciuna dintre ele nesemănând cu Albacahartia. Însă asta tot îi spuse ceva util, şi anume că Albacahartia nu postase niciodată pe internet fotografia, ceea ce sugera că era, cu adevărat, o imagine trimisă în privat unui iubit sau cuiva pe care ea îl considera iubit.

Cercetă cu atenţie fotografia, care înfăţişa un dormitor slab luminat, poate o cameră de studentă, dat fiind că în fundal se vedea un birou. Când mări poza, Robin văzu pe birou o cutie fără capac pe care scria Pastel Faber-Castell, despre care Robin ştia că sunt rechizite de artă, şi nu dulciuri.

Decupă doar faţa fetei şi o urcă în aplicaţie.

Apăru o serie de imagini mult mai promiţătoare: portrete de roşcate tinere, unele părând a fi realizate profesionist, altele instantanee. Robin parcurse încet fotografiile, examinând atent fiecare faţă, până când la poza 16 se opri.

Poza înfăţişa aceeaşi fată: aceiaşi ochi, aceiaşi pometi, aceeaşi coamă lungă de păr roşcat. Acum foarte însufleţită, Robin apăsă pe fotografie. Era de pe Instagram. Robin intră pe acea pagină şi scoase un „Da!” puternic.

Numele fetei era Nicole Crystal. În timp ce derula fotografiile de pe contul ei, Robin văzu că era studentă la Şcoala de Artă din Glasgow. Pagina era plină de lucrări realizate de ea, care, chiar şi pentru ochii neavizaţi ai lui Robin, păreau să demonstreze un imens talent. Însă din loc în loc apăreau şi selfie-uri, iar unul dintre ele o făcu pe Robin să se oprească, uşor descumpănită. Un tânăr blond şi atrăgător, în tricou negru fără mâneci, o îmbrăţişa pe Nicole de la spate, cu buzele lipite de obrazul ei. Pe măsură ce derulă mai departe, Robin mai văzu câteva fotografii cu acelaşi bărbat, una dintre ele având o inimă desenată în jurul ei.

Ştia acest bărbat că iubita lui petrecuse ore întregi în joc vorbind cu Vikas Bhardwaj? Că îi trimisese fotografii provocatoare?

Robin apăsă pe urmăritorii lui Nicole, căutând numele lui Vikas, dar nu-l găsi.

Deschise apoi Twitter-ul şi căută Nicole Crystal. Apărură mai multe conturi, dar îl depistă fără dificultate pe cel corect: Nicole îşi folosise numele complet şi o fotografie reală, locaţia ei fiind declarată drept Glasgow, dar părea să folosească Twitter-ul mult mai rar decât Instagra- mul. Ultima ei postare, o

redistribuire a unui cont numit Arta Femeilor, fusese făcută în urmă cu peste zece zile, înainte să fie descoperit cadavrul lui Vikas.

Din nou, Robin apăsă pe urmăritori şi, după câteva minute, găsi ceea ce căuta. Contul real al lui Vikas Bhardwaj îl urmărea pe cel al lui Nicole.

Era atât de absorbită de descoperirile ei, că soneria mobilului o făcu să tresară. Era numărul de la birou de pe care apelurile erau redirecţionate către mobilele lui Strike şi Robin, dacă nu răspundea nimeni. Presupunând că Strike se întorsese în Denmark Street mai repede decât se aşteptase ea, Robin înşfăcă telefonul şi răspunse.

La ureche îi răsună o şoaptă, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt.

— O... să... te... omor.

Conexiunea se întrerupse.

93

Hainele-mi sunt ude, şi dinţii încleştaţi,
Drumul a fost prelung şi greu...
Ah, trece-mă de prag, şi lasă-mă să intru!

Mary Elizabeth Coleridge, *Vrăjitoarea*

Piciorul îl durea acum atât de tare, că Strike se opri să se odihnească 50 de minute pe o bancă din staţia Victoria. Spunându-şi că piciorul era mult mai bine şi că a se aşeza la coadă la taxi ar fi fost la fel de complicat ca a continua călătoria cu metroul, se întoarse şchiopătând în staţie, apoi lăsă să treacă două trenuri, pentru că trebuia să-şi odihnească ciotul înainte de a-i cere să-i suporte iar greutatea. Când ieşi din staţia Tottenham Court, se lăsa întunericul şi el abia se abţinea să nu spună „căcat" din două în două trepte. Acum i se părea că nişte cioburi de sticlă îi intră în ciot şi nu-şi mai dădea seama dacă senzaţia erau cauzată de crampele musculare sau de tendonul care era fierbinte. Regretând amarnic că nu-şi luase bastonul cu el şi transpirând din cauza efortului de a continua să meargă, se trezi că încearcă să cadă la o învoială cu un Dumnezeu în care nu era deloc sigur că crede. *O să slăbesc. O să mă las de fumat. Lasă-mă doar să ajung acasă. Jur că o să am mai multă grijă de mine. Doar nu mă lăsa să mă prăbuşesc naibii pe stradă.*

Se temea că piciorul avea să cedeze şi că el va fi nevoit să suporte umilinţa de a se prăbuşi grămadă în public. Se mai întâmplase o dată şi ştia foarte bine care avea să fie urmarea, pentru că el nu era o bătrână fragilă, căreia necunoscuţii îi ofereau instinctiv ajutorul: bărbaţii ursuzi şi mătăhăloşi, de 40 de ani şi 1 metru şi 90 de centimetri înălţime nu generau în mod automat încredere printre cetăţeni; se considera de la sine înţeles că sunt beţi sau periculoşi şi până şi şoferii taxiurilor care treceau pe lângă ei tindeau să-i ignore pe bărbaţii masivi care făceau gesturi frenetice din şanţ.

Spre uşurarea lui, reuşi să iasă din staţia Tottenham Court Road încă la verticală. Acum se sprijini de perete, inspirând adânc aerul serii şi lăsându-şi toată greutatea pe piciorul sănătos, în timp ce pulsul îi revenea la normal şi o mulţime de nemernici norocoşi cu ambele picioare complet funcţionale treceau nepăsători pe lângă el. Fu tentat să se ducă şchiopătând până la The Tottenham,

însă asta nu-i oferea decât un respiro temporar: ce trebuia să facă era să se întoarcă în Denmark Street, şi dacă reuşea să se târască pe scări până la etajul trei, în frigider avea pachete cu gheaţă şi în dulăpior analgezice, şi ar fi putut să-şi scoată proteza, să stea confortabil în chiloţi şi să înjure cât de tare voia.

În căutarea unui motiv ca să mai rămână câteva minute pe loc şi hotărât să nu fumeze, Strike scoase mobilul din buzunar, se uită la el şi văzu, spre uşoara lui surpriză, un SMS de la Robin.

Am veşti bune. Sună-mă când poţi.

N-ar fi putut să explice de ce, dar i se păru că i-ar veni mai uşor să meargă în timp ce vorbea cu Robin, aşa că apăsă pe numărul ei, apoi se desprinse de zidul care-l sprijinise prietenos şi începu să şchioapete pe Charing Cross Road, cu telefonul lipit de ureche.

— Salut, spuse ea, răspunzând la al doilea ţârâit.

— Care e vestea bună? întrebă el, străduindu-se să nu scrâşnească din dinţi.

— Am identificat-o pe Albacahartia.

— Ce? spuse Strike, căruia i se păru că, într-adevăr, durerea de la picior îl mai lasă timp de câţiva paşi. Cum?

Robin îi explică şi Strike se forţă să se concentreze, iar când ea termină de vorbit el spuse, cu tot entuziasmul de care era în stare la acest nivel al durerii:

— Geniu pur, Ellacott.

— Mersi.

Strike nu observă cât de inexpresiv era tonul ei, pentru că se concentră să nu respire prea greoi.

— Putem să-l trimitem pe Barclay să vorbească cu ea. Glasgow e zona lui.

— Da, m-am gândit şi eu la asta, zise Robin, care, ca şi partenerul ei, se străduia să vorbească pe un ton natural. Ăă... s-a mai întâmplat ceva.

— Poftim? spuse Strike, asurzit de un autobuz etajat care trecea pe lângă el.

— S-a mai întâmplat ceva, repetă Robin tare. Tocmai am primit un apel, redirecţionat de la birou. Era cineva care a spus că o să mă omoare.

— Ce?

Strike se trase împleticit la marginea trotuarului, departe de trafic şi de trecători, şi rămase nemişcat, apăsându-şi cu un deget urechea liberă şi ascultând.

— Vorbea şoptit. Cred că era bărbat, dar nu pot fi 100% sigură. A spus „O să te omor” şi a închis.

— Bun, zise Strike.

Colegii lui din armată ar fi recunoscut tonul imperativ care nu accepta contrazicere.

— Fă-ţi bagajul imediat. Trebuie să te întorci la hotel Z.

— Nu, spuse Robin, care acum umbla dintr-o parte în alta prin livingului mic, să-şi consume adrenalina. Mi-e mai bine aici. Alarma e pusă, am uşă dublă...

— *Înjumătăţirea* ştie unde stai, fir-ar al dracu'! spuse Strike furios.

De ce dracu' nu putea să facă, pur şi simplu, ceea ce i se spunea?

— Şi dacă sunt afară chiar acum, zise Robin, rezistând imboldului de a se uita printre perdele, cel mai stupid lucru pe care l-aş putea face e să ies de bunăvoie.

— Nu şi dacă te aşteaptă un taxi, o contrazise Strike. Spune-le că vrei un şofer bărbat. Roagă-l să vină la etaj să te ajute cu bagajul, spune-i că-i dai bacşiş şi ia cu tine alarma de viol, în caz că te atacă cineva.

— Indiferent cine a fost, voia doar să mă sperie...

— Sunt terorişti, tot ce fac e menit să sperie oamenii ca dracu'!

— Ştii ceva? spuse Robin, pe un ton mai ascuţit. În clipa asta chiar n-am nevoie să ţipi la mine, înţelegi?

Strike îi auzi acum panica şi, cu un efort similar celui pe care îl făcuse să ajungă în capul ultimei scări rulante stricate, îşi reprimă instinctul adânc înrădăcinat de a striga ordine în faţa pericolului.

— Scuze. Bine, păi... dacă nu vrei să te întorci în oraş, vin eu la tine.

Să urce pe scări trei etaje ca să-şi ia câteva lucruri, apoi să coboare pe aceleaşi scări şi să meargă până în Walthamstow era ultimul lucru pe care şi-l dorea, dar zgomotul exploziei din anticameră încă îi răsuna în urechi.

— Vrei doar să mă faci să mă simt vinovată ca să...

— Nu vreau deloc să te fac să te simţi vinovată, spuse Strike aspru, pornind din nou şi şchiopătând mai tare ca oricând. Iau în serios posibilitatea ca unul dintre aceşti nenorociţi să se afle în continuare în libertate şi să spere că mai doboară încă o femeie înfumurată înainte să se aleagă praful de toată organizaţia.

— Strike...

— Nu, căcat, mârâi el.

Piciorul tremurător îi cedase. Strike se poticni, reuşi să rămână pe verticală şi şchiopătă mai departe.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— E piciorul, spuse Robin, care îi auzea respiraţia şuierată.

— N-are nimic.

Pe faţă, piept şi spate simţea o transpiraţie rece. Încercă să ignore valurile de greaţă care ameninţau să-l cuprindă.

— Strike...

— Ne vedem peste...

— Nu ne vedem, spuse ea pe un ton înfrânt. O să... bine, mă întorc la hotel. Sun acum după un taxi.

— Da?

Spusese asta mai agresiv decât intenţionase, dar ciotul îi tremura atât de tare când îşi lăsa greutatea pe el, că ştiu că numai printr-un noroc va putea să ajungă la uşa biroului pe două picioare.

— Da. Chem un taxi, rog să fiu ajutată cu bagajele — tot.

— Bine atunci, spuse Strike intrând pe Denmark Street, care era pustie cu excepţia unei siluete feminine în celălalt capăt. Sună-mă când eşti în taxi.

— Bine. Vorbim imediat.

Robin închise. Cedând impulsului de a înjura în şoaptă de fiecare dată când punea jos piciorul drept, Strike merse mai departe greoi spre uşa apartamentului lui.

Abia când ajunse la zece metri de ea o recunoscu pe Madeline.

94

Atunci te-am dat jos de pe soclu,
Şi de trei ori la rând te-am înjunghiat,
Pentru c-ai îndrăznit să-ţi scoţi coroana,
Şi astfel să devii ca orice alt bărbat.

Mary Elizabeth Coleridge, *Luptă pe viaţă şi pe moarte*

— Eşti beat? strigă ea când Strike întinse mâna să-şi menţină echilibrul cu ajutorul peretelui celui mai apropiat magazin.

— Nu, spuse el.

În timp ce Madeline se apropia ezitând, Strike îşi dădu seama imediat că nu acelaşi lucru se putea spune şi despre ea. Părea mai slabă decât ultima oară când o văzuse, iar tocurile cui argintii şi rochia scurtă metalizată sugerau că venise direct de la o petrecere sau, poate, de la lansarea vreunei cărţi, vreunui album sau produs cosmetic: dintr-un loc în care oamenii erau măcar văzuţi şi fotografiaţi şi asiguraţi că sunt importanţi.

— Vreau să vorbesc cu tine, spuse ea neclar. Vreau să vorbesc cu tine, fir-ar al dracu'.

Strike avea dureri atât de mari şi era cuprins de atâta nelinişte şi furie după convorbirea cu Robin, că nu simţi nimic în afara dorinţei ca această scenă să ia sfârşit cât mai repede.

— Să auzim, atunci, gâfâi el.

— Nemernic nenorocit ce eşti.

Madeline se legănă uşor. Mica geantă care atârna la capătul unui lanţ în mâna ei era deschisă.

— Bun, spuse Strike. Asta e tot?

— Du-te dracu'. Du-te dracu'. Vroleam — voiam — să-ţi scriu o scrisoare, dar apoi m-am gândit, nu, o să-i spun faţă-n faţă. Dilect. Nemernic mincinos ce eşti.

În ciuda tuturor promisiunilor făcute pe drum, Strike îşi scoase ţigările din buzunar. Dacă Dumnezeu voia să-şi bată joc de el în halul ăsta, atunci orice învoială era anulată.

— Eşti aşa un tip de treabă, nu-i aşa? îi spuse ea batjocoritor. Aşa un erou.

Strike aprinse o ţigară, trase un fum lung şi apoi îl dădu afară.

— Nu-mi amintesc să fi pretins nici una, nici alta.

— Ba da, ai pretins. Ai pretins, fir-ar al dracu'. Şi m-ai folosit... m-ai folosit totimpu... tot timpul. Ei, acum ai obţinut ce voiai, nu-i aşa?

Dintr-odată, accentul de East End al lui Madeline devenise foarte pronunţat.

— Ce vreau eu, spuse Strike, fumând în timp ce privea în jos spre ea, e să mă duc la culcare şi să fiu lăsat...

— Nenorocit... ce... eşti!

Madeline îi trase un pumn în piept cât putu de tare. Strike făcu un pas în spate; Madeline aproape că-şi pierduse echilibrul şi, în timp ce se clătina pe tocurile cui, din geanta deschisă căzu un ruj care se rostogoli mai încolo.

Strike încercă să treacă pe lângă ea, dar Madeline îl prinse de mânecă şi, agăţându-se de ea cu amândouă mâinile, spuse:

— M-ai folosit, şi eu ştiu de ce...

Strike încercă să-şi desprindă braţul, cu o senzaţie de déjà-vu; ţigara aprinsă îi căzu pe jos.

— ...profitor nenorocit ce eşti, parazitule...

— Nu mai bine te duci tu să te trezeşti, spuse el luptându-se să se elibereze fără să-i rupă degetele, şi îmi trimiţi scrisoarea aia?

Cu mâna stângă ţinându-l în continuare de mânecă, Madeline îl lovea în spate cu dreapta, până când el se răsuci şi i-o prinse. Din nou, Strike văzu rictusul pe care Madeline îl afişase în seara lansării de pe Bond Street.

— „Nu vorbi despre taică-meu!” — dar eşti exact ca el, doar că n-ai la fel de mult succes şi pretinzi că nu vrei publi... publicitate — dar fuţi doar celebri — şi acum crezi c-ai pus mâna pe ea, nu-i aşa?

— Te faci de râs, spuse Strike, străduindu-se în continuare să se desprindă fără să-i facă rău.

— Eu mă fac de râs? Toată lumea ştie că-şi face de cap cu Landon Dormer! Şi tu alergi să-i sari în ajutor şi crezi că te vrea pe tine?

— Da, mă vrea pe mine, spuse Strike, ajutat de acel instinct al cruzimii care zace în orice iubit furios. E moartă după mine. Dar eu nu vă vreau pe niciuna, aşa că nu mai bine încerci să ai puţină demnitate şi...

— Nemernicule. Nemernic nenorocit ce eşti. Intri în viaţa mea — în viaţa lui Henry...

— Pe Henry îl doare în cur de mine, şi pe mine mă doare în cur de...

— ...şi totul a fost pentru ea, nu-i aşa? Ca s-o faci geloasă...

— Tu continui să crezi că Charlotte — mai bea ceva...

— ...şi săptămâna viitoare am un interviu cu Mail — şi o să le spun...

— Adevărată clasă, să mă ameninţi cu...

Madeline se răsuci în strânsoarea lui şi îl lovi cât de tare putu cu piciorul. Strike îi simţi tocul cui cum i se înfige în coapsă şi, în timp ce se trăgea în spate,

piciorul adevărat îi alunecă pe rujul scăpat de ea şi, cu un ţipăt de durere, căzu pe spate, izbindu-se cu noada de ciment şi, peste câteva secunde, şi cu ceafa.

Câteva momente, crezu că o să vomite. Se rostogoli şi se ridică în patru labe, fără să-i pese dacă ea avea să-l lovească iar cu piciorul. Era prins într-un vârtej de durere, ciotul îi zvâcnea, cuprins de spasme, iar tendonul ţipa după îndurare.

Undeva, deasupra lui, Madeline vorbea şi implora. Strike nu putea să-i distingă cuvintele: voia ca ea să dispară, să plece pentru totdeauna. Cu coada ochiului, o văzu cum îngenunchează lângă el, acum suspinând.

— Corm...

— Du-te de-aici, spuse el răguşit, în timp ce proteza prinsă de ciotul în spasme râcâia pământul. Pleacă. Pleacă dracu' odată.

— N-am vrut să...

— Pleacă.

Ea se ridică cu greu în picioare.

— Corm, te rog... lasă-mă...

— PLEACĂ!

Madeline continua să plângă, dar după câteva secunde sau, poate, minute, Strike îi auzi paşii şovăitori luând-o înapoi spre Charing Cross Road. După ce ei se stinseră, încercă să se ridice în picioare, dar ciotul refuza categoric să-i susţină greutatea.

În timp ce se târa spre uşa biroului, dădu peste ţigara care îi căzuse şi care nu se stinsese, o luă şi o băgă în gură. Ajunse pe prag, trăgând ciotul în urma lui, se răsuci cu grijă să poată sta în fund, trase un fum din ţigară şi se sprijini cu spatele de uşa neagră.

Simţea aerul rece al nopţii pe faţa umedă. Ca de obicei, stelele abia se distingeau pe cerul de deasupra Londrei, iar Strike trăi unul dintre acele momente de confuzie şi de claritate simultane specifice oamenilor beţi sau disperaţi, în care faţa plată a lui Yasmin Weatherhead se contopea cu rânjetul diform al lui Madeline, şi se gândi la dosarul cu minciuni convingătoare care dusese la crimă şi paralizie şi la scrisoarea cu acuzaţii care nu apucase să fie scrisă şi pe care el ar fi ars-o fără s-o citească.

Şi în acel moment, în timp ce stătea pe pragul biroului şi începea să se întrebe dacă nu cumva va fi nevoit să doarmă chiar acolo, din străfundurile minţii lui, un gând se strecură la suprafaţă. Fiecare femeie care sperase să-şi facă o viaţă cu el se plânsese de asta: faptul că ceva dur şi impenetrabil din creierul lui trăia pentru totdeauna într-un ţinut al soluţionării problemelor, indiferent ce se întâmpla în jurul lui: de fapt, o singură femeie nu se plânsese de asta...

Mobilul îi sună în buzunar şi Strike îl scoase.

— Sunt în taxi, spuse Robin.

— Bine, spuse el, continuând să fumeze.

— Nu cred că era nimeni afară. Cred că sunt puţin paranoică.

— Ne-a explodat o bombă la birou. Nu eşti paranoică.

— Cum e piciorul, Cormoran?

— Terminat.

Nu mai avea niciun rost să mintă; se îndoia că va fi în stare să meargă prea curând.

— Dar partea bună e că mi-am dat seama că am putea avea o pistă.

95

Dar aici totul e cenuşiu,
Şi mult prea tăcut. Nimeni în preajmă,
Ei, asta e groaznic, e teamă!
Nimic nu se vede, nicio faţă.
Nimic nu se aude, doar inima ta bătând însutit,
Ca şi cum lumea s-ar fi sfârşit.

Charlotte Mew, *Madeleine la biserică*

Chat din joc între un creator şi un moderator al Jocului lui Drek

<Canal al moderatorilor>
<11 iunie 2015 00:15>
<Prezent: Vierme28>
>
>
<Anomie s-a alăturat canalului>
Vierme28: omg, în sfârşit!
Vierme28: mă întrbam unde e toată lumea
Vierme28: în seara asta Inimoasa ar trebui să modereze cu mine
Anomie: A plecat. Nu se mai întoarce
Anomie: tocmai mi-a spus
Vierme28: ce ?!
Anomie: pentru că e o trădătoare nenorocită
Anomie: îţi trimit imediat 2 poze şi vreau să te uiţi atent la ele
<Anomie vrea să trimită un fişier>
<Apăsaţi alt+y pentru a accepta fişierul>
>
>
>
Vierme28: cine sunt oamenii ăştia ?

Anomie: fir-ar al dracu', chiar atât de proastă eşti? Citeşte naibii explicaţiile foto
Anomie: te-ai întâlnit cu vreunul din ei?
>
>
>
Vierme28: nu
Anomie: eşti sigură?
Vierme28: da
Anomie: puteau fi sub acoperire. Să poarte perucă sau ceva
Vierme28: nu, nu m-am întâlnit niciodată cu ei
Anomie: minţi?
Vierme28: nu
Vierme28: de ce mă întrebi dacă m-am întâlnit cu ei ?
Anomie: au fost angajaţi să afle cine sunt Anomie: pentru că Maverick vrea să închidă jocul
>
Anomie: de ce nu spui nimic?
Vierme28: sunt doar şocată
Anomie: îmi ascunzi ceva?
Vierme28: nu, bineînţeles că nu
Anomie: sper
Anomie: celor care îmi ascund lucruri li se întâmplă chestii neplăcute
Vierme28: ştiu că glumeşti dar nu spune astfel de lucruri
Anomie: îmi spui cumva ce să fac?
Vierme28: pur şi simplu nu-mi plac genul ăsta de gluem
Anomie: o să-ţi dai seama că nu glumesc când o să vezi ce păţesc detectivii ăia nenorociţi
Anomie: am avertizat-o deja pe curva aia ce urmează
Anomie: spune-mi adevărul: Demon1 s-a întâlnit cu ei? S-au întâlnit şi ea a ieşit din joc?
Vierme28: cum adică ea ?
Anomie: Demon1 era fată, tâmpito
Anomie: detectivii ăia şi-au dat seama cine sunt unii moderatori
Anomie: el era acasă la părinţii Inimoasei în seara asta
Anomie: aşa că spune-mi, Demon1 s-a întâlnit cu ei?
Vierme28: nu
Vierme28: adică nu ştiu
Vierme28: Demon1 a dispărut pur şi simple
Vierme28: nu mi - a spus de ce
Vierme28: toţi dispar
Vierme28: am rămas cu patru moderatori
Anomie: trei. Nu ştii să numeri?

Vierme28: tu, eu, DrekPlictirit, Albacahartia
Anomie: Albacahartia o să dispară curând, însă doar atunci când trebuie
Vierme28: mă sperii
Anomie: bun
Anomie: dacă detectivii ăia se apropie de tine, să-mi spui imediat
Vierme28: bine
Anomie: dar e posibil să le fac ce le-am făcut lui Ledwell şi Blay înainte să ajungă la tine
Vierme28: Anomie, nu face asta
Vierme28: nu face glume din astea, nu le suport
Anomie: crezi că nu sunt în stare?
Anomie: pentru că dacă crezi asta, visează în continuare
Anomie: dar tu o să fii în regulă
Anomie: atâta timp cât rămâi loială
<Anomie a părăsit canalul>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
<Vierme28 a părăsit canalul>
<Canalul moderatorilor a fost închis>

96

Lucraţi bărbaţi, lucraţi femei, de vreme ce-i de lucru
În lumea asta chinuită, şi pentru cap, şi pentru inimă...

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Dacă fiecare idee bună ar putea fi pusă în practică frumos şi fără întârziere, munca de investigaţie n-ar mai fi o corvoadă lentă şi dificilă, pe care Cormoran Strike o cunoştea foarte bine. Astfel, reuşi să nu-şi piardă cumpătul atunci când apelă numărul lui Grant Ledwell, a doua zi dimineaţă la ora 9, şi auzi un ţârâit internaţional care intră direct în căsuţa vocală. După ce lăsă un mesaj în care spunea că ar aprecia dacă Grant l-ar putea suna înapoi, închise şi îi telefonă lui Ryan Murphy.

Aşa cum îşi dorise Strike, omul de la DIC luă foarte în serios vestea că în seara anterioară Robin primise o ameninţare cu moartea prin telefon, aprobă decizia ei de a se muta, în loc să rămână în apartament, spuse că avea să pună pe Blackhorse Road un om care să-i ţină apartamentul sub supraveghere şi promise să-l anunţe despre orice altă arestare în rândul *Înjumătăţirii*.

— De fapt, tocmai o să intervievez pe cineva din jocul vostru. A zis că are să ne dea informaţii.

— A sunat femeia? spuse Strike. Bun.

— De unde ştii că e femeie?

— Pentru că aseară când am intervievat-o, am sfătuit-o să vă spună totul.

— Încep să cred că ar trebui să vă angajăm.

Al treilea apel al lui Strike fu către Midge, pentru că trebuia să-i spună că, de 12 ore, cei mai mulţi dintre posibilii Anomie pe care îi tăiaseră de pe listă reintraseră în calcul.

— Căcat, spuse Midge. Deci asta înseamnă — câţi? — cinci-şase oameni pe care trebuie să-i urmărim? Şi singurul mod în care-i putem elimina e dacă Anomie e pe Twitter când ei nu-s?

— Nu sunt cinci-şase, zise Strike, perfect conştient că nu era o mare alinare. DIC ne-a avertizat să ne ţinem la distanţă de Pez Pierce, aşa că alege: Kea Niven în King's Lynn sau Tim Ashcroft în Colchester.

— Şi Wally Cardew?

— E categoric eliminat, spuse Strike. A încercat să ajute *Înjumătăţirea* să-l identifice pe Anomie. Nu poate fi el.

— Şi dacă e abureală?

— Nu cred, zise Strike.

Crezuse că iminenta convorbire cu Robin avea să fie cea mai stresantă pe ziua aceea şi nu îi făcea plăcere să întâmpine atâta opoziţie. Dormise prost, din cauza durerii de la ciot, dar şi din cauza cucuiului sensibil de la ceafă, care-i ieşise după ce lovitura de picior a lui Madeline îl făcuse să cadă pe spate în stradă.

— Şi puştiul Upcott? spuse Midge.

— Nu-mi mai aduc aminte când l-am eliminat, răspunse Strike, care încă nu revizuise dosarul de caz.

— După Comic Con, pentru că atunci când m-a sunat Barclay să-mi zică să nu mă mai obosesc cu supravegherea lui citeam despre cum sărise Robin pe şinele de tren.

— Căcat, spuse Strike. Bine, păi, dacă vrei, poţi să te duci în Hampstead. Nu-mi pasă, vreau doar să ştiu că azi ţinem sub observaţie un suspect.

— Şi Phillip Ormond? Pe el nu l-am scos niciodată de pe lista de posibili Anomie. Nici măcar nu l-am urmărit.

— Nu se potriveşte profilului.

— Se potriveşte mai bine decât Upcott cel mic. E profesor de informatică.

— Anomie era activ înainte ca Ormond s-o cunoască pe Edie. De unde ar fi ştiut Ormond toate chestiile alea personale despre ea?

— Am avut în Manchester un caz în care un soţ şi-a făcut trei profiluri false de Facebook şi a început să-şi bată joc de ea, o hărţuia, încerca să vadă dacă e cu cineva...

Strike decise s-o lase pe Midge să-şi spună povestea, dar abia asculta. Când ea termină, zise:

— Uite, avem o problemă de personal. Tot ce mă interesează e să urmărim un suspect, aşa că alege: Tim Ashcroft, Kea Niven sau Gus Upcott.

Midge îl alese pe Gus, Strike fiind convins că ea luase această decizie deoarece nu voia să meargă cu maşina în King's Lynn sau Colchester, şi închise.

Strike îşi goli cana de ceai puternic îndulcit de culoarea mahonului, apoi îl sună pe Barclay şi îi ceru să se ducă în Scoţia s-o găsească şi intervieveze pe Nicole Crystal.

— Îţi trimit în dimineaţa asta o fotografie. E la Şcoala de Arte din Glasgow, dar semestrul s-a terminat, aşa că presupun că e acasă la părinţii ei, în Bearsden, care...

— Da, ştiu unde e, spuse Barclay. Cartier de fiţe din Glasgow. Presupun că o întreb dacă ştie cine e Anomie?

— Da, dar procedează cu atenţie. Iubitul ei online tocmai a fost omorât, aproape sigur ştie asta şi probabil e speriată ca dracu'. Spune-i că ştim că ea e

Albacahartia în *Jocul lui Drek*, asigur-o că n-a greşit cu nimic şi apoi încearcă să afli cât de mult poţi.

Spre uşurarea lui, Barclay acceptă misiunea fără să se plângă şi închise.

Acum, Strike se pregăti sufleteşte şi o sună pe Robin.

— Salut, spuse ea, răspunzând aproape imediat, pe un ton rece. Ţi-am citit e-mailul.

Strike îi trimisese e-mailul respectiv la ora 1 noaptea, după ce se târâse pe scări până în apartamentul lui de la mansardă. Odată ajuns acolo, îşi dăduse jos pantofii şi pantalonii să-şi examineze ciotul, care începu să aibă spasme imediat ce-şi scosese proteza. În locul în care îl lovise tocul lui Madeline avea o înţepătură foarte roşie, tendonul îl durea şi frigea, genunchiul era umflat, iar pielea din capătul ciotului, inflamată, toate acestea obligându-l să tragă câteva concluzii extrem de neplăcute.

În primul rând, şi chiar dacă se temea de recomandările şi tratamentul care l-ar fi scos din funcţiune, venise momentul să recurgă la asistenţă medicală. În al doilea rând, dat fiind că în următoarele câteva zile, cel puţin, nu putea să o însoţească pe Robin nicăieri, şi toţi ceilalţi subcontractori erau ocupaţi — Dev continua s-o urmărească pe mama lui Degete prin restaurante şi baruri, în speranţa de a lega o conversaţie despre Faberge sau antichităţile greceşti —, Strike voia ca Robin să fie în afara pericolului.

— De acord, atunci? spuse Strike.

Muşchii ciotului zvâcneau acum din nou, deşi Strike îl sprijinise pe un scaun.

— Tu continui să-l cercetezi pe Discipolul lui Lepine...

— Ceea ce tu crezi că e inutil, spuse Robin.

— Nu, am fost de acord că trebuie să-l cercetăm, să nu ne scape ceva.

— Ştiu ce faci, Strike, spuse Robin. Nu sunt proastă. Când noi ar trebui să acoperim mai mulţi suspecţi, tu vrei ca eu să mă baricadez într-o cameră de hotel şi să urmăresc Twitter-ul.

— Ai primit o ameninţare cu moartea, spuse Strike, a cărui răbdare era pe sfârşite. Îţi ştiu adresa şi cum arăţi şi pe bomba aia nenorocită era şi numele tău, nu doar al meu.

— Atunci tu de ce nu te ascunzi într-un...?

— Pentru că trebuie să merg la spital, mârâi Strike.

— Ce? zise Robin tăios. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Piciorul meu e praf, spuse Strike.

— Ah, căcat, e chiar aşa de rău? Păi, atunci, lasă-mă să...

— Nu, nu vii cu mine, fir-ar al dracu', ripostă Strike, atât de încordat, că abia se abţinea să strige. Poţi, te rog, să stai locului, ca să nu mai trebuiască să-mi fac griji şi pentru asta?

— Bine, se răsti Robin.

Dar, după o scurtă pauză, adăugă:

— Dar mă suni, când poţi, să-mi spui cum eşti?

Strike conveni să facă asta, închise şi apoi, ţinându-se de spătarele scaunelor, de clanţă şi de comodă, ţopăi spre dormitor şi se îmbrăcă.

Nefăcându-şi nicio iluzie că ar putea obţine o programare la specialistul lui atât de din scurt, decise să se prezinte la Camera de Urgenţă a Spitalului Universitar şi să-şi aştepte rândul. Intenţiona să spună că în urmă cu o seară căzuse şi că acum avea dureri mari, ceea ce era perfect adevărat, deşi, bineînţeles, omitea să menţioneze că avusese dureri cumplite încă dinainte să cadă şi că luni în şir îşi neglijase ciotul, ceea ce îl adusese în situaţia de faţă. Era sigur că povestea lui nu avea să păcălească niciun doctor, dar nu-i păsa: nu voia decât o cutie mare de analgezice puternice, care i-ar fi dat posibilitatea să continue să lucreze.

Peste 50 de minute, în timp ce se afla în taxi, cu cârjele sprijinite lângă el şi cracul drept al pantalonului prins cu agrafe, îi sună mobilul.

— Strike.

— Bună, se auzi o voce masculină ursuză printre pârâituri uşoare, sunt Grant Ledwell.

— Grant, mulţumesc că m-ai sunat înapoi. Mă întrebam dacă am putea să ne întâlnim faţă în faţă?

Apoi Strike adăugă, nesincer:

— Ca să te pun la curent cu ce s-a mai întâmplat?

— Da, ar fi minunat, spuse Grant însufleţit. Eu sunt acum în Oman, dar mă întorc luni. Va trebui să ne vedem tot seara. Ora 9 ar fi prea târziu? Ai putea să vii la noi?

Strike, care voia să-i intervieveze pe soţii Ledwell la ei acasă, spuse că ora şi locul îi conveneau perfect.

— Super, pentru că lui Heather nu i-ar conveni să ies undeva imediat după ce mă întorc din Oman, dar o să vrea noutăţi despre Anomie. Nu i-a plăcut că plec şi o las singură în casă.

Grant îi dădu adresa de pe Battledean Road, iar Strike îi mulţumi şi închise.

După cum se aştepta, Serviciul de Urgenţă de la St Mary era foarte aglomerat. Copiii plângeau în poala mamelor, bătrânii îşi aşteptau rândul într-o tăcere nefericită, reprezentanţii fiecărei etnii din Londra citeau reviste sau se uitau la telefoanele lor, o femeie tânără stătea îndoită de mijloc, cu braţele peste burtă, iar, în celălalt capăt al sălii de aşteptare, un tânăr alb cu aspect răvăşit şi codiţe afro încâlcite se apuca din când în când să ţipe şi să înjure din senin. Deloc surprinzător, singurele locuri libere erau în apropierea lui.

Strike se legănă pe cârje până la recepţie, îi dădu unei femei extenuate datele lui, apoi se îndreptă spre un scaun din apropierea bărbatului care ţipa şi despre care el presupuse că era fie grav bolnav mintal, fie sub influenţa drogurilor, fie ambele.

— Da, exact, fir-ar al dracu'! strigă acesta privind în gol.

Strike se aşează la două locuri distanţă şi simţi mirosul înţepător de urină şi transpiraţie al bărbatului. După ce îşi sprijini cârjele de scaunul de lângă el, îşi scoase telefonul, doar ca să aibă ceva la care să se uite şi să evite privirea vecinului său, şi deschise Twitter-ul.

Cu doar câteva minute în urmă, Anomie postase un citat.

Anomie @AnomieGamemaster
Am învăţat să urăsc trădătorii şi nu există boală pe care s-o dispreţuiesc mai mult că trădarea — Eschil
13:18 11 iunie 2015

Răspunsurile la acest tweet veneau rapid, înmulţindu-se pe măsură ce Strike tot reîncărca pagina.

Andi Reddy @ydderridna
Răspuns către @AnomieGamemaster
Grant Ledwell s-a dat de partea Maverick, nu-i aşa?
#SeProfitaDeInimaNeagraCaNoaptea #lnimioaraEOInima NuUnOm

Lucy Ashley @juiceeluce
Răspuns către @AnomieGamemaster
omg, a acceptat Josh să-l schimbe pe Inimioară?
#lnimioaraEOInimaNuUnOm

Moonylinguri @monylinguri
Răspuns către @AnomieGamemaster
pe bune, dacă Josh a fost de acord cu asta...
#InimioaraEOInimaNuUnOm

Perfect conştient că s-ar putea să procedeze la fel ca fanii furioşi care se repezeau să tragă concluzii pripite, Strike se întrebă dacă ceea ce spusese Anomie despre trădare avea vreo legătură cu Yasmin, care, dacă urmase sfatul lui, părăsise deja jocul pentru totdeauna. Dar dacă dezertarea lui Yasmin fusese cea care provocase tirada lui Anomie despre trădare, probabil că ea reintrase în joc să-l anunţe că pleacă: un lucru stupid, dar Strike o considera pe Yasmin o femeie extrem de neghioabă. Aproape că o credea în stare să amintească şi că el o vizitase acasă.

— Pleacă dracu' de-aici! strigă vecinul lui, care părea să se certe cu un adversar imaginar.

Iar dacă Yasmin reintrase, într-adevăr, în joc ca să-şi anunţe plecarea, se gândi Strike, şi chiar îi povestise lui Anomie despre detectivul care o speriase şi o făcuse să se retragă, atunci era posibil ca apelul redirecţionat de pe numărul

biroului către mobilul lui Robin să nu aibă nimic de-a face cu *Înjumătăţirea*. Era posibil ca acel apel să fi fost făcut de persoana despre care Strike credea că o înjunghiase pe Edie Ledwell în inimă şi îi tăiase gâtul lui Vikas Bhardwaj, care îl lăsase pe Josh Blay parţial paralizat şi pe Oliver Peach cu o traumă cerebrală serioasă.

În timp ce aceste gânduri i se succedau cu repeziciune în minte, Anomie postă din nou.

Anomie @AnomieGamemaster
E adevărat că trebuie să-ţi ierţi duşmanii — dar nu înainte ca ei să fie spânzuraţi.
Heinrich Heine

Iar acum îşi făcu apariţia un segment diferit al fanilor lui Anomie, cei care dădeau târcoale ca nişte rechini fanelor tinere care răspunseseră ultima oară.

Distrugătorul de Stângiste @Terminat729
Răspuns către @AnomieGamemaster
👏👏👏

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @AnomieGamemaster
spânzură curvele deasupra patului ca pe lustre ☺
şi uită-te la ele cum putrezesc, în timp ce tu adormi

Arlene @reginaarlene
Răspuns către @eu_sunt_evola @AnomieGamemaster
cei ca tine şi Wally Cardew îi discreditează pe fani, Anomie nu vorbeşte la propriu

---

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @reginaarlene @eu_sunt_evola @Anomie Gamemaster
ce-ai spus, pizdă urâtă care ai fi o lustră minunată?

— Domnul Thomson, strigă o voce îndepărtată.

Strike ridică privirea: doi infirmieri veniseră să-l însoţească pe răvăşitul lui vecin la consultaţie şi, fără îndoială, să se asigure că acesta ajunge acolo fără a provoca probleme. Tânărul se ridică fără să protesteze şi, deşi nesigur pe picioare, nu făcu altceva decât să strige: „Nebuni nenorociţi ce sunteţi!” În sala de aşteptare se auziră râsete slabe, acum când tânărul era în grija bărbaţilor în

salopete albastre. Uşurat că scăpase de mirosul lui, Strike îşi reîndreptă atenţia spre Twitter şi văzu că Anomie postase deja a treia şi a patra oară.

Anomie @AnomieGamemaster
Genul de erou pe care îl îndrăgesc mulţimile va semăna întotdeauna cu un Cezar.

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @AnomieGamemaster
Însemnele lui îi atrag, autoritatea lui îi înfioară şi sabia lui le inspiră frică.

Intrigat de această explozie bruscă de citate şi declaraţii din partea lui Anomie, Strike nu fu surprins că ultimele lui tweeturi provocaseră o anumită derută în rândul urmăritorilor.

DnaInimioara @carlywhistler_*
Răspuns către @AnomieGamemaster
Vorbeşti tot despre Inimioară? Ce vrei să spui?

Baz Tyler @BzTyl95
Răspuns către @AnomieGamemaster
Te simţi bine, prietene?

Distrugătorul de Stângiste @Terminat729
Răspuns către @AnomieGamemaster
ai fost cumva hackuit?

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @Terminat729 @AnomieGamemaster
Nu nu a fost hackuit, e evident ce vrea să spună, tâmpitule

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @Terminat729 @AnomieGamemaster
de ce sunteţi toţi atât de proşti?

Mobilul din buzunarul lui Strike sună. Văzând numărul de acasă al lui Pat, Strike răspunse.

— Salut, care e treaba?

Pat sunase să discute despre livrarea mobilierului nou pentru birou şi despre orar. Strike se strădui să-i răspundă la toate întrebările, rămânând atent să nu-i fie strigat numele.

— ...şi i-am promis lui Midge un weekend lung, încheie el, aşa că ar fi bine să notezi şi asta.

— Bun, spuse Pat cu vocea ei gravă şi hârşâită. Şi azi-dimineaţă am primit două apeluri care s-au întrerupt imediat, de la acelaşi număr. Redirecţionate de la birou.

— Serios? spuse Strike, scormonind în buzunar după un pix. Dă-mi numărul.

Pat făcu întocmai. Strike îşi notă cifrele pe dosul palmei şi văzu că era un număr de mobil pe care nu îl recunoştea.

— Şi a închis când ai răspuns, de ambele dăţi?

— A doua oară a respirat puţin, spuse Pat.

— Ţi-ai dat seama dacă era bărbat sau femeie?

— Nu. A respirat doar.

— Bine, păi, să-mi spui dacă se întâmplă iar, spuse Strike. Şi verifică să fie încuiată uşa.

În timp ce îşi băga mobilul înapoi în buzunar, o voce strigă:

— Cameron Strike?

— Eu sunt, strigă Strike înapoi către femeia îndepărtată cu părul grizonant scurt, îmbrăcată în halat, care ţinea un clipboard în mână.

Zece minute mai târziu, stătea pe un pat de spital, înconjurat de o perdea care îl separa de restul salonului, cu pantalonii şi cârjele pe un scaun de lângă el, în timp ce femeia cu păr grizonant examina atent mai întâi ciotul şi apoi piciorul sănătos. Strike uitase cât de meticuloşi sunt doctorii. El chiar nu voia nimic altceva decât nişte analgezice.

— Şi ai căzut pe spate, nu-i aşa? spuse ea, privind acum prin ochelari la capătul iritat al ciotului.

— Da, spuse Strike.

— Îl poţi ridica, te rog?

Strike făcu întocmai, scoţând o exclamaţie înăbuşită de durere, apoi îl lăsă să cadă la loc. Imediat ce atinse patul, ciotul începu să zvâcnească.

— Asta s-a mai întâmplat şi până acum? întrebă ea, urmărind mişcările involuntare.

— Puţin, spuse Strike, care începuse iar să transpire.

— Cât de des?

— Din când în când, în ultimele câteva săptămâni. Am avut spasme imediat după amputare, dar s-au oprit după câteva luni.

— Când a fost amputarea?

— Acum şase... nu, şapte ani.

— E destul de neobişnuit ca mioclonia să reînceapă după şapte ani, spuse doctoriţa, care dădu ocol patului şi arătă spre adâncitura roşie lăsată de vârful de oţel al tocului lui Madeline. Ce e urma asta de pe picior? S-a întâmplat în timpul căderii?

— Probabil, minţi Strike.

Piciorul lui continua să se smucească, dar doctoriţa privea acum spre faţa lui.

— Eşti conştient că faţa ta zvâcneşte?

— Ce?

— Partea dreaptă a feţei tale zvâcneşte.

— Cred că sunt doar grimase de durere, spuse Strike.

Începea să se teamă de o serie de analize nedorite sau, şi mai rău, că va rămâne peste noapte în spital.

— Bine, o să ridic piciorul eu. Să-mi spui când doare.

— Doare, spuse Strike după ce ea ridicase ciotul de pe pat doar cinci centimetri.

— Ai muşchii foarte tensionaţi. O să-ţi palpez tendonul. Să-mi spui dacă...

Doctoriţa îi palpă uşor partea din spate a coapsei.

— Da, spuse Strike printre dinţii încleştaţi, doare.

— Bine, zise ea coborând cu grijă ciotul înapoi pe pat, unde acesta continuă să se smucească, aş vrea să fac o ecografie. Genunchiul e foarte umflat şi vreau să ştiu ce se întâmplă cu acel tendon.

— Tendonul meu a mai cedat şi până acum, spuse Strike. E doar o întindere. Dacă aş putea primi nişte analgezice...

— Mă îngrijorează spasmele astea, zise doctoriţa, privindu-i din nou cu atenţie faţa. Aş vrea să fac nişte analize de sânge şi să rog un coleg să te consulte. Mă întorc imediat.

— De ce analize de sânge? spuse Strike.

— Ca să excludem orice problemă ascunsă. Lipsă de calciu, de exemplu.

Doctoriţa dispăru dincolo de perdea, trăgând-o în urma ei. Rămas singur, Strike îşi duse degetele la faţă ca să vadă dacă simţea zvâcnetele, dar nu simţi nimic. În timp ce stătea aşa în chiloţi, detestând locul unde se afla şi senzaţia de vulnerabilitate şi de dependenţă forţată pe care i-o dădeau întotdeauna spitalele, auzi zumzetul mobilului. Îşi trecu picioarele peste marginea patului, trase haina de pe spătarul scaunului şi îşi scoase telefonul, doar ca să vadă un lung SMS de la Madeline care începea astfel:

Corm, îmi pare foarte rău, eram beată, dar tocmai dădusem peste Charlotte şi

Şterse mesajul fără să-l citească, apoi blocă numărul ei. În timp ce făcea asta, simţi pentru prima oară cum un muşchi din colţul drept al gurii îi zvâcneşte: o mişcare uşoară, dar totuşi perceptibilă.

Abia îşi întinsese picioarele la loc pe pat când o asistentă de vârstă mijlocie veni să-i ia sânge.

— Ar fi bine să-ţi scoţi asta, spuse ea arătând din cap spre cămaşă. N-o să putem sufleca mâneca suficient de sus.

Strike făcu ce i se spusese. În timp ce asistenta îi lega garoul în jurul părţii de sus a braţului, apoi băga acul şi umplea o seringă cu sânge, mobilul îi zumzăi iar.

— Încă nu poţi răspunde, spuse asistenta inutil când Strike privi spre telefon.

După ce asistenta plecă, ducând cu ea două recipiente cu sângele lui, Strike îşi luă pe el cămaşa, apoi ridică telefonul şi văzu un SMS de la Midge, care ataşase şi un video.

Singura apariţie a lui Gus Upcott până acum. Ştim cine e ciudatul ăla imens?

Strike deschise videoul şi văzu silueta inconfundabilă a lui Nils de Jong mergând pe strada familiei Upcott, ţinând o cutie de carton sub unul dintre braţele lui enorme şi mobilul în cealaltă mână. Purta vechii lui pantaloni cargo, o cămaşă boţită şi sandale, părul blond îi cădea peste faţa neobişnuită, ca de mască grecească, şi părea absorbit de ceea ce citea pe mobil. Cu puţin înainte să ajungă la casa Upcott, Nils se opri, puse jos cutia de carton, tastă ceva, apoi ridică iar cutia şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Bătu, uşa se deschise şi Strike îl întrezări pe Gus, după care amândoi intrară în casă. Videoul luă sfârşit.

Nils de Jong, răspunse Strike**. Proprietarul Colectivului Artistic North Grove. Posibil să îi predea Katyei unele dintre bunurile lui Josh**

Tocmai trimisese mesajul, când un asistent negru trase perdeaua. Spre nemulţumirea lui, Strike văzu că bărbatul adusese un scaun cu rotile.

— Ecografie? spuse asistentul cu un puternic accent brazilian.

Strike se întrebă în treacăt ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus „nu, mulţumesc, tocmai am făcut una”.

— Pot să merg.

— Nu, îmi pare rău, doctorul vrea să mergi cu ăsta, spuse asistentul zâmbind şi bătând încet în braţul scaunului. Poţi lua cu dumneata pătura.

Aşa că Strike fu scos din salon în cărucior, cu mobilul încă în mână şi o pătură subţire acoperindu-i picioarele goale şi boxerii, încă un om rănit ca oricare altul, transportat împotriva voinţei lui spre o examinare pe care ar fi preferat să o evite.

Sonda era rece ca gheaţa când îi atinse piciorul şi deveni dureroasă când îi apăsă tendonul. Pe faţa doctorului care urmărea monitorul de lângă pat nu se citea nimic, dar când mobilul lui Strike zumzăi iar, acesta întoarse privirea iritat spre telefon şi apoi, din nou, spre monitor. După câteva minute, doctoriţa cu păr grizonant reapăru să discute cu voce scăzută cu colegul ei. Strike ar fi putut foarte bine să nu fie prezent.

— E totul foarte inflamat, spuse bărbatul, apăsând sonda pe partea laterală a rotulei lui Strike.

— Ligamente rupte?

— Posibil sfâşieri minore...

Mută din nou sonda dureroasă pe partea din spate a coapsei lui Strike.

— Asta e gradul doi... posibil trei...

Apăsă sonda şi mai tare pe partea din spate a ciotului lui Strike, care încercă să-şi distragă atenţia de la durere imaginându-şi că îi trage una doctorului după ceafă.

— Nu văd nimic aici care să explice neapărat mioclonia. Muşchii sunt foarte tensionaţi...

Strike fu dus înapoi în salon de asistentul brazilian, care îl ajută să urce pe pat, îi spuse că în curând avea să vină să-l consulte un doctor şi îl lăsă din nou singur în spatele perdelei.

Acum, Strike citi SMS-ul abia primit, care era de la Robin.

Ce se întâmplă? Cum e piciorul?

Încă aştept să-mi spună, răspunse Strike.

Anomie se comportă foarte ciudat pe Twitter

Da am văzut

Perdeaua din jurul patului lui Strike se dădu iar la o parte şi o asistentă nouă, scundă, dolofană şi cu aspect hispanic îşi făcu apariţia.

— Doctorul întârzie puţin. Vrei un ceai?

— Am nevoie doar de analgezice, spuse Strike.

Strike îşi dorea atât de puţin să fie o povară pentru NHS, încât orice doctor suprasolicitat ar fi fost bucuros să afle, iar oferta de ceai i se părea de rău augur, deoarece implica faptul că era posibil să nu plece de acolo prea curând. Dar cum asistenta se mulţumi să aştepte, Strike spuse:

— Un ceai ar fi minunat, mulţumesc.

— Lapte şi zahăr?

— Orice aveţi.

Mai bine bagă şi nişte co-codamol.

Se lăsă pe perne şi privi demoralizat în jur, în interiorul perdelelor. Pe lângă patul lui ţăcăneau şi lipăiau paşi. Undeva, în depărtare, un copil mic plângea. Mobilul lui zumzăi iar şi când îl luă văzu un nou SMS de la Robin.

Dacă vrei să vezi ipocrizie adevărată, uită-te acum la feed-ul de Twitter al lui Tim Ashcroft. Al lui, nu al *Condeiului Justiţiei*

Aşa că Strike deschise Twitter-ul şi se uită la contul lui Tim.

Cu o oră în urmă, Tim Ashcroft postase un link la un articol din Daily Mail, deasupra căruia scrisese:

Tim Ashcroft @ViermeleTransformat
Ca prieten apropiat al lui Edie Ledwell şi ca o persoană care lucrează cu elevi şi ia în serios măsurile de siguranţă, sunt sincer îngrozit
www.DailyMail/ParintiDezgustatiCa...
15:10 11 iunie 2015

Strike apăsă pe link, al cărui titlu spunea:

Părinţi „dezgustaţi" că un profesor interogat în legătură cu o crimă rămâne în funcţie

Aruncă o privire asupra articolului, care, după cum bănuise, se referea la Phillip Ormond, în prezent suspendat în vederea unei anchete întreprinse de consiliul de conducere al şcolii. Articolul reuşea să sugereze că Ormond era un profesor antipatic şi nepopular, dar evitând să spună explicit că îşi înjunghiase iubita şi pe fostul ei prieten. Articolul acorda mult spaţiu declaraţiilor acordate de mama fetei sancţionate pe care Ormond o învăţase să mintă pentru el, când plecase mai devreme de la şcoală ca să urmărească telefonul lui Edie.

„A ameninţat-o pe Sophie să nu spună adevărul. Sophie a fost prea speriată să ne spună zile întregi. Apoi a venit la mine înlăcrimată, pentru că văzuse că iubita lui fusese omorâtă în după-amiaza aceea, şi mi-a spus întreaga poveste. Am sunat imediat la poliţie. Nu-mi pasă dacă e pus sub acuzare, nu asta e ideea. Rămâne faptul că a pus un copil de 14 ani să mintă pentru el şi, din punctul meu de vedere, asta e o abatere care ar trebui să atragă concedierea."

Strike reveni la Twitter. Văzu că Tim nu se mulţumise cu primele lui remarci şi continuase cu alte două tweeturi.

Tim Ashcroft @ViermeleTransformat
(Apropo, scuze pentru link-ul la acea fiţuică fascistă, dar pare că părinţii au vorbit direct cu ei, aşa că acolo e povestea)

Tim Ashcroft @ViermeleTransformat
Ideea e că a-i cere unei fete de 14 ani să mintă pentru tine e un comportament dezgustător. Omul acesta nu e apt să lucreze cu copii sau adolescenţi.

Andi Reddy @yderridna
Răspuns către @ViermeleTransformat
Tu eşti un om bun, Tim

Strike răspunse la SMS:

Cât de bine a jucat Ashcroft rolul tipului de treabă.
Pedofilie de manual

Asistenta se întoarse cu ceaiul, care era mult prea lăptos. În timp ce Strike îi mulţumea, ciotul lui începu să se smucească iar în toate părţile. Se ridică puţin, îl apăsă tare cu mâna dreaptă, forţându-l să stea nemişcat şi încercând să-i impună prin puterea voinţei să nu-l trădeze, să nu-i facă pe aceşti medici bine intenţionaţi să recomande noi analize.

— Eşti în regulă? îl întrebă asistenta, uitându-se la el cum îşi ţintuieşte ciotul de pat.

— Da, spuse Strike, simţind pe obrazul drept muşchiul care tresărea.

Asistenta plecă. Mobilul zumzăi iar: un nou SMS de la Robin.

Şi aseară am ratat o ceartă despre Kea Niven.
Caută #LaDracuCuKeaNiven

Strike făcu ce i se spusese.

În mod evident, cu puţin înainte de miezul nopţii, în jurul Keei se produsese o mică furtună de Twitter. Factorul declanşator fusese arestarea lui Wally Cardew, care bineînţeles că fusese dezbătută aprins în online. Stângiştii care îl dispreţuiseră mereu aşteptau acum cu bucurie să fie băgat la închisoare, în timp ce apărătorii lui dintotdeauna erau la fel de convinşi că fusese o greşeală şi că Wally nu avea cum să fie membru al unei celule teroriste. Bătălia generase hashtagurile #EliberatilPeWally şi #NuBagatiPrajitureleleLaInchisoare, iar în mijlocul întregii tevaturi cineva dezgropase vechile tweeturi dintre Wally şi Kea care indicau în cel mai bun caz o anumită legătură şi în cel mai rău caz o relaţie. Nu durase mult până când postarea de pe tumblr a Keei din 2010 („toţi prietenii îmi spun că «sexul după despărţire nu e răspunsul» şi mie-mi vine să zic «păi, depinde care e întrebarea»“) fusese postată pe Twitter, moment la care fanii *Inimii negre ca noaptea* se întorseseră împotriva Keei cu ferocitatea unui aligator flămând.

Lizzie Inimaneagra @lizyneagra00
OMG uitaţi-vă la asta, Kea Niven şi nazistul de Wally Cardew

de fapt... şi-o trăgeau?

Wally C@walCard3w
Răspuns către @nusuntpapagal
arăţi bine

Kea Spoonie@nusuntpapagal
Răspuns către @WalCard3w
şi tu ♥

Loren @l°rygill
Răspuns către @lizyneagra00
Oh, uau. Eu am fost tot timpul de partea ei, dar dacă asta e adevărat...

Moonylinguri @monylinguri
Răspuns către @fantomaalbacahartia @lizyneagra00 @l°rygill
dacă ţi-o tragi cu fascişti *eşti* fascist. Punct. #LaDracuCuKea Niven

---

Johnny B @jbaldw1n1»
Răspuns către @monylinguri @fantomaalbacahartia @lizy neagra00 @l°rygill
Asta înseamnă că tu ţi-ai tras-o cu o balenă #EliberatilPeWally

---

Scula lui Drek @sculllaludrek
Răspuns către @dickymacD @marnie89
☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

La acel moment, doctoriţa cu păr grizonant scurt reveni.

Strike o ascultă doar cu o ureche când ea îi spuse ceea ce el ştia deja: că atât tendonul, cât şi genunchiul erau vătămate şi că doar timpul şi odihna puteau să le vindece.

— Ar trebui să te programezi la specialistul tău, dar eu ţi-aş recomanda să nu pui greutatea pe picior cel puţin patru săptămâni. S-ar putea să ai nevoie chiar de şase.

— Patru săptămâni? zise Strike, acordându-i acum toată atenţia.

Mizase pe faptul că avea să i se spună să ţină piciorul ridicat o săptămână, ceea ce el intenţionase să interpreteze drept trei zile.

— Depinde de pacient, dar dumneata eşti înalt, spuse doctoriţa. Îi ceri ciotului să susţină multă greutate. Îţi recomand cu tărie să iei legătura cu

specialistul tău şi să faci o programare pentru o evaluare mai amănunţită. Între timp, nu pune proteza, ţine piciorul ridicat, odihneşte-te, aplică gheaţă pe zonele umflate şi îngrijeşte capătul ciotului, pentru că n-ar fi bine ca pielea aia să se degradeze şi mai mult. În ce priveşte spasmele, e posibil ca inflamarea şi tensionarea muşchilor să fi declanşat o revenire a simptomelor tale neurologice, dar vom şti mai multe când vin rezultatele analizelor de sânge.

— Când va fi asta? spuse Strike, care acum nu-şi mai dorea decât să părăsească spitalul înainte că doctorii să mai bage şi alte sonde şi ace în el.

— N-ar trebui să dureze mult, spuse ea. Mă întorc când le primim.

Doctoriţa plecă iar, lăsându-l pe Strike să se întrebe dacă avea, într-adevăr, lipsă de calciu. Mânca suficientă brânză, nu-i aşa? Şi nu era ca şi cum şi-ar fi rupt vreun os în ultimul timp: cu siguranţă că, dacă ar fi avut lipsă de calciu, şi-ar fi fracturat ceva în timpul vreuneia dintre căzăturile lui recente.

Gândindu-se la ele, îşi aminti de dăţile când căzuse pe scări, cu câţiva ani în urmă, şi când tendonul lui cedase în timp ce urmărea un suspect, lăsându-l grămadă pe trotuar. Se gândi la dieta lui formată, mai ales, din mâncare nesănătoasă, la tusea tabagică de care suferea în fiecare dimineaţă şi îşi aminti cum se târâse prin şanţ cu o seară în urmă, oprindu-se doar să-şi ia ţigara de pe jos. Îi veni să o cheme pe doctoriţă înapoi şi să-i spună: „Ştiu de ce se întâmplă toate astea. Din cauză că nu am deloc grijă de mine. Trece asta în fişă şi lasă-mă să mă duc acasă”.

Căutând ceva care să-i abată atenţia de la învinuirile pe care şi le aducea singur, luă iar mobilul şi derulă comentarii le de Twitter despre Kea Niven.

Max R @mreger5
Răspuns către @sculllaludrek @dickymacD @marnie89
paraşutele stângiste pretind că vor pacifişti dar doar bărbaţii adevăraţi le umezesc #LaDracuCuKeaNiven

---

Max R @mreger5
Răspuns către @sculllaludrek @dickymacD @marnie89
s-a futut cu Wally pentru că ştia că e ucigaş. Aşa sunt paraşutele.

Perdeaua se dădu iar la o parte: doctoriţa se întorsese.

— Bun, analizele de sânge par normale, ceea ce e bine. E posibil ca spasmele să fie psihogene.

— Adică?

— Ar putea fi cauzate de factori psihologici. Eşti supus unui nivel înalt de stres în perioada asta?

— Nu mai mult ca de obicei, spuse Strike. Aş putea primi nişte analgezice?

— Ce luai?

— Ibuprofen, dar acum are la fel de mult efect ca bomboanele.

— Bun, o să-ţi dau ceva mai tare, doar ca să treci de săptămâna asta, dar analgezicele nu înlocuiesc odihna şi pachetele cu gheaţă, bine?

După ce doctoriţa plecă şi în timp ce Strike îşi trăgea iar pantalonii pe el, două gânduri contradictorii se luptau pentru întâietate în mintea lui. Latura lui raţională îi spunea ferm că investigaţia despre Anomie luase sfârşit, cel puţin în ceea ce privea agenţia lor. În condiţiile în care un partener senior era imobilizat timp de cel puţin o lună şi continuau să ducă lipsă de subcontractori, pur şi simplu nu aveau cum să acopere volumul de muncă.

Dar acel filon de încredere încăpăţânată în propriile puteri pe care mai multe foste iubite ale lui îl numiseră aroganţă insista că încă nu se terminase. Barclay nu transmisese nimic despre Albacahartia şi există o posibilitate ca iminenta vizită la Grant Ledwell să-i ducă în sfârşit, dacă era gestionată corect, la Anomie.

97

A fost o fată păcătoasă? Şi atunci?
Nu i-a păsat!
Deloc mai rea decât acei bărbaţi
Care în public se-arătau şocaţi
Deşi împărtăşeau al ei păcat.

Mathilde Blând, *Mesajul*

Când se trezi a doua zi dimineaţă la ora 8, Strike îşi dădu seama că whisky-ul pe care îl băuse cu o seară în urmă nu făcea deloc casă bună cu tramadolul. Îi era greaţă şi se simţea ameţit, senzaţii care nu trecuseră de tot la ora 11, când îl sună Barclay.

— Noutăţi, spuse scoţianul.

— Deja? întrebă Strike, care ţopăia nesigur spre baie când sunase Barclay şi acum îşi ţinea echilibrul cu ajutorul spătarului unui scaun.

— Da, da' nu e ce te-ai fi aşteptat.

— Nicole nu e la părinţii ei?

— Ba da, e aici, sunt cu ea acum. Ar vrea să vorbească cu tine. Pe FaceTime, dacă se poate.

— Super, spuse Strike. Ar fi de acord dacă participă şi Robin?

Îl auzi pe Barclay cum transmite întrebarea.

— Da, e de acord.

— Lasă-mă cinci minute, spuse Strike. Îi spun lui Robin acum.

Apelul lui Strike o găsi pe Robin în halat, în camera ei claustrofobică de la hotel Z, chiar dacă muncea din greu de trei ore. Ce rost avea să te îmbraci dacă nu ieşeai niciodată din cameră?

— Vrea să vorbească cu noi? spuse Robin sărind în picioare şi încercând să-şi scoată halatul cu o mână. Fantastic.

— Îţi trimit datele, lasă-mă doar câteva minute, spuse Strike, în continuare disperat să facă pipi.

Robin se grăbi să-şi ia un tricou şi să-şi pieptene părul, ca Strike să nu-şi imagineze cumva că dormise toată dimineaţa, apoi se întoarse repede în pat, singurul loc în care se putea aşeza, şi deschise laptopul. Între timp, Strike, al

cărui păr arăta la fel şi pieptănat, şi nepieptănat, îşi schimbase cămaşa cu una care părea mai puţin boţită şi se aşezase la măsuţa din bucătărie.

Când începu convorbirea, Strike şi Robin fură amândoi surprinşi să se trezească uitându-se nu doar la frumuseţea prerafaelită a lui Nicole Crystal, ci şi la alţi doi oameni care nu puteau fi decât părinţii ei. Deşi niciunul nu era roşcat, mama avea aceiaşi pometi înalţi şi aceeaşi faţă în formă de inimă, iar tatăl cu maxilare proeminente părea încordat şi furios, aşa cum se aşteptase Strike să fie un bărbat când află că o fotografie erotică a fiicei lui dusese la o complicaţie cu nişte detectivi particulari.

— Bună dimineaţa, spuse Strike. Mulţumesc foarte mult că vorbiţi cu noi.

— Nicio problemă, zise Nicole veselă.

Accentul ei nu era nici pe departe la fel de puternic ca al lui Barclay. Camera din spatele familiei Crystal era de o simplitate plină de stil, obţinută, bănuia Strike, cu ajutorul unui foarte scump designer de interior.

— Ă... Eu nu sunt Albă ca... hârtia sau cum îi spune. Din joc.

Nicole vorbea fără nicio urmă de reţinere, nelinişte sau stânjeneală.

Părea, cel mult, intrigată de situaţia în care se trezise.

— Nu ştiu cum a ajuns fotografia mea în jocul ăla. Chiar nu ştiu. Nici măcar nu-mi place *Inimă neagră ca noaptea*!

— Bun, spuse Strike, care nu vedea pe faţa ei veselă niciun semn evident că ar minţi. Dar ai auzit de desen?

— Ah, da, spuse Nicole senin. Îi place mult unei prietene de-ale mele. E moartă după el.

— Această prietenă a avut vreodată acces la fotografia ta?

— Nu, niciodată, spuse Nicole.

— Ar fi putut să facă rost de ea fără ca tu să ştii?

— Ar fi trebuit să intre în telefonul meu la fotografii. Oricum, ea e în asociaţia studenţilor creştini. E foarte, înţelegeţi... Adică, n-avea cum să facă asta. Să trimită nuduri.

Judecând după expresia pe care o avea tatăl lui Nicole, acesta şi-ar fi dorit foarte mult ca acelaşi lucru să fie valabil şi pentru fiica sa.

— Când a fost făcută fotografia, îţi aminteşti? întrebă Robin.

— Cam... acum doi ani şi jumătate? spuse Nicole.

— Şi ai trimis-o cuiva? întrebă Robin.

— Da, spuse Nicole. Fostului meu prieten. Am fost împreună în ultimul an de şcoală, dar apoi el s-a dus să studieze la RADA şi eu am rămas aici, să fac artă.

— E actor? spuse Strike.

— Vrea să fie, da. I-am trimis fotografii în semestrul în care aveam o relaţie la distanţă.

Pe maxilarul tatălui lui Nicole tresări un muşchi.

— Cum îl cheamă pe fostul tău? spuse Strike, întinzând mâna după un pix.

— Marcus, spuse Nicole. Marcus Barrett.

— Mai ţii legătura cu el? întrebă Robin. Ai numărul lui de telefon?

— Da, dar n-o să vă purtaţi urât cu el, nu-i aşa? Pentru că, sincer, nu-mi pot imagina că Marcus...

— Dă-le numărul ăla afurisit, spuse scurt tatăl ei.

— Tată, zise Nicole, privind în lateral spre el, haide acum. Nu fi aşa. Domnul Crystal arăta ca şi cum avea de gând să fie „aşa" o foarte lungă vreme.

— E posibil ca Marcus să fi fost hackuit, spuse Nicole, întorcând din nou privirea spre Strike şi Robin. I s-a întâmplat unei prietene de-ale mele — sigur, parola ei era foarte uşor de ghicit. Sincer, nu-l văd pe Marcus să urce în mod intenţionat o fotografie de-a mea pe internet — suntem în continuare prieteni! E un tip foarte de treabă.

— Cine a pus capăt relaţiei? întrebă Strike.

— Eu, spuse Nicole, dar el a fost foarte drăguţ. Stăm în oraşe diferite şi suntem încă tineri. Acum e cu altcineva.

— Marcus are colegi de apartament? întrebă Robin, care încerca să se gândească cine altcineva ar fi putut să aibă acces, în mod plauzibil, la fotografie.

— Stă într-un apartament cu sora lui. Ea e cu patru ani mai mare ca el şi e minunată. De ce ar vrea Darcy să le arate tuturor ţâţele mele?

Nicole râse. Mama ei spuse încet:

— Nic, nu e amuzant.

— Ei, haide acum, e puţin amuzant.

Nu părea deloc jenată de faptul că toţi cei care luau parte la acel apel o văzuseră aproape goală. Cum niciunul dintre părinţii ei nu zâmbi, Nicole spuse dând din umeri:

— Uite, eu sunt artistă. Nu sunt atât de crispată ca voi în privinţa nuditaţii.

— Nu e vorba de crispare, spuse tatăl ei privind fix spre ecran, şi nu spre fiica lui. Ideea e că atunci când le dai bărbaţilor tipul ăsta de fotografii le dai practic un mijloc de a te şantaja, de a te ruşina...

— Dar mie nu mi-e ruşine.

Robin o crezu.

— Arăt destul de sexy în fotografia aia, continuă Nicole. Nu e ca şi cum ar fi o poză cu picioarele des...

— Nicole, spuseră ambii părinţi, pe exact acelaşi ton.

— Deci, ca să fim clari, zise Strike. Din câte ştii tu, singura persoană care a văzut vreodată această fotografie e Marcus Barrett, corect?

— Da, spuse Nicole. Dacă nu cumva a arătat-o vreunui prieten, presupun, dar nu cred să fi făcut asta.

— Ai spus că i-ai trimis fotografii, la plural, spuse Strike.

— Da, zise Nicole.

— A apărut vreodată fotografia asta sau vreuna dintre celelalte într-un loc în care nu te aşteptai să apară?

— Nu, spuse Nicole.

— Celelalte fotografii erau similare cu asta?

— Mai mult sau mai puţin. Cred că era şi una complet nud.

Mama lui Nicole îşi luă pentru scurt timp faţa în palme.

— Ce e? spuse Nicole nerăbdătoare. Marcus era înconjurat de o grămadă de studente sexy la teatru, trebuia să-i dau ceva la care să... înţelegeţi... să se gândească.

Nicole izbucni din nou într-un hohot de râs.

— Scuze, spuse ea printre chicote. Doar că... toată povestea asta a fost puţin şocantă. Nu m-am aşteptat niciodată să vorbesc cu nişte detectivi particulari pentru că cineva a încercat să agaţe cu fotografiile mele.

— Deci, spuse Strike, ca să fim clari: n-ai intrat niciodată în *Jocul lui Drek?*

— Nu, niciodată.

— Şi nu ai interacţionat niciodată pe internet cu un bărbat care îşi spunea Morehouse?

— Nu, niciodată, repetă Nicole.

— Şi nu ai vorbit niciodată, nu i-ai trimis mesaje sau nu ai avut niciun tip de contact cu un anume doctor Vikas Bhardwaj?

Nicole deschise gura să răspundă, apoi ezită.

— De fapt... stai aşa, spuse ea acum încruntată. Am... aşteptaţi puţin.

Se ridică şi dispăru, în timp ce părinţii priveau neliniştiţi în urma ei. Acum, Strike şi Robin îl zăriră pe Barclay stând tăcut într-un fotoliu îndepărtat. Cineva îi făcuse o cană de ceai.

Nicole se întoarse cu mobilul în mână.

— E un tip care mă urmăreşte pe Twitter, spuse ea în timp ce se aşeza la loc între părinţii ei. Îmi dă like întruna, dar eu nu îl cunosc... îl cheamă ceva de genul Vikas... staţi puţin...

Nicole căută timp de aproape un minut printre urmăritorii ei de Twitter.

— El e? spuse ea în sfârşit, întorcând ecranul mobilului cu faţa spre cameră.

— Da, zise Strike, uitându-se la fotografia lui Vikas. El e. I-ai trimis vreodată mesaj sau aţi avut vreun...?

— Nu, spuse Nicole, am observat doar că îmi dă like la toate tweeturile şi nu înţelegeam, de fapt, de ce mă urmăreşte. El e om de ştiinţă, nu-i aşa?

Nicole întoarse din nou mobilul să examineze contul lui Vikas.

— Era, zise Strike. A murit.

— Ce? spuseră în acelaşi timp Nicole şi tatăl ei.

Fata nu mai părea amuzată.

— A fost omorât, spuse Strike, în Cambridge, acum...

— Nu cumva astrofizicianul? întrebă tatăl lui Nicole înspăimântat. Cel în cărucior?

— Exact, spuse Strike.

Urmă o pauză lungă, în care cei trei Crystal priviră lung spre cameră, îngroziţi.

— Oh, Doamne, spuse Nicole în sfârşit.

— Am vrea foarte mult să vorbim cu Marcus, zise Strike. Ai putea să ne dai numărul lui?

— Păi... nu cred că ar trebui să vă dau numărul lui fără să-l întreb mai întâi, spuse ea, acum la fel de tensionată ca şi părinţii ei.

— Nicole..., începu tatăl ei.

— N-o să-l expun la toate astea fără niciun avertisment. E un prieten de-al meu, tată!

— Chiar ar fi mult mai bine dacă nu l-ai suna mai întâi, zise Strike.

Dar Robin ar fi putut să-i spună că orice i-ar fi zis el lui Nicole nu ar fi făcut-o să se răzgândească.

— Nu, îmi pare rău, spuse studenta la arte, privind lung spre cameră, e exclus ca Marcus să fi avut ceva de-a face cu... cu toate astea. E pur şi simplu exclus. Nu vă dau numărul lui fără să-i spun despre ce e vorba, el nu mi-ar face niciodată aşa ceva.

Tatăl ei deschise gura să vorbească, dar Nicole îi spuse:

— Nu le dau numărul.

Apoi se întoarse din nou spre Strike şi Robin.

— O să-i spun lui Marcus să vă sune el pe voi, bine? După ce vorbesc cu el.

Nu avură ce să facă decât să accepte. Strike le mulţumi celor trei Crystal pentru timpul acordat şi le ură o zi bună. După ce aceştia dispărură de pe ecran, Strike şi Robin se priviră.

— Căcat, spuse Robin.

— Păi... da, spuse Strike.

98

Rânjindu-şi unii altora,
Frate către alt straniu frate,
Semne făcându-şi unii altora,
Frate către alt hâtru frate.

Christina Rossetti, *Târgul spiriduşilor*

Captiv în mansarda lui, ţinând permanent pachete de gheaţă pe ciot şi neavând altceva de făcut, Strike îşi alocă sarcina de a-l cerceta online pe Marcus Barrett. Deşi încă uşor ameţit din cauza tramadolului, reuşi să identifice contul de Instagram al lui Barrett, pentru că tânărul îşi folosise numele complet şi postase numeroase fotografii de la repetiţii şi câteva selfie-uri făcute în faţa clădirii RADA. Barrett era un tânăr atrăgător, brunet, cu ochi închişi la culoare, având genul de trăsături pe care Strike îşi imagina că un scriitor romantic le-ar fi numit sculpturale.

Iniţial, Strike privise cu cinism insistenţele lui Nicole că fostul ei iubit nu ar fi trimis niciodată fotografia ei altor persoane. Anii în care investigase urmările complicate ale relaţiilor destrămate, fără a mai aminti consecinţele toxice ale numeroaselor despărţiri dintre el şi Charlotte sau scena urâtă pe care i-o făcuse recent Madeline, îi lăsaseră puţine iluzii despre cât de jos se puteau coborî îndrăgostiţii respinşi, în disperarea lor de a-i răni pe cei care îi părăsiseră.

Însă, în timp ce derula încet pagina de Instagram a lui Marcus, detectivul găsi un grup de fotografii datate decembrie trecut, cu hashtagurile #PetreceredeCraciun #VecheaGasca #Fettes, care îi înfăţişau pe Marcus şi pe Nicole. Strike se văzu nevoit să recunoască faptul că foştii iubiţi păreau a fi în termeni foarte buni, ţinându-se pe după umeri şi zâmbind radios împreună cu ceilalţi foşti colegi de şcoală.

Mai mult, aşa cum le spusese Nicole, era evident că Marcus trecuse la o nouă relaţie. Numeroase fotografii îl înfăţişau în compania unei blonde zvelte, la fel de frumoasă ca Nicole, şi, judecând după numărul îmbrăţişărilor şi sărutărilor, atracţia reciprocă era autentică. Şi sora lui Barrett era tag-uită în multe fotografii: era brunetă, ca şi fratele ei, şi, de asemenea, atrăgătoare. Una dintre fotografii îi înfăţişa pe cei doi fraţi cântând împreună karaoke la o

petrecere, cu hashtagurile #Timber #Pitbull&Ke$ha #DistrugetiCanteculPreferat.

Deşi Strike era perfect conştient că Instagramul nu reprezenta neapărat adevărul din viaţa cuiva, existau dovezi clare că Marcus Barrett avea o viaţă socială foarte activă şi, dacă nu cumva era deja un actor de talie mondială, părea să se simtă foarte bine în Londra. Avea poze cu petreceri de prin baruri şi restaurante şi de acasă, din apartamentul lui, care, deduse Strike după reperele din zonă, se afla în mondenul Shoreditch. Ca şi familia Crystal, familia Barrett părea să aibă o grămadă de bani: deşi amândoi aveau în jur de 20 de ani, cei doi fraţi împărţeau un apartament care părea mai mare şi mai frumos mobilat decât cel al lui Strike.

Un singur set de fotografii îl puse pe gânduri. În 2013, probabil la scurt timp după despărţirea de Nicole, Marcus vizitase Cimitirul Highgate împreună cu nişte prieteni şi postase fotografii cu el posomorât, într-o haină neagră lungă, printre urne, coloane sparte şi îngeri care plângeau.

— Bineînţeles, e posibil să fi fost o simplă excursie, îi spuse Strike lui Robin la telefon duminică seara. Să nu uităm că acel cimitir e şi o atracţie turistică, nu doar un loc al crimei.

— Şi încă nu te-a sunat? întrebă Robin, care era din nou în halat, în continuare în camera de hotel pe care acum o dispreţuia din inimă.

— Nu, spuse Strike. îmi miroase a telefon panicat de la Nicole şi a conversaţii la fel de panicate între membrii familiei Barrett.

— Crezi că a vorbit cu avocaţii?

— Trebuie s-o fi făcut, spuse Strike. Nu cred că sunt mulţi părinţi care ar vrea ca numele fiului lor să fie târât într-un caz de crimă. Dar de un lucru sunt sigur: nu poate fi el cel care s-a dat drept Nicole în joc. Participă la un program de studii complet şi, din câte îmi dau eu seama, în timpul liber, de obicei, petrece. Am crezut că Nicole e o naivă, dar, trebuie să recunosc, acum înclin să-i dau dreptate. E evident că sunt încă prieteni. Marcus nu mi se pare genul revenge porn.

— Atunci cine Dumnezeu e Albacahartia?

— M-am gândit la asta, spuse Strike, trăgând un fum din ţigara electronică.

Nu mai fumase de la vizita la Urgenţe, chiar dacă încă mai avea în buzunarul de la haină jumătate de pachet de Benson&Hedges.

— Mă întrebam cine a fost mai întâi: Nicole sau fotografiile ei.

— Adică cineva a făcut rost de fotografiile ei, apoi s-a apucat să caute pe internet cine e ea în realitate?

— Exact, ceea ce ştim că e posibil, pentru că şi tu ai făcut asta. Persoana care i-a furat fotografiile ar fi avut un rol gata pregătit pe care să-l joace, pentru că ea a pus o grămadă de informaţii personale pe internet. Aşa că totul s-ar fi verificat, dacă Vikas ar fi încercat să afle cu cine vorbea în joc: iat-o, studentă la arte, Glasgow, aceleaşi fotografii...

— Dar tot era un risc să pretindă că e ea, spuse Robin. Dacă Vikas ar fi luat legătura direct cu Nicole, ar fi sunat-o sau i-ar fi cerut să vorbească pe FaceTime?

— M-am gândit şi la asta. Nu ştiu dacă ai observat, dar calculatorul lui părea să fi fost adaptat la greu. Dacă Vikas avea probleme de vorbire? Dacă persoana care s-a dat drept Albacahartia ştia asta şi a mizat pe faptul că el ar fi preferat să vorbească cu ea online, nu în persoană?

— Doamne, e oribil, spuse Robin închizând ochii.

— Da, este, dar în acelaşi timp şi genial. Albacahartia ar fi putut să-l preseze pe Vikas să se întâlnească în viaţa reală, ştiind că el nu putea să facă asta. O manipulare absolut superbă. Şi mai e ceva. Judecând după Instagramul lui Marcus, prin apartamentul fraţilor au trecut o grămadă de oameni. O ţineau din petrecere în petrecere. Fotografiile lui Nicole puteau fi pe mai multe dispozitive, dacă Marcus le-a sincronizat, şi oricare dintre ele putea să fie furat sau deschis fără ca el să ştie. Am cercetat şi cum poţi intra în iCloudul cuiva. E posibil, chiar dacă nu ai parola.

— Ceva despre sora lui Marcus?

— Nu găsesc niciun cont separat pentru ea, aşa că nu ştiu cu ce se ocupă, dar am observat ceva: în fotografiile lor de la petreceri nu sunt doar puşti — adică, unii dintre oamenii cu care se distrează par de 30 sau 40 şi ceva de ani.

— Crezi că sunt colegi de muncă de-ai ei?

— Da, ceea ce sugerează că sora lui este foarte ocupată şi în viaţa reală.

Strike fu copleşit de un căscat. După tramadol şi orele petrecute pe internet, se simţea cât se poate de pregătit să se ducă la culcare.

— Tu cum te descurci? întrebă el.

— Păi, am săpat cât de adânc am putut în jurul Discipolului lui Lepine, spuse Robin, ai cărei ochi erau uscaţi şi iritaţi din cauza orelor în care se holbase la ecranul calculatorului, şi am pus totul într-un document general pentru tine, dar m-am uitat şi la alte trei conturi. Îl ştii pe tipul ăla Max de pe Twitter, care a lansat zvonul că Edie oferă servicii sexuale? A încercat să mă vrăjească cu o replică din Kosh.

— Mie toţi trolii încep să mi se pară la fel, recunoscu Strike.

— Păi, miercuri a postat ceva despre faptul că Wally e un ucigaş.

— Da, murmură Strike, cred că am văzut.

— A început să mă intereseze, iar când i-am trecut sistematic în revistă tweeturile din urmă, mi-am dat seama că e unul dintre cele patru conturi care mereu se află în preajma lui Anomie, când e pe Twitter. Nu m-am prins până când am început să mă concentrez cu adevărat pe ele — dar s-au coordonat între ele şi cu Anomie.

— Ce vrei să spui prin „coordonat”? întrebă Strike, frecându-se la ochi să rămână atent.

— Păi, de exemplu: în 2011, Discipolul lui Lepine a acuzat-o pe Edie că minte în privinţa modului în care a murit mama ei. A dat un citat din interviul

lui Edie, în care ea spunea că îşi aminteşte că mama ei era „plină de chimicale”. Discipolul lui Lepine a postat că Edie încearcă să pretindă că mama ei fusese dependentă. Peste aproximativ un minut, Max a postat necrologul mamei ei, în care se spunea că murise de cancer.

— Avea necrologul pregătit, gata să-l posteze?

— Exact. Apoi Anomie a distribuit pentru cei 50 000 de urmăritori ai lui atât citatul scos din context de Discipolul lui Lepine, cât şi necrologul postat de Max, şi imediat după asta cineva pe nume Johnny B — care a încercat şi el să se dea la mine folosindu-se de Kosh, apropo — a postat o fotografie cu mama lui Edie, bătându-şi joc de cum arăta, apoi Julius „Eu sunt Evola” li s-a alăturat şi a spus că un prieten de-al lui o auzise pe Edie susţinând că mama ei era o drogată, iar Anomie a distribuit şi asta. Cei cinci au plănuit împreună — nu există nicio altă explicaţie plauzibilă — s-o facă să pară mincinoasă. Toată chestia s-a întâmplat în câteva minute. Trebuie să fi făcut o grămadă de săpături să găsească necrologul şi fotografia, deşi am verificat — amândouă sunt pe internet, dar pe nişte site-uri destul de obscure. S-au mai coordonat în atacuri de tipul ăsta, dar mai e ceva: se ajută unii pe alţii ca să folosească replici ale lui Kosh cu fetele.

— Ce vrei să spui? întrebă Strike, făcând eforturi să se concentreze.

— Fie Discipolul lui Lepine, fie Julius spune ceva absolut mizerabil unei fete, apoi Max R sau Johnny B intervine şi susţine că l-a raportat. Dar nimic nu e pe bune, pentru că e evident că sunt prieteni. Discipolul lui Lepine şi Julius au primit câteva suspendări temporare pentru că au hărţuit fete, dar revin întotdeauna.

— Sunt dispuşi să-şi sacrifice conturile de Twitter pentru ca prietenii lor să-l folosească pe Kosh cu fetele?

— Da. Acţionează ca... nu ştiu... un fel de echipă.

— Există vreun indiciu referitor la cine sunt în realitate?

— Nu. Locaţiile sunt toate ascunse şi niciunul nu spune prea multe despre viaţa lui reală. Asta m-a făcut să mă gândesc la Anomie...

Robin se lăsă pe spate pe perne, privind lung ecranul negru al televizorului de pe perete.

— Îmi imaginam o persoană foarte ranchiunoasă şi singuratică, dar e evident capabil să inspire simpatie şi admiraţie, fie şi numai unui număr mic de oameni destul de groaznici.

— Vikas Bhardwaj părea un tip cumsecade, spuse Strike, şi el ştia exact cine e Anomie, şi a rămas alături de el timp îndelungat.

Tăcură amândoi o vreme, Robin continuând să privească lung televizorul de pe perete, Strike fumând la masa din bucătărie şi gândindu-se, mai ales, la cât de obosit era.

— Mâine e livrată mobilă pentru birou, nu-i aşa? spuse Robin în cele din urmă.

— După-amiază, da. Şi seara mă întâlnesc cu Grant Ledwell. Voiam să te întreb dacă n-ai vrea să mă duci cu maşina.

— Slavă Domnului, spuse Robin cu ardoare. O iau razna închisă în camera asta. Ce zici dacă vin după-amiază la birou, ajut să aranjăm lucrurile şi plecăm de acolo?

Cum Strike ezita, Robin zise:

— Uite, dacă *Înjumătăţirea* ştie unde sunt, au avut o grămadă de ocazii să vină şi să bată la uşă, pretinzând că sunt electricianul sau mai ştiu eu cine. Mă îndoiesc că o să mă înjunghie pe o stradă aglomerată, la lumina zilei, în cele zece minute cât îmi ia să ajung la birou.

— Da, bine, oftă Strike. Vino la 2.

Acestea fiind zise, închiseră. Strike mai rămase unde era alte câteva minute, epuizat şi somnoros, dar îngrozit de efortul necesar pentru a ajunge în pat. Carnetul de lângă laptop era deschis la adresa de e-mail a lui Anomie pe care i-o dăduse Yasmin, dar încă nu făcuse nimic cu ea. Spre deosebire de Yasmin, Anomie era inteligent: în clipa asta ar fi fost cu siguranţă suspicios faţă de orice abordare din partea unui necunoscut.

Luna îşi făcuse apariţia pe cerul de la fereastră, iar Strike, înconjurat de vaporii de nicotină, se trezi că se uită la raportul pe care nepotul său, Jack, îl făcuse despre Bătălia de la Neuve Chapelle şi care rămăsese prins de dulăpiorul din bucătărie.

Recucerirea cu succes a satului Neuve Chapelle din mâinile germanilor venise cu un cost cutremurător de vieţi, nu doar din cauza lipsei muniţiei şi a comunicării proaste, ci şi pentru că 1 000 de oameni muriseră în mod absolut inutil când încercaseră să treacă de sârma ghimpată netăiată din jurul tranşeelor germane fortificate.

În acea stare uşor onirică indusă de tramadol, Strike încercă să vizualizeze cazul Anomie în termeni militari. Ţinta în continuare inexpugnabilă era înconjurată cu o sârmă ghimpată care rămăsese netăiată: nu doar sistemul de securitate ca de fortăreaţă pe care Vikas Bhardwaj îl încorporase în joc, ci şi complicitatea a patru troli anonimi.

Deci care era lecţia care putea fi învăţată din Neuve Chapelle? Taie sârma înainte de a pune infanteria să avanseze.

Strike căscă iar, prea obosit să ducă analogia mai departe, şi, cu o grimasă preventivă, se ridică de pe scaun împingându-se cu mâinile.

Între timp, în hotel Z, Robin se băgase deja în pat, dar creierul ei se încăpăţâna să rămână alert, continuând să emită idei şi teorii de moment ca şi cum ar fi amestecat un pachet de cărţi de joc şi prezentându-i imagini la întâmplare. După ce încercă să adoarmă timp de 20 de minute, aprinse iar veioză, se ridică în capul oaselor şi deschise carnetul la pagina pe care scrisese numele de utilizatori ale celor patru conturi care se dovediseră atât de utile lui Anomie, dar şi unul altuia.

După o vreme, Robin luă pixul de pe noptieră şi, fără să ştie prea bine de ce face asta, scrise un al cincilea nume: Zoltan, primul prieten online al lui Rachel, despre care aceasta credea că adoptase apoi un alt rol online, numit... Cum îi zicea? Din cine ştie ce motiv, lui Robin îi veni în minte imaginea aproximativă a unui arlechin.

Se aplecă peste marginea patului să ia laptopul pus la încărcat, îl deschise şi căută „arlechin”.

— Scaramouche, spuse ea cu voce tare, după ce citi un articol despre personajele de bază din commedia dell'arte.

Scaramouche era un clovn: şiret, lăudăros şi fundamental laş, un nume pe care era ciudat să ţi-l alegi dacă încercai să convingi femei tinere să facă sex cu tine. Din nou, fără să ştie prea bine de ce făcea asta, Robin scrise Scaramouche sub Zoltan, privi lung câteva clipe cele şase nume, apoi întinse iar mâna după laptop.

99

Nici noi nu ne cunoaştem excelenţa
Până nu suntem îmboldiţi...

Emily Dickinson, *Aspiraţie*

— Dacă n-ai de gând să zici nimic, se auzi din anticameră vocea gravă şi iritată a lui Pat, atunci încetează naibii să mai suni.

Era 1 şi jumătate luni după-amiaza şi Strike, care stătea la masa din biroul său, cu cârjele sprijinite de perete, mânca biscuiţi în timp ce se ocupa de e-mailurile din inboxul lui care dădea pe dinafară. Acum strigă spre Pat:

— Acelaşi număr? Iar n-a făcut altceva decât să respire?

— De data asta n-am auzit nicio respiraţie, spuse Pat intrând pe uşa deschisă, cu ţigara electronică în mână.

În spatele ei, anticamera era aproape goală, cu excepţia telefonului de pe podea şi a teancurilor de dosare pe care Pat le sorta, gata să fie băgate în noile fişete.

— Doar tăcere, continuă ea. Prost afurisit.

— Poate sun eu înapoi după ce termin cu asta, spuse Strike revenind la un e-mail din partea proprietarului, care părea să considere că explozia bombei justifica o creştere a chiriei, opinie pe care Strike nu o împărtăşea. Eşti în regulă?

— De ce să nu fiu în regulă? întrebă Pat bănuitoare.

— Pentru că eşti din nou aici, spuse Strike. După ce s-a întâmplat.

— Sunt bine. I-au prins pe toţi, nu-i aşa? Şi sper să nu le dea drumul prea curând.

Pat se întoarse la dosarele ei.

Strike reveni la e-mailul lui. Peste câteva minute, după ce trimise proprietarului un răspuns politicos, dar ferm, începu să scrie o informare pentru Allan Yeoman. Încă încerca să formuleze primul paragraf într-un mod care să sugereze un progres, dar fără să vorbească efectiv despre aşa ceva, când o auzi pe Pat spunând:

— Azi nu trebuia să vii.

Strike ridică privirea, presupunând că Robin sosise mai devreme, dar era Dev Shah, care apăru în uşă, afişând un zâmbet larg.

— I-am prins, îi spuse el lui Strike. Pe Degete şi bătrânica lui.

— Vorbeşti serios? spuse Strike, abandonându-şi bucuros e-mailul.

— Da. Am aburit-o aseară în barul de la Connaught. Venise cu sora ei. Sau cu o femeie care merge la acelaşi chirurg estetician.

Dev îşi scoase portofelul, extrase o carte de vizită inscripţionată elegant şi i-o întinse lui Strike, care văzu numele Azam Masoumi, urmat de „Negustor de Antichităţi şi Obiecte de Artă”.

— Domnul Masoumi aranjează vânzarea de obiecte de preţ pentru clienţi privaţi, spuse Dev, şi nu percepe comisioane imense, ca marile case de licitaţii.

— Asta e foarte frumos din partea lui. Sunt convins că e şi discret.

— Domnul Masoumi se mândreşte cu discreţia lui, spuse Dev fără nicio expresie. Unii clienţi nu vor să se afle că vând obiecte de preţ. Domnul Masoumi înţelege perfect situaţia lor.

— Şi a fost de ajuns?

— Nu, spuse Dev. A trebuit să le iau ei şi surorii ei o tonă de băutură şi să ghicesc că e cu 15 ani mai tânără decât are de fapt. Barul s-a închis şi ea m-a invitat la apartamentul lui Degete, pentru un ultim pahar.

— Degete era acolo?

— Nu, ceea ce a fost un mare noroc, pentru că nu cred că i-ar fi plăcut să vadă cum se comporta maică-sa.

— Zburdalnică, nu-i aşa?

— Începea să semene foarte bine cu doamna Robinson. Când am zis ceva de plecare, a încercat să-mi menţină interesul arătându-mi o cutiuţă Faberge şi un cap al lui Alexandru cel Mare, despre care a spus că sunt cadouri din partea soţului ei înstrăinat.

— După ce-o să audă toate astea, o să se înstrăineze şi mai rău. Ai făcut fotografii?

— Da, spuse Dev.

Îşi scoase mobilul din buzunar şi îi arătă lui Strike imaginile cu cele două obiecte, care valorau împreună peste un milion de lire sterline.

— Şi ai plecat de acolo fără să cazi victimă doamnei Robinson?

— Am scăpat cu greu, invitând-o la cină în seara asta.

— Tocmai ai câştigat, spuse Strike străduindu-se să se ridice pe singurul lui picior şi întinzând mâna, premiul de Angajatul Săptămânii.

— Primesc şi diplomă?

— O pun pe Pat să scrie una după ce vine calculatorul.

— Ai iar probleme cu piciorul? întrebă Dev, privind spre cracul gol al pantalonilor lui Strike.

— O să fiu în regulă, spuse Strike, lăsându-se să cadă greoi pe scaun.

— Unde e toată lumea?

— Barclay se întoarce din Glasgow cu avionul chiar acum — şi-a vizitat părinţii —, Midge are zi liberă şi Robin e pe punctul să apară, ca şi noua noastră mobilă.

— Vrei să rămân şi eu şi să ajut?

— Nu, ţi-ai câştigat dreptul să-ţi iei liber. Mă gândesc să-i dau tipului de la livrări 100 de lire dacă e ceva ce trebuie montat.

La zece minute după plecarea lui Dev, sosi Robin. Fu la fel de încântată să afle că acum cazul Degete era închis, dar şocată de cum ajunsese să arate Strike. Pielea lui avea o nuanţă uşor verzuie, ochii îi erau injectaţi şi nu se mai răsese de 48 de ore. Cu toate acestea, nu făcu niciun comentariu, mulţumindu-se să-i întindă USB-ul pe care îl adusese.

— Când soseşte imprimanta, o să-ţi pot arăta tot ce am despre gaşca de troli a lui Anomie. Ce faci?

— Încerc să compun un e-mail către Allan Yeoman, dar de câte ori poţi să spui „evoluţii promiţătoare” fără să vorbeşti, de fapt, despre nicio evoluţie?

— Să sperăm că Grant Ledwell o să mărturisească în seara asta.

— Sper, spuse Strike, altfel va trebui să găsesc eufemisme pentru „investigaţia asta s-a dus dracului”.

Prima livrare de mobilă sosi la ora 3 şi următoarele două ore fură dedicate umplerii noilor fişete, montării biroului lui Pat, instalării noului ei calculator şi a imprimantei şi scoaterii învelişului de plastic de pe canapeaua nouă, tapiţată cu stofă roşie.

— N-ai mai vrut imitaţie de piele? spuse Robin.

Ea şi Pat împingeau canapeaua la locul ei, în timp ce Strike privea stând în echilibru în cârje, frustrat de incapacitatea lui de a ajuta.

— M-am săturat de zgomotele de băşină pe care le scotea cea veche de fiecare dată când mă aşezam, spuse Strike.

— Asta o să se păteze dacă varsă cineva cafea pe ea, spuse Pat.

Cu ţigara electronică între dinţi, dădu ocol biroului abia montat şi îşi aşeză trupul osos pe scaunul nou.

— Dar ăsta e mai bun ca ăla vechi, recunoscu ea fără tragere de inimă.

— Aproape că merită să-ţi trimită o bombă, nu? spuse Strike.

Îşi plimbă privirea prin anticameră, care, proaspăt zugrăvită şi cu mobilă nouă, arăta mai elegant ca oricând.

— Când o să înlocuiască geamul? întrebă Pat, arătând spre jumătatea bătută în scânduri a uşii care dădea pe palier. Îmi place să pot vedea conturul persoanei care e afară. Te alertează din timp.

— Geamgiul vine la sfârşitul săptămânii, spuse Strike. Ar fi bine să termin e-mailul pentru Yeoman.

Se întoarse în cârje în birou. Robin tocmai începuse să printeze rezultatele investigaţiilor ei referitoare la Discipolul lui Lepine şi prietenii lui când telefonul biroului sună iar.

— Agenţia de Detectivi Strike, spuse Pat.

Ascultă câteva secunde, apoi spuse:

— Ce vrei? Dacă crezi că eşti amuzant...

— Acelaşi număr? întrebă Strike, reapărând în uşa dintre cele două camere.

Pat aprobă din cap.

— Dă-mi-l mie, continuă el.

Dar Pat, a cărei expresie ţâfnoasă se schimbase brusc într-una bănuitoare, acoperi microfonul cu mâna şi spuse:

— Vrea cu Robin.

Robin apăsă pe butonul de pauză al imprimantei şi întinse mâna după receptor, dar Pat, continuând să privească spre Strike, şopti:

— Pare o ciudată.

— Pat, spuse Robin ferm. Dă-mi receptorul.

Pat i-l întinse, cu o expresie care părea să spună că nu se aştepta la nimic bun.

— Alo? Robin Ellacott la telefon.

O voce şopti la urechea ei:

— Tu erai Jessica?

Robin prinse privirea lui Strike.

— Cine e? întrebă Robin.

— Tu erai? repetă vocea slabă.

— Cu cine vorbesc? spuse Robin.

Acum putea să audă respiraţia fetei. Fără îndoială, felul precipitat în care respira indica groaza.

— Te cunosc cumva? întrebă Robin.

— Da, şopti vocea. Aşa cred. Dacă tu erai Jessica.

Robin acoperi microfonul cu mâna şi spuse încet:

— E Zoe Haigh. Vrea să ştie dacă eram Jessica.

Întrebându-se dacă merită ca Robin să recunoască, Strike ezită, apoi dădu din cap. Robin luă mâna de pe receptor şi spuse:

— Zoe?

— Da, spuse vocea. Mi-e... mi-e...

— Eşti bine? S-a întâmplat ceva?

— Mi-e foarte frică, şopti fata.

— De ce ţi-e frică? întrebă Robin.

— Te rog... vrei să vii să ne întâlnim?

— Sigur, spuse Robin. Acum eşti acasă?

— Da, zise Zoe.

— Bine. Stai acolo, vin cât de repede pot.

— Bine, şopti Zoe. Mulţumesc.

Conexiunea se întrerupse.

— Vrea să ne întâlnim, spuse Robin uitându-se la ceas. Poate ar fi mai bine ca tu să te duci la Ledwell cu taxiul şi eu o să...

— Pe naiba. Dacă e o înscenare? Dacă ea e momeala şi Anomie stă la pândă?

— Atunci o să aflăm cine e, spuse Robin pornind iar imprimanta.

— Înainte să-ţi taie gâtul, vrei să spui? întrebă Strike, acoperind foşnetul foilor.

Pat întorcea capul de la un partener la altul, ca şi cum ar fi urmărit un meci de tenis.

— Apartamentul lui Zoe e la etajul doi, spuse Robin fără să privească spre el.

— Şi cum crezi că am ajuns aici, levitând? întrebă Strike, omiţând să amintească faptul că parcursese mare parte a distanţei pe fund.

— Strike, chiar nu cred că Zoe mă momeşte undeva unde mă aşteaptă moartea.

— N-ai crezut nici că o să-l găsim pe Vikas Bhardwaj cu jugulara tăiată.

— Ciudat, spuse Robin sarcastic, întorcându-se acum cu faţa spre partenerul ei, nu-mi amintesc nici ca tu să fi prezis asta.

— Diferenţa, spuse Strike acum impacientat, e că eu mi-am învăţat lecţia. Vin cu tine. Dacă mergem acum pe Junction Road, avem timp suficient să ajungem la Ledwell la 9.

După ce Strike dispăru în birou să-şi ia telefonul şi portofelul, Pat spuse, cu mârâitul scăzut care trecea la ea drept şoaptă:

— Are dreptate, să ştii.

— Nu, fir-ar să fie, n-are, spuse Robin scoţând paginile din imprimantă şi întinzând mâna spre raftul din spatele lui Pat după o folie de plastic în care să le bage. Dacă încearcă să pocnească iar pe cineva sau cade iar pe scări, o să fie scos din funcţiune timp de...

Se întrerupse când Strike ieşi din birou, în continuare încruntat.

— Gata?

Robin ştia, după expresia de pe faţa partenerului său, că acesta auzise ce spusese.

100

Acolo este însă bravură triumfătoare,
O mândră deznădejde împlinită în grandoare;
Un spirit îndrăzneţ, ce greul sus îl poartă,
Mai tare decât moartea, neîmblânzit de soartă.

Felicia Hemans, *Soţia lui Asdrubal*

În primele zece minute, niciunul dintre detectivi nu spuse nimic pe drumul spre Junction Road. Strike continua să fiarbă în sinea lui pentru că Robin îl considera mai degrabă o vulnerabilitate decât o valoare. Întotdeauna atentă la dispoziţia partenerului ei, Robin simţi asperitatea tăcerii lui şi petrecu prima parte a călătoriei încercând să găsească deopotrivă curajul şi cuvintele potrivite pentru a deschide discuţia.

În sfârşit, în timp ce aşteptau la un semafor să se facă verde, Robin spuse, cu ochii aţintiţi asupra drumului:

— Mi-ai spus cândva că trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, altfel suntem terminaţi.

Strike păstră tăcerea până când lumina verde se aprinse şi porniră din nou.

— Şi?

— Ai spus că îţi faci mai multe griji pentru mine când sunt plecată de una singură decât ţi-ai face pentru un subcontractor bărbat, pentru că şansele o să fie întotdeauna împotriva mea, dacă dau peste cineva violent...

— Exact, spuse Strike, şi de asta...

— Pot să termin? zise Robin pe un ton calm, deşi pulsul i se accelerase.

— Continuă, spuse Strike rece.

— Şi mi-ai spus că trebuie să mă ocup de atacurile mele de panică, pentru că nu voiai să te simţi vinovat dacă eu o dădeam în bară şi eram rănită iar.

Strike, care acum ştia exact încotro se îndreaptă conversaţia, îşi încleştă maxilarele într-un mod pe care Robin, dacă l-ar fi văzut, l-ar fi descris drept îndărătnic.

— Nu te-am bătut niciodată la cap să ai grijă de tine, spuse ea, cu ochii în continuare la drum. Nici măcar o dată. E viaţa ta şi trupul tău. Dar în ziua în

care mi-ai spus că am nevoie de psihoterapie, ai spus că nu doar eu ar fi trebuit să suport consecinţele dacă aş fi fost omorâtă.

— Şi? zise Strike iar.

Un amestec de masochism şi sadism îl îndemna s-o oblige să fie explicită. Acum începând să se simtă iritată, Robin continuă:

— Ştiu că ai dureri. Arăţi groaznic.

— Mersi. Exact încurajarea de care aveam nevoie.

— Ah, pentru numele lui..., spuse Robin, acum abia reuşind să-şi stăpânească furia. Tu nu ai lăsa niciodată pe altcineva să plece într-o misiune în starea ta. Cum crezi că o să te aperi pe tine sau pe mine dacă...?

— Deci am ajuns o povară în propria mea agenţie, nu-i aşa?

— Nu îmi răstălmăci cuvintele, ştii exact ce vreau să spun...

— Da, sunt un handicapat de vârstă mijlocie pe care ai prefera să-l laşi în maşină...

— Cine a spus ceva despre vârsta ta?

— ...în timp ce tu intri voioasă în ceea ce ar putea fi...

— „Voioasă”? Cât de condescendent poţi fi?

— ...o ambuscadă nenorocită...

— Am luat asta în calcul şi...

— Ai luat asta în calcul, nu-i aşa? Asta o să te împiedice să fii înjunghiată în gât când intri pe uşa...

— PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, STRIKE! strigă Robin, lovind volanul cu ambele mâini, în timp ce tensiunea pe care o purtase cu ea de la explozia bombei îşi găsea în sfârşit o eliberare cathartică, NU VREAU SĂ TE OMORI, FIR-AR AL DRACU'! Ştiu că te simţi — nu ştiu — emasculat că eşti în cârje sau ceva...

— Nu, nu mă simt...

— Tu vorbeşti despre onestitate, dar tu nu eşti onest, nici cu mine, nici cu tine! Ştii de ce îţi spun asta: nu vreau să te pierd. Eşti fericit acum?

— Nu, nu sunt fericit, replică Strike automat.

Era deopotrivă adevărat şi neadevărat: undeva, în adâncul minţii, înregistrase cuvintele lui Robin care uşuraseră o povară pe care nici măcar nu era foarte conştient că o poartă.

— Cred că avem de-a face cu un criminal în serie...

— Şi eu cred la fel! spuse Robin, furioasă că mărturisirea pe care ea o făcuse, cu preţul unui efort uriaş, nu fusese primită cum se cuvine. Dar eu o cunosc pe Zoe şi tu nu!

— O cunoşti? Ai mers 20 de minute cu ea...

— Uneori 20 de minute sunt suficiente! Era îngrozită la telefon şi nu cred că din cauză că Anomie îi ţinea cuţitul la gât: ci pentru că e pe cale să-l trădeze! Ştiu că tu crezi că eu sunt o neghioabă distrată şi naivă care intră „voioasă” în situaţii periculoase...

— Nu, spuse Strike, nu cred asta.

Acum, în BMW se aşternu tăcerea. Strike procesa ceea ce tocmai auzise. Nu vreau să te pierd. Asta ar fi spus o femeie despre ceea ce se temea el că devenise, în cele mai proaste momente ale lui? O epavă, un gras de 40 de ani, cu un singur picior, care suda ţigările şi care îşi făcea iluzii în privinţa atractivităţii şi competenţei lui, continuând să se creadă boxerul talentat cu stomac plat care reuşise s-o cucerească pe cea mai frumoasă femeie de la Universitatea Oxford?

Dar Robin nu se simţea alinată; dimpotrivă, se simţea vulnerabilă şi expusă, pentru că tocmai spusese ceea ce încercase să nu rostească o lungă perioadă de timp şi se temea că Strike auzise în acel „nu vreau să te pierd” mai mult decât îngrijorarea ei că avea să-şi provoace singur o rănire catastrofală încercând să urce treptele de beton din clădirea lui Zoe.

Se temea că el îi ghicise durerea când se gândea la Madeline şi dorinţa pentru o intimitate la care Robin încerca să se convingă că nu tânjeşte.

După câteva minute, Robin spuse, încercând să păstreze o voce egală şi raţională:

— Tu eşti agenţia asta. Eu n-aş fi nimic fără tine. Nu ţi-am spus niciodată să te odihneşti, sau să te laşi de fumat, sau să mănânci mai sănătos. Nu era treaba mea — dar acum faci să fie treaba mea. Am o alarmă de viol în geantă şi oricine ar fi în camera lui Zoe când ajung acolo o să mă asigur că ştie că n-am venit singură. Arăţi suficient de ameninţător şi dacă stai în maşină. Oricine s-ar uita pe fereastră o să ezite să-mi facă rău, ştiind că tu eşti afară, dar n-o să poţi urca scările alea fără să te pui în pericol şi dacă cineva ne-ar ataca eu aş fi mai îngrijorată pentru tine decât pentru mine.

Strike nu spuse nimic, pentru că tocmai trecea prin experienţa etern umilitoare de a se confrunta cu propria-i ipocrizie şi autoamăgire. Dacă se ajungea la o luptă cu cuţitul, el nu putea să facă nimic.

— Chiar ţi-ai adus alarma de viol?

— Da, spuse Robin, intrând pe Junction Road, pentru că nu sunt o aiurită care...

— Nici n-am crezut că eşti... Bine, rămân în maşină. Dar sună-mă imediat ce intri. Dacă nu primesc veşti de la tine în cinci minute, urc.

— Bine.

Trecură de magazinul de jucării şi clădirea triunghiulară de pe colţ în care locuia Zoe le apăru în faţă. Robin intră pe Brookside Lane şi parcă.

— Cât stau eu acolo, ai putea să te uiţi la chestiile cu Discipolul lui Lepine, spuse ea luând de pe bancheta din spate dosarul de plastic cu materialul printat şi întinzându-i-o. Mi-a luat o grămadă de timp aseară. Mi-ar plăcea să ştiu că le-a citit cineva.

În timp ce ea îşi desfăcea centura de siguranţă, Strike spuse:

— Dar fii atentă, bine?

— Da, spuse Robin ferm, în timp ce ieşea din maşină.

101

Bărbaţii şi femeile ce vieţile le-am tulburat...
Au spart măştile cernite ce le-am zis să poarte,
Cu aprigă schimonosire a feţei ce le fuse dată —
Şi pentru sila mea tiranică mă blestemară...

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Scările din clădirea lui Zoe, cu mirosul lor stătut de mizerie şi urină, i se părură la fel de deprimante ca prima oară când fusese acolo. În timp ce urca treptele de beton, scoase din geantă alarma de viol pe care o avea mereu cu ea şi o ţinu pregătită în mână.

La ultimul etaj, bătu încet la uşa lui Zoe.

Uşa se deschise imediat. Silueta scheletică din faţa lui Robin arăta de parcă ar fi întâmpinat Moartea în persoană, dar Robin avusese dreptate şi Strike se înşelase: nu mai era nimeni în cameră în afara unei Zoe sfrijite şi îngrozite, care-şi aţintise ochii cu cearcăne negre pe chipul lui Robin, acum că o vedea nedeghizată.

— Pot să intru? întrebă Robin.

— Da, spuse Zoe, dându-se în spate.

Camera conţinea un pat de o persoană, pe care Zoe îl acoperise cu o pătură de bumbac subţire şi neagră, cu un model de stele albe, pe care era un laptop vechi. Perdeaua roz netivită atârna neglijent la fereastră, iar deasupra unui frigider care arăta de parcă ar fi datat din anii '80 era o plită electrică cu două ochiuri, lângă o mică chiuvetă care părea să se desprindă din perete. Nu existau dulapuri, doar rafturi. O singură cratiţă şi câteva cutii de supă cu conţinut redus de calorii stăteau pe raftul de deasupra frigiderului, în timp ce pe raftul de deasupra patului erau câteva articole ieftine de machiaj, un deodorant, nişte creioane, carioci şi un caiet. Cele câteva haine negre ale lui Zoe erau împăturite şi stivuite într-un colţ. Asta însemna că rămânea liber un metru pătrat de podea acoperită cu o mochetă verde-deschis pătată.

Însă Robin abia dacă observă ceva din toate acestea, deoarece întreaga ei atenţie se îndreptă asupra pereţilor şi plafonului, unde fiecare centimetru fusese acoperit cu desene în creion şi cerneală neagră. Erau neobişnuit de detaliate şi

de încărcate: elanurile extraordinare şi nestăvilite ale unui creator fără leac. Talentul expus pe aceşti pereţi dărăpănaţi era aproape şocant pentru Robin.

— Uau, spuse ea încet, plimbându-şi privirea pe pereţi. Zoe... sunt minunate...

Un uşor tremur de plăcere trecu peste faţa înspăimântată a fetei.

— Trebuie să dau un telefon rapid, spuse Robin.

Văzând că neliniştea lui Zoe sporise, adăugă:

— Nu e niciun motiv de îngrijorare. Apoi putem vorbi.

Apăsă numărul lui Strike.

— Zoe e aici, îi spuse Robin.

— Singură?

— Da.

— Bine, succes.

Robin închise, apoi porni telefonul pe înregistrare, fără să-i spună lui Zoe, şi îl strecură înapoi în geantă.

— Vrei să stai jos? şopti Zoe.

— Super, mersi, spuse Robin.

Se aşezară amândouă pe pat.

— De ce ai vrut să ne întâlnim, Zoe?

— Pentru că, spuse Zoe, trăgând adânc aer în piept, Anomie — tipul care a creat *Jocul lui Drek*? Spune că o să vă omoare pe tine şi pe partenerul tău. A spus că o să vă facă ce le-a făcut lui Ledwell şi lui Blay. Acum câteva zile, mi-a arătat fotografii de-ale tale din ziar, aşa mi-am dat seama că tu eşti Jessica. Ştiu că l-am enervat pe bărbatul acela care răspundea mereu la telefonul vostru de la birou — închideam pentru că mi-era atât de frică, şi... şi prietenul meu a spus că n-ar trebui să iau legătura cu tine, că o să dau de necaz, dar a trebuit să fac asta, pentru că eu cred că el a omorât-o pe Edie.

— Crezi că prietenul tău...?

— Nu! scânci Zoe. Nu, Anomie! Tocmai vorbeam cu o fată care pe internet îşi spune Albacahartia şi...

— E în *Jocul lui Drek* acum?

Zoe păru şocată că Robin ştia exact unde e Albacahartia.

— Zoe, mă laşi să vorbesc cu ea, te rog? Nu-ţi face griji. Ea nu trebuie să ştie că nu eşti tu.

— Dar nu ştii cum să...

— Ştiu totul despre joc, spuse Robin. Eu sunt LabuteleluiBuffy. Sau, cel puţin, am fost în ultimele câteva luni.

— Tu eşti LabuteleluiBuffy? spuse Zoe cu o voce uimită. Tu eşti cea cu care am...?

— Exact.

Zoe icni, apoi întoarse laptopul astfel ca Robin să poată vedea canalul moderatorilor şi un canal privat pe care Vierme28 şi Albacahartia vorbeau. Robin derulă rapid înapoi, ca să vadă ce se spusese până atunci.

<Canal al moderatorilor>
<15 iunie 2015 17:47>
<Prezenţi: DrekPlictirit, Vierme28, Anomie>
DrekPlictirit: dar de ce?
>
>
>
Anomie: pentru că vreau ca toate conversaţiile să rămână pe canalul moderatorilor de acum încolo
DrekPlictirit: Morehouse n-a lăsat un manual de instrucţiuni sau ceva?
DrekPlictirit: nu ştiu cum să le şterg.
Anomie: mi-ai spus că ştii să programezi, fir-ar al dracu
DrekPlictirit: ştiu
DrekPlictirit: dar ăsta e alt nivel
DrekPlictirit: oricum, oamenilor le plac canalele private
Anomie: oamenii au abuzat de canalele private, aşa că fă ce ţi se spune

<Canal al moderatorilor>
<15 iunie 2015 17:47>
<Prezenţi: Albacahartia, Vierme28>
Vierme28: dar dacă chiar a făcut-o?
Vierme28: dacă nu glumeşte ?
Albacahartia: nu fi proastă, bineînţeles că n-a făcut-o
Vierme28: de unde tşii ? pentru că spune întruna că a făcut asta
Albacahartia: ştiu cine e Anomie şi e exclus să fi făcut el asta
Vierme28: ştii cine e Anomie ?
>
>
>
Albacahartia: da
Albacahartia: n-ai spus oamenilor că Anomie a omorât-o pe Ledwell, nu-i aşa?
Vierme28: nu
Vierme28: bineînţeles că nu
>

— I-ai spus lui Albacahartia că tu crezi că Anomie a omorât-o pe Edie? o întrebă Robin pe Zoe, care dădu din cap.

Robin puse degetele pe tastatură, reamintindu-şi să reproducă punctuaţia aparte a lui Zoe, în timp ce Albacahartia începea iar să vorbească.

>
>
>
Anomie: oamenilor le plac o grămadă de căcaturi care n-ar trebui să le placă. Fă ce ţi se spune
>
>
>
DrekPlictirit: tre să plec
<DrekPlictirit a părăsit canalul>
>
>

Albacahartia: bun, pentru că Anomie o să fie furios că dracu pe tine dacă află c-ai spus asta
Vierme28: n-am spus nimănui
Vierme28: Morehouse ţi-a spus cine e Anomie ?
Albacahartia: nu, chiar Anomie mi-a spus
Vierme28: serios ??
Albacahartia: da. Ne-am împrietenit.

>
>
>
>
Anomie: Vierme?
>
>
>
Vierme28: salut
Anomie: vorbeşti cu cineva pe un canal privat în clipa asta?

Vierme28: uau . Credeam că o să fii nervoasă pe el că s-a debarasat de Morehouse
Albacahartia: Morehouse era un nemernic jegos
Albacahartia: drum bun
Vierme28: credeam că sunteţi prieteni foarte buni
Albacahartia: nu, după ce am ajuns să-l cunosc mi-am dat seama că e un mizerabil
>

Robin nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală de două ori.

Vierme28: da, vorbesc cu Albacahartia
Anomie: şi nu te-ar deranja dacă aş putea să văd ce spui?
Vierme28: nu
Anomie: zău?
Vierme28: da

>
>
>
>
Albacahartia: haha, ai dat de bucluc
>
Albacahartia: mincinoaso

Acum, Robin se opri, privind cele două canale, şi pulsul i se acceleră.

Vierme28: e ciudat
Vierme28: cum tu şi Albacahartia nu vorbiţi niciodată în acelaşi timp
>
>
<Vierme28 a fost banat>

>
>
>
Vierme28: nu-i aşa?
>
<Vierme28 a fost banat>

Robin închise încet laptopul.

— Ce s-a întâmplat? spuse Zoe neliniştită.

— Mă tem că Vierme28 a fost banat.

— Oh, nu! şopti Zoe, lipindu-şi mâinile de faţă şi examinând-o pe Robin pe deasupra vârfurilor degetelor, cu ochii ei imenşi şi încercănaţi, afundaţi în cap. Ah, căcat — e furios? I-ai spus ce am spus eu, că a omorât-o...?

— Nu era nevoie. Cu Anomie vorbeai. Anomie şi Albacahartia sunt aceeaşi persoană.

— Ce? Doamne, nu, acum o să vină după mine, o să vină şi o să mă...

Zoe se ridică, panicată, pe punctul de a-şi strânge puţinele bunuri şi de a fugi.

— Zoe, stai jos, spuse Robin ferm. Stai jos. Te pot ajuta, îţi garantez că te pot ajuta, dar trebuie să-mi spui ce ştii.

Fata se lăsă înapoi pe pat, privind-o pe Robin cu acei ochi imenşi şi înfundaţi. În cele din urmă, şopti:

— Anomie e cine crezi tu că e.

— Cine cred eu că e? spuse Robin.

— Da, replică Zoe, cu lacrimi prelingându-i-se din ochi. De asta ai vorbit cu el deghizată, nu-i aşa? Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi apropiat de el niciodată, niciodată...

— Zoe, te referi la Tim Ash...?

— Nu! scânci Zoe. Bineînţeles că nu.

Dar îşi luă seama şi strânse din buze, ca şi cum s-ar fi temut de ce urma să spună.

— Ascultă, ştiu că tu şi Tim aveţi... o relaţie, spuse Robin.

Ezitase din cauză că detesta să numească „relaţie” exploatarea de către Tim a acestei fete distruse şi izolate. Faţa lui Zoe se boţi din nou, iar Robin fu izbită din nou de strania impresie de bătrâneţe-tinereţe pe care o lăsa, de fragilitatea oaselor ei şi de modul copilăros în care îşi ştergea ochii cu dosul mâinii tatuate.

— Acum o să-i pună capăt, suspină ea. O să fie furios c-ai aflat. O să creadă că eu ţi-am spus.

În timp ce spunea asta, Zoe îşi luă telefonul şi se uită cât e ceasul.

— Îl aştepţi să vină?

— Da, spuse ea, cu lacrimile continuând să i se prelingă pe obrajii supţi. Voia să vină, pentru că eu am spus că vreau să iau legătura cu tine. El nu voia să fac asta. E tot timpul neliniştit din cauza poliţiei şi aşa.

Da, sunt convinsă, se gândi Robin.

— Aş fi crezut că Tim vrea să fie investigată moartea lui Edie, spuse ea. Doar a fost prieten cu ea, nu-i aşa?

— Vrea ca ucigaşul să fie prins, doar că... el crede că oamenii n-or să înţeleagă ce e cu noi doi, aşa că nu-i place când vorbesc cu necunoscuţi... A fost foarte furios când am început să lucrez la North Grove... dar nu el a început relaţia - eu am început-o.

Tonul lui Zoe era foarte serios.

— N-a fost vina lui, continuă ea. Eu am fost cea care l-a sărutat prima.

— Câţi ani aveai?

— Treişpe, şi el n-a vrut, din cauză că eram mică. Eu am început. E vina mea, nu a lui Tim.

— L-ai obligat, nu-i aşa?

— N-nu, spuse Zoe, aproape plângând. Mi-a spus că mă iubeşte, dar că nu putem face nimic din cauză că eu sunt mică, şi eu am zis că nu contează. Dar el n-a vrut să facem nimic fizic. Eu am făcut asta.

— I-ai spus lui Tim că tu crezi că Anomie a omorât-o pe Edie?

Zoe aprobă din cap, în timp ce pe faţă continuau să i se prelingă lacrimi.

— I-ai spus şi cine crezi tu că e Anomie?

— Da, dar el zice că spun prostii.

— Zoe, te rog spune-mi cine...

— Dar am crezut că ştii, am crezut că de asta ai venit la North Grove!

— Tu crezi că e Pez Pierce?

— Nu, şopti Zoe. Nils.

102

...şi cum te-ai dovedit atât de josnic,
Da, am spus josnic — vom dovedi îndată...
ai păcălit-o pe sărmana Marian Erle,
Şi i-ai pus dragostea să-şi sape un mormânt
În iarba verde a frumoasei ei grădini...

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

În BMW, Strike tocmai terminase de citit însemnările lui Robin despre cele patru conturi de Twitter care îl ajutaseră atât de mult pe Anomie să răspândească informaţii false despre Edie Ledwell. Acum coborî geamul, trase un fum adânc din ţigara electronică şi reveni la paginile care i se păruseră deosebit de interesante.

Toate cele patru conturi îl descriseseră pe Anomie drept „strălucit" şi „geniu", toate patru o făcuseră pe Edie Ledwell „târfă", „curvă", „profitoare" şi altele asemenea şi toate patru sugeraseră că Edie îl abandonase pe Anomie ca prieten sau că ea şi Anomie avuseseră cândva o relaţie sexuală.

Strike dădu la altă pagină. Sub titlul *Din nou Beatles*, Robin lipise încă un tweet.

---

julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @rachledrau
dacă aş arăta ca tine, nu. S-ar întreba de ce i-a apărut la uşă
Ringo Starr îmbrăcat în fustă
9:15 28 ianuarie 2013

Strike reciti apoi secţiunea intitulată *Expresii care se repetă*. Celor patru le plăcea să le spună femeilor „îţi miros păsărica stătută de aici", Julius eu sunt Evola şi Max R le spuseseră amândoi unor fete că, dacă ar fi fost violate de fiecare dată când spuneau o tâmpenie, ar fi fost „pline de sculă în permanenţă" şi, de asemenea, ei şi Discipolul lui Lepine îşi exprimaseră în termeni aproape identici opinia că toate femeile ar trebui „înfometate până ajung la greutatea optimă pentru înmulţire".

Strike se întoarse la prima pagină, pe care Robin lipise primele tweeturi ale Discipolului lui Lepine.

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Marc Lepine a fost un Dumnezeu

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
14 muieri moarte hahahahaha

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
le-a aliniat şi le-a împuşcat

În sfârşit, Strike dădu la rezumatul lui Robin de pe ultima pagină.

Toate conturile atacă fete la întâmplare, dar trei femei au fost vizate în mod constant timp de mai mulţi ani: Edie Ledwell, Kea Niven şi Rachel Ledwell.

Cei patru s-au întors împotriva Keei abia după ce Anomie a făcut asta, adică după ce el a postat pe Twitter „dă-mă în judecată sau taci dracu din gură, că începi să ne plictiseşti”. Din acel moment au început s-o vâneze toţi şi au tratat-o aproape la fel de rău ca pe Edie.

Ce e ciudat e că Anomie nu a atacat-o niciodată pe Rachel Ledwell, însă cei patru au agresat-o aproape la fel de rău ca pe Kea. Asta m-a determinat să cred că resentimentele la adresa lui Rachel nu au legătură cu Inimă neagră ca noaptea.

La mijloc ar putea fi Zoltan, fostul ei prieten de la Clubul Pinguinilor. Rachel a rupt legătura cu Zoltan când el a început să folosească cu ea replicile lui Kosh şi crede că e posibil ca el să fi devenit apoi Scaramouche, pentru că Scaramouche a făcut acelaşi lucru cu Zoe Haigh. Atât contul lui Zoltan, cât şi al lui Scaramouche au dispărut de pe Twitter, dar nenumăratele insulte pe care cei patru i le-au trimis lui Rachel ar putea sugera ranchiună faţă de o fostă prietenă care i-a refuzat.

Sub asta, Robin lipise exemple de tweeturi pe care cei patru i le trimiseseră lui Rachel, în vârstă de 16 ani.

Johnny B @jbaldw1n1»
Răspuns către @rachledrau
încă sari dintr-o sculă în alta, sperând să faci rost de un alfa? Continuă să visezi, catastrofă cu ţâţe lăsate ce eşti

---

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @rachledrau
ce-ai spus, curvă mizerabilă care te crezi prea bună pentru un beta?

Max R @mreger#5
Răspuns către @rachledrau
Lesbienele urâte ca tine ar trebui băgate în lagăr şi violate în grup

---

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @rachledrau
cel puţin când moare maică-ta o să ai ceva în comun cu #NesatuladeLedwell

Strike ridică privirea din hârtii, încruntat, şi zări pe cineva în oglinda laterală: un bărbat înalt şi chel se îndrepta cu paşi hotărâţi spre uşa neagră şi ponosită a lui Zoe.

Imediat, aruncă foile pe care le citea pe locul din stânga şi coborî geamul.

— Hei!

Tim Ashcroft se întoarse tresărind şi, depistând corect sursa strigătului, îl privi lung pe bărbatul cu barbă întunecată şi nas strâmb de pugilist.

— Aş vrea să vorbim puţin, spuse Strike.

Cu o expresie precaută, Ashcroft se apropie de Strike, oprindu-se la un metru distanţă.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă el politicos, cu accentul lui din jurul Londrei.

— Da. Numele meu e Cormoran Strike. Sunt detectiv particular.

Strike privi cu satisfacţie cum zâmbetul politicos al lui Tim dispare.

— Te duci s-o vizitezi pe Zoe Haigh, înţeleg?

Tim avu nevoie de prea multe secunde pentru a simula nedumerirea.

— Cine?

— Fata minoră căreia i-o tragi de patru ani, spuse Strike.

— Eu... ce? Asta ţi-a spus Zoe?

— Parcă nu ştiai cine e?

— N-am auzit bine.

Strike văzu pe buza de sus a lui Ashcroft un licăr de transpiraţie.

— O cunosc pe Zoe, da. E o tânără destul de tulburată...

— Dar ţie aşa îţi plac, nu? Sunt mai uşor de manipulat dacă n-au niciun fel de respect de sine sau familii care să te târască prin tribunale.

— Eu chiar nu...

— Ba eu cred că da.

Deschise portiera. Tim se trase în spate foarte speriat, dar când Strike se ridică pe singurul lui picior, sprijinindu-se de capotă pentru a-şi menţine echilibrul, şi îşi scoase cârjele, Ashcroft păru să recape puţin curaj.

— Mă tem că nu ai...

— N-o să faci o glumă abilitistă despre piciorul meu, nu-i aşa? spuse Strike avansând spre Ashcroft, care făcu un pas în spate. Că atunci poate îmi fac şi eu blog. „Perspectiva mea despre cum *Condeiul Justiţiei* e pedofil şi de ce asta ar trebui să vă tulbure."

Tim mai făcu un pas în spate.

— Nu ştiu ce le spune Zoe oamenilor, bâigui el, dar ea nu e în...

— E nebună, nu-i aşa? Ţăcănită?

— Uneori, fetele se îndrăgostesc de bărbaţi mai în vârstă, înţeleg altceva din unele lucruri care...

— Ar fi trebuit să-şi dea seama că ţi-o bagi în ea în mod platonic, nu-i aşa? spuse Strike legănându-se mai aproape de Tim, care continuă să se retragă. Ştii ce o să se întâmple acum?

— Ce? spuse Tim.

— O să încerc s-o conving să se ducă la poliţie. Dacă nu vrea să coopereze, o să iau din urmă toate fetiţele pe care le-ai urmărit pe Twitter. Partenera mea a întocmit un dosar destul de frumos despre tine şi comportamentul tău pe internet. Există cel puţin un tată furios care sunt sigur că ar fi încântat să primească veşti de la mine.

Tim părea acum pe punctul de a cădea în genunchi sau de a izbucni în lacrimi.

— Dacă te mai apropii vreodată de Zoe Haigh, spuse Strike, o să amputez şi eu ceva, şi n-o să fie piciorul tău. înţelegi?

— Da, şopti Tim.

— Acum, dispari dracului...

Uşa neagră din spatele lui Tim se deschise, iar în prag apărură Robin şi Zoe.

— Tim! ţipă Zoe.

Ashcroft o ignoră şi se îndepărtă rapid. în timp ce Zoe privea lung în urma lui, începu să alerge şi dispăru după colţ. Strike şi Robin se uitară unul la altul şi cea din urmă înţelese imediat esenţa a ceea ce se întâmplase, chiar dacă nu şi detaliile.

— O ducem pe Zoe la metrou. În seara asta o să stea în camera mea de la hotel Z.

— Nu, spuse Zoe, care, văzu Strike acum, avea dâre murdare de lacrimi pe obraji. Vreau să-l văd pe Tim...

— Dar el nu vrea să te vadă pe tine, spuse Strike.

— De ce? se tângui Zoe, vărsând alte lacrimi.

— Putem să vorbim despre asta în maşină, replică el, deschizând o portieră din spate. Urcă.

103

Ştiute şi neştiute lucruri s-au terminat;
Multe vieţi sfârşite, timp împuţinat;
Pământul gol a fost lăsat nesemănat?
Mugurii aceştia vor rămâne ne-nfloriţi?

Christina Rossetti, *Amin*

— Ai fi putut să fii mai empatie, spuse Robin pe un ton de reproş o oră mai târziu.

Ea şi Strike parcaseră pe o stradă laterală de lângă staţia Tufnell Park, după ce o conduseseră pe Zoe la metrou. Zoe avea acum la ea cardul camerei de hotel a lui Robin şi 100 de lire pe care i-i dăduse Strike.

— Sunt empatie, spuse Strike. De ce crezi că l-am ameninţat pe Ashcroft că îl castrez?

Avuseseră nevoie de 30 de minute ca să-i aline lui Zoe suferinţa cauzată de plecarea grăbită a lui Ashcroft şi apoi să-i explice cum funcţionau hotelurile, pentru că ea nu mai stătuse niciodată într-unul. Dar Zoe era atât de speriată că Anomie avea să vină după ea că, în cele din urmă, se lăsă convinsă că nimeni nu o va da afară din hotel Z pentru că nu arăta ca Robin şi chiar acceptase îmbrăţişarea liniştitoare a lui Robin în capul scărilor de la metrou.

— În clipa în care o să aibă iar semnal o să-l sune pe Ashcroft, spuse Robin.

— Dacă Ashcroft îşi cunoaşte interesul, n-o să răspundă, spuse Strike. Nici acum, nici altă dată.

— Îţi dai seama că, dacă el e Anomie...

— Nu e. Tocmai l-am tăiat pe de listă. Mă rog, cam 90%.

— Cum? zise Robin consternată.

— Îţi explic după ce îmi spui ce s-a întâmplat la Zoe.

— E totul aici.

Robin îşi scoase mobilul din geantă, găsi înregistrarea şi apăsă pe redare.

Strike ascultă, cu faţa împietrită, cum Zoe spunea că Anomie avea să le facă celor doi detectivi „ce le făcuse lui Ledwell şi lui Blay”. Când nu se mai auziră decât bătăile în tastatura laptopului, Robin spuse:

— Aici sunt eu intrând în joc. Erau deschise două canale şi Albacahartia... era complet diferită. A spus că Morehouse fusese un mizerabil nenorocit şi că se bucura că scăpase de el. Apoi, după ceva timp, am observat: Anomie şi Albacahartia nu tastau în acelaşi timp şi când i-am spus asta, pe ambele canale, am fost banată imediat. Sunt sigură că sunt...

— ...una şi aceeaşi persoană, spuse Strike, aplecându-se în faţă şi apăsând pe pauză. Căcat. Bineînţeles: Albacahartia a fost creată pentru a-l urmări pe Morehouse. Pentru a afla ce gândeşte, dacă intenţionează să plece...

— ...şi pentru a încerca să-l ţină acolo, spuse Robin, pentru că Vikas se maturizase de când contribuise la crearea jocului, nu-i aşa? Avea din ce în ce mai mult succes în lumea reală şi Anomie trebuie să fi ştiut că i-ar fi fost aproape imposibil să-l înlocuiască. Tocmai l-am văzut descărcându-şi nervii pe noul moderator, DrekPlictirit, care în mod evident nu se descurcă. Albacahartia a venit în *Jocul lui Drek* cam la momentul la care Vikas şi Rachel se certau. Nu cred că a fost o coincidenţă. Rachel spune că Anomie era posesiv faţă de Vikas, că nu-i plăcea că el şi Rachel se împrieteneau. Albacahartia era modalitatea perfectă de a-l despărţi pe Vikas de Rachel definitiv.

— Cu nişte nuduri furate, pe care Anomie le-a arătat şi celorlalţi bărbaţi, spuse Strike, gândind rapid. Care sunt şansele ca Oliver Peach să fi fost ademenit la Comic Con cu sugestia vagă că acolo avea să se afle o roşcată superbă care să-l ajute să-l depisteze pe Anomie?

Strike apăsă din nou pe redare.

În momentul în care Zoe afirmă că ea iniţiase relaţia sexuală cu Tim Ashcroft, Strike murmură „ce jegos”, dar când Zoe rosti numele „Nils”, spuse tare: „Ce mama dracu'?”

— Sst, ascultă, spuse Robin, arătând spre mobilul din care acum se auzi vocea ei.

— *De ce crezi că e Nils?*

— *Dintr-o mulţime de motive. Prima oară când am văzut vitraliul de la North Grove am fost şocată. Scrie pe el „anomie”, aşa că în seara aia, pe canalul moderatorilor, am spus: „N-o să ghiciţi niciodată, azi am văzut un vitraliu pe care scrie ”anomie”, nu vi se pare ciudat?” sau aşa ceva, şi imediat Anomie a deschis un canal privat cu mine şi a zis: „Să nu mai spui niciodată de vitraliul ăla, altfel te banez. Nu spui despre asta nimănui”. S-a purtat foarte ciudat.*

— *Anomie a pomenit ceva de North Grove?*

— *Nu, dar am avut senzaţia că ştie unde e vitraliul şi am început să cred că trebuie să fi fost acolo, şi poate de acolo îi venise ideea numelui. Apoi, într-o zi, Nils mi-a vorbit despre anomie şi mi-a explicat ce înseamnă. Mi-a zis că tre să ai, gen, un ţel în munca ta şi tre să te asiguri că rămâi în legătură cu ceilalţi, şi că o comună e cel mai bun mod de viaţă, pentru că nu poţi să suferi de anomie dacă trăieşti într-o comună, şi că ar trebui să plec de aici şi să mă duc să stau la North Grove. Mariam îl susţinea. Eu am crezut că erau amabili. Dar*

nu m-am dus, pentru că Tim nu voia. Spunea că acolo nu puteam să avem intimitate. Apoi, într-o zi, i-am auzit pe Nils şi pe Pez vorbind despre Edie şi am tras cu urechea, pentru că tot speram că ea o să vină la North Grove şi o s-o cunosc. Dar erau amândoi foarte răutăcioşi faţă de ea... Eu crezusem că sunt mândri că o cunosc, după ce făcuse ea, dar nu erau. Pez vorbea despre o idee de carte de benzi desenate la care lucrase împreună cu Edie, înainte să apară Josh. Pez a spus că probabil Edie avea să-l dea acum în judecată dacă el termina cartea şi îşi punea numele pe ea, pentru că unele idei erau ale ei. Era despre un cioclu care călătoreşte în timp cu coşciugul, întuneric beznă. Mie mi s-a părut o idee mişto. Pun pariu că toate erau ideile ei, părea genul ei de poveste. Pun pariu că Pez doar a făcut câteva desene. Apoi Nils a început s-o ponegrească pe Edie şi eu nu-l mai auzisem să vorbească aşa. Era furios, foarte furios. Gen, Nils nu se înfurie prea des. A spus că Edie nu-l pomenise în niciun interviu, după ce el îi oferise gratis un loc în care să stea şi spaţiu în care să facă Inimă neagră ca noaptea, şi că Edie lua tot şi nu dădea nimic înapoi. Vorbea ca şi cum, dacă n-ar fi fost el, Edie n-ar fi avut niciodată succes şi spunea că Edie flirtase cumva cu el ca să obţină de la el ce voia. Şi spunea că Edie nu vorbise niciodată despre arta lui sau ceva şi nici nu se deranjase să apară la ultima lui expoziţie. Şi în timp ce îl ascultam pe Nils, m-am gândit că exact aşa vorbeşte Anomie despre Edie, pentru că într-o noapte, la puţin timp după ce intrasem în joc, Anomie spunea ce vacă era Edie că ponegrise jocul, când el menţinea interesul fanilor şi îi făcea ei o favoare. Apoi mi-a spus că Edie se dăduse la el, gen, în viaţa reală, dar cumva îl părăsise când începuse să facă bani. Anomie era beat atunci când a spus asta, mi-a spus că băuse. A spus că avusese o zi proastă.

— De ce fusese o zi proastă?

— Nu mi-a spus — nu spune niciodată prea multe despre viaţa lui reală. Dar apoi, a doua zi dimineaţă, după ce-mi spusese toate astea despre Edie, a deschis un nou canal privat cu mine şi a zis: „Uită ce am spus noaptea trecută, dacă vrei să rămâi în joc”. Aşa că n-am spus niciodată nimănui, pentru că eu iubeam jocul atât de mult pe vremea aia. Aveam prieteni acolo — Demon1 şi LabuteleluiBuffy —, vreau să zic, înaintea ta — vorbeam mult cu cealaltă LabuteleluiBuffy. Dar după ce l-am auzit pe Nils vorbind despre Edie, nu mi-a mai plăcut atât de mult de el. Şi am început să observ cât de mult stătea la calculator. Se ocupă din când în când de artă, dar nu termină multe lucrări.

— L-ai văzut vreodată jucând jocul?

— Nu, dar cineva de acolo jucase, cineva de la North Grove, pentru că l-am văzut o dată în istoricul navigării, după ce am început să cred că Anomie ar putea fi Nils. Am început să caut. Crezi că a fost incorect?

— Nu, Zoe, cred că a fost inteligent.

— Apoi, când Josh a venit să stea la North Grove, în luna dinaintea atacului, Nils îi sugera idei pentru desen. L-am auzit făcând asta de câteva ori şi ăsta e iar stilul lui Anomie, pentru că el ponegrea mereu desenul — şi eu n-

am înţeles niciodată asta, pentru că, de fapt, era înnebunit după el —, dar Anomie spunea mereu că s-ar descurca mult mai bine ca Edie. Aşa că începeam să fiu foarte bănuitoare în privinţa lui Nils, apoi, în ziua în care... a avut... loc...

— Atacul?

— Da... Nils a fost plecat. El nu e plecat aproape niciodată.

— Ţi-a spus unde fusese?

— Nu, ştiu doar că era plecat, pentru că Bram nu era la şcoală şi Mariam se plângea că încearcă să-şi ţină cursurile de artă şi să aibă şi grijă de Bram în acelaşi timp. Dar partea cea mai rea... mi-a fost atât de frică când l-am găsit... eram în atelierul lui Nils. El îl ţine încuiat, dar a vrut să-i aduc o carte de acolo... şi am găsit...

— Ce a găsit? spuse Strike, când tăcerea se prelungi.

— Un cuţit, spuse Robin. A mimat cuvântul din buze.

— *...era foarte mare,* reluă Zoe şoptind, în pragul lacrimilor. *Era pur şi simplu acolo, pe un raft. Şi avea un scris straniu pe el, ca o vrajă sau ceva.*

Robin apăsă pe pauză.

— Am văzut cuţitul ăla. A fost al bunicului lui Nils. El l-a numit cu un cuvânt olandez pe care nu mi-l amintesc. „Vraja” era un cuvânt care în greacă înseamnă „moştenire”.

— Şi era, pur şi simplu, acolo, în atelierul lui?

— Da, şi evident că oamenii ştiau că e acolo — cel puţin Bram, pentru că l-a întrebat pe Nils dacă poate să-l ia la şcoală. Nils i-a zis că nu.

— Slavă Domnului, spuse Strike, altfel probabil că aveam de-a face cu un masacru la o scoală.

— Atât a avut de spus Zoe despre motivele pentru care îl bănuieşte pe Nils, spuse Robin. În rest, ea se panichează că Anomie o să vină s-o omoare şi eu încerc s-o conving să meargă la hotel. Deci, ce crezi despre teoria ei?

— Sincer? spuse Strike. Nu cine ştie ce.

Îşi scoase ţigara electronică şi trase un fum lung. După ce îl dădu afară, spuse:

— Edie Ledwell a enervat o grămadă de bărbaţi, nu-i aşa?

— Da, spuse Robin. Dar eu nu cred că a flirtat cu Nils să obţină lucruri de la el. Nu cred că era genul ăla şi oricum...

— Bărbaţii sunt, în general, predispuşi să creadă că femeile flirtează cu ei? întrebă Strike, anticipând ce urma să spună Robin.

— Unii dintre ei, spuse ea uitându-se la ceas. Şi întotdeauna cei care nu-ţi plac par cei mai predispuşi să creadă că eşti nebună după ei.

Robin se gândea la Hugh Jacks, dar gândurile lui Strike zburară spre trotuarul de la Ritz.

— Mâncăm ceva? sugeră el. Mai e o grămadă de timp până va trebui să mergem la Ledwell.

Aşa că se duseră la cel mai apropiat local, iar Strike luă cu el însemnările lui Robin despre cei patru troli. După ce se aşezară la o măsuţă de la geam şi le fură aduse sendvişuri, Strike spuse:

— Ţi-am citit însemnările.

— Şi?

— Şi sunt de acord.

— Cu ce?

Nu trecuse şi concluzia la care ajunsese, îngrijorată că Strike ar putea crede că vede lucruri imaginare.

— Că sunt aceeaşi persoană. Vorbesc despre Julius, Johnny, Max şi Lepine, evident. La Zoltan şi Scaramouche e mai greu să-ţi dai seama, pentru că nu avem niciun material de-al lor pe care să-l comparăm cu al altora.

— Cred că e posibil ca Zoltan şi Scaramouche să fi fost banaţi, spuse Robin, uşurată că Strike nu credea că teoria ei e absurdă, pentru că n-am găsit nici urmă de ei pe Twitter. Dar dacă Rachel are dreptate şi Zoltan s-a transformat în Scaramouche, care a fost banat şi el, Zoltan / Scaramouche nu s-ar fi gândit, eu ştiu, să micşoreze riscul? Să facă mai multe conturi, ca să poată sacrifica unul sau două, dacă sărea calul?

— E plauzibil, spuse Strike dând din cap, deşi există destui bărbaţi cărora le face plăcere să hărţuiască fete pe internet. Nu trebuie să aibă toţi legătură unii cu alţii.

— Ştiu, spuse Robin, dar asta nu explică de ce Rachel e atât de detestată de acele patru conturi. Iese din tipar: Edie şi Kea l-au enervat amândouă pe Anomie. Rachel, nu. Şi ai văzut trimiterea la Ringo Starr?

— Da, spuse Strike, ceea ce ne duce la o întrebare inevitabilă, nu-i aşa? Avem de-a face cu alte patru variante online ale lui Anomie? Eu înclin foarte mult să cred că da, şi dacă e aşa, Ashcroft nu poate fi Anomie. Nu ştiu dacă ai fost atentă la date, dar Julius şi Johnny au iscat o furtună pe Twitter când tu erai faţă în faţă cu Ashcroft, în Colchester.'

— Aha, făcu Robin. Aşa l-ai exclus?

— S-ar putea să mă înşel —, dar nu cred.

— Păi, atunci, cine, spuse Robin cu o urmă de disperare, este această persoană? E posibil ca acelaşi individ care i-a scris acele mesaje pompoase lui Josh Blay, cu expresii greceşti, şi i-a zis lui Rachel că „Edie şi cu mine suntem practic aceeaşi persoană” să le spună pe internet femeilor tinere că ar trebui să fie violate şi înfometate până la greutatea necesară înmulţirii?

— De ce nu? spuse Strike energic. Crezi că oamenii educaţi şi cultivaţi nu sunt capabili să fie la fel de răi şi mizerabili ca oricare alţii? Uită-te la nenorocitul de Ashcroft. Oricum, nu e greu să cauţi câteva frânturi în greacă şi latină şi să le copiezi. Asta nu înseamnă neapărat că suntem în căutarea unui creier ca al lui Bhardwaj.

— Dacă sunt toţi una şi aceeaşi persoană, spuse Robin, Kea Niven ar fi putut să spună adevărul că Anomie a folosit o replică din Kosh cu ea. E o

adevărată pradă: frumoasă, legată direct de *Inimă neagră ca noaptea* — poate că Anomie s-a gândit că merită să se ocupe personal de ea, în loc să i-o delege unuia dintre troli.

— E logic, spuse Strike dând din cap, şi dacă Anomie s-a dat într-adevăr la Kea, folosindu-se de Kosh, asta indică un bărbat care nu are succes la femei în viaţa reală — sau nu la fel de mult succes pe cât i-ar plăcea lui. Sunt o grămadă de bărbaţi cu căsnicii presupus fericite cărora le place vânătoarea de dragul vânătorii. Cantitate în locul calităţii, cum spune Kosh.

După o scurtă pauză, Strike adăugă:

— Ştii, eu revin întruna la acea primă întrebare: ce are de pierdut Anomie dacă e demascat? Înţeleg de ce voia Bhardwaj să rămână anonim. Era un puşti care voia să fie luat în serios de astrofizicienii de la Cambdridge. Mă îndoiesc că îşi dorea ca ei să afle că o mare parte din viaţa lui e consumată de jocul ăla sau să fie asociat cu persecutarea publică a lui Edie de către Anomie.

— Eu tot nu înţeleg de ce Vikas nu a rupt legăturile cu Anomie mai devreme.

— Dar tocmai ai aflat de ce, nu-i aşa? spuse Strike. Albacahartia.

— Dar Albacahartia nu a fost acolo de la început. De ce a rămas Vikas înainte ca ea să apară?

— Bună întrebare, spuse Strike.

— Îţi mai aminteşti „gluma” pe care Vikas i-a spus-o lui Rachel? „Anomie nu e iubita mea. E sora mea.” Ce naiba însemna asta?

— Dumnezeu ştie, spuse Strike.

Ceva din subconştientul lui tot îi dădea semnale, refuzând însă să se lase desluşit.

După ce îşi mâncară sendvişurile, Robin se duse la baie, apoi spuse:

— Nu e atât de departe Battledean Road, dar probabil ar fi bine să plecăm... Eşti în regulă?

— Ce? spuse Strike, care încerca să scoată la suprafaţă gândul care continua să-l râcâie. Da. Mă gândeam doar.

Odată ajunşi în BMW, Strike îşi scoase iar mobilul, să caute ceea ce acum credea că sunt patru pseudonime ale lui Anomie. Deşi tocmai îi spusese lui Robin că era posibil ca Zoltan să nu aibă nimic de-a face cu cazul, căută prima oară numele lui.

Rezultatele fură, cel puţin, eclectice. Află că Zoltan era un prenume unguresc şi, de asemenea, numele unui gest cu mâna, care îşi avea originea într-un film vechi de 15 ani numit *Băi, care mi-ai şutit maşina?*

Strike pufni uşor şi căută „John Baldwin”. Rezultatele erau numeroase şi la fel de diverse. Însă acum, când se concentră asupra numelui, avu o impresie stranie că îl mai văzuse şi altundeva decât pe Twitter, deşi creierul lui recalcitrant refuza să divulge unde.

Numele Discipolul lui Lepine şi Julius Evola nu aveau nevoie de explicaţii, se gândi Strike, dar în timp ce reflecta la Scaramouche, în minte îi

răsunară câteva acorduri muzicale, nefiind probabil singurul care, când auzea Scaramouche, se gândea la Bohemian Rhapsody, şi nu la un clovn din secolul al XVI-lea.

În cele din urmă, îşi îndreptă atenţia spre ultimul nume: Max R, cunoscut şi ca @mreger#5.

— Am ajuns, îl anunţă Robin în timp ce intră pe Battledean Road.

Însă imediat după ce ea rostise aceste cuvinte, Strike spuse tare:

— Căcat.

— Ce e? întrebă Robin.

— Stai o clipă, spuse Strike, grăbindu-se să introducă iar Zoltan în Google.

Robin merse mai departe pe strada mărginită pe ambele părţi de case familiale, solid construite, cărora, după recentele ei căutări imobiliare, le estima valoarea la mult peste un milion de lire. Printr-un noroc, chiar în faţa casei lui Grant şi Heather Ledwell era un loc de parcare liber. După ce parcă BMW-ul, Robin se întoarse iar spre Strike, care continua să tasteze în telefon, privind rezultatele cu o expresie despre care ea ştia, în virtutea unei îndelungate experienţe, că înseamnă concentrare adâncă.

Mai aveau câteva minute până la ora 9. Fără să scoată un cuvânt, Robin aşteptă ca Strike să-i spună ce făcea. În sfârşit, el ridică privirea.

— Ce e? întrebă ea.

Era convinsă, după expresia lui, că Strike are ceva important să-i spună.

— Cred că am tăiat nişte sârmă ghimpată.

— Ce?

Înainte ca el să apuce să răspundă, cineva bătu în geamul de lângă Robin, făcând-o să tresară.

Grant Ledwell le zâmbea, cu o sticlă de vin împachetată în mână, evident nerăbdător să fie pus la curent cu importantele noutăţi.

104

Al morţii negru praf, suflat de vânt,
Şi strecurat în fiecare pliu secret
De sub sigiliul scrisorii noastre,
Uscând cerneala pentru totdeauna...

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

— Îţi explic după ce terminăm aici, îi şopti Strike.

— Tocmai am fost la magazin, spuse Grant, arătând spre sticlă în timp ce Strike şi Robin coborau din maşină.

Sejurul din Oman îi lăsase un bronz puternic, scos în evidenţă de cămaşa albă pe care o purta la blugi. Nemaifiind ascunsă de vreun sacou, o burtă pronunţată ieşea la iveală.

— Heather şi mama ei mi-au terminat tot vinul roşu bun.

Când Strike ocoli partea din faţă a maşinii şi deveni vizibil în întregime, cu cârjele lui şi cracul pantalonilor pe jumătate gol, Grant exclamă:

— Ah... ai...

— Doar jumătate de picior, da, spuse Strike. Probabil o să-mi crească la loc.

Grant râse încurcat. Stânjeneala sa în faţa invalidităţii evidente a lui Strike îi atrase atenţia lui Robin, care încă se gândea la comentariul neobişnuit despre sârma ghimpată, dar fără să-i îmblânzească atitudinea faţă de Ledwell, împotriva căruia era deja pornită, având în vedere felul în care, în opinia ei, acesta îşi neglijase fiica şi nepoata.

— De când nu ne-am văzut, familia noastră s-a mărit! spuse el fără să privească spre Strike, în timp ce avansau toţi trei spre uşa de la intrare.

— Heather a născut? întrebă Robin politicoasă. Felicitări!

— Da, am, în sfârşit, un băiat, spuse Grant. A treia oară a fost cu noroc!

Părea că Rachel nu mai era considerată unul dintre copiii lui Grant, se gândi Robin cu o aversiune şi mai mare faţă de el.

— Ce nume i-aţi dat? întrebă ea.

— Ethan, spuse Grant. A fost întotdeauna numele preferat al lui Heather. Îi place de când a văzut Misiune: Imposibilă.

Intrară într-un hol decorat în bej şi crem şi, printr-o altă uşă, într-un salon mare unde se aflau Heather şi mama ei. Fu acum rândul lui Strike să-şi ferească privirea, deoarece Heather, cu sânul dezgolit aproape în întregime, îşi alăpta fiul nou-născut ţinându-i în mână, ca un cartof mare, capul acoperit cu câteva fire de păr şaten. Două fetiţe în pijamale identice, roz cu picăţele, stăteau ghemuite pe podea, jucându-se cu o pereche de ponei de plastic şi călăreţii lor. Ridicară privirea când tatăl lor intră împreună cu doi necunoscuţi şi amândouă căscară gura la vederea cracului prins cu ace al pantalonilor lui Strike. Bunica lor, scundă şi cu un păr roşcat agresiv, se arătă mai degrabă entuziasmată.

— Bună! spuse Heather cu voioşie. Scuzaţi-mă. Când i-e foame, i-e foame!

— Am citit despre tine, spuse soacra lui Grant, sorbindu-l pe Strike cu ochi lacomi. Le-am povestit fetelor despre tine. N-au vrut să se culce înainte să-l vadă pe musafirul celebru al lui tati!

— Mergem în grădină, spuse Grant, scutindu-l pe Strike să dea vreun răspuns.

Strike şi Robin îl urmară într-o bucătărie mare şi foarte bine echipată, plină de ustensile şi electrocasnice din oţel inoxidabil. Uşile de sticlă erau deja deschise şi Robin văzu că, de fapt, grădina consta într-o mică zonă pavată, unde se aflau o masă şi scaune de lemn înconjurate de ghivece cu plante.

— Vreţi să beţi ceva? întrebă Grant, luându-şi un pahar de vin dintr-un dulăpior suspendat.

Amândoi refuzară.

După ce se aşezară la masa din grădină, iar Grant îşi turnă vin şi luă o gură, Robin spuse, nu foarte sincer, pentru că în realitate i se părea destul de insipidă:

— Minunată casă.

— Mersi, spuse Grant, dar n-o să mai stăm aici prea mult. Plecăm. E o uşurare, de fapt, că am luat decizia. Ne întoarcem în Oman. Şcoli excelente pentru copii, o comunitate de expaţi bună. Încă avem prieteni acolo. Mă pot ocupa de toate chestiile legate de film de la distanţă, nu e nevoie să rămânem în Marea Britanie pentru asta. În fine, Heather abia aşteaptă să plece. E încă îngrijorată din cauza lui Anomie şi a tuturor acelor nebuni cu *Inimă neagră ca noaptea*.

Plus că Omanul e un frumos paradis fiscal, se gândi Strike.

Grant bău nişte vin, apoi spuse:

— Deci: aveţi noutăţi pentru mine?

— Da, spuse Strike. Suntem 90% siguri cine e Anomie.

Zău? se gândi Robin, privind spre el.

— Ei, asta e o veste al naibii de bună, se bucură Grant din toată inima. Cine...?

— Nu putem să spunem până nu e dovedit, spuse Strike. Am putea fi daţi în judecată pentru calomnie. De fapt, ne lipseşte o probă esenţială şi ne întrebam dacă ne poţi ajuta cumva.

— Eu? întrebă Grant, surprins.

— Da, spuse Strike. Am să-ţi pun câteva întrebări, dacă e în regulă?

— Zi.

Dar lui Robin i se păru că pe faţa lui de buldog, care părea lucioasă în lumina apusului, apare o urmă de precauţie.

— Mai întâi, zise Strike, acea convorbire telefonică cu Edie despre care mi-ai spus. Cea în care ea ţi-a zis că Blay vrea s-o dea afară de la *Inimă neagră ca noaptea?*

Grant ridică mâna stângă şi îşi şterse ceva invizibil de pe nas.

— Da?

— Când anume a fost asta? întrebă Strike.

— Ăă... anul trecut.

— Îţi aminteşti exact când?

— Trebuie să fi fost... prin iunie?

— Edie avea numărul tău de mobil?

Urmă o scurtă pauză.

— Da, spuse Grant.

— Şi când a fost ultima oară când aţi vorbit, înaintea acelei convorbiri?

— În ce fel e asta relevant pentru Anomie?

— E foarte relevant, îl asigură Strike.

— Nu... mai luasem legătura de ceva timp înainte de asta.

— Adică de când ea nu avea adăpost şi ţi-a cerut ajutorul?

Maxilarul de jos al lui Grant deveni şi mai pronunţat. Înainte ca el să încerce un răspuns, din casă ieşiră fiicele lui, cu acea atenţie reţinută manifestată de copiii curioşi în privinţa necunoscuţilor, fiecare ducând un ponei de plastic cu un călăreţ.

— Tati, spuse cea mai mare, apropiindu-se de masă, uite ce ne-a dat Gan-Gan.

Puse poneiul cu călăreţ pe masă. Sora ei mai mică se uita în lateral la cracul prins în ace al pantalonilor lui Strike.

— Minunat, spuse Grant. Acum duceţi-vă înapoi înăuntru. Tati are treabă.

Fetiţa mai mare avansă timidă spre Grant, se ridică pe vârfuri şi şopti tare la urechea lui:

— Ce a păţit bărbatul ăsta la picior?

— Maşina în care eram a trecut peste o bombă, când eram soldat, îi spuse Strike fetei, mai mult să scape de ea decât ca să-l scutească pe Grant de stânjeneala de a trebui să răspundă.

— Aaaa, făcu ea.

Acum, sora ei mai mică se apropie şi ea şi cele două se holbară în tăcere la Strike.

— Duceţi-vă înăuntru, repetă Grant. Haideţi.

Fetele se retraseră, şoptind între ele.

— Scuze, spuse Grant băţos, luând încă o gură de vin.

— Nicio problemă. Următoarea întrebare: eram curios dacă ai mai primit şi alte apeluri telefonice în care ţi se spunea să-ţi dezgropi nepoata?

— Nu, spuse Grant. Doar cele două de care ţi-am zis.

Strike îşi scoase pentru prima oară carnetul şi răsfoi la notiţele interviului anterior cu Ledwell.

— Tu ai răspuns doar la al doilea apel, nu-i aşa? La primul a răspuns Heather.

— Da, spuse Grant. Înţeleg că Anomie ne suna?

— Nu, nu era Anomie. Apelantul a spus: „Dezgroap-o pe Edie şi uită-te la scrisoare", corect?

— Da.

Acum părea să se simtă categoric inconfortabil.

— Dar nu a specificat la care scrisoare ar trebui să te uiţi?

— Nu.

— Pentru că în sicriu sunt două scrisori, nu-i aşa? Una de la Ormond, una de la Blay?

— Exact, spuse Grant, ferindu-şi ochii de soarele care apunea. Scuzaţi-mă, mă duc să-mi iau nişte ochelari de soare. Îmi bate în ochi.

Se ridică şi dispăru în casă.

— E speriat, murmură Robin.

— Aşa şi trebuie, fir-ar al dracu'. L-a sunat din părţi Edie. S-ar putea să fie nevoie să facem puţin pe poliţistul bun şi poliţistul rău.

— Cât de rea vrei să fiu?

— Ha-ha, făcu Strike.

Paşii din spatele lor anunţau întoarcerea lui Grant Ledwell, care acum purta o pereche de ochelari Ray-Ban tip aviator.

— Scuze, spuse el reluându-şi locul şi bând imediat nişte vin.

— Nicio problemă, zise Strike. Deci: revenind la scrisorile din sicriu. Au fost două, nu? Suntem de acord în această privinţă?

— Cormoran, murmură Robin înainte ca Grant să apuce să răspundă.

— Ce e? spuse Strike, iritat.

— Cred, zise Robin, cu un zâmbet de scuze spre Ledwell, că ar trebui să ne amintim că vorbim despre nepoata lui Grant.

— Mulţumesc, spuse Grant, mai tare decât era necesar. Mulţumesc foarte mult, ăă...

Dar era evident că uitase numele lui Robin.

— Bine, spuse Strike.

Apoi, pe un ton ceva mai puţin agresiv, întrebă:

— Două scrisori, da?

— Da, confirmă Grant.

— Pentru că, atunci când ne-am întâlnit la The Gun, ai vorbit despre o scrisoare, nu de două. „Cioclul ştia, pentru că l-am rugat să pună scrisoarea acolo.” La momentul ăla n-am dat atenţie acestui lucru. Am presupus că vorbeai despre o scrisoare pe care o înmânaseşi personal şi că, probabil, Ormond îi dusese chiar el cioclului scrisoarea lui. Aşa s-a întâmplat?

Faţa lui Grant deveni inexpresivă şi Robin fu convinsă că acesta îşi reaminteşte că Ormond e în libertate şi că poate să-l dea de gol dacă minte.

— Nu, spuse el, amândoi... amândouă scrisorile erau la mine. Eu tratam cu cioclul.

— Atunci de ce mi-ai spus că l-ai rugat pe cioclu să pună „scrisoarea” în sicriu?

— N-am spus asta, minţi Grant.

Apoi adăugă:

— Sau, dacă am spus, m-am exprimat greşit.

— Deci i-ai dat cioclului două scrisori şi, dacă se duce poliţia să-l intervieveze, el o să le spună că a băgat două scrisori înăuntru, corect?

— De ce naiba ar vrea poliţia să vorbească cu cioclul?

Pentru a doua oară în acea seară, Strike făcuse un bărbat să transpire: fruntea lui Grant sclipea în lumina arămie a soarelui.

— Pentru că e un caz de crimă, fir-ar al dracu', spuse Strike ridicând vocea, şi pentru că oricine spune minciuni despre cadavrul lui Edie sau despre relaţia lui cu ea când trăia...

— Cormoran! spuse Robin. Vorbeşti de parcă...

Apoi i se adresă din nou lui Grant:

— Scuze. A fost un caz urât. Sunt sigură că şi vouă v-a fost foarte greu.

— Da, a fost al naibii de greu, spuse Grant. energic.

Mai bău nişte vin şi, după ce puse paharul înapoi pe masă, se uită la Strike şi spuse:

— Nu înţeleg ce importanţă are câte scrisori au fost băgate în sicriu.

— Atunci recunoşti că numai una a fost băgată înăuntru, nu-i aşa?

— Nu, spuse Grant, te întreb ce relevanţă are.

— Să ne întoarcem la acea convorbire telefonică despre care mi-ai spus. Cea în care Edie, ca prin minune, avea numărul tău şi îţi cerea sfatul, când tu nu te mai întâlniseşi cu ea de când i-ai dat câteva sute de lire şi ai aruncat-o înapoi în stradă.

— Stai aşa puţin...

— Cormoran, nu e corect, spuse Robin pe un ton aprins.

— E o descriere exactă...

— Tu nu ştii, şi nici eu, ce s-a întâmplat în familia asta, interveni Robin.

— Ştiu că acea convorbire telefonică n-a avut loc. Oricum, se poate verifica, acum că poliţia a recuperat telefonul lui Edie.

Strike deduse din expresia încremenită a lui Grant că nu ştiuse asta.

— Nu e o crimă să-ţi pară rău că n-ai ţinut legătura mai des cu un membru al familiei pe care l-ai pierdut, spuse Robin. Eu înţeleg de ce cineva ar putea spune că a existat o convorbire telefonică, deşi, de fapt, ea n-a existat. Toţi am făcut asta. E natura umană.

— Partenera ta pare să se priceapă la oameni mult mai bine ca tine, îi aruncă Grant peste masă lui Strike.

— Deci n-a existat o convorbire telefonică? întrebă Strike. Asta vrei să spui?

Grant inspiră adânc şi expiră, forţând nasturii cămăşii albe care îi acoperea burta.

— Nu, spuse el în cele din urmă, nu a existat. E cum a spus partenera ta. Mi s-a... mi-a părut rău că n-am ţinut legătura cu ea.

— Dar acea convorbire telefonică inexistentă e presupusul motiv pentru care ai crezut că Blay voia ca Edie să plece de la *Inimă neagră ca noaptea*.

— Blay chiar voia ca ea să plece, mârâi Ledwell, părând apoi imediat că regretă.

— De unde ştii? spuse Strike. De unde ai dedus asta?

Cum Ledwell nu zicea nimic, Strike continuă:

— Mi-ai spus, în seara aceea de la The Gun, că Blay şi Katya Upcott au amândoi „o etică de pisici vagaboande”. O exprimare dură. Ce te-a făcut să spui asta?

Ledwell nu zise nimic.

— Să-ţi spun de unde cred eu că ţi-a venit ideea că Blay vrea control total? întrebă Strike.

Dar înainte să apuce să facă asta, cele două fetiţe în pijamale reapărură, acum în compania bunicii, care zâmbi radios spre grupul aşezat la masă, ignorând tensiunea din aer.

— Fetele vor să-i spună noapte bună lui tati.

Grant răbdă că fiicele lui să-l sărute pe obraz. În loc să plece imediat, mama lui Heather se întoarse spre Strike:

— Mia vrea să-ţi pună o întrebare. I-am zis că nu te deranjează.

— Sigur, spuse Strike, blestemând-o în sinea lui pe bunică şi pe copii.

— Te-a durut când a explodat bomba? întrebă cea mai mare dintre cele două fete.

— Da, a durut.

— Poftim, Mia, zise bunica zâmbind radios.

Robin nu s-ar fi mirat foarte tare dacă bunica l-ar fi întrebat pe Strike dacă e de acord ca Mia să-l ducă la şcoală pe post de material didactic.

— Bine, fetelor, spuneţi noapte bună musafirilor noştri, continuă această.

— Noapte bună, spuseră cele două fetiţe la unison, intrând în casă.

Soarele coborâse acum dincolo de acoperişul casei, umbrind micuţa curte pavată a familiei Ledwell, dar Grant nu-şi scosese ochelarii de soare, care acum

reflectau licărirea rubinie a cerului. Îi fusese oferit un timp de gândire util, graţie soacrei, şi înainte ca Strike sau Robin să apuce să vorbească, Grant spuse:

— E impresia mea generală că Blay voia ca ea să plece.

— Dar nu poţi spune de unde provine această impresie? întrebă Strike.

— Păi, se certaseră, nu-i aşa?

— Ai spus că el şi Katya au o etică de pisici...

— Ei credeau că Edie e Anomie, nu-i aşa?

— Faptul că Blay a fost convins că Edie e Anomie e exact tipul de paranoia de care te-ai aştepta să sufere un individ în permanenţă drogat a cărui relaţie a fost terminată, spuse Strike, dar tu eşti singura persoană care a sugerat vreodată că el voia să preia controlul integral asupra *Inimii negre ca noaptea*. Tot ce ni s-a spus în cursul acestei investigaţii sugerează că Blay abia era în stare să ridice un cui, cu atât mai puţin să scrie de unul singur desenul şi să negocieze cu nişte studiouri cinematografice şi cu Netflix. Cred că ai un motiv foarte exact să crezi că el voia să preia controlul şi un motiv foarte exact să spui că şi Katya e o escroacă. Cred că ai deschis şi ai citit scrisorile pe care trebuia să le bagi în sicriul lui Edie şi, după ce le-ai citit, ai decis s-o bagi înăuntru doar pe cea a lui Ormond.

Nu aveau să afle niciodată dacă Grant ar fi recunoscut sau nu, pentru că exact în clipa aceea Heather ieşi în curte prin uşile deschise, cu un pahar gol în mână, zâmbindu-le tuturor.

— Dă-mi şi mie nişte vin, Grub, spuse ea, instalându-se pe al patrulea scaun. Tocmai l-am culcat pe Ethan şi mama le citeşte fetelor o poveste.

În timp ce Grant îi umplea paharul, cu o expresie în continuare rigidă, Heather spuse nerăbdătoare:

— Deci, ce am pierdut? Ştim deja cine e Anomie?

— Vom şti, spuse Strike, înainte ca Grant să apuce să vorbească, după ce vedem scrisoarea care n-a mai ajuns în sicriu.

— Le-ai spus, răspunse Heather, zâmbindu-i lui Grant. Eu i-am zis...

— Taci din gură, mârâi Grant.

Heather nu ar fi părut atât de şocată nici dacă Grant ar fi plesnit-o. Tăcerea stânjenitoare fu întreruptă de un câine care lătra furios într-o grădină învecinată.

— I-ai zis să spună adevărul, nu-i aşa? îi spuse Strike lui Heather. Păcat că nu te-a ascultat. Să ascunzi probe într-un caz de crimă, să inventezi discuţii cu victima...

Acum, Heather părea panicată.

— Cormoran, spuse Robin pentru a treia oară, nimeni nu a ascuns probe.

Robin se întoarse spre soţii Ledwell:

— Personal, eu cred că aţi avut tot dreptul să citiţi acele scrisori. Doar era nepoata voastră şi oricare dintre cei care le-au scris putea fi responsabil pentru moartea ei, nu-i aşa?

— Exact asta am spus şi eu! răspunse Heather, încurajată.

Zărind expresia soţului ei, Heather adăugă:

— Ei, dar e adevărat, Grub, chiar am spus că...

— Nu recunosc că am citit scrisorile şi nu recunosc că nu le-am pus pe amândouă în sicriu, spuse Grant, scoţându-şi acum ochelarii.

În lumina slabă, faţa lui cu maxilare puternice semăna cu o sculptură primitivă.

— Dar soţia ta tocmai a recunoscut asta, remarcă Strike.

— Nu, a...

— Ba da, a recunoscut, spuse Strike, şi ăsta e un temei pentru un mandat de percheziţie. Bineînţeles, dacă vrei să arzi scrisoarea înainte să ajungă poliţia aici, e decizia ta, dar amândoi putem să depunem mărturie despre ce a spus Heather acum. Şi, la nevoie, cred că Ministerul de Interne ar permite deshumarea.

Într-un mod atât de previzibil, încât pe Strike îl irită de-a dreptul, mama lui Heather apăru la uşile de sticlă şi întrebă veselă:

— Mai aveţi loc pentru încă o persoană?

— Nu, se răsti Grant. Vreau să spun, lasă-ne puţin, Wendy.

Evident dezamăgită, Wendy se retrase. Câinele de alături continua să latre.

— V-aş sfătui pe amândoi să vă gândiţi bine la consecinţe dacă veţi continua să negaţi că scrisoarea e la voi, spuse Strike.

— O să fie în regulă, minţi Robin adresându-se speriatei Heather, dacă recunoaşteţi acum. Toată lumea o să înţeleagă. Bineînţeles că eraţi îngrijoraţi că Ormond sau Blay a avut ceva de-a face cu moartea lui Edie. Nu cred că altcineva în situaţia voastră ar fi rezistat tentaţiei de a deschide scrisorile. Este de înţeles.

Heather păru puţin mai liniştită.

— Dar dacă voi continuaţi să pretindeţi că nu aveţi scrisoarea, asta o să pară foarte dubios când o să se afle totul, spuse Strike, întorcând cu asupra de măsură privirea ostilă a lui Grant. E genul de chestie care place enorm ziarelor. „De ce n-au spus?” „De ce au ascuns asta?”

— Grub, şopti Heather, care părea acum înfricoşată, cred că...

Robin era sigură că Heather îşi imagina bârfele de pe la porţile locurilor de joacă dacă ziarele ar fi publicat, într-adevăr, astfel de articole.

— N-am ascuns-o, spuse Ledwell furios. Doar că n-am băgat-o în sicriu. Era dezgustător ce-a scris acolo. N-aveam de gând s-o îngrop cu aşa ceva.

— Am putea s-o vedem? spuse Strike.

Câinele de alături continuă să latre frenetic, în timp ce Grant îl privea fix pe Strike. Detectivul îl considera pe Ledwell un nătărău în multe privinţe, dar nu complet idiot. în sfârşit, Grant se ridică încet în picioare şi dispăru în casă, lăsându-şi soţia plină de nelinişte.

— Latră des? întrebă Robin amabilă, arătând spre câinele zgomotos.

— Câinele? Nu se opreşte niciodată! E pomeranian. Fetele ne imploră să le luăm un căţel. Le-am spus că poate, după ce ne întoarcem în Oman — acolo servitorii sunt atât de ieftini, probabil m-aş descurca cu un câine şi un copil mic. Dar nu pomeranian, asta cu siguranţă.

— Nu, te înţeleg, spuse Robin zâmbind, în timp ce inima îi bătea mai repede la gândul probei care era pe punctul să iasă la iveală.

Grant reapăru cu un plic în mână. înainte ca el să se aşeze, Strike îi întrebă:

— Ai o pungă de plastic transparentă?

— Ce? spuse Grant, care părea în continuare furios.

— O pungă de plastic transparentă. Sunt probe de ADN acolo. Nu vreau să le contaminez şi mai mult.

Grant se întoarse fără un cuvânt în bucătărie şi reveni cu plicul şi cu o pungă alimentară.

— Dacă ai putea să deschizi scrisoarea şi s-o bagi în pungă, împreună cu plicul, înainte s-o citim, spuse Strike.

Grant făcu ce i se spusese, apoi împinse scrisoarea învelită astfel peste masă.

Lui Robin îi bătea inima nebuneşte. Se aplecă spre partenerul ei să citească un scurt paragraf scris cu cel mai pur exemplu de ceea ce Pat ar fi numit „scris de nebun” pe care îl văzuse Strike vreodată. Mic şi neregulat, cu unele litere întărite obsesiv cu cerneală neagră, scrisul părea ciudat de copilăros, sau ar fi părut astfel dacă n-ar fi fost ortografia impecabilă şi conţinutul.

Mi-ai spus că sunt exact ca tine. M-ai făcut să cred că mă iubeşti, apoi m-ai abanonat ca pe un gunoi. Dacă ai fi trăit, ai fi folosit şi torturat şi alţi bărbaţi doar de distracţie, scuipându-i după ce te plictiseai de ei. Ai fost o pizdă arogantă, ipocrită şi abjectă şi vreau ca aceste cuvinte să putrezească lângă tine, cel mai fidel şi adevărat epitaf al tău. Priveşte în sus din iad şi uită-te cum preiau controlul asupra Inimii negre ca noaptea, pentru totdeauna.

— Katya Upcott ţi-a dat asta? spuse Strike, ridicând privirea spre Grant.

— Da.

— E dezgustător, nu-i aşa? spuse Heather aprigă. Pur şi simplu dezgustător. Şi faptul că mizeria asta a fost transcrisă de Katya care apoi i-a dat-o lui Grub, ştiind ce era acolo — şi Allan Yeoman, şi Richard Elgar au spus că e o femeie atât de drăguţă —, sincer m-a îngreţoşat când i-am auzit, atunci la Arts Club.

— Numai că nu e scrisă de Katya Upcott, spuse Strike. Nu e scrisul ei. Ăla e scrisul ei.

Strike arătă spre plic, pe care scria „Pentru Edie” cu acelaşi scris îngrijit şi pătrăţos ca şi lista de nume pe care Katya i-o dăduse cu mai multe săptămâni în urmă.

— Atunci... cine a scris asta? întrebă Grant, arătând cu un deget scurt şi gros spre scrisoare.

Acum, el şi Heather păreau amândoi speriaţi.

— Anomie, spuse Strike, scoţându-şi mobilul şi fotografiind scrisoarea.

Îşi băgă telefonul şi carnetul în buzunar şi întinse mâna după cârje.

— Ar trebui să sunaţi imediat la poliţie. Cereţi cu Ryan Murphy de la DIC. El trebuie să vadă scrisoarea aia. Între timp, n-o scoateţi din pungă.

Strike reuşi să se ridice pe cârje cu oarecare dificultate: era întotdeauna mai greu să-şi ţină echilibrul după ce stătuse jos mai mult timp.

— O seară bună, le spuse Robin încet soţilor Ledwell.

I se părea dificil să-şi abandoneze imediat rolul de poliţist bun. Intră înapoi în casă după Strike, în timp ce lătratul pomeranianului de alături puncta tăcerea şocată pe care o lăsaseră în urma lor.

105

Misterele când vor fi dezvăluite;
Toate secretele destăinuite;
Când lucrurile nopţii şi ale ruşinii,
Îşi vor găsi în fine denumirea...

Christina Rossetti, *Mai devreme sau mai târziu: acum, în sfârşit*

— Bun, spuse Strike în timp ce coborau pe aleea scurtă din faţa casei Ledwell, în întunericul care se lăsa. Trebuie să vorbim cu Katya. Vreau să ajung la Anomie înainte să se apuce să spargă şi alte hard-drive-uri.

După ce ajunseră la BMW, Strike îşi puse cârjele pe bancheta din spate şi o sună pe Katya, dar după câteva ţârâituri apelul intră în căsuţa vocală.

— Nu răspunde.

— E 10 fără un sfert, spuse Robin uitându-se la ceasul de pe bord. Poate că la ora asta închide volumul apelurilor?

— Atunci mergem la ei.

— Nu cred că Inigo o să fie încântat că-i vizităm atât de târziu, spuse Robin pornind motorul. De aici facem 20 de minute bune.

— Să sperăm că nefericitul ăla e încă în Whitstable.

În timp ce ieşea de pe locul de parcare şi acceleră pe Battledean Road, Robin spuse:

— Katya n-are cum să fi ştiut ce înmânează. Trebuie să fi crezut că în plic era ce-i dictase Josh.

— De acord, ceea ce înseamnă că a lăsat plicul ăla nesupravegheat la un moment dat, de când a fost lipit la spital şi până i l-a predat lui Grant Ledwell. Trebuie să aflăm exact traseul plicului.

— Există în continuare ADN-ul, dacă soţii Ledwell nu l-au contaminat prea tare.

— Anomie nu e prost. Pun pariu că a purtat mănuşi şi dacă nu e niciun ADN pe plic nu avem altceva decât scrisul şi accesul potenţial la geanta Katyei.

În timp ce parcurgeau străzile rezidenţiale cu ferestre luminate, în spatele cărora îşi imagina că locuiesc oameni normali şi fericiţi, Robin întrebă încet:

— Avem de-a face cu cineva cu adevărat diabolic, nu-i aşa? Să vrei să pui asta în sicriul ei?

— Da, spuse Strike căzut pe gânduri, cu ochii aţintiţi asupra străzii din faţă, e un individ profund tulburat.

— Care credea că Edie îl iubise.

— Sau se amăgea că Edie îl iubise.

— Îmi poţi spune acum ce însemna comentariul cu „sârma tăiată”?

— Ce? spuse Strike, care îşi urmărea şirul gândurilor. Ah, da — vorbeam despre tăierea sârmei ghimpate ca să străpungi tranşeele inamice.

— Şi în cazul nostru sârma este...?

— Conturile alea satelit pe care le-a făcut Anomie pe Twitter. Nenorocitul ăsta arogant nu s-a gândit că ar putea fi interesat cineva de toate aceste conturi minore, aşa că a fost puţin delăsător cu numele... Lasă-mă încă puţin şi îţi spun încotro cred că arată ele.

Strike îşi scoase iar mobilul.

— Ştiu că am mai văzut numele John Baldwin şi în altă parte, nu doar pe Twitter...

Deşi era deopotrivă impacientată şi neliniştită, Robin tăcu, ascultătoare. Intră cu maşina pe Holloway Road, care avea să-i ducă spre nord-vest, spre Hampstead şi Highgate. Lângă ea, aplecat deasupra mobilului, Strike tasta din când în când şi se gândea încruntat.

— L-am prins! spuse el atât de tare, că Robin tresări. E pe Reddit, pagina cu „Urmărirea curvelor criminale” şi... căcat.

— Ce e? spuse Robin, a cărei inimă continua să bubuie.

— A raportat-o pe sora lui Marcus Barrett.

— Ce?

— „Curva mincinoasă Darcy Olivia Barrett a adus acuzaţii false de agresiune sexuală împotriva iubitului ei. Stă pe Lancaster Drive nr. 4b, Hoxteth”... îi înşiră toate conturile sociale... D-aia n-am găsit nimic pe partea ei. Pun pariu că le-a şters pe toate după ce a apărut asta.

— Strike, vorbeşte-mi despre nume, spuse Robin. Ce anume trădează?

— Păi, în primul rând, Marc Lepine a împuşcat 14 femei. Numărul preferat al lui Anomie e 14. Julius „eu sunt Evola” ne spune că Anomie e, sau a fost, la North Grove.

— Parcă ai spus că Evola e genul de scriitor pe care extrema dreaptă...?

— M-am înşelat. Dacă Anomie e Discipolul lui Lepine, e şi Eu sunt Evola. Apoi mai e Max Reger, compozitor german din secolul al XlX-lea — ar fi trebuit să-mi dau seama: am văzut o carte cu partiturile lui pe orga aia afurisită.

— Stai puţin...

— John Baldwin, compozitor britanic din secolul al XVI-lea, Zoltán Kodály, compozitor ungar de la începutul secolului XX. Scaramouche: direct

din Bohemian Rhapsody a lui Queen. Ceea ce înseamnă că ascultă Queen şi Beatles, posibil din cauză că n-are...

Mobilul lui Strike se auzi prin bluetooth-ul maşinii: Katya îl sună înapoi. Strike răspunse, dar abia rostise „Salut” când din boxe se auzi un ţipăt ascuţit.

— Ajutaţi-ne, ajutaţi-ne, ajutaţi...

Apelul se întrerupse.

Strike împunse numărul cu degetul, să sune înapoi, dar nu răspunse nimeni. Robin apăsă acceleraţia.

— Nu era Katya — era Flavia. Strike, sună...

Dar el formă deja 911.

— Poliţia — se aud ţipete de la numărul 81 pe Lisburne Road, e un bărbat cu un cuţit... Pentru că ştiu că e... Cormoran Strike... E o familie de patru persoane...

— Căcat, spuse Robin în timp ce Strike închidea. Căcat — e vina mea, e doar vina mea, l-am speriat...

— Nu e vina ta, spuse Strike, prinzându-se de marginile scaunului în timp ce Robin lua o curbă în viteză.

— Ba da, e — ar fi trebuit să-mi dau seama... Strike, ştie să deseneze foarte, foarte bine.

— Cum...?

— În veceul de la North Grove e un autoportret. Am crezut că e făcut de Katya, dar apoi am văzut unul de-al ei în camera lui Josh şi Edie şi era varză şi...

Robin icni.

— Strike, ştiu de ce a luat-o printre copaci după ce a înjunghiat-o pe Edie. Ryan Murphy mi-a spus că în după-amiaza aia era un alsacian scăpat de sub control în Heath...

— Iar lui i-e foarte frică de câini.

106

Îndeamnă-mă să-ţi sar în apărare!
Primejdia ta-mi va da puteri supraumane,
Un pumn de fier şi suflet de oţel călit,
Ca să lovesc, să tai şi să nu simt nimic.

Mary Elizabeth Coleridge, *Afecţiune*

— Niciun poliţist, spuse Robin disperată, în timp ce frâna la câteva case mai încolo de casa Upcott.

Se smulse din centura de siguranţă, se aplecă peste Strike şi, înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmplă, izbi în butonul care deschidea torpedoul şi luă setul de şperacle.

— Ce dracu' crezi că...? strigă Strike, prinzând-o de geacă din spate în timp ce ea deschidea portiera din dreapta.

— Dă-mi drumul...

— Nu intri acolo, tâmpito, are macetă, fir-ar al dracu'...

— E o fată de 12 ani — dă-mi DRUMUL!

Robin îşi scoase alarma de viol din buzunar şi se eliberă din geacă, aproape căzând afară din maşină. Alarma îi alunecă din mână şi se rostogoli pe jos; scăpată de Strike care încerca s-o oprească, Robin alergă după ea, o înşfăcă şi o luă la goană pe stradă spre casa Upcott.

— Robin! ROBIN!

Înjurând fără pauză, Strike se întoarse să-şi ia cârjele de pe bancheta din spate.

— ROBIN!

La fereastra luminată a celei mai apropiate case apăru conturul unui cap.

— Sunaţi la poliţie, sunaţi naibii la poliţie! urlă Strike la vecin.

Lăsă portiera BMW-ului deschisă şi porni încet, pe cârje, după Robin. Ea era deja la uşa de la intrare a familiei Upcott, încercând, cu mâini tremurânde, să găsească un şperaclu care funcţiona. Primele trei nu-i fură de niciun folos şi, în timp ce îl încerca pe al patrulea, văzu cum lumina camerei lui Gus de la parter se stinge.

La a cincea încercare, reuşi să rotească broasca. Ignorându-l pe Strike, care urla în depărtare „ROBIN!”, întredeschise uşa de la intrare.

În hol era întuneric beznă. Cu mâna încă pe clanţă, Robin pipăi peretele de lângă ea, găsi întrerupătorul şi îl apăsă. Nu se întâmplă nimic. Era sigură că oprise cineva curentul de la tabloul electric, fără îndoială pentru că auzise strigătele, menţionarea poliţiei, paşii repezi şi clinchetul şperaclelor la uşă.

Lăsând uşa de la intrare deschisă să intre nişte lumină, Robin se furişă spre scări, cu degetul mare pe butonul alarmei de viol.

Era la jumătatea lor când auzi bufniturile făcute de cârje şi de piciorul lui Strike. Se întoarse şi îi văzu conturul în lumina stâlpilor de pe stradă, apoi ceva se mişcă în penumbra din spatele uşii.

— STRIKE!

Silueta întunecată trânti uşa în spatele lui Strike. Robin văzu scântei albastre şi auzi un zumzăit. Strike căzu în faţă, zvârcolindu-se, iar cârjele zăngăniră pe jos. În lumina fantomatică cenuşie care intră prin geamul de deasupra uşii, Robin văzu o macetă ridicată.

De pe a patra treaptă îi sări în spate lui Gus, înconjurându-i gâtul cu braţele; se aşteptase ca el să cadă, dar, oricât de slab era, Gus de-abia dacă se clătină, încercând să-i desprindă braţele. Nările lui Robin erau pline de mirosul lui jilav şi nespălat, apoi Gus se împiedică de piciorul întins şi nemişcat al lui Strike şi amândoi căzură în faţă. Capul lui Gus se izbi de perete, iar el scoase un muget de furie:

— O să te omor, pizdă ce eşti...

Cumva, Robin reuşi să se ridice în picioare, dar, deşi Gus era încă aproape în genunchi, maceta şfichiuia aerul din faţa ei, aşa că nu avu altă variantă decât să fugă pe scări. Abia atunci îşi dădu seama că strângea în continuare în pumn alarma de viol şi o activă. Urletul ei îi străpunse timpanele.

— Flavia? FLAVIA!

Din cauza alarmei, nu reuşi să distingă niciun răspuns, în schimb îl auzi pe Gus alergând după ea, urcând câte două trepte deodată cu picioarele lui lungi.

— FLAVIA?

Sus era mai multă lumină: perdelele erau trase şi, prin uşa livingului, Robin întrezări o siluetă ghemuită pe podea, lângă fereastră. Gândindu-se doar să se interpună între fată şi fratele ei — unde era poliţia? —, Robin alergă spre persoana despre care credea că e Flavia, alunecă pe o baltă întunecată de pe podeaua lustruită şi abia atunci văzu căruciorul răsturnat din spatele canapelei şi ochelarii strâmbi de pe faţa bărbatului mort.

— Oh, Doamne...

Se întoarse. Alarmă din mâna ei continuă să-şi ţipe avertismentul şi Robin o aruncă. Gus avansa încet spre ea, gâfâind, cu maceta în continuare în mână.

— O să te violez înainte să te omor.

— Poliţia e pe drum, spuse Robin.

— E în regulă, spuse Gus, pe jumătate gâfâind, pe jumătate chicotind. Probabil n-o să rezist prea mult. O să fie prima oară.

La un metru distanţă, pe masă se afla torsul din marmură al unei femei, înalt de vreo 30 de centimetri. Robin începu să avanseze încet spre el.

— Te umezeşti când te gândeşti că o să te violez?

Piciorul drept al lui Robin alunecă pe o altă pată de sânge, dar ea continuă să se îndrepte încet spre masă.

— Ştiu că femeile au fantezii că sunt violate, spuse Gus avansând.

Bâjbâind, mâna lui Robin găsi statueta.

— Miroşi a peşte?

Cu o mişcare rapidă, Robin luă statueta de pe masă: era atât de grea, că abia putea s-o ţină, dar apoi, cu o forţă născută din groază, lovi cu ea în fereastra care se fărâmă: statueta îi alunecă din mâini şi căzu cu un bubuit răsunător pe alee — dacă nici asta nu avea să alerteze vecinii, atunci nimic nu-i putea alerta.

Apoi Gus fu asupra ei, răsucind-o cu braţul cu care o prinsese de gât, în celălalt continuând să ţină maceta. Robin îl călcă cu putere pe piciorul gol, după care alunecară amândoi pe sângele lui Inigo. În timp ce strânsoarea lui Gus slăbea, Robin îi găsi antebraţul cu dinţii şi muşcă tare. Gus scăpă maceta şi o lovi în tâmplă: Robin simţi că ameţeşte, camera păru să se învârtă, dar groaza îi ţinu fălcile încleştate în carnea lui. Simţi gustul sângelui lui Gus şi mirosul transpiraţiei lui animalice, apoi Gus călcă pe maceta căzută şi, cu un ţipăt de durere, se trase într-o parte şi îi dădu drumul. Robin îl călcă iar pe piciorul rănit, apoi, cumva, fu din nou liberă, alunecând şi alergând spre uşă.

— Curvă nenorocită!

— FLAVIA? urlă Robin când ajunse pe palier.

— Aici, aici, sunt aici!

Robin alergă pe scări la următorul etaj şi trecu pe lângă un mobil pierdut, dar nu avu timp să-l ridice, pentru că îl auzea pe Gus cum aleargă după ea. Pe palierul de sus, o uşă care fusese deja atacată cu maceta se deschise şi Robin se aruncă prin ea, îşi dădu seama că era într-o baie, se întoarse şi trase zăvorul cu câteva secunde înainte că Gus să înceapă să se izbească în uşă cu trupul. În timp ce uşa se zguduia, Robin o văzu, în lumina slabă a lucarnei, pe Katya prăbuşită pe podea, lângă cadă, ţinându-se de burtă cu mâinile pline de sânge.

— Flavia, ajut-o pe mama ta — apasă asta pe rană! strigă Robin.

Înşfăcă un prosop de pe bară şi îl aruncă fetei îngrozite. Îşi căută telefonul, apoi îşi dădu seama că era în geaca pe care Strike o trăsese de pe ea.

Acum, Gus lovea cu maceta în uşa băii. Unul dintre panouri se crăpase şi Robin îi vedea faţa lividă.

— O să te fut şi apoi o să te omor — curvă nenorocită — căţea nenorocită...

Robin privi în jur: pe lavoar se afla un ghiveci greu de alamă în care era un cactus. Îl luă, gata să i-l trântească lui Gus în faţă când intră, dar dintr-odată el se întoarse şi, cu un şoc de uşurare, Robin auzi voci bărbăteşti.

— Încet, Gus, încet, băiete...

Robin se uită în jos la faţa albă a Flaviei, duse un deget la buze şi apoi descuie încet uşa. Cu spatele la ea, Gus înfrunta doi bărbaţi, cel mai mare dintre ei îmbrăcat în pijama. Gus şfichiuia cu maceta aerul dintre ei.

Robin ridică ghiveciul de alamă şi îl abătu cu putere în ceafa lui Gus, care se clătină în timp ce cactusul şi pământul se împrăştiară în toate direcţiile. Apoi cei doi bărbaţi îl prinseră, unul ţinându-i braţul cu maceta şi lovindu-l cu genunchiul, astfel încât cuţitul căzu pe jos, iar celălalt apucându-l pe Gus de gât şi împingându-l la podea cu faţa în jos.

— Chemaţi Salvarea, gâfâi Robin. A înjunghiat-o pe mama lui...

— Am chemat-o deja, spuse bărbatul în pijama stând cu genunchii pe Gus, care se zbătea. A înjunghiat pe cineva lângă uşă.

— Sunt doctor, spuse celălalt bărbat, intrând grăbit în baie.

Dar Robin se aruncă pe scări în jos, sărind peste trepte şi izbindu-se de pereţi. Alarma de viol continua să urle din living, în timp ce ea trecea pe lângă uşa deschisă, repezindu-se spre locul în care Strike stătea sprijinit de perete lângă uşa de la intrare, apăsându-şi partea de sus a pieptului cu mâna. Peretele din spatele lui era mânjit de sânge.

— Oh, Doamne, Strike...

În timp ce îngenunchea lângă el, Strike icni:

— ...cred... mi-a străpuns... plămânu'...

Robin sări în picioare, deschise uşa camerei lui Gus şi intră, căutând ceva cu care să apese pe spatele lui Strike. Camera puţea: era un loc în care nu intra nimeni, care nu primea vizitatori, în care peste tot pe podea erau aruncate haine murdare. Robin înşfăcă o bluză şi se repezi înapoi la Strike, făcându-l să se aplece în faţă să poată apăsa cu putere materialul în partea de sus a spatelui.

— Ce... s-a întâmplat?

— Inigo e mort, Katya înjunghiată, Flavia OK, spuse Robin repede. Nu vorbi... Tu le-ai deschis uşa celor doi bărbaţi?

— Parcă... nu voiai... să vorbesc?

— Puteai să dai din cap! spuse Robin furioasă, simţind bluza îmbibată de sângele lui cald. Oh, slavă Domnului...

În sfârşit, pe stradă apăruseră lumini albastre intermitente şi, în timp ce tot mai mulţi vecini se strângeau să privească spre casa din care alarma continua să ţipe, pe alee veneau poliţişti şi paramedici, trecând în fugă pe lângă torsul de femeie înconjurat de cioburi de sticlă.

Încheiere

Inima continuă să crească în greutate,
şi, de asemenea, în lungime, lăţime şi grosime,
până la o etapă avansată a vieţii:
această creştere este mai accentuată la bărbaţi decât la femei.

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

107

Ah, nerozie dragă inimii scindate
Niciunde neaflându-şi pacea!
Dorindu-şi Raiul, dar legată de pământ,
Care niciunde nu găseşte bucuria,
Tânjind şi şovăind după ce e mai bun: —
Ah, neroadă eşti în ale tale căutări.

Christina Rossetti, *Apoi în viaţă: un sonet dublu de sonete*

— Plasturi cu nicotină, spuse Robin, struguri... banane... nuci... batoane cu ovăz...

— Pe bune?

— Mi-ai spus că vrei chestii sănătoase, spuse Robin pe deasupra pungii desfăcute de la supermarket.

— Da, ştiu, oftă Strike.

Trecuseră cinci zile de când Anomie fusese scos din casa părinţilor lui, zbătându-se în cătuşe, dar era doar a doua vizită a lui Robin la patul de spital al partenerului ei. Sora lui Strike, Lucy, şi unchiul lui, Ted, acaparaseră programul de vizite, şi Robin presupunea că Madeline venea şi ea în mod regulat. Robin îşi dorise cu disperare să discute cu Strike, dar singura ei vizită de până atunci fusese nesatisfăcătoare, din cauză că îl găsise plin de morfină, ameţit şi somnoros. Sentimentele ei de îngrijorare şi de vinovăţie pentru rănirea lui nu fuseseră cu nimic domolite de răceala categorică din vocea lui Lucy, când aceasta o sunase să-i spună că Strike voia s-o vadă din nou azi. În mod evident, Robin nu era singura persoană care se învinovăţea pentru ce i se întâmplase partenerului ei. Se întrebă de ce Madeline sau Lucy nu putuse să-i aducă proviziile pe care el i le ceruse prin SMS, dar, recunoscătoare că i se permitea să facă ceva pentru el, nu întrebase.

— ...şi, de asemenea, ciocolată neagră, pentru cu nu sunt lipsită de inimă.

— Aşa da... Dar neagră?

— E mai bună. Are antioxidanţi. Mai puţin zahăr. Şi Pat a insistat să-ţi facă o prăjitură cu fructe.

— Mi-a plăcut întotdeauna femeia asta, spuse Strike, uitându-se la Robin cum pune pe noptieră pachetul de forma unei cărămizi învelit în staniol.

Fiecare dintre cei patru bărbaţi din micul salon primise vizitatori în după-amiaza aceasta. Cei doi pacienţi în vârstă, care se recuperau după operaţii, vorbeau încet cu rudele lor, dar bărbatul care îşi revenea după un infarct suferit la vârsta de 33 de ani tocmai îşi convinsese prietena să facă o plimbare în timpul căreia, Strike ştia, spera să poată fuma în linişte o ţigară. Mirosul de fum pe care colegul de salon îl lăsa în urma lui de fiecare dată când se întorcea dintr-o astfel de plimbare îi amintea constant de un obicei pe care jurase acum să-l abandoneze pentru totdeauna. Chiar îl avertizase cu severitate pe tânărul bărbat că, după un infarct, ar fi trebuit să se lase de fumat. Strike era perfect conştient de crasa lui ipocrizie, dar făţărnicia era singura plăcere pe care şi-o permitea.

— ...şi în aceste două sticle e ceai tare, dar înainte să-mi spui că au un gust ciudat, te anunţ că am pus în ele ştevia în loc de zahăr.

— Ce dracu' e ştevia?

— Un îndulcitor fără calorii. Iar asta...

Robin scoase din pungă ultimul obiect.

— ...e de la Flavia şi Katya.

— De ce-mi dau mie o felicitare? spuse Strike, luând-o şi examinând imaginea cu un căţel care ţinea nişte baloane. Tu ai făcut toată treaba.

— Dacă tu n-ai fi deschis uşa de la intrare să-i laşi pe vecini să intre, spuse Robin, coborând vocea în timp ce soţia unuia dintre bătrâni trecea pe la piciorul patului să-i umple carafa de apă, am fi moarte toate.

— Ce mai fac?

— Katya e distrusă, cum era de aşteptat. E încă în salonul de la etaj. Am vizitat-o ieri, atunci mi-a dat Flavia felicitarea pentru tine. Nu cred că avea habar Katya ce... ce este Gus. Ryan Murphy mi-a spus că, atunci când a percheziţionat camera lui Gus, poliţia a găsit peste tot desene groaznice. Femei înjunghiate, spânzurate şi torturate... Şi şi-a spart şi violoncelul cu piciorul.

— Au găsit telefonul lui Blay? Dosarul?

În mod evident, astăzi Strike se dovedea mult mai pe fază decât la ultima vizită.

— Da. Erau ascunse sub o scândură din podea pe care Gus o desprinsese, alături de scrisoarea reală a lui Josh pentru Edie, măştile de latex — tot.

— Deci, acele apeluri cu voce modificată, spuse Strike, care avusese o grămadă de timp de gândire de când stătuse în pat. Erau de la Flavia, nu?

— Eşti foarte bun, spuse Robin impresionată. Da, aşa e. Flavia l-a văzut pe Gus cum înlocuieşte scrisoarea lui Josh cu a lui, în bucătărie, unde Katya îşi lăsase geanta. El era cu spatele la Flavia şi ea s-a furişat pe scări în sus fără că Gus să-şi dea seama că îl văzuse. Mi-a spus că i-a venit ideea cu modificarea vocii de la ce îi spusese Bram despre aplicaţiile de creat zgomote. E o fată foarte inteligentă şi perspicace.

— Păi, să sperăm că mama ei o ţine la distanţă de internet, spuse Strike luând un baton de ciocolată. Nu avem nevoie de încă un geniu criminal în familie.

— Vrea să se facă detectiv, spuse Robin. Mi-a spus asta ieri.

— Ar trebui să-i oferim un post de intern. De ce nu i-a spus mamei ei când l-a văzut pe Gus schimbând scrisoarea? I-a fost frică?

— Păi, nu poate să vorbească despre asta deschis în faţa mamei ei, dar, da, cred că era absolut îngrozită de Gus. Dacă mă întrebi pe mine, Flavia a fost singura din familie care a simţit cum era el în realitate. Ştii, a încercat cumva să ne spună sau să ne sugereze — mai ştii că ne-a zis „poate va trebui să veniţi din nou", după ce am fost la ei. Mi-a spus că a văzut la ştiri masacrul comis de Elliot Rodger, în timp ce Gus era la spital. Am verificat: era ziua în care Edie fusese spitalizată pentru tentativă de sinucidere, iar Anomie dispăruse de pe Twitter şi din joc în aceleaşi zile. A fost una dintre aşa-numitele probe că Edie e Anomie pe care fraţii Peach le-au băgat în dosarul ăla.

— Hm, spuse Strike, cu o uşoară grimasă în timp ce îşi potrivea pernele, păi, ne-ar fi prins bine nişte indicii nu chiar atât de indirecte. Dar data viitoare când spun „Ce zici de X ca făptaş?", hai să oprim investigaţia imediat până când îl eliminăm pe X.

— S-a notat, spuse Robin zâmbind.

— Fii atentă. Ieri a trecut pe aici Angela Darwish...

Robin simţi o uşoară ranchiună că lui Darwish i se permisese să-l vadă pe Strike înaintea celei de-a doua vizite a ei.

— ...şi mi-a spus că nenorocitul pusese microfoane la etaj. A fost foarte ocupat să-şi cumpere de pe dark web toate echipamentele. A putut să audă tot ce îşi spuneau Josh şi Katya, şi Edie de asemenea, înainte ca ea să înceteze să mai meargă la ei. Dar şi-a tăiat singur craca, pentru că microfoanele au prins şi ce s-a întâmplat înainte să ajungem noi pe strada lor. Se pare că în acea după-amiază au sunat cei de la Royal College of Music care au anunţat că Gus nu venise să vorbească cu îndrumătorul lui, nu depusese niciuna dintre lucrările convenite şi, practic, îşi minţea părinţii de aproape un an că merge la lecţii private şi era pe punctul de a fi dat afară. După o oră întreagă în care Inigo i-a explicat că e un căcat cu ochi, Gus s-a dus în camera lui, şi-a luat maceta, s-a întors la etaj şi l-a înjunghiat de mai multe ori în piept şi gât.

Robin aflase deja toate acestea, pentru că îi spusese Murphy, dar simulă un interes adecvat. Avea senzaţia că în clipa aceea Strike avea nevoie să ştie lucruri pe care ea nu le ştia.

— Şi a spus că au intervievat familia Barrett, dar nu şi cum a mers.

— Mi-a povestit Murphy puţin, spuse Robin. Darcy era cu trei ani mai mare ca Gus la Royal College of Music şi i-a părut rău de el că e atât de singuratic, aşa că l-a invitat într-un weekend la o petrecere.

— Capacitatea femeilor pentru compasiune e periculoasă, spuse Strike cu gura plină de ciocolată neagră.

Ar fi preferat un Twix, dar chiar şi aşa era mult mai bună decât mâncarea de la spital.

— Aşa că Gus i-a spus Katyei că Darcy e noua lui prietenă. Katya a fost foarte încântată că el îşi găsise pe cineva, pentru că Gus fusese întotdeauna „puţin stângaci cu fetele”.

— Nu zău.

— Potrivit celor doi Barrett, Gus a apărut la petrecere şi apoi a stat toată seara pe canapea, butonând la telefon fără să vorbească cu nimeni şi livid de furie pentru că Darcy avea acolo un iubit real. Gus trebuie să fi intrat în noaptea aia în iCloudul lui Marcus, pentru că cei doi Barrett nu l-au mai invitat niciodată după aceea, din cauză că Gus a urmărit-o pe Darcy la baie, la ora 2 noaptea, şi a încercat s-o sărute cu forţa.

— Încep să înţeleg de ce avea nevoie de Kosh, spuse Strike.

— Darcy a strigat şi s-a zbătut, iubitul şi fratele ei l-au dat afară pe Gus, dar ea nu l-a reclamat la facultate sau ceva de genul ăsta. Cum spuneam, îi părea rău pentru el — se repetă povestea cu Rachel şi Zoltan. Zoltan i-a spus lui Rachel că tatăl lui era abuziv, aşa că ea a fost foarte înţelegătoare cu el — până au început ameninţările cu violul şi moartea.

— Pare că Gus trăia într-o lume complet delirantă, în care fiecare femeie care era politicoasă cu el voia să i-o tragă.

— Cred că exact despre asta e vorba, spuse Robin serioasă. Katya mi-a spus că Edie era drăguţă cu Gus când venea pe la ei. Când Inigo i-a pus pe copii să meargă şi ei la North Grove, Edie l-a încurajat pe Gus să deseneze şi i-a spus că şi ea fusese foarte introvertită în adolescenţă. Cred că asta a fost singura legătură dintre ei, dar el a deformat-o din nou în mintea lui, crezând că Edie îl place. Apoi Edie a criticat public jocul... şi el s-a transformat.

— Urticaria măcar era reală?

— Da, spuse Robin, dar când poliţia a intrat în camera lui a găsit o grămadă de mâncare pe care el nu avea voie s-o mănânce pentru că îi provoca erupţii ascunse în locuri ciudate. Gus nu voia să se întoarcă la colegiu, voia doar să stea în camera lui şi să fie Anomie... Ştii, m-am gândit şi la Regula 14. Tot anonimatul ăsta. Nu cred că era doar din cauză că el şi Morehouse erau speriaţi că părinţii şi universităţile lor o să afle cu ce se ocupă ei. Cred că Gus nu suporta ideea de a crea un joc în care alţii puteau să flirteze unii cu alţii. Voia control total şi abstinenţă forţată pentru jucători — şi, între timp, testa disperat replicile lui Kosh pe fetele de pe Twitter.

— Ştii, spuse Strike, care avusese timp să revizuiască în minte cazul cât stătuse în pat, toate astea ar fi putut să fie evitate dacă oamenii ar fi deschis naibii ochii. Inigo şi Katya, care nu s-au deranjat să verifice cu ce se ocupă fiul lor închis veşnic în camera lui. Şi nenorocitul de Grant Ledwell — dacă s-ar fi uitat la scrisul de pe plic şi l-ar fi comparat cu scrisoarea, dacă ar fi arătat-o poliţiei în loc să decidă că Blay trebuia să fie ahtiat după bani, ăsta fiind cel mai

grav caz de proiecţie pe care l-am văzut de ceva timp, poate că Vikas Bhardwaj ar fi încă în viaţă.

— „E sora mea”, cită Robin. Din ce mi-a spus Murphy, nu cred că părinţii lui Vikas semănau vreun pic cu Inigo — nu păreau deloc tiranici —, dar Murphy zice că au fost uimiţi să afle că Vikas cocrease jocul, pentru că ei credeau că e interesat doar de ştiinţă.

— Toţi adolescenţii au nevoie de ceva de care părinţii lor să nu ştie, spuse Strike. Păcat că unii aleg crima.

— Dar asta explică legătura iniţială dintre Gus şi Vikas, nu-i aşa? Erau amândoi foarte talentaţi şi precoce în domeniile lor şi trebuie să fi simţit foarte multă presiune, niciunul nu avea succes la fete... poţi să înţelegi ce s-a întâmplat, de ce s-au împrietenit... Vrei să pun felicitarea aia în picioare?

Strike i-o întinse, dar noptiera era atât de plină de felicitările artizanale de la nepoţii lui şi de cele pe care Lucy şi Ted le cumpăraseră din magazin, încât, atunci când încercă să o pună pe cea de la Flavia în picioare, Robin răsturnă din greşeală pe jos una mai mare. Când se aplecă s-o ridice, văzu un mesaj lung scris de mână şi semnătura „Madeline”.

— Pe aia arunc-o la gunoi, spuse Strike, văzând ce ţine Robin în mână. Ne-am despărţit.

— În timp ce erai aici?

— Nu. Acum câteva săptămâni. Nu funcţiona.

— Ah, făcu Robin.

Apoi, neputând să reziste tentaţiei, adăugă:

— Despărţire amiabilă?

— Nu tocmai, spuse Strike, rupându-şi alte câteva pătrăţele de ciocolată şi mâncându-le. M-a lovit cu piciorul.

Robin nu voise să râdă, dar nu se putu abţine. Apoi Strike începu să râdă şi el, dar se opri când simţi în partea de sus a pieptului o durere arzătoare.

— Ah, eşti bine? spuse Robin, văzându-l că face o grimasă.

— Da. Tu eşti bine?

— Bineînţeles. Nu eu am fost înjunghiată. Mă simt minunat.

— Sigur? insistă Strike, privind-o cu atenţie.

— Da, spuse Robin, ştiind foarte bine ce însemna acea privire pătrunzătoare. Sincer, sunt bine. Cea mai rea e durerea de la cap. Nu pot dormi pe partea aia.

Nu voia să-i spună lui Strike despre nopţile nedormite de atunci încoace sau despre coşmaruri, dar cum el continuă să se uite iscoditor la ea, Robin zise:

— Uite, a fost groaznic, nu zic nu. Să-l văd pe Inigo mort — chiar dacă n-a fost la fel de rău ca atunci când l-am descoperit pe Vikas —, dar totul s-a întâmplat atât de rapid, şi ştiam că poliţia e pe drum, şi că, dacă Gus era ocupat încercând să mă violeze, nu putea s-o omoare pe Flavia sau pe Katya. Şi...

Robin încercă să-şi înăbuşe râsul, o reacţie uşor isterică căreia făcuse tot posibilul să i se opună în ultimele câteva zile.

— ...categoric voia să violeze o femeie vie, nu una moartă, aşa că asta a fost în avantajul meu.

— Nu e amuzant.

— Ştiu, oftă Robin. N-am vrut să fii înjunghiat din cauza mea. Strike, îmi pare atât de rău. Chiar îmi pare rău. Am fost foarte îngrijorată...

— N-am fost înjunghiat din cauza ta. Am avut de ales. Nu trebuia neapărat să te urmez...

Strike inspiră adânc, atât cât îi permitea plămânul rănit, apoi se forţă să rostească ceva ce ar fi preferat să nu spună.

— Când ai intrat în casă, le-ai salvat vieţile Katyiei şi Flaviei. Microfoanele au înregistrat tot. Nenorocitul încerca să spargă uşa băii, când te-a auzit cum încerci să deschizi uşa de la intrare. A oprit curentul, apoi a alergat la parter să se ascundă în spatele uşii. Şi dacă n-ai fi aruncat chestia aia de marmură pe fereastră, vecinii n-ar fi sărit în ajutor, aşa că... N-am cum să spun că mi-aş fi dorit să nu faci asta.

— Dar dacă ai fi murit, nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Niciodată.

— Nu te apuca să plângi şi tu, spuse Strike, în timp ce Robin îşi ştergea în grabă ochii. Mi-a ajuns cât a plâns Lucy. Credeam că scopul vizitării oamenilor la spital e să-i binedispui. De fiecare dată când se uită la mine, începe să dea apă la şoareci.

— Nu poţi s-o condamni, spuse Robin răguşit. Era cât pe ce să mori.

— Dar sunt viu, nu-i aşa? Aşa că ar fi bine să înveţe nişte glume dacă vrea să mai vină.

— Vine iar diseară?

— Nu, spuse Strike. Diseară e rândul lui Prudence.

— Cum, sora cu care nu te... psihoterapeuta?

— Da. Acum e cam greu să pretind că sunt ocupat.

— Nu mă lua cu asta, spuse Robin, zâmbind. Dacă chiar voiai, găseai tu o cale de a o amâna.

— Da, poate, recunoscu Strike.

Dar apoi adăugă:

— Fă-mi o favoare: dacă sună Lucy la birou, nu aminti că Prudence a fost aici...

— De ce?

— Pentru că lui Lucy nu i-ar plăcea să mă întâlnesc cu Prudence.

Ideea de a nu le mai minţi pe femeile din jurul său îi trecu lui Strike prin minte doar pentru a fi respinsă, pe motiv că hotărârile de a se lăsa de fumat, de a slăbi şi de a face mişcare reprezentau suficiente îmbunătăţiri pe plan personal, pentru început.

— Cum merg lucrurile la birou? întrebă Strike, continuând să mănânce ciocolată.

— Bine, nu-ţi face griji. Am luat următoarele două cazuri de pe lista de aşteptare, amândouă aventuri extraconjugale, simplu şi frumos. În dimineaţa

asta s-a întâmplat ceva amuzant. A sunat Nutley. Acum că *Înjumătăţirea* a fost arestată, a zis că se întoarce cu plăcere.

— Zău? spuse Strike pe un ton periculos.

— E în regulă, s-a ocupat Barclay de el. A luat telefonul din mâna lui Pat şi cred că a folosit fix următoarele cuvinte: „Dispari de-aici, laş căcăcios ce eşti”.

Strike râse, făcu o grimasă şi se opri.

— Geamul de la uşă a fost reparat? întrebă el, frecându-şi din nou pieptul.

— Da.

— Şi?

— Şi ce?

— Te-ai uitat la el?

— Să mă uit la ce? La geam? Nu neapărat. N-am fost prea mult la birou, dar Pat n-a spus nimic, aşa că presupun că e în regulă. De ce?

— Dă-mi telefonul, spuse Strike nerăbdător. Dumnezeule mare. Patru oameni la birou şi n-a observat nimeni?

Robin îi întinse telefonul, complet derutată. Strike intră la fotografii şi găsi imaginea pe care i-o trimisese geamgiul, la cererea lui.

— Uite, spuse el, dându-i telefonul înapoi.

Robin se uită la uşa familiară a biroului, cu geamul ei mat pe care îl văzuse prima oară în urmă cu cinci ani, când fusese trimisă ca angajată temporară la o companie necunoscută şi îşi dăduse seama că urma să lucreze pentru cineva care făcea meseria la care visase ea, deşi crezuse că această şansă era definitiv pierdută. Cu cinci ani în urmă, pe geam scria: „C.B. Strike, Detectiv particular”, dar ce vedea Robin acum era „Agenţia de Detectivi Strike şi Ellacott”.

Fără avertisment, lacrimile nevărsate de atâtea zile începură să cadă pe ecranul mobilului şi Robin îşi ascunse faţa cu mâna liberă.

— Fir-ar al naibii, murmură Strike privind în jur la vizitatorii din salon, dintre care unii o priveau lung pe Robin. Am crezut că o să fii încântată.

— Sunt — sunt încântată —, dar de ce a trebuit să mă iei pe nepregătite? spuse Robin, ştergându-se frenetic la ochi.

— Să te iau pe nepregătite? Treci pe lângă geamul ăla de cinci zile!

— Ba nu, ţi-am spus, am făcut su-supraveghere...

Robin bâjbâi pe noptiera lui Strike după şerveţele, răsturnându-i astfel jumătate din felicitări. După ce îşi şterse nasul, spuse slab:

— Mulţumesc. Mulţumesc. Eu... mulţumesc.

Nu îndrăzni să-l îmbrăţişeze, ca să nu-l doară, aşa că se mulţumi să-l strângă de mâna întinsă pe pătură.

— E-n regulă, spuse Strike, strângându-i şi el uşor degetele.

Până la urmă, era mulţumit că Robin nu observase şi putuse astfel să asiste direct la reacţia ei.

— Unii ar spune că era de mult timpul. Ar fi bine să-i spui lui Pat să comande şi alte cărţi de vizită.

— Mă tem că programul de vizitare s-a terminat! strigă o asistentă din uşă.

— Ceva planuri distractive pentru diseară? întrebă Strike.

Robin simţi o remuşcare stranie, în timp ce Strike dădea drumul mâinii ei. Se gândi să mintă, dar nu putea, nu după ce fusese atât de furioasă pe el că făcuse exact acelaşi lucru.

— Păi, am... am o întâlnire.

Barba lui Strike mască o parte din dezamăgirea pe care o simţi el, dar nu pe toată. Robin preferase să nu privească în direcţia lui, aplecându-se în schimb să-şi ia geanta de lângă scaun.

— Cu cine? Doar nu cu Pez Pierce?

— Pez Pierce? spuse Robin uimită, ridicând privirea. Crezi că aş ieşi în oraş cu un suspect?

— Atunci, Hugh Jacks, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu! Nu... e Ryan Murphy.

— Ryan... adică tipul de la DIC?

— Da, spuse ea.

Strike nu zise nimic timp de câteva secunde, străduindu-se să proceseze ce aflase.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă el, puţin mai energic decât intenţionase.

— M-a invitat acum ceva timp în oraş, şi nu puteam să merg pentru că lucrăm, şi... acum pot. Sunt liberă în weekend.

— Sigur.

Strike se strădui să mai găsească ceva de spus.

— Păi... pare un tip cumsecade.

— Mă bucur că crezi asta, spuse Robin zâmbind uşor. Ei, revin când îţi e ţie mai convenabil, dacă...

— Da, te rog. Dar sper să ies curând.

Robin zâmbi din nou, se ridică şi plecă, întorcându-se în uşă să-i facă semn cu mâna.

Strike rămase privind lung spre locul prin care dispăruse ea, până când tânărul supravieţuitor al unui infarct reapăru şi se întoarse la patul lui. Detectivul nu-şi mustră colegul de salon pentru mirosul puternic de Marlboro care plutea acum în aerul încins, deoarece simţea o clarificare a sentimentelor lui pe cât de nebinevenită, pe atât de irefutabilă. Lucrul pe care se străduise ani în şir să nu-l vadă şi să nu-l numească ieşise din colţul întunecos în care el încercase să-l ţină şi Strike îşi dădu seama că nu-i mai putea nega existenţa.

Blocat de perfuzie şi de tuburile de drenaj de la piept, ţintuit în patul îngust de spital, nu se putea lua după Robin, n-o putea chema înapoi să-i spună că era timpul să discute despre acel moment din faţă de la Ritz.

E o singură întâlnire, îşi spuse el, tânjind dintr-odată după o ţigară cu mai multă putere decât în oricare alt moment de când fusese internat în spital. *Orice poate să meargă prost.*

Murphy se putea îmbăta şi putea să facă o glumă rasistă. Putea să fie condescendent cu Robin, care era un detectiv fără instruire oficială. Putea chiar să se dea la ea fizic — deşi lui Strike nu-i plăcea deloc ideea.

Luă una dintre sticlele cu ceai tare pe care i le adusese Robin şi îşi turnă o cană. Faptul că avea exact acea nuanţă de creozot care îi plăcea lui îl făcu să se simtă şi mai prost, dacă aşa ceva era posibil. Bău ceaiul fără să-i simtă gustul, aşa că n-ar fi putut să spună dacă ştevia era diferită de zahăr. Inima lui Cormoran Strike, pe care maceta o ratase, tocmai primise o lovitură, dar rana aceasta, spre deosebire de cea de macetă, avea să-i facă probleme mult timp după ce tuburile de drenaj vor dispărea şi perfuzia îi va fi scoasă.

Şi cel mai rău era că ştia că acest impas ar fi putut să fie evitat dacă, aşa cum spusese chiar el de curând, ar fi deschis naibii ochii.

Mulţumiri

Adânca mea recunoştinţă se îndreaptă către:

David Shelley, incomparabilul meu editor, pentru înţelepciune şi empatie şi pentru că este extraordinar în munca lui.

Prietenul meu, Neil Blair, pe care îl asigur că niciunul dintre agenţii ficţionali din seria Strike nu îi seamănă în vreun fel.

Mark Hutchinson, Rebecca Salt şi Nicky Stonehill, pentru că m-au sprijinit în atâtea privinţe că aş putea să umplu toată pagina cu exemple, şi cu scuze pentru Nicky, pentru că Rebecca, Mark şi cu mine i-am dezvăluit sfârşitul cărţii la cină.

Di Brooks, Simon Brown, Danny Cameron, Angela Milne, Ross Milne, Fi Shapcott şi Kaisa Tiensuu, pentru că fără voi n-aş putea continua să scriu.

Sofia, pentru că a acceptat cu generozitate să-i pun întrebări despre lumea animaţiei.

Geniului IT care este Decca, pentru că a salvat această carte şi sănătatea mea mintală. Dumnezeule, cât mi-aş dori să te pot clona, şi nu doar din motive de asistenţă tehnică.

David şi Kenzie, care m-au însoţit în Cimitirul Highgate pe o ploaie torenţială, de ziua mea de naştere, şi s-au străduit foarte mult să pară că exact aşa îşi doreau să petreacă mai multe ore.

Neil, pentru nenumărate ceşti de ceai, răbdare, bunătate, sfaturi solide şi pentru că întotdeauna, întotdeauna îmi ţine spatele. #NuToateBarbile

Credite

Rather Be (p 34) Hal Leonard: versuri şi muzică de Grace Chatto, Jack Patterson, Nicole Marshall şi James Napier. © 2013 EMI Blackwood Music Inc., Sony Music Publishing (US) LLC şi Concord SISL Limited. Toate drepturile în numele EMI Blackwood Music Inc. şi Sony Music Publishing (US) LLC. Administrate de Sony Music Publishing (US) LLC, 424 Church Street, Suite 1200, Nashville, TN 37219. Toate drepturile în numele Concord SISL Limited Administrate de Concord Lane c/o Concord Music Publishing. International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Republicat cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd.

Sony: Versuri şi muzică de Grace Chatto / Nicole Marshall / James Napier / Jack Patterson © 2014. Republicat cu permisiunea 50/50 UK/ EMI Music Publishing, London W1T 3LP.

Ebony and Ivory (p 175) Versuri şi muzică de Paul McCartney. © 1982 MPL Communications, Inc.

Toate drepturile rezervate. Republicat cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd.

Stab the body and it heals, but înjure the heart and the wound lasts a lifetime (p 258) Mineko Iwasaki, *Geisha of Gion*: *The True Story of Japan's Foremost Geisha*, publicat prin înțelegere cu Simon & Schuster UK Ltd, Ist Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB. O companie a CBS.

When you give someone your whole heart and he doesn't want it, you cannot take it back. It's gone forever (p 258) Compton, Elizabeth Sigmund, „Sylvia in Devon 1962” memorii/eseu în Butscher (ed), *Sylvia Plath the Woman and the Work* (New York: Dodd Mead, 1985).

Wherever You Will Go (p 260) Versuri şi muzică de Aaron Kamin şi Alex Band. © 2001 al Universal Music — Careers, BMG Platinum Songs, Amedeo Music şi Alex Band Music. Toate drepturile pentru BMG Platinum Songs, Amedeo Music şi Alex Band Music Administrate de BMG Rights Management (US) LLC.

International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Republicat cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd.

The Show Must Go On (p 285) Versuri şi muzică de John Deacon / Brian May / Freddie Mercury / Roger Taylor. © 1991. Republicat cu permisiunea Queen Music Ltd/EMI Music Publishing, London W1T 3LP.

I'm Going Slightly Mad (p 288) Versuri şi muzică de John Deacon / Brian May / Freddie Mercury / Roger Taylor. © 1991. Republicat cu permisiunea Queen Music Ltd/EMI Music Publishing London W1T 3LP.

Heart in a Cage (p 413) Versuri şi muzică de Julian Casablancas Copyright © 2004 BMG Onyx Songs, Give The Humans What They Want şi The Strokes Band Music. Toate drepturile pentru BMG Onyx Songs şi Give The Humans What They Want în Statele Unit şi Canada administrate de BMG Rights Management (US) LLC

Toate drepturile pentru The Strokes Band Music administrate de Warner Chappell Music Publishing Ltd. Toate drepturile rezervate.

Folosit cu permisiune.

Republicat cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd.

Strawberry Fields Forever (p 644) Versuri şi muzică de John Lennon şi Paul McCartney. © 1967. Republicat cu permisiunea ATV international/EMI Music Publishing), London W1T 3LP.

The Road To Valhalla (p 837) Versuri şi muzică de BRATTA VITO şi MIKE TRAMP. VAVOOM MUSIC INC. (ASCAP) Toate drepturile în numele VAVOOM MUSIC INC. administrate de WARNER CHAPPELL OVERSEAS HOLDINGS LTD.

Tipar executat de: R. A. „Monitorul Oficial”

„Deși nepieptănată, prost machiată și trasă la față, era atrăgătoare într-un mod neobișnuit. Fața ei pătrată era palidă, buzele pline, iar ochii aveau o nuanță chihlimbarie frapantă. Judecând după accent, era londoneză. Robin observă un tatuaj mic și neclar pe unul dintre degete: o inimă neagră care arăta ca și cum ar fi fost desenată chiar de ea. Își rosese unghiile până la sânge, iar pe arătătorul și mijlociul mâinii drepte avea pete galbene. Una peste alta, necunoscuta lăsa impresia unei persoane aflate într-o pasă proastă care tocmai fugise din casa unei femei bogate, cu haina și geanta acesteia."

TREI

ROBERT GALBRAITH

este pseudonimul lui J.K. Rowling, autoarea bestsellerurilor din seria *Harry Potter* și a romanelor *The Ickabog*, *The Christmas Pig* și *Moarte subită*. Romanele din seria *Cormoran Strike* au ajuns în topurile de vânzări britanice și internaționale și au fost adaptate pentru televiziune de compania de producție Brontë Film and Television.

La Editura Trei au mai apărut volumele *Chemarea cucului*, *Viermele de mătase*, *Carieră malefică*, *Alb letal* și *Glasul sângelui*.

Aflați mai multe despre Robert Galbraith pe www.robert-galbraith.com
CormoranStrikeNovelsOfficial
@RGalbraith
@robertgalbraith

Când Edie Ledwell, nepieptănată și agitată, vrea să stea de vorbă cu ea, Robin Ellacot nu știe ce să creadă. Co-creatoarea desenului animat de succes *Inimă neagră ca noaptea*, Edie e hărțuită online de un personaj misterios cu pseudonimul Anomie și ea vrea cu orice preț să-i afle identitatea.

Robin hotărăște că agenția nu o poate ajuta și își scoate din cap povestea. Dar după câteva zile află că Edie a fost atacată și ucisă în cimitirul Highgate, locul unde se petrece acțiunea desenului animat. Robin și partenerul ei Cormoran Strike sunt atrași în cursa pentru descoperirea adevăratei identități a lui Anomie, într-o rețea încurcată de pseudonime online, interese de afaceri și conflicte de familie. Iar ancheta le pune la încercare capacitatea de deducție și îi amenință în moduri noi și înspăimântătoare...

Un *mystery* captivant și diabolic de inteligent, *Inimă neagră ca noaptea* este un adevărat tur de forță.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1883-0

TREI